

ਭਗਤ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥ

—
ਲੇਖਕ

ਪ੍ਰਮ ਸਿੰਘ ਮੰਡ ਵਾਕਾ ਸਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਇਕ 'ਡੇਰਾ' ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ' ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਧ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਨਿਵਾਸ ਜੀਤਾ ਤੇ ਸੇਵਾ, ਸਮਿਰਨ, ਕੀਰਤਨ-ਰਸ ਅਤੇ ਉਚੇ ਆਚਰਣ ਦੁਆਰਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਆਪ ਨਗਰ ਭਗ 90 ਸਾਲ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਹੇ ਤੇ ਸੱਤਰ ਪਚੱਤਰ ਸਾਲ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਭਰੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ 'ਗੁਪਤ ਹੀਥੀ' ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਕਰੀਬਨ 123 ਸਾਲ ਦੀ ਦੌਰਾਨ ਆਪੂ ਬਿਤਾ ਕੇ ਆਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ।

ਆਪ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਅਨਿੰਨ ਸੇਵਕ, ਨਾਮ ਜਪਣ ਤੇ ਜਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਕਰਨੇ ਦੇ ਸੂਰੇ, ਸੰਗੀਤ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਨਿਪੁੰਨ ਰਸਾਲ ਕੀਰਤਨੀਏ ਸਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਾਰ ਅਤੇ ਪਰਮਾਰਥ ਦੀਆਂ ਗੁਣੀਆਂ ਰਮਜਾਂ ਦੇ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੀ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ ਤਾਹੀਓਂ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ 'ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ' ਕਹਿਕੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਸੰਤ ਤੇ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਸਨ। ਆਪ ਦੀ ਸੰਤ ਪਰਨਾਲੀ ਸੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਔਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਡਣ ਸਾਹਿਬੀ ਭੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਧ ਹੈ) ਅਤੇ ਇਸ ਪਰਨਾਲੀ ਦੇ ਆਦਿ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੁਰੂ ਤੇਜਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਯਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਸੰਤ ਪਰਨਾਲੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਹੈ:

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਯਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

/ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਔਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਹੈ:

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਗਦੀ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਫੋਕੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਭਾਈ ਜਗਦੀ ਰਾਮ ਜੀ

ਭਾਈ ਫੋਕੀ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਸੁਖ ਦਾਸ ਜੀ

ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜੀ

ਭਾਈ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਮਹੀਰ ਭਾਈ ਗੋਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ

ਮਹੀਰ ਭਾਈ ਗੁਪਤ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਖੇ ੧੮੦੩
 ਈ: ਦੇ ਨੇੜੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਈ ਜੀ ਦੀ ਕੁਖੋਂ ਹੋਇਆ।
 ਮਾਪੇ ਗਰੀਬ ਸਨ ਪਰ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਪੂਜਾ ਚੰਗੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ।
 ਪਰ ਬਾਬਾ ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਜੇ ਨਿੱਕੇ ਜਹੇ ਬਾਲਕ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
 ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਪਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚੌਕੀ ਪੀਰ ਕੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
 ਅਜੇ ਬਾਬਾ ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਪੰਜ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ। ਗੁਜ਼ਾਰਾ
 ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਸੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ। ਬਾਲਕ
 ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬਹਿਕੇ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ।
 ਹੋਲੇ ਹੋਲੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਿਖ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਪਠਣ ਅਰੰਭਿਆ। ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ
 ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਲਗ ਪਏ। ਜਦ ਸੰਤ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਨੇ ਸਰ ਬੰਡ ਪਿਆਣੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਆ ਰਾਏ ਤੇ ਫਿਰ ਸੁਧਾਸਰ ਤੇ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਐਸ਼ੀਖਿਰਜ ਹੋਈ ਕਿ ਜੇਤੀ ਹੀ ਪਰਤ ਆਉਂਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ
 ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਤ-ਪੂਰਣ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਵਿਚ
 ਰਹਿਣਾ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿ ਕੇ, ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰ ਤਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕੁਕਰਮਾਂ ਤੇ
 ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਕੇ ਨੇਕ ਪਾਸੇ ਲਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਸਿਖਿਆਦਾਇਕ
 ਹੈ।

ਆਪ ਨੇ ਸਰ ਹੁੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਸੰਦੀਆਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਜਗੀਆਂ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ। ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਸਤੂਆਣੇ ਵਾਲਿਆਂ
 ਨੂੰ ਪਰੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿ ਕੇ ਗੁਪਤ ਨ ਰਹਿਣ ਸਗੋਂ ਥਾਉਂ, ਥਾਈਂ ਘੁਮ
 ਫਿਰ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾਉਣ। ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰ
 ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਨਿਰਤ ਨਈਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿਤੀ।

ਆਪ ਸਰਦੇ ਨਾਲ ਅਤੀ ਮਨਮੋਹਣਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ। ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ੧੯੨੩ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ, ਸੰਤੋਖਸਰ ਤੇ ਤਰਨਤਾਰਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹਸਲੀ
 ਆਪ ਦੇ ਉਤਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜਾ ਹਨ।

= ੨ =

ਭੈਰਾ ਬਾਬਾ ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਖੇ ਆਪ ਦੀ ਇਕ ਹਥ ਲਿਖਤ ਪੋਥੀ
 "ਗਿਆ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼" ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਸੁਰਖਿਅਤ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪੋਥੀ ਦੇ ਇਕ ਦੋ
 ਹਥ ਲਿਖਤ ਉਤਾਰੇ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਤਕ ਇਸ ਪੋਥੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਠੋਕਰਾਂ ਨੂੰ
 ਮਿਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੋਥੀ ਦੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਭਾਗ ਹਨ। ਪ੍ਰਧਾਨਾਧ ਤੇ ਉਤਾਰਾਧ। ਪਹਿਲੇ

੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਤਤਕਰਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰੀਝ

੧	<u>ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩
	ਮੰਗਨਾ ਚਰਨ	-----	੩
੨	<u>ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਰ ਨਾਨ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ	...	੮
੩	<u>ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯
੪	<u>ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੨
	ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਭੈਰਵ ਹਾਸ ਕੀ	...	੧੩
੫	<u>ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬
੬	<u>ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩
੭	<u>ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩
੮	<u>ਅਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੫
੯	<u>ਨਾਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੬
	ਦਾਦੂ ਦਾ ਚੇਲਾ ਰਜਬ	...	੨੬
੧੦	<u>ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੯
੧੧	<u>ਧਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੨
੧੨	<u>ਬਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੫
	ਸਾਖੀ ਭਗਵਾਨੇ ਸੁਹਮਨੀ ਦੀ	...	੩੫
੧੩	<u>ਤੋਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੮
੧੪	<u>ਚੋਦਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੦
	ਸਿਧ ਇਕ ਦਮ ਗੁਪਤ ਹੋ ਗਏ	...	੪੩
੧੫	<u>ਪੰਦਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ੳ)</u>	...	੪੩
	<u>ਪੰਦਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਅ)</u>	...	੪੫
	ਭਾਈ ਰੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ	...	੪੫

11	<u>ਲੋਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੮
12	<u>ਸਤਾਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੦
1੯	<u>ਅਠਾਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੧
1੯	<u>ਉਨੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੪
	ਗਜ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੫੭
੨੦	<u>ਵੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੭
		...	੬੦
੨1	<u>ਇਕਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬੦
੨੨	<u>ਬਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬੪
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੬੪
੨੩	<u>ਤੇਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬੭
੨੪	<u>ਚੌਥੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੧
੨੫	<u>ਪੰਜੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੪
੨੬	<u>ਛੇਵੀਂਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੬
੨੭	<u>ਸਤਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੯
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀਪਤ	...	੮੫
੨੮	<u>ਅਠਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੮੬
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ	...	੮੬
੨੯	<u>ਉਨਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੧
੩੦	<u>ਤੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੩
੩1	<u>ਇਕਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੬
੩੨	<u>ਦੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੯
	ਸੁਘੜ ਬਾਈ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼	...	੧੦੩
੩੩	<u>ਤੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੦੩
੩੪	<u>ਚੌਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੦੬
	ਸਾਹਿਬ, ਸਤਾਰ ਤੇ ਦੋਤੀਵੇਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ, ਫ਼ਤਹਿ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਤੇ ਭੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੦੭

੧੫	<u>ਪੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੦
੧੬	<u>ਫੁਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੩
	ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੀ ਹੈ	...	੧੧੩।
		...	੧੧੪
੧੭	<u>ਮੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੬
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਪੇ ਦੇ ਲੰਬ ਤੇ ਭਾਈ ਵਰਧਾਨਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੧੬
੧੮	<u>ਅਠਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੮
	ਛੇਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਦੌਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੧੯
	ਭਾਈ ਖੜੋਏ ਨੇ ਜਿਥੇ ਪੇਸ਼ਾਬ ਕੀਤਾ ਉਥੇ ਸੋਠਾ ਹੋ ਗਿਆ	...	੧੨੦
	ਦੌਲਾ ਤੇ ਮੋਲਾ ਵਿਚ ਭੇਦ	...	੧੨੧
	ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੨੩।
		...	੧੨੪
੧੯	<u>ਉਨਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੨੪
	ਬਣਜੀਤ ਨਗਾਰੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੨੭
	ਹੇਮ ਰੁਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤੇ ਦਾਖੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਲੰਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੨੮।
੨੦	<u>ਚਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੨੮
੨੧	<u>ਇਕਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੩੨
੨੨	<u>ਬਿਰਾਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੩੨
	ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਿਆਏ ਕਿਵੇ ਉਠ ਬੈਠੇ	...	੧੩੮
	ਭਾਈ ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਚਾਵੰਧ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁੰਦਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ..	...	੧੪੦
੨੩	<u>ਤਿਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੪੧
	ਭਾਈ ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਕ ਧੌਰ ਨੂੰ ਗੁਨਾਹ ਕਰਨੇ ਬਰਾਇਆ	...	੧੪੧
	ਭਾਈ ਧਾਲਕ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੪੨
	ਭਾਈ ਆਢੇ ਰਾਮ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ	...	੧੪੩
੨੪	<u>ਚੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੪੪
	ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਰਾਮ ਮਰੀਤ ਕੋਟ ਈਸਾ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮਿਹਰਾ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਭਾਈ ਜੌਹਰ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਸੰਤ ਲਾਲ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੪੪

ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਕਾ ਉਤਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ

੧	<u>ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੫੫
	ਭੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ		
	ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ	...	੧੫੭
	ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ		
	ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਦਾ ਪੁਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾ	...	੧੫੮
	ਇਕ ਰੰਡਵੇ ਨੇ ਚਾਲੀ ਪਾਥੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਉਸ ਦੇ		
	ਪੇਟ ਵਿਚ ਚਾਲੀ ਬੰਦੇ ਹੋਏ	...	੧੫੯
੨	<u>ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬੦
੩	<u>ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬੨
	ਭਾਈ ਧੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ		
	ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੬੨
	ਨੰਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ	...	੧੬੩
	ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਖਰੂਰ ਸਾਹਿਬ ਜਿਖੀ ਲੋਗ ਰਹਿੰਦੇ		
	ਸਨ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ	...	੧੬੪
੪	<u>ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬੭
੫	<u>ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੧
	ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਨਾਮ ਕਿਉਂ? ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ		
	ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ	...	੧੭੨
੬	<u>ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੩
੭	<u>ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੮
੮	<u>ਅਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੮੩
੯	<u>ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੮੮
	ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੁਆਰਾ ਨੂੰ ਭਾਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ ਤਿਆਗ	...	੧੮੯
੧੦	<u>ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੯੪
	ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ	...	੧੯੭
੧੧	<u>ਸਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੯੯
੧੨	<u>ਬਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੦੫
	ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ	...	੨੦੫
	ਪਾਇਆ ਦੀ ਵੰਡ ਕਾਰਨ ਸਾਧੂਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਪਟਾਇਆ		
	ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋਏ ਸ ਜਿਥੇ	...	੨੦੬

੧੭	<u>ਰੋਗਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੦੮
	ਮਨ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰੋ ਇਕ ਦਾਣਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਓ	...	੨੦੯
	ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਦਬ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਇਜ਼ਤ ਨਈਂ ਖੜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ	...	੨੧੦
	ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਭਾਈ ਚਾਂਦਨਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਸੁਘੜ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੰਗੂ ਜੀ	...	੨੧੨
੧੮	<u>ਜੋਦਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੧੩
	ਭਾਈ ਹਜ਼ੂਰਾਸਿੰਘ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਆਨੀ ਨੈ ਗਏ। ਨੂਰਪੁਰ ਦੇ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ	...	੨੧੩
	ਨਾਕਰ ਮੰਗਲਦਾਸ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ (ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ)	...	੨੧੪
	ਕੋਟ ਵਿਚ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਠਠਿਆਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਡੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਐਠਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?		
	ਭਾਈ ਕਾਕਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਵਡੇ ਕੋਟ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ	...	੨੧੬
	ਕੋਟ ਵਿਚ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਹਲਵਾਈ	...	੨੧੭
	ਜੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ	...	੨੧੮
	ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਦੇ ਚੇਤੇ ਭਾਈ ਨਿਵਾਹੂ ਰਾਮ ਜੀ		
	ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੨੧੯
	ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਲੰਗਰ ਚਲਾਂਦੇ ਸਨ	...	੨੨੦
	ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਲਕੋਵਾਲ ਤੇ ਮਾਂਗਟ ਗਏ,		
	ਭਾਈ ਐਨੇ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ,		
	ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਸੋਮਾ ਰਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੨੧
		...	੨੨੧
੧੯	<u>ਪ੍ਰੇਮਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਧੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਖੀ		
	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਪਿੰਡਲੇ ਦੇ ਪੈਰ ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ		
	ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਜੰਡ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮਿਸਰੀ ਲਗਾਈ	...	੨੨੨
	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਜ਼ਿਨਾ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ		
	ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲੰਜਲ ਦੇਸ਼ ਗਏ		
	ਖੂਨ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੨੩
	ਜਪ ਮਹਾਤਮ,		
	ਜਿਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਜਪੁ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਜ਼ਹਿਰ-ਮੁਰਗੀ ਵਾਂਗ ਪੀਆ ਕਟਵਾ ਦਿਤਾ	...	੨੨੭

11	<u>ਗੋਲਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੨੭
	ਇਕ ਕਵਾ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ	...	੨੨੭
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੇ ਆਖਤੀ ਕੀਤੀ	...	੨੨੮
	ਕੰਕੜੇ, ਪਿਸ਼ੌਰ ਤੇ ਕਾਸਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ। ਪਿਸ਼ੌਰ ਤੇ ਅਗੇ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ	...	੨੨੯
	ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗਏ	...	੨੨੯
	ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ		
	ਗਏ ਤੇ ਫਿਰ ਗੁਜਰਾਵਾਨਾ ਗਏ। ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਲੰਗਰ ਦੇ		
	ਧਾਰਰ ਰਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੁਗਾੜੀ ਨਾਲ ਝੌੜਫਟ ਲਾਏ	...	੨੩੦
	ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ, ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਪ੍ਰਿਥੂ ਜੀ		
	ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦ ਦੇ ਤੇ ਫਿਰ ਸੁੰਧਾ ਵਾਲੇ ਗਏ।		
	ਭਾਈ ਰਾਮ ਟਿਕਾਇਆ ਜੀ ਮਹੀਤ, ਭਾਈ ਸਿਆਲ ਸਿੰਘ		
	ਭਾਈ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੜਾ ਲੰਬਾ ਦਾੜ੍ਹਾ ਜੀ	...	੨੩੧
		...	੨੩੨
12	<u>ਸਤਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩੨
	ਭਗਤ ਰਤ ਸਾਗਰ ਆਖਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ	...	੨੩੨
	ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਾਵ ਸੇਵਾ		
	ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ		
	ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ		
	ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ	...	੨੩੩
	ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਤੇ, ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ	...	੨੩੪
		...	੨੩੪
13	<u>ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩੪
	ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਠ ਪਦਕਾਰ ਦੇ ਭੈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ		
	ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਯੋਗ ਦੇ ਬਨ ਨਾਲ ਭਾਈ ਰਾਮ		
	ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਿਕਟ ਸ਼ਾਂਤ ਤਿਆਗਿਆ।	...	੨੩੬
		...	੨੩੭
14	<u>ਉਨੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩੭
	ਦੱਤਾ-ਭੁੱਝ (ਚੋਬੀਸ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ)	...	੨੩੭
	ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ	...	੨੩੯
		...	੨੪੨
20	<u>ਦੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
	ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਚੰਦਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਦਜਾ ਰਾਮ, ਭਾਈ		
	ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ,		
	ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ		
	ਜੀ, ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ		
	ਲੰਗਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੪੨
	ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ	...	੨੪੨

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਤੇ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹੋਰ
ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੨੪੩

ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਏ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ

... ੨੪੪

੨੧ ਸਿਕੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਕਥਾ ਬਾਬਾ ਹਰੇ ਜੀ ਕੀ

... ੨੪੬

ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਹਰੇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਆਏ।
ਕੋਰਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਯੁੱਧ ਹਾਰੇ ਰਾਇ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਵਿਛਾਨਦਾਸ
ਤੇ ਹੁਲਾਸ

ਬਾਬਾ ਅਸਾ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਹਰੇ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ

ਬਾਬਾ ਹਰੇ ਜੀ ਨੇ ਚਿਤਾ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭਜਮ ਕੀਤਾ।

ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਅਡਨ ਜ਼ਾਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਸਮਾਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੨੪੭

ਸ੍ਰੀ ਕੋਲਕਾਟ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਮਾਧੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ।

ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਦੇ ਬਾਬੇ ਭਾਈ ਸਹਿਜ ਰਾਮ ਦੀ ਲਿਖੀ
ਹੋਈ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ। ਭਾਈ ਸੋਭਾ
ਰਾਮ ਜੀ ਲਿਖਤ ਸੰਤ ਮਾਲਾ

ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦਮੋਦਰ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ

ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਈ ਚੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਨ। ... ੨੪੮

ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ... ੨੪੯

ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ

੨੨ ਬਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੫੦

ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਦੀ ਕਥਾ ਜੋ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਦੇ ਮਰਦੇ ਹੋਏ

... ੨੫੦

ਭਾਈ ਦੇਵ ਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਈ

... ੨੫੧

੨੩ ਤੋਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੫੩

ਕਥਾ ਬਾਬਾ ਬਲਬੰਡੀ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ

... ੨੫੩

ਬਾਵਾ ਬਲਬੰਡੀ ਦਾ ਹਾਠ, ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ, ਬਾਬਾ
ਅਨਮੋਲ ਜੀ, ਚਾਚ ਚੇਲੇ, ਚਾਚ ਹੂਣੇ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਸੰਪਰਦਾਇ।

ਉਦਾਸੀ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹਾਠ

... ੨੫੬

... ੨੬੦

੨੪ ਚੌਥੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਤੇ ਬਾਬਾ ਸੰਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹਾਠ

... ੨੬੦

ਚਿਟੇ ਅਖਾੜੇ ਵਾਲੇ ਮੰਤਰ ਮੰਤ ਦਾਸ ਜੀ, ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਰੋਵਰ ਦੀ

... ੨੬੧

ਹੀਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ।

... ੨੬੨

ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਈ।

... ੨੬੩

ਬਾਵਾ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੨੬੪

੨੫ ਪੰਜੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੬੬

ਸਾਖੀ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ

ਪੰਜ ਪਉੜੀਆਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਹੋਇਆ

ਦਸਮੇਸ਼ੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੁਲਾਕਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੁਢੀ ਉਪਰੇ
ਵਰ ਦਿਤਾ। ... ੨੬੬

ਸਿਧ ਧਾਧਾ, ਮਣੀਆ, ਭਾਈ ਅੰਬਨ ਸਾਹਿਬ

... ੨੬੮

ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਠੇ

... ੨੬੯

ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਨੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਈ।

ਭਾਈ ਨੂਰਮਾ ਸਿੰਘ (ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਦੇ ਚੇਲੇ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲੀਤੀ

... ੨੭੧

ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਦਿਜਬਰ

ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ

... ੨੭੨

੨੬ ਛੁੱਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੭੩

ਧਾਧਾ ਮਣੀਆ ਸਿਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

ਕਥਾ ਗੁਰਦਿਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ

... ੨੭੩

ਰਾਜੀ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

ਮ: ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਦਿਜਬਰ ਤੋਂ
ਜੋਗ ਕਰਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਤ ਦਾ ਧਾਰਮਕ ਨੇਮ।ਮ: ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਕੇ ਅਰੋਗੀ
ਹੋ ਗਏ। ... ੨੭੪

ਸ੍ਰੀ ਬਹੁ ਵੰਗੀ ਜੀ ਕੇ ਅਪਣੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੀਰ ਤਿਆਲਿਆ

ਕਥਾ ਭਾਈ ਅਧਾ ਸਿੰਘ ਬਾਵਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀ

... ੨੭੬

ਭਾਈ ਅਧਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਤੇ ਨੂੰ ਦੁਧ ਪਿਲਾਇਆ

ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੂਠਾ ਆਪ ਪੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ... ੨੭੭

੨੭ ਸਤਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੭੮

ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ

... ੨੭੮

ਕਥਾ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਅੰਬਨ ਸਾਹਿਬ

ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਨਿਖਤ ਗੁਰ ਸਿਨਘ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਥਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

... ੨੮੧

ਭਾਈ ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਦਯਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਭਾਈ ਅਧਿਆ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਕਰਾ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ
ਚਰਨਾਵਾਂ

... ੨੮੨

ਕਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਾਣੀ ਉਪਰ ਤਰਨ ਨਹ ਪਏ।

ਕਰਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਉਦਾਸੀ

ਕਰਾ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੂਲੇ (ਭਾਈ ਰਜੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰੇਲੇ)

... ੨੮੩

ਮਾਈ ਭਰਾਈਆਂ ਜੀ, ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਸਚਿਆਰ

ਕਰਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਦ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੀਨ
ਸਨ ਤੇ ਕਈ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ
ਸ਼ਕਾਲਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਈ)

... ੨੮੪

ਕਰਾ ਬਾਬਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੨੮੬

੨੮ ਅਠਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੮੬

ਕਰਾ ਭਾਈ ਚਾਨਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਕਰਾ ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਫ਼ਾ ਸਿੰਘ ਜੀ,

ਕਰਾ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਲੀ, ਠਾਕਰ ਭਾਈ
ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ

... ੨੮੭

ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜ਼ਿਆਲੀ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਤੇ
ਚਰਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ। (ਮਾਹਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬੁਨਾਦ
ਤੇ ਵੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਨਿਤਨੇਮ ਤੇ ਕਰਾ ਦਾ ਤਿਆਰ ਕਰੀ
ਕੀਤਾ) ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ।

ਰਾਮ ਸਨ ਸੁਖਨੀਆ ਜੀਭਿਆਨੇ ਵਾਲਾ

... ੨੮੮

ਗਿਆਨੀ ਖਾਨਦਾਨ ਦਾ ਵੇਰਵਾ

ਕਰਾ ਵਡੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ

ਕਰਾ ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ

... ੨੮੯

ਮਾਹਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੇਖੀ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਿਲਦੇ
ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਠ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਦੇਹੁਰਾ
ਸਾਹਿਬ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ

... ੨੯੦

ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜਪੁਤਰ ਭਾਈ
ਵਸਤੀ ਰਾਮ) ਨੂੰ ਫੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ
ਪਾਇਆ ਦਿਤੀ

ਕਰਾ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ

... ੨੯੧

ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕਾਇਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੨੯੨

ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ।

... ੨੯੩

੨੯ ਉੱਤਰੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੨੯੪

ਕਰਾ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਪਨਾਹ ਸਿੰਘ ਰਾਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੨੯੫

ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ? ... ੨੯੫

ਚੀਨੀ ਘਾਟੀ ਵਾਲੇ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਿਲਣ
ਲਈ ਗਏ ... ੨੯੭

੩੦ ਤੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਵਲਸਰੀਏ,
ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਿਉਂ?, ਮਾਇਆ ਦਾ ਤਿਆਗ।
(ਭਾਈ ਜੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਨੀਗਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ
ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਾਟੜੇ ਸਨ। ਆਯੂ 125 ਸਾਲ ਸੀ) ... ੨੯੮

ਕੁਝ ਭਾਈ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥੀ
(ਭਾਈ ਚੰਚਲ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ,
ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ)
ਭਾ: ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖੀਆਂ।
ਸੀਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ
ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉੜੀਸਾ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਭਾਈ ਚੰਚਲ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਇਕ ਸੇਵਕ ਅਗਲ ਭੇਟ ਹੋ ਗਿਆ
ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ,
ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ... ੨੯੯

ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ:-

(੧) ਬਿਧ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿੰਘ ਜੀ, (੨) ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਵਰ, ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਦਿਜਵਰ,
ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਰਹਤਵੰਤ, ਭਾਈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, (੩)
ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਕੁਝ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ

ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ ਦਾ ਪੱਕਾ ਨੇਮ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ

ਕੁਝ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਉਗੀਏ ... ੩੦੦

ਭਾਈ ਸੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ -

ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਉਗੀਏ

ਭਾਈ ਜੈ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥੀ ਪੋਥੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ -

ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ,

ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ... ੩੦੧

ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੁਝ ਕਰਦੇ, ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਭਾਈ

ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਗੁਰ ਸਿੰਘਤਾ ਬਣਾਈ, ਤੀਜੇ ਭਰਾ ਭਾ: ਭਗਵਾਨ

ਸਿੰਘ ਕਵੀ.... ਭਾਈ ਚੰਨਾ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹੇ

ਹੋਰ ਕਈ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ...

	ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ	...	੩੦੨
	ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਕੌਣ ਕੌਣ ਕਿਹੋ ਜਹੀ ਚਰਚਾ		
	ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ	...	੩੦੩
੩੧	<u>ਇੱਕਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੦੪
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ		
	ਹੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ	...	੩੦੪
	ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ	...	੩੦੫
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ	...	੩੦੬
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ	...	੩੦੭
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ	...	੩੦੮
	ਵਡੀ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਚ ਜੋ ਜੋ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ		
	ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਤ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ		
	ਜੀ ਨੇ ਬਰਾਇਆ -		
	ਹਿਸਲੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਜੀ,		
	ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ		
	ਪ੍ਰਸੰਗ	...	੩੧੧
੩੨	<u>ਦੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੧੧
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਰੀਡਾ ਸਿੰਘ		
	ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਗਲ ਬਾਤ	...	੩੧੨
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਪਿਸ਼ੌਰਾ ਸਿੰਘ	...	੩੧੩
	ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਦੀ ਬੀੜ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ		
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ੂਰੇ ਵਾਸੀ	...	੩੧੪
੩੩	<u>ਤੀਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੧੭
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ		
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲੀ ਵਾਲੇ	...	੩੧੭
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਛਪੇ ਪੁਰ ਵਾਲੇ	...	੩੧੮
	ਭਾਈ ਮਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੧੯
	ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੨੦
	ਕਥਾ ਠਾਕਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੨੧
	ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਪਾਠ ਮਹਾਤਮਾ		
	ਕਥਾ ਫ਼ਕੀਰ ਚੰਦ ਦਲਾਲ	...	੩੨੪

ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਉਰਤ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ,
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਠਜ ਤੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਦੇ ਜਲਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖੇ ਹਨ)

ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ (ਆਰਤਾ ਬਣਾਣ ਵਾਲੇ)

ਭਾਈ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ

... ੩੨੬

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਆਰਤੀ ਕਿਉਂ?

ਕਥਾ ਭਾਈ ਰਾਤੀਰਬਾਬੀ,

ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੁਝ ਰਾਗੀ ਤੇ ਰਬਾਬੀ

(ਰਾਤੀਰੋਂ ਨਾਨੂੰ ਤਕ ਟ)

... ੩੨੭

ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਜਿਕਰ

... ੩੨੮

ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਗੀ ਰਬਾਬੀ, (੨੫੯ + ੧੦),

ਵਖ ਵਖ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਵਖ ਵਖ ਚੌਕੀਆਂ ਦਾ ਜਿਕਰ

... ੩੨੯

ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ - ਦੁਧ ਤੇ ਦੁਧ ਫੋਟੀਆਂ ਦਾ ਭੋਗ,

ਸੋਠੇ ਦੀਆਂ ਗਾਗਰਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ, ਸੁਰਸ ਤੇ ਸਹੀਦੇ ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ

... ੩੩੦

ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਤੇ ਕਰ ਦਾ ਪਰਪਾਣ,

ਤਿਆਗ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

... ੩੩੧

ਬਾਬਾ ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਬਿਰਧ ਸਿੰਘ) ਬਾਬੀ ਦੁਤਾਰੇ

ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ

ਭਾਈ ਨਾਲ ਚੰਦ ਸੰਤ ਰਾਗੀ (ਜੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਰਾਗ-ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਗੁਰੂ ਸਨ)

... ੩੩੨

ਕਰਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ = ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ

... ੩੩੩

੭੪ ਪੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੩੩

ਸਾਖੀ ਮਾਈ ਖਤਰਾਨੀ ਜੋ ਵਿਧਵਾ ਹੈ ਕੇ ਸੁਧਾਸਰ ਆਈ

... ੩੩੩

ਸਾਖੀ ਕਬਿਤ

... ੩੩੪

ਸਾਖੀ ਏਕ ਸੰਤ ਕੀ

... ੩੩੭

ਨੌਰਖ ਬਾਣੀ

... ੩੩੮

੭੫ ਫੁਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

੩੩੮

ਭਾਈ ਚੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੋਨੀ ਨਿਰਮਲੇ

ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਦਾਸ ਜੀ ਲਗਨ

ਭਾਈ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ,

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਨਗਨ ਨਿਰਮਲੇ

ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਝਟਕਈ

... ੩੩੯

ਲਗ ਰਗ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਾਮ ਪੰਡਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਹਾਈਆਂ ਤੇ
ਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਜੋ ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮੇਂ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ
ਸਬੰਧਤ ਸਨ

... ੩੪੦

ਪੰਨਾ ੩੪੦ ਵਾਂਗ ਇਥੇ ਭੀ ਕਈ ਨਾਮ ਹਨ, ਮਹਾਰਾਜਾ
ਪਟਿਆਲਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਿਨੇਪਾਓਂ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ
ਮ: ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਨਾਮ।

... ੩੪੧

ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਿਵਾਜੇ ਹੋਏ ਸਰਦਾਰ ਕਈ ਗੁਰਸਿਖਾਂ
ਦੇ ਨਾਮ, ਸਹਿਜਧਾਰੀ ਰਾਗੀ, ਰਾਗੀ, ਛਬੀਲੀਏ, ਵੀਰੋ ਮਾਈ
੩੪੦ ਤੋਂ ਇਸ ਪੰਨੇ ਤਕ ਕਈ ਨਾਮ ਹਨ।

... ੩੪੨

ਕਥਾ ਭਾਈ ਸਵਾਏ ਸਿੰਘ ਛਬੀਲੀਏ

.. ੩੪੩

ਭਾਈ ਸਵਾਏ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ ਛਬੀਲੀ ਲਾਈਆਂ

ਭਾਈ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਾਰਤਾ

... ੩੪੪

੩੭ ਸਿੱਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੪੬

ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕੀ ਕਥਾ

... ੩੪੭

ਰਜਬ ਜੀ, ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਜੀ, ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ
ਰਵਾਨਾ, ਜੇਤ ਰਾਮ ਜੀ ਆਦਿ...

ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਦਾਦੂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਾਲ ਨਮਸਕਾਰ
ਕੀਤੀ ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਲਾਉਣ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਇਥੋਂ ਚਲੀ

... ੩੪੮

ਚਲੀਓਟ ਨਗਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ

... ੩੪੯

੩੮ ਔਨਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੫੨

ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ

... ੩੫੨

ਸੁਧਾਸਰ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦਾ ਤਹਿਨਾਨ ਦਾ ਫਲ

ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ

... ੩੫੩

੩੯ ਉਨਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੫੪

ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਵੈਰਾਗਮਈ ਸਲੋਕ

... ੩੫੫

ਬੈਰਾਗੀ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਨਾਮ

... ੩੫੭

ਕਥਾ ਰਘੂਨਾਥ ਦਾਸ ਕੀ

ਕਥਾ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ

ਗੁਰੂ ਕਾ ਰੋਗ - ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

... ੩੫੮

੪੦ ਗਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੫੯

ਕਥਾ ਗੁਰਨਾਨਾਇਕ ਉਦਾਸੀ, ਲਖਨਊ ਦੇ ਨਵਾਬ ਨੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੀਗਰ ਨਈ ਜਾਗੀਰ ਲਾਈ

... ੩੬੦

ਜੀਰਤਨ ਦੀਆਂ ਜੋਗੀਆਂ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ

... ੩੬੨

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦਾ ਜਿਕਰ

... ੩੬੬

੪੧ ਤਿਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੬੮

ਹਜ਼ੂਰਤ ਮੀਆਂ ਦਾ ਜਿਕਰ

... ੩੬੯

੪੨ ਤਿਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੬੭

੪੩ ਤਿਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਉ)

... ੩੬੯

ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਦੇ ਲੱਛਣ

... ੩੬੯

ਤਿਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਅ)

... ੩੭੩

ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ

... ੩੭੩

ਸਾਖੀ ਕਾਸ਼ੀਟ ਜਿਹੜਾ ਮੁਨੀਸਵਰ ਦੀ

ਸਾਖੀ ਅੰਬਰੀਕ ਰਾਜਾ ਦੀ

... ੩੭੪

ਕਹੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ - ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ

ਸਾਖੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹ ਸਾਹਿਬ

... ੩੭੬

ਨੰਗਰੂ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ

... ੩੭੭

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਚੰਦ ਨਾਲ ਹੋਦਰਾਬਾਦ (ਦੱਖਣ)

... ੩੭੮

੪੪ ਤਿਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

੩੭੯

ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਵਾਹਤਾ

... ੩੮੦

੪੫ ਪੰਜਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੮੭

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਿਉਂ ਹੈ

... ੩੮੭

੪੬ ਛਿਆਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੯੩

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ

... ੩੯੩

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਰੋਤੀ ਮਰਦਾਨ

ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਪਟਿਆਲੇ ਵਾਲੇ

... ੩੯੪

ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਾਲੇ

... ੩੯੬

੪੭ ਤਿਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੯੮

ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਨੀ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਗ ਅਰਨੀ

ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਭਾਸ਼ਮ ਕਰ ਦਿਤਾ

... ੩੯੯

ਭਾਈ ਖਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ

ਉਖਨੀਏ ਸਾਹ ਦੀ ਕਥਾ

... ੪੦੯

ਸਰੰਦਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਦਾਤ

ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ

... ੪੦੦

ਗੁਰੂ ਮਾਨਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

... ੪੦੧

੪੯	<u>ਅਨਾਮੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੦੪
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਦੀ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ		
	ਖੁਲਾਕਾਤ (ਖੁਲਾਹੁਲ ਤਵਾਰੀਖ ਦਾ ਹਵਾਲਾ)	...	੪੦੫
	ਜੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸਮਾਪਤ	...	੪੧੩
੫੦	<u>ਇਨਾਜ਼ਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੧੩
	ਇਨਾਜ਼ੀ ਕੀਰਤਨ ਕੈਸਾ ਹੋਵੇ	...	
	ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਦੀ ਵਾਰਤਾ		੪੧੪
	ਹਾਈ ਟਹਲ ਦਾਸ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ		
	ਮਾਈ ਭਾਗ ਭਰੀ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ	...	੪੧੫
੫੧	<u>ਮੀਰਾਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੧੬
	ਹਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਰਾਗੀ ਦਾ ਸਮਾਣ	...	੪੧੬
੫੨	<u>ਇਕਵੀਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੨੬
	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਦਾਸ ਸਿੰਘ ਕੁਰੀ ਵਾਲੇ (ਜੋ ਕਿ ਬਾਬਾ		
	ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਦੀ ਦੇ ਸਿਖ ਮਨ)		
	ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੋਵੇਂ ਛੇ ਛੇ		
	ਮਹੀਨੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੇ	...	੪੨੭
	ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ		
	ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਤੇ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਭਲ ਯਾਤ	...	੪੨੮
	ਸਾਖੀ ਸਿਆਨ ਕੇ ਸਿਆਨ ਕੀ		
	ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ	...	੪੨੯
	ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ	...	੪੩੦
	ਭਾਈ ਘਨੀਆ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ		
	ਅਡਨ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਪਨਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਰਾਈ		
	ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੪੩੧
	ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਕੀ ਕੀ ਹੈ -	...	੪੩੨
	ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਦਾ ਫਲ		
	ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸੰਮਤ	...	੪੩੩
	<u>ਗ੍ਰੰਥ</u>	...	
	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਅਡਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਮਸਾਲ		
	ਵਾਸਤੇ ਦਸ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਦਾ ਧੰਨ		
	ਨੀਲ ਦੀ ਖਾਤਰ	...	੪੩੪
	ਗ੍ਰੰਥ ਸਮਾਪਤ	...	੪੩੬

1. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ
"ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਗ ਮਾਝਿ ਪਠਾਇਆ"
2. ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰ ਨੀਕਾ
ਜੋ ਨਾਵੇ ਸੋ ਕੁਲ ਤਰਾਵੇ ਉਧਾਰ ਹੋਏ ਹੈ ਜੀਆ ਕਾ।
3. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹਥ ਲਿਖਤ ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ
"ਪੋਥੀ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਥਾਨ"
4. ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ
5. ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ
6. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਆਸੀਸ ਦੇ ਕੇ
ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੀ।
7. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਗਰੋਂ ਗੱਦੀ ਉਪਰ ਬੈਠੇ
8. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ
ਆਪ ਨੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਨੇਕਾਂ ਸਿਖਾਂ
ਨੂੰ ਅਮਿਤ ਫਕਾਇਆ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ।
9. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ
10. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਮਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ
11. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘ ਜੀ
12. ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਹਿਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਸੀ ਕੰਦਰਾ (ਮਖਰ, ਸਿੰਧ)

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਜੈ

ਪਰਮਾਤਮ ਸਚੁ ਖੰਡੁ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੈ

ਨਮਾ ਕਮਲ ਨੈਨਾ ਭਰਮਾਇ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਭਯੋ ਨਮ :

ਅਬ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਿਰੀਬੇ

ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਨਿਖਯਤੇ

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੨

ਤੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲਾ ਲਭਾਇਆ।

ਭੁਲਹਿ ਚੁਕਹਿ ਬਾਰਕ ਤੂੰ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ।

ਸੁਰੇਲਾ ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ। ਤੇਰਾ ਬਿਖਮੁ ਭਾਵਨੁ।

ਹਉ ਮਾਣ ਤਾਣ ਕਰਉ ਤੇਰਾ ਹਉ ਜਾਨਉ ਆਪਾ।

ਸਭਿ ਹੀ ਮਧਿ ਸਹਿਰਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁਹਤਾਜ ਆਪਾ।

ਪਿਤਾ ਹਉ ਜਾਨਉ ਨਾਹੀ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਜੁਗਤੀ।

ਬਿਧਨ ਮੁਕਤੁ ਸਤੰਹੁ ਮੇਰੀ ਰਾਖੇ ਮਮ ਤਾ।

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ ਆਵਨ ਜਾਣਾ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬਰਮੁ ਪਛਾਣਾ।

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫੁੱਟੇ ।

ਮੂੜ ਸ੍ਰੀ ਵਿਨਾਇਕ ਜੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਚਾਰਤੀ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਭਯੋ ਨਮ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੇ
ਭਯੋ ਨਮ: ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਅਬ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤ੍ਰਿੰਬ ਲਿਖਯਤੇ।

ਮੰਗਲਾ ਚਰਣ। ਵਾਸਤੂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪੁਨਾ ਅਸਰਿਵਾਦਾਤਮਕ ਵਰਨਤੇ। ਟੀਕਾ।
ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸੰਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਦਾਨੰਦ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਖਨੰਤਰ
ਆਤਮਾ। ਪੁਤਕ ਜੋਤੀ ਤਿਕਾਲਾ ਬਾਧ ਇਕ ਕਾਲਾਇ ਪੁਛੇਦ ਤੇ ਚਰਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋਈ
ਭਗਤਿ ਬਾਤਸੰਲਤਾ ਲੀਏ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਰੂਪ ਹਏ। ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ
ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੈ। ਜੋਈ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੋ
ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੋ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਜੋ ਸਾਂਤੀ ਅਰ ਖਿਮਾ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਖਿਮਾ
ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਜੋਈ ਧੀਰਜ ਯਰਮ ਧਰਾ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਧਾਰਿਆ ਹੈ।
ਇਸੀ ਤੇ ਅਧਿਆਤਮ ਰਮਾਇਣ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਪੁਤੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ। ਹੋ ਭਗਵਨ ਖਿਮਾ
ਗੁਣ ਤੇ ਜਗ ਸਾਧਨ ਗਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਅਮਰ
ਮੂਰਤੀ ਕਿਆ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੋ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੈ। ਪੁਨਾ
ਚਰਤ ਵਿਸ਼ਨੂ ਮੂਰਤੀ ਭਗਵਾਨ ਨਖਮੀ ਕੋ ਪਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਤਿਨ ਕੋ ਚਰਨ
ਕਮਲ ਭਯੋ ਨਮ: ਜੈ ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਜਿਨ ਨੇ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਤ ਬਾਧੀ ਹੈ।
ਜੀਵੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤਰਣ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤ੍ਰਿੰਬ ਸਾਹਿਬਕੀ। ਪੁਨਾ ਮਹਾਬੀਰਣ
ਚੜ੍ਹੀਰ ਖਨ ਬੰਡਨ ਮਹੀ ਮੰਡਨ ਸੁਖ ਕਰਨ ਅਰਿ ਦਰਨ ਭਗਿਤ ਭੈ ਹਰਨ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇਵ ਈਸ ਕੋ ਭੁਖਨ ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ। ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵ ਈਸ
ਬਨਜ ਬਨ ਕੋ ਭਾਨ ਰੂਪ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਤਿਨ ਕਉ ਭੰਡਵਤ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ।
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਗਾਇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਅਰਦਾਸਾਂ ਕੋ ਭਾਵ ਕਉ ਜੋ ਗੁਹਣ ਕਰਣ
ਵਾਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨ ਕੋ ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਨਿਲਾਰ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਿ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
ਤਿਨ ਕੋ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰੂਪ ਜੋ ਜਗ ਨੂੰ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੈ।
ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਪਰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋਇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ। ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਹੋ ਗਿਆਨ ਵੇਰਾਗ ਰੂਪ ਤੇਗ ਧਾਰ ਕਰਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ
ਆਦਿਕਾਂ ਕੋ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਭਾਉ ਕਰ ਦਿਆ ਹੈ ਅਰ ਧ੍ਰਿਮਾ ਨੰਦ ਮੇਰੇ ਨਿਮਗਨ ਭਏ ਹੈ।
ਜੈਰੇ ਰਿਖਤ ਦੇਵ ਜੀ ਹਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਜੋ ਹਜ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਸ
ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਸਨਾਨ ਕਰਿਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਸ੍ਰੀ
ਸੇਵ ਈਸ ਕੋ ਸਿਰਤਾਜ ਮਹਾਰਾਜ। ਪੁਨਾ ਦੁਰਕ ਰੂਪ ਤਮ ਤੋਮ ਕੋ ਤਮਾਰੀ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰਿ
ਅਭਾਵ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਅਰ ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਪੰਕਜ ਜਿਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ ਇਕ ਆਵਤੋ ਭਏ।

ਐਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸਦਾ ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ
ਰਵਨ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਜੈ ਸਰਬ ਸਕਤਿ ਰੂਪ ਅਰ ਕਲਾਨਿਧ ਸੰਤਨ ਸੁਖਦਾਈ।

। ਸ੍ਰੀ ਦੰਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਣਾ ਬਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ।

ਸ੍ਰੀ ਬਿਧ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ। ਭਾਈ ਨੰਦਲਾਲ ਜੀ। ਦੋ ਗੁਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਜੈ ਗੁਰਾਂ ਕੇ
ਦਾਸ ਭਗਿਤਿ ਭਏ ਹੋ। ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰ ਕੇ । ੨ ।

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੈ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਮਹਾਰਾਜ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਚੁ ਖੰਡ
ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਭੰਡਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਜਿਸ
ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਮਹਾ ਵਿਸ਼ਨੁ ਰੂਪ
ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਰਬ ਕੇ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ ਹੋਇ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ
ਦਰਸਨੀ ਦਰੁ ਆਏ। ਐਸੀ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੀਰ
ਐ ਪੇਰਾਂਬਰੇ ਕੀ ਐਰ ਬਾਦਸਾਹੇ ਕੀ ਜੈ ਵਿਛੁਤੀ ਜੀ। ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਨੀਚੇ ਦਬਾਇ ਕਰਿ
ਉਪਰਿ ਏਠੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਜੋਬਿੰਦ ਦੰਦ ਦੇ ਖੜਕ ਧਾਰ ਕਰਿ ਡਾਨ ਨੰਦ ਨਾਦਿ ਜਿਨ
ਨੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਇਸਮਾਦ ਹੂਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਜੈ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਜੋਰ ਕੇ ਭੰਡਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇ।
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਗਨ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੈ ਕੀਸੇ ਹੈ। ਜੈ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੇ ਪਰਮਧਾਮ ਜੈ ਧਾਮ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੇਕੁੰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਉ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਆਜੇ ਮਹਾ ਬੀਰ ਰੂਪ ਖੜੇ ਹੈ।
ਅਥਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜੈ ਹੈ ਜਸ ਤਿਸ ਸੁਜਸ ਨੇ ਇਹੁ ਜੁਗਮ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ
ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਣਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੈ ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਸਰਬ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਣ ਕਉ ਜੈ ਸੁਹਤਰੂ ਤੇ ਅਧਕ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਜੀ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ ਹੋਵੇ।
ਭਾਈ ਜਲੇ ਜੀ ਜੈ ਸਚੀ ਦਾਰੜੀ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਰਮ ਸੇਵਕ। ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ
ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੈ ਪੀਰ ਤੀਰਥ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਸ੍ਰੀ ਬੇਕ ਸਰ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਸਰ ਸ੍ਰੀ
ਸੰਤੋਖਸਰ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਰਬ ਕਉ ਮੇਰੀ ਅਤ ਈਦਨਾ ਹੋਇ। ਸ੍ਰੀ ਰਵਨ ਭਾਰਤ ਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜੀ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ
ਅਬਾਨ ਨਗਰ ਤੇ ਆਦਿ ਨੇ ਕਰਿ ਸਰਬ ਕਉ ਅਤ ਈਦਨਾ ਹੋਇ। ੩ । ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ ਜੈ ਟੇਕ
ਰਵਨ ਸੁਖ ਸਦਮ ਹੈ ਸਰਬ ਗੁਣ ਰੂਪ ਗਣੇ ਕੇ ਕਰਣ ਵਾਰੇ ਸਰਬ ਵਿਸ਼ਨੁ ਹਰਨ ਹਾਰੇ ਤਾਂਈ ਮੇਰੀ
ਅਤਈਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀਜੀ ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦ ਹੈ ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਸਾਭਦਾ ਗਿਆਨ ਪੁਨਾ
ਸਰਬ ਜਨਾ ਕੇ ਅਰਥਾ ਕੇ ਭੀ ਸਾਰਦ ਹੈ ਕਿਆ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ ਸਿਧ। ਅਰ ਜਿਧੀ ਆਦਿਕੋ
ਕਰ ਭੀ ਸਿਧ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਜਗਤ ਮਾਇ ਕੇ ਮੇਰੀ ਚਾਹੀ ਬਾਰ ਈਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ
ਧਰਮਾ ਜੀ ਦਤਰ ਖੇਰੇ ਸਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਇਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਲਖਮੀ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਜੀ ਭਵਾਨੀ ਜੀ ਜੈ

ਸ੍ਰੀ ਹਿਨਾਇਕ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸਹਤ ਸਭ ਕੇ ਅਭਾਇਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੂਰ ਸਸੀ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ
 ਸਿੰਧ ਸਾਧਿਕ ਵੇਰਾਟ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਭਗਵਤ ਸਰੂਪ ਹੁਗੀਭ ਨਦੀਆਂ ਬਨ ਪਰਬਤ ਆਦੀ ਜੋ
 ਤਿਨੋਕੀ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਤਿਸ ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਧਰ੍ਮ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ। ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਟਾਮਾਨੰਦ ਜੀ।
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ। ਸੁਹਦਾਸ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਤੇ ਸੋਰਧੁਜ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁ ਧੰਨਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ
 ਰੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਮੀਰਾਬਾਈ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ। ਅੰਗਦ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਰਥ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਸਤ੍ਰਹਨ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਖਮਣ ਜੀ ਜੋ ਹੈਵੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਸੀਤਾ ਸਹਤ। ਸ੍ਰੀ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਹੁਕਮਣੀ ਸਹਤ। ਧੰਜੇ ਪਾਂਡਵੇ ਸਹਤੇ। ਉਸਦ ਅਕਰੂਰ ਜੀ।
 ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਅਭਾਇਨਾ ਹੋਇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਸਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ। ੧। ਪੁਨਾ ਬਰਾਹ
 ਰੂਪ ਹਰੀ ੨ ਕੁਮਠ ਰੂਪ ਹਰੀ ੩ ਨਰ ਸਿੰਘ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ੪ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਨ ਜੀ ੫ ਪੁਨਾ ਪਰਸਰਾਮ
 ਜੀ ੬ ਚੋਧ ੭ ਸ੍ਰੀ ਬਿਅਸ ਜੀ ੮ ਪ੍ਰਿਥੂ ਰਾਧਾ ਜੀ ੯ ਹਰੀ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ੧੦ ਹੰਸ ਅਵਤਾਰ ਜੀ
 ੧੧ ਸ਼ਕ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ੧੨ ਰਿਖਰ ਦੇਵ ਜੀ ੧੩ ਹੈ ਗ੍ਰੀਵ ਜੀ ੧੪ ਦੇਵ ਜੀ ੧੫ ਮਨੀਤਵ ਜੀ
 ੧੬ ਧਨੰਤਵਰ ਜੀ ੧੭ ਸ੍ਰੀ ਬਦ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ੧੮ ਸ੍ਰੀ ਦੰਤਾ ਤ੍ਰੇ ਜੀ ੧੯ ਸ੍ਰੀ ਕਪਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੦
 ਸ੍ਰੀ ਸਨਕਾਦਕ ਜੀ ੨੧ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ੨੨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ੨੩ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰਕਲੰਕ ਜੀ ੨੪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਦੇਵ
 ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਵਿਜੈ ਚੰਡ ਪ੍ਰੀਤ ਕੁਮਦ ਤੇ ਕੁਮਦਾਖਨੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਿਕਟਵਰਤੀ
 ਸ੍ਰੀ ਸੇਸ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰਿ ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਇ। ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਅਭਣ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸੋ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈਸੇ ਭਏ ਚੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਕੂਲ ਜਨ ਤਾਰਕ।
 ਏਹ ਭਗਤੀ ਵੇਰਾਭ ਕੇ ਪੁੰਜ। ਨਾਮ ਦੇ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਤਤਪਰ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜਰਨਾ ਕਮਲਾ ਕਉ ਮੇਰੀ
 ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਪੁੰਨਾ ਅਭਾਇਨਾ ਹੋਇ। ਸਿਧੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੋ ਜਿਨਕੇ ਦੁਖ ਐਸੇ ਗੁਨ ਬਰਨਤ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਗੁਨੋ ਕੀ ਕਥਾ ਖੁਏ ਸੁਨਾਈਏ ਜੀ ਇਹ ਜੀਵ ਕੇ ਸਨਾਨ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।
 ਗੁਰਵਾਰ। ਸੁਨ ਸਿੰਘ ਸੋਮ ਮਤ ਵਾਲੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਖੀ। ਉਹ ਤੇ ਐਸੇ ਬੈ। ਜੇਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਸੀਤ ਸਜਨ ਮਨ ਮਿਤ ਜੋ ਨਾਇਨ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਨ੍ਰਿਜੀਤਿ"।
 ਪੁਨਾ। "ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇਉ ਮੇ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ। ਜੀਅ ਦਾਨ ਦੇ ਭਗਤੀ
 ਨਾਇਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੈਣ ਮਿਲਾਏ"। ਜੋ ਐਸੇ ਬੈ। ਜੋ ਦੇਨੇ ਕੁਨੇ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ
 ਵਸੀ ਭਏ ਸੇਵਕ। ਸੀਤ ਕੂਲ ਕਰਿ ਤਉ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਕ ਬਰਾਦਰ ਜੀ
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਿਨ ਕੇ ਸਿਖ ਹੁਕ ਸੀਤਾਨ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈ। ਜੋ
 ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਤੇ ਪੁਤਖ ਹੈ ਪੁਨਾ। ਪਿਤਾ ਕੂਲ ਤਰਫੇ ਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਿਖ ਅਰ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਭਰੇ ਹੈ। ਅਬ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਵਾਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਲ ਪਾਇ ਕਰਿ। ਸ੍ਰੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਜੋਗਵਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਨਾਮ
 ਤੇ ਚਾਲੀਸ ਖੁਕਤੇ ਇਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਾਇ ਕਰਿ ਪੂਜ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਇਨ ਸੰਤ ਜਨਾ
 ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਾਇ ਕਰਿ ਪੂਜ ਕਰਿ। [ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਰਾਗੀ। ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਅਰ ਸਿਮਰਨ ਭਗਤਿ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋਤਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਸਾਧ ਜਸ ਤੇ ਸਭਾ ਕੀ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਗੁਨ ਨਿਧਿਵਾਲੀ ਤੇ ਸੰਤ ਸਰੂਪ। ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਨਮੁਖ ਦਰਬਾਰੀ। ਐਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਹੁਧਾਸਰ
 ਬਾਬੀ ਸ੍ਰੀ ਹੁਧਾਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਨਵ ਬੰਢ ਸੰਪਤ
 ਦੰਧ ਚਤਰ ਦਸ ਭਵਨੇ ਮੇ ਜੋ ਜੋ ਹੋਈ ਜੋ ਹੋਏ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਅਥ ਹੈ ਸੰਤਿ ਭਗਤਿ। ਸਭਿ ਥਾਨ
 ਕਰਿ ਨੀ ਨੀ। "ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹਿ ਅਰੁਲ ਸੁਖੇ"। ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਚਰਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪਸਾਇ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕਥਾ ਐਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਭੀ
 ਸਾਖ ਕਉ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਗੁਰੋ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮੇ ਬਲ ਕੋਉ ਨਹੀਂ। ਐਸੇ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਸਜਨੇ ਕੀ ਚਰਨ ਮਨਾਇ
 ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। 8 । ਇਤ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪ੍ਰਵਾਚਨੇ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਤ ਨਿਮਸਕਾਰਾਦ੍ਰਮਕ ਮੰਗਲਚੰਦ
 ਵਰਨਨ ਪ੍ਰਥਮੇ ਧਯਾਯ। (੧) । ਆ ਗ੍ਰੰਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਥਨੀ। ਜਿਨ
 ਪੁਰਸ਼ੋ ਕੀ ਸੰਤੋ ਮੇ ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ। ਤਥਾ ਗੁਰੋ ਮੇ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਮੇ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈ। ਤੇ
 ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪ
 ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ। [ਹੇ ਸੰਤ ਸਜਨੇ ਬੁਧਵਾਨੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਇਸ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਮੇਰੀ ਮੂਰਤੀ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਹੁਮਹਾਵੇ ਹੀ ਗੁਨੇ ਕਾ
 ਵਰਨਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੋਤੇ ਹਨ ਭਾਵ ਸਲਾਵਤ ਵਾਲੀ ਆਹਿ। ਤਿਨ ਤੇ
 ਗੁਨ ਕਾ ਵਰਨਨ ਸੁਨ ਕਰਿ ਜੋ ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਧਖਸਤੇ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ
 ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿ ਕਾ। ਸਭ ਬਿਛਨ ਮੇ ਮੁਗਦਰ ਸਨੁ। ਹਰੇ ਹਰੇ ਹਰੇ ਪਰੂਆ ਨਾਨ
 ਨਾਨ ਭਨ। ਅਕਾਸ ਮੇ ਰੋਟੀ ਪਤਾਲ ਮੇ ਜੜ। ਸਾਹਸਿਕੰਦਰ ਨਰਪਤ ਨਰ। ਅਥਵਾ ਸਾਹੁ
 ਸਿਕੰਦਰ ਜੀਦੀ ਖਰ। ਐਸੇ ਅਸੇਰ ਅਖਰ ਚਾਹੇ ਜੁਲਾਹੇ ਤੇ ਸੁਨ ਗੁਨ ਕੇਸਭਾ ਮੇ ਹਸ ਕਰਿ ਉਨ
 ਕੇ ਬਹੁਤਾ ਧੰਨ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਹੁਮਾਏ ਸੇ ਇਹੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਰਾਹੁਤਾ ਹਾਂ। ਜੋ
 ਕਪਟ ਹੇ ਹਰਿ ਸੰਤੋ ਮੇ ਭੇਦ ਦ੍ਰਸ਼ਟੀ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੇ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਨ ਗਾਹੀ ਹੈ ਭ੍ਰਮਰੇਵਤ।

ਜੇਸੇ ਫੁਲੋਂ ਕੀ ਰੀਧ ਲੈ ਕਰਿ ਜੋ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਖਟ ਪਦ ਤਥਾ ਹੀ ਸੋ ਸਮਝਨੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਵਿਦਿਆਵਤ ਹੈ ਏ ਧਨਵੰਤ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪੰਥਵੰਤ ਹੈ ਕਿਆ ਇਨ
ਕੇ ਅਭਿਆਲੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਵੇਰਾਯ ਜਤਕ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਰਬਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਉਹ
ਮਤ ਸਰ ਕੀਰ ਬੀਰ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਨਹੀ ਸੁਨਤੇ। ਤੀਜੇ ਭੀ ਪਖ ਪ੍ਰਸੂ ਕੇ ਝਗੜੇ ਮੇ ਹੈ।
ਅਰ ਜੋਥੇ ਹੈ ਸੋ ਕੋਨ। "ਪੰਥਵੇ ਕੁਲਾਹਾ ਦਿਤ ਨਾ ਆਵੇ ਹੋਕੜੇ"। [ਹੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ
ਪਿਆਰਿਓ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਗਿਆਨਵਾਨੇ ਦੁਬਵੰਤ ਮੇ ਕੋੀ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾ ਤੇ ਜੋ
ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਸਿਤੋ ਕੇ ਨਿਸਕਪਟ ਸੇਵਕ ਹੋਮ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਸੋ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਤੇ
ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਸੁਲਨਹੀ ਪੜ੍ਹਨਹੀ ਵਿਚਾਰਨਹੀ ਅਨੀਦਨ ਕਰਨਹੀ। ਜੋ ਆਦਰ ਦੇਤੇ ਹੈ
ਭਾਵ ਸਹਿਤ। ਜਾਤੇ ਉਹ ਤੱਥਾ ਹੈ ਗਿਆਤ ਰਏ। ਜੇਸੇ ਭਵਰਾ ਸਤ ਫੂਲਨ ਪਰ ਬਾਸ ਲੇਤਾ
ਲੇਤਾ ਕਈ ਆਕ ਫੂਲਨ ਕੀ ਬਾਸ ਭੀ ਨੇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਸਭ ਬੰਦ ਅਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਜੋ ਭਗਵਤ
ਸਬੰਧੀ ਰੀਝ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਬਾਲਮੀਕ ਰਾਮਾਇਣ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ।
ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੋਰ ਭੀ ਜੋ ਰਿਖੀਆਂ ਕੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਹੇ ਹੈ। ਗੁਰ ਬਿਨਾਸ ਆਦਿਕ। ਏਥੇ
ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਬਿਚਾਰਤੇ ਬਿਚਾਰਤੇ ਕਹੀ ਇਕ ਆਕ ਫੂਲਵਤ ਭਾਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਾ ਭੀ ਸੁਣਨਾ
ਕਰ ਲੈਣੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਸਿਤ ਸਜਨਾ ਜੋ ਮੇ ਬਾਦਬਾਰ
ਬੰਦਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪਨੇ ਵਸੀਕਾਰ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈ ਏਨ ਤੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ। ੧। ਅਥ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਰ ਕਥਨਾ। ੧। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਥੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ। ਪਿਤਾ ਕਾ
ਨਾਮ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪਿਤਾਮਾ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ
ਦਾਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਚਾਰੋ ਭਲ ਪਾਏ ਸੋ ਕੇਯੇ। ਜੋ ਏਕ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਧਰਨ ਨਗਰ
ਮੇ ਤਬੋਤ ਨਾਸ਼ਨ ਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਕਲਸੀਧਰ ਭਗਵਾਨ। ਤਥ ਏਕ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ
ਕੋਈ ਏਕ ਵਰ ਕਰਿ ਚਰੇ ਸੇ ਰਾਜ ਦਸ ਕਰਿ। ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖ ਜੀ ਏਕ ਵਸਤ ਮਾਰ ਠੇਵੇ।
ਸਿਖੀ ਨਿਸਰਾ ਚਾਰੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਸੀਆ। ਜੋ ਕਰਿ ਵਿਰੂਤੀ ਚਾਰੇ ਬਹੁਕਤਾ ਸੇ
ਤਾਂ ਸਿਦਕ ਨਾ ਕਰਿਸੀਆ। ਅਜੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ ਸੇ ਏਕ ਪਦਾਰਥ ਮੰਗ ਨੇ। ਤਥ ਸੇ ਰਾਬ
ਜੋਥ ਕਰਿ ਕਹਿਤਾ ਭਇਆ ਜੀ ਜੋ ਮੁਝੇ ਸਿਦਕ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। "ਭੋਲਨ ਤੇ ਰਾਖਹੁ
ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਰ ਰਬ"। ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਮੁਖ ਦੁਪੀ ਕਮਲ ਦੁਆਰਾ ਬਰਨ ਸੁਰੀਧ
ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਥਾਅਕਤੁ ਪਾ ਗੁਜਾਰੇ ਮਛਕ ਮਾਇਆ
ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇਗੀ। ਇਸੀ ਸਾਖੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਠਿਕਟਿ ਘੋਜਨਾ ਕਰ ਚਰੇ ਸੇ।
ਤਥ ਤਿਨ ਕੀ ਤਰਫ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਰਾ। ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਭੀ ਮਾਰਿ ਲੇਵੇ ਵਰ
ਅਭੀ ਐਸਾ। ਤਥ ਸੇ ਰਾਬ ਜੋਰ ਕਰਿ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ ਦਾਨਿ ਸਿਦਕਾਨੀ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਪ੍ਰਸੰਗ ੨
ਪਿਤਾ ਤੇ
ਮਾਤਾ

ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਖੰਡ ਗੁਰਮਾ ਮੇਰੇ ਭੀ ਵੰਡਤ ਇਹੀ ਹੈ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਤੀ ਦਾਨ
ਨਾਮੀ ਦਾਨ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ
ਸੁਵਨ ਕਰਿ ਸਿਖ ਬਰਨ ਰਬ ਤਿਨ ਕੇ ਪੂਰਖ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੇ। ਕਰਿ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰ ਬਰਨ ਚੋਲਤ ਭਏ। ਤੁਮ ਕੇ ਦੋਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਦਾਨ ਭੀ ਅਰ
ਮਾਇਆ ਭੀ। ਅਰ ਮਾਇਆ ਮੇ ਜਲ ਕਮਲਵਤ ਰਹੇਗੇ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪੁਰ
ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਭੀ ਆਵੇਗਾ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਪੁਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਨਮੇ। ੨ । ਸਿਖ ਬਰਨ। ਹੇ ਗੁਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾ ਕੀ ਵੰਡ ਵਿਖਮ
ਕਿਉਂ ਭਈ ਸਿਖ ਭੀ ਦੋਨੇ ਥੇ ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਸੇਵਾ ਤਤਪਰ ਭੀ ਦੋਨੇ ਥੇ ਵਰਦੇਨੇ ਕੇ ਸਮੇ
ਵਿਖਮਤਾ ਕਾ ਕੋਨ ਕਾਰਨ। ਗੁਰੂ ਬਰਨ। ਕਰਮਾ ਉਪਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਖਾਲੀ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇਆ।
ਕਰਮ ਨਿਸਕਾਮ ਜਮਝਨੇ ਈਆ। ਜੇਨੇ ਜੇਸੇ ਇਹੁ ਅਪਨੀ ਅਹੰਮ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ
ਤੇਸੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਅਧਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਹ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅਨੰਤ ਸੁਖਾ ਕਾ ਭਾਜੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਇਹੁ ਜੀਵੇ। ਅਹ ਪੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਮੀਰਪੁਰੇ ਤੇ ਪਨਵਾਰ ਦੇਸ ਦੇ
ਖਤੀ ਕਪੂਰ ਜਾਤੀ। ਜੋ ਰਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਹੀ ਤੇ ਮਜਾਤੀ ਬਾਲਕ ਮਿਲ ਕਰ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇ ਸੀਤ
ਜਲ ਪ੍ਰੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕੰਕਤੀਕ ਖੜਾ ਹੋਵਨਾ। ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਵਨਾ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਨਕੇਤ ਮੇ ਧੰਨ ਬਹੁਤ
ਤਿਸ ਕਰ ਅਤਿਥੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨੀ। ਏਕ ਅਵਸਥਾ ਸੀਤ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਇਆ ਕਰੇ
ਕਈ ਕਈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਾਨ ਮੂਰਤੀ ਜਹਾ ਵਿਦਹਰੇ ਹੋਵੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਤਹਾ ਗੋਦੇ ਮੇ ਧੈਨਾਇ ਕਰ
ਸੁਵਨੇ ਮੇ ਐਸੇ ਕਰੇ ਹੇ ਪੁਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ। ਫੇਰ ਕਰੇ ਹੇ ਪੁਰ ਤੇਨੇ
ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਕਈ ਨਹੀਂ ਫਸਨਾ। ਐਸੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਦੋੜ ਜਾਵੇ। ਸੋ ਤੇਸੇ ਦੀ ਹੁਆ।
"ਸਤਿ ਏਕੋਨ ਅਟਨਾਧਾ"। ਜੇ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੀ ਸੈਕ ਕਰਿ ਤਿਆਗ ਜਾਵਤ
ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਮੋੜ ਲਿਆਵਤ ਭਇਆ। ਯਦਪ ਪਿਤਾ ਭੀ ਭਾਜਵਾਨੇ ਥਾ। ਤੁਹੀ
ਭੀ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਕੇ ਸੰਤਾਨ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਹੁਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਇਹ ਤੇ ਲਾਇਕ ਜੇ। ਅਰ
ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪੁਨਾ ਰਜਨ ਵਾਲ ਜੇ। ਤਾ ਤੇ ਪਦਰ ਜੀ ਤਿਆਗ ਨਸਕੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ
ਰਹਿ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਭਾਗ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸਾਬ ਤੀਨ ਸੇ ਰੁਪਈਆ ਭੀ ਲਿਆਇ ਕਰਿ ਗਈਆਂ
ਅਨਾਦਾ ਕੇ ਭੁੰਰਵਾਇ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਤਾਤ ਜੀ ਤਾਤ ਕਉ ਮੇਰ ਨੈ ਜਾਵਤ ਭਏ ਸੋ ਪਿਤਾ
ਭੀ ਕੇਸਾ ਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਏਕ ਚਰਨ ਕੇ ਭਾਰ ਖੜੋਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਪੁਜੀ ਤੇ
ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਆਦਿ ਗੁਰਬਾਨੀ ਪੜਨ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਬ। ਪੁਨਾ ਅਨ ਰਜਾਰ ਵਾਹੀ ਮਾਲਾ
ਫੇਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ। ਐਸੇ ਉਹ ਥੇ। ਜੇ ਚਾਹੇ ਜੇ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਬਸੇ ਤਾ ਅਸੀ
ਕਰਾਰੇ ਹੈ ਕਰਿ ਸਤਿਸੰਤ ਅਹੁ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ। ਨਿਰ ਸਕੰਲਪ ਹੋਇ ਕਰਿ। ਇਹ ਕਰੇ ਜੇ
ਅਸੀ ਤਿਆਗ ਜਾਵੀਏ ਗ੍ਰਿਹ ਆਦੀ। ਜੋ ਅਤਿਧੀਤ ਸੁਧ ਸਕੰਲਪ ਸੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਜੇ ਹੋਵਤੀ ਭਈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਜਬ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੋਤ ਨ ਆਏ ਸੇ ਤਬ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕਰਾਵਤ ਭਏ ਜੇ ਇਹ ਕਰ ਕੇ
 ਜੇ ਭਾਗ ਨ ਜਾਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਏਕ ਸੰਤ ਸੇ ਪੂਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹਮ ਕੋਲ ਖੜਨ ਕਰੇ ਜਾਂ ਕੇ ਪਿਤਾ
 ਜੀ ਮੇਰੀ ਚੈਨ ਨਹੀ ਤਿਆਗਤੇ ਜੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਮ ਇਨ ਕੇ ਆਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰੋ। ਤੁਮ
 ਇਨ ਕਾ ਬਿਸਾਸ ਆਇ ਜਾਇਗਾ ਤੁਮ ਪਰ। ਤਾਂ ਐਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਜੋ ਹਾਂਦੋ ਕੀਆਂ ਸੁੰਜੀਆਂ ਅਰੁ
 ਨੀਏ ਭੀ ਜਾਣ ਨੈ। ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਬਿਸਾਹਾ ਜਬ ਕਇਆ ਤਬ ਕਾਥੇ ਕੀ ਦੂਰ ਕਏ। ਪੁਨਾ
 ਇਹ ਤਿਆਗ ਆਏ ਆਪਨਾ ਨਕਾਰ। ਜਬ ਜੀਆ ਕਾਲ ਮੇ ਸਦੀ ਕਨਕੇ ਆਏ ਤੁਹ ਨਾਇਕ ਪਾਸ ਹੈ
 ਖੇਵਟੋ ਸਹਿਕ। ਤਾਂ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਆਪੁ ਰਹਿਏ ਕਏ ਜੋ ਆਪ ਪਾਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ ਜਾਂ ਕੇ ਪਾਸ
 ਕਰੋ ਕੇ ਨਿਖਾਦਾ। ਤਬ ਜੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੇ ਸੰਤ ਕੀ ਮਰ ਤੁਹੀ ਘਰੇ ਜੂਠ ਕਰਿ ਕਹੁ ਐਸੇ
 ਪ੍ਰਦੇਖ ਜੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭਾਗ ਕਰ। ਅਰ ਪੀਏ ਕੇ ਤੁਸਾਰੇ ਨਾਲੋਂ ਪਦਰ ਕੀ ਜਾਨਨਾ ਕਰਾਇ
 ਤੇ ਹਮ ਉਤ੍ਰ ਨਿਆ ਦੇਵੈ ਜੋ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਰਹਿਤੇ ਭਏ ਜੋ ਹਮਕਾ ਸਲੀਲੀ ਪਾਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕਇਆ
 ਹੈ। ਇਹ ਕੀ ਕਾਲ ਦੇਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਇਨ ਸਭਿ ਏਕ ਰਜਕਪਨ ਨਿਕਾਸ
 ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਪਏ। ਜੋ ਤਤਕਾਲ ਪਾਸ ਕਰਦੀਆ। ਤਬੀ ਸਦੀ ਜੋ ਪਾਰ ਹੈ ਕਰ ਤੇ ਦੋਨੋ
 ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਕੀ ਰਗਵੰਤ ਆਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। "ਮੁਨ ਕਰਤਾਨ ਕੋਇਏ ਗੋਪਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ
 ਸਦਾ ਰਿਪਾਲ। ਤੁਮਹਿ ਵੁਡਾਵੇ ਕੇ ਫੁਟਾਏ ਬੀ। ਸਖਾ ਮਿਲਾਵੇ ਨਾਨਕ ਕਰ ਆਪ।" 1
 ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪੁਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਕੀ ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਜੀ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਜੀ ਸਰਬ ਆਪਾਪੀ ਜੀ
 ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਸੀ ਜੀ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਜੀ। ਇਹ ਭੂਠ ਬੇਨ ਮੇਰੇ ਪਰ ਖਿਆ ਕਰਕਾ
 ਅਰ ਆਏ ਰਖਿਆ ਕਰਨੀ। ਇਸ ਪਾਪ ਤੇ। ਅਰ ਇਨਾ ਸਾਖੀਆਂ ਦਾ ਪੁਨਾ ਕਰਜਾਨ ਤੀ ਨਾ
 ਹੋਵੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਆ ਫੇਰ ਨਿਸੀ ਸਾਖੀ ਨਾ ਦਰਸਨ ਨਾ ਭਇਆ। 2 । ਸ: 9 :
 ਇਤਿ ਜੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਰਾਨ ਗਿਐ ਪੂਰਬਾਕਸੇ ਪੰਤ ਕਲਮ ਲੀਲਾ - ਗਿਹੁ ਤਿਆਗਨ ਵਰਦਨੀ।
 ਦੁਤੀਏ ਵਿਸਾਯ। 2 । ਐਸੇ ਹੀ ਰਖਤਾ ਰਾਮ ਹੁਏ। ਏਕ ਕਾਲ ਪਰਬਤਾਂ ਮੇ ਤੁਹ ਕਰਤ ਕਏ।
 ਜਿਹ ਤੇ ਤੁਹਾਨੀ ਸੰਵਿਯਾਤਈ ਹੈ। ਤਸ ਵਿਚਰਤੇ ਵਿਚਰਤੇਆਂ ਕਉ ਉਹ ਚਲਤਾ ਭੂਲ ਕਇਆ।
 ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਾਇ ਰਹਿਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਤੁਹ ਪਦ। ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਆਏ ਹੈ ਜਹੀਆਂ।
 ਨਖਮਨ ਰਹਿਤ ਸੁਨੈਨੀ ਜਾਨਕੀ ਹਉ ਬਾਤੋ ਹੈ ਤਹੀਆ। 9 । ਰਹਾਉ: ਸਹਾ ਜਹਾਂ ਕਰ ਜੋਰ
 ਉਮਗ ਚਲਤ ਹੈ ਕਰ ਗਹਿ ਬਾਟ ਦਿਖਾਵੇ। ਪੀਤਾਇਤ ਕੀ ਕਖਿਕਿ ਕਈਆਂ ਉਗਾਂ ਕੇ ਰਿ 2
 ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਨ ਮੇਰੇ ਸੋਇ ਜਹਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹਉ ਜਾਏ। ਸਨ ਖੁਸਾਣ ਕੇ
 ਚੋਦਾ ਕੋਈ ਕੋਲ ਕੇ ਨਹੀ ਤਿਆਗਿ। 3 । ਅਠ ਸਠ ਕੀਤਾ ਚਲਨ ਸਾਥ ਕੇ ਕੋਰ
 ਗੰਗਾ ਅਰ ਸਾਧੀ। ਲਖਮੀ ਮੇਰੀ ਅਰਧ ਸਰੀਨੀ ਜਨ ਭਗਤਨ ਕੀ ਦਾਸੀ। 4 । ਮੈਂ ਵੈਰ
 ਕਰੈ ਮੈ ਸਹ ਹੁੰ ਜਨ ਕਾ ਸਹਿਆ ਨਾ ਜਾਈ। ਦੁਨੀਏ ਦਾਸ ਸੇਵਕ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਥਾਧਰ ਮੁਖ
 ਤੇ ਗਾਈ। 4 । ਇਹ ਬਚਨ ਸੀਤਾ ਜੀ ਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੋ

ਜੈਸੇ ਅਪੁਨੇ ਜਨੇ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੈ ਸੀਤਾ ਸਹਿਤ ਲਖਮਨ ਦੇ। ਏਕ ਕਾਲ ਰਾਜ ਮੰਜੂ ਮੈਂ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਸੁਖਿ ਪੜੇ ਹੈ ਦੁਪਹਿਰ ਸਮੇ ਜੇਸਟ ਅਖਾਸ ਨੇ ਮਹੀਨੇ ਨੇ ਨਿਸ਼ੀ ਦਿਨ ਮੇ।
 ਅਰੁ ਸੀਤਾ ਜੀ ਪੰਖਾ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਦਾਸੀਆਂ ਕਉ (ਬਟਾਇ) ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ। ਕਾ ਕਰਵਾਨ
 ਸੇਜਾ ਪਰੁ ਦਿਸਟ ਨਾ ਆਵਤੈ ਭਏ। ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਅਸਰਜਸ ਹੋ ਗਏ ਪੁਰਾ ਜੇਏ ਕਾਲ
 ਪੀੜੇ ਦਿਸਟ ਆਵਤੈ ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤਾ ਜੀ ਰਾਜਾ ਜੇਰ ਕਰਿ ਪੁਕਿਆ। ਸੀਤਾ ਵਾਰ ।
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਕਹਾਂ ਕਏ ਜੇ। ਹੇ ਸਮਰਾਜ ਕਾਜਨ ਕਰਨੈ ਜੋ ਕਉਤਰ ਪੁਝੇ ਗੁਲਾਈਏ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਵਾਰ। ਸੁਨ ਨੇ ਸੀਤਾ ਏਕ ਮੇਰੇ ਜਨ ਨਕਸ ਕਰਤੇ ਕਉ ਰੂਪ ਲਗੀ ਜੀ
 ਤਾਂ ਪੈ ਪੀਤਾਇਰ ਮਾਧਾ ਤਿਸ ਨੇ ਕਾਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤੁਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਮਾਰਗ ਚਲਤੇ ਕਲਤੇ
 ਫਵਰਤ ਪੂਨ ਕਾਇਆ ਯਾ ਤਿਸ ਜਨ ਦੀ ਕੁਜਾ ਪਰਤ ਕਰਿ ਮਾਰਗ ਮੈ ਪਾਇਆ। ਪੁਨਾ
 ਸੀਤਲ ਕਲ ਪਿਲਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰਿ ਸੀਤਾ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭਏ। ਅਰੁ ਜਾਪੀਆਂ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਗੇ ਕਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਉ। ੧ । ਐਤ ਦਿਹਾਟਿਕ ਚੌਕੀ ਨੇ ਦੇਨੇ ਪਰੁ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਲਾਈ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਨੇ ਨਾਯਕ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਨਾਯਕੋ ਨੇ ਕੂਖਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾ ਜਾ ਮੰਦਰ
 ਬੀਚ ਠਹ ਆਵਹਿ। ਤਬ ਤਬ ਹੀ ਸਾਵਰੇ ਸੁਪਾਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਵਹਿ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਕਰਵਾਨ
 ਰਾਮ ਦੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੀਤਾ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਾਮ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ
 ਸਤ੍ਰਹਨ ਜੀ । ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਨ ਜੀ ਨੇ ਆਦ ਲੇ ਕਰਿ ਕੁਝੀ ਕੂਖਨੋ ਕਰਿ ਕੂਖਰ ਹੂਏ ਜਨ ਕਰ।
 ਜੋ ਨਾਲਰ ਨੇ ਚੇਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਨਾਲਚ ਕਉ ਆਲੇ ਯਾਰ ਕਰਿ ਕਾਰੁ ਕਉ ਆਵਤੈ ਭਏ ਨਗ। ਜੋ
 ਗਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਨਿ ਮੋਨ ਆਵਾਸਾ ਹੈ। ਅਰ ਸੁਖ ਰੰਗ ਹੈ ਮੁਖ ਚੰਦ ਜੈ ਹੈ। ਕਾਮਲ ਵਰ
 ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਰੂਪ ਸਿਨ ਕਾ ਮਨ ਨੇ ਮੋਹਤ ਕਰਨੇ ਹਾਜਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਨਖ ਬਾਲ ਪਰਤ ਕਰਿ ਮੰਦਰ
 ਚੌਤਰਫ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਰਾਖੀ ਲੀਏ। ਪਰ ਸੀਚ ਜੋ ਜੋ ਦੁਸਟ ਕਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹਿਰਨੇ ਕਾ ਜੇਏ।
 ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਸ ਇਨ ਹੂਆ ਠਰੇ ਕੋ ਪਰਤ ਕਰਿ ਡੰਡ ਦੇਨੇ ਨੂੰ ਡੰਡ ਚਲੇ ਸੁ ਸੀਤ ਅਗਾਧ ਜੋ।
 ਤਬ ਸੁ ਸਹਿਤ ਭਏ ਚੇਰ। ਜੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਜੀ ਕੁਪਰੇ ਜੋ ਚੌਰੀਬਰਦਾਰ ਹੈ ਕਾਰੁ ਕਾ ਉਕਾਰਾ
 ਦਰਸਨ ਦੇ ਰਮੇ ਕਰਾਵੇ ਜੋ ਸਾਵਰੇ ਸੁਪਾਰੀ ਕਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦਿਨ ਦੀ ਕੂਰਸੀ
 ਲਗ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹਿਰ ਸੁਪਾਰੀ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਰੂਪ ਆ ਹੈ ਜੋ
 ਰੁਪ ਜੋ ਜੈਸੇ ਦਰਸਨ ਭਇਆ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਜੋ ਐਸਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀ ਜੇਕਾ। ਐਸਾ
 ਰਹਿ ਕਰਿ ਤਿਨ ਕੈ ਕਾਵਾਇ ਕਰਿ ਅਰ ਤਿਨ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੁ ਤਿਨਾ ਨਗਾ ਜੋ ਵਿਦਾ ਕਰਕ ਭਏ।
 ਰਾਮ ਨਾਥ ਦਾ ਉਘੇਰ ਦੇ ਕਰਿ। ਜੋ ਭੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਜੈਕੀ ਦੇਵਚੇ ਭਏ
 ਮੰਦਰ ਜੋ ਚਾਕੇ ਚਿਤ ਕਰਵਾਨ ਭਗਤਿ ਨੇ ਲੀਏ। ਜੈਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਜੋ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਜੇਵਨੇ ਹਰਿ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕਾਮੀ"। ਕਾਮੀ ਕਰੀਏ ਕੰਮ ਕਰਤੇ
 ਹਾਜਾ ਅਥਵਾ ਤਿਸੇ ਭਗਤਿ ਅਥੇ ਨਾਮੀਨ ਕਾਰ ਵਰ ਜੇਵਾ ਕਰਤੀ। ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੇ ਕਾ

ਜਠਾਵਨਾ। ੨ । ਐਸੇ ਹੀ ਐਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾ
 ਬੋਲੀ ਦੇਣੇ ਪਰ। ਜੋ ਐਨੇ ਲਈ ਆਵੇ ਤੇ ਐਨੇ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਕਰਦੇ ਸਹਿਤ ਫਾਰਜਾ ਕੇ
 ਵਿਭੂਤੀ ਸਹਿਤ ਚਲੇ ਆਵੇ ਤੇ। ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਮੇ ਆਵੇ ਤੇ ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਮੇ ਸਾਥ
 ਠਗ ਭੀ ਤੁਹ ਪੜੇ ਭੂਖਨ ਬ੍ਰਾਤ ਉਤਾਰਨੇਕੀ ਮਨਾਹੀ ਜੀਤੀ। ਜਾਂ ਪੀਏ ਜਿਆ ਦੇਖਤ
 ਭਏ ਜੋ ਸਾਵਰੇ ਜਿਸਾ ਜਿਪਾਹੀ ਹੈ ਅਰੁਢ ਚਲਾ ਆਵੇਤਾ ਹੈ ਜਾਹਾ ਹੀ। ਅਰ ਇਸ ਪੀਏ ਐਵ
 ਭੀ ਸਾਵਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੰਠ ਹੈ। ਆਦਿ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਭਗਵਾਨ । ਪੀਏ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਕਪੜੇ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮਨ ਜੀ। ਜਿਸ ਪੀਏ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀ। ਸੁਨਾ ਪਰਕ
 ਕਰ ਸਭ ਤੇ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਜਿਹੇ ਅਗ ਭੈ ਕਰੇ ਪਾਵੇ ਕਏ ਪਨ ਹੈ
 ਠਗ ਅਰ ਐਸੀ ਚਲ ਅਰ ਏਲੀ ਕਰਹਿ ਜੋ ਕਿ ਵੇਹ ਰਮਾਰੇ ਨਿਸਚੈ ਕਉ ਇਹ ਲਖ ਨਾਸਕੇ
 ਜਬ ਇਹ ਆਏ ਚਲੇ ਜਾਵਹਿਓ ਤਬ ਹਮ ਇਨ ਕਾ ਪਦਾਰਾ ਵੀਚ ਲੇਵੇਗੇ। ਤਬ ਭਗਵਾਨ
 ਰੁਪਤ ਹੋਏ। ਜਬ ਨੈਨੇ ਜੋ ਅਚੋਚਨ ਭਏ ਤਬ ਜੋ ਨੀਰ ਭਾਵਨਾ ਕਰਤ ਭਏ। ਅਰ ਜੋਈ
 ਸਰੂਪ ਸੁਨਖ ਸਾਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਜਿਹੇ ਅਜਰ ਬਿਰਾਜੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਜੀ ਨੂੰ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਵਹਿ। ਤੇ ਜੋ ਠਗ ਪੜੇ ਦੇਖਹਿ । ਐਸੇ ਹੀ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਜੀ
 ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਨਿਕਟ ਆਏ ਜਬ ਜੋ ਠਗ ਨਿਰਾਜਾ ਹੈ ਕਰ ਸਾਵਰੇ ਲਾਏ ਤਬ ਪੂਰਤ ਭਏ। ਤੇ ਜੀ
 ਉਹ ਸਾਵਰੇ ਜਿਪਾਹੀ ਕਰਾਂ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਪੀਏ ਪੀਏ ਚਲਾ ਆਵੇਤਾ ਜਾ। ਅਬ ਜੋ
 ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵੇਤਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੁਢਲ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਤੁਮ ਠਗ ਤੇ ਨਹੀ ਤੁਮ ਭਗਵੰਤ ਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਮੈ ਅਫਾਜੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਸਾਵਰਾ ਸੁਪਾਹੀ
 ਨਹੀ ਦੇਖਾ। ਫੇਰ ਤਿਨਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨ ਭੋਜਨ ਦੇਵੇ ਕਥੇ ਭੋਜਨ ਲੀਏ।
 ਅਰ ਇਕ ਬਾਤ ਰੁਪਈਏ ਦੇ ਕਰ ਦਿਦਾ ਲੀਏ ਭਗਵਤ ਨਾਮ ਲੇ ਕਰ ਸੁਆ ਮਨ ਰੂਏ।
 ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਅੰਗ ਰਿਗਿ ਹੈ। ਅਰ ਸਰਾਇਕਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਲ ਮੰਗਨ ਕਾ ਭੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਬਾਹਿ ਕਤਾਈ ਜਾਹਾ ਹੈ ਨਿਬਲ ਕਾਲੇ ਪੇਰੇ।
 ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਭਜ ਸਹਿਰੇ ਤੇ ਮਰਦ ਬਏਗਾ ਤੇਹਿ। [ਜੋ ਐਸੇ ਵਿਚਾਵਲੀ ਕੇ ਸਾਜਨ ਵਾਰੇ
 ਸਮਝ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਯੋਗਵਰ ਨਾਹਿਆਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਐਸੇ ਹੀ
 ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਜੋ ਜੋ ਭਗਤ ਬਤਗਨ ਰੂਪ ਜਾਹ ਕਰ ਦਰਸਾਨ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਾਰਗ ਭੀ
 ਬਤਾਇਆ ਫੇਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਰੂਏ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਬਤੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਤੁਰਤ ਹੀ
 ਨਗਰ ਬੀਚ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਇਨੇ ਤਾਂ ਭੁੰਢਤੇ ਕਈ ਰਿਜ ਹੈ ਗਏ ਜੋ ਐਖ
 ਕੋਈ ਨਹੀ ਪ੍ਰਘਟ ਹੋਤਾ ਜੀ। ਜੋ ਕੋਇੰਦ ਨੀ ਨਿਪਾ ਤੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਲਾਤੀ ਪਾਏ ਕਰ
 ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਤ ਭਏ। ੩ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਿੰਨੇ ਪੂਰਸਾਰਾਏ ਭਗਤ ਵਤ

ਸਲਤਾ ਵਰਨਣੰ ਤ੍ਰਿਤੀਯੰ ਿਯਾਯ। ੩। ਐਸੇ ਹੀ ਵਿਚਰਤੇ ਜਿਹੀ ਏਕ ਧੋਖ ਨੇ ਠਿਕਟ ਕਾਸਿ
 ਠਿਕਟੇ। ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਦਿਨ ਭੀ ਆਤ ਰੋਨ ਨੂੰ ਨਿਆਜ ਹੈ ਅਰ ਖੁਸ਼ਿਆ ਭੀ ਲਗੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਰੋਨ ਬਸੇਰਾ ਭੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਾਮ ਭੀਤਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਕਏ।
 ਕੈਸੇ ਕੈਸੇ ਪੁਨਾ ਰੂਪ ਦੁਆ ਸੰਕਲਪ ਦੇਹ ਵੀਤਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਜੇਕਰ ਦੁਆਸਿਓ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਕਏ।
 ਤਬ ਆਰੇ ਏਕ ਮਾਈ ਜਟੀ ਖਿਯਾ ਦੇਖਰ ਭਏ ਅਰ ਜੋ ਵੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸਲਾਮ ਆਇ ਕਰਦੀ ਕਏ।
 ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਈ ਜੋ ਆਈਏ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਰਿਕਰ ਅਇਆ ਕਾਕ ਆਇਆ ਜੀ ਸਭੀ ਮੋਹਰਕਾਲਰੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਤਿਕਾਰ ਪੂਰਬਰ ਤਿਸ ਦੇ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਕਏ।
 ਜੋ ਹੋ ਮਾਈ ਜੀ ਅਸਾਂ ਰਾਤ ਕਹਿਲੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਤ ਭਈ ਜੀ ਕਹੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਮੰਚ
 ਵਿਵਾਇ ਦੀਆ ਤਿਸ ਪਰ ਹਰਜਨ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਕਏ। ਤਾਂ ਮਾਈ ਕਹਾ ਜੀ ਕਹਾਣ ਲੋ
 ਕਰ ਅਧ ਕੋਟੀ ਕਰ ਲੋਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਈਹਾ ਹਿੰਦੂ ਕੋਹੀ ਨਹੀ ਕਾਮ ਵਯੀ। ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਹਿਤ ਕਏ ਜੋ ਹਮਰਾ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਭੋਰਲ ਰਾਪ ਜੋ ਸਹੀ ਹੋਈ। ਤਬ ਉਹ ਦੂਾ ਦੇਤੇ
 ਭਏ ਕੋਰੇ ਭਾਂਡੇ ਮੈ। ਤਬ ਤਿਨ ਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਭੋਰਾ ਜਾ ਆਪੁਨੇ ਪਾਤ੍ਰ ਮੇ ਪੁਨ ਕਰ
 ਪਾਠ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਹਾ ਜੋਤ ਕਰਿ ਮਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਸਹਿਤ ਆਇ ਬੈਠਤ ਕਈ ਸਿਖਰਾ ਸਹਿਤ।
 ਤਬ ਤਿਸ ਦੇ ਠਿਕਟ ਚਾਲੀਆ ਵਾਂ ਪੰਗਾਸ ਬਾਲਕੀਆਂ ਬਾਲਕ ਕੀ ਆਇ ਸਿਨੇ। ਤਾਂ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ
 ਇਹ ਜੋਨ ਹੈ ਹੋ ਮਾਈ। ਜੇਕਹਿਤ ਭਈ ਜੁਨੇ ਜਿਤ ਜੀ ਸਤਾਰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਇਹ
 ਪਿਤ੍ਰ ਕੀ ਸਭੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਧਾਕ ਪਈ ਤਬ ਤਿਨਾ ਸਾਫ਼ਵੀਆਂ ਜਾਨ ਜਾ ਕਰ ਜੋਨਾਂ ਤਾ ਕਾਲ ਬਾ ਕਏ
 ਤਹਾਂ ਹੀ। ਜੋ ਏਕ ਕੁਹ ਮੇ ਜਾ ਜੋ ਇਹ ਬਰਿਆ ਜੈਟਾ ਢੋਟਾ। ਤਬ ਮੈ ਆਪੁਨੇ ਮਨ ਮੇ ਕਹਾ
 ਜੋ ਮੈ ਕਿਸ ਨੂੰ ਰੋਵਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੂਪ ਕਰ ਕਹੀ। ਜਿਸ ਕਉ ਸਾਫਰ ਭੀ ਕਹਿਏ ਹੈ। ਜੋ ਮਾਨਕ
 ਦੀ ਮਰਜੀ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ। ਤਾਂ ਮੈ ਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੁਹੀ ਡਿਠਾ ਕਰ ਕੋ ਜਹਾਂ
 ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰੋ ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਹੋ। ਤਬ ਜੋ ਕਹਤ ਭਈਆਂ ਰਾਮ
 ਕਹਾਂ ਜਾਂਏ। ਤਿਸ ਇਕ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਨਾ ਹੀ ਜੋਨਾਂ ਨਿਨਾ ਕਾਵਰ ਭਈਆਂ ਇਹ ਇਕ ਹੀ
 ਜੋ ਦੀਆਂ ਪੁਤਰ ਹੈ। ਮੈ ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕੁਰਸਾਨ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਜੋ ਮਾਏ ਜੋ ਏਕ ਘੜੀ
 ਜੋ ਜੋ ਦੀਏ ਤੇ ਦੇਤੇ ਦੀਏ। ਜੋ ਏਕ ਐਰ ਪਿਤ੍ਰ ਵਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਕਏ
 ਜੋ ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਈ ਭੀ ਕਹਤ ਪਰਵਾਸ ਦੇ
 ਬੰਦਰੀ ਪਰਾਇਨ ਭਈ। ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਨਿਪਾ ਕਰ ਤਹੀ ਕਾਤ ਕਰ ਕਰ ਪਤ ਜੀ ਐਰ ਨਗਰ
 ਕਾਇ ਠਿਕਾਈ। ੧। ਤਬ ਏਕ ਪਰਸਨ ਆਇ ਚਰਨੀ ਨਗਰ। ਤੇ ਕਹਤ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਕੁਖਨੇ ਸਹਤ ਜੋਰੇਰ ਚੁਰਾਏ ਕਰ ਤਿਸ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਉਤਾਰ ਕੇਤੇ ਕਏ।
 ਜੋ ਅਬ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹ ਹਮਾਰੇ ਸਾਧ। ਹਮ ਨਹੀ ਤਿਸ ਨਾ ਤਾਤਪਰਜ ਸਾਲ ਸਕਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ

3rd May 1948
 Jane Miller

ਤੁਸੀਂ ਜੀਤੋ ਹੋ ਐਸੀ ਸਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲੇ ਤੇ ਹੀ ਭਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਤਿਸ ਬਾਲਕ
 ਦੀ ਭੁੱਜਾ ਪਰਤ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂਤ ਭਏ। ਜੇ ਬਾਲਕ ਜਿਹੜਾ ਜੋ ਦੀਨੀ ਹੈ ਤੁਹਾਵੇਂ ਸੋ ਵਿਵਹਾਰ
 ਅਰ ਪਰਮਾਰਥ ਸਿਖਾਰਥ ਦੀਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਰ ਸੋਚ ਕਹਿ
 ਭਇਆ ਸੁਣ ਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ੀਵਰ ਜੀ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਨ ਕਰ ਕਿਹੇ ਕਾ ਤਾਤ ਪਰਤ ਕਹਿਦਾ ਹੋ।
 ਇਹ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਝਿਆਲ ਹੋਏ ਹੈ। ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਵੱਤ ਜੀ ਸੁਵ ਜੀ ਤਾਰੂ ਪੋਪਟ ਧਵੇ ਆਇ।
 ਤੇ ਨੀ ਕਰ ਜੋ ਬਾਲ ਅਵਾਸਾ ਤੇ ਹੀ ਤੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਉ ਕਰ ਕਰ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਕਰਤੇ
 ਭਏ ਜੋ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ ਸਮਝਨੇ। ਦੂਜੇ ਸਮਝਨੇ। ਆਮਲ ਬੁਝਿਆਲੋ ਕੀ ਕਪਲ ਤੇ ਹੀਨ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹਰਿ ਜੀਸਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਕਾਲ ਜੀਸਾ ਸਤ੍ਰ ਜਿਨਾ ਭੁਲਾਇ ਜੀਆ ਹੈ। ਪਰ
 ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਤ੍ਰ ਜੀਸੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਸੁਭ ਕੁਲ ਅਗਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਇ ਤੇ ਇਹੁ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਜੀਸੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਮਾਨੁਖ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਹੈ। ਜੀਸੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਜੀਸੇ ਅੰਗ ਘੋਰ। ਅਰ ਮਨੁਕਨ ਬਾਲੀ ਕਰ ਪਾਪ
 ਅਲਿਆਤ ਅਰ ਜੋ ਜੀਤ ਕਲਿਯਾਣ ਨੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਾਰ ਪ੍ਰਤਾਪਦਿਕ ਸਤਿ ਸਸਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜੋ ਸਾਰਨਾ ਪਰ ਅਭਿਵਾਨਾ ਹੈ। ਅਰ ਕਾਲ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਤੀਅਵਦੇ।
 ਜੋ ਹੋ ਜੀਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਰਤੇ ਜੀਸਾ ਤਾਂ ਮੈ ਨਾ ਹੁਆ। ਦੂਜੇ ਜੋ ਹੈ ਕਥਾ ਕਿਸ ਕਉ ਜਿਆਤ ਹੁਈ
 ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਜੀਸੇ ਸਮਝਨੇ ਪੀਏ ਜੋ ਤੀਜੇ ਮਾਨੁਖ ਕਹੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਅੰਘੋਰ ਜੋ
 ਕਰ ਅਬ ਤੀ ਮੈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਇਨਹੀ ਜੀਸਾ ਮੈ ਹੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੋ ਕਿਸ ਪੁਰ ਸੁਨੇ ਜੀਤ
 ਜੀ ਏਕ ਅਖਿਆਲਾ। ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਮੇ ਬਾਲਕਾਂ ਜਾਨ ਮੈ ਬੋਲਤੇ ਕਉ ਇਕੀਤ ਸਮਾ ਪਾਏ ਕਰ
 ਦੇਰ ਨੀ ਜਾਵਤੇ ਭਏ ਕੁਖਨੇ ਜੋ ਨਾਲਚ ਕਰ ਅਰ ਮੇਰਾ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਨੀ ਜਾਵਤੇ ਕਏ ਸਨ ਮੇ।
 ਤੁਸੀਂ ਐਰ ਮੰਡਨ ਤੇ ਉਤਾਰੇ ਅਰ ਦੂਜਾ ਹੋਮ ਨੇ ਕੰਡਨ ਨਾ ਉਤਾਰੇ ਭੁੱਜਾ ਜੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ
 ਤਿਨ ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਾਟ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਅਵਰ ਕੋਈ ਕਹਿਤ ਭਏ ਤਿਨ
 ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੋ ਭਾਈ। ਜੋ ਏਕ ਕੰਡਨ ਕੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ। ਜੋ ਹਮੇ ਤੁਸੀਂ
 ਐਸੇ ਜੋ ਅਲਿੰਗਤ ਬਹੁਤ ਪਾਏ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਜਾਨ ਦੇਹੋ। ਐਸੇ ਸੁਣਨ ਕਰ ਏਕ ਨ ਪਾਸਤ ਜਾਏ
 ਤਿਨ ਚੋਰੇ ਮੇ ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਆਸ਼ਾ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਹਮੇ
 ਹਮੇ ਕਾਟਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਐਰ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਹਮੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸੀਜ ਕਾਟੇਲੇ ਜੋ
 ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਕ ਕਾ ਹਮੇ ਕਾਟੇਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਭੁੱਜਾ ਨ ਕਾਟਤ ਭਏ। ਪੁਤ੍ਰ ਪਖੀ ਜੋ ਹਮੇ
 ਬੀਚ ਬਿਰੋ ਪੜਦਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਨਕਾਰ ਕਿਰਟ ਕਢ ਕਏ। ਜੋ ਕਹੁ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਨਾ ਜਾਏ
 ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਤਿਨਾ ਬੀਚ ਹੈ ਕਰ ਸਹਾਇਤਾ ਐਸੀ ਕਰੀ ਜੀਸੇ ਚੰਦ੍ਰ ਹਮੇ ਕਹਤ ਪਰ ਕੀਨੀ ਜੀ

ਜੋ ਕੀ ਅਸ ਜੋਸੀ ਨਾਮ ਹੀ ਚੰਦ ਹਾਂਗੀ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਗ ਕੇ ਚਲਣੇ ਜੋ ਪੁਨਾ ਇਸ ਹੀ ਕੀ
 ਸਫਲਤਾ ਭੀ ਲੀਏ। ੧੯ ਜਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਗਦਿ। ਏਸ ਸੁਧਮਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਾ ਕਰਨ ਦੇਸ਼
 ਨਾ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਸਰਮਾਤਮਾ ਹੋਤ ਭਇਆ ਪਰਜਾ ਪਾਲਨ ਐਨ ਹੀਤ ਸੇਵੀ। ਇਸ ਸੁਧਮਾ ਰਾਜਾ
 ਨੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰ ਸਿੱਧੇ ਰਿਖੀਓ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਕੀਆ। ਜਬ ਹੀਤ ਜਨਾ ਪ੍ਰਾਗਦਿ ਪਾਇ
 ਲੀਆ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪ੍ਰਦਬਨੋਂ ਕਰੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਗੁਰਿ ਮੈ ਪੁਤ੍ਰ
 ਹੋਵੇ। ਤਬ ਹੀਤੋ ਨੇ ਰਾਜਾ ਪਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋ ਕਰ ਸਦਨ ਕਰਾ ਜੋ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਪੁਤਰ ਬਖਸੀਯਾ
 ਰਾਮਾ ਪਾਇਕਰ ਜੀਤੋ ਕੇ - ਵਚਨ ਨੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਿ ਮੈ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਆ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਰਾਖਾ
 ਗਿਆ। ਅਰ ਜੋਤੀਓ ਜੋ ਪੂਰਾ ਇਹ ਬਾਲਕ ਮੇਰਾ ਕੈਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾ ਜੋਤੀਓ ਨੇ
 ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਡੇ ਪੁਤਰਾਪ ਵਾਲਾ ਰਾਜਿਕਿ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਕਬ ਤੀਨ ਮਹੀਨੇ ਨਾ ਇਹ
 ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਐਸੇਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਬਰਖ ਤਾਹ
 ਜੋਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਕਇਆ। ਇਸ ਮੇ ਅਨੰਤ ਏਕ ਕੰਤੂਹਲਪੁਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ
ਕੰਤੂਹਲ ਹੈ। ਜੋ ਚਡ ਕਰ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਪਰ ਅਇਆ। ਬਡਾ ਫਾਰੀ ਜੁਆ ਹੁਆ।
 ਇਸ ਰਾਮੇ ਮੇ ਰਾਜਾ ਪੁਲ ਲਿਆਨ ਕਰ ਗੁਰ ਪੁਰ ਮੈ ਗਿਆ। ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਕੀ ਪਾਤਾ ਪਤੀ ਕੇ
 ਸਾਧ ਜਤੀ ਭਈ: ਅਰ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਜੀ ਤੀਨ ਮਹੀਨੇ ਨੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਦਸੀ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਜੀ
 ਕਉ ਸਾਧ ਨੇ ਕਰ ਬਨ ਮੇ ਰਿਖੀਓ ਨੇ ਆਸ਼ਮ ਪਰ ਪਾਲਨ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਅਰ ਪੀਏ ਜੋ
 ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਰਾਜ ਨਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਨਿ ਕਰ ਜੋ ਏਕ ਸ਼ਿਵ ਰੂਪਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ
 ਦੇਤਾ ਕਇਆ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ। ਅਰ ਆਪਣੇ ਨਰਾਜ ਕੰਤੂਹਲਪੁਰ ਕੇ ਆਵਰ ਭਇਆ। ਆਏ
 ਕਾਲ ਕਰਮ ਕੀ ਗਤ ਐਸੇ ਬਨੀ ਹੈ। ਜੋ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਰਾਜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਕੀ ਕੀ ਅਰ ਸ਼ਿਵ
 ਬੁਧਿ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੀ ਭੀ ਦੋਲੋਂ ਕੀ ਕੀਯਾ ਕੇ ਵਿਵਾਹੇਗਾ। ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਪੁਰ ਕਾ ਰਾਜ ਕੀ ਕਰੇਗਾ।
 ਅਬ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਜੀ ਅਲਪ ਆਸ਼ਮਾਂ ਵਾਲੇ ਦਸੀ ਕਰ ਜੋ ਪਲਤ ਰਿਖੀਓ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਪਾਤਾ
 ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਨੋ। ਜਬ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਕਉ ਰਿਖੀਓ ਨੇ ਆਸ਼ਮ ਪਰ ਲਿਵਨ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤਾ
 ਕਲ ਹੁਆ। ਤਬ ਦੇਵਯੋਗੀ ਸ਼ਿਵਰੂਪਿ ਜਬ ਰਿਖੀਓ ਕਉ ਲਿਖੰਤਨ ਦੇ ਕਰ ਗੁਰਿ ਮੈ ਕੇ
 ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਸਾਧ ਹੀ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਜੀ ਜਾਏ ਭਏ। ਜਬ ਪਤਲਾਂ ਪੋਸੀਆਂ ਗਈਆਂ
 ਤਬ ਰਿਖੀਆਂ ਪਤਲੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਲਿਵਨ ਹਟਾ ਕਰ ਅਰ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਜੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕਰ ਗੀ।
 ਅਰ ਰਾਜੇ ਕੇ ਕਰਮ ਹੁਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਨ ਨੇ ਦੇਖ ਲਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਹਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਸ ਰਿਖੀਓ ਕੇ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਰਾਸਨ ਅੰਨ ਮੈ ਕੋਉ ਦੋਸ ਨਹੀ ਕਿੰਤੂ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਤੇਰਾ ਸਮਾਂਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਬੋਟੀ ਸੁਾੀ ਵਾਲਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸ਼ਿਵਰੂਪੀ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਨੇ ਮਾਸਨੇ ਵਾਤਾ
 ਚੰਡਲੋਂ ਕੇ ਭੇਜਤਾ ਭਇਆ। ਪਰ ਚੰਦਰਹਾਂਸ ਜੀ ਨੇ ਰਖਿਅਤ ਹੀਤ ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਦੇ। ਕੈਸੇ
 ਬਲ ਸਾਧ ਰੋਮ ਭੀ ਵਿੰਗਾ ਹੋਵੇ। ਚੰਡਲ ਵਿਦੁ ਦੇਖਨ ਪਰ ਵਿਦੁ ਨ ਮਿਲੇ।

The Story of Chandrakant

ਪਰ ਏਕ ਦਿਨ ਰਿਖੀਓ ਕੇ ਬਾਲਕੋ ਸਾਥ ਖੇਲਤੇ ਥੇ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਅਰ ਮੁਖ ਮੇ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਫੈਟੀ ਜੈਸੀ ਸਿਨਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਸਿਨਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਲਕ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੇ। ਹੇ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਇਹ ਸਿਨਾ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਤੈਕ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਭਾਟ ਦੇਹ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਤ ਏਨੇ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ। ਨਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਪੁਤਿਮਾ ਤੇ ਹਮ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਤੇਜੇ। ਨਾਕਰ ਜੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰਖਯਕ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਏਕਲੇ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬਨ ਮੇ ਫੁੱਡ ਕਰ ਰਿਖੀਓ ਕੇ ਬਾਲਕ ਜਨੇ ਗਏ। ਤਿਸ ਅਵਸਰ ਚੰਡਾਲ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕੋ ਪਕੜ ਮਾਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਤਬ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਨੇ ਚੰਡਾਲੋ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਦੁਵੀ ਫੂਤ ਕਰ ਦੀਏ। ਸੋ ਵਿਚਾਰਨੈ ਲਾਗੇ। ਇਹ ਬਾਲਕ ਮਾਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕੋ ਅਰ ਮੁਖ ਮੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਉ ਮਾਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਭਲੇ ਲੋਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਰੇ ਨਿਸੰਗ ਪਰ ਦੇ ਘੜੀ ਕਾ ਅਵਸਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੋਜੀਏ। ਦੇ ਘੜੀ ਮੇ ਜਬ ਨੇਤੋ ਕੀ ਸਾਰਤ ਕਰਾਗਾ ਤਬ ਮਾਰਨਾ। ਤਬ ਤਿਨੇ ਨੇ ਫਗਤਿ ਕਾ ਬਜਨ ਮਾਨ ਕਰ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਅਰ ਆਸ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਏ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਮੁਖ ਮੇ ਨਿਕਾਸ ਕੇ ਸਲਿਕਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਜਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਪਿਆਲ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਕੀ ਛੇ ਉਜਾਨੀਆਂ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਚੰਡਾਲ ਭੀ ਛੇਵੀਂ ਉਜਾਨੀ ਕਾਟ ਕਰ ਨਿਸਾਨੀ ਪ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਕੇ ਆਨ ਦਈ। ਪ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਆਨਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਮਰਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕਾ ਹੋਮ ਭੀ ਵਿਗਾ ਨ ਹੁਆ। ਅਰ, ਤਿਸ ਬਨ ਮੇ ਪੰਛੀ ਆਦਿਕ ਭੀ ਪੰਛੇ ਕਰ ਵਾਯਾ ਆਦਿ ਸੇਵਾ ਕੇ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਇਤਨੇ ਕਾਲ ਕੇ ਕੁਲਿੰਦ ਨਾਮ ਵਾਨਾ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਤਾ ਹੁਆ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕੋ ਪਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ। ਸੋ ਕੁਲਿੰਦ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬਾ। ਅਰ ਪ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਕਰ ਦੀਏ ਹੁਏ ਯੋਸ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰਤਾ ਬਾ। ਅਰ ਪ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਕੇ ਧਰਸ ਕੇ ਬਰਸ ਨਜਰ ਦੇਤਾ ਬਾ। ਸੋ ਕੁਲਿੰਦ ਧਰਮਾਤਮਾ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਸੇ ਸਹ ਇਤੰਤ ਪੂਛ ਕਰ ਅਰ ਸਾਥ ਲੇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪਟਰਾਨੀ ਕੇ ਫੂਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਨੀ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਸਰਬ ਬਿਦਯਾ ਸੰਪੰਨ ਭਏ। ਅਰ ਕੁਲਿੰਦ ਰਾਜਾ ਕੇ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ। ਪਰਜਾ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪੁਤਾਪ ਦੂਜ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਵਤ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਏਕ ਯੋਰ ਸਮੀਪ ਰਾਜਾ ਬਾ। ਪੂਜਾ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਨੇ ਵਾਨਾ ਅਸੀਂ ੮੦ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰੇਬਾ। ਤਿਸ ਕੋ ਜੰਤਖੇ ਕਰ ਜੋ ੮੦ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਡਾ ਤੇਜ ਹੁਆ। ਤਿਸ ਸੇ ਪੰਛੇ ਕੁਲਿੰਦ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਕੋ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਿਸਟਬੁਧ ਕੇ ਦੀਏ ਹੁਏ ਯੋਸ ਗ੍ਰਾਮ ਹਮ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ਅਰ ਹਮੇਸਾ ਹਮ ਭੇਟਾ ਦੀਆ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਸ ਭੀ ਭੇਟਾ ਦੇਨੀ ਚਾਹੀਏ। ਤਬ ਪਿਤਾ

The Story of Chandrakant

ਕਾ ਵਰਨ ਮਾਨ ਕਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਰੇ ਸੇ ਦਸ ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਦਾਨ ਦਸ ਗੁਣਾ ਧਨ
 ਅਸਵ ਭੋਜਾ ਇਨ੍ਹੇਦ ਨਾਮਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਹਾਥ। ਬਹੁਤ ਧਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਧਿਸਟਬੁਧੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ
 ਨਾ ਹੁਆਂ ਉਨ੍ਹੇ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੁਆਂ। ਅਰ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ ਏਤਾ ਧਨ ਕੁਨੀਦ ਨੇ ਕਹਾ ਸੇ ਲੀਆ
 ਹੈ। ਤਬ ਇਨ੍ਹੇਦ ਨੇ ਉਤਰ ਦੀਆ ਕਿ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਲੀਆ ਹੈ ਜੀ। ਫੇਰ ਜਬ ਇਨ੍ਹੇਦ
 ਨੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਂਗੀ ਤਬ ਧਿਸਟ ਬੁਧੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭੋਜਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਨਾ। ਤਬ ਇਨ੍ਹੇਦ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਆਜ ਏਕਾਦਸੀ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਨੀਦ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਕੀ ਸਭ ਪ੍ਰਜਾ
 ਪਰ ਆਗਿਆ ਹੈ ਏਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬੁਤ ਰਾਖਨਾ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਧਿਸਟ ਬੁਧੀ ਕਾ ਰਿਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ
 ਜਨ ਗਿਆ। ਅਰ ਕਬੁਧਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਕੁਨੀਦ ਨੇ ਕਿਸੀ ਠੀਕ ਜਾਤੀ
 ਕੇ ਨੌਕਰੇ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨਾ ਕਰ ਆਮਰੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦਾਨ ਵੀਨ ਲੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਪਰਜਾ ਕੇ ਦੁਖ
 ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਦੰਡ ਕੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਤਬ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਬੁਧਿ ਨੇ ਭੀ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸਨਾਹ ਦਿਤੀ।
 ਬਹੁਤਾ ਕਿ ਕਹੇ ਇਨ੍ਹੇਦ ਕੇ ਕੇਦ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਕੁਨੀਦ ਕੇ ਬਡਾ
 ਤਾੜਿਆ। ਕਿਹ ਤੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਰ ਅਰਹੀਨ ਜਾਤੀ ਕੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਤੇਨੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਸਨਾਇਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੁਨੀਦ ਕੇ ਤਾੜਨਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰ ਏਕਾਦ ਦੇਸ ਮੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਬੁਧਿ ਕੇ
 ਕਹਾ ਕਰ ਵਹੀ ਨੌਕਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਨੇ ਚੰਡਾਲੋ ਕੇ ਭੋਜਾ ਦਾ ਸੇ ਤਿਨੇ
 ਨੇ ਨਾ ਮਾਰਾ। ਪਰ ਹੁਨ ਐਸਾ ਉਪਾਵ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸਰ ਮਰ ਜਾਏ। ਐਸੇ ਸਨਾਹ
 ਕਰ ਧਿਸਟਬੁਧੀ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਸੰਨ ਲਿਖਤਾ ਭਇਆ। ਕਿ ਹੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਜਿਸ
 ਕੇ ਹਾਥ ਸਰ ਪਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨੇ ਭੋਜਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਸਭੀ ਸੋਧੂਤਾ ਸੇ ਇਸ ਕੇ ਵਿਚ ਦੇ ਦੇਨੀ।
 ਐਸੇ ਲਿਖ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਏਦ ਕਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਕੇ ਦੇ ਕਰ ਰਬ ਪਰ ਬੈਠਾ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭੇਜ ਦੀਆ।
 ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਧਿਸਟਬੁਧੀ ਕੇ ਨਗਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਦੁਪਹਰ ਕੇ ਸਮੇ ਏਕ ਸੁੰਦਰ
 ਬਜ਼ੀਰੇ ਮੇ ਬਸਤ ਹੁਏ ਸੇਲ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਧਿਸਟਬੁਧੀ ਕੀ ਕੰਨਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁਈ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਮੋਹਤ ਹੁਈ ਜਿਸਦੇ ਕਰਤੀ ਭਈ ਜੇ ਯਹੀ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ।
 ਸਿਵਾ ਇਸ ਤੇ ਐਰ ਕੋਉ ਨਾ ਵਰ੍ਹੀ। ਤਬ ਹੀ ਵਹ ਕਨਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਸੀਜ ਤੇ ਭਿਰਾ ਪਤ੍ਰ ਦੇਖਤੀ
 ਭਈ। ਅਰ ਅਪਨੇ ਸਵਾਮੀ ਕਾ ਜਾਨ ਕਰ ਨਿਰਸੰਕ ਹੈ ਕਰ ਵਾਚਤੀ ਭਈ। ਤਬ ਕਿਆ ਵਾਚਤੀ
 ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਇਨ੍ਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਇਸ ਕੇ ਵਿਖ ਦੇ ਦੇਨੀ ਐਸੇ ਜਬ ਪੜ ਕਰ ਸੀਜ
 ਕੇ ਫੇਰ ਕਰ ਅਪਨੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਅਪ੍ਰਾਧ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਅਰ ਅਪਣੇ ਨੇਤ੍ਰ ਸੇ ਤਿਨਕੇ
 ਕੇ ਸਾਥ ਅੰਜਨ ਨਗਾ ਕਰ ਵਿਖ ਕਾ ਵਿਖਿਆ ਧਨਾ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਜੋ ਤਿਸ ਕੁਨੀਦ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ
 ਵਿਖਿਆ ਥਾ। ਐਸੇ ਬੈਠਾ ਕਰ ਪਤ੍ਰ ਕੇ ਇਕਨਾ ਕਰਤ ਤਹੀ ਹੀ ਰਖ ਆਪ ਗੁਰਿ ਕੀ ਤਰਫ
 ਜਾਤੀ ਭਈ। ਬਹੁਤ ਚੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ ਜਾਗ ਕਰ ਅਰ ਕਮਰ ਕਸਾ ਕਰ ਕੇ ਅਰ ਪੈਰ ਤੀਰ

The Story of Chandrakant

ਤਰਕਸ਼ ਸੇ ਹਾਥ ਮੇ ਲੈ ਕਰ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਭੇਟਾ ਵਸਤੇ ਸਿੰਘਪੋਰ ਪਰ
ਜਾ ਖੜੇ ਭਏ। ਅਰ ਦੁਆਰਪਾਲ ਕੋ ਕਹਾ। ਹੈ ਦੁਆਰਪਾਲ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਜਾ ਕਹੋ
ਕਿ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਦੁਆਰਪਾਲ ਨੇ ਸਭ ਬਿਤਾਂਤ
ਕਹਾ। ਤੋ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਰਤ ਨੈ ਆਵੇ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਡਾ ਆਦਰ ਕੀਆ।
ਅਰ ਪਿਤਾ ਕਾ ਪਤ੍ਰ ਵਾਰ ਕਰ ਸਿਰ ਪਰ ਹਰ ਕਰ ਅਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਰ ਰਾਣੀਆਂ ਕੋ ਸਭ ਬਿਤਾਂਤ
ਕਹਾ। ਤੋ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕਹਾ ਵਿਵਾਹ ਕਰ ਦੀਆ ਅਰ ਚਡਾ ਦਾਜ ਦੀਆ। ਭੇਰ ਜਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ
ਪਤਨੀ ਕੋ ਸਾਥ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੈਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਤਬ ਪਤਨੀ ਕਰ ਸਭ ਬਿਤਾਂਤ ਵਿਖ ਕਾ ਹੁਨਾ।
ਅਰ ਤਿਸ ਪਤਨੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਾ ਕਿ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਆਪ ਕੋ ਸਾਥ ਕਿਉਂ
ਦਵੈਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਸਮਝਾਈ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਹੈ ਸਵਾਮੀ ਹਮਾਰਾ ਕੋਟੀ
ਵੈਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਿਸ ਜੇ ਪੀਛੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਅਪਨੇ ਪਿਤਾ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧਿ ਕੋ ਪਾਸ ਬਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੇ
ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਾ। ਜੋ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਖਿਆ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਲਿਆਰ
ਦਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਿਖ ਕਰ ਅਰ ਬੀਦ ਕਰਕੇ ਸੂਰ ਛਿੜਕ ਕਰ ਪਤ੍ਰਕਾ ਹਲਕਾਰੇ ਕੋ ਹਾਥ
ਦਈ। ਅਰ ਹਲਕਾਰਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧਿ ਕੋ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਪਤ੍ਰ
ਕੋ ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਭੀ ਕਹਿਤਾ ਭਇਆ ਕਿਹ ਵਿਖਯਾ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਵਿਆਹ ਦਈ ਹੈ
ਹੁਣ ਕਰ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਮੁਰਛਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਭੇਰ ਮੁਖ ਮੇ ਜਲ ਪਾਕਰ ਅਰ ਪੀਖੀ ਕੋ ਪਵਨ
ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ। ਭੇਰਕ ਬੁਧਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸਾਥ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ
ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕੈਦ ਕਰ ਲੀਆ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬਿਨੋਦ ਨਾਮਾ ਆਗੇ ਕੈਦ ਹੀ ਰਾਹੀਂ। ਅਰ ਸਮਾਨ ਸਭ
ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਮਾਦਨੇ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਭਇਆ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧਿ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਦੋਨੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਨੌਕ
ਵਧਾਈ ਦੇਵਨ; ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ਨੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਜਮਾਤਾ ਦੀਆ ਹੈ, ਹੈ ਰਾਜਨ। ਪਰ ਨੌਕੋ ਕੋ
ਵਧਾਈ ਕੋ ਵਰਨ ਤਿਸੁਲ ਕੋ ਸਾਮਾਨ ਚੁਤਤੇ ਭਏ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਵਧਾਈ ਦੇਨੇ
ਵਾਲਿਓ ਕੋ, ਵਾਜਾ ਵਜਾਵਨ ਹਾਰਿਓ ਕੋ, ਭਾਟੇ ਕੋ, ਸਭ ਕਉ ਬੀਦ ਕਰ ਦੀਆ। ਸੋਕ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇ
ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧਿ ਫੂਬ ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਭੇਰ ਏਕਾਂਤ ਮੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਕਹਾ। ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇ ਨੇ ਤਿਖ ਦੇ ਕਰ
ਮਾਰਨਾ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤੈ ਨੈ ਕੀਆ ਕੀਆ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਤ੍ਰਕਾ ਕਢ ਕਰ ਦਿਖਾਈ
ਤਬ ਹੇਰਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸਿਰ ਭੇਰਤਾ ਭਇਆ। ਭੇਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਬੂਧ ਕੋ ਸਾਥ ਸਲਾਹ ਕਰ ਚੰਡਾਨੋ ਕੋ
ਤਲਵਾਰੇ ਪਕੜਵਾ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਭਇਆ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ। ਅਬ ਜੈਸੇ ਤੀਜੀ ਵਾਰੀ
ਰਖਯਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸੇ ਸੁਨੇ। ਅਰ ਕਹਤਾ ਭਇਆ ਕੋ ਜੋ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਮੇ ਪੂਜਨ ਵਾਸਤੇ
ਸਭ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਨਾ। ਢਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਅਰ ਇਸ ਤਰਫ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ

ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਭਇਆ। ਧਿਸਟ ਹੁਧੀ। ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜੇ ਕੀ ਕਨਿਆ ਕੋ
 ਭੀ ਜੈਸੇ ਵਿਦੁਹੀ। ਭਿਆਹਲਗੇ ਜੋ ਭੀ ਸੁਣੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹੁਈ ਜੋ ਕੰਤੂਹਲ ਪੁਰ ਕਾ
 ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਕਨਿਆ ਕਾ ਸਵੰਬਰ ਰਾਤਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਉਸ ਸਵੰਬਰ ਮੇਂ ਗਿਆ ਹੁਆ
 ਥਾ ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜੇ ਨੇ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਕਾ ਜਸ਼ ਹੁਣ ਥਾ ਕਿ ਧਿਸਟਹੁਧੀ ਕਾ ਜਮਾਤਾ ਬਡਾ ਸੂਰ ਬੀਰ ਹੈ,
 ਹੁੰਦਰ ਹੈ, ਸਰਬ ਹੁਣੇ ਕਰਿ ਹੁੰਦ੍ਰਕਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਕਿ ਤੁਮ ਆਪਣੇ
 ਭਣਵੀਆਂ ਕੋ ਸੋਘਤਾ ਸੇ ਲਿਆਓ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਰਬ ਪਰ ਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ। ਆਜੇ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ
 ਜੀ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਜੋ ਜਾਤੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੇ। ਬਹੁਤ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ
 ਮੇਂ ਦੁਰਗਾ ਕੀ ਬਨੀ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਸਵੰਬਰ ਮੇਂ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ ਕੀ
 ਕਨਿਆ ਕੋ ਵਿਹਾਵਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ ਅਪਣੇ ਰਾਜ ਕਾ ਤਿਲਕ ਭੀ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਕੋ ਦੇਤਾ
 ਭਇਆ। ਫੇਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਕਰ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਵਾਸਤੇ
 ਆਵਤੇ ਰਏ। ਅਰ ਆਜੇ ਸਭ ਲੋਕ ਲੋਕ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੇਂ ਫੂਏ ਦੇਖੇ ਜਮੇਤ ਰਾਜੇ ਕੇ। ਤਬ
 ਰਾਜਾ ਕੋ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ। ਤਬ ਧਿਸਟ ਹੁਧੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਨਾ
 ਗਇਆ। ਤਬ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਨੇ ਸਹਾ ਬਿਤਾਤ ਕਹਾ। ਬਹੁਤ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਰਾਜਾ ਭੀ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਮੇਂ
 ਸਿਠਾ ਕੇ ਸਾਥ ਸਿਰ ਫੇਰ ਕਰ ਪੁਰ ਕੋ ਸਮੀਪ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਫੇਰ ਵਿਖਿਆ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਨਕਰ ਅਰ ਦੁਰਗਾ ਭਗਵਤੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਦੋਨੋ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵਾਇ ਕਰ ਅਰ
 ਧਿਸਟਹੁਧੀ ਕੋ ਦਾਇਆ ਹੁਆ ਰਾਜ ਪੁਨਾ ਅਪਣੇ ਜਾਲੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੇ ਕਰਿ ਧਿਸਟਹੁਧੀ ਕੀ
 ਕਨਿਆ ਅਰ ਸਭਾ ਧਨ ਦਾਜ ਭੇਂ ਕਰ ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜੇ ਕੀ ਕਨਿਆ ਅਰ ਰਾਜ ਸਮਾਜ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਕੁਲਿੰਦ ਪਿਤਾ ਕੋ ਰਾਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਇਸਕਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ
 ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ । ਇਤਿ ਸੰਖੇਪਾ: ਅਥ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਾਗ। ਬਾਲਕੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਮਾਰਨ ਵਾਰੇ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੋ ਵੇਰ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਭਏ ਨਹੀਂ ਰੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਮੇਂ ਦਯਾ ਕਰਾ।
 ਜੋ ਵਹ ਮੇਰਾ ਮੀਸ ਕਾਟ ਦੇਤੇ ਤੇ ਮੇਂ ਰਹੀ ਕੋਊ ਕੋਸੇ ਭਜਤਾ ਅਰ ਜਨਮ ਸੁਫਲਾ ਕੋਸੇ ਕਰ ਹੋਤਾ।
 ਪੁਨਾ ਆਪ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਕਉ ਕੋਸੇ ਦੁਸਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਕੇ ਜੋ ਉਦੇਸ ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਮੇਂ ਮੁਕਤ
 ਕਉ ਪਾਵੇ। ਜੋ ਕਰ ਸਿਰ ਅਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਹੋਲੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਗੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ
 ਪਾਵਤੇ । ਥਾਮ ਥਾਮ ਕੀ ਇਸੀ ਕਰ ਸੇ ਇਲ ਸਾਥ ਬੋਲਨਾ ਹੀ ਤਿਆਗ ਦਾਇਾ ਹੈ ਸੰਤੋ ਜੋ
 ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਂ ਫਿਰਿਐ ਸਿਸਾ ਮੇਂ ਜਮਕਾਲ ਭਾਗੀ ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖੋਂ ਤੇ
 ਫੂਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਪੁਨਾ ਇਹ ਜੀਵ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮਤੀ ਬਾਲਕੋ ਕੋ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਸੋਗ ਹੈ। ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ
 ਪ੍ਰੇਮਤੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਬ ਹੀ ਜਨਮ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਹੋ
 ਜਿਸ ਕੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਸਾਇਣ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੈ। ਉਤਮ ਅਧਕਾਰੀ

The Richmans silence
 in the story to Ram Singh

ਜਾਨ ਕਰ ਗੋਇੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਬਾਨਕ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਪੁਨਾ
ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਕਹਾ ਜੇ ਦੁਸੀ ਇਸ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਤਾਂ
ਗੋਇੰਦ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸਰ ਪਰਾਇਣ ਅਬ ਭਇਆ ਹੈ। ਦੁਸਾਰੇ ਤਾਰਟੇ
ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸੂਰ ਤੋਰਣ ਵਾਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁਸਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਵਨ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੇ ਔਰਤਾਂ ਸੁਭ ਹੁਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ
ਪਾਏ ਕਰ ਅਰ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸਵਰ ਪਰਾਇਣ ਭਏ। ਸੁਭੰ: . . ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਸਾਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਨੰਤ ਚਤੁਰਬਾ ਪਿਯਾਯ। . . ਫੇਰ ਜੁਝਾ
ਅਵਾਥਾ ਜੇ ਕਟਾ। ਕੀ ਦਖਣ ਦਿਸਾ ਤੇ ਪਸਰਮ ਤਰਫ ਇਤਾ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਲਗੇ ਵਿਚਰਨੇ।
ਇੰਡ ਭੇਰਾਰਾ ਸਾਹਾਪੁਰ ਸਾਈ ਵਾਲ ਕੋਟ ਝੰਗ ਮਿਖਿਆਣਾ ਇਤਿ ਆਈ। ਪੁਨਾ ਵੇਸ ਕੇਸਾ
ਜੇ ਅਵਾਈ ਗਜ ਸਿਰੇ ਸਾਡਾ, ਕਣ ਕਣ, ਉਪਰ ਭੂਰਾ, ਹਥ ਲੋਟਾ। ਜੇ ਦੇ ਭੋਟੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ
ਕਿਸੀ ਹਰਮਸਾਨਾ ਸੇ ਵਾ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਦੁਆਰਿਓ ਤਾਂ ਉਨ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ
ਆਠ ਦਿਨ ਬਤੋਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ਫੇਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਗਰ ਆਵਨਾ ਨਗੀਂ ਟਿਕੀਤ ਹੀ
ਗੋਇੰਦ ਕਾ ਸਿਮਿਰਨ ਕਰਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਹਾਪੁਰ ਮੇਂ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ *meets Bhai*
ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਪਾਇਆ। ਅਰ ਦੁਹੁ ਤਰਫ ਪਰਮ ਹਰਖ ਭਇਆ। *Vasli Ram*
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਦੇਖ ਕਰ ਹਹੁਤ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਸੰਤ ਕਉ ਦੁਆਦੇਸੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ,
ਅਰ ਬਚਨ ਵਾਰਤਾ ਕਰ, ਪ੍ਰੇਸਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰ, ਜੋ ਸੰਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਫੇਰ। ਜੇਸੇ
ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਦੇਸ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਸੰਤ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਕਾਲੀ ਸਾਡੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆਠ
ਬਰੀ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਸੰਤ ਕਾਲ ਸਮੇਂ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੀ ਸੇ
ਜੇ ਇਹ ਫਾਦਨ ਗਿਰੀ ਪ੍ਰੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਉਪਰ ਉਢਾਈਏ ਤੇ ਭਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ
ਭਗਵੰਤ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਭੇਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਬਰੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਟਿ
ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕੇ ਉਪਰ ਉਢਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਸੇ ਲੁਕਾਰ। ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਭਏ "ਜੇ ਤੇਰਾ ਦੰਆ
ਤੁਝ ਕਿਆ ਅਰਧੋ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤਪਸੀ ਅਰ ਵੈਰਾਗੀ
ਜਾਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਹਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਾਤ ਦਿਨ ਗੋਇੰਦ ਕੇ
ਸੁਣ ਵਾਵਤੇ ਸੁਣਤੇ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੀ ਬਤੋਰ ਹੋਵੇ ਸੰਤੋ ਕਾ ਸਮਾ ਕਥਾ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਮੇਂ ਕਈ
ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਮੇਂ ਇਕਾਂਤ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਠ ਚਿਤੋਤ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ

4th Adhy.*meets Bhai*
*Vasli Ram*Bhai Vasli Ram blessed
Bhai Ram Singh

ਪਦਮਪੁਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਟੇਕ ਸਮੇਂ ਨਾਨਕਾਰ ਜੋ ਹੈ ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਹਰਗੋਬਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਿੰਘਆਏ ਤੋਂ ਦਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਮੈਂ ਖਟ ਕੋਠ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਦੇ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ
 ਹੋ ਹੈ। ਅਰ ਤਨ ਮਨ ਸਨ ਕਰਿ ਜੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ। ਤਪ ਭਜਨ ਕਰਣ ਅਠੀਏ
 ਇਕਾਂਤ ਬਨ ਥਾਣ ਕਰ। ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਛਾਣੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਪੀਛੇ ਭਏ ਹੈ। ਟੇਕ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਤਹਾਂ ਰਹਤੇ ਸੇ ਹਾਮੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਰ ਭਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਸੇ। ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਇਆ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਮਦਰਸ ਸੀ। ਅਰ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਬੜੀ ਰਾਤ ਸੇ ਨਾਵਏ ਸੇ।
 (ਜੁਥੇ ਛਕ ਕਰ ਉਥੇ ਹੁਰ ਸਿਉ) ਅਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਯਦਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
 ਦਿੱਤ ਭਰੋਸਾ ਪੁਨਾ ਨਿਰਹਾਰ। ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਵੈ ਹੀ ਤਿਛ ਪਦਾਰਥ ਤਾਂ ਭੁੱਖਣਾ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
 ਹਥੇ ਤਿਛ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੀ ਭਾਈ ਕਾਈ ਕਮੀ ਨਾਹੀ। ਐਨੇ ਸੰਤੋਖਵਾਨ ਸੇ
 ਜੋ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਰਮ ਪਰੋਤ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ ਜਾਣ ਕਰਿ।
 ਅਰੁ ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਰਹਿਏ ਲੀ ਇਕਾਂਤ ਬਨ ਅਰ ਸਤਸੰਗ ਜਾਣ ਕਰਿ। ਅਰ ਤਿਨ ਕੇ
 ਫੇਰੇ ਕੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਭੀ ਚਾਰਿਆਂ ਕਰੇ ਤਿਨ ਹਰੇ ਹਰੇ ਜੋ ਗੁਣਗੁਣੀਆਂ ਚਰਣੀਆਂ ਚਰੇ
 ਅਰ ਆਪ ਹਰੀ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰੇ ਬੈਠੇ। ਜਦ ਤਿਨ ਕਉ ਚਾਕਣਾ ਤਦ ਯਾਤਰ ਸਾਥ ਮੋਰਣਾ
 ਤੋਰਣਾ ਛੁਟੀ ਨਾ ਨਾਵਣੀ। ਜੋ ਕਹਿਏ ਸੇ ਜੋ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਭੀ ਯਤਨ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਜੋ
 ਪੁਰਖ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਰਿ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਰਾਜ ਭਰ ਸੰਘਤ ਸਰ ਸੇ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਮ ਸਿਧਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਏ ਹੈ। ਅਰ ਮਸਤਾਈ ਕਿਆ ਅਨੰਦ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਦਰਾ ਤੇ ਕੇ ਵਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੂਰਣ
 ਕਾਮ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਨਿਸਕਾਮ ਅਰ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਧਾਰ ਕਰ ਜੇਵੇ। [ਸ੍ਰੀ]
 ਪਦਮ ਪੁਰਾਣ ਮੇਂ ਭੀ ਇਹ ਮਹਾਤਮ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਮਾ ਧੁਮੇਂ ਕੇ ਤ੍ਰਿਨਤ ਸਿੰਘਾਯ ਮੇਂ ਅਰ ਟੇਕ
 ਤ੍ਰਿਨਤ ਮੇਂ ਭੀ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸੋਸ ਜੀ ਵਾਤਸਾਇਨ ਇਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ। ਸੋ ਮੰਤਰੀ ਰਾਜਾ ਸਤੁ ਘਨ
 ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਦਿ ਤ੍ਰਿਨਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਈਹਾਂ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇ ਰਨਏ
 ਕਰ। [। ਜੋਗਉ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਿਖੀ ਵਾਤਸਾਇਨ ਜੀ ਜਦ ਕਨਕ ਪੁਰ ਸਹਤ ਵਰ ਧਾਮੀ
 ਤੇ ਜਪ ਰਮੇ ਜਾਤਾ ਭਏਆ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੇ ਸਗ ਕਾ। ਤਪ ਤਿਸ ਨਗਰੀ ਕੀ ਸੋਭਾ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤੁ ਘਨ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੋ ਵੇਦ ਵਿਗਰ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤ ਭਏ।
 ਹੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਏਹੁ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਹੁਮਤਿਉ ਵਾਰ। ਹੁਨੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਸਤਵਾਨ ਨਾਮ
 ਪਦਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਤ ਈਹਾ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਜੋ ਵੇਦ ਉਕਤ ਜਾ ਕਰਿ ਦਿਹਾ ਹੈ
 ਅਰ ਜਿਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਦਿਤਰ ਨੇ ਖਡੇ ਖਡੇ ਤਪ ਕਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਣੀਆਂ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਤਿਨ
 ਕੇ ਵਰ ਕਰਿ ਇਹੁ ਸਤਵਾਨ ਪੁਰ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਸਤੁ ਘਨਉ ਵਾਰ। ਹੇ ਸੁਰ
 ਮੰਤ੍ਰੀ ਜੀ ਰਿਤੰਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੈਸੇ ਜੁਰਤੀ ਕਉ ਜਜਿਆ ਤੇ ਕੈਸੇ ਵਰ ਪਾਇਆ ਜੋ ਕਹੇ ਕਰਾਮ

ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਤ ਕੀ ਕੋਸੀ ਕਥਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਨਾਸਨੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਬਾਛਿਤ ਦੇਣੇ ਹਾਲੀ ਹੈ ਵਰੁ।
 ਹੁਮੰਤਉ ਵਾਤ। ਏਕ ਸਪੇ ਰਿਤੰਤਰ ਰਾਜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਜਾਵਾਲੀ ਮੁਨੀ ਆਏ ਨਿਕਲੇ।
 ਤਹ ਰਿਤੰਤਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਜਨ ਕਰਤ ਭਇਆ ਮੁਨੀ ਕਾ। ਕੋਸੀ ਰਾਜਾ ਹੈ
 ਪੁਤ੍ਰ ਹੀਨ ਹੈ ਅਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਥੀ ਹੈ। ਤਹ ਮੁਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਨ ਜਾਨ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਮੁਨਿੰਦਰ ਜਿਸ ਜਪ ਤਪ ਕੁਤੋ ਕਰਿ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਧ ਮੁਏ ਕਹੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਐਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਥੀ ਕੇ ਵਰਨ ਹੁਨ ਕਰ ਮੁਨਿ ਸਤਮ ਜਵਾਲ ਜੀ ਬੈਠਤ ਭਏ।
 ਹੇ ਰਾਜਨ ਜਿਸ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਇਛਾ ਹੋਵੇ। ਤਿਨ ਉਪਾਉ ਸੇ ਪੁਰਖ ਕਰੇ। ਵਿਸਨ
 ਪੂਜਨ ਵਾ ਸੁਰਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਵਾ ਸੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਗੋ ਸੇਵਾ ਕਰੇ।
 ਕੋਸੀ ਹੈ ਗਉ। ਜਿਸ ਕੇ ਪੁਖ, ਮੈ ਪੁੰਡ ਮੇ, ਅਰ ਜਿਗੋ ਮੇ, ਹੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਸੁਰ-
 ਭੀ ਜਬ ਹਰਖਮਾਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੇ ਰਾਜਨ ਮਨ ਬਾਛਿਤ ਤਉ ਤੇਰਾ, ਸਿਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪਨੇ
 ਆਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਹੁਰਤੀ ਕਉ ਹਰੇ ਹਰੇ ਤਿਨੇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਜਲ ਕਰ ਪ੍ਰੀਨ ਤਿਪਰ ਰਖਤਾ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਪੁੰਨੋਕ ਮੇ ਤਿਪਰ ਅਰ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਜ ਜੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਗ੍ਰਾਸ ਦੇਤਾ ਹੈ
 ਰੋਜ ਸੋਗ ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਤਿਖਾਵਤ ਗਉ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਬਾਧੀ ਰਹੇ ਤੇ ਵਿਵਾਹੇ
 ਇਨ ਪਿਤਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਦੁਰਤਾ ਕੇ ਜਿਤੁ ਆ ਜਾਇ। ਪੁਨਾ ਪੂਜਾ ਕੇ ਪੁਸ਼ਪ ਹੁਰਤੀ ਸਰਹ ਜਾਇ
 ਰਾਤ ਕਉ। ਇਹੁ ਪੁਰਸ਼ੋ ਕੇ ਪੁੰਨ ਪੂਰਬਲੇ ਨਾਟ ਹੈ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਤਿਨ ਚਰਤੀ ਕੇ
 ਵਰਜਨ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਮੂਹੜ ਏਕ ਕਉ ਪ੍ਰਹਾਰੇ ਹੈ ਜੋ
 ਜਮ ਏਕ ਮੇ ਯਮ ਕਿਕਰ ਹਾਥ ਤਿਸ ਕੇ ਕੁਟ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਏਕ ਹਾਰੇ ਹੈ ਮਰ ਕਾ
 ਦਿਵਿਰ ਜਨ ਕਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜਨ ਬਿਸ ਜੇ ਜਨਕ ਕੀ ਕਥਾ ਹੁਣੇ।
 ਯੋਗ ਸਕਤ ਕਰ, ਤਨ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਹੁੰਦੁ ਵਿਮਾਨ ਪਰ ਅਰੂਢ ਹੈ ਕਰ, ਸੰਮਤੀ ਨਰਕੀ
 ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਨਿਕਟੇ। ਤਹ ਨਰਕੀ ਜੀਵੇ ਕਉ ਜਬ ਜਨਕ ਕੇ ਅਗੇ ਸਾਥ ਪਰਸ ਹੋਈ
 ਪਵਨ ਆਇ ਲਗੀ। ਤਹ ਤਿਨ ਕੇ ਤਨ ਕੀ ਤਪਤ ਹੁਣ ਜਾਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਯਹ ਪਰਮ ਸੁਖੀ
 ਭਏ। ਜਬ ਤਿਨ ਕੇ ਅਗੇ ਵਿਮਾਨ ਜਾਵਨੇ ਲਾਗਾ ਤਹ ਜੋ ਨਰਕੀ ਜੀਵ ਵਿਆਕੁਲ ਹੈ ਕਰ
 ਉਤੇ ਤੁਜਾ ਪਸਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਵਿਸਨ ਭਗਤ ਆਏ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਮਤੇ ਪੁਨਥ ਮੁਤਤੀ
 ਠਾਗਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਸਾਥ ਸੰਪਰਗਾ ਹਈ ਜੇ ਪਵਨ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਣੇ
 ਸਾਥ ਹਮ ਸਭੀ ਨਰਕੇ ਮੇ ਨਰਕੀ ਜੀਵ ਹੁਖੀ ਭਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਮਤ ਜਾਹੇ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹੇ
 ਜਾਂ ਤੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਪਰ-ਹੁਖ ਕਰਿ ਹੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਪਰ-ਦੁਖ ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਹ
 ਨਿਰਪਾਲ ਦੂਖ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਤਿਨਾ ਦੋਸਕੀਆਂ ਕੇ ਬਾਕ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਦੋਸਕਾਂ ਕੇ ਦਰ ਪਰ ਹੀ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਯਮਰਾਜ ਜੀ ਨਹਕ ਦੇਖਣੇ ਕੇ ਜਬ ਆਏ। ਤਹ ਨਰ ਨਾਕ ਰਾਜੇ ਕੇ

ਤੁਲਾ ਜੰਗ

ਰਾਜਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਕੈਸਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਮਾਨੈ ਹੁੰਨ ਮੂਰਤੀ
 ਧਾਰ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਯਮਰਾਜੈ ਵਾਰ। ਹੇ ਧਿਆਨ ਬਲੰਭ ਆਪ ਇਥੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈ
 ਤੁਸਾਡੇ ਹੈਨਲਯੋਸ ਇਹ ਜਾਹਗਾ ਨਹੀ। ਪਾਪ ਰਤਿਆ ਅਰ ਜੀਵ ਰਿਗਾ ਕੇ ਜੋ ਕਾਣਹੁ ਹਾਂਦੇ ਹੈ
 ਪਰਾਦੇਹੀ ਜੋਈ ਹਾਂ। ਨਿਵਾਸ ਆਇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਨਿੰਦਕ ਤੇ ਪਿਸਨ ਜਨ ਪਰ ਘੋਨ ਹਾਂਦੀ ਤੇ ਗੁਜੀਲਾ
 ਨਾਨ ਜਿਨਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਏਸ ਧਿਨਾ। ਸਨ ਤੇ ਨੌਰ ਕਰ ਮਿਤੈ ਸਰ ਸੰਚਨਾ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ
 ਸੋ ਈਹੀ ਆਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ ਰਮਾ ਪਤਿ
 ਨਹੀ ਭਜਿਆ ਜਿਨਾ ਨੀਰੀ ਜੋ ਇਸ ਜਗਾ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਪੁਰਖ ਹੈ ਰਾਜਨ ਨਰਕੋ ਮੇ
 ਅਤੀ ਦੁਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਪਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਿੰਕਰ ਤਿਨ ਕੇ
 ਗਹਿ ਨਿਆਵਤੇ ਹੈ ਕੁੰਭੀ ਪਾਕ ਨਰਕ ਮੇ। ਜੋ ਕੁਮ ਸਾਰਖੇ ਧਰਮਾਰਮਾ ਹੈ ਅਮਰਣ ਕਰ ਜੋ
 ਜੀਵਾ ਮਾਨ ਪਦ ਹੈ ਸੁਹਤ ਤਹੀ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਇਸ ਹੁੰਦੁ ਵਿਮਾਨ
 ਪਰ ਰਵ ਬਲੇ ਦੇਵ ਨੇਕ ਮੇ। ਐਸੇ ਬਲੰਭ ਹੁੰਨ ਕਰ ਰਾਜਾ-ਧਰਮ ਕੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਤੇ ਭਏ। ਜਨਕਉ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਜੀ ਇਹ ਸਗੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਤੇ ਛਾਡ ਦੇਵੇ।
 ਤੇ ਮੈ ਸੁਖ ਸਾਥ ਸਵਰਗ ਜਾਤ ਹੈ ਨਹੀ ਇਨ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੈ ਈਹੀ ਹੀ
 ਰਹੇਗਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਜੀ ਨਰਕੀ ਨਹੀ ਕੇ ਕਰਮੋ ਕਾ ਨਿਰਨੈ ਕਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ੩ ।
 ਧਰਮ ਰਾਜਉ ਵਾਰ। ਦੇਖੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਇਸ ਨਰਕ ਮੇ ਇਹ ਜੋ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਸ
 ਕੇ ਪਰ ਮੇ ਮਿਤੁ ਬਧੂਇਸਵਾਸ ਧਾਰ ਕਰ ਆਇ ਰਹੀ ਜੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰਮਤਾ ਭਟਿਆ
 ਇਹ ਨੀਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਮੇ ਕਰ ਆਤਨਾ ਪੜਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਨੌਰ ਸੰਕ
 ਨਾਮੇ ਨਰਕ ਪੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਆਪੁ ਤਾਂ ਵਰਖ ਭਰ। ਅਥ ਇਸ ਕੇ ਸੂਕਰ ਜੇਨ ਹੁਕਾਇ ਕਰ
 ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਨਿਪੁਸਕ ਕਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਾਮਾ ਕਾ ਚਿੰਨ ਪੜਾ ਭਾਸੇਗਾ। ਐਹ ਦੇਖੋ ਪਾਪੀ
 ਪਰ ਨਾਰੀਆਂ ਕੇ ਤੋਗਨ ਹਾਂਦਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਬਰਖ ਚੋਰਵ ਨਰਕ ਮੇ ਇਸ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ।
 ਅਰ ਇਨ ਹੁਮਤੀ ਪਰਾਇਆ ਦੂਵ ਚੁਰਾਟੇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਭੋਗੇ ਪਰ ਨਾਇਆ ਹੈ। ਅਥ ਜਮ
 ਇਸ ਕੇ ਹਾਥ ਪਕੇ ਕਾਟਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਪੁਸ਼ੋਰ ਨਰਕ ਮੇ ਪਰੇਗਾ। ਅਰ ਇਸ ਕੇ ਅਥਿਤ
 ਆਇਆ ਜੀ ਬੁਧਿਸਾਹਤ। ਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਨਲੀਆ ਨ ਮਿਸਟ ਬਰਨ ਬੋਲਿਆ। ਤਿਨ ਕਾ
 ਵਨ ਐਧੰਤਾ ਇਸ ਨਰਕ ਵਿਹ ਮੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹਾਂ। ਕੁਮਰਾ ਕਾਟ ਕਾਟ ਖਾਹਿਓ ਸਤ ਸੰਦਤ
 ਸਤ ਪੁੰਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਐਹ ਦੇਖੋ ਇਹ ਪਰ ਨਿੰਦਕ ਪਾਪੀ ਪੁਨੀ ਇਸ ਨੇ ਮੁਨੀ ਹੈ ਅਰ ਸਰਾਹੀ ਹੈ
 ਤੇ ਕੁਸਾਈ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਅਵਹ ਤੇ। ਤੇ ਪੁਰਸ ਅੰਧ ਕੁਪ ਨਾਮ ਨਰਕ ਮੇ ਪਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ।
 ਇਹੁ ਮਿਤੁ ਦੇਹੀ ਹੈ ਮੂੜ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖੀ ਹੈ ਨੀਰ ਇਹ ਸਾਥ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਗੁਰਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਪ
 ਹੁਕਾਇ ਕਰ ਮੇ ਛੋਰਾ ਕਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ। ਜਨਕਉ ਵਾਰ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨ ਜੀਵਾਂ
 ਕਾ ਨਰਕ ਤੇ ਅਸ ਦੂਟਨਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਰੇ ਹੇ ਯਮ ਰਾਜਾ। ਧਰਮ ਰਾਜਉਵਾਰ। ਹੇ ਭਗਤਿ

ਰਾਜ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਨਿਰਮਲ ਤਿਤ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਸਕ੍ਰਤ ਧਾਰ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਿਆ ਹੋਵੇ
 ਜੋ ਫਲ ਇਨਕੋ ਦੇਵੇ ਜੇ ਨਰਕੀ ਨਰਾ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਕਾਸਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਨ ਸੁਣ ਕਰ ਪਰਮ
 ਪੁੰਨ ਭਏ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ। ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਧਰਮ ਰਾਖੂਪਤਿ ਪੂਜਾ ਆਦਿ। ਸੋ ਤਿਸ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕੋ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਐਸੇ ਜਥੇ ਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਦੁਰਤ ਦੀ ਸਭੀ ਜੀਵ
 ਨਰਕੋ ਤੇ ਧਾਰਰ ਨਿਕਸ ਆਏ ਤੇ ਇਹਾ ਦੇਹੀ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਮਾਨੋ ਤੇ ਅਰੂਢ ਹੋ ਕਰ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਤੇ
 ਉਸਤਤੀ ਕਰ ਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਉ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਰਬੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ
 ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਗੁਰੂ ਰਚਾਵਨ, ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਮਹਾਤਮ, ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਨੰ ਪੀਰਮੋ ਧਿਆਇ।
 । ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪਾਪ ਕਰ ਇਸ ਮਾਰਗ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
 ਜੀ। ਪਰਮ ਰਾਜਓ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਏਰੇ ਨਾਮ ਕੋਲ ਹਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਕਿਆ ਤੁਹੀ ਹੈ ਜਿਸ
 ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਮਧਮ ਕਰਾ ਹੈ ਰਮਾਪਤ ਕੇ ਜਰਨ ਕਾਲਾ ਪਰ। ਏਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਰਸੁਰੀ
 ਜੋ ਸੁਰਾਵਨੀ ਹੈ ਸਕਲ ਪਤਕਨ ਕੋ ਪਾਵਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਭੀ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤਨਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਾਪ
 ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਛਿਪ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਸੀ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਗੋ ਰਰਤੀ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕੇ ਵਰਜਨ ਕਰਨ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ ਸੀ। ਇਤਨੇ ਪਾਪ ਕਰ ਤੁਸੀਂ
 ਇਥੇ ਆਏ ਹੋ ਜੋ ਪਾਪ ਅਗ ਦੂਰ ਗਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਪੂਛੋ ਹੇ ਰਾਜਨ
 ਕਰ ਕਾ ਸਿੰਘ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤਾਰਨ ਕਾਰਣ ਇਹ
 ਇਥ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੀਤਾ ਰਾਜਤਾ ਕਾ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਪਰ ਦੁਖ-ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ
 ਤੇ ਪਰ ਦੁਖ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋਸੀ ਹੀ ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰ ਯਮਰਾਜਾ ਆਪਣੇ
 ਆਸਨ ਤੇ ਆਵਤੇ ਹੁਏ ਤੇ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਜੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤੁਸੀਂ
 ਜੋ ਪੂਜਨ ਹੀ ਕਰੋ। ਤਥਾ ਰਾਜਾ ਵਿੰਤਰਗ ਜੋ ਪੂਜਨ ਕੀ ਇਥੀ ਪ੍ਰਭਤ ਪਇਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ
 ਦੁਵਾਲੀ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਰਾਜਨ ਧਨ ਮੈਂ ਜਾਵ ਗੋ ਰਾਜਨ ਕੀ ਇਤਨਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ
 ਧਨ ਕਉ ਧਵ ਹੁੰਦਾਏ ਕਰ ਜੋ ਗੋਬਰ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਜੋ ਆਪ ਭੁਰੇ ਅਰ ਮੁਖ ਆਦਿ ਦਸਨ ਹਾਰੇ
 ਬਸਤ੍ਰ ਕਰ ਹਟਾਵੇ। ਤੇ ਆਪ ਨੀਰੇ ਅਸਧਾਨ ਬੈਠੇ ਹਿਸ ਕੇ ਹੁੰਦੇ ਅਸਧਾਨ ਪਰ ਬੈਠਾਵੇ।
 ਜੇ ਕਰ ਧਨ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਦੁਮ ਭੀ ਪੀਵੇ। ਇਹ ਇਥੀ ਸੁਨ ਕਰ ਧਨ ਮੈਂ ਐਸੇ ਜਾਇ
 ਕਰ ਕਰਤ ਭਇਆ ਰਾਜਾ ਰਿਤੰਤਰ। ਤਥਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜਾ ਸੋਏ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਰਰਤੀ
 ਕਉ ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਤਥਾ ਰਾਜਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਾ ਮੁਨੀ ਦੁਵਾਲੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭਤ ਭਇਆ ਹੈ
 ਮੁਨੀ ਇਹੁ ਗੋ ਹਤਿਆ ਮੇਰੀ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਥਾ ਮੁਨੀਸਰ ਕਰਤ ਭਇਆ
 ਹੈ ਰਾਜਾ ਇਸ ਹਤਿਆ ਤੇ ਮਦ ਚੁੰਨ ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਤ ਘਨਤਾ ਆਦਿਕ ਜੋ ਪਾਧੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਹਾਰਤ ਤਿਛ
 ਚੰਦਰਾਇਣ ਆਦਿਕ ਨਿਗਮੇ ਮੈਂ ਕਰੇ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾ ਕਾ ਉਪਾਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਗੋ ਰਹਿਆ ਜਾਨ ਬੁਝ ਕਰ ਕਰਨੀ ਤੇ ਨਾਹਾਇਣ ਕੀ ਨਿੰਦਾ। ਅਨਜਾਨਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਗੋ ਰਹਿਆ ਹੋਵੇ
 ਸੇ ਪੁਨ ਸੋਚਰਨ ਕਰ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਰਿਤ ਪਰਣ ਨਾਮਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜਗਤ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰਿ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ ਵਿਧ ਪੂਰੇ ਸੇ ਤੁਮ ਕੇ ਕਰੇਗਾ। ਸੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਧਿਕ
 ਵੇਦ ਵਿਦਤ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਕਾ ਦੇਸ ਭੀ ਤੇ ਪੋਹਿਆ ਸੀ ਪੂਰਣ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਮ ਹੈ।
 ਤਬ ਰਿਤੰਭਰ ਰਾਜਾ ਜਾਏ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਨਾਗਾ। ਅਰ ਵਿਧ ਪੂਰਤ ਭਇਆ ਆਪਣੀ ਫੂਲ
 ਖਿਮਾ ਕਰਾਏ ਕਰ। ਰਿਤ ਪਰਣ ਰਾਜਾ ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੈ ਮਹਾਂ ਮਤੇ ਜਿਨਾ ਤੈਨੂੰ ਭੋਜਿਆ ਹੈ।
 ਸੇ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵਿਦਿਆ ਮੇ ਕੁਸਲ ਹੈ। ਮੈ ਤਿਨ ਆਗੇ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਸੇ
 ਗੋ ਪੂਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵੇਦੋ ਕਾ ਸਾਰ ਰਾਮ ਭਜਨ ਹੈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਸਿਮਰੇ।
 ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਚਨ ਕੀ ਧੈਨੂੰ ਬਣਵਾਇ ਕਹੁ ਦਿਜ ਕੇ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤੁਮਾਰਾ ਪਾਪ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
 ਐਸੇ ਸੁਣੇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੇ ਰਿਤ ਨਾਇ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਪੂਰਬਾਲਾ ਬੂਤ ਗੋ ਸੇਵਨ ਰਾ ਧਾਰਤ
 ਭਇਆ ਬਨ ਮੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਧੈਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਾ ਵਰ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਅਰ ਵਿਸਨੁ ਤਾਤ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੇ ਕਰਿ ਕਹਿ ਅੰਤ੍ਰ
 ਧਿਆਨ ਭਈ ਜੋ ਸੇ ਦੇਵ। ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਪਰਮ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਭਇਆ।
 ਰਾਜ ਅਭਾ ਖੇਕ ਦੇ ਕਰਿ ਅਪਾ ਬਨ ਮੇ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਪਰਮ ਰਾਮ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ।
 ਪਾਇਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਕਸਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਾਣਾਈ ਰਾਮਾ ਰਿਤੰਭਰ ਤ੍ਰਿਣ ਜੋਤਾ ਮਹਾਤਮ ਬਰਨੰਭ ਫਟਮੇ
 ਧਿਆਏ। ੳ । ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਭਾਂ ਰਗੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਗਉਆ ਚਰਾਵਣਾ ਭੀ
ਕਰਤੇ ਹੈ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਤੇ ਕੇਵਲ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਕਰ ਰਹਿ
ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਬਾ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਐਸੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ। ਇਕਾਂਤ (੧)
ਸੋਨ (੨) ਖੁਪਿਆ (੩) ਜਾਗ੍ਰਤ (੪) ਇਹ ਚਾਰ ਜਿਸ ਕੀ ਭੋਤਾ ਹੈ ਮੰਦ੍ਰ ਕੀ। ਪੁਨਾ
ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਇਹ ਜਿਸ ਕੀ ਛਾਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ
ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਾਤਪ੍ਰਯ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰ ਤਹਾਂ ਰਹਤੇ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਵਿਚਰਤੇ ਵਿਚਰਤੇ
ਜਗਾਂ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਅਨੇਕ ਲੋਗ ਲੁਕਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
ਹੋ ਰਹੇ ਸਭ ਜਗ ਤੇਰਾ ਹੋਇ"। ਜਹ ਜਹ ਪਦਾਰਥ ਆਵਹਿ ਤਬ ਤਬ ਅਤੀਤੋ ਅਰ ਗੁਜਰਦੇ
ਕੇ ਭੁਰਵਾਇ ਦੇਣਾ। ਕਿਉ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਨੀਸਾਨੀ ਹੈ।
ਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈ ਧਾਰਤ ਬਨਾਵਾਇ ਦੇਣੇ, ਪਾਤ੍ਰ ਬਨਵਾਇ ਦੇਣੇ, ਪਰਪਕ ਅਨ ਭੁਰਵਾਇ ਦੇਣਾ। ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਪੁਨਾ ਇਕੀਤ ਸੇਵਨਾ। ੧ । ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਪੁਨਾ ਰਿਚੇਟ ਕੀ ਧਮਸਾਨਾ
ਮੇ ਰਹ ਕਰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਪਦੋਸੀਓ ਕਉ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਜਸ ਦੇਨਾ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਤਿਨ੍ਹੇ ਦਿਨ ਲਿਖੀ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ
 ਸਾਹਿਬ

ਇਤਆਦੀ। ਪੁਨਾ ਘੋੜੀ ਵਾਲੇ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ ਮੈ ਜਾਇ ਤਰੇ ਤਹਾ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
 ਜੋਇਦ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਜਾਨ ਕਰੁ। ਪੁਨਾ ਇਕੋਤ ਬਨ ਮਹਿ ਜਾਇ ਯੋਗਿ ਏਕ ਕਰੀਰ ਤਹੁ ਠੀਰੇ
 ਤਪ ਭਜਨ ਕਰੇ। ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰੀਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਅਬ ਤੀਕ ਲੋਕ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਘੋੜੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਬਨ ਮੈ। ਵਰਖਾ ਆਦਿਕ ਕਾਮਨਾ ਧਾਰ ਕਰਿ ਜਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ
 ਕਰਹਿ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਜ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੋ ਸੋ ਤਤਕਾਲ ਸਭ ਧੀਰ ਜੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਿਧ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸ਼ਾਂਤਾ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਜੇਸੀ
 ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਕੋਈ ਸੇਵਦਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸੋ ਸਭ ਭੂਤੇ ਮੈ ਮੈ ਹੀ ਵਰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸਭਨਾ
 ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ"। ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੈ ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਕਰਨ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਪ੍ਰੀਤ
 ਅਰਥ ਨਿਸਕਾਮ ਹੈ ਕੇ। ਤਬ ਰਾਤ ਕੋ ਏਕ ਸੰਤ ਆਇ। ਸੋ ਕੋਨ ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ।
 "ਸੰਤ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਤਨ ਧਾਰਿਨ"। ਸੋ ਆਇ ਰਾਤ ਤਉ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ। ਜਹ
 ਉਹ ਦੁਰਣੇ ਨਾਗੇ ਤਹ ਤਿਨਕੇ ਪਦ ਪਦਮੋ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਿਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਮੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ
 ਇਹ ਨੀ ਦੁਦਨ ਕਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਪ੍ਰੀਤ : ਅਰਥ। ਤਬ ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਗੁਜਰਾਂ ਵਾਲੇ
 ਸੋ ਮਿਲੇ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਬੇ? ਪਰਮ ਰਹਿਤ ਵੰਤ ਸੋ ਅਰ ਵੇਦਾਗ ਵੰਤ ਸੋ ਗੁਰਗਾਣੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਪੁਨਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਆਤਮਾ। ਸੋ ਇਨ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਸੀ
 ਕੋਟ ਏਸੇ ਸਾਹ ਕੇ ਜਾਵੇ। ਉਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਰੂਪ ਆਪਣੇ
 ਜੋ ਮੂਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਉਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲੇਵੇ, ਤੁਸੀ ਨੂੰ
 ਜੋਇਦ ਮਿਨੇਗਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰਿ ਬਹੁਤ
 ਭੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸੰਤ ਕੀ ਪੁਨਾ ਨਦੇਮ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੋਟ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੇ। ਤੇ ਰਿਤ ਮੈ ਇਹ ਧਾਰੀ
 ਜੋ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋ ਕੋ ਐਸੇ ਮਿਲਨ ਜੇਸੇ ਆਗੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ
 ਮਿਲੇ ਜਿਹੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪਰਸਾਦ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਹੀ ਸੋ ਚਰਨਾ ਪਰ
 ਤਹ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਹੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਅੰਕ ਲਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ। ਜੋ ਰਾਮ ਤੋ
 ਤਿਰੰਕਾਲ ਦੇ ਉਡੀਕਦੇ ਜੋ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਉਪਦੇਸ ਲੇਵਤੇ ਭਏ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ
 ਆਈ ਜੋਇਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਪੁਰਮ ਮੰਗਨਾ ਚਾਹ ਭਇਆ ਜਿਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਹੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੈਤੀ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕਹੀ ਦਧੀ ਆਈ ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ
 ਆਪ ਪਾਠ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਸੰਤ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾਤੇ ਹੀ ਜਾਇ
 ਰੂਪ ਭਏ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਨਿਵ ਲਗ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਤੇ ਇਹ ਪਰਮ ਅਨੰਦ
 ਕਰਿ ਨਿਰ ਭਉ ਹੁਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤ੍ਰਿਬੇ ਪ੍ਰਤਾਪਾਰਥੀ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਮਿਲਾਪ
 ਧਰਨੀ ਸਪਤਮੇ ਧਿਯਾਯਾ ੨ । ਤ੍ਰਿਬਾ ਕਾਵ ਕਥਨੀ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਜਿਨ ਕਉ ਸਦਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਦੇਵੀਏ ਜੀ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਨ ਜੀਤਾ ਹੈ

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਕੋਟ ਏਸੇ ਸਾਹ

"ਰਾਮ ਸੰਤ ਮੈਂ ਹੋਦ ਕਿਛ ਨਾਹੀ ਏਕ ਜਨਮੇ ਕਈ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ"। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਹਦ ਮੈ ਜੈ
 ਲਖਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨਾ ਦੇ ਤਬਾ ਸੋ ਸਹਦ । ਬੁਝੀ ਮਿ: । "ਰੈਣ ਦਿਨਾ ਰਹੇ ਇਕ
 ਰੰਗ ਪਰਤ ਕਉ ਜਾਣੇ ਸਦਗੀ ਸੰਗ। ਨਾਕਰ ਨਾਮ ਜੋਰਿ ਉਨਿ ਵਰਤਨਿ"। ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨ ਹਰਿ
 ਕੈ ਦਰਸਨਿ। ੧ । ਹਰ ਸੰਗਿ ਰਾਏ ਮਨ ਤਨ ਹਰੇ। ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਗਨੀ ਪਰੈ। ੧ ।
 ਰਹਾਉ। ਰਚਨ ਕਮਲ ਆਤਮ ਆਧਾਰ । ਏਕ ਨਿਹਾਰਹਿ ਆਗਿਆ ਕਾਰ। ਏਕੋ ਬਣਜ
 ਏਕੋ ਇਉਹਾਰੀ। ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਨਹਿ ਇਨ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ੨ । ਰਚਖ ਸੋਭ ਦੁਹਰੂ ਤੇ ਖੁਕਤੇ।
 ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਜੈਅਰਾਜੁਕਰੀ। ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਮਹਿ ਸਭ ਤੇ ਰਹਿਤੇ। ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ
 ਓਇ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੇ। ੩ । ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਵਨ ਵਖਾਨਉ। ਆਧ ਬੋਧਿ ਕਿਛੁ ਮਿਤ
 ਨਾ ਜਾਨਉ। ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ। ਪੂਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ"। ੪ ।
 ਜੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜਿਘ ਜੀ ਐਏ ਸੰਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਕਿਆ ਪੁਣ ਥਾ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾ
 ਆਇਆ ਸੁਣੇ ਕਹੁ ਨਦੀ ਪਰ ਵਾ ਕੂਪ ਪਰ ਅਖਵਾ ਕਿਨੀ ਬਨ ਗਾ ਮੇ ਵਾ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਨਾ :
 ਚਾਹ ਵਰਨ ਚਾਹ ਅਸਿਮ ਮੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨੈ ਕਰ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ। ੫ ।
 ਉਨ ਕਾ ਏਹ। "ਰਮ ਸਹਿਗੀ ਸੋ ਮੀਤ ਹਮਾਰਾ"। ਜੈਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਮਿਲ ਕਹਿ ਚਿਤ
 ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਲੋਕ। ਤਬਾ ਬਾਕੀ। "ਜਿਨਾ ਦਿਸਤਿਆ ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਵਡੇ ਮਿਤ੍ਰ
 ਅਸਾਡੇ ਜੇਈ। ਰਓ ਢੇਢੇਦੀ ਜਗ ਸਬਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਕੋਈ।" ੬ ।
 ਗੋਇੰਦ ਕੇ ਦੇਸ ਕਾ ਹੂਆ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਤਾ ਤੇ ਉਹ ਤਾ ਸਭ ਮੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਦੇਖਦੇ
 ਰਾਹੇ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਧਿਰਦ ਜਾਣ ਕਰ ਪੂਜਦੇ ਜੈ। ਅਰ ਸਭ ਮੇ
 ਅਪਣਾ ਸੁਖਾਮੀ ਜਾਨ ਕਤ। ਅਰ ਜੈ ਗੋਇੰਦ ਮਾਰਗ ਕੇ ਮਰਮੀ ਹੋ ਤਿਨਾ ਹੋ ਕੁਰਬਾਨ ਕੁਰਬਾਨ
 ਜਾਤੇ ਬੇ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਲੋਕ। "ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਡੇ
 ਸਹੁ ਇਨ ਘਟ ਨ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਜੋਹਾਗਈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ"। ਜੋ ਕੋਈ
 ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਸੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਗੋਇੰਦ ਸਿਮਰਨ ਆਵੇ ਜੇਈ
 ਭਗਵੰਤ ਭਾਤ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਜੈ ਕਹਿ ਅਨ ਲਾਭੁ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਮਨ
 ਪੂਜਾ ਕੀ ਤਉ ਭੀ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਈ। ਜਾਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ । "ਸਰਦਾ ਜੈ
 ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨਾ"। ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾਇਣ ਵਿਸਨ ਭਗਤਿ ਨੇ ਰਸਾਭ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਹ
 ਨਹੋਰ ਮੈ, ਧਰੁਤ ਕਾਲ, ਤਬ ਤਿਸ ਮੈ ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਕਹਿ ਤਿਸ ਭਾਤ ਕਉ ਅਪਣ
 ਕਹਿ ਭੀਆ ਗੋਇੰਦ ਨੇ। ਜੋ ਤਿਸ ਮੇ ਹਜੀ ਪੂਰਨ ਸੋ ਰਸਾਭ ਮੇ ਤੇ ਤਿਸ ਮੇ ਗੁਭਾਵਕ
 ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਜੈਸੇ ਈਸਨ ਤੇ ਧੀਤਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਹੀ ਸੋ ਪ੍ਰਗਟੇ
 ਐਸੇ ਹੀ ਜਵਾਹਰੇ ਕੀ ਭੀ ਕਹਾ ਗਈ ਪੜੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਿਨਪਣੇ ਨਾਕਰ ਕੀ ਭੀ ਭਗਤ ਮ
 ਮੈ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਕੀ ਬਾਦ ਤੇ ਇਨ ਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ। ਜਿਧਿਓਂ ਇਹ ਸਭ ਮੈ ਜਿਨਾ

ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਭੀ ਸਾਧਨ, ਟਕੀਰੀ ਦੀ ਰਸੀ ਨੇਵੇ ਰਹੇ

ਹੁਆਮੀ ਜਾਣ ਕਰ ਜੋ ਕਿਹੀ ਕਉ ਭੀ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਅਦਭੁਤ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪ। ਜੋ ਐਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰ ਕੇ ਬਦਿਪ ਆਪ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ ਦੇ
 ਤਉ ਭੀ ਜੁਆਇਸੀਓ ਕੇ ਖਿਆਵਤ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲਣ ਪਰੇਮ
 ਸਹਿਤ। ਜਬ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰਣਾ ਜੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਖਰੇ ਸਾਧ
 ਪਾਸ ਭਏ ਹੈ ਤਥਾ ਉਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨਾ ਭੀ ਜਾਵਣਾ ਜਥਾ-ਸਾਯ ਅਕੋਰ ਲੋਕਰ। ਅਰ
 ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਕਹਿਣਾ ਅਪਸਮੇਂ ਜੋ ਹੇ ਏਏ ਅਖਰੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਤੇਨੇ ਦਾਸਨ
 ਕਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕਹ ਓਹ ਕਹੈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ ਤਾਂ ਆਯੋ ਤਿਸ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਏਏ ਉਹ
 ਸਾਧ ਪਾਸ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਭੀ ਗਏ ਹੈ। ਤੇ ਵਡੀ ਸੋਝਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹੈ
 ਜੋ ਹੇ ਮਾਈ ਉਹ ਤਾਂ ਵਡਾ ਚੰਗਾ ਸਾਧ ਹੈ। ਹੇ ਏਏ ਮੈਂ ਭੀ ਮਧਾ ਟੋਕ ਆਈ ਹਾਂ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਪੰਥ ਨਗਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਰ ਨਾਗਰ ਨਰਾਂਤਰਾ ਨਗਰ ਪਤੀ ਨੇ ਕਹਿਨਾ ਕਿ ਜਿਸ
 ਕੇ ਪਾਸ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸੰਤ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੈ।
 ਤਿਨਾ ਸਜਨਾ ਭੀ ਜਾਏ ਦਰਸਨ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਿਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਐਸੇ
 ਬੇ ਐਰ ਕੋ ਮਾਨਦੇ ਆਪ ਅਧਮਾਨੀ ਇਹ ਲਖਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਕੇ। ਚੋਰਗ। ਉਪਕਾਰੀ
 ਪਿਆਰੀ ਗਿਰਾਂ ਕਰਹਿ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ। ਸੰਤਨ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸਜਿ. ਸੀਤਨ ਕਿਨ ਕੀਤ।
 ਜਦਪ ਕੋਈ ਲੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਜੇ। ੧ । [ਇਕ
 ਸੰਤ ਦੇਵੀ ਕਾ ਜੋ ਭੇਖਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਇਆ ਫੁਟਿਆ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੇ
 ਧਰਤੀ ਮੇਂ ਟੋਆ ਖਨ ਕਰ ਮਿਸਰੀ ਕੀਆਂ ਭਲੀਆਂ ਬਾਰ ਪਾਏ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਵਾਪ ਕਰਿ ਮ੍ਰਿਤ
 ਕਾ ਜੋ ਉਪਰ/ ਅਗਨ ਪਰਜਵਲਤ ਕਰ ਦੇਨੀ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਨ ਹੀਦ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ। ਜੋ
 ਕੋਈ ਤਿਸ ਪਾਸ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਚਮਟੇ ਸਾਥ ਸੀਚ ਜੋ ਕਾਭ ਦੇਵੇ ਮਿਸਰੀ ਗਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦ।
 ਅਰ ਕਹੈ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਜੁਵਾਨਾ ਦੇਵੀ ਲਾਟਾਂ ਵਾਲੀ ਚੈਨ ਕਉ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਹੁਣ ਕਿਰ ਲੋਕ ਲੁਗਾਈ ਅਚਰਜ ਹੋਵਹਿ। ਤਥ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਵੇ ਕਲਾਵੰਤ ਜਾਣ ਕਰ। ਤਾਂ
 ਕੇਤਿਆਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਆਏ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਇਹੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਭਾ ਸੰਤ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦਾ।
 ਤਿਸ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਅਪ੍ਰੇਖ ਹੈ। ਤਾਂਤਿ ਆਪ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਚਲ ਦਰਸਨ ਕਰੈ ਹੇ
 ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਥ ਜਨਾ ਕੋ ਸਰ ਬਾਨ ਕਹਿ ਕਰ ਸਾਰਿਜ ਸਾਥ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਨੇ
 ਸਾਥ ਆਪ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹਏ ਤਿਸ ਤਰਫ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਆਯੋ ਤਿਸ ਪਾਸ ਬਡੀ ਸਭਾ ਜੀ ਜਾਤੇ
 ਜੋ ਸੰਤ ਆਪ ਮ੍ਰਿਗਨ ਪਰ ਹੋਨਾ ਹੈ ਬੋਝਾ ਸਾ ਅਜੇ ਉਹੇ ਹੀ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਤਾਂ
 ਉਹ ਕੋ ਕਹਾ ਜੀ ਇਹੁ ਬਡੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਹੋ। ਇਤਨੇ
 ਜੋ ਜਬ ਨਿਕਟ ਆਏ। ਤਥ ਅਰਧ ਮ੍ਰਿਗ-ਰਹਮ ਤਿਸ ਛਾਡ ਦੀਆ ਭਾਵਾਨੀ ਅਨਜ ਨੇ। ਤੇ
 ਕਹਾ ਜੋ ਆਪ ਏਹਾਂ ਆਨ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ

ਤੇਖੀ
 ਸਾਧ
 ਦੇਵੀ
 ਮਾਤ੍ਰ
 ਚਮਟੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦ

ਤੇ ਪਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ ਆਪ ਦੂਰ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਆਸਨ ਲੈ ਕਰ।
 ਤਬ ਉਹ ਸਾਧੂ ਧੂਨੀ ਸਿਉ ਨਿਵਾਤ ਕਾਝ ਕਾ ਨਾਹ ਦੇਣੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਨਿਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸੁਹਿਣ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਦੋਹਾ ਸਾ ਬੈਠ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕੀ
 ਤਰਫ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਹਨੇ ਆਇ ਅਪਨੇ ਆਸਨ ਪਰ। ਸੁਆਮੀ ਕੇ
 ਦਰਸਨ ਸਾਥ ਹੀ ਜੋ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਪਟ ਹੁਭਾਉ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਜੈਸੇ ਜੋ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਸਾਧ ਕੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਛ ਘਾਲ। ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ"।
 ਸੋ ਤ੍ਰਿਜਮਨੀ ਕੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਧਿਕਾਰ ਕਰਤਾ ਰਹਾ। ਜਬ ਪ੍ਰਤਾਕਾਲ ਭਇਆ ਤਬ
 ਭੋਲੀ ਜਪਟਾ ਸਿੰਘ ਆਦੀ ਤਿਆਗ ਤਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਕੁਟੀਆ ਆਸ੍ਰੇ ਆਇ ਬੈਠ ਕਰ
 ਰੁਦਨ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰਿ ਭੀਤਰ ਬਾਤ ਜਣਾਇ
 ਦੀਨੀ। ਤਬ ਸੋ ਆਇ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪਰਿਆ। ਅਰ ਉਚੀ
 ਗੁਰ ਸਿਉ ਹੋਰਾਗ ਕੀਆ। ਤੇ ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈ ਕਪਟੀ ਤੀ
 ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਜੈਸੇ ਬਨੇ। ਤਿਸ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸਰਜੇ ਸੁਹਿਦ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਜੀ
 ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਗ੍ਰੀਬੀ ਸਹਿਤ। ਜੀ ਤੁਹੀ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਸਿਖ ਹਾਂ।
 ਸੋ ਕਹਓ ਭਇਆ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਉਦਰ ਲੀਏ ਪਖੰਡ ਕਰਤਾ ਭਿਝਿਆ ਹੈ ਦਰਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵੀ
 ਕਾ ਮੁਝੇ ਨਹੀਂ ਭਇਆ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਤਾਂ ਆਪ ਹਸ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਤੁਝੇ ਦੇਵੀ ਕੇ ਦਰਸਨ
 ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ
 ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੋਬਰ ਸਾਥ ਇਹ ਆਲਾ ਲੀਪ ਦੇ। ਜਹਾਂ ਪਿਛਮੀ ਪਟ ਸੈਠ ਕਰਤੇ ਬੇ ਤਰਾਂ
 ਭੀਤ ਸਾਥ ਇਕ ਆਲਾ ਸੀ। ਜੋ ਜਬ ਲੀਪ ਕਰ ਗਰੀਬ ਦੁਰਾਗ ਆਦਿ ਭੇਟ ਤਿਸ ਬੰਚ ਧਰ ਦੀਨੀ
 ਕਿਵਾੜ ਦਰ ਕੇ ਸਿੰਜਤ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਰਣ ਸਾਥ ਹੀ ਸਵਾਲਾ ਕੀ
 ਨਾਟ ਆਇ ਨਿਕਸੀ। ਮਹਾਂ ਜੈਤ ਮੂਰਤੀ ਸੰਤਨ ਸੁਖਦਾਇਕ ਅਰਿ ਦਲਘਾਇਕ ਜੋ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਭੇਟ ਤੀ ਗ੍ਰਿਹਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨਾ ਕਰ ਅਰਪਣ ਕਰੀ ਸੀ। ਪੂਰਬ। ਜੋ ਸਾਧ ਦੇਖਤ ਹੀ
 ਮੂਰਵਾ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰ ਹੇ ਏਨੇ ਵਰੀ ਮਹਾਂ ਮਾਏ ਜੈਤ
 ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਜਸਤ ਭਰ ਕਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਉਹੋ। ਅਰ ਸਟ ਜੀਵੀ ਕਉ ਮਨ ਬਾਂਝਤ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਣ ਕਉ ਸੁਹਤਰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੀ ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲੀ ਜਦਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਇਹ
 ਤੇਰਾ ਸੰਤ ਸਹਾਵਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰ ਆਪ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਹੇ ਦੁਰਗਾ ਜੀ।
 ਅਬ ਆਪਣੇ ਆਚੁਨ ਆਸਨ ਹੋਵੀਏ ਹੇ ਜਗਤ ਜੇਨਹੀਂ। ਤਬ ਸੋ ਤਾਤਕਾਲ ਰੁਪਤ ਭਈ।
 ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰ ਜਗਾਇਆ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਉ ਬਡੀ ਸਰਧਾ ਭਈ। ਤਬ ਨਾਮ
 ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕੀਆ। ਜੋ ਪਰਮਾਣਵ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰਿ ਹਰੀ ਕਉ ਸਿਮਰ ਕਰਿ
 ਆਸਨ ਇਸਥਿਤ ਭਏ ਤੇ ਰਿਦੇ ਭੀ ਇਸਤਿਥਿ ਭਏ। ਆਜੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ

ਦੇਵੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉਣੇ

ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਕੁਮਰਤਾ ਭਿਰਤਾ ਥਾ। ਅਬ ਮਾਂਤ ਸੰਤੋਖ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰਿ ਐਸੇ ਭਇਆ ਜੈਸੇ
 ਇਥਜ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਮਨ ਮੂਲ ਪਿੰਗਲੇ ਭਇਆ ਪੀ ਪਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਰਜਬ
 ਚਲੇ ਨ ਚਲੇ ਸਕੈ ਵਰਿਓ ਨਾਮ ਕੇ ਨਾਮ"। ਜੋ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਤ ਹੋਏ। ਸਾ:੨।। ਇਤ
 ਸ੍ਰੀ ਤਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪ੍ਰਵਹਾਰਥੇ ਕਪਟੀ ਕਪਟ ਸੁਭਾਉ ਤਿਆਗਨ ਹਰਿ ਜਨ ਰੂਪ ਹੋਵਨ ਸੰਤ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬਰਨਨ ਆਸਟਮੇ ਧਿਯਾਯ। ੮। ਏਕ ਵਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਬਾਤੁ ਹੋਵਨੇਂ ਨਰੀ ਸੇ।
 ਤਿਸ ਪੁਰੀ ਤੇ ਵਾਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਦ ਮਿਸਰ ਦੇਖ ਕਰਿ ਰਾਬ ਜੇਦ ਤੇ ਭਾਵ ਸਹਤ ਕਹਣੇ ਨਾਰੀ।
 ਏਕ ਬਾਤੋ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਨੂੰ ਧਿਆਇਓ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਆਸੀ
 ਭਾਈਓ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਰਣੋਤਮ ਵਿਪ੍ਰ ਹੋ ਅਰ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਂ ਚਰਣ ਹੋਇ ਕਰ ਪੂਜਨੇ
 ਕਰੀਓ ਹੇ ਦਿਜ ਪੰਗਵ ਜੀ। ਜਾਂਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਤਰਵਾਨ ਗੁਰਾ ਕੇ ਚਰਣ ਹੋਇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਹਮ ਕੋਨ ਹੈ ਵਿਰਾਜੇ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਰਾਦ ਦੇਖੋ। ਪਰ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਜੋਰ ਸਾਥ ਨੇ ਕਰ ਲੀ ਹੋਵਣੇ
 ਵਰਣੋਤਮ ਜੀ। ਤਾਂ ਹਰਜਨ ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧ ਪ੍ਰਾਇਣ ਭਏ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ
 ਰਾਮ ਸੰਤ ਏਕ ਰੂਪ ਹੁਏ। ਜੋ ਦਿਜਵਰ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਪਖਾਲ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੁਕਾਇ ਕੇ ਠਪ ਕਰ
 ਛਾਵਨ ਸੰਤਾਂ ਆਸੇ ਨਿਵੇਦਨ ਆਨ ਕੀਏ ਤੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ। ਤਾਂ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ
 ਕਾਰਣ ਰਹਿਤ ਦਿਆਲੋਂ ਜੋ ਕਰ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਤ ਸੇਵਾ ਵਾ ਹੁਣ ਭਗਵਤ ਸਬੰਧੀ ਦੇਖੋ। ਕਿਸੀ ਮੈ
 ਤਬ ਤੇ ਅਤਮੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਕਰ ਕਲਯਾਣ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਦਿਜੋਤਮ ਕੀ ਭੁਜਾ
 ਪਕਰ ਕਰ ਕਹਤ ਹੋਏ। ਵਰ੍ਹੇ ਗ੍ਰਹਿ। ਜੋ ਤਿਛ ਮਾਨਣਾ ਹਈ ਸੇ ਮਾਂਗ ਨੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ
 ਧੰਨਤ ਹੈ। ਤਬ ਜੋ ਦਿਵਜ ਪ੍ਰਿਥਵ ਜੀ ਹੋਲਤ ਹੋਏ ਧਰਨ ਅਭੀਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰ
 ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਹੋ। ਜੋ ਜੀ ਮੁਝੇ ਤਿਸ ਸੰਰੂਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਵੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੰਤ ਨਿਸਰਾ
 ਅਰ ਦਰਸਨ ਰਚਦੇ ਹੈ ਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕਰ। ਤਬ ਸੰਤ ਕੋਨ ਨਾਇ ਕਰਿ ਦਿਓ ਰੂਪ ਜੋ ਜੋਤ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਚਾਣਣੇ ਸਤ ਮੇ ਰਾਨਣਾ ਹੋਹਿ, ਸੂਰਸਿ ਅਰ ਨਖਿਤੁ ਅਗਨਿ ਆਦਿ ਪੁਨਾ
 ਜੜ ਸੰਘਾਤ ਜੋ ਏਹ ਦੇਹ ਹੈ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਿਸ ਕੀ ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪ ਚਾਨਣੇ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੇਸਟਾ ਕਰੇ ਹੈ ਜੋ ਜੜ ਚੇਤਨ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਚਾਨਣੇ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਕਰਵਾਵੇ ਭਏ। ਜੋ ਇਤਨੇ ਕਾਲ ਹੀ ਮੇ ਮਸਤਾਨਾ ਹੋਇ ਜਾਇਆ। ਝਲ ਨ ਝਲੀ ਗਈ।
 ਨਗਾ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਧਾਤਾਂ ਕਰਨੇ ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਭੀਨਣ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਹੁਣ
 ਕਰਿ ਆਇ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਥ ਤੇ ਕਹਿਤ ਰਈ ਜੋ ਏਕ ਮੇਰਾ ਨੰਦਨ ਥਾ ਜੋ ਤੀ
 ਤੁਸੀਂ ਕਮਲਾ ਕਰ ਫੋਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਹ ਮੈ ਅਰ ਜਾਵਾਂਗੀ ਜਿਤਾ ਨੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਆਪ ਧਿਆ ਮੂਰਤੀ
 ਕਹਤ ਹੋਏ ਹੈ ਮਾਈ ਆਸੀ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜਿਆ। ਨਿਆ ਖਾਂ ਕਿਥੇ ਹਈ। ਤਬ
 ਜੋ ਨਿਆਵਤ ਹਈ ਭੁਜਾ ਪਕਰ ਕਰ ਜੋ ਅਵਸੂਰ ਰੂਪ ਹਨਿਆ ਭਇਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਸ ਕੀ
 ਰੂਪ ਪਕਰ ਕਰ ਸਿਰ ਤਿਸ ਕੇ ਅਪਣਾ ਰਾਬ ਫੇਰਿਆ। ਪੁਨਾ ਮਿਸਰ ਜੀ ਵੇਖੋ ਕੇ ਵੇਖੋ ਭਏ

ਏਕ ਬਕਾਦ ਕਰਨੇ ਜੇ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਉਤਰ ਅਵਘਟ ਸਰਵਰ
 ਨਾਵੇ ਬਲੈ ਨ ਬੋਲੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ"। ਕੁਠਲ ਘਾਟੀ ਜੇ ਵਿਸੇ ਵਾਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਥੇ ਉਤਮ ਕੇਰ
 ਸਾਧਾਰਿ ਗੁਪੀ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ ਰਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਜਨ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਮੇ ਜਕਿਆਸੀ ਜਨ ਸਾਧਨ ਸਾਖੀਨ ਸਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਬਕਾਦ ਨ ਬੋਲੇ ਕਿਆ ਮੇਨ ਕਰ ਰਹੇ ਜੇ
 ਕਰ ਬੋਲਨ ਕੀ ਇਛਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਅਥਵੇ ਸੁਣੇ ਮਨ ਨਾਇ ਰਹ।
 ਜੇਕਰ ਏਕ ਹਰਿ ਗੋਤ ਹਿਨਾ ਇਤਰ ਨਿਛ ਕਰਤ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਅਨੰਦ ਕੀ ਗਿਰ ਪਕਤਾ ਹੈ।
 ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਖਿਰ ਭੇਤੇ ਭਏ ਕੋਏ ਜੇਸੇ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਨਹਿਰ ਨਿਕਸਤੀ
 ਹੈ। ਆ ਬਹੁਕ ਆਪੁਨੇ ਮੇ ਨੀਨ ਭੀ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਥਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੇਸੇ ਬਡਾ
 ਅਮਲ ਉਤੇ ਤੈਸੇ ਦਸਾ ਭਈ ਤਿਸ ਦਿਜਵਰ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਕਾਨ ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਏਕਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਏਕ ਰੋਸ ਭੇਰ ਭੀ ਉਹ ਅਨੰਦ ਮੁਝੇ ਦਿਖਾਈਏ। ਤਾਂ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਉਸ ਅਨੰਦ ਕਾ ਓਹੀ ਸਮਾ ਹੀ ਰਾ। ਕਾਜੀ ਰਵਿਦਾਸ
 ਵਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ। ਪਰ ਅਥ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮੇ ਗੁਣ ਭਗਵਤ ਸਾਖੀਨ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿਰੇ ਦੀਭੀਰਤਾ
 ਸੰਤੋਖ ਆਈ। । ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਥਨੀ। ਸੋ ਤੇਜਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੈਨੇ
 ਭੀ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਤੇ ਰਾਖ ਜੋਰ ਕਹਿ ਗੁਣਮ ਪ੍ਰਛਿਆ ਭੀ ਸੀ ਜੇ ਹੈ ਦਿਗ ਪ੍ਰੇਰਵ ਜੀ
 ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੁਮ ਕੋ ਕੋਏ ਨਜਰ ਆਇਆ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ। ਦਿਜਵਰ ਵਾਰ । ਹੇ ਸਾਧ
 ਉਹ ਅਨੰਦ ਕਿਵੇ ਕਹਾ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਵਤ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਣ ਹੈ।
 ਜੇਸੇ ਕਰ ਕਰ ਦਿਵਾਲ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਤੀਤ ਹੈ ਤਿਸ ਜਿਸ ਕਉ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ਕਿਆ ਦੇਸਾਂਤਰ ਮੇ ਅਤਿ ਦੂਰ । ਤਿਸ ਕੀਧ ਪਰ ਚਕ ਕਰ ਜੇ ਕੋਊ ਉਪਰਨੀ ਤਰਫ ਦੇਖੇ ਤਬ ਕਰ
 ਕਰ ਕਾਕੇ ਹੀਸ ਪਕਤਾ ਹੈ ਅਦੁਤ ਅਨੰਦ ਦੇਖ ਕਰਾਪਾਸਰਕਾ ਜਾਏ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕਾ। ਤੇ
 ਉਸੀ ਤਰਫ ਫਾਨ ਮਾਰ ਪਕਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਾਂ। ਜੇ ਇਸ ਤਰਫ ਆਵੇ ਭੀ ਤਬ ਜਗਤ
 ਭਾ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸ ਕੇ ਪਹਿੰਦ ਨਹੀ ਆਵੇ ਤਿਸ ਸੋ ਦਿਨ ਬਧਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ।
 ਜੇ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਕੋਊ ਪ੍ਰਭੇ ਤਬ ਹੀਸ ਪਕਤਾ ਹੈ। ਕਹਨੇ ਕੇ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।
 ਕਿਆ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੋਤਕ ਲੀਏ ਏਕ ਪੁਰਾਨ ਕੇ ਕਟ ਮੇ ਪਟ ਕੇ ਗਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਤਿਸ ਕੀਧ ਉਪਰ ਰਵਾਇ ਦੀਆ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜਹ ਟਾਹ ਟਾਹ ਕਰ ਰੰਗਾ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਲੀਏ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਖੋਲ ਲੀਆ ਪੁਰਾਨ ਨੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਤਬ ਕਰੇ ਨਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁੰਦਰ
 ਪਦਮਨੀਆ ਨਾਮੀ ਨਰਕ ਕੀ ਜਵਾਨਾਵਤ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ ਜਿਨ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਤੇਜ ਕੀ ਭਾਨ।
 ਨਹੀ ਨੇਝਲੀ ਜਾਇ, ਐਸੀ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਿੰਹਾਰ ਕਰ ਗਾਇਨ ਕਰਵਾਈਆਂ ਤਿਸ ਪੁਰਾਨ ਆਏ।
 ਸੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਇਹ ਨਕਲ ਹੈ ਉਹ ਆਸਨ ਹੈ ਟਿਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਉਹ ਰੂਪ ਕਹਿ ਗਇਆ।
 ਤਾਂ ਬੁਧਿਮਾਨੇ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਸਵਰਗ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤੈਸੇ ਭੀ ਸਮਝਨਾ ਹੈ ਸਾਧ।

9th Adhy / 10th Adh

ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਕਾ ਏਕ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਤਿਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਤਬ ਕੋਣ ਕਰੇ ਨੋਣ
ਪੁਤਰੀਵਤ ਜਦ ਸਿੰਧ ਮੇਂ ਗਈ ਪੁਨਾ ਮਾਧਾ ਕੋਲ ਲਿਆਵੇ। ਫੇਰ ਸਮੁੰਦ ਕੀ ਬਾਹ ਦਾਣ ਕੇ
ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅੰਜੇ ਜੀ ਸਮਝਨਾ ਏਂ ਭਾਈ। ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਸਿਖ ਕੇ ਕਉਨ ਕਰੇ
ਹੁਤ ਅਰਥ? । ਉਤਰ। ਸਿਖ ਕੇ ਨਿਸਕਾਮ ਹੁਨ ਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਰ ਸਿਖ ਕੇ ਜਿਸਨ
ਦੇਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਵਸਿਸਟੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਵਤ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੀ। ਵਸਿਸਟ ਜੀ, ਫੁੰ
ਜੇ ਮੇਂ ਤੇਨੂੰ ਅਗਿਆਨੀ ਭਾਯਤਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਬ ਧਰਮ, ਕੋਸ਼ੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ?
। ਉਤਰ। ਤੇਰਾ ਹੁਨ ਜੀ ਤੇਨੂੰ ਵਸਿਸਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਮੇਂ ਤਾਂ ਏਕ ਧਰਮ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ। ਤਦ ਮੇਂ ਮਾਤਰ ਏਕ ਕਰ ਕਰਾ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਧੰਨ ਹੈ। ੨ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਿਥੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੇ ਹਿੰਦੂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਧਰਨੰਤ ਨੋਂ ੧
ਹਿੰਦੂ। ੫ । ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਮੇਂ ਤਪ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕਰ ਜਨਾਨ ਅਰ
ਪਾਨ ਅਰ ਖਾਨ ਕਿਰਿਆ ਆਈ ਸ੍ਰੀਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਣ। ਜੋ ਸਰੀਰ ਕ੍ਰਿਆ ਮੇਂ ਸਮਾ ਧਰਤਿ ਹੋਤਾ ਸੀ
ਜੋ ਸਮਾ ਤੀ ਭਜਨ ਸਮਾਧੀ ਮੇਂ ਦਿਤਾਇਆ ਕਰਨ। ਅੰਜੇ ਭੀ ਹੁੰਮਿ ਆਸਨ ਅਸੀਨ ਰਹਿਦੇ ਥੇ।
ਅਰ ਪਾਵ ਪਸਾਰ ਕਰ ਨ ਥੇ ਜੋਵਤੇ ਕੁਥੀ। ਜੇਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਤ ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਜੀ "ਚਨ" ਓਨਾਂ
ਅੰਨ ਨਾ ਖਾਧਾ ਰਜੜੇ ਨ ਹੁਤੇ ਪਾਵ ਪਸਾਰ"। ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਭੀ ਸ੍ਰਿਤੀ ਪੁਨੀ ਹਰਿ
ਰਜਨ ਮੇਂ ਅਰੂੜ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨ ਇਏ ਆਵਕਉ ਕਾ ਜੋ ਏਸ ਹੈ ਪ੍ਰਵਾਹ ਭਨੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਜੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਕਾ ਸੁਮਦਾਇ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਵਿਕਲਪ ਪੁਨਾ ਨਿੰਦਰਾ
ਤੇ ਤੰਦਰਾ ਨਿੰਦਰਾ ਤੇ ਵਿਖੇਪ ਤਾਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਜੀਤਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼
ਕਈ ਕੋਟੇ ਮੇਂ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। "ਕੋਟ ਮਧੇ ਕੋਟੀ ਸ੍ਰੀਤ ਦਖਾਇਆ। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀਤ ਤਰਾਇਆ।
ਜੇ ਹੋਵੇ ਗੁਰ ਤ ਦਰਸਨ ਪਾਈਐ। ਆਪ ਤਰੇ ਸਤ ਕੁਟਿਲ ਤਵਾਈਐ" । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ
ਕਾ ਭਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਜ ਮੇਂ । ਅਰ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੁਨੇ ਸੁਭ ਸੰਗਤਿ । ਐਸੇ ਤਪ ਕੀ
ਹਿਵਾਜਬਾ ਦੇਖ ਕਾ ਪਾਸ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਬ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਟੈ। ਹੈ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਧੋਰਾ ਜਾ ਪਾਵ ਪਸਾਰ ਕਰ ਵਿਹਾਜਮਾਨ ਹੋਵੀਐ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਵਰ ਕੇ ਖੇਦੇ
ਕਰ ਸਰੀਰ ਵਿਆਕੁਲ ਭਾਯਤਾ ਹੈ ਦਸਾ ਕੇ। ਐਸੇ ਹੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਆਪ ਹੋ ਭਈ
ਸ੍ਰੀ ਕਾਯੋ ਜੀ ਤਾਂ ਇਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਕਾਯੋਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਉਠਿ ਕਿ ਨ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰ।
ਟਿਕੁ ਇਨ ਜੋਵਨ ਹੋਇਐ ਭਾਈ ਜੋਰ ਪਸਾਰ"। ਭਾਵ ਇਸ ਮੇਂ ਇਹੁ ਜੋ ਜੋਗ ਕਰ ਭੀ ਸ੍ਰਿਤੀ
ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਮੇਂ ਨਾ ਅਰੂੜ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜਿਨ ਜੀ ਦੇਹ ਦੁਖ ਮੇਂ ਭੀ ਭਜਨ ਮੇਂ ਤੰਤਪਜ ਰਹੀ।
ਤੇ ਸੁਖ ਮੇਂ ਤੇ ਤੰਤਪਰ ਜਿਮਨ ਮੇਂ ਹੋਵਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਨਾਮ ਰਾਗ ਕੇ ਰਜੀਆ ਭਏ ਜੋ
ਦੁਖ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੁਖ ਨ ਜਨਾਇਆ। ਤੇ ਸਿਸਾਰ ਸੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਸਦੂਪ ਨ ਜਨਾਇਆ। ਪੁਨਾ
ਤਪ ਭੀ ਦੂਰ ਭਇਆ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ। ਭਾਤ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਮੇਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ

ਇਹ ਸਮਾਧੀ ਸੁੰਦਰ
ਦੁਖ ਮਾਧਨ, ਪਾਇ ਖਰਾਬ ਕੇ ਜੀ
ਜੋ ਨਹੀਂ

ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਾਂ ਕਾਲ ਨਦੀ ਤਰਫ ਚਲੇ ਜਿਤ ਰਾਜ ਜੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਧਰਮਸਥ ਕੇ
ਪਾਏ ਵਾਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਅੰਤ ਮੇਂ ਏਕ ਗੁਰਜ ਕੇ ਧੀਰ ਏਕ ਜਨ ਕਾ ਮਹੀਰ ਥਾ। ਤਿਸ ਧੀਰ ਏਕ
ਕਾਲੀ ਨਾਥ ਰਹਤਾ ਥਾ ਸਹੁਤ ਕਲਿ ਕਾ। ਤੇ ਉਸ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨਾ ਧੀਰ ਕਹੀ ਕਹੀ ਭਾਰ ਮੇਂ ਬੈਠ
ਰਹਤਾ ਸੀ। ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਤਰਫ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਧੀਰ ਭਾਰ ਕੇ
ਦੇਖਾ ਦੇਖ ਕਰ ਜਿਤ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ। ਕਿਹੇ ਭਾਈ ਕਾਲੀਨਾਥ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਇਥੇ ਨਾ ਬੈਠਾ
ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਭੈਸਵੇ ਨਹੀਂ ਭੀ ਤਉ ਭੀ ਤੇਰੇ ਕਉ ਦੇਖਕਰ ਦੋਹਧਾਰੀ ਭੇ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ।
ਜਿਤ ਸਾਥਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜਬ ਤੁਰ ਗਿਲਿਆ ਤਬ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੇ ਭੀਤ ਕਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਨਾ ਕਰ
ਸਾਥਨ ਧੋਲਤ ਰਹੇ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਧ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇਹ ਕਉ ਤਿਆਗੀਓ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ
ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਮੇਂ ਸਾਧਸੰਗ ਦੇਕਰ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰੀਗਾ। ਜੇ ਸਰਸ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ
ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਨੇ ਗੋਇੰਦ ਨਾਮ ਤੇ ਬਰਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇ
ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ। ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਨੇ ਬਡੇ ਮੋਲ ਕੀ ਏਕ ਗਉ ਨੀਰੀ ਜੀ ਪ੍ਰਜਤਨ ਕਰ।
ਜੇ ਨੀਰੀ ਧਾਰ ਕਹੁ ਜੁਭਾਵ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨ ਕਰੀ। ਜਬ ਗੁਰਭੀ ਗ੍ਰਿਹ ਆਈ ਤਬ ਸਭ ਕੇ
ਮਾਰਨ ਆਵੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਅਰ ਜੇ ਵਹੁ ਗੁਸਤੀ ਦੁਹਣ ਆਵੈ
ਤਉ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਮਾਰਨ ਆਵੈ ਪੁਨਾ ਮਿਲੇ ਭੀ ਨਾ। ਤਬ ਵਹੁ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕਰ ਦੇਵੇ ਰਨਾ
ਤਬ ਆਖੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਏ ਜਿਤ ਸਜਨ। ਜੇ ਗ੍ਰਿਹਤੀ ਨਿਮਾਸਕਾਰ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਤਬ
ਸਭ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤ ਰਹੇ ਇਹੁ ਗੁਰਗੀ ਕਹਾਂ ਨੇ ਚਲੇ ਹੋ। ਜੇ ਰਾਧ ਜੈਕ ਕਰਿ
ਇਕਤਾ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਜੁਨੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਹੋਨੂੰ ਲਈ ਤੇ ਹਾਲ ਸਾਰੇ ਤੇ ਦੁਖ ਵਾਸਤੇ ਸੀ ਪਰ
ਉਹ ਦੂਧ ਤੇ ਕਹਾਂ ਰਹਾ ਬੁਲੰਦਾ ਮਾਰਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਨੇ ਭਲਾ ਹੋ ਦੇਵੇ ਕਉ ਨਿਰਾਸ ਹੋ
ਕਰਿ। ਕਾਰਨ ਰਹਿਤ ਦਇਆਨ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਸੇ ਜਿਤ ਹੈ ਐਸੇ ਬਰਨ ਜੁਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ
ਦਇਆ ਤਬ ਗਉ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਕਮਲ ਵੇਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਮੁਖ ਜੇ ਹਸ ਕਰ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜਿਤ
ਜੀ। ਜੁਨੇ ਦੇਵੀ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ ਅਰ ਦੂਧਪਿਨਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ
ਤੇ ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤੂੰ ਇਨ ਕੀ ਬਰਮ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰੋ। ਤਬ ਗਉ
ਪਰਮ ਕੋਮਲ ਗੁਰਾਉ ਬਾਰਤੀ ਭਈ ਜਿਤ ਬਰਨ ਪਾਇ ਕਰ। ਤਬ ਵਹੁ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਘਰ
ਕੇ ਨੇ ਕਲਾ ਸੁਰਤੀ। ਜੇ ਕੋਉ ਦੁਹਵੇ ਅਬਵਾ ਕੋਉ ਬਾਲਕ ਨਿਕਟਿ ਆਵੇ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਚਾਟਿਆ ਕਰੇ।
ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਾ ਜਿਨ ਕੇ ਅਯੋ ਪਾਨੁ ਤੀ ਕੋਮਲ ਗੁਰਾਉ ਬਾਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਕਟ
ਮਾਨਖੁਰ ਕੀ ਕੋਤਕ ਯਾਤ ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਰੀਓ ਪ੍ਰਦਯਾਕਰੀ ਸੁਰਭੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਸੁਰਨਲ ਦਾਸੇ ਧਿਆਇ ॥੧੦॥ ਏਕ ਕੋਈ ਗੁਸਤੀ ਮਹਾਜਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਥਮ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ
ਕਾਲ ਅਰ ਕਰਮ ਰਤੀ ਕਰਕੀਗਾਨਤਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਦਰਪਾ ਜਿਤ
ਆਇਆ ਕਰੇ। ਅਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਰਲਤੀ ਰਹੇ ਮੁਖ ਜੇ ਕਿਛੁ ਨ ਕਰੇ ਨਾਜ ਕਰ।

ਤਸ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਤ ਕੇ ਮਨ ਮਿਹਰ ਪੜੀ ਬਾਤੇ ਨਾ ਮਾਇਨਾ ਭੀ ਸੁਭ ਸੁਭਾ ॥
 ਸੰਤੋਖ ਰਾਖ ਕਾ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਮਾਈ ਤੇਨੂੰ ਕਿਸ ਵਾਤ ਦੀ
 ਲੋੜ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਤਿਆ ਕਰਤ ਹਈ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇਨੂੰ ਉਸ ਵਾਤ ਦੀ ਲੋੜ
 ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਤਨੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੀ ਨਾਜ ਅਰ ਆਦਰ ਨਹੀ ਜਹਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਤੇ ਗੁਣ
 ਗੰਭੀਰਤਾ ਸਤ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਮਾਨ ਤੇ ਬਠਾਈ ਅਵ ਆਦਰ ਨਾਹੀ ਹਰਿਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਤੇ ਗੁਣ ਮਾਇਕ
 ਪਾਤਨੇ ਵਾਨੇ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕਉ ਤੀਰਥ ਜਾਤਵਤ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਵਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੰਧੂ ਦੇਸ ਕਉ।
 ਸੈ ਇਨ ਕਾ ਦੇਸ ਕਵਨ ਸੰਤ ਹਿਦਾ ਸੋ ਹੇ ਹੁਆਪੀ ਜੀ ਐਸੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮੈਨੂੰ
 ਅਬ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੋਈ ਅਬ ਮੈ ਮਾਗਤੇ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
 ਵੰਤ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਧਾ ਮੈ ਘੋਲ ਕਰ ਕਰਨੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਗੋਰਜ ਸਤ ਜੀਆਂ ਕੀ ਗੁਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਤੇ
 ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤੀ ਹੁਈ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਇਹ ਮੈ ਸੰਤ ਕਰਮ ਮੈ ਹੁਣਿਆ ਹੈ। ਘਰ ਧੰਨ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨੇਏ ਹਾਜੇ
 ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੀਨਿਆ ਕਾ ਸੁਆਰਥ ਆਇ ਜਿਣ ਪਰ ਖੜਾ ਹੈ ਕਾਲ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਿਸ ਨਿਜਾ ਪ੍ਰਜੋਨੀ ਨਾਹੀ ਕੇ ਕਰਨ ਅਕਰਨ ਕਰਤ ਹੁਖ
 ਕੇ ਕਰਨ ਦੁਖ ਹਰਨ ਸੰਤ ਬੈਠਤ ਭਏ, ਤਿਸ ਸਮੇ ਆਪਨੀ ਕੁਟੀਆ ਜੋ ਧਾਰਿਰ ਬੈਠੇ ਹੈ।
 ਹੇ ਮਾਈ ਭੀਤਰ ਕੋਨੀ ਕੇ ਜਾਏ ਕਰ ਕਰਾਂ ਬਟਾਈ ਪੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਏਕ ਤਰਫ ਉਠਾਏ ਕੇ
 ਜੋਤੀ ਕਿਛ ਲੋੜ ਹੈ ਤੇਤਾ ਧੰਨ ਨੇ ਲਵੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ। ਜਿਸ ਕਹਿ ਦੇਣਾ ਤੀ
 ਉਤਰ ਜਾਏ ਅਰ ਕੀਨਿਆ ਅਰਥ ਕੀ ਸਿਧਤਾ ਹੋਵੇ ਅਥਕ ਨਾਲਰ ਨਾਹੀ ਕਰਨਾ। ਤਸ ਮੈ
 ਮਾਈ ਭੀਤਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰਿ ਬਟਾਈ ਕਾ ਪਲਾ ਉਠਾਇ ਕਰਿ ਧੰਨ ਕਾ
 ਝੋਲ ਹਰ ਨੀਆ। ਮਨ ਬਾਛਤ ਅਰ ਆਪਨਾ ਕਾਰਜ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਿਧ ਕਰਤੀ ਭਈ।

। ਇਸ ਮੈ ਅਸਚਰਜ ਨਾਹੀ ਮਾਨਣਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਕਰਤ ਪਦਾਰਥ
 ਕਰੇ ਹੈ ਜੀ ਸੁਖਮੰਨੀ ਜੀ ਧਾਜ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਤਾਂ ਏਕ ਪਦਾਰਥ
 ਐਸੇ ਹੀ ਧੰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੁਨ ਕਰਿ ਬੋਲੀ ਪੁਰਸ ਮੁਖ ਨਾਲਹੀ ਜਕ ਆਪਾਈ ਇਕਾੰਤ ਜਾਮ ਪਾਇ
 ਕਰ ਸੰਤ ਕੁਟੀਆ ਬੀਤ ਸਤ ਉਠਾਏ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਇਆ ਜੋ ਏਕ ਦਾਮ ਭੀ ਨਾ ਪਾਵਤ ਭਇਆ
 ਉਹ ਸੰਤ ਬਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੀ। ਆਕ ਕੀ ਪਖੜੀ ਜੇਸੇ ਆਂਧ ਅਤਿਤ ਰੂਪ ਭਈ ਜੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਰਨ ਕਾ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੀ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਾਨ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਭਈ ਤੇਸੇ ਇਹੁ ਭੀ
 ਸਮਝਣਾ ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕੋ। ੧। ਐਸੇ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ
 ਜਨ ਕਰਤੇ। ਸਭੀ ਐਸੇ ਕਰਨ ਜੇਸੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮੇਰਾਕਾਨਗੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਤੇਸੀ
 ਕਿਸੀ ਪਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਰ ਉਹ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਜੇ ਰਹੇ ਜਨ ਕਮਲਵਤ। ਪਰ ਇਹੁ ਸਰਾ ਆਤਮਾ
 ਦਿਸਟੀ ਕਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੁਆ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਰੇ ਇਨ ਕੀ ਹਮਾਏ ਪਰ ਹੀ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਉਹ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰਾ ਮੈ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਮੈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ। ਜਿਸ

ਨਿਯੰਤਾ ਜੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਜੋਈ ਸਰ ਕੇ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਦੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਮ ਹਿਰੁ ਹੈ।
 ਐ ਜੇ ਹੀ ਪਰਮ ਹਿਰੁ ਸਮਝ ਕਰ ਏਕ ਗਿਯਤੀ ਸੰਤੋਖਾ ਨਾਮ ਭਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮ ਨਿਰਾਸ਼ਨ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨ ਕਮਲਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ਭਰਵਤ ਤਿਸ ਕੀ। ਜੇ ਸੰਤ ਤੇ ਤਿਸ
 ਕੇ ਰਹਾਇਆ ਕਵੈ ਸਗੁਰ ਹੋਨ ਨ ਦੇਵੈ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਆਵੈ ਤਦੇ ਹੀ ਤਿਹੀ ਰਾਦ ਸਾਥ
 ਪਰਤਾਨ ਸੰਤ ਕਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਗਾ ਜਾਵੈ। ਤਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀਉ ਭੈ ਹੈ ਕਰ ਰਚਨੇ ਸਾਥ ਰਚਨ ਦਾਸੀ
 ਰਹਾਇ ਕਰ ਲਾਨ ਕਰੇ। ਜੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖਾ ਇਹ ਕੰਮ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕਰਿ ਜਾਹ ਰਚਿਆ ਜਾ ਇਕੋ
 ਨਾ ਆਇਆ ਕਰਿ। ਤਦੇ ਏਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕਰ ਕਮਲ ਗੁਣ ਜੋਰ ਕਰਿ ਕਹਿਤ ਭਏ
 ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਇਸ ਕੀ ਤੇ ਜੀਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਆਪ ਕੇ ਰਚਨੇ ਸਾਥ। ਆਪ ਰਹਾਇ
 ਕਿਉ ਦੇਵੇ ਹੈ ਜੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਤਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੇਵਕ ਸੁਭਦਾਇਕ
 ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੇ ਇਹ ਸਗੁਰੀਆਂ ਕਾਮਨਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਮਨ ਪੈ ਮਨੂੰ ਪੁਤਾ ਭੀ ਮਿਲੇ ਸਾਥ ਦੁਹ ਭੀ ਮਿਲੇ
 ਨਾਲ ਰਉਧਰਪੁਣ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਧੰਨ ਭੀ ਮਿਲੇ ਪੁਨਾ ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ਜੁਆਮੀ ਜੀ ਉਹ ਕਵਨ ਵਸਤੁ ਹੈ ਜੇ ਭਗਵਤ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਪਾਸ
 ਨਹੀਂ ਰਿਆ, ਜਤੀ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਭਗਤਿ ਭੀ। ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮੈ ਚਾਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕੇ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਜਗਿਆਸੂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਲਾ, ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਪ੍ਰਮ
 ਰੂਪ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ੨ । ਪੁਨਾ ਅਰਥਾਯੋਗੀ ਸਕਾਮੀ ਸੋ ਭੀ ਸਰ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ੩ । ਪੁਨਾ ਆਰਤ ਜੇ ਦੁਖ ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਿਓ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ
 ਕਰ ਸਾਦਕ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਨ ਮਾਇਕ ਪਾਇ ਕਰਿ ਇਸ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮਿਟਤੇ ਹੈ ਹੈ ਜੁਆਮੀ ਜੀ।
 ੪ । ਤੀ ਤੇ ਤਿਨ ਮੈ ਇਹ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਨਾ ਚਰਨ ਹੈ। ਕਾਨੜਾ ਮ: ੫ । "ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਗੇ ਅਸਨੇਹੁ। ਜਾਸਨ ਤੂੰ ਮੀਤ ਮੇਰਾ
 ਹਿਰ ਤੇਰੇ ਸੁਣ ਕੇਹ। ੬ । ਰਹਾਉ। ਮਾਨ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨ ਮਾਂਗਉ ਧਨ ਲਖਮੀ ਹੁਤ ਦੇਹ। ੭ ।
 ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਲੁਗਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਪਾਮ ਨਿਰਾਨ। ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਨ ਨਾਨਕ
 ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਟਬਾਨ। ੮ । ੮੮ । ਅਹ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖਾਸਨੇ ਕੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ
 ਆਪਨਿਆ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਦਿਤੀਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੈ ਅਹ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਲ ਹੈ ਕਰ ਸਭੀ ਵਰ ਦੇਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਕੇ। ਐਸੀ ਵਿਚੋਲਗੀ ਦੇ
 ਹੋਇਆ ਉਹ ਕੋਨ ਵਸਤ ਹੈ ਜੋ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਉਹ ਸਭੀ ਸਿਧ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ
 ਦੁਹ ਪੁਕ ਪੁਨਾ ਰਉਧਰਪੁਣਾ ਵੀ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖਾ ਜੀ ਪਾਦੇ
 ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਤੇ ਚੁਗਤੀ ਭੀ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਸਿਖਿਆ ਦਿਤੀ
 ਜੋ ਕੋਇ ਗੁਣੀ ਕਰਧਾਰਤ ਭਾਏ। ਅਹ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਪਦਾਰਥ ਮੈ ਐਸੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਤੀ ਭਈ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕਰਿਆ ਹੈ। "ਮਾਇਆ"

Bhau Bhatke Ram

ਮੇ ਜੋ ਰਹੇ ਉਦਾਸ। ਕਰ ਕਰੀਬ ਹਉ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸ"। ਕਰਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਇਹੀ
ਜਿਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਸੇ ਅਧਿਕ ਪਿਆਰੀ ਚਾਹੁ ਭਈ। ਜਨਤੀ ਵੇਰ ਪੁੱਕੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਨਾ ਰਾਮ
ਜੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ। ਧਾਰਾਦਰੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਇਸ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਦੁਹਰ ਝਾੜਨ ਤੀ ਤੁਹਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਘਰੀ ਦਿਨ ਰਹੇ ਕਰਾ ਤੇ
ਉਨ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਰਹਿਰਾਸ ਸੁਣਨੀ ਵਾ ਪੜਨੀ ਪੁਨਾ ਆਰਤੀ ਆਰਤਾ ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ। ਫੇਰ ਸਾਨ
ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਤੇ ਕਾਨਕੇ ਦੇ ਪੜਨੇ। ਹਮਾਰ ਦਰਸਨ ਹੀ ਤੁਮ ਕੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਪਹਿਲੇ
ਦਰਸਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਅੰਦ ਪ੍ਰਵੇਸ ਜਾ ਕਰਤੇ ਏ ਸੇਵਾ ਨੀਵੇ। ਸੰਤਪੁਰੇ
ਛੁਟੇ ਕੇ ਵੱਸੀ ਭਾਈ ਘੋਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ
ਮੂਰਤੀ ਸੇ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪਕਵਾਨ ਕਾ ਬਰਤਨ ਧਰਾ ਤਰ ਕਰ
ਨੈ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਇਹੁ ਸਾਭ ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਅਵੇਰ ਸੇਵਰ ਕੀਯੋ
ਜਮੇ ਮੁਖ ਵਾਪਾਵਹਿਯੋ। ਜੋ ਆਪੋ ਧਰ ਕਰਿ ਮੁਖਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਰਾਖ ਜੋਰ ਕਰਿ ਦੇਨਤੀ ਕਰੀ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ ਆਪ ਨੀਵੇ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਨੀ ਕਰਾ ਮੇ ਗੱਟ
ਆਵਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਬਰਤਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜਿਖਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਇਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ
ਤੁਹਾਂ ਦੇਇਆ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣੋ ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਦੀ ਹੋਵੇ। ਕਿਆ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ
ਅਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਭਿਨਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੇਥੇ ਭੀਨਤੀ ਕੇ ਦੇਰ ਤੇ ਸਾਜ ਇਦਰ ਭਾੜ ਕਾ
ਤੇ ਕੋਧਰੇ ਕੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਨੇ ਜੀ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕੀਆਂ। ਅਥਵਾ ਚਿੰਦਿ ਭਾਵਨਾ ਕਰ
ਖਵਾਇ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਆਵੇ ਸੁਆਦਿ ਸੋ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਥੇ ਬਰਤਨ ਸੁਨ ਕਰਿ ਜੋ ਰਚਨਾ ਪਰ
ਮਸਤਕ ਟੇਕਤਾ ਕੀਆ ਧਾਰੀਯਾਰ। ਜੇਥੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਰਸੇ ਸੇ ਵਿਰਸ ਸੇ ਸੇਵਕ ਭੀ ਭਰਾ
ਹੋਤਾ ਕੀਆ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥਿ ਪੂਰਾਯਾਧੇ ਸੰਤ ਸਿਖ ਵਰਨਣੀ ਨਾਮ
ਏਕਾਦਸ਼ੇ ਧਿਆਇ। ੧੧। ਸਾਖੀ ਭਾਵਨੇ ਸਰਹਮਣੀ ਚੀ। ਜਹ ਇਨ ਕਾ ਵਿਵਾਹ ਰੂਪਾ
ਤਥ ਹੋਰੇ ਗਲ ਪੀਵੇ ਕੀਤ ਇਨ ਕਾ ਗਲ ਵਸ ਭਇਆ। ਤਿਨ ਕਾ ਕਰਤਵ ਵੇਦ ਵਿਹੀ ਅਨੁਸਾਰ
ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਸੇਠ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਗੋਚਾਰ ਕੀਆ। ਜਿਨ ਸਿਸਾਰ ਮੁਖੇ ਕਾ ਆਦ ਚੀ ਤੇ ਦੁਖ ਹੈ।
ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ। ਜਹ ਜੀਵ ਏਹ ਗਰਤ ਮੇ ਆਇਆ
ਤਾ ਹੀ ਅਵਾਰ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਇਹੁ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਦਾ ਜੋ ਗਰਤ ਤੇ ਪੀਵੇ ਕਿਸ ਦੁਖ
ਦੁਖ ਨਰਕ ਤੇ ਬੀਚੀ ਨਿਕਾ ਕਰ ਆਇਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਉਦਰ ਰੂਪੀ ਨਰਕ ਘੇਰ ਮੇ
ਪੁਨਾ ਜਹ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਕਸਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਜੀ ਕਰ ਕਰੇ ਨਾ ਵਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਗਲ ਅਵਸਥਾ
ਮੇ ਗੀ ਘੜੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਾ ਤੇ ਸਭ ਧਿਯੀ ਸੇ ਅਸਮਝ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਜਹ
ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਰ ਅਰ ਆਪ ਜੇਥੇ ਗਲਕੀ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪੇ ਕਰ ਤਾਕੁਣੇ ਹੋਰ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥ ਹੀ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਜਹ ਤਰ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਥ ਦੁਖੀ
ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਚੰਗੇ ਕਰ ਅਰ ਜੋ ਚੰਗੇ ਰਹਿਤ ਰੂਪਾ ਤੇ ਕਾਮ ਕਰਨ ਤਰਨੀ ਇਨਾ। ਤਰਨੀ ਕੀਤ

Rhagunand A. Bhatia
 (S. Bhatia)

੨੭੫

ਅਥਵਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕੀਰਾਨਤਾ ਕਰ ਪੀੜਮਾਨ ਰਹਿਣਾ। ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਤਰਲੀ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
 ਪੁਨਾ ਤਰਲੀ ਕਰੁ ਕੰਤ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਕਰ ਇਕਤੀ ਮਰ ਜਾਇ ਤੋ ਦੁਖ
 ਜੇ ਕਰ ਕੋ ਮਰ ਜਾਇ ਮੇਰੇ ਵਤ ਤੋ ਦੁਖ ਵਾ ਦੋਨੋ ਕੀ ਸੁਭਤ ਨ ਮਿਲੈ ਤੋ ਦੁਖ ਪੁਨਾ ਭੋਲੇ ਸੇ
 ਜੇ ਵੇਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਇਨ ਕਰ ਦੇਹੀ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਘੜਾ ਦੁਖ। ਦੇਹ ਅਰੋਹ ਹੋਵੇ, ਜੇ
 ਕਰ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਦੁਖ। ਜੇ ਕਰ ਹੋਇ ਤੇ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਉ ਦੁਖ ਵਾ ਜੀਵਤ ਰਹੇ ਤੇ
 ਖੋਟੀ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਕਾਟ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਦੀ ਕਾ ਦੁਖ। ਸਾਦੀ ਕਰ ਕਾਲਵਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ
 ਅਵਾਰ ਦੁਖ, ਫੇਰ ਇਤਨੇ ਕੂਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਜੇ ਕਾਲ ਕੀ ਦੂਤੀ ਹੈ ਸੋ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਤੇ ਦੁਖੋ
 ਕੇ ਖਾਤੇ ਮੇ ਸੋ ਜਾਇ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਖਾਸੀ ਆਇਕ ਦੁਖੋ ਕੀ ਤੋ ਕੋਈ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ
 ਕੋਨ ਗਿਨੀਏ। ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਹ ਸਤ੍ਰ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਵਿਦੁਆ ਤੋ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ
 ਤੇ ਸਹੀਧੀ ਜੇ ਪਾਨਾਂ ਕਰ ਪਾਨੇ ਸੇ ਪੁਰੁ ਆਦੀ ਸੇ ਇਸ ਕੇ ਮਥਣੇ ਕਉ ਉਡੀਕਤੇ ਹੈ। ਕਰ ਮਥਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਇਸੀ ਕੇ ਦੁਖ ਤੋ ਛੁਟੇ ਕਰੀ। ਜਹ ਕਾਲ ਕਾ ਗੁਸਾ ਹੂਆ ਕਿਆ ਕਰੇ ਕਸਟ ਕਰ ਪਾਣ
 ਤਿਆਗੇ ਤਬ ਜਮੀ ਕੀ ਫਾਹੀ ਮੇ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੜਲੋਕ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇ ਜੋ ਦੁਖ ਜੀਵ
 ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਦੇ ਗ੍ਰਿਹ ਸਭ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਗੁੜ ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਨਾਸਕੋਤੀ ਆਦੀ ਪੜੇ
 ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਕਾਲ ਨਰਕ ਭੋਲੇ ਦੇ ਜੋਗਸੀ ਲਖ ਜੋਨੀ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਕੋਨ ਕਰੇ
 ਕਰਾ ਮੇ ਤੇ ਪੁਤਖ ਦੇਖਨੇ ਮੇ ਹੀ ਪੜਾ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਪਸ ਪੀਖੀ ਸਿਆਨ ਵੀਫ਼ ਬਾਂਦਰ ਆਦ
 ਜੋਨੀਓ ਮੇ ਦੁਖ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਯੋਯੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇ ਇਨਾ ਸੁਖ ਨਾਹੀ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨੇ ਕਾਲ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਹੋ ਅਮਰਤਜ ਹੈ ਜੋ ਬਾਰੀਬਾਰ ਵਿਅਰਧ ਕਾਰਜ ਕੀ
ਤਰਫ਼ ਦੋਕਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਹੀਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਹੀ ਅਧੀਨ ਪੁਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵ
 ਇਸ ਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰਣ। ਸੋ ਮੋਟਿਜਣੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇ ਸਿਰਾਰ ਚਿਰਾਰਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ
 ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕੇ ਕਹਿਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੀਯੇ ਹਰਿਆਰ ਪਸੂ ਹੋਵੇ
 ਜਿਸ ਕਾ ਰਖਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਡਿਹਨਾ ਹੀ ਹਾਰੀਬਾਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅਰ ਜਹੀ
 ਕਰੀ ਦੁਖ ਤਾੜਨਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਤਿ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ। ਤੀਯੇ ਹੀ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਰਖਮੁਕ ਇਨਾ
 ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਦੁਕਾਉ ਹੀ ਹਰਿਆਰ ਪਸੂ ਵਤ ਹੈ ਕੋਹ ਰੂਪ ਸਭ ਜਾਈ ਦੇਖ ਕਰ ਜਤਨ ਮੇ ਹਾਰੀਬਾਰ
 ਭਰੀ ਧਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਤਿ ਪਦਿ ਜੇ ਸੰਤ ਹੋ ਸਾਤਿ ਆਤਮਾ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇ ਠੇਵੇ
 ਰੂਪ ਸਾਤਿ ਅਰਥ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਮੁਕ ਹੈ। ਸਾਸਰਬ ਅਰ ਐਸਾ
 ਪਤੀ ਮੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੀ। ਜੇ ਅਹਿਨਾਸੀ ਸਦ ਕਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰ ਅਜਰ ਅਮਰ
 ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਸਕਾਰ ਨਿਰਗੋਲ ਰਵਾਰ ਨਿਰਉਪਮ ਨਿਰੰਦ ਨਿਰਧਾਨ ਸਰਬਰਾ ਪ੍ਰਾਪ
 ਰੂਪ ਪ੍ਰਤਿਕ ਜੋਤੀ। ਪੁਨਾ ਜੇਯੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਰ ਪਾਇਆ
 ਅਹਿਨਾਸੀ ਨਾ ਰਦੇ ਮਨੈ ਨ ਜਾਇਆ। ਵੀਆਹ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਸਾਹਲਾ ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ।
 ਐਸਾ ਅਹਿਨਾਸੀ ਜਤਨਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਿਓ ਮੇਂ ਸੁਖੀ ਹੋਵੀਗੀ।" ਕਿਆ ਕਿਤ ਕਿਤ

ਸੋ ਕਿਛ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਸੋਗ ਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਸੋ ਕਿਛ ਕਰਣਾ ਸੀ ਸੋ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ। ਐਸਾ
 ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਆਤ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਦੁਖ ਰੂਪ ਤਿਸ ਕੀ ਟਿਛਾ ਹੈ।
 ਸੋ ਤਿਆਰ ਕਰ ਅਏ ਮੈ ਸੋ ਕਾਮ ਕਰੂੰ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਪੁਨਾ ਕਰਤਰਤ ਕਰਣਾ ਨ ਰਹੇ। ਅਰ ਕਿਸੀ
 ਜਿਆਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨ ਰਹੇ ਅਰ ਤਿਸ ਪਰਮ ਪਦ ਕੋ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਉ। ਗੁਰੂ
ਬ੍ਰਹਮਾਦਕ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨ ਰਹੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਮੈ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਾਮ ਕਰੇ ਤਾਤ ਕਾਲ।
ਐਸੇ ਬੀਜਾਰ ਕਰ ਬੜੀ ਬਹਮਸਾਲਾ ਆਵਣੇ ਕਾ ਨੇਮ ਕਰਤੀ ਹਈ ਨੇਕ ਨਜ ਤਿਣ ਵਤ ਤੋੜ ਕਰ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਣਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਤਿਸੀ ਕਰ ਹਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਕੇ ਦਰਸਾ ਕੀ ਨਾਲਗਾ ਅਤਿ ਹਾਵੀ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਨ ਮੈ ਠਿਗੇ ਨਿਸਚਾ ਆਵੇ ਜੋ ਇਹੀ ਪੂਰਤ
 ਪੁਰਖ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਐਸੇ ਨੇਮ ਕਰਣੇ ਕਰ ਅਖਰ ਤੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹ ਜਾਤੀ ਭਈ।
 ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸੇ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਵਾਰਿਓਂ ਜੁਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਮਝ ਕਰਿ
 ਸਿਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਆਨ ਲਈ। ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਡੇਟਾ ਨੇ ਕਰ
 ਰਚਨਾ ਪਦ ਆਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਐਸੀ ਹੈ ਗੁਦੇਵੀ ਵੇਦਾ ਵਿਵੇਕ ਖਟ ਸੰਪਦਾ ਆਦਿਕ ਤੇ
ਮੋਖ ਇਛਾ ਇਨ ਗੁਰੂ ਸਾਧਨੇ ਸਪੰਨ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨ ਰਿਦਾ ਜਿਸ ਕਾ ਭਾਵਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਨਿਰਗਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਨੇਨੇ ਮੈ ਨੀਰ ਜਿਸ ਕੇ ਨਿਰਗਤ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਐਸੇ
ਖੜੇ ਹੋ ਆਏ ਹੋ ਜਿਸ ਕੇ। ਸੋ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕੀਨ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ ਆਰੇ ਹੋਨਤੀ ਕਰਤ ਭਈ।
 ਹੋ ਦੀਨ ਦਇਆਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਹੋ ਪ੍ਰਣ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਸੋ ਉਪਦੇਸ
 ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਬੁਦ੍ਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ। ਜੈਸੇ ਤਿਨਾ ਤਾਪੋ ਕਰ ਅੰਤਾਕਰਣ ਨ ਪਪੇ।
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਗੁਖੀ ਹੋਵਉ ਸੋ ਉਪਦੇ ਦੇਹੋ ਜੀ। ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਧਾ ਦੇਖ ਕਾ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕਰਤ ਭਈ। ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈ ਆਇ ਕਰਿ ਲਗੀ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰਨੈ। ਬੋਰੇ ਕਾਲ ਕੇ ਪੀੜੇ ਸੋ ਸਹਿਰ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਗੁਣ ਪਾਰ ਸੀ। ਤਾਂਤ ਕਾਲ ਹੀ ਰਿਦੇ ਸਾਤਿ ਸਹੂਖਾ ਭਈ। ਰੋਜ ਦੇ ਰੋਜ
 ਅਨ ਜਲ ਤਾਂ ਮੁਖ ਨਾਵਣਾ ਜਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ
 ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਬੁਝ ਰੂਪਾ ਰਚਨਾ। ਜਹ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਸਮਾ ਹੁਆ ਜਾਨਾ
ਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਭਾਓ ਕੇ ਭੀ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਤੇਤਾ ਰਾਮ ਮਿਸਰ ਹੈ ਸੋ ਟਿਛਾਦੀ
ਪ੍ਰਭਤ ਭਏ ਨਿਕਟ ਹੋ ਕਰ। ਹੋ ਦੇਵੀ ਅਏ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਨੂੰ ਨਿਜ
ਕਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਕਰਣ ਭਈ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰਾ ਸੋਇਦ ਕੇ ਰਚਣਾਗੀਦ ਮੈ ਹੈ ਤੇ
ਦਿਸਈ ਮੇਰੀ ਸੰਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਅਗੁ ਭਾਸ ਮੇਰੇ ਖੜੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਨਾ
ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਚਲਕ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰਭਤ ਭਏ ਕੋਊ ਕਸਟ ਤਾਂ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂ ਹੋ ਦੇਵੀ। ਸੋ ਕਰਣ ਭਈ

Ethan Sayer

ਅਥ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਤਹਾ ਇਸ਼ਾਰਤੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਹਾ ਦੁਖ ਦਰਦ ਹੋਰ ਸੋਰ ਕਾਟ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਐਸੇ ਕਰਿ
ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵਤੀ ਹਈ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੀ। ਪੀਛੇ ਤੇ ਸਿਮਰ ਤੋਲਾ ਰਾਮ
ਜੀ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਸੰਤ ਸੁਖ ਸਰੂਪ।
ਗੁਰ ਮੁਖਾਰਜਿਦ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੇਣੇ ਕਰਿ ਅਨੰਤਿ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿਸ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੀ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜਹਨੀ ਪਏ ਕਰ ਜਾਤਿ ਪਾਤ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰਿ
ਕੇਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰ ਕਰਿ ਮੁਕਤ ਹੁਆ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਈਏ ਪ੍ਰਸਾਰਧੇ
ਗੁਰ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵਣ ਵਰਨੰਨ ਦੁਖਾਟਮੇ ਧਿਆਇ। (੧੨) ਕੋਟਿ ਦੋਹੇ ਕੇ ਪਾਤ ਨਦੀ ਸੇ ਏਕ
ਜੰਡ ਨਾਮ ਗੁਮ ਤਹਾ ਸਜਨ ਨਾਮ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਸਿੰਘ ਹੋਤਾ ਹੁਇਆ। ਜੋ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਤੇ
ਲੇ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਨਿਪਟ ਹੁਇਆ। ਪੁਨਾ
ਸਨਾਹ ਸਾਥੁ ਅਪਰਾ ਤਤ ਕਰ ਆਦਿਤ ਵਾਰ ਕੇ ਵਾਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਆਇ ਪਾਵਤਾ ਸੀ
ਨੇਮ ਕਰਿ। ਐਸੀ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੀ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਤਿ ਤਿਸ
ਕੇ ਚਿਦੇ ਹੁਮੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾ ਰੂਪ ਅੰਕਰ ਦਲੇ ਸਹਿਤ ਆਇ ਪ੍ਰਕਟਤਾ ਭਇਆ
ਭਾਵ ਟਿਹਐਸੀ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਿਸ ਕੇ ਹਈ ਜੋ ਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਕਰੇ ਭੀ ਕਾਜ ਨ ਕਰਵਾਵਤ
ਭਇਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਗਾ ਰਿਗ ਭਾਸਤਾ ਹੈ।
ਪੁਨਾ ਬਜਨ ਵਾਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਰਾਵਤ। ਤਥੇ ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਰ ਪਿਤਾ ਸੰਜਨ ਨਾਮ ਚਾਨਕ ਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੀ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਸੀ ਅਸਰਨ ਆਇ ਕਰ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰਤ ਹੁਏ ਹੋਨਤੀ ਪੂਰਕ।
ਜੋ ਹੇ ਭਾਵਨ ਜੋ ਇਹ ਬਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਰਠ ਆਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੀਛੇ ਪਤਾਇ ਕਰ ਜੋਈ
ਕਰ ਤਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮ ਬਡਿਆ ਕੇ ਕਰੇ ਨ ਥਾ ਜੋ ਕਰਤਾ। ਤਥੇ ਜੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ
ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਨੂੰ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੈ। ਜੋਐ ਆਪ ਕਰੇ ਤਥਾ
ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਦੰਪਤੀ ਹੁਤ ਕੇ ਸਾਥ ਲੇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਹੁਤ ਕੇ ਕਾਜ ਕਾ ਜੋ ਕਾਜ ਹੈ ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਨ ਕਰਤਿ ਭਏ। ਸੋ ਸਜਨ
ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਵਨ ਕੇ ਮਾਸ ਮੇਂ ਅਪਰਾ ਅਨੰਤ ਲਹਿਰਾ ਕਰ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਆਨ
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਸਨਾਹਾ ਫੁਕ ਕਰ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਲੀਏ। ਤਥੇ ਅਥ ਬੀਚ ਨਦੀ ਕੇ
ਕਪਰ ਗੀਰ ਜਾਇ ਪੜਾ ਭੈਸੇ ਜੋਐ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੂਰਜ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤਰਾ ਸੇ ਜਾਇ ਪੜਾ
ਸਨਾਹੁ ਫਟ ਗਈ ਤੇ ਫੁਕ ਨਿਕਾ ਜਾਇਆ। ਜੋਐ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਣ ਵਿਜੋਗ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਥਾ ਜੋ ਭਏ।

Shan Duggan

32/9-2

ਤਦ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰੈ। ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਲ ਹਾਥ
 ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਕਜਾਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ। ਤਦ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਅਪਨਾ ਤੇ ਪਾਰ ਹੈ ਤਦ ਅਪਨੇ ਨਕੋਤ ਜਾਤਾ
 ਭਇਆ ਸਿੰਘ ਦਇਆ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਰਵੀਵਾਸ ਤਦ ਤਦ ਤਟਨੀ ਕੇ ਸਿੰਘ ਅਸੇ ਆਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ
 ਭਇਆ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਕਹਿਆ ਪੂਰਬ ਦਿਨ ਕਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਸਜਨ
 ਸਾਡਾ ਸਜਾ ਸਕੀਏ। ਜਦ ਦੇਖਿਆ ਤਦ ਗਿਲੀ ਧਾਨੂੰ ਨਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਕੀਏ ਸਾਥ।
 ਤਾਂ ਸਜਨ ਕਰ ਜੋੜ ਕਾ ਕਹਤ ਭਇਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹ ਗਿਲੀ ਧਾਨੂੰ ਕਹੀ ਜੋ ਨਰੀ ਹੈ ਆਪ
 ਕੇ ਮੇਵੇ ਹੂੰ। ਤਦ ਸਿੰਘ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਸ ਸਜਣ ਕੇ ਸੀਏ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਸ ਆਪ ਜਲ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨੀਚੇ ਕਰ ਦੀਆ ਬਾ ਤੇ ਜਲ ਹਾਥ ਭਇਆ
 ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਪਾਰ ਭਏ। ਤਦ ਜੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਇਆ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ। ਜੇਏ ਇਸ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇਏ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦਰੀਆਓ ਮੈਂ ਆਪ
 ਹੀ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਰਾਹੇ ਦੀ ਮੈਂ ਸਜਨ ਲਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਜਨ ਸਾਥ ਕੇ
 ਮੇਰੇ ਪਾਇਕਰ ਦੇ ਬੈਠੇ ਭਏ। ਇਹ ਮੈਂ ਗੁਰੀਏ ਬਹੁਤ ਤੇ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਹੂੰ ਸਿੰਘ
 ਅਤੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ। ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸਜਨ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਰੀਏ
 ਬਹੁਤ ਹੈ ਗੁਜਾਰਾ ਕੇਸੇ ਕਹਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਹਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਦੂਰ
 ਕੇ। ਕਪੀਰ ਭਾਤ ਨਾਲੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਸੀ ਧਨਾਢ ਹਾ ਕੇਸੇ ਜੋ ਪਾਤੁ ਪਾਤਰ ਤੇ ਭੂਖਨ ਪੁਨਾ
 ਨੇਤ ਮੰਜਾ ਆਈ ਕੁਛ ਨੂੰ ਘਰ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕੇ ਕਹਿਤਾ ਹਾ ਹੈ ਮੇਵੇ ਮਨ ਹੂੰ
 ਮਤ ਸੋਕ ਕਰ ਅਜੇ ਭੀ ਤੂੰ ਪੂਰਬ ਭਾਤੋਂ ਮੈਂ ਧੰਨਵੰਤ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕਪੀਰ ਜੀ ਸਿੰਘ ਭੀਏ
 ਲੋਈ ਜਹਿਣੇ ਜਾਇ ਪਾਈ। ਤੇ ਗੀਰਭ ਭਾਤ ਜੀ ਪੀਪਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਜਤੇ ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ
 ਨਹਾਯਾ ਸੀ ਜੋਈ ਬੋਝ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਜੋ ਭਲਤਿ ਭਏ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ
 ਸਜਨ ਦੋਨੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਡੇ ਕਰ ਮੁਕਤਾਨ ਤਰਫ ਜਾਏ ਭਏ ਤਾਂ ਦੋਨੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ
 ਜੋ ਤੀਨ ਜਾਤੇ ਹਾ ਦੇ ਆਵਾਜੀ। ਯੇਨੇ ਕੋਈ ਮਾਸ ਤਿਸ ਤਰਫ ਹਰ ਕਰ ਏਕ ਦਿਨ ਧੰਨੇ ਹੈ
 ਤਿਨੇ। ਤਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਇਆ ਪਿਤਾ ਉਤ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਸਿਆ ਕੋਊ ਨਾਗੀ।
 ਦੂਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨੇਕ ਵਿਵਹਾਰ ਵੇਕਾ ਦੀਵਾ ਕਰ ਨੇਵੇ ਜਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਕੇ ਪਸਰਾਤਾਧ ਨਾ
 ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਹੋ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁਖੀ
 ਹਾਂ ਮਰਣਾ ਕਿਆਨੇ ਹੈ। ਜੇ ਰੋਕਾ ਦੀਵਾ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਜਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ
 ਤੁਸੀਂ ਭਾਤ ਮੰਨ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਰੋਕਾ ਤਿਆਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਦ ਸਜਨ ਜੀ
 ਕਹਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਪਠ ਕਰ ਰੋਕੇ ਗੀਰ ਜੋਇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਚਾਰ ਕਰ
 ਪ੍ਰਾਣ ਯੇਨੇ ਤਿਆਰਤ ਭਏ ਸੁਖੇਨ ਜੈਸੀ ਰਾਤੀ ਕੀਨ ਜੋ ਭੂਨ ਮਾਲਾ ਤਿਆਰੀ। ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
 ਪ੍ਰਮਾਧ ਕੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ। ਜਿਸ ਕੇ ਜੋਗੀ ਜਨ ਜਤਨ ਜੋ ਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਨਾ: ੩ ।

ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੇ ਮਸਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬਟਲੀ ਤੋੜਵੇ ਧਿਯਾਨ। (੧੨) (੧੩)
 ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਤਰ ਮੇਂ ਗੁਣਗੁਣਾਂ ਜਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਕ ਕੁਝ ਇਹ ਹੈ ਅਰਥ ਭਿਆ ਜੋ ਭੋਗਿਆ ਨੇ ਕਾ ਭਿੰਨ ਪੜੀ ਹੁਮੀ ਪ
 ਗੁਣਗੁਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦਇਆਨ ਹਰਿਸਨ ਏਹ ਸੋਚਾ ਦੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਰਤ ਹੋ ਕਿਰਤ ਹੋ ਕਰ।
 ਹਰਿਸਨ ਕਰਤ। ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਨਹੀਂ ਚਰਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰਾ ਪ੍ਰਸੂ ਗਰੀਬ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਕੜਿਆ ਹਈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕੋ ਰਿਆਸ ਦੇ ਹੁੰ ਭਿਆ ਅਵਤ ਜਗਾ ਭਿਵਾਨ ਕਰ। ਜੋ ਬਰਨ ਪਾ ਕਰ ਤਾਂ
 ਕਾਲ ਰਿਆਸ ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਜੋ ਗੁਣਗੁਣਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਬਰਨ ਫੁਹਾਇ ਕਰ ਕਰਤ
 ਭਏ ਉਨ ਭੋਗ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਭਲਾ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਕਰਿ ਰਚਤੀ ਭਈ। ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਤਟਨੀ ਪਾ ਜਾਇ ਰਹਿ ਸਿਖਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਇਸ ਸਾਖੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ
 ਸਿਖਰਿ ਤੇ ਪਰਗਟ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਬਰਨ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੁਝ ਕਾ ਤਾਤਕਾਲ ਭਲਿਆ ਜਾਣਾ। ਦੂਜੇ
 ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਰਣਾ ਭੋਗ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਕਰਿ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀਤ ਕੋ ਬਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਪ੍ਰਤਖ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀਤ ਕਰਿਆ ਹੈ ਬਰਨ ਰਚਣ ਫੁਹਾਇ ਕਰ ਜੋ ਭੋਗ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਭਲਾ ਕਰੇ ਜੋ ਇਸ
 ਕਾ ਬਨ ਰਿਸ ਕੋ ਅੰਤ ਮੇਂ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਝਿਆਂ ਕੋ
 ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੀ ਬਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸ੍ਰੀਤ ਪੂਰੀ ਕਾ ਪੁਨਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਏਕੀਤ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਹਾ ਹੈ। "ਖੁਸ਼ਨ ਮਿਸ਼ਰਨ ਮੀਨ ਤਨ ਬਾਰ ਤਨ
 ਨਾਧੂ ਸ੍ਰੀ ਉਧਰੇ"। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਤਾਂ ਇਹੀ ਜਨਮ ਮੇਂ ਮੁਕਤਿ ਕਰਿਦੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਤ ਸੰਗ
 ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ। / ਨਹਿ ਤੋ ਦੁਰਜਨ ਤੋ ਸੁਨਿਆਇ ਕਰ ਕ੍ਰਮ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਤੇ ਅਵਸ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਸੇ
 ਰਿਸ ਜਨਮ ਕੋ ਰਿਆਸ ਕਰ ਉਤਮ ਨੇਕੋ ਕੋ ਜੈਸੇ ਕੋ ਜੋਗ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪਹਾਂ
 ਕੋ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਅਰ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ
 ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਪਰ ਹੋਵੇ। [ਏਕ ਸਾਖੀ ਭਾਰਤੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹੂੰ ਦੁਹਾਵੇ ਨਹੀਂ ਜੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਕਰ ਅਜੁਟ ਦਿਨ ਹੋਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਂ
 ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਧ ਦਾ ਦਸਤਰ ਕਰਵਾਈਏ। ਤਾਂ ਰਾਮ ਜੋਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਸਤਿ
 ਜਨਮ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਆਪੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀਤ ਜੀ ਅੰਦਰਹੁ ਕਿਵਾਨ ਸਿੰਜਤ ਕਰਿ ਬੈਠਦੇ ਹੋਨ।
 ਤੇ ਉਹ ਅਜੁਟਮੇ ਦਿਨ ਅੰਦਰਹੁ ਦਰ ਬੈਠ ਕਰ ਸੈਨਤੇ ਰਜਨ ਪਾਇਣ ਹੂਦੇ ਜਾਂ ਤੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ।
 ਰਾਮ ਅਵਤ ਦਿਨ ਰਹਿਦੇ ਸਾਧ ਖੁਜ ਪੈ ਕੁਟਦੇ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਸ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਆਇ ਨਿਕਸੇ। ਜੋ ਸਿੰਘ ਕੋ
 ਬਾਖਸ਼ਾਲ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਜੈਸੇ ਜਗਤਾ ਕੋ ਜਿਦੇ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਥਾ ਜੋ ਆਏ। ਜੋਹ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਕੀਰ ਕੀ ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ, ਲੰਬਾ ਦੇਹ, ਭਰੂਤੀ ਸਹਤ ਤੇ ਜਟਾਂ ਖੁਲੀਆਂ ਸਨ। ਕਾਦਰ
 ਆਪੇ ਕੇਤੁ ਤਪ ਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਅਧਕ। ਪੁਨਾ ਕਹਿ ਪਾ ਕੁਤਕਾ ਨੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਸੁਖਮਾਕਾ
 ਮੇਂ ਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ। ਪੁਨਾ ਸਾਧਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਨਮੋ ਸਰਬ ਸਾਧਵਾ ਕਰਿ ਕਰ

Handwritten signature/initials at the bottom right of the page.

ਤਿਨ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਜੋ ਜੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਾਂ ਹੈ ਇਸਥਿਤ। ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਸਿਮਰਦਾਰ
ਕਹਿਤ ਭਏ, ਕਰ ਕਮਲ ਜੋਰ ਕੇ, ਜੀ ਉਹ ਕੁਟੀਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਧੀਰ ਆਪ ਦੇਣੇ ਤੇ ਸਾਧੂ ਦੇ ਦਰਸਨ।
ਤਾਂ ਸਾਧੇ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਤ ਭਏ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਦਰਸਨਾਇਏ ਪਰ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਚਰ।
ਜੋ ਸਿਧ ਭੁਭਾਵਤੇ ਭਏ। ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਬੈਠ ਗਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ
ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਿਧ ਹੈ ਜਿੰਤ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ। ਤਾਂ ਭੇਟੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਸਤਕ ਕਰ ਲਏ ਚਰਣ ਚਾਪਣੇ ਤੇ ਚਰਣ ਧੂੜੀ
ਮਸਤਕ ਪਰ ਠਾਵਹਿ। ਅਰ ਪ੍ਰਭੂਆ ਹੇ ਅਪ੍ਰਤਰਤਗਤਿ ਜਿਸ ਕੀ ਗਤੀ ਕੇ ਕੋਈ ਰੋਕੇ ਨਾਹੀ।
ਸੰਤ ਜੀ ਆਪ ਕਿਸ ਤਰਫੇ ਆਏ ਹੋ ਜੀ। ਸਿਧਉ ਵਾਰ। ਜੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਅਜ ਕੇ ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਕੇ
ਹਮ ਸ੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਨੀਲਾਰਨ ਤਰਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰਫ਼ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ ਆਇਆ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਕਾ ਹਮ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਭਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਦਰਸਨ ਦਰਸਿਆ ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ
ਸਭਨ ਦਰਸਨ ਹੈ। ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਸੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਗਾਤਾ ਦੂਰ
ਕਾ ਨਦੀਆਂ ਕਨ ਪਰਬਤ ਟਿਤਨੇ ਕਾਲ ਮੇ ਆਪ ਕੋਏ ਆਏ। ਤਾਂ ਗਣਿਆ ਨੇ ਮੁਨੀ ਮੀਰੀ
ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਪੁਛਨਾ ਹੈ ਸਮਰਥ ਸਿਧ ਜੋ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਨਾਥੀਦਾਣੇ
ਅਰ ਨੀਲਾਰਨ ਸਿਦਾਮ ਆਦਕ ਗਿਰੀਆਂ ਦਾ ਹੁਕ ਹਰ ਕਰ ਦਿਆ। ਜੋ ਦੁਆਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਾਚਿ ਜਾਣ ਕਰ
ਤੇ ਤਿਛ ਬਾਂਟ ਕਰ ਆਵਣ ਲਾਏ ਸਿੰਘ। ਪੁਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭੂਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਦੁਆਰੇ
ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਤਾਈ ਕਰਾਂ ਹੈ ਅਥ ਹੇ ਸਿਧ ਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੇ ਦੁਆਰੀ ਜੀ
ਉਹ ਗਜਨੀ ਗਏ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ। ਹਮ ਜਨ ਜਾਏਹੇ ਇਸ ਤਰਫੇ
ਆਇਓ ਆਪ ਪੁਛ ਜੀ ਕੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਉਸ ਤਰਫੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਆਪ
ਬੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਜੈਸੇ ਆਲਸੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੇ ਆਪ ਦਰਸਨ ਦੁਪੀ ਸਨਾਨ
ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿਥਾ ਜੀ ਕਾ ਦਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਿਧ ਜੀ ਅਹੋ ਭਾਗ ਹਮਾਰੇ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ
ਹੇ ਭਗਵਨ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਭਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ
ਮੇ ਦਰਸਨਾਈ ਦਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਸਿਧ ਦਰਸਨ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕਰਨ ਭਾਗਨ ਜੋਰ
ਕਰਾ ਬਤਾਈ ਸ੍ਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰ ਅਸਟ ਅੰਗ ਸਹਿਤ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇ ਦਰਸਨਾਏ ਮੇ ਭੀ
ਜਾਇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ਹੁਕੇਨ ਹੀ। ਪੁਨਾ ਆਵਤਾ ਜਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਨਵਨਿਧੀ ਸਿਧੀ
ਤਿਹੀ ਭੀ ਹਸਤਅਮਲ ਹੋਈ ਮੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਆਪਣੇ, ਦੁਆਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ। ਧੀਰੁ ਹਿਤ ਸਾਂਤਿ ਮੇਰੇ
ਨਾਹੀ। ਜੈਸੇ ਵਿਦਿਆ ਧਰ ਜੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਪ੍ਰਸੰਤ ਪਰਦਾਨ ਤੁਧਿਆ ਆਦਕ ਕਰ ਭਏ ਹੇ ਸ੍ਰੀ
ਗਿਆਨ ਕੇ ਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਕਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਕਾਫ਼ ਕੁੰਡ ਕੀ ਸਨਾਨ
ਗਿਆਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਤੈਸੇ ਮੇ ਆਪ ਕੀ ਸਨਾਨ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਇਹ ਗੁਰਜ
ਹੋਗ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਮੇਨੇ ਦਾ ਦਿਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਰਮ ਵੇਦ ਹੇ ਰੋਗ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨ

ਤ: ਤੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਪੁਛੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਕੀ ਨਿਵਾਰੀ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਭਗਵਨ
 ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਟੇ: ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਦੀ ਆਪ ਕੋ ਜਲਾਸਾ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ। ਜੋ ਕੋਹਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸਭਕ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਜਤਿਗਿਆਨ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ। ਐਸੇ ਹੋਵ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਅਨੰਤ ਹੈ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੀਏ ਗਿਆਪਕ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਨਾ ਕੋਹਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ
 ਸੁਰਤਰ ਰੂਪ ਹੈ, ਮਨ ਬੰਛਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨ ਕਉ। ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਜਿਮਰੇ ਕਾਮਨਾ ਕਰ
 ਵਾ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਰ ਸਭ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਇਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਟਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਸਚਣ ਆਵਤੇ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਹਰਨ ਹੈ। "ਜੈਸੀ
 ਰੂਪ ਤੈਸੀ ਕਾ ਪੂਰਕ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ। ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਨਗੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ
 ਅਤ੍ਰਜਾਮੀ"। "ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹੂ ਜੀ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਭੀ ਸਿਧ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰ ਆਪਣਾ
 ਸਰੂਪ ਭੀ ਕਰਿਆ। ਉਹ ਐਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕਾਮਨਾ ਸਿਧ ਕਰਨ ਕਉ ਪਰਮ ਸਮਰਥ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਰਕ ਕਾਲ ਤੋਮ ਕੋ ਹਿਧੀ ਸਿਧੀ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਹੋਸੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਤੁਮਰੀ ਪੂਰਨ ਕਰੀ।
 ਅਸ ਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ ਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਤੁਮ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਸਰਾ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਅਕਾਸ ਵਤ ਅਰ ਕਾਸਟ ਮੈ ਅਗਨੀ ਵਤ
 ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਜਲਵਤ ਤੇ ਦੂਧ ਮੈ ਘ੍ਰਿਤ ਵਤ। ਪਰ ਕਾਰਜ ਕੀ ਸਿਧੀ ਤਾਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਨ
 ਅਰ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਜਾਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੁਝ ਕਹੀਐ ਕੁਵਾਝਿਐ ਕਰ ਜਨ ਪ੍ਰਜਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਨੰਤ
 ਤੋਰ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਰੁਪੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਗਨੀ ਦੇਹਨੀ ਕਕੜੀ ਕਰ ਪ੍ਰਜਾਤਿ ਹੈ ਕੇ
 ਭਸਨ ਆਦੀ ਕਾਰਜ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਪੁਨਾਤੀ ਉਠਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਈਰਾਂ ਜਤਿਗਿਆਨੀ ਜੋ ਚਾਦ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ
 ਹੋਵੇ ਰਾਗ ਵਢੇਕ ਸੋਟ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਮੋਹਾ ਟਿਛਿਆ ਤਿਨ ਸਾਹਿਬੇ ਨਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖਾਤੀਓਂਦ
 ਸੋ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਕਾ ਸੁਵਨ ਕਰਨਾ। ਸਰਣੀ ਖਨੀ ਟਿਓ ਬ੍ਰਹਮ। ਇਹ
 ਸਰਵਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਿਓ ਕੋ ਨਿਰੋਧ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਅਨਿਯਮ ਜਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੈਏ ਕ੍ਰਪ
 ਕਾ ਖਲਨਾ ਹੈ। ਤਦੇ ਚਿਤਨੀ ਤਤ ਕਰਨੀ। ਅਹੁ ਨਾਮਟ ਕਉ ਮਧ ਕਹੁ ਪ੍ਰਜਵਲਤ ਅਗਨੀ ਕਾ ਕਰਨਾ
 ਹੈ ਇਹੀ ਕਾਰਜ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਸਾਖਿਸਾਤ ਕਾਯੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਜਾਤੀ ਪ੍ਰੇ ਕਾ
 ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਨਾ ਤੇ ਵਿਸਾਤੀ ਕਾ ਤਿਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ਏ ਨਿਰਧਾਨ ਹੈ ਤਬ ਸਾਜੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਿ
 ਪਰੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਹਰਿ ਪਰਮ ਸੰਤ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਦੇ ਸਿਧ ਜੀ।
 ਤਬ ਅੰਤਰ ਅਰਿ ਭਾਰਿਰ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਸਭੈਕ।
 "ਜਨਿ ਬਨਿ ਮਹੇਅਨਿ ਪੂਰਿਆ ਸੁਆਮੀ ਜਿਰਜਣਹਾਰ। ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਹੋਇ ਪਾਸਿਆ ਨਾਨਕ
 ਏਕੀਕਾਰ"। ਪੁਨਾ ਦੇ: ਏਕ ਨਾਥ ਜਤ ਸਰਤ ਮੇ ਗਿਆਪ ਕਹਿਓ ਸਭ ਦੇਸ। ਜਤ ਜੋਨਨ ਮੇ
 ਰਮ ਰਹਿਓ ਉਹ ਨੀਰ ਹੇ ਰੇਸ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ। ਗਿਆਪਕ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ

ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਕਰਾਰਾਧ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਲੋਕ। ਅਥ ਸਲੋਕੇਨ ਪ੍ਰਵਖਾਮੀ
 ਯਦ ਉਕਤੰ ਸ੍ਰਿਥ ਕੋਟਿ ਤੀ। ਧ੍ਰੁਮ ਸਤਿੰ ਜਗਨ ਮਿਥਿੰ ਜੀਵੇ ਧ੍ਰੁਮਸੀ ਕੇਵਲੀ।
 ਐਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।
 "ਧ੍ਰੁਮ ਅਸਪ੍ਰੁਥ ਸਗਲ ਭਗਵਾਨ। ਨਾਨਕ ਧ੍ਰੁਮਾਧ ਧ੍ਰੁਮ ਪਵਾਨ"। ਐਸੇ ਰੂਪੀ ਵੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ
 ਹੋ ਜਿਸ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸਿਧ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜਗਨੀ ਹਿਰ ਪਰਿਆ। ਪੁਨਾ ਰਾਗ ਜੋਰ
 ਕਰ ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾ ਤਿਆਨਿ ਨਿਸਚੇ ਮੁਝੇ ਭਗਾ ਹੈ। ਅਥ
 ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੀ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਹੁਧ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਣ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹੀ ਤੇ ਸਿਧ
 ਕੀ ਸਮਾਧ ਨਿਵਿਕਲਪ ਨਾ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਮਰਾ ਮਾਧਾ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਿਨਸੇ ਅਤੀਤ
 ਹੋਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪੇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਸਾਂਤ ਚਿਤ ਹੋਤ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਧ੍ਰੁਮ
 ਵਾਕ। "ਏਕ ਤਿਤ ਜਿਨ ਇਕ ਛਿਨ ਧਿਆਇਓ। ਕਾਲ ਭਾਸ ਕੇ ਥੀਰ ਨਾ ਆਇਓ"।
 ਅਰ ਧਰਮ ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਏ ਪਰਮਾ ਕਰਿ ਜਿਦਾ ਜੋ ਨਿਰਭਰ ਕ੍ਰਿਆ ਪੂਰਨ ਭਗਾ। ਪੁਨਾ ਧਾਰੀਦਾਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਰ ਕਰਤ ਭਇਆ ਸਿਧ ਜੀ। ਧੰਨ ਹੋ ਹੋ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਮ ਕਨ ਹੋ
 ਗਨਾ ਮੇਰੀ ਏਕ ਹੈ ਤੇ ਉਪਮਾ ਆਪ ਕੀ ਅਨੰਤ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਆਪ
 ਹੁਏ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਜਗਨਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਜਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਧਾਰੀਦਾਰ ਲਦਨਾ ਹੋਵੇ, ਹੋ
 ਹਰਵਨ। ਐਸੇ ਕਰਿ ਕਰ ਜਗਨ ਕਮਲਨ ਪਰ ਲਿਖੇ 'ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਭਮਜਾ ਪੇਡ ਕਰ ਆਵਤਾਂ
 ਹੈ ਜੁਗੀਧੀ ਵਾਸਤੇ। ਅਰ ਕਮਲ ਪਰ ਆਨ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਆਨ ਪੜੇ। ਤਾਂ ਆਪ ਜੁਗਾ ਭਰ
 ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਗ ਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਉਠਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਨਾ ਨਿਜਰਾ ਭਾਗਨ ਕਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਏ ਜੈਸੇ ਦਾਦੀ ਧਨ ਪਾਇ ਕਾ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਪ੍ਰੇਤ੍ਰ ਹੇਨ
 ਰਾਜਾ ਜੈਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਸੋ ਸਿਧ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੇ ਭਏ ਨਾਮ ਧਨ
 ਤੇ ਪੁਤਮ ਜਗਨ। ਏਸੇ ਕਊ ਕਾਲ ਰਹਿ ਕਰ ਪੁਨਾ ਰਾਗ ਜੋਰ ਕਰ ਵਿਦਾ ਮਾਂਝਤ ਭਏ। ਜੋ
 ਹੋ ਗੁਰ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਜੁਸਾਵੇ ਪਰ ਅਨਾਨ ਪੁਰਖ
 ਕੀ ਖੁਸੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਿਧ ਚਲਤੇ ਹਏ। ਤਾਂ ਨਵੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਸਿਤਾਂ ਕੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਆਵੇ ਆਸੇ ਨਦੀ ਤੀਕ। ਤਾਂ ਸਾਥ ਲਿਖੋ ਕੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸਤ ਬਚਨ ਕਰਿ ਕਰ ਚਲਤ ਭਏ ਨਦੀ ਤਕ ਪਰ ਹੁਧੇ ਹੀ ਸਿਧ ਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਈਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਭਗਵਨ ਜੋ ਨਾਵ ਕਰਿ ਜੋ ਤਾਂ ਉਪਰ ਉਤਰ ਤਰਫ ਹੋ ਤੇ ਆਪ ਜੂਏ ਅਪਾ
 ਜਾਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਮ ਚਲੇ ਆਹੋ। ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ
 ਅਰ ਗੁਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਦੋਨੋ ਨਦੀ ਤਟ ਆਏ ਤਾਂਦੇ ਭਏ ਉਨ ਮੁਹਿਤ
 ਗਾਨਿ ਵੇਰਾਗ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਪੜੇ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਅਸਥਾਨ ਪਰ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਕਰਤ ਕੇ

ਸਿਰ ਮੁਕਤ

ਆਪ ਜਾਣੀਏ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤੀ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਕਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ ਤੇ ਹਾਥੀਧਾਰ ਸਿੱਧੇ ਕੀ ਚਰਨੇ ਪਰ। ਤਾਂ
 ਸਿਧ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਠ ਪਰ ਅਸਥਾਈ ਦੇਣੇ ਹੁੰਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜਦ ਚੁਪਚਾਪ ਦੇਖਣੇ
 ਹੁੰਦੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸਿਧ ਚਿੰਟ ਨ ਆਵਰ ਭਏ। ਇਤਨੇ ਹੂੰ ਸਰੀ ਕੇ ਤਟ ਪਾਰ ਹੋਇ ਖੜੋਇ ਕਰਿ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਾਸਾਰ ਕਰਤ ਭਏ ਸਿਧ ਜੇ ਆਪ ਜਾਣੇ ਜੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤੀ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨ ਕਮਲ ਪਰ ਮੇਰੀ
 ਸੇਵਨਾ ਕਰਨੀ। ਐਸੇ ਆਪ ਖੁਸ਼ ਜੇ ਆਪ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਿਧ ਲੇਪ ਹੁੰਦੇ ਅਲੇਪ ਚਗਾ ਜੇ ਕਿਆ ਅੰਤ
 ਧਿਆਨ ਭਏ। ਤਦ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆ ਕਰ ਗੁਰੇ ਕੇ ਚਰਨੇ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣੇ ਭਏ
 ਆਪਣਾ ਭੀ ਪੁਨਾ ਸਿਧਾਂ ਕਾ ਭੀ ਚੁਰਤ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਜਿਰਥ ਕਰਾ। ਅਰ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਜੀ
 ਜੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਪੂਰਨੇ ਕਾ ਸੰਦੇਹ ਥਾ ਪੂਰਾ ਜੇ ਸਿਧੇ ਕੇ ਲੇਪ ਹੋਣੇ ਜੇ ਸੋਭੀ ਸਾਥ ਜੀ ਲੇਪ ਹੋ ਗਇਆ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਇਹੀ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਮਤੀ ਜੀ ਸਾਥ ਭੇਜਿਆ ਥਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਲ
 ਇਨ੍ਹੇ ਨੇ ਸੋਭ ਕਲਾ ਸੀਖੀ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕੇ ਇਹੀ ਕਾਮਨਾ ਥੀ ਜੇ ਹਮ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਕਟਿ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਕੋਤਕ ਦੇਖੇ ਧੁਰਮੰਡ ਕਾ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਇਆ। ਜੇ ਸਭ ਗੁਨਾ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਸਭ ਜੀਅਨ ਕੇ ਮਨ ਅਰਥ ਸਿਧ ਕਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜੇਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਿਆ ਹੈ। "ਮਨ
 ਚੰਡਤ ਭਨ ਦੇਤ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਜੀ ਕੀ ਇਰਥਾ ਸਾਧੇ"। ਸਭੇ ਕਿਆ ਸਮਾਨ ਕਰ। ਸਭ: ੩।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਿੰਘ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸਿਦ ਚਰਨਨੰ ਚੈਦਾਸੇ ਧਿਆਏ॥ (੧੩)
 ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚੁਰਤ ਪ੍ਰਕਟਤਾ ਹੋਈ।
 ਹਰੀ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਕਨਾਂ, ਜੋਗ ਕਨਾਂ, ਧਿਆਨ ਕਨਾਂ, ਆਸ ਕਨਾਂ, ਭਾਰਿ ਕਨਾਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੈਮ ਕਨਾਂ।
 ਐਸੇ ਅਨਿਕ ਨ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਕੁਰਾ ਨਿਧਿ ਹਮ। ਜੈਸੇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ।
 "ਰੋਗੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਖੰਡੇ ਰੋਗ। ਦੁਖੀਏ ਕਾ ਮਿਟਾਵੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋਗ। ਨਿਖਾਵੇ ਕੇ ਰੁਮ ਚਾਲ ਸੈਠਾਵੇ।
 ਦਾਸ ਅਖਣਿ ਕੇਹੂੰ ਭਗਤੀ ਚਾਵਉ"। ਜੇ ਕੇਹੂੰ ਰੋਗੀ ਰੋਗ ਗੁਰਤ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਤ ਭਏ
 ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਕੇ ਭੂਤਾਂ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਕੀ ਸਾਇਆ ਵਾਲੇ ਨੈਕ ਗੁਰਮਤੀ ਆਇਆ ਕਰੇ।
 ਕਿਸੀ ਕਉ ਜਗਾ ਮਿਤ੍ਰਕਾ ਦੇ ਦੇਣੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੰਥ ਮਿਤ੍ਰਕੀ ਸਾਵਤੀ ਦੇਣੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੰਥ ਤੋਡੀਆਂ
 ਦੇ ਦੇਣੀ ਜੇ ਚੰਨ ਕੇ ਅਤ੍ਰਧੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਆਪ ਖਰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਨੇਕ ਨੈਕ ਸੁਭ ਨਿਖਿਆ ਧਾਰਤ
 ਭਏ ਤੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਜਗ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਗੁਰੂ ਸੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਦੇਸਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਮੈ ਤੇ ਆਪ ਸਦਾ
 ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਨਿਖਾਵੇ ਵਾਰਤਤੇ ਭਏ ਜਨ ਕਮਲ ਵਰ ਪ੍ਰਮ ਆਸਿ ਹੋਤੇ
 ਭਏ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੧॥ ਏਕ ਗੁਰਮਤੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਆਸੂ ਰਾਮ ਜੀ ਨਾਮ ਤਿਸ
 ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾਜੀ ਕੋਟ ਏਸੇ ਕੇ ਮੈ। ਜੇ ਕਿਸ ਭਗਤਿ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈ ਰਹੀਓ ਗੁਰੂ
 ਜਾਂ ਤੇ ਗ੍ਰੀਸੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਵੰਡ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਜੀਤੋ ਆਸੇ
 ਹੋਲਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਾਹਾ ਕਿਆ ਚਭੇ ਸਾਧ ਹੂੰ ਜੈਸੇ ਜਾਂ ਤੇ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ

ਸੁਖੇਨ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਈ ਆਫੂ ਰਾਮ ਸੰਤ ਬਰਨ ਅਸਾਂ ਤੇਰੀ
 ਰੂਪਾ ਲਵੇ ਸਾਹ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਤਿਸ ਕਾ ਜਗ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤੀ ਜਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਜਹਿਤ। ਜੋ
 ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸਤ ਤੇ ਭਾਗ ਸਾਹ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆਂ ਦੀ ਬੁਨਾਇ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ
 ਨ ਕਰ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਕੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਭਰਤਿ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੀ ਤਿਸ ਸਾਹ ਕਾ ਨਾਮ ਕੀਰਤ ਹੈ
 ਜੀ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਉਮ ਦੀ ਕੋਠੀ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਉਥੇ ਪਾਸ ਕੇਤਾ ਹੈ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ
 ਭਾਈ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਧਿਭਰ ਸਾਹਾ ਹੈ। ਤੇ ਬੋਠੀਆਂ ਤਿਸ ਕੀਆਂ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਜੇਕੇ ਕਹਾਂ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇ। "ਜੋ ਕਰ ਅਟਿ ਲੀਤਾ ਹਾਟ ਹੁਨਾਵੇ"। ਤੇ ਧੰਨ ਪਸਾਨੇ ਤਿਸ
 ਕੇ ਲੀਤ ਹੈ। ਜੇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਨ ਹੈ। "ਖਾਵਹੁ ਖਰਚਹੁ ਰਨ ਮਿਲ ਭਾਈ। ਤੋਟ ਨਾ ਆਵੇ
 ਵਧਦੇ ਜਾਈ। ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਹੀ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਭਾ
 ਸੰਤ ਜਾਵਹੁ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ"। ਸੋ ਐਸਾ ਸਾਹਾਇਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈ ਅਸਾਡੀ
 ਨਜਰ ਵਿਚ ਹੋ ਭਾਈ ਆਫੂ ਰਾਮ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਭਇਆ ਸੰਤ ਬਰਨ ਦੁਆਖੀ ਜੀ। ਤਦ ਏਕ
 ਨਗਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋ ਅਪਨੀ ਲੋਕ ਅਧੋਲ ਹੈ ਕਰ ਅਰ
 ਬੈਠਿਆਂ ਦਾਤ ਕੇ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਆ ਆਨ ਦੀਆਂ ਭਾਈ ਆਫੂ ਰਾਮ ਕੋ, ਤੇ ਕਰਤ ਭਇਆ, ਹੋ
 ਭਾਈ ਹਜਾਰ ਕੀ ਕਣਕ ਖੀਚ ਠੇਢੇ ਭਲਕ ਨੂੰ ਪਰ ਦੇਰੀ ਬਿਨਾ। ਸੋ ਜਹਾ ਖੀਚੀ ਦੂਣੇ ਕਰ ਸਈ
 ਦੇ ਹਜਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਸਾਹ ਰਾਮ ਗਿਆਨ ਕੋ ਤੀ ਦੇ ਕੇ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਏ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸੁਖੀ
 ਕਰੇ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਸ: ੨। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਿਥੇ ਜਨ ਕੇ ਦਲਦ ਹਰਨ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਰਨੰਤ ਪ੍ਰਦੁਵੇ ਬਿਗਧ। (੧੫)। ਏਕ ਸਾਹ ਭਾਈ ਹੋਮ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਲੇਲੇ ਰਾਮ ਦੇ ਰੇਨੇ
 ਮਿਠਿਆਵੇ ਭਾਈ, ਖੁਨੇ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਮਸਾਨ ਮੇ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ। ਪੁਨਾ
 ਪਰਮ ਰਹਿਤਵੰਤ ਸੇ। ਜੇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਜਾ ਜੀ ਕਾਲ ਜੋਤਾ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ। "ਰੋਜਨ ਰਤੀ
 ਰਹਤ ਦੀ ਮੋਧੇ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ। ਈਹਾਂ ਲੋਕ ਬਿਦਮਤ ਕਰੇ ਆਪੇ ਪਸੀ ਖਾਢਇ"। ੧ ।
 ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਭਈ, ਜਗਤ ਜੀਵ-ਜਾਨ ਪਰਮ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਕਰੇ ਹੋਮੇ ਰਾਮ ਦਾ।
 ਸੋ ਜਗਤ ਕੀ ਮਾਣ ਕੇ ਦੁਪਦਾਈ ਜਾਣ ਕਰ, ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾਰਤ ਕਰੇ, ਜੋ ਇਹੀ ਅਸਾਫੂ ਅੰਤ ਨੂੰ
 ਦੁਖ ਕਾਰਨ ਹੋ ਰੇਵੇ, ਕਿਧੇ। ਲੋਕ ਮਾਨਤਾ ਅਗਨੀ-ਸਮ ਹੈ ਤਪ ਜਪ ਬ੍ਰਤ ਰੂਪੀ ਬਨ ਕਉ ਦਾਹ
 ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ। ਜਗਤ ਆਦਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਤਾਦਰ ਹੈ। ਜਗਤ ਸੁਖ ਜੋਈ ਉਲਟ ਕੇ ਦੁਖ ਹੋ ਜਾਤੇ
 ਹੈ। ਜਗਤ ਬੰਨ ਇਹੀ ਪਰਮ ਨਿਰਕਲ ਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਰੀਰੀ ਅਥੀਰੀ, ਬਭਾਈ ਫੁਟਾਈ ਹੈ।
 ਸੁੰਦਰ ਕਾਉਂਦਰ ਹੈ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਹੈ। ਇਕਟ ਮੰਤ ਜਾਣ ਸਤ ਛੰਨੇ। ਜਦਪ ਮੇ ਇਹ ਦੀ ਛਿੰਨ
 ਨਹੀ ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੇ ਕੀ ਸੰਤੋ ਕੇ ਮਤ ਮੇ ਤਿਆਗ ਜੋ ਮਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦੇ ਸੰਤ ਦੇਖ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਜੋ ਪੂਰਨ ਖੁਰਖ ਹੈ ਕਿਆ ਸਤ ਰਜ ਤਮ ਰੂਪ ਜੋ ਘੁਮਰ ਘੋਰ ਹੈ ਸਿੰਗਲ ਸਿੰਧ ਮੇ ਇਹ ਤੇ ਹੈ
 ਪਾਰ ਪਟੇ ਹੈ ਇਹ ਸਿੰਗ ਮੇ ਤਿਨ ਸਿਉ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੀ ਪੁਛ ਕਰਾ। ਐਸੇ ਮਤ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ

ਰਹੇ ਕੋਈ ਗਲ ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਇਹੁ ਨੀਕ ਅਧੀ ਜੋ ਭਾਈ ਜਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਥਾ ਜਾਵੇ
 ਜਿਸ ਤੇ ਆਸ ਉਨ ਕਉ ਧਿਆ ਕਾਭਾਤ ਨੇ ਹੋਰ ਨਿਮਾ ਕੀ ਮਾਰਾ ਦੇਵੀਏ। ਐਸੇ ਮਨ ਮੇ ਜਾਣ ਕਰਿ
ਦੁਖ ਕਰਿ ਬੁਰਾ ਜੇ ਕੋਟਹੀ ਕੇ ਆਏ ਧੁਮਕਾਲ ਮੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਤੇ ਸਰਬ
 ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਆਏ ਨਾਵੇ ਪਏ
 ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰ ਕੇ। ਕੋਏ ਜੇਸੇ ਵੇਰਾ ਮੁਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਬੋਜਤਾ ਹੂਆ ਅਪਣੀ ਸੁਫਲਤਾ ਹੋਰ
 ਵਿਸਾਨ ਕਉ ਆਇ ਮਿਲੇ। ਤਬ ਆਇ ਪਰ ਸੰਤਰ ਨਾ ਜਾਏ। ਜੋ ਆਨੇ ਸੰਤ ਰਾਮ ਸਪਕਾ ਸੰਤੋਖ ਰਾਮ
 ਕਾ ਪੁਰ ਕੋਈ ਬਾਕਤਾ/ਸ੍ਰੀ ਜੁਆਮੀ ਸਾਬ। ਪੁਰਾ ਕਰਾ ਕੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਜੇ
 ਕਰ ਕੇ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਕਰਤੇ ਸਦੇ ਧਿਆ ਤੀਰਾ ਮਰੁਪ ਜਾਏ ਹੁ ਨੀਰ ਸਾਧਤ ਪੇ ਮੁਰਖ ਵੀ ਕਹਿਆ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਜੋ ਮਾਨੁਪ ਸਾਸਨਾ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਖਮਨ ਵਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਭੀਝ ਨ ਪ੍ਰਵੇਸ
 ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ "ਅਨੰਤ ਦਾਸਾ ਨਹਿ ਭਾਏ"। ਤਾਂ ਜੀਤ ਜਨ
 ਅੰਤਰਾਮੀ ਹਰਤ ਸਦੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਕਰ ਤੇ ਮਹੁਰ ਭਾਈ ਕਰ। "ਆਖਿ ਭਾਈ ਹੋਮਾ
 ਹਾਰਗ ਬਠੀਏ ਨਿਕ ਰਾਇ ਆਏ। ਤੇ ਜੋ ਪੁਛਣਾ ਹਈ ਪੁਤ ਨੇ ਇਹ ਅਜਾਣਾ ਆਪਣਾ
 ਸਾਨਕਾ ਹਈ ਸੰਸਾ ਨਾ ਕਰ"। ਇਹ ਤੇ ਮੂਲ ਹੈ ਸੰਤ ਬਰਨਾ ਟੋਕਾ। ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਬੋਲਹ
 ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਅੰਤਰਾਮਤਾ ਸਿਧ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਛਣਾ ਹਈ ਨੇ ਨਿਕ ਪੁਤ ਕੀ
 ਭਾਈ ਹੋਮੇ । ਕਿਹਦੇ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝ ਲੈਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ
 ਕੋਏ ਜੇਸੇ ਸਾਰ ਕਰੇ ਮੁਆਤ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਜੋ ਜੋ ਤੇ ਦਾਮ ਚਾਹੀਅਨ ਤੇ ਤੇ ਦਾਮ ਲੈਵੇ
 ਐਸੇ ਹੁਨ ਕਰ ਜੇਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਭਾਈ ਹੋਮਾਰਾਮ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਭੀਝ
 ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਸਸਤਕ ਟੋਕਤੇ ਭਏ ਚਰਨਾ ਪਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਭਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਕਹੀਏ
 ਨਿਵਾਸ ਜੀ ਮੇ ਇਸ ਵਾਤਤੇ ਆਇਆ ਹੋ ਜੋ ਜਾਤ ਕੀ ਮਾਨ ਤਰਫੇ ਮੇਲ੍ਹੇ ਤੇ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੇ ਕੋਏ ਕਰੇ। ਜੇਸੇ ਆਪ ਕਰੇ ਤੇਸੇ ਕਰਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ
ਆਪਣਾ ਭਿਝ ਨਹੀ ਮੰਨਣਾ ਜੋ ਕਰ ਪੈਠੇ ਤਾਂ ਬਰਾ ਦੁਖ ਪਾਵੇਏ। ਤੇ ਸਰੀਰ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ
ਗਲ ਕਾ ਗੁਰਾਸ ਸਮਝਣਾ ਤੇ ਆਦਰ ਅਨਾਦਰ ਮੇ ਸਮ ਰਹਣਾ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਹਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਿਮਰਣ
 ਦੇ ਭਲ ਕਉ ਪਾਇ ਭਰ ਤੇ ਸਮ ਰਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਨਥਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਧ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਤਕਾਰ
 ਹੈ ਸਰਤ ਕੇ ਜੀਵੇ ਕਰ ਅਥਵਾ ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਜੇਵਤਿਆਂ ਕਰ ਜੋ ਤਰਵਤ ਸਥੀਏ ਗੁਣਾ ਕਾ ਸਮਝਣਾ।
ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਪਣੇ ਕੀ। ਤੇ ਧਰਮ, ਧੀਰਜ, ਵੀਰਾ, ਸਤ, ਸੰਤੋਖ
ਵਿਵੇਕ, ਜਗਨ, ਵੇਰਾ, ਮੋਖ, ਫਿਰਾ, ਨਮਦਮ ਧਿਆ ਆਦ ਅਤੇ ਹਮਤਾ ਮਨ ਆ ਕੇ ਕਾ ਨਿਰੋਧ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਸਭਾਨ ਮਿਨਾ ਚੋਨਣਾ ਕਪਟ ਤੇ ਰਹਿਤ। ਨਿਵਾਂ ਚਲਣਾ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਰਮ ਭਾਉ
 ਜੋ ਕੋਏ ਸੰਤ ਅਸਾਨ ਪਰ ਸੂਹਲੀ, ਲੀਧ ਆਦਿਕ, ਪੁਨਾ ਜਲ ਬੋਜਨ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਖਯਾਲਤੇ,
 ਚੰਦਰ ਚਾਪਣੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰੇ ਕੇ। ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਕਪਟ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕੇ। ਵਡਭਾਈ
 ਸੇਵ ਕਰਨ। ਤੇ ਜੋਸਿਦ ਕੇ ਗੁਣੇ ਕੀ ਕਰਾ ਕਰਨੀ ਅਤ ਗੀਤ ਭੋਇਦ ਕੇ ਰਾਗ ਪਾਇ ਕਰ ਕਾਇਦ

ਕਰਦੇ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹੁਣੇ ਨਿਤ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਹੋਠ ਕਰ। ਤੇ ਸਭ ਕਾ ਮੂਲ ਹੁੰਦੀ ਕੇ ਭਜਨ
 ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸਵਰਣ ਰਾਮ ਜੀ । ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸੁਭ ਹੁਣੇ ਕੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬੋਲਨ ਹੈ। "ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮ ਗੁਣਹਿ ਵਸ ਰੋਈ।"
 ਤਾਤਪਰਯ ਇਹ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਕੇ ਵਸ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਤੇਜੇ ਹੀ ਅਤੀਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਕਰ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੁਣੇ
 ਜੇਜੇ ਧਨੀਏ ਤਿਲੋਰਠ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਭਏ ਧਾਲੜ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਕਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਧਨੇ ਜੀ ਕੇ ਹਰਟ
 ਤਲਾਵਣੇ ਨਾਲੇ ਕ੍ਰਿਅਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਣੀ ਠਾਵਣਾ ਤੇ ਧੀਨਾਂ ਨੂੰ ਘਾਸ ਆਦੀ ਪਾਵਣੇ ਗੁੰਝੀ ਰਚਾਵਣੀਆਂ।
 ਕੋਣ ਕੋਣ ਧਾਰਤਾ ਕਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾਦੀ ਹੁਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰਤਤ ਕਰਤਾ । ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਮਾਨ ਹੁਣੇ
 ਕੀ ਜਾਨਣੀ ਹੈ ਸਾਧ ਜੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਕਾ ਬੋਲਨ ਹੈ। ਅਸਾਵਰੀ। "ਜੇ ਕੋਈ
 ਕ੍ਰਿਸੇ ਕੀ ਮਾਨ ਕਰੇਦਾ ਜੋ ਮਾਨ ਪੁਰੁ ਕੀ ਜਨ ਕੀ। ਮੁਰਖ ਮਨ ਮਾਨ ਅਪਨੀ ਕਰੇ ਮਾਨੇ ਸਮਝੇ ਨਾ
 ਧਾਰ ਅਸਲ ਕੀ। ਗੁਨ ਐਕਨ ਕੀ ਸਕਤ ਜੋ ਪਾਈ ਜੋ ਸਕਤਿ ਹੈ ਰਾਮ ਅਟਨ ਯੀ। ਕਰਮਾ ਕੀ
 ਮਾਰ ਅਪਨੀ ਜੋ ਮਾਨੇ ਤਿਸ ਹੋਇ ਸਜਾਇ ਆਲ ਕੀ"। ੧ । ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਣਾ ਇਹ ਜੋ
 ਪੈ ਬੁਠਾਈਆਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ ਕਈ ਨਹੀਂ ਬੁਠਾਵਣੀਆਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹੁ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਮੈਂ ਕਰੋਲਾ
 ਅਥਵਾ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੋ। ਇਹੁ ਕਈ ਨਹੀਂ ਕਰਾ ਜੋ ਵਿਵਰਾਨ ਕੀ ਕੋਈ ਧਾਰਤਾ ਕਹਿਣੀ ਭੀ ਹਨੇ।
 ਤਕਾ ਹੇਮਾ ਵਾ ਦਾਸ ਕਮਿ ਦੇਣਾ ਇਤ ਆਈ। ਇਹ ਮੈਂ ਕਾ ਫੇਰਾ ਹੀ ਤਿਦੇ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹੋ ਹੈ
 ਸੀਤ ਜੀ। ਤਕਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸੀ। "ਹਉ ਹਉ ਮੈਂ ਮੈਂ ਵਿਚੋ ਏਵੇ। ਪੂਜਾ ਮੋਟੇ ਏਕੇ ਹੋਵੇ"।
 ਐਸੇ ਬਾਨ ਨੁਨ ਕਰ ਧਾਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਧੰਨ
 ਹੈ ਹੇ ਜੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਜਿਤ ਕਾ ਸੰਸਾ ਦੂਰ ਹੈ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇਜੇ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕਰ ਅਧਕਾਰ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇਜੇ ਅਤਿਆਨ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਹਿਤ ਲਗਤ ਹੈ ਗਿਆ ਹੈ ਹੇ ਜੁਆਮੀ
 ਜੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੇਸਿਦ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਜੀਆਂ ਕੇ ਨਲੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸਾਂ ਜਨਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ
 ਆਪ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਧਾਰਿਆ। ਜਹ ਤੀਕ ਜੀਵਤ ਰਹੇ ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤਕ ਤਕ ਹੇਮਾ
 ਦਾਸ ਅਥਵਾ ਟਹਲੀਆਂ ਆਪ ਕੇ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ ਮੈਂ ਕਰਕੇ ਨਾ ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਪੁਨਾ ਆਪ ਫੁੰ। ਮੈਂ ਇਹ
 ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਐਸਾ ਨਾਉਚਰਤ ਭਏ ਕਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਨ
 ਆਦਿਕ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜੁਬੋਨ ਧੋਪਦ ਹੋ ਨਿਆਈਂ ਨਿਘ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਕੇਹਾ ਮਾਨ ਹੈ
 ਅਜਗਰ ਸਰਪਵਤ ਹੈ ਗੁਸ ਕਰਣ ਵਾਰਾ। ਜੇਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਹੀਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਕਹੀਰ ਮਾਇਆ
 ਤਜੀ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਅਾ ਭਇਆ ਜੋ ਮਾਨ ਤਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਇ। ਮਾਨ ਮੁਨੀ ਮਨ ਵਰ ਗੁਣੇ ਮਾਨ ਜਾ
 ਖਾਇ"। ੧ । ਜੋ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਤਿ ਤਿਆਗੀ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਅਾ ਅਲਪ
 ਜੋ ਮਾਨ ਕਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜੋ ਚੀਰਘ ਤਿਆਗੀ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਅਾ ਭਾਰਾ, ਐਸੇ ਸਾਸਰੁ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੋ।

ਮਾਨ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਭਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਦੇਹ ਹੋਰ ਆਦੀ ਸੋ ਪੁਰਖ ਦੀ ਰਾਖ ਦਰਸਾ
 ਤਿਆਗਿ ਮੇ ਪਰਮਰਿਆਈ ਹੈ। ਜੇ ਐਸੇ ਮਾਨ ਕਰੇ ਹੁਖੇਨ ਹੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਸਿਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾਸ ਸਿਧੈ। ਏਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇਰੀ ਏਹ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਜਿਦ ਸੇ
 ਹੁਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਧਿਆਇ ਹੈ। ਹੇ ੧੩। ਸਾ: ੧। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਤਿ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਸੰਗਾਰੀ ਸਿਤ ਸਮਾਗਮ ਮਾਨ ਤਿਆਗਣੀ ਖਰਨ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਥਾਯ। (੧੫)।
 ਪੁਨਾ ਕੋਊ ਕਾਲ ਚੁਹਾ ਹੀ ਰਹਤੇ ਭਏ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ ਸਿਤ ਨਿਕਟ। ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਕਲਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਏ ਕੇ
 ਗੁਰੂ। ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਰਾਮੀ ਨਾਨੇ ਹਕੀਮ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਭੀ। ਜੈਜਾ ਵੀਤੀ ਕੀ ਕਾਫੀ
 ਭੀ ਜਿਨਾ ਉਤਾਰੀ ਹੈ। ਕਾਫੀ। ਤੁਧ ਆਯੋ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਮੇਰੀ। ਆਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਨ
 ਮੇ ਤੇਰੀ। ਕਾਫੇ ਮੇਰੇ ਪਗ ਕੀ ਧੋਰੀ। ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਕਾਲ ਧਰਣ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੧। ਹੁਣ
 ਤੁਸੀਂ ਕਾਫੀ ਕਰੋ ਮੇਰੀ ਕਾਫੀ। ਮੇਰੀ ਹੀ ਹੁਣ ਅਵਤਾਰਾਈ। ਇਕ ਪਲ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੋ ਰਾ
 ਵਿਸਾਰੀ ਹੋਸੇ ਪਲ ਘੜੀ ਸਾਫਾ ਮਰਣ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੨। ਅਵਤਾਰ ਮੁਏ ਅਸੀਖ
 ਕਰੋਕੀ ਹਰਨ ਨਾ ਸਾਕਾ ਜਿਹਾ ਮੇਰੀ ਬੋਰੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਨੇ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਰੀ।
 ਇਹ ਅਜਰ ਤੁਧ ਜਰਨਾ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੩। ਕਿਸਨਾ ਪਤਿਤ ਪਇਆ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ।
 ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਆਸ ਮਨ ਧਰ ਤੇ। ਅਸਾਫਾ ਹੁਣਾ ਹੁਮਰੇ ਵਰਤੇ। ਇਹ ਦਾਨ ਆਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੀ
 ਹੋਸੀ। ੪। ਹੋਰ ਸਤੀ ਸਿਤੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਗਰ ਮੇਂ ਇਕ
 ਸਭ ਪਰ ਹੋਨ ਕਰ ਇਹੁ ਤੀਨ ਸ੍ਰੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੀ ਸੇ। ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ। ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ ਕਰ ਉਨੇ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ
 ਕੀਰਨ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਤ੍ਰ ਮਾਰਜਣ ਕਰਣ ਨੀਏ ਨੀਏ ਨੀਏ। ਤੁਧ ਸਿਰ ਨਾ ਦੇਤੇ ਭਏ।
 ਅਰ ਕਰਤ ਭਏ ਸੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਇਸ ਕਾ ਸਿੰਧਰ ਜੇ ਇਹੁ ਸਿਭਾਵ ਪਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪਾਸ ਤੇ
 ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਣ ਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਆਲਸ ਕਾ। ਜੇ ਆਪਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੀ ਨ
 ਮਾਜਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੇ ਹੋਰ ਕੀ ਪੁਰਖਾਰਧ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ
 ਪੁਰ ਸਾਧ ਖਰਦਾਰੀ ਰਖਦੇ ਹੋ। ੧। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਹਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਿਤੋ ਤੇ
 ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ ਕਰਿ ਸਾਧ ਜੀਵਣੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਣ ਪਾਸ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸੰਗਤਾ ਹੋਤੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਧ ਵਿਦਾ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ
 ਜੀ ਭਾਈ ਹੋਸਨ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਮਧਿਆਣੇ ਮੇ ਤਿਸ ਸਿਤ-ਅਸਥਾਨ ਹੋਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ
 ਜੀ। ਤਾਂ ਸਹਾਣ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ, ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ, "ਜੀ ਗੁਰੀ ਨਿਵਾਜ ਹੇਮੇ ਨੂੰ ਜਿਥੇ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਸੀ ਜੇ ਸਤ ਹਰਨ ਹੈ, ਹੇਮੇ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਹੈ"। ੨। ਤੁਧ
 ਕੇ ਤਿਸ ਧਰਮਸਾਲੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਸੇਵਾ ਧਰਮ ਮੇ ਜੇ ਨਿਯੁਕਤ ਹੈ, ਕਿਆ

ਮਾਨ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਭਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਦੇਹ ਹੋਰ ਆਦੀ ਸੋ ਪੁਰਖ ਦੀ ਰਾਖ ਦਰਸਾ
 ਤਿਆਗਿ ਮੇ ਪਰਮਰਿਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਮਾਨ ਕਰੇ ਹੁਖੇਨ ਹੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਸਿਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾਸ ਸਿਧੈ। ਏਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇਰੀ ਏਹ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਜਿਦ ਸੇ
 ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਧਿਆਇ ਹੈ। ਹੇ ੧੩। ਸਾ: ੧। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਤਿ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਸੰਗਾਰਥੇ ਸਿਤ ਸਮਾਗਮ ਮਾਨ ਤਿਆਗਣੀ ਖਰਨ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਥਾਯ। (੧੫)।
 ਪੁਨਾ ਕੋਊ ਕਾਲ ਚੁਹਾ ਹੀ ਰਹਤੇ ਭਏ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ ਸਿਤ ਨਿਕਟ। ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਕਲਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਏ ਕੇ
 ਗੁਰੂ। ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਰਾਮੀ ਨਾਨੇ ਹਕੀਮ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਭੀ। ਜੈਜਾ ਵੀਤੀ ਕੀ ਕਾਫੀ
 ਭੀ ਜਿਨਾ ਉਤਾਰੀ ਹੈ। ਕਾਫੀ। ਤੁਧ ਆਯੋ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਮੇਰੀ। ਆਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਨ
 ਮੇ ਤੇਰੀ। ਕਾਫੇ ਮੇਰੇ ਪਗ ਕੀ ਧੋਰੀ। ਮੇਰੀ ਅਰਜ ਕਾਲ ਧਰਣ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੧। ਹੁਣ
 ਤੁਸੀਂ ਕਾਫੀ ਕਰੋ ਮੇਰੀ ਕਾਫੀ। ਮੇਰੀ ਹੀ ਹੁਣ ਅਵਤਾਰਾਈ। ਇਕ ਪਲ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੋ ਰਾ
 ਵਿਸਾਰੀ ਉਸੇ ਪਲ ਘੜੀ ਸਾਫਾ ਮਰਣ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੨। ਅਵਤਾਰ ਮੁਏ ਅਸੀਖ
 ਕਰੋਕੀ ਹਰਨ ਨਾ ਸਾਕਾ ਜਿਹਾ ਮੇਰੀ ਬੋਰੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਨੇ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਰੀ।
 ਇਹ ਅਜਰ ਤੁਧ ਜਰਨਾ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੩। ਕਿਸਨਾ ਪਤਿਤ ਪਇਆ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ।
 ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਆਸ ਮਨ ਧਰ ਤੇ। ਅਸਾਫਾ ਹੁਣਾ ਹੁਮਰੇ ਵਰਤੇ। ਇਹ ਦਾਨ ਆਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੀ
 ਹੋਸੀ। ੪। ਹੋਰ ਸਤੀ ਸਿਤੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਗਰ ਮੇਂ ਇਕ
 ਸਭ ਪਰ ਹੋਨ ਕਰ ਇਹੁ ਤੀਨ ਸ੍ਰੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੀ ਸੇ। ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ। ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ ਕਰ ਉਨੇ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ
 ਕੀਰਨ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਤ੍ਰ ਮਾਰਜਣ ਕਰਣ ਨੀਏ ਨੀਏ ਨੀਏ। ਤੁਧ ਸਿਰ ਨਾ ਦੇਤੇ ਭਏ।
 ਅਰ ਕਰਤ ਭਏ ਸੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਇਸ ਕਾ ਸਿੰਧਰ ਜੇ ਇਹੁ ਸਿਭਾਵ ਪਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪਾਸ ਤੇ
 ਸੁਵੇ। ਕਰਵਾਣ ਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਆਲਸ ਕਾ। ਜੇ ਆਪਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੀ ਨ
 ਮਾਜਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੇ ਹੋਰ ਕੀ ਪੁਰਖਾਰਥ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ
 ਪੁਰ ਸਾਧ ਖਰਦਾਰੀ ਰਖਦੇ ਹੋ। ੧। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਹਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਿਤੋ ਤੇ
 ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ ਕਰਿ ਸਾਧ ਜੀਵਣੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਣ ਪਾਸ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸੰਗਤਾ ਹੋਤੀ ਨਈਂ। ਤੁਧ ਵਿਦਾ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ
 ਜੀ ਭਾਈ ਹੋਸਨ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਮਧਿਆਣੇ ਮੇ ਤਿਸ ਸਿਤ-ਅਸਥਾਨ ਬੈਠਾ ਕਰ ਸੇਵਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ
 ਜੀ। ਤਾਂ ਸਹਾਣ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ, ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ, "ਜੀ ਗੁਰੀ ਨਿਵਾਜ ਹੇਮੇ ਨੂੰ ਜਿਥੇ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਸੀ ਜੋ ਸਤ ਹਰਨ ਹੈ, ਹੇਮੇ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਹੈ"। ੨। ਤੁਧ
 ਕੇ ਤਿਸ ਧਰਮਸਾਲੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਸੇਵਾ ਧਰਮ ਮੇ ਜੋ ਨਿਯੁਕਤ ਹੈ, ਕਿਆ

10th July / 17th July

ਭੀ ਉਠੇ ਜੋ ਇਹ ਧੁਰਜ ਸਿਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਨਾ ਉਠੇ ਤੇ ਰੋਖਾ ਪਵੇ ਜਦ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਧੁਰਜ ਗਿਰ ਪੜਿਆ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਤਿਰ ਆਇ ਗਇਆ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠ ਦੌੜ ਗਏ।

ਅਪਣਿਆ ਸਿਤਾਂ ਦੇ ਐਸੇ ਸਹਾਈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਹੋ ਜੋ ਸਿਤਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਾਤਾਂ ਨੇ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ। ਸਾ: 3 । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਹੋਮੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਰਨਨ ਏਕਮੋ ਧਰਮ। (੨੬) ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਕੇ ਚੇਲੇ ਚਾਗੀ ਭਾਈ ਨੀਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚਹਲੀ ਆਇ ਮਾਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਹਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਹਜੀ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪੂਛਤੇ ਹਈ ਪੁਨਾ ਕਹਿਤ ਭਈ "ਹੈ ਤਗਵਨ, ਕਾਮਾਦਿਕ ਕੇਸੇ ਜੀਤੀਏ। ਅਰ ਕੇਸੇ ਸਾਤ ਆਵੇ ਹੁ ਉਪਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਕਹਿਣੇ ਧੋਗ ਹੈ"। ਤਹ ਹਰਿਜਨ ਕਹਤ ਭਈ ਸੁਵਣਾ ਮਾਤੁ ਜਾਨਨ। ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਦਰਨ ਹੈ। ਗੁਰਵਾਕਾਏ। "ਤੀਖਣ ਧਾਨ ਚਲਾਇ ਨਾਮ ਪੂਰੁ ਧਿਆਈਐ। ਹਰਿਹਾ ਮਰਾ ਬਿਖਾਦੀ ਘਾਤ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ।" ਹੈ ਜੋਇਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਇਹੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਰੂਪ ਜੋਰ ਕਰ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਾਨ ਸਿਮਰਣ ਰੂਪ ਚਲਾਵਣਾ ਕਹੀਏ। ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਬਿਖਾਦ ਜਨ ਮਰਨ ਰੂਪ ਝਗੜੇ ਕੇ ਪਾਵਣ ਹਾਏ ਜੋ ਕਾਮਾਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਘਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਦਵਾਇਓ। ਅਥਵਾ ਘਾਤ ਕਹੀਏ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਦਾਵ ਪਾਈਤਾ ਹੈ। ਤਾਮ ਤੇ ਸਤਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸਿਥਨ ਹੈ ਕਰ ਵੇਸ ਇਨ ਕਾ ਪਦਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੁਭਾਵਕ। ਜੋ ਕੇਸੇ? ਕੇਸੇ ਚੋਰ ਤੇ ਸਾਧ ਹੈ ਜਾਵੇ ਕਾਮਾਦੇ ਦੇ ਦਇਆਵੀਤ ਹੈ ਜਾਵੇ ਅਰ ਕ੍ਰਾਮੀ ਤੇ ਜਤੀ ਹੈ ਜਾਵੇ ਅਧੀਰਜੀ ਤੇ ਖਿਆਵੀਤ। ਜੋ ਸੁਨੇ ਹੈ ਸਿਤੋ ਸਰਬਥਾ ਇਨ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੀਤੀ ਮਨ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਸੋਈ ਕਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਬੁਧਵੀਤ। ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ। ਤਹ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਮਨਾ ਇਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਵੇ ਮੈ ਹਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾ ਜੋਸੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ। "ਪੀਵਣ ਕੀਰਾ ਛਕ ਰਹਿਆ, ਜੋ ਪੀਵਨ ਕੀ ਅਧਾ ਇਹ ਤੇ ਇਸ ਮੈ ਕਾਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਅਪਨੇ ਮਨ ਹੀ ਪਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬੂਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਜੇਸੇ ਹੋਵੇ ਤੇਸੇ ਕਹੇ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧ ਉਸ ਮੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਨੌਰ ਹਜਨ ਕਾ ਤੇ ਸਿਤ ਸੇਵਾ ਅਰ ਗਿੱਬੇ ਕੇ ਸੁਵਣ ਮੰਨਨ ਕਾ ਪੁਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਧੀਰ। ਮੋਹ ਜੁਰਾ ਮੈ ਤੇ ਸਿਤਾਂ ਮੈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਜੇਸੀ ਮੂੜ ਕੁਟੰਬ ਪ੍ਰਾਇਣ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਰਾਇਣ। ਪੁਨਾ। "ਹਿਫਤ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹਿਰ ਨੀਈ।" ਇਹ ਮੋਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਜ। ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਇਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਦਾਸ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਸਾਰੀਓ ਕੇ ਸਾਥ ਹੁਏ ਮੁਖ ਹੋਲਤਾ ਭੀ ਨਹੀ, ਕਾਚੇ ਤੇ ਅਸਾਰੀ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਅਹੁਰ ਜਾਨ ਕਰ। ਜੋ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਤਾ ਤੇ ਜੋਇਦ ਕਾ ਪਧਾਰਾ ਹੈ ਅਰ ਉਦਾਰ ਹੈ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਨਿਰਧਨ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਕਾ ਪਿਆਰੀ ਤਿਨ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਾਥੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਿਸ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ

ਕਾ ਮਾਨ ਹੈ। "ਜੇ ਇਹ ਦੂਤ ਮੇਰੇ ਸਹੁਰੇ ਦਿਵਾਨ ਤੇ ਤਿਆਨਕ ਹੋਇਆ। ਕਰਹਿ ਏਨਤੀ
 ਰਾਖ ਠਾਕਰ ਤੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਇਆ"। ਪੁਨਾ। "ਜਮ ਤੇ ਉਨਟ ਭਏ ਹੈ ਰਮ।
 ਦੁਖ ਧਿਨਾ ਸੁਖ ਕੀਓ ਧਿਆਮ। ਏਨੀ ਉਨਟ ਭਏ ਹੈ ਮੀਤਾ। ਸਾਕਤ ਉਨਟ ਸੁਜਨ ਭਏ ਚੀਤਾ।
 1. 9. ਅਹ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਕੁਲ ਕਰ ਮਾਨਿਆ। ਸਾਹਿ ਭਈ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਨਿਆ। 9. 1.
 ਰਹਾਉ। ਤਨ ਮਹਿ ਹੋਤੀ ਕੋਟ ਉਪਾਧ। ਉਨਟਿ ਭਈ ਸੁਖ ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ। ਆਪ ਪਵਾਨਹਿ
 ਆਪੇ ਆਪ। ਜੇਕ ਨ ਧਿਆਏ ਤੀਨੋ ਤਾਪ। 2. ਅਹ ਮਨ ਉਨਟ ਸਨਾਤਨ ਹੁਆ। ਤਬ
 ਜਾਨਿਆ ਜਬ ਜੀਵਤ ਮੁਆ। ਕਹੁ ਕਹੀਰ ਸੁਖ ਸਹਿਜ ਸਮਾਵਓ। ਆਪ ਨ ਚਤਉ ਨ ਅਵਰ ਭਰਾਵਹੁ
 1. 92। ਗਉੜੀ ਕਹੀਰ ਜੀ। ਤਾਤ ਪਰਾ ਇਹ ਜੈਸੇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਸੰਚੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਭਗਵਤ ਕੇ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਤੇ ਕਰ ਕੇ ਭਗਤਿ ਕੇ ਏਨਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ
 ਸੁਨੇ ਜੇ ਪੰਥ ਜੋ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਵਹਤ ਹੋ ਜਾਏ, ਸਬਦ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ
 ਰਸ ਆਈ ਜੇ। ਪੁਨਾ, ਧਰਮ ਭਗਵਾਨ ਸਾਧੀ ਤਿਨ ਮੇ ਆਨ ਪ੍ਰਭਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਜਨੋ ਕੇ ਦਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨੇਕੁ ਤਿਸ ਕੇ। ਤੇ ਸੁਵਣ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਜਸਿ
 ਕੀਰਤਨ ਅਥਵਾ ਕਥਾ ਕੇ ਸੁਨਾ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ ਤੇ ਗਾਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਮਤੀ ਤਿਪਤੀ ਕਉ ਨਹੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ। ਅਹ ਇਅਬ ਏਨਏ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਿਆ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕਾ ਹਿਰਿ
 ਗੁਰੂ ਤਰਨੇ ਪਰ ਜੋ ਵੂਲ ਚਕੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੁਖਾਸ ਨੀਆ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
 ਵਿਚ ਨੂੰ ਸਾਹਿ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਕਰਿ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮੁਕਤਿ ਪਦ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਐਸੇ ਹਰਿ ਜਨਿ ਕੇ ਧਾਨ ਜੁਨਿ ਕਰਿ ਭਾਈ ਜੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ
 ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਹੀ ਗੁਨ ਆਨ ਤਿਨਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਕੈਸੇ, ਚੈਸੇ, ਨੀਵੇ
 ਅਸਥਾਨ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਜਲ ਆਨ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਕੇ ਜੀ ਜੇ ਕਰਤ ਭਏ
 ਤੇ ਸਾਹਿ ਕੀ ਤੇ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਸਿਧਾਰ ਕੇ ਰਸੇ ਸੋ ਭੀ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ, ਜਿਸ
 ਕੇ ਸਿਰ ਮੇ ਹਾਥ ਪਦਮ ਭੇਰਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਾਚੂਪ ਹੀ ਕਰ ਨੇਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਅਨੇਕ
 ਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜਿਨੇ ਨੇ ਗੁਰ ਜਸ ਆਲੀ ਪਲਾਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਪਦ ਰਚਨਾ ਕਰਿ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥ ਦਾ
 ਜੀ ਤਹਾ ਜਾਨੇ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਅਨੇਕ ਦੋਨਾ ਕੇ ਜਿਨਾ ਗਾਥ ਰਤਨ ਕਰਿ ਸਾਹਿਦ ਦਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ
 ਜੋ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਏ। ਅਸਮਾਦੀ ਜੀਵੇ ਕੇ ਅਕਿਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਦੇ ਕਰ ਤੇ ਗੁਣ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸਾ: 9. 1. ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ
 ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਸੀਕਰਨ ਬਿਧਿ ਬਰਨੰਨ ਸਤਾਰਾਮੇ ਧਿਆਨ। (92)। ਏਹ ਕੋਊ
 ਪੰਡਤ ਕਹਿਤਾ ਸੀ ਜੋ ਜੀ ਗੁਰੀ ਭੀ ਜਨੇ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਆਦਿ ਕੇ ਪਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਨੇਕ ਭੀ ਅਨੰਤ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਮੇ ਭੀ ਜਿਨ ਤਾ ਬੜਾ ਮਹਾਤਮ ਕਰਾ ਹੈ। ਸਨੇਕ।
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਜਨਮ ਸੰਤਪਾਧੀ ਪੀਤਵਾ ਜਨਮ ਸਤੰਤ ਦੁਹੀ। ਸਨਾਤਵਾ ਜਨਮ ਸਹਸਾਣੀ ਹੋਤੀ ਗੰਗਾ

ਕਲਜੁਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਜੋ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਾਣ ਕਰਨੇ ਸੇ
 ਦੇ ਜੋ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹਜਾਰ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ,
 ਪੁਰਾਨ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਮੈ। ਕਲ ਜੁਗ ਮੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਅਵਰ ਤੀਰਥਾਂ ਕਾ ਭੀ ਹਡਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਜਲੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਰ ਮੰਤ ਕਰਤ ਹਏ ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ।
 "ਤੀਰਥ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ। ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਅੰਤਰ ਸਨਾਨ"। ਸਾਧ, ਸੰਤ ਰੂਪੇ ਨਰੀ ਅਵਤਾਰ
 ਮਾਨਸਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਗੋਪਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਹਰੇ ਵਸਦੇਵ ਏਹ ਜਿਸ ਮੇਂ ਜਨ
 ਹੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਨ ਸਨਾਨ ਖੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੰਨ ਵਤ। ਏਕ ਖਿਣ ਭੀ
 ਤਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਇਸ ਤੇ ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ। "ਕੁਤ ਜਾਈਏ ਹੇ ਘਰ ਲਾਜੇ ਵੰਗ। ਮੇਰਾ
 ਚਿਤ ਨ ਜਲਤ ਮਨ ਭਇਓ ਪਿੰਗ"। ਪੁਨਾ, "ਤੀਰਥ ਨਾਵਨ ਜਾਉ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਹੈ। ਤੀਰਥ
 ਸਦਾ ਸੀਤਾਰ ਅੰਤਰ ਸਨਾਨ ਹੈ"। ਐਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰੁਕਤਿ ਅਗਾਨੀ ਹੈ। ਤੀਰ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਹੀ ਉਸ ਸਾਧ ਸੂਰਮ ਪੁਤ ਕੇ ਜੋਤੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਭਏ ਇਕ
 ਮਹਾਂ ਤੀਰਥ ਤਿਨ ਕਾ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਨਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ।
 ਹਿਲਾਵਨ ਮ: ੫ । "ਐਸੀ ਦੀਖਿਆ ਜਨ ਸਿਉ ਮੰਗੀ। ਤੁਮਰਾ ਪਿਆਨ ਤੁਮਾਰੇ ਗੰਗਾ। ਤੁਮਰੀ ਸੇਵ
 ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਜਨ ਕੀ ਟਹਿਲ ਸੰਤਾਪਨ ਜਨ ਸਿਉ ਚੂਨਨ ਚੈਨਨ ਜਨ ਕੇ ਸੰਗ।
 ਜਨ ਭਰ ਰਜ ਮੁਖ ਮਾਥੈ ਨਾਮੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹਰ ਅਨਤ ਤਰੰਗ। ਜਨ ਪਾਰ ਸੂਰਮ ਜਾ ਕੀ
 ਨਿਰਮਲ ਮਹਿਮਾ ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ ਗੰਗ। ਜਨ ਕੀ ਧੂਰ ਕੀਓ ਮਜਨ ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਜਨ
 ਕੇ ਹਰੇ ਕਲੰਗ। ੨ । "ਪੁਨਾ ਬਰਨ। "ਨਾਨਕ ਧੂਰ ਪੁਨੀਤ ਸਾਧ ਲਖ ਕੋਟਿ ਪਿਰਾਏ"। ਪੁਨਾ,
 "ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੁਰਸਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਧਰ ਉਦਮ ਉਦਮ ਧੂਟ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ।
 ਤਿਨ ਵਿਖ ਮੇਨ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੇ ਵਿਰ ਹਮਰੇ ਮੇਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰ ਗਵਾਈ"। ਐਸੇ
 ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਮਹਾਤਮ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹੈ ਸੁਰਤੀ ਨਿਮਰਤੀਓ ਮੈ । ਗੋਪਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨ ਵਾਜਿਓ
 ਕੀ ਰਤਨ ਸੂਰੀ ਕੇ, ਹੇ ਬਿਪਰ, ਅਜ ਜਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਰਨ ਜਾਏ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੀਰਥ
 ਬਨੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਦੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਉਦਮ ਕਰਤੀ ਹੈ
 ਜੋ ਕ੍ਰੋਧੇ । ਜਹ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਬਨਾਈਜੀਏ ਕੇ ਲੀਏ ਕਮਲ ਹੋਣ ਲੀਏ। ਤਹ
 ਤੀਰਥ ਰਾਧ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸਰਧ ਸਰਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਅੰਤਮਜਾਮੀ ਰਿਖੀ
 ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੀਵੀ ਰੁਕਤਿਆਂ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਧੀਰ ਸੋ ਕ੍ਰੋਧ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗੇ ਪਾਪ
 ਹਮਾਰੇ, ਜੋ ਕਰੇ ਹੇ ਨਾਨਕ। ਤਹ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਮਜਾਮੀ ਕਰਤ ਭਏ, "ਹੇ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਆਈ
 ਤੀਰਥੋ, ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤਿਹ ਕਿੰਨ ਨਿਰਵਾਸ ਮੰਤ ਸਵਜਨ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਅੰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ , ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨ ਰਜ ਜਹ ਤੁਮ ਕੇ ਫੁਰੋਸੀ ਤਹ
 ਤਹ ਕਾਨ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਹਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੋ ਪਾਦੂਕ ਕਾ ਅੰਬਾਰ ਅਗਨ ਅੰਚ ਕਰ ਤਹ ਕਾਨ

ਕਲਜੁਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਜੋ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਾਣ ਕਰਨੇ ਸੇ
 ਦੇ ਜੋ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹਜਾਰ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ,
 ਪੁਰਾਨ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਮੈ। ਕਲ ਜੁਗ ਮੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਅਵਰ ਤੀਰਥਾਂ ਕਾ ਭੀ ਹਡਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਜਲੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਰ ਮੰਤ ਕਰਤ ਹਏ ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ।
 "ਤੀਰਥ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ। ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਅੰਤਰ ਸਨਾਨ"। ਸਾਧ, ਸੰਤ ਰੂਪੇ ਨਰੀ ਅਵਤਾਰ
 ਮਾਨਸਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਗੋਪਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਹਰੇ ਵਸਦੇਵ ਏਹ ਜਿਸ ਮੇਂ ਜਨ
 ਹੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਨ ਸਨਾਨ ਖੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੰਨ ਵਤ। ਏਕ ਖਿਣ ਜੀ
 ਤਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਇਸ ਤੇ ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ। "ਕੁਤ ਜਾਈਏ ਹੇ ਘਰ ਲਾਜੇ ਵੰਗ। ਮੇਰਾ
 ਚਿਤ ਨ ਜਲਤ ਮਨ ਭਇਓ ਪਿੰਗ"। ਪੁਨਾ, "ਤੀਰਥ ਨਾਵਨ ਜਾਉ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਹੈ। ਤੀਰਥ
 ਸਦਾ ਸੀਤਾਰ ਅੰਤਰ ਸਨਾਨ ਹੈ"। ਐਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰੁਕਤਿ ਅਗਾਨੀ ਹੈ। ਤੀਰ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਹੀ ਉਸ ਸਾਧ ਸੁਰਮ ਪੁਤ ਕੇ ਜੋਤੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਭਏ ਇਕ
 ਮਹਾਂ ਤੀਰਥ ਤਿਨ ਕਾ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਨਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ।
 ਹਿਲਾਵਨ ਮ: ੫ । "ਐਸੀ ਦੀਖਿਆ ਜਨ ਸਿਉ ਮੰਗੀ। ਤੁਮਰਾ ਧਿਆਨ ਤੁਮਾਰੇ ਗੰਗਾ। ਤੁਮਰੀ ਸੇਵ
 ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਜਨ ਕੀ ਟਹਿਲ ਸੰਤਾਪਨ ਜਨ ਸਿਉ ਚੂਨਨ ਚੈਨਨ ਜਨ ਕੇ ਸੰਗ।
 ਜਨ ਭਰ ਰਜ ਮੁਖ ਮਾਥੈ ਨਾਮੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹਰ ਅਨਤ ਤਰੰਗ। ਜਨ ਪਾਰ ਸੁਰਮ ਜਾ ਕੀ
 ਨਿਰਮਲ ਮਹਿਮਾ ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ ਗੰਗ। ਜਨ ਕੀ ਧੂਰ ਕੀਓ ਮਜਨ ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਜਨ
 ਕੇ ਹਰੇ ਕਲੰਗ। ੨ । "ਪੁਨਾ ਬਰਨ। "ਨਾਨਕ ਧੂਰ ਪੁਨੀਤ ਸਾਧ ਲਖ ਕੋਟਿ ਪਿਰਾਏ"। ਪੁਨਾ,
 "ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੁਰਸਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਧਰ ਉਦਮ ਉਦਮ ਧੂਟ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ।
 ਤਿਨ ਵਿਖ ਮੇਨ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੇ ਵਿਰ ਹਮਰੇ ਮੇਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰ ਗਵਾਈ"। ਐਸੇ
 ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਮਹਾਤਮ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹੈ ਸੁਰਤੀ ਨਿਮਰਤੀਓ ਮੈ । ਗੋਪਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨ ਵਾਜਿਓ
 ਕੀ ਰਤਨ ਸੂਰੀ ਕੇ, ਹੇ ਬਿਪਰ, ਅਜ ਜਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਰਨ ਜਾਏ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੀਰਥ
 ਬਨੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਦੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਉਦਮ ਕਰਤੀ ਹੈ
 ਜੋ ਕ੍ਰੋਧੇ । ਜਹ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਬਨਾਈਜੀਏ ਕੇ ਲੀਏ ਕਮਲ ਹੋਣ ਲੀਏ। ਤਹ
 ਤੀਰਥ ਰਾਧ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸਰਧ ਸਰਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਅੰਤਮਜਾਮੀ ਰਿਖੀ
 ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੀਵੀ ਰੁਕਤਿਆਂ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਧੀਰ ਸੋ ਕ੍ਰੋਧ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗੇ ਪਾਪ
 ਹਮਾਰੇ, ਜੋ ਕਰੇ ਹੇ ਨਾਨਕ। ਤਹ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਮਜਾਮੀ ਕਰਤ ਭਏ, "ਹੇ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਆਦਿ
 ਤੀਰਥੋ, ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤਿਹ ਕਿੰਨ ਨਿਰਵਾਸ ਮੰਤ ਸਵਜਨ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਅੰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ , ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨ ਰਜ ਜਹ ਤੁਮ ਕੇ ਫੁਰੋਸੀ ਤਹ
 ਤਹ ਕਾਨ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਹਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੋ ਪਾਦੂਰ ਕਾ ਅੰਬਾਰ ਅਗਨ ਅੰਚ ਕਰ ਤਹ ਕਾਨ

ਅਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਅਭਿਲਾਸ ਹੈ ਚਾਰੇਧਾਰ, ਹੇ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਜੀ। ਸਾ: 9।
 ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਿਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਿਯਾਤਮ ਚਰਨਨੀ ਅਠਾਰਸਮੇ
 ਅਧਿਆਸ। (੧੮) ਏਕ ਸ੍ਰਦਾਰ ਝੰਗ ਕਾ ਥਾ, ਸਾਧਮ ਸਿਤਿ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਜੀ। ਜੋ ਤਾਈ ਜੀ
 ਕੀ ਸਭਾ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਦਿ ਅਰਧ ਆਵਤਾ ਭਇਆ, ਦਰਸਨ ਕੇ। ਧੰਨ ਬਹੁਤ ਅਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਨ ਮੇ
 ਪਾਇ ਕਰ ਤੇ ਗਾਤੋ ਕਾ ਸਾਦਾਇ ਨੇ ਕਰ ਸਾਧ ਜਿਸ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਾਨ ਸਈ ਸਦ ਹੈ। ਸੋ ਸੰਤ
 ਸਵਜਨ ਨੇ ਜੁ ਆਵਤ ਸੁਨਾ ਤਮ ਭੀਤਰ ਜੇ ਕਿਵਾਰ ਸਿਖਲਾ ਸਹਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਮੇ
 ਨਿਸਰੇ ਜਾਨਤ ਭਇਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਖਾਹਸ਼ ਇਨ ਕੇ ਵੀਰਕ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੈਸੇ ਅਵਰ ਕੋਈ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ
 ਮੇਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਰਤੇ ਹੈ ਤਰਾ ਏਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਭਾ ਸੁਣੀ ਤੈਸੇ ਦੇਖੀ।
 ਪੁਨਾ ਚਰਨ ਸੁਨਣ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖੀ ਹੈ ਕਰਿ ਧਾਰਿਰ ਸੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ।
 ਕਿ ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੁਝੇ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਜੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਧਿਆਨ ਪਰਾਇਣ ਭਏ ਅਰ ਕਿਵਾਰ ਕੇ ਬੈਠਨ ਨ ਬੈਠਤੇ ਭਏ। ਸਿਖ ਬਰਨ।
 "ਹੇ ਗੁਰੇ ਸੰਤ ਤੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਜੋ ਜੋ ਕਿਉ ਫਰੇ ਮਾਇਆ ਨੇ ਅਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਜੇ"।
 ਉਤਰ। ਸੁਨੋ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਸੋਇ ਸਮੇਂ ਉਤ੍ਰ ਅਤੁਰ ਭੀ ਹੈ ਪਰ ਮੁਖ
 ਸਿਧਾਂਤ ਸੰਤ ਰਿਦੇ ਕਾ ਇਹੁ ਹੈ ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਉ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਰਤ ਭਏ ਜੋ ਕਹਿਆ
 ਹੈ। ਕੁਸੰਤ ਤੇ ਸਨਕਾਦ ਭਰਾਹੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਚਰਨ ਹੈ। ਸਲੋਕ।
 "ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਨ ਤਾਰੂ ਪੁਛ ਰਿਝੈਨ ਕਨ। ਤਾਰੂ ਖਰੇ ਹੁਜਾਨ ਵੈ" ਏਨੀ ਕਪਰੀ"।
 ਕਦਪ ਉਸ ਕੀਆਂ ਨਹਰਾਂ ਕਉ ਲੈਯ ਜਾਏ ਕੋ ਸਮਰਥ ਭੀ ਜੇ ਤਉ ਭੀ ਤਿਆਰਤ ਹੀ ਭਏ
 ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਅਪਨਾ ਸਾਰਾ ਧਨ ਭਰਨਾ ਨੰਦ ਕਾਰੇ ਧਨ ਪੀਝੈ ਕਾਰੇ ਕਉ ਵੇਡੀਏ
 ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਨੇ ਕੇ ਪਰਤੇ ਪੀਝੈ। ਦੂਜਾ ਉਤਰ। ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨੇ ਕਉ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜੇਤਾ ਧਨ ਭਲੇ ਤੇਤਾ ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਾ ਤਿਆਰ ਹੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭਲਾ ਹੈ।
 ਹੇ ਗੁਰਮੇਥੇ। ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਰੂਪਾ ਕੁਟਲਾ ਵਿਰਰਾਗਣੀ ਇਨਤੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ
 ਜੈਸੀ ਕਉ ਜੋ ਸੋਗ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਾ ਪ੍ਰਭਾਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਜੇ ਵੇਖੁ ਹੋਣਾ ਹੀ ਪਦ
 ਪਾਨ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਕਿਛੁ ਲੋਕ ਨਹੀਂ। ਧੰਜਵੇ ਉਤਰ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਖਰਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂਆ ਤਿਸ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਖਣਾ ਭੀ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ"। ਅਖ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਤਬ ਸੋ ਗਾਜਾ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਅਪੁਨੇ
 ਜਨੇ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਮੇ। ਜੇ ਸੁਰਸ ਨਦੀਆਂ ਕਾ ਪਸਾਰਮ ਮੇ ਗਵਤ ਹੈ ਹੋਈ ਚੰਡੀ ਬਡਿਆਈ ਨਹੀਂ
 ਤਿਨ ਕੀ ਹੋਤੀ। ਜੋ ਪੂਰਬ ਕੇ ਵਾਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਅਰ ਭਾਨੂੰ ਤਨਜਾ ਤਿਨ ਕੀ ਚੰਡੀ
 ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਲੋਕ ਲੋਕਾਂ ਮੇ ਇਹ ਤੋ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਹੈ। ਅਬ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਸੁਨੇ ਇਸ ਕਾ।
 ਮਾਇਆ ਅਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਤਾ ਇਹ ਤੋ ਪਸਾਰਮ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੋਇ ਹੀ ਰਹਿਆ
 ਜਾਤ ਕਾ" ਇਸੇ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਇਹ ਪੂਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾਵਤ।

ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਧੰਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ। ਜੇਈ ਸੰਸਾਰ ਈਸਾ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਏਈ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ।
 'ਤਬ ਲਗ ਚੋਰੋ ਜਾਤ ਕਾ ਜਬ ਲਗ ਚਾਚੇ ਚਿਤ। ਜਰਾ ਮਿਟੀ ਗੁਨਾਮਤਾ ਭਜੇ ਅਤਾਹੀ ਚਿਤ'।
 ਜੇ ਇਹ ਸਹਿਤ ਹੈ ਏਈ ਜਾਤਿ ਕਾਲ ਕੇ ਈਸੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਨਰੋਤਮ ਕੇ ਮੁਖਣ ਤੇ ਸੁਨ
 ਕਰ ਸਭੀ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਤ ਭਏ"। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਚਾਹਿਰ ਜੋ ਹੀ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕ ਕਰ ਸਭੀ ਜਨੋ ਸਹਿਤ, ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਪਰਤਾਕਾਲ ਇਕਤਿ ਸਮਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਨੋਖਿਤ ਪਤੀ ਏਕਲਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਰਚਨੀ ਆਇ ਲਾਗਾ। ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸੀਤਾ
 ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ। ਪੁਨ ਜੁਗ ਕਰ ਜੋਹ ਕਰ ਨਿਮਤਤਾ ਮਹਿਤ ਫਲ ਹੀਨ ਬਹਨ ਏਕਤ ਭਇਆ।
 ਰਾਜੇ ਵਾਰ। 'ਹੀ ਭਾਵਨ ਮੁਏ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹਲਤ ਪਲਤ ਮੇ ਮੇਰਾ ਭਨਾ ਕਰੇਨੈ ਜੇਗ
 ਹੋ ਆਪ ਤਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇ ਕਵਨ ਨਾਮ ਜਪੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸੋਰ ਸੋਰ ਹੀਨ ਹੋਸਾ ਜਪਤੇ ਹੈ।
 ਕੋਈ ਪ੍ਰਣਵ ਜੋ ਭੀਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਜਪੇ ਹੈ ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਾਮ
 ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕੇ ਜਪੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਮਨ ਡੇਕ ਖੁਦਾਇ ਅਨਾਹੂ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਨਾਮ ਪੀ ਅਨੰਤ ਹੈ, ਪੁਰਸੋਤਮ ਕੇ, ਅਚ ਜਪਨੇ ਵਾਰੇ ਭੀ ਅਨੰਤ, ਪਰਸੋਤਮਕੇ, ਗੁਆਮੀ ਜੀ।
 ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਭਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤ ਮੁਏ ਜਪਨੇ ਜੋ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ
 ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਮੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂਆ ਜਾਣ ਕਰ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਨਹੀਂ
 ਕਰਨਾ। ਤਬ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਐਸੇ ਮੋਖੇ ਕੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰਿ। ਹਰਿਜਨ ਵਾਰ।
 "ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨੌਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਦੀ ਗੇ ਭੋਸੀ ਕੀ ਪਹਿਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕਾ
 ਹੈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਨੌਕਰ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ
 ਜਿਸੀ ਦੇਸ ਜੀ ਸਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਇਹੀ ਆਪਣੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਸੇਵਕ ਜੀ
 ਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਨੌਕਰ ਹੂੰ। ਪੁਨਾ ਦਰਗਾਹਿ ਮੁਕਤੀ ਤੇ ਦੁਤੀ ਹੈ।
 ਰਤਰ ਪਦਾਰਥ ਹਲਤ ਪਲਤ ਮੇ ਮੁਖਦਾਈ। ਜੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਦੁਨੋ ਹੇ ਭਿਰਤਯ ਜੀ। ਜੋਸੇ ਨਦੀ
 ਪਰ ਅਨੰਤ ਏਕੇ ਖੜੇ ਹੈ ਤੇ ਪਾਰ ਸਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਕੀ ਵਾਜੀ ਹੈ ਏਵਟ ਭੀ ਤਿਸੀ ਪਰ
 ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸੀ ਪਰ ਰੜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਤ ਕਾਲ। ਜੋ ਵਾਜੀ ਭੀ ਅਤ ਕਲਜੁਗ
 ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪੋਤ ਕੀ ਹੈ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਆਇ ਜੋ 'ਇਤੁ ਤਏ ਹੈ'। ਜੋ
 ਏਵਟ ਹੈ। ਵੇਸਾਗ ਵਿਵੇਕ ਰੂਪ ਵੰਡ ਜਪੇ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਰਾ ਹੈ। "ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹੇ ਗੁਰ ਵਾਹੁ"। ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਕਰੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾਲਾ ਤੇ ਉਚਾਰਿਆ ਕਰੋ। ਤਬ ਐਸੇ
 ਸੁਨ ਜਤ ਸੋ ਲੋਕਾ ਜਪਣੇ ਸਹਿਤ ਹੋਤੀ ਹੋਈ ਤਾਤ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ ਰਚਨਾ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਨਾ ਮੇਰੂੰ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰਿ ਹੈ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਸੇਵਾ ਦਸੀਏ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਸਵਲ ਹੋਵੇ। ਤਾਂਏ ਆਪ ਹਰਿਤ ਭਏ ਜੋ ਦੁਸਾਰੀ ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਹੈ।

ਨੀਤ-ਸਹਿਤ ਨਿਆਉ ਕਰਨਾ ਅਨਾਥ ਕਾ ਖਖ ਭੀ ਕਰਨਾ। ਜੇਹੇ ਪਰਜਾ ਕੇ ਦੁਖ ਨ ਪਹੁੰਚੈ
 ਸੇ ਧਤਨ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ, ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਨੇਮ ਸੇ
 ਕਰਨਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਸਹਿਤ। ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਧਿਆਨੇ ਹਰ ਤਾ ਛੁਸਾਏ ਮਨ ਨੀਵੀ ਗੁਰਾਂ ਸੀਤਾਂ ਮੇ
 ਭਗਤੀ, ਬੇਦ ਕਾ ਬੀਰਗੁ ਜੇ ਧਿਆਨ ਧਤਨ ਪਹੁੰਚੇ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰ। ਅਰ ਇਹੁ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਗੇ ਮਸਤਕ ਹਰ ਕਰ ਏਕੋ। ਪੁਨਾ, ਜੇ ਇਸ ਧਰਮਸਾਲ ਕੇ ਅਧਿਸਟਾ
 ਜੋ ਮਹੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ। ਪੁਨਾ, ਜੋ ਰਾਧ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਅਪਨੇ ਤਰਨੈ ਕੀ ਭੀ ਸੇਵਾ,
 ਮੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਇਹੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਣ
 ਤੁਸੀ ਜਾਵੇ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ। ਤਬ ਆਇਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਚਲਤੀ ਬੇਰ ਕਹਿਤ ਭਇਆ,
 "ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਕੋਟ ਜਨਮਾਂ ਕੇ ਪੁੰਨ ਆਇ ਭਲੀ ਭੂਤ ਭਏ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਕਾ
 ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਾਜੁ ਐਸਾ ਭਇਆ ਹੈ ਜੇਸੇ ਜਨਮ ਅਪੇ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵਨ ਸੂਰਜ ਹੋਵੇ ਸੇ। ਹੁਧਿ ਹੁ ਲੋਚਨ ਨਾਮ ਆਦਿਤ। ਪੁਨਾ, ਜਨਮ ਚੰਕ ਕਉ ਪੁਰਮ ਨਿਧੀ
 ਪਾਗਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਜੇਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਉ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕਾਲੰਤ੍ਰੁ ਸੇ ਅਰ ਚੱਕਰਵਰਤੀ
 ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਧ੍ਰਿਯਾਪਨ ਮੇ। ਜੇਹੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਨਿਨ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਤੇਸੇ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨਿਨ ਹੋਇਆ ਹਾਂ
 ਹੇ ਭਗਵਨ"। ਐਸੇ ਕਥਨ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਬੀਦਨਾ ਕਰ ਕਰ ਸੇ ਸਰਦਾਰ ਰਮਤ ਰਾਮ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ, ਸੰਤ ਜੀ ਇਕੰਤ ਪਾਇ ਕਰ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨਿਨ ਭਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਐਸੇ
 ਪ੍ਰਾਨਿਨ ਨ ਥੇ ਜੇਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਗਾਨ ਪ੍ਰਾਨਿਨ ਹੋਤੇ ਭਏ, ਸੰਤ ਜੀ। ਅਤੇ ਅਜੇ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੀ
 ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਤੇ ਹੋਇਦ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਰਤਾ ਨਹੀਂ
 ਕਰੀ ਤਿਸ ਨੇ। ਐਸਾ ਕੋਈ ਅਨੰਦ ਉਨ ਕੇ ਆਪਕ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਖਿਣਮਾਤ੍ਰੁ
 ਭੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਤੇ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਹਸੀਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ:
 "ਇਕ ਤਿਨ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੇ ਰੋਗ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਹਿ। ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਰਿ ਪਾਈਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨਾ
 ਵਾਹਿ ਮਨ ਮਾਇ"। ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ। ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲੀਰ ਜੀ ਤਾਈ ਉਈ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਏਨ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਣ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਕਹਤ ਭਈ, "ਤਾਈ ਤੇ ਕਿਉ ਤਿਆਗੀ
 ਹੈ, ਪੁਤ੍ਰ ਉਣਨ ਸੇ"। ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਏ ਕਲੀਰ ਜੀ, "ਹੇ ਮਾਤਾ ਮੈਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਉਦਾ ਹੈ, ਤਦੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ
 ਸੇ ਕੋਨ ਸੇ ਸੁਨੇ: 'ਜੇਹਾ ਨਾਨਕ ਤਾਗਾ ਬਾਹੋ ਬੇਹੀ ਤਬ ਲਗ ਧਿਯਾਰੇ ਰਾਮ ਜਨੇਹੀ, ਇਹ
 ਘਾਟਾ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੈ। ਨਾਲੀ ਕੇ ਫਿਰੁ ਸੇ ਜੋ ਵੁਕ ਮਾਰ ਕੇ ਜੋ ਤਾਗਾ ਨਾਲੀ ਕਾ ਬਾਹਿਰ
 ਨਿਕਸਾਣ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਇਛਨੇ ਮੇ ਮੇ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੁਲ ਜਾਤਾ ਹੈ; ਕਿਆ ਰਾਨਾ ਤੇ ਉਰਾਰਿਆ
 ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤਾਈ ਤਿਆਗੀ ਹੈ"। ਜੇ ਉਨ ਕੇ ਦੇਸ ਕੀ ਜਤੀ ਜੋਈ ਜਾਏ ਸੰਤ ਹੀ, ਹੋਰ
 ਵਿਸੇ ਅਸਕਤ ਮਤੀ ਕੀ ਕਰ ਜਾਏ"। ਰਾਜ ਅੰਗ ਸਮਰ ਕਤ ਕੇ ਜਾਣ ਕੇ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਤਿਯਾਗ ਦੇਤੇ
 ਭਏ, ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ। "ਉਹ ਰਸ ਆਵਾਹਿ ਇਹ ਰਸ ਨਹੀਂ ਭਾਵਾ" ਐਸਾ ਕੋਈ ਜੁਭਾਵ

Siddha

Siddha

ਗੁਰੀ ਕਾ ਭਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੁਰੀ ਦਿਆ ਕਾ ਉਨੀਆਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ
 ਇਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਹਏ, ਸਨਾਨ ਅਰ ਭਜਨ ਲੀਏ। ਪੂਰਨ ਤੀਵੀਆਂ ਕੀ ਤਰਫ ਖਜੀਆ ਕੇ ਸਨ ਮੇ।
 ਤਹਾਂ ਏਕ ਸਿਧ ਆਵਤ ਹਏ ਸੇ ਕੈਨ ਪੂਰਨੇ ਸਿਧੇ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਗਜੀਨੀਓ। ਵੈਰਾਜ ਕਾ ਵੇਸ ਦੇਖ
 ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ ਤੇ ਸਾਹੁ ਆਦਰ ਕੀਆ। ਤਹਾ ਸੇ ਸਿਧ ਚਰਨੀ
 ਮਸਰਕ ਟੈਕ ਕੇ ਧੈਨ ਜਾਤੇ ਹਏ, ਸੰਤ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮ
 ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਾ ਭਾਵ ਏਹ ਵਿਸਾਸਾ ਤੇ ਵਿਰਸਾ ਵਿਰਚਤੇ ਜਾਨ ਕਰ। ਸਿਸਾਰ ਤੋਂ ਕਨਾਰੇ ਤਤਿ
 ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ ਬਹੁਤ। ਤਹਾ ਸੇ ਸਿਧ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਿਧਵਰ ਪਰਮ
 ਸਾਂਤਿ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਖ ਚਿਤ ਭਏ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੀ ਦਾਹ ਦੀ ਜਨਮ ਟੈਕ ਪਰਮਨਿਧ ਪਾਇ ਕਰਿ
 ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੇ ਸਿਧ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਗਜਨੀ ਵਾਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ
 ਕੀ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨਤੇ ਭੁਇਸਿਧ ਕੇ ਮੁਖੇ । ਸੇ ਸਿਧ ਕਹਤ ਹਏ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਏਕ
 ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕੇ ਰਲੇ ਜਗਨੀ ਸੇ ਤਹਾ ਉਹਾ ਸੇ ਅਪਨੇ ਲੇਤੁ
 ਆਧ ਲੇਤੇ ਹਏ ਛਾਦਨ ਸੇ। ਜਹਾ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਆਏ, ਤਹਾ ਸਨਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਭੀਤਰ
 ਜਖੂ ਖੋਲਤੇ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾਹਨ। ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਪੁਨਾ ਰਸਮਾ ਆਧ ਲੇਤੇ
 ਭਏ ਮਸਰਕ ਟੈਕ ਕਰ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਪੁਨਾ ਗਜਨੀ ਮੇ ਆਇ ਅਖੀ ਖੋਲਤੇ ਹਏ । ਜਾਂ ਤੇ
 ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨੈਨੇ ਦੁਆਰੇ ਚਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਨ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਥਾ
 ਅਕਬਨੀਯ ਹੈ। ਅਰਧਪਾ ਭਰ, ਖੀਰਤੀ ਅਲਪ ਕੁਜੇ ਮੈ ਰੀਧ ਕਰ ਅਸਟਮੇ ਪਹਿਰ ਮੇ ਖਾਏ ਹੈ
 ਗ੍ਰਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜੀ ਉਚਾਰਣਾ ਤੋਂ ਮੁਖ ਮੈ ਗ੍ਰਾਸ ਪਾਵਣਾ।
 ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪਰਮੇਸਵਰ ਪਿਆਰਿਓ ਕੇ ਚੀਰੇ ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਸਨਿਗਧ ਘ੍ਰਿਤ ਅਰ ਮਿਸਟੀਨ ਸੇ
 ਖਾਵਾਵਨੇ ਤਿਨਾ ਨੇ। ਪੁਨਾ, ਕੁਟੀਆ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾਣਾ, ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਨੀਏ। ਪੁਨਾ
 ਗੁਰਮੁਖ ਨੈਨੇ ਕੀ ਪੰਗਤਿ ਨਵਾਇ ਕਰਿ ਫੰਤ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸਬਦ ਵੇ ਤਰਤੀ ਗਾਇਨ ਕਰਵਾਵਣੇ।
 ਪੁਨਾ, ਨਾਮ ਕੀ ਮਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਸੇ ਕਈ ਉਚਾਰ ਕਰਵਾਵਣੇ। ਜੈਸੇ ਪਾਸਾ ਰਾਟਮਾਨ ਮੈ
 ਬਾਨਿਕੀਆਂ ਕੇ ਹੁਧਵਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜਗਿਆਸੀਆਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਿਖਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਆਪ ਕੀ ਸੇ ਕੀ ਸੁਣ ਕਰ ਸਾਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਸੇ
 ਸਿਧ ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰਿ ਰਮਤ ਰਾਮ ਹਏ। । ਸਾ:। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਸ੍ਰੀਭੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਧ ਪਰਸੰਗ ਸੇ । ਨੀਸਮੇ ਬਯਾਯ। (੧੯) ਏਕ ਪਠਾਨ
 ਸਿਰਦਾਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਤਿਸ ਕੀ ਏਕ ਪੁਤਾ ਹੋਤ ਭਈ। ਜਹਾ ਤਰਨ ਸਿੰਘ ਹੁਈ ਸੇ ਅਪਨਾ
 ਨਕਾਹੁ ਨ ਕਰਾਵਤ ਹਈ ਯਦਪ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਰੇ ਭੀ ਰਹੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜਹਾ ਪਰਸੂਤ ਕਾ ਨਾਮਾ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ਏਕ ਤੇ ਮਹਾਂ ਕਾਟ ਹੋਤਾ ਏ ਗੁਆਂਨ ਕੇ। ਦੁਤੀਏ ਰੂਪ ਸੁੰਦ ਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਰਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਰਿਤਿਏ ਸਲ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਗੀਰ ਕਾ। ਚਤੁਰਥ ਜੋ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਕਪੂਰ ਹੋਣੇ ਤੇ ਭੀ ਹੈ।
 ਸੁਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਮਹ ਜਾਣੇ ਸੇ ਭੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਇ ਕਾਜ ਕਾ ਕਾਜ ਮੈ ਨਹੀ ਕਰਾਵਤੀ।

Siddha

1211-1212

ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸਖੀਅਨ ਮੈ ਤੇ ਪੁਤੀ ਤਈ ਜੋ ਹਿਰੁ ਰਾਜ ਪੁਤੀ ਵਿਵਾਹੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਅਪਨਾ।
 ਇਸ ਪੁਕਾਰ 'ਚੁ ਕੋਈ ਕੁ ਮਾਸ ਬੀਤੇ ਜਬ ਸਖੀਅਾਂ ਦੁਆਰੇ ਭਰਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕਾ ਅਨੰਦ ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ
 ਰਚਿਤ ਹੈ ਜਾਂਤੀ ਹਈ। ਜਾ ਤੇ ਗੁੰਗ ਕਾ ਬਡਾ ਬਲਿ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸੈਭਿਰਿ ਰਿਖੀ
 ਕਉ ਮਣੀ ਕਾ ਫੁਸੀ ਭਾਸਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਸਿੰਘੀ ਰਿਖੀ ਕਉ ਗੀਤਾਕੀ ਕਾ। ਪੁਨਾ, ਪਰਸਰ ਕਉ
 ਨਿਕਟ ਮਛੇਦਰੀ ਕਾ। ਤੇ ਅਲਪ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕੋਠ ਕਥਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੀ
 ਖਿਸਾ ਮਾਇ ਪੁਤੀ ਇਕੀਤ ਕਹਤ ਕਈ ਜੋ ਹੇ ਮਾਇ ਮੈ ਤਾਂ ਰਾਮ ਕਉ ਇਕੀਤ ਕੇ ਕੋਠ ਮਿਲਤੀ
 ਰਹਤੀ ਹੈ ਪੁਰਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਕਾਰੁ ਸਿਤਾਈ ਕਰਵਾਵੈ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੀ
 ਮਾਤਾ ਕਹਤ ਕਈ ਹੈ ਪੁਤੀ 'ਚੁ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸੁਨੈਗਾ ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਨਾਜ ਕੀ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇ
 ਮੈਨੂੰ ਤੀ ਮਰਵਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੈ ਐਸਾ ਜਾਨਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਹ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਚਨ ਸਰਨ। ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਤ ਪੁਤੀ ਦੋਨੋ ਕਰਮੇ ਅਕੋਰ ਨਲੇ ਕਰ ਇਕੀਤ ਸਮਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਆਇ ਮਾਤਕ ਟੋਕਤੀ ਹਈ ਅਰ ਅਪਨੀ ਖਿਸਾ ਨਿਕਪਟੇ ਕਰ ਕਰ ਦੀਨੀ। ਤਾਂ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਰ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਈ। ਜੋ ਕੋਸੀ ਆਖੈ ਹੈ ਜੋ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਰੂਪੀ
 ਹੁੰਦਾ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ। "ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਖੈ"।
 ਤੇਸੇ ਤਿਸ ਪਰ ਪੜੀ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸੰਤ ਕੀ ਜੇਸੇ ਰੰਦਮਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਣਾ ਸੁਧਾ ਕਰ ਜੋ ਪੂਰਤ ਹੈ
 ਤਕੋਰੀ ਪਰ ਪੜੈ ਵਾ ਕਵੀਆਨ ਪਰ ਪੜੈ ਜੋ ਜੇਸੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਕੋਰੀਆਂ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਰ ਸੰਤ
 ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਕਾਮ ਕਾ ਤਪ ਮਿਟ ਗਇਆ ਤਿਸ ਕਾ ਜੇਸੇ ਜੈਸਝ ਅਖਾੜ ਕੀ ਤਪਤ
 ਵਰਖਾ ਕਰ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੋ ਸੀਤਨ ਭਈ। ਅਦਗੀ ਕੇ ਮਾਵਝ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਅਸਨਾਸੀ ਭਰਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ। ੧। ਏਕ ਸਮੇ ਕੋਈ ਏਸਾ ਕੋਟ ਜੋ ਤੁਰਿਆ
 ਸਾਹੀਵਾਲ ਸੇ। ਤਿਸ ਸਾਧ ਕੇ ਕਹਤ ਭਈ ਅਸਾਭੀ ਤਹਵੇਂ ਭਾਈ ਬਾਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਸੁਨਾਵਲੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਧੂ ਸਤ ਬਚਨ ਕੋਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਜੀ ਕੇ, ਪੁਨਾ,
 ਸਾਹੀਵਾਲ ਮੇ ਆਇ ਕਹਿ, ਭਾਈ ਬਾਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤ੍ਰੈਵੇਂ,
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਕਹਤ ਭਇਆ, ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ, ਪੁਰਸ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਹਿ. ਭਾਈ
 ਬਾਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਈ। ਜੋ ਸੋਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਰੋਕੜ ਸਰਾਭੀ ਵਤ ਖੋਲੀ ਵੈਠਾ ਹੈ
 ਤੇ ਖੋਲੀ ਖੋਲ ਕਰ ਤੋਕਾ ਕਉ ਪੜਾ ਬਾਟਤਾ ਹੈ। ਸਿਰੀਤ ਇਹੁ ਜੋ ਅਨੇਕ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਨਾਮ
 ਕਾ ਪ੍ਰਿਦੇਸ ਦੇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਕਹਤੇ ਕਾ ਤਾਂਤ ਪਰਸ ਇਹੁ ਜੋ ਰਮਾਰੇ ਜੇਸਾ ਅਵਧੂਤ ਹੀ
 ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰਹਤਾ ਅਤਮ ਧਨੁ ਨੂੰ ਖਾਇ ਕਰ। ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਧੂ ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਹੋ ਰਹਾ।
 ਪੁਨਾ, ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਕੋਟ ਮੈ ਆਇ ਕਰ ਜੋ ਸਾਧ ਪੁਤ ਉਤਰ ਰੂਪ ਜੋ ਬਚਨ ਕਾ ਭਾਈ ਬਾਹਲ ਸਿੰਘ
 ਸਿੰਘ ਕਰ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਸੁਨਾਵਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਕਰ ਆਏ ਹੋ ਪੀਛੇ। ਸਿੰਘ
 ਅਵਲੋਕਨ ਨਿਆਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੈਨਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੁਨ ਕਰ ਉਤਰ ਤਿਸ ਕਾ ਕਹਤ ਭਈ,

ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਇਕ, ਮਾਨੋ ਫੂਲ ਝਲਦੇ ਹੋ, ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਕੇ ਬਰਨ ਹੋ, ਗੁਰ ਮੁਖ ਲੋਕੋ। ਤਥਾ ਸੰਤ ਹਰਨ:
 "ਹੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਇਸ ਸਾਤ ਕਾ ਖਿਰਾਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬੈਠੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਭਧੀ ਹੂਈ ਹੈ।
 ਤਾਤ ਪਤਾ ਇਹੁ ਇਸ ਮੈ ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਅਵਸਥਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਅਰ ਇਹੁ ਅਰਾਧਨਾ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਮਾਰਗ
 ਤਾ ਦੇਨੋ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰਮ ਤੇ ਅਗਮ ਕਾ ਖਿਰਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਕਠਨ ਧੰਨ ਮੈ ਕੋਈ ਇਕ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜੋ
 ਧੰਨ ਕਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਵਨ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰ ਅਵਸਥਾ ਤੇ
 ਕਲਿਆਣ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਯੁਗਾਧਿਕ ਨਿਯਾਇ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਤੀ ਕਿਛ ਅਰਜਨ ਨਹੀ।
 ਅਰ ਜੋ ਆਚਾਰਯ ਮਾਰਗ ਹੈ ਸੋ ਪਾਧਰੀ ਧੰਨ ਹੈ। ਖੁਨਾ ਮਾਰਗ ਜਿਸ ਮੈ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਜਾਨ ਸੁਖੇਨ ਹੀ
 ਰਹੇ ਜਾਵੇ ਆਤਮਾ ਦੇਸ ਰੂਪ ਸੁਦੇਸ ਨੂੰ। ਜੋ ਕਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ ਭਗਤੀ। ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਐਰ ਤੇ
 ਜਪਾਵਣਾ, ਗਾਣੇ ਖਾਵਣਾ ਸਾਗ ਤੇ ਖੀਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ। ਕੁਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦੁਨਾ, ਪੁਨਾ ਸੁਣਾਵਨ
 ਨਿਸਕਪਟ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਰ। ਨਾਮ ਦਾਨ ਤੇ ਸਨਾਨ ਪੁਨਾ ਰਿਦੇ ਕਰੋੜਤਾ ਜੋ ਗੰਠੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਆਗਣੀ,
 ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਆਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਵਨਾ ਕਰਿ ਕਰਣਾ। ਐਸੇ ਧੰਨ ਸੁਖੇਨ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਅਤਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਜੀਵ ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਏ। ਪੁਨਾ,
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਰ ਕਹੇ ਹੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਏਕ ਗੁਰਮ ਸੋਤੀ। ਦੂਜੇ ਗੁਰਮ ਨੇਸਟੀ। ਤਿਤੀਏ
ਗੁਰਮ ਸੋਤੀ ਤੇ ਗੁਰਮ ਨੇਸਟੀ। ਜੈਸੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨਿਖਾਏ ਕਾ ਢਿਟਾਤ ਦੀਆ ਹੈ ਹੁਥਾਨੇ ਨੇ।
 ਐਧ ਤੇ ਪਿੰਗ ਤੀਜਾ ਸਰਣੀ। ਐਧ ਮਲਾਹਵਤ ਤੇ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗੁਰਮ ਸੋਤੀ ਜੋ ਕਥਨ ਤੇ ਗੁਰਮ
 ਕਾ ਕਥਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਨਾਹੀ ਜਾਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਜੋ ਨਾਹੀ ਦਰਸਿਆ।
 ਜੈਸੇ ਐਧੇ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਟਾ ਨਾਹੀ ਨਾਹ ਆਵਣਾ ਹੈ ਤਥਾ ਸੋ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਸਕਾਮੀ ਸਮਝਣਾ।
 ਤਾ ਤੇ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ। ਦੂਜੇ ਪਿੰਗ ਨਿਖਾਦਵਤ ਹੈ
 ਗੁਰਮ ਨੇਸਟੀ ਅਵਸਥਾ ਗੁਰੂ ਸਰਨ ਆਏ ਜਗਿਪਾਸੀ ਕੇ ਜਨਮ ਆ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ
 ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ, ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ। ਜੋ ਗੁਰਮ ਵਕਤਿਤ ਆਦੀ ਸਕਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ; ਗੁਰਮ
 ਚਿਦਿਆ। ਤੀਜੇ ਸਰਣੀ ਹੈ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰੀਆ,; ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਧੰਨੀ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਾਵਕਾ
 ਪਰ ਜਾਰ ਕਰ। ਤੈਸੇ ਜੋ ਅਚਾਰਯ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗੁਰਮ ਸੋਤੀ ਗੁਰਮ ਨੇਸਟੀ। ਜੋ ਸਰਨ ਆਏ ਧੰਨ
 ਕਉ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਤੇਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਖਸੀਸ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੂ ਤੇ ਪਾਰ
 ਕਰ ਦੇਤੇ ਜਿਨਾਨਵਾਨ ਨਾਵਕਾ ਪਰ ਰਜਾਇ ਕਰ। ਐਰ ਢਿਟਾਤ ਸੁਨੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਜੈਸੇ ਦੋ ਧੰਨਵੰਤ
 ਪੁਰਸ ਜੋ ਕੋਊ। ਏਕ ਜਬ ਗੋਈ ਪਾਕਸਾਲਾ ਧੀਰ ਕਰਵਾਵਤਾ ਸੀ ਅਪਨੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨੀਏ ਤਬ ਓਹ
 ਉਦਾਰ ਧੰਨਵੰਤ ਥਾ ਸਾਥ ਹੋਰ ਸਹੀਸ ਪੁਰਸਾਂ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਵਤਾ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਧਨਾਢ
 ਜੋ ਆਪਨੇ ਪੇਟ ਕੀ ਪਿਟਾਗੀ ਹੀ ਪੂਰਣ ਕਰਨ ਨੀਏ ਪਰਪਕ ਅੰਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਪਾਕਸਾਲਾ ਮੈ। ਜੋ ਜੀ
 ਇਹੁ ਸਿੰਧਾਤ ਸੁਖਮ ਮਨੀਖਾ, ਗੋਕ ਵਾਲੀ ਹੁਧਿ ਕਰ, ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ
 ਜਾਤਾ। ਪੁਨਾ ਢਿਟਾਤ ਉਦਾਰ ਜਨੀ ਪਰ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਪੁਨ ਮੂਰਤੀ ਜੋ

ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਰੂ

ਜੇ ਕਰਤਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਰਨ ਗਭਨ ਨਵ ਥੰਡ ਮੇ ਸਿੰਧੂ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮੇ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਵਿਰਰ ਕਰ
ਜੀਆਂ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ ਲੀਏ ਕਰਤੇ ਭਏ । ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭਨਾ ਹੋਵੇ ਤੋ ਭਨਾ ਹੈ। ਭਲੇ
ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੇ ਇਹ ਭਲੀ ਮਨਸਾ ਰਹਤੀ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿਣ
ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਆ ਹੈਸੀ ਆਤ ਐਰਾਵਤੀ ਸਰੀ ਬੀਰ ਸੀਤ ਕਾਨ ਮੇ ਠਾਂਡੇ ਸੇ ਆਯਾ । ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਤਪ ਕਰਤਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿਣ ਜੀ ਭੀ ਨਦੀ ਬੀਚ ਕੰਠ ਤੀਕ
ਖੜੋਏ ਹੁਏ ਤਸ ਅਤਿਅੰਤ ਸੀਤ ਵਿਆਪ ਗਇਆ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਤ ਜੀ ਕਉ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਰਣ
ਅਰ ਆਇ ਫੁਹਾਇ ਕਰ ਦੇਤਨ ਕਰਤੇ ਭਏਦੀਦੀ ਏਸ ਅਵਤਾਰ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਇਹੁ ਜੇ ਮੇ ਜਪ
ਤਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਲੀਏ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਤੁਮਾਰੇ ਜੇ ਸਿਖ ਸਾਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ
ਸੁਖ ਵਸਤੇ। ਨਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪੁਰਖਾ ਕਹੁ ਤੈਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਸਾਖ ਹੋਨੋ ਐਸਾ
ਜਤਨ ਤੁਸਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਖਾਵਹੁ ਖਰਚਹੁ
ਕਨ ਮਿਨ ਭਾਈ ਤੇਟ ਨ ਆਵੇ ਵਧਦੇ ਜਾਈ"। ਜਥਾ। "ਜਾ ਕਾ ਦਾਨ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਹੀ"।
ਪੁਨਾ "ਖਾਓ ਖਰਚ ਕਹੁ ਤੇਟ ਨ ਆਵੇ ਅਭਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ। "ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਹੁਣਿ ਸਭਨਾ
ਨੂੰ ਕਰ ਦਾਨ"। ਇਤਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਸਾਧ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਬਰਨ ਕਮਨਾ
ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਬੀਨ ਬੀਨ ਕਹਤ ਭਇਆ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਇਆ, "ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਯੋਗਰ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਖਜਾਨੇ ਕੀਆਂ ਕ੍ਰਿਸੀਆਂ ਤੁਸਾਂ ਜੈਸੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਬਖਸੀਆਂ ਹੋ ਭੈਰ
ਪੁਛਿਆ ਨਹੀਂ। ਜਥਾ। "ਭਗਤ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਜਉਪੇ ਫਿਰ ਨੇਪਾ ਮੂਨ ਨ ਕਹਿਆ"।
ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਆਪ ਚਾਹੇ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਕਾ ਜਕਤਾ ਰੂਪ ਤਾਲਾ ਬੋਲ ਦੇਦੇ ਹੋ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ। ਤਾਂ
ਆਪ ਹੀਨ ਹੋ"। ਸਾ: ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਹੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ
ਅਤੇਟ ਵਰਨਣ ਸੀਸਮੇ ਪ੍ਰਯਾਇ। (੨੦)। ਅਹ ਵਰ ਦੇਣੇ ਕੀ ਸਾਖੀ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਏਕ ਸਮੇ
ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ, ਜਹਾਂ ਖਜੀਆਂ ਕਾ ਧਨ ਹੈ, ਤਹਾਂ ਇਕੰਤ ਤਪ ਭਜਨ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ
ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ। ਜੇ ਏਕ ਕਾਲ ਆਮ ਕੇ ਦਿਨ ਮੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਸੇ ਬਹੁਤ ਆਵਤਾ ਭਇਆ
ਦਿਨ ਜਹਾਂ ਫਾਇਆ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਤਹਾਂ ਆਤਪ ਆਵਤ ਭਈ, ਕਿਆ ਜੇ ਧੂਪ ਹੈ ਜੇ ਅੰਤ
ਭਈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਭਾਈਰਾਮ ਨਿਘ ਜੀ ਜੇ ਗੁਰ ਭਗਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਅਤਪ ਪ੍ਰਦੀਤ ਆਈ ਜਾਨ ਕਰ
ਆਪਣੀ ਅਥਿਤੀ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਕੀ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਿਸ ਤੇ ਅਥਿਕ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਿਸ ਤੇ ਜਡੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾਕ ਭਰੰਡ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕਾ
ਜੇ ਏਸ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਤੇ ਬੀਨ ਸੰਪਤ ਬਹੁਤ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੇ ਸ੍ਰਿਵਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੇ
ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਆਇ ਠਾਂਡੇ ਭਏ। ਸੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰ ਗਏ ਆਈ ਨ ਉਠਿਆ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਗਿਰਜਾ ਪਤੀ ਕੋਪ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਸਰਾਪ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਦਮ ਚਾਰ
ਜਨਮ ਨੀਚ ਜੈਨੀ ਕਾ ਪਾਉ ਤੂੰ, ਹੇ ਪਾਪੀ। ਜਬ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰੇ ਬਖਸ਼ਾਇਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ

ਤੋਂ ਚਖਸਤੈ ਸ੍ਰੀ ਇਕ ਕੇਤ ਮੁਦ ਨਾਹੀ। ਤਥਾ ਸਲੋਕ। ਸਿਵੇ ਹੁਸਟਾ ਗੁਰੂ ਤਾਤਾ ਗੁਰੂ ਹੁਸਟੈ ਨਕਸ਼
 ਰਿਤਹ। ਪ੍ਰੰ ਧੁਹਮ ਗੁਰੂ ਹੋਵ ਤਾਮਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵੇਨਮਹ। ਸਿਵ ਕੋਪ ਜੋ ਕਰ ਕਰੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਖਿਆ
 ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈ। ਸਿਛੇ ਕੋਪ ਤੇ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਪਰ ਕੋਪ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਿਵ ਜੀ ਸਦਪ ਸਹਾਇਕ ਨਿਕਟ
 ਹੀ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਭੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ। ਏਸੇ ਸਾਧਨ ਸਿਮਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੀ ਕੀ
 ਸਰਨੀ ਹੋ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਪੂਜਨ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਯਾ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਸਲੋਕ। "ਗੁਰੂ ਧੁਹਮਾ ਗੁਰੂ ਵਿਸਨਰ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਮਹੇਸਰਾ। ਸਾਖਿਯਾਨ ਪਰੈ ਧੁਹਮੀ ਗੁਰੂ
 ਤਾਮਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵੇਨਮਹ"। ੧ । ਅਪਣੇ ਤਜਨ ਤੇ ਹੀ ਅਧਕ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਉਨ
 ਜਾਂਦੇ ਹੁਏ ਆਪ। ਤਾਦਰ ਨੇ ਕਰ ਏਕ ਤਰਫ ਖਜੂਰ ਕੇ ਏਕ ਮਹੀਰ ਸਾਥ ਸਾਧ ਕਰ ਏਕ ਤਰਫ
 ਆਪ ਕਰ ਕਮਲ ਜੋ ਪਕੜ ਖੜੋਤੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਛਾਇਆ ਕਰਤੇ ਹੁਏ
 ਆਤਪ ਹਟਾਇ ਕਰ। ਐਸੇ ਸਹੀ ਖੜੋਤੇ ਧੁਹਮ ਪਹਿਰ ਸੇ। ਦਿਨ ਮਣੀ ਜੀ ਜਬ ਆਰੇ
 ਾਏ ਕਿਯਾ ਮਹੂਰਤ। ਹਰ ਰੋਰ ਹੀ ਘੋਰਾ ਦਿਨ ਅਖਾੜ ਕਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸਟ
 ਹਰ ਕਰ ਉਤੇ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਮਾਧੀ ਪ੍ਰਾਇਣ ਭਏ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚ ਕਰ।
 ਇਸ ਮੈ ਉਨ ਕੀ ਗਤੀ ਜੋਈਜਾਣੇ। ਮੇ ਜਾਤ ਕਿਯਾ ਜਾਣੇ ਤੋਂ ਹੀ ਕੁਛ ਕਹਿਣਾ ਦਇਆ।
 ਤੇਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਮੀਚੇ ਪੁਨਾ ਘਾਨ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਨਾਹੀ ਹੈ। ਜਬ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਕਾ
 ਪਹਿਰਾ ਭੁਇਆ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਉਨ ਕਰ ਰੂਪ ਚਾਪ ਹੀ, ਅਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਨੇ ਕਰ
 ਆਪ ਹੀ, ਐਰ ਤਰੁਕੇ ਤਰੇ ਜਾਇ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ। ਨੁ ਨਾਵਨ ਕਾ ਹੋਵ ਏਹੁ ਜੋ ਸੇਵਕ
 ਕਉ ਪਰਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਾਦਰ ਕੋ ਖੋਲ ਕਰ, ਜਹਾਂ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ, ਜਾਨੂੰ ਉਤੇ ਕਰ, ਅਰ ਹਾਥ ਕਾ ਆਸਣ ਲਾਇ ਕਰ, ਏਨੇ ਸੰ ਤਰਾਂ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਚਰਨ ਚਾਪਣੇ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਧੜੇ ਹਰਿ ਜਨਾ ਨੇ ਏਨੇ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰਾ
 ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ। "ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਆਪ ਧੁਖੇ ਖੜੋਤਾ ਤੇ ਆਸਾਨੁ ਛਾਇਆ ਕੀਤੀ ਸੇ ਕੀ ਜਾਣੇ ਕਰ
 ਆਤਪ ਮਿਟਾਈ"। ਤਾਂ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: "ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਇਨ ਅਪਣੀ
 ਦੇਹ ਨਾਲੇ ਆਪ ਕਾ ਸਰੀਰ ਪਿਆਰਾ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਸਤੇ ਜਾਇਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦੇ ਸੁਆਮੀ
 ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੋ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਤੁੰਗ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸੇਵਕ ਕੇ ਬਚਨ, ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ, ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ, ਜੋ ਵਰ੍ਹੇ ਧੁਹੀ। ਜੋ ਚਾਹੁਤੇ ਹੋ ਜੋ ਮਾਂਗੇ। ਤਬ ਜਿਵੇ ਰੂਪ
 ਕੋਠੀ ਕੇ ਅਧਕ ਰੂਪੀ ਤਾਕ ਖੋਲ ਕਰ ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਤੰਭਾਰ ਦਿਖਾਵਤ ਭਏ। ਜੋ ਦਾਸ ਅਰ ਸਰਨਨ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਅਨਜਾਨ ਹਾਂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੇਰੇ ਕਰ ਕਿਨ ਜੇਵਾਂ
 ਤੋਂ ਬਣੀ ਤਹੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਪ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋ ਵਰ ਦੇਵੇ ਜੀ, ਜੋ ਨੇਨ।
 ਇਕ ਤਾਂ ਪੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਭਜਨ ਸਮੇਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ। ਦੂਜਾ
 ਏਹ ਵਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੈ ਕੋਈ ਖਯੋਤ ਹੀ ਕਿਯਾ ਗਲਾਵ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ। ਪੁਨਾ, ਕੋਈ ਹੁਨ

ਬਿਦਯਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਤੇ, ਸਾਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਜਾਰਾ ਕੈਸੇ ਕਰੇਏ ਚੇਭਾਈ। ਕੋਈ ਸਾਧ ਕਥਾ
ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਲੇਖਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾਦ ਧੁਨੀ ਧੁਨੀ ਸਾਧੂ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ
ਸੂਈ ਤਾਗਾ ਨੇ ਕਰ ਫਾਦਨ ਕੇ ਸੀਵਨੇ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਲਜੇ ਕੇ ਬਾਟਨੇ ਕਾ ਕਾਰਜ
ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹਕੀਮੀ ਸਾਧ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਦਵ ਸੰਗ੍ਰਹ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਵਿਰਤ ਹੈ।
ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਖੇਕ ਕਾ ਬਲ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਕੋ ਧੀਰਜ ਆਲ ਹੈ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਏਕ ਦਿਨ ਮੇ ਭੀ
ਰਸੀ ਵਟਨੇ ਲਾਗਾ ਸੀ। ਸੋ ਹਾਥੋਂ ਕੀ ਹਥੇਲੀ ਮੇ ਰਕਤ ਚਲਣੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਭੀ ਤਿਆਗ
ਦੀਨੀ। ਐਸੇ ਨਿਕਾਰੇ ਨਿਥਾਵੇ ਨਿਥਾਵੇ ਦਾ ਦੇਹ ਸੰਕਲਪ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਐਸੇ
ਨਿਸਕਪਟ ਬਰਨ ਸੇਵਕ ਕੇ ਮੁਖੇ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਬਿਗਸਤੇ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨੋ ਬਾਚ । "ਹੇ
ਸਾਧ, ਨਿੰਦਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਕਾ ਅਹਾਰ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਭੋਜਨ ਅਹਾਰ ਹੈ। ਤਬ ਨਿੰਦਾ ਭੀ
ਭੋਜਨ ਵਰ ਭੋਗ ਜਾਨੇ। ਜੇ ਕਰ ਨੀਦ ਨ ਆਏ ਤੇ ਦੇਹ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੂਰਬ ਕਿਸੀ ਸਾਧ
ਨੇ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਵਰ ਦੀਆ ਥਾ ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਕਾ।
ਸੋ ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਦੂਰ ਭਈ ਤਿਸ ਜਗਯਾਸੂ ਕੀ, ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਕੋ ਖੁਸ਼ਕੀ ਕਾ ਰੋਗ ਹੋ ਗਯਾ। ਤਾਂਤੋ
ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਰ ਬਲ ਨਾ ਪਾਵੇਗੀ । ਕਿਆ ਮਰਯਾਦਾ ਪੂਰਬਕ ਆਵੇਗੀ ਜਬ ਇਛਾ ਕਰੋ ਤਾਂ
ਆਵੇਗੀ। ਐਰ ਭੀ ਜੇਤੀਆਂ ਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਭੀ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲ
ਨਾ ਪਾਵੇਗੀ। ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗੀ ਤੇਰੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੇ, ਹੇ ਭਾਈ
ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਨਾਇਕ ਭਯੋ। ੧ । ਦੂਜੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਬਿਵਹਾਰ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਕੋ
ਕੰਠ ਲਾਏ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬਰਨ। ਭੈਰਉ ਮਹਨਾ ੫ । "ਸਤਿ ਗੁਰ
ਮੋਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨ। ਐਲ ਰਤਨ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮ। ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਅਨੰਦਾ। ਨਾਨਕ
ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿਤਾ। ੧ । ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ। ਬਹੁਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ
ਜਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਭੋਜਨ ਭਾਉ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਲੀਚੇ
ਨਾਉ। ਅਚਿਤ, ਹਮਾਰੇ ਸਬਿਦ ਉਧਾਰ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ। ੨ । ਅਚਿਤ
ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਲਬੇ ਵਿਸ਼ੁਰੇ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਬੈਰੀ ਮੀਤਾ।
ਅਚਿਤੇ ਹੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ। ੩ । ਅਚਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਦੀਆ ਦਿਲਾਸਾ। ਅਚਿਤ
ਹਮਾਰੇ ਪੂਰਨ ਆਸਾ। ਅਚਿਤ ਹਮਾ ਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧਾਤੁ। ਅਚਿਤ ਹਮਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ
ਮੀਤ। ੪ । ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਾਸੇ ਬੈਰ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ।
ਅਚਿਤੇ ਹੀ ਮਨਿ ਕੀਰਤਨ ਮੀਠਾ। ਅਚਿਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ। ੫ । ਅਚਿਤ
ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਸਗਲੇ ਭਰਮਾ। ਅਚਿਤ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਸੁਖ ਬਿਸਾਮਾ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਅਨਹਤ
ਵਯੋ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਜੋਬਿਦ ਗਾਜੇ। ੬ । ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਮਨੁਸ ਪਤਯਾਨਾ। ਨਿਹਰਨ
ਧਨੀ ਅਚਿਤ ਪਛਾਨਾ। ਅਚਿਤੇ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲ ਬਿਬੇਕਾ। ਅਚਿਤ ਹਰੀ ਹਥਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇ-

ਅਦਿੱਤ ਪ੍ਰਭੂ ਸੂਰਿ ਨਿਖਿਆ ਲੇਖ। ਅਦਿੱਤ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਦੇਕ। ਚਿੰਤ ਅਰਿੰਤਾ
 ਸਗਲੀ ਗਈ। ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਮਈ। ੧ । ੩ । ੬ । ਤਾਂ ਸੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਆ ਕਹਣੇ ਹੈ ਬਾਰਤਾ। ਤੁਮਾਰੇ ਪੀਛੈ ਸਗਲਿਆਂ
 ਕਾ ਵਿਹਾਰ ਤੇ ਪਰਮਾਰਥ ਸਿਧ ਹੋਵੈਗਾ। ਹਰਿ ਗੁਰਸਣਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ।
 ਰਿਹਿ ਸਿਹਿ ਠਿਹਿ ਤੁਮਾਰੇ ਗੈਲ ਤਿਰੇਗੇ। ਪੁਨਾ, ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੁਸਾਂ ਮਾਲੀ ਨਾਗੀ।
 ਸੋ ਆਪ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਨ ਰੇ। ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ
 ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਜਧੋਗੇ ਤੈਸੇ ਤੈਸੇ ਸਰਬ ਬਿਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਬਹਮ ਅਖਲੰਤਰ ਆਤਮਾ
 ਸਤਿ ਰਿਤ ਆਨੰਦ ਮੂਰਤੀ ਕਿਆ ਰਿਦਵਥੁ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵਨਗੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਪਨਾ
 ਸੇਵਕ ਦੂਤ ਬਥੇਕ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਸੋ ਭੋਜਨਗੇ। ਪੁਨਾ ਕੋਟ ਫਾਨ ਸੇ ਭੀ ਅਧਕ ਹੈ
 ਪਤਾਪ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਕਾ ਸੋ ਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸੇਗਾ ਰਿਦੇ ਮੰਦਰ ਮੇਂ। ਐਸੇ ਬਜਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੇਵਕ
 ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਸਾ: ੧ । ਇਤਿ ਸੀ ਭਰਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਕਾਸ ਰਿਹੇ ਪ੍ਰਤਬਾ ਰਹੇ ਗੁਰ
ਸਿਖ ਕੋ ਵਰਦੇਨ ਵਰਨੰਨ ਇਕਬਿਸਮੇ ਹਿਯਾਇ। ੨੧ ।

ਇਕੀ ਮਫਿਮਰੀ ਸੁਪਨਾ

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਭਯੋ ਨਮ: ।

ਅਸ ਸਤਿ ਗੀਤਾ ਨਿਖਯਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਣੇ ਕੇ ਈਸਰ ਤਾਈ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ, ਚਰਨ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰਪਰ।
 ਕਥੀ। ਓਹ ਕੈਸੇ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਣੇ ਜੀ ਚਤਰ ਭੁਜ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਸੋ ਚਤਰ ਭੁਜਾ ਸੇ ਅਪਨੇ
 ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਸਰਬ ਵਿਘਨੋ ਕੇ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਦੇ ਭਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਾਰਦ ਮਾਤਾ ਕੋ ਮੇਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ
 ਅਭ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਜੋ ਬੋਨਾ ਪੁਸਤਕ ਕੇ ਧਾਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ ਈਸ ਬਾਹਨੀ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਬਿਰਾਰ ਕੀ
 ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਅਦੁਤੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮੇਰੀ ਅਭ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਜੈ
 ਹੋਵੇ ਜੋ ਜਗਤ ਜੰਜਾਲੀ ਜੀਵ ਤਾਰਨ ਕਾਰਣੇ, ਦਸ ਮੂਰਤੀ ਭਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਮਹਾ ਬਲੀ ਜੋਧਾ, ਪੰਥ ਪ੍ਰਬੋਦਾ, ਦਸੋ ਅਵਤਾਰੋ ਸਹਿਤ ਤਿਨਾ ਕੇ
 ਚਰਨਾ ਪਰ ਮੇਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਜੈ ਹੋਵੇ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਮਹਾ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ
 ਜੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਚ ਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮੇਰੀ ਭੰਡਵਤ ਪ੍ਰਣਾਮ
 ਹੋਇ। ਏਕ ਜੋ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਹੈ, ਸੋ ਵਿਸਨ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ਼ਤਰੀ ਰੂਪ ਹੈ
 ਜੋ ਨਖਮੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁਖਮ ਅਸਬੂਨ ਸਗਨ ਭਗਵਾਨ। ਐਸੇ ਵੇਰਾਟ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੇ ਤਾਈ ਮੇਰੀ ਬਾਰ ਬਾਰ ਅਭ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਦੋਹਰਾ। "ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੋ ਸੰਬਾਦ
 ਸਹਿ ਬਰਨੈ ਹਿਤ ਰਿਤ ਨਾਇ। ਪੜਤ ਸੁਣਤ ਸੁਖ ਸਾਤਿ ਦੇ ਆਤਮ ਕੋ ਦਰਸਾਇ"।
 ਵਿਦਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਚਾਰ ਅਨਬੰਧ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ (੧) ਸਨਬੰਧ (੨)
 ਵਿਖੇ (੩) ਪਰਜੇਨ (੪)। ਚਤਰ ਸਾਧਨੋ ਸਪੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਨਬੰਧ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਸਬੰਧ ਸਹ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦਕ। ਭਾਟ ਰੂਪਤ ਵਤ। ਵੇਦ ਭਾਟ ਦੇ ਆਤਮਾ
 ਰੂਪਤ ਇਹ ਦੁਤੀਆ ਅਨ ਬੰਧ ਹੈ। ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਏਕਤਾ ਇਹ ਵਿਦਾਤੋ ਕਾ ਵਿਖੇ ਹੈ।
 ਜੈਸੇ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਸਬਦ ਸੁਵਣੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ
 ਐਸਾ ਇਹ ਸਬਦ ਹੈ ਵਿਘਰੀਤਾ ਸਹਤ ਵਰਹਤ। ਤੈਥੇ ਵਿਦਾਤ ਕਰਿ ਏਕਤਾ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਦੀ। ਇਹ ਵਿਖੇ ਨਾਮਾ ਅਨਬੰਧ ਹੈ ਤੀਜਾ। ਅਵਿਦਿਆ ਜਨਤ ਉਥੇ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ
 ਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਇਹ ਪ੍ਰਜੇਨ ਨਾਮ ਅਨਬੰਧ ਹੈ ਚਤਰਥ। ਏਕ ਸਮੇ ਨਵੇ
ਕਠਾਰੇ ਇਕੀਤ ਖਜੀਆ ਕੇ ਬਨ ਮੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਏ ਸੁਖਦਾ
ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਇਹ ਹੈ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਵੇਰਾਗ। ਦੂਜੇ ਬਧੈਕ। ਤੀਜੇ ਖਟ ਸੰਪਦਾ। ਚੌਥੇ ਮੋਖ ਕੀ ਇਛਾ ਦਿਤ।
ਵੇਰਾਗ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ, ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਅਸਾਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਗਨਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ
ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੯। ਮਨ ਕਹਾ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ। ਤਨ ਇ
ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੇ ਕਾਮ। ੧। ਰਹਾਉ। ਇਹ ਜਗ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰ। ਤੈ ਸਾਰਾ ਮਾਨਿਆ
ਕਿਹ ਬਿਰਾਰ। ਧਨ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤ ਗਿਹ। ਕਛੁ ਸੰਗ ਨ ਚਲੇ ਸਮਝ ਨੇਹੁ। ੨। ਇਕ
ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਣ ਹੋਇ ਸੰਗ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗ। ੩।" ਧੂਏ ਕੇ ਪਹਾਰ

ਨਹੀ ਤੇ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਸ਼ਟਾਂਤ। "ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਧੂਮ ਲਹੇ ਸਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਕੇ ਮਾਂਨ। ਮੂਰਖ
 ਪਰਿਓ ਬਿਚਾਰ ਬਿਨ ਭਈ ਦਿਗਨ ਕੀ ਹਾਨ"। ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਧੂਮ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ
 ਸਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਲ ਧਰ ਹੈ। ਜਬ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਬੀਚ ਧੂਮ ਕੇ
 ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਗਨੀ ਬੀਚ ਜਲ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਚਾਤ੍ਰਕ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਵਿਖੇ
 ਸੁਖ ਇਸਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਪਰਵਾਰ ਮਿਲਖ ਮਾਲ ਮੰਦਰ ਆਦੀ ਰੂਪ ਜਲਧਰ ਸੁਖਦਾਈ ਜਾਣ ਕਰ ਤਿਸ
 ਬੀਚ ਦੌੜ ਕਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਈਚ ਹੀ ਪਚ ਪਚ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥੋ
 ਅਤਿਸੈ ਵਿਕਾਰੋ ਸਹਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਨ ਤੇ ਜਮ ਜਾਚਨਾ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨ ਕੋ ਕਲਿਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸਾਰ ਰੂਪ
 ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਨ ਵਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇ। ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਸ ਥੋ ਭਾਜ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਜਯੋ। ਅਰ ਨਿਰਵਾਸ
ਜੇ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰੈ। ਜੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹੈ ਤਬਾ ਕਰੈ। ਤਬ
ਤਾਤਕਾਲ ਕਲਿਯਾਨ ਕਿਤ ਹੋਵੇ ਨਾਤਰ ਸੰਸਯ:। ਇਹੁ ਵੇਰਾਗ ਕਹਿਆ ਹੈ। ੧ । ਪੁਨਾ
ਵੇਵੇਕ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਅਨਿਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਰਾਗ ਰਿਦਿਓ ਤਿਆਗਨਾ। ਜੋ
ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਹੈ, ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਤਿਸ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਬਬੇਕ ਦੁਤਸ ਸਾਧਨ। ੨ ।
ਖਟ ਸੰਪਦਾ ਇਹ ਹੈ। ਸਮ(੧) ਦਮ (੨) ਸਰਧਾ (੩) ਉਪਤੀ (੪) ਤਤਿਖਿਆ (੫)
ਸਵਾਧਾਨਤਾ (੬)। ਸਮ ਕਿਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰਨਾ।
ਦਮ ਇਹੁ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਜੀਤਨਾ। ਉਪਤੀ ਕਿਆ ਸਦਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਿਤ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣਾ।
ਪੁਨਾ ਕੁਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੇ ਸੰਤ ਉਸਨ ਠੰਡੀ ਤੱਤੀ ਪਵਨ ਸਹਾਰਨੀ ਸੋ ਕਿਆ ਉਸਤਤ ਠਿੰਦਾ ਇਸ ਕਾ
ਜੋ ਸਹਾਰਨਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਾਤਿਖਿਆ ਹੈ। ਸਰਧਾ ਇਹੁ ਜੋ ਸੰਤ ਪਤ੍ਰ ਪਾਦਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਨਾ
ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨਾ ਮੈ ਪਰਮ ਪਰੀਤ ਹੋਨੀ। ਗੁਰ ਵੇਦਾਂਤ ਵਾਕਾਂ ਮੇ ਵਿਸਵਾਸ ਹੋਨਾ। ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈ
ਸੋ ਸੰਤ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਧਾ ਹੈ। ਸਵਾਧਾਨਤਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਚਿਤ ਨੂੰ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨ ਹੋਣ
ਦੇਣਾ। ਗੁਰੂ ਵਿਦਾਂਤ ਵਾਕ ਸੁਵਣ ਸਮੇ ਆਲਸ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਰ ਚਿਤ ਕੋ ਇਕਾਗਰ ਕਰਨਾ।
ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸਮਾਧਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਤ ਖਟ ਸੰਪਦਾ ਤੀਜਾ ਸਾਧਨ। ਮੋਖ ਇਛਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ
ਮੁਕਤ ਵਾਸਤੇ ਹਰੀ ਚਰਨਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖਾਂ ਥੋ ਤੈ ਕਰ। ਪੁਨਾ
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਆਰੇ ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ, ਦੀਨ ਦਇਆਨ, ਛਪਾਨ,
ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਨਮ ਰਮਨ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ ਸੋ ਕਬ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਸੇ ਕਿਸੇ ਕੇ ਸਿਰ ਕੇ ਆਗ ਨਾਏ

ਤਬ ਬਿਨਾ ਜਲ ਸੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਮੋਤੀ ਅਰ ਮੋਹਰਾਂ ਕੀ ਭੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਜਿਸ ਕੇ ਇਹ ਮੋਖ ਹੀ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਊ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਮੋਖ ਇਛਾ। ਸੋਂ ਇਹ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਵੇ। ਦੋਨੋ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨੋ ਸਪੰਨ ਅਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕਉ ਸਮਾਧ ਤੇ ਉਥਾਨ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਰ, ਤੇ ਪੰਚ ਦਾਤਨ ਲੇ ਕਰ। ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ, ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਗਰ ਮੇ ਆਰਾ ਪਾਇ ਕਰਿ। "ਸਰਨ ਸਰਨ ਪਾਵੀ" ਸੁੱਖੋ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਨਿਠਾਰ ਨਿਟਾਵਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਅਸਰਨ ਸਰਨ, ਇਹੁ ਜੇ ਮਹਾਂ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ, ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਇਹੀ ਜਿਸ ਮੈ ਜਲ ਹੈ ਤੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜਿਸ ਮੈ ਤੰਦੁਏ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮਾਨ ਆਦਕ ਵਿਕਾਰ ਜਿਸ ਮੈ ਮਤਸ ਹੈ। ਤੇ ਭਰਮ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈ ਭਵਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਾ ਜਿਸ ਕਾ ਵਾਰ ਹੈ ਨਾ ਪਾਰ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਹੈ। ਮਹਾਂ ਭੈਦਾਇਕ ਤਿਸ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ, ਹੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਜੋਗ। ਐਸੇ ਆਰਤ ਬਚਨ, ਆਰਤ ਸਿਖ ਕੇ, ਆਰਤ ਹਰਨ ਜੋ ਸਿਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਸਿਖ ਸਵਰੂਪ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸਿਖੋਵਾਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਸੋ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਵਿਧ ਜੈਸੇ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ ਬੋਲ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਧਨ। ਜਾਤੇ ਮੈ ਮੂਢ ਮਤੀ ਬਾਨਕ ਹਾਂ ਅਸਮਝ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਮਝਾਵੇ, ਹੇ ਭੋਬਿਦ ਮੂਰਤੀ। ਗੋਰੋਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ, ਸ੍ਰਵਣ ਮੰਨਨ, ਨਿਧਿਯਾਸਨ, ਕਰ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤ ਸੰਗ ਦੁਆਰੇ। ਸਿਖ ਬਚਨ। ਹੇ ਗੁਰੇ ਸ੍ਰਵਣ, ਮਨਨ, ਨਿਧਿਯਾਸਨ, ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੋਰੋਵਾਰ। ਪੰਚ ਕੋਸਾਂ ਕਾ ਜੋ ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਪੰਚ ਕੋਸਾਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ, ਸੋ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਜਬ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਿਖ, ਸੋ ਸ੍ਰਵਣ। ਐਸੇ ਜਬ ਸਿਖ ਮੰਨਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਸੋ ਕਹੀਏ ਮੰਨਨ। ਤਿਸ ਕਾ ਜੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਅਭਿਆਸ ਸਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹੀਏ ਨਿਧਿਯਾਸਨ ਅਰ ਵਿਸਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਹ ਅਧਿਆਸ ਤਿਸ ਨਾ ਤਿਸਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਅਰ ਸਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਹੈ, ਸੁਧ ਹੈ। ਅਕ੍ਰੈ ਹੈ, ਅਬਲਾਨੀ ਅਤਰੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਣਾ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਮੈ। ਯਹਿ ਨਿਧਿਯਾਸਨ ਕਾ ਵਿਸੇਖ ਅਰਥ ਹੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵੰਤਰ ਵਾਕਾਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਇਸ ਕੋ ਪ੍ਰੇਖਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੋ ਕੈਸੇ। "ਸਤਯੰ ਗਿਆਨ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ"। ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਇਹੁ ਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਵੇਦ ਵਿਖੇ ਉਦਿਆਨਕ ਰਿਖੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਵੇਤ ਕੇਤ ਕੋ ਕਹਾ ਵਾਂਦੋਗ ਉਪਨਿਖਦ ਵਿਖੇ ਕਬ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਦਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਅਭਮਾਨ ਸਹਿਤ ਵਿਧਿ ਪੂਰਬਕ ਨਿਮਸਕਾਰ ਭੀ ਨ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਜਾਣ ਜਾਤੇ ਭਏ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਪੜਨੇ ਸੋ ਉਨਟਾ ਸਵਰੂਪ ਤੇ ਭੂਲ ਗਯਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਵੇਤ ਕੇਤੁ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਪੁਡਿਆ

ਉਦਿਆਨਕ (ਰੇਖ)

ਜੇ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਕੋਲ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੈ ਸਭੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਠਨ ਕਰੇ
ਜੇ ਤੁਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜੇ। ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਕਹਤ ਭਇਆ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਤੂੰ ਪਠਨ
ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਪੜਿਆ ਸਭੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜੇ ਜਾਵੇ ਅਵਰ ਕੋਈ ਪੜਨਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਅਰ
ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਤਯਾਂ ਸ੍ਰਵਣ ਮੰਨਨ ਕੀ ਅਪੇਛਿਆ ਨਾ ਰਹੇ। ਤੇ ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਏਕ ਕੇ ਦੇਖਣ ਕੀ ਇਛਾ ਨਾ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਾਰਿਆ
ਅਵਰ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਅਰ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਹ ਹੋਇਆ। ਅਵਰ ਨਾਭ ਕੀ ਇਛਾ ਨ ਰਹੇ।
ਐਸੇ ਸੋ ਦੁਣ ਕਰ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੀ ਐਸਾ ਤਾਂ ਸਾਤ੍ਰ ਮੈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਠਨ ਕਰਿਆ। ਸੋ
ਕੋਲ ਹੈ, ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਮੁਨੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਉਹ ਇਕ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਸ ਇਕ
ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਸਭ ਕਿਛ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਨਪਣਾ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਪਰਮਾਣੰਦ
ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਮੁਨੀ ਜੀ ਸੁਰਤੀ ਕਹਤ ਭਏ: "ਸਦੇਵ ਸੋਮ ਇਦਮ ਗ੍ਰਾਮਾ ਸੀਤਾ"।
ਇਹੁ ਜੇਤਾ ਜਗਤ ਹੈ ਸੋ ਅਪਣੀ ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਜੇਤਾ ਜਗਤ
ਇੰਦਰੀਆਂ ਮਨ ਕਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਦਾ ਹੈ ਪੀਚ ਭੂਤਾ ਤਮਕ ਸੋ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣ, ਹੇ ਸਦੇਵ ਕਰ।
ਸੁਰਤੀ ਕਾ ਅਰਥ:। ਹੇ ਸੋਮ ਏਕ ਕਹੀਏ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਇਸ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਤ ਹੀ
ਅਸਤੀ ਕਹੀਏ ਹੈ ਸੀ। ਅਬ ਭੀ ਆਏ ਭੀ ਸਤ ਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਤਬ ਸੰਵੇਤ
ਕੇਤੂ ਕੇ ਗਾਣਾਮਨਥੋਤ੍ਰ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਸਾ:। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਗ੍ਰਿਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ।
ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਏ ਉਦਿਆਨਕ ਮੁਨੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸਵੇਤ ਕੇਤੂ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਹਸਤਾ ਮਨ
ਬੋਧ ਵਰਨਨ ਦੁਬਿਸਮੇ ਧਿਆਏ। ਤੁਤਾ ਹੇ ਗੁਰੋ, ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਲਖਣ ਕੋਲ ਹੈ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਨ
ਗੁਰੋਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਪੂਰਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਲਖਣ ਦੇਇ ਹੈ। ਸੰਗ੍ਰਾਹ ਸਾਰਗ੍ਰਿਥ ਮੇ
ਕਹਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਰੂਪ ਲਖਣ ਹੈ ਦੂਜਾ ਤਟਸਥ ਲਖਣ ਹੈ। ਸਰੂਪ ਲਖਣਾ ਯਥਾਰਥ ਹੈ ਤੇ
ਤਟ, ਤਟ ਸਥਾਉ ਪਾ ਕਰ ਕੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅੰਬਕਾ ਬਿਖ ਕਾਕ ਵਾਲਾ। ਸੋ ਅੰਬ ਕਾ ਤਟ ਸਥ
ਲਖਣ ਹੈ। ਅਰ ਪੁਤ੍ਰੇ ਛਾਇਆ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਲਖਣ ਹੈ। ਅਰ ਜਗਤ ਕਾ ਕਵਰ, ਹਰਤਾ, ਭਾਵਤਾ,
ਇਹ ਤਟ ਸਥ ਲਖਣ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਸਰੂਪ ਲਖਣ ਹੈ। ਜੋਹ
ਮਾਇਆ ਉਪਾਧ ਕਰ ਕੇ ਹੈ। ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਰੂਪ ਅਗਯਾਨ ਹੈ। ਸੋ ਆਤਮਾ ਕੇ
ਅਸਥੇ ਹੈ। ਕਿਸ ਕਰ ਜਾਣੀਏ। ਆਪਣੇ ਅਨਭਵ ਕਰ ਜਾਣੀਏ। ਜੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੈ
ਅਗਿਯਾਨੀ ਹੋ ਆਤਮਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਗਿਯਾਨ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਤਮਾ
ਕੇ ਗਿਯਾਨ ਕਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਯਦਪਿ ਆਤਮਾ ਕੇ ਅਸਰਾ ਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
ਜੈਸੇ ਕੋਠੇ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ਦੀਵੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆਂ ਸੋ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਯਦਪਿ ਕੋਠੇ ਕੇ ਅ.
ਕਰ ਕੋਠੇ ਕੇ ਅਛਾਦਤ ਕਰੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਨ ਕੇ ਬੁਰਵਤ। ਤੈਸੇ ਆਤਮਾ ਬੋਧ ਕਰ ਅਗਿਯਾਨ
ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸਿਖੋਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੋ ਗਯਾਨ ਤੇ ਗਯਾਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੋਲ ਹੈ।

ਪੁਨਾ ਵੇਦਾਂਤ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ। ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਚਰਚਤ ਦਿਆਲ, ਜੋ ਬਚਨ
 ਬੋਲਤ ਕਏ। ਗੁਰੇਵਾਂਚ। ਹੈ ਸਿਖ, ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਕੇ ਯਥਾਰਥ ਸਾਨ ਹੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨ ਹੈ
 ਅਵਰ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਰਹੁ ਸੇ ਸਰਪ ਕਲਪਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੀਕ ਤਬ ਤੀਕ ਅਗਿਆਨ
 ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ। ਜਬ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਯਥਾਰਥ ਰਹੁ ਜਨੀਏ ਸੋਈ
 ਗਿਆਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਗਿਆਨ, ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਦੁਖੋ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਸਰਪ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਧਕ ਧਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੁਨਾ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਭੀ ਭਰਾਵਤਾ ਸੀ ਤੇ ਆਪ
 ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਸੀ ਤੇ ਕਹਤਾ ਸੀ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਬਡਾ ਬਿਖਧਰ ਹੈ। ਯੈਸੇ
 ਹਮ ਨੇ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜੈਸਾ ਇਹ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਹੇ ਲੋਕੋ ਏਕ ਕੈਸਾ ਕੁੰਡਲ ਮਾਰੀ
 ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਸੋ ਮਾਰਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਉਲਘ ਸਕਤ ਸੀ, ਭੈ ਕਰ। ਜਬ ਦਾਖਕ ਕਰ ਰਹੁ
 ਨਿਸਚੇ ਭਈ ਤਬ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਸਭੀ ਕਲਪਨਾ ਗਈ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਇਹ ਇਕ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਤੋ
 ਭੂਨ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਣਹੋਤਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਕੋ ਭੀ ਕਲਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਰ ਸੈਤ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਵਿਚਾਰਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਵੇ ਕਰਨਿਜ
 ਸਰੂਪ ਕਉ ਸਮਝ ਕਰ ਪਰਮਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਸਾਥ ਜੋ ਨੜਾਈ ਨੜਗੜੇ ਪਾਵਤਾ ਸੀ, ਕਿਸੀ
 ਕਉ ਮਿਤ ਜਾਨਤਾ ਸੀ, ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਸੀ ਸੋ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਦੂਰ ਹੋ
 ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿਆ।
 ਦੁਤੀਆ ਭਾਵ ਸੋਈ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਵਿਦਾਂਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨ
 ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣਨ ਪੜ੍ਹਨ ਮਨਨ ਕਰ ਆਤਮਾਂ ਕੋ ਬੋਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਭੇਦ ਕੀਆਂ ਅਵਸਥਾਂ
 ਸਾਤ ਹੈ, ਕਿਆ ਭੂਮਕਾ। ਇਨ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਭੂਮਕਾ ਭੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਿਓ
 ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਆਤਿਮ ਰੂਪ ਭੂਪਤਿ ਕਾ, ਕਿਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾ। ਤਬ ਨਿਰ-
 ਵਿਕਲਪ ਸਾਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਪੂਛੇ ਜੋ ਸਾਤ ਅਵਸਥਾ ਕੌਨ ਹੋ ਸੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ।
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਿਨ ਕੋ ਭੂਖ ਲਾਗੀ ਹੈ। ਤੇ ਆਨ ਮਤ ਰਹਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ
 ਕੇ ਗੁਣ ਛਾਵਤੇ ਵਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਗੁਮਾਰ ਖੜੇ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਰਹਿ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਤੇ ਹਰਿ ਭਗਤੋ
 ਮੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਵ ਜਿਸ ਕਾ ਬਢਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਾਵ ਸੁਣਨ ਮੇ ਲਦੀ ਵਤ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ
 ਨਾਮ ਸੁਭ ਇਛਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਮਿਕਾ। ੧। ਦੂਜੀ ਗਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ਅਭ ਸੁਵਣ ਕਰ।
 ਪੁਨ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਪਰਤਕ ਤੱਤ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਆਨ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਜੋ
 ਆਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਬਦਾਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਕਾਂਤ ਹੋ ਕਰ ਸੋਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਕਵਨ ਹੀ।
 ਅਰ ਇਹ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਮਾਰਫਤ ਮਿਥਯਾ
 ਜਾਨ ਕਰ। ਇਕ ਆਤਮਾ ਮੇ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤ ਹੈ ਚਾਰੰਬਾਰ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਬੀਰਾਰ ਬਿਚਾਰਨਾ

ਨਾਮ ਭੂਮਕਾ ਹੈ। ੨ । ਪੁਨਾ ਤੀਸਰੀ ਤਨ ਮਾਨਸਾ ਨਾਮਨੀ ਭੂਮਕਾ ਗਿਯਾਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ।

ਤਿਸਕੇ ਮੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੁਧ ਜਗਯਾਸੂ ਜੋ ਮਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਅਹਾਰ ਕਰਨਾ

ਕਿਆ ਸੰਕਲਪ ਜੋ ਫੁਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਸੁਖਮ ਕਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਨਾ ਤੇ ਸਰੂਪ ਮੇ ਇਸਥਿਤੀ
ਹੋਨੀ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਇਕ ਖਿਣ ਭੀ ਤਿਸ ਤੇ ਰੂਪਰਾਮ ਨ ਹੋਣਾ ਆਤਮਾ ਚਿਤਨ ਤੇ। ੩ ।

ਪੁਨਾ ਚੌਥੀ ਸਤਵਾਪਤ ਕਹੀ ਹੈ। ਦਿਏ ਅਕਾਸ ਮੇ ਅਨਭਵ ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਇ ਦੇ ਹੋਨਾ
ਸਭ ਤਪਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਨੀ। ਆਤਮ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਮੇ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਜਗਤ ਕੋ ਜਾਨਣਾ। ਇਹ

ਸਤਵਾਪਤ ਨਾਮਨੀ ਚਤੁਰਥ ਭੂਮਕਾ ਹੈ। ੪ । ਜਹ ਸਰੂਪ ਕਉ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ
ਤਨ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਗਯਾ ਦੂਰ। ਪੰਚਮੀ ਅਸੀਸਕਤ ਨਾਮਨੀ ਯਹ ਭੂਮਕਾ ਵਿਦਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇ ਕਹੀ ਹੈ।

੫ । ਬੁਧ ਪ੍ਰਜੰਤ ਜਹਾ ਨੋ ਪਦਾਰਥ ਕਹੇ ਹੈ ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਨਾ। ਇਹੁ
ਪਦਾਰਥ ਅਤਾਵਨੀ-ਨਾਮ ਖਸਟਮ ਭੂਮਕਾ, ਹੈ, ਗਿਯਾਨੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਭਾਈ। ੬ ।
ਸਪਤਮ ਜੋ ਤੁਰੀਆ ਨਾਮਨੀ ਭੂਮਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਨਾ ਭਾਵ ਹੈ ਨਾ ਅਭਾਵ ਹੈ ਮੇ ਨਾ ਤੂੰ ਕਹਾ ਆਵਣਾ
ਤੇ ਕਹਾ ਜਾਵਣਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਆਤਮਾ ਮੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਿੰਧ ਮੇ ਤਰੰਗ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਜੈਸੇ ਪਿਸਰੀ ਕਾ ਖਿਲੋਨਾ ਮਹਾਜੀਵੜਾ ਸਿੰਧ ਮੇ ਗਯਾ ਸੋ ਨਹੀ ਖਬਰ ਦੇ ਸਕਤਾ। ਤੈਸੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਧਾਰਧੀ ਮੇ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਹਾਤਮਾ ਭਾਵਅਭਾਵ ਮੇ ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀ ਕਹ ਸਕਤਾ।

ਆਵਣਾ ਤੇ ਜਾਵਣਾ ਸਭ ਹੋਸਟਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੀ। ੭ । ਇਹੁ
ਸਪਤ ਗਯਾਨ ਅਵਸਥਾ ਕੈਸੀ ਹੈ। ਮਾਨੋ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਰੂਪਤਿ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਉ

ਸਾਤ ਡੇਵਢੀਆਂ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਪੁਰਸ ਰਾਜੇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਰਾਖਤਾ ਹੂਆ ਸਾਤ ਡੇਵਢੀਆਂ
ਉਨੰਘ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਚਕ੍ਰ ਵਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਜਾਇ ਪਾਇ। ਤਬ ਤਿਸ ਉਦਾਰ

ਰਾਜਾ ਕੀ ਬਖਸ਼ਿਸ ਅਪਾਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਆਤਮ
ਰੂਪ ਭੂਖਤ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਹੀ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਸਿਤਾ ਦੁਆਰਿਓ ਜੋ ਵੇਦਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ

ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਗਿਯਾਨ ਭੂਮਕਾ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੀਏ ਵੇਦਾਤ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ।
ਵੇਦ ਕਾ ਜੋ ਹੋਵੇ ਸਿਧਾਂਤ, ਕਿਆ ਸਾਰ, ਸੋ ਕਈਏ ਵੇਦਾਤ। ਜਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਈਸਵਰ ਕੀ ਏਕਤਾ

ਜਾਣੀ, ਜਾਏ, ਸੋ ਕਹੀਏ ਵੇਦਾਤ। ਹੋਮ ਮੋਖੂ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਕਾਂਡ ਹੈ। ਕਰਮਕਾਂਡ(੧)
ਉਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ (੨) ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ(੩)। ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਅਸ਼ੀਹ ਹਜਾਰ ਸਲੋਕ ਹੈ।

ਉਪਾਸਨਾ ਕੇ ਸੋਲਾਂ ਹਜਾਰ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ ਕੇ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਸਲੋਕ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਬਿਲਾਖ ਸਾਥ ਬੂਰ
ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਰੇ ਫਲ ਜਿਸ ਤੇ ਅਲਪ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਪਰਪਕ ਫਲ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਅਲਪ ਹੋਤੇ ਹੈ,

ਰਸ ਰੂਪ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਆਸੇ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੀ ਬੋਰੇ ਹੈ। ਅਰ ਗਿਯਾਨ ਰੂਪ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ
ਪੁਰਸ ਕਉ ਤਿਨਾ ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ, ਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਜੋ ਕਰ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇ

ਵਿ ਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਦੁਖ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕਰ ਅਥਵਾ ਸੁਖਾਵ ਕਰ ਇਸ ਕੋ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਕਰਮਾ ਮੈ ਹੀ ਅਰੋਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਕਾ ਜਨਨ ਪੈ। "ਦਦਾ ਦੇਸ ਨ ਦੇਉ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਕਰਮਾ ਆਪਣਿਆ। ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ ਜੋ ਮੈ
 ਪਾਇਆ ਦੇਸ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ।" ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਜੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਾ ਤਾਰ ਪਰਥ ਇਹੁ ਜੋ
 ਇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਲੋਕੋ ਸਾਥ ਝਗੜਾ ਨਾ ਥਾਏ। ਅਤਰ ਕੀ ਅਰ ਬਾਹਰ ਕੀ ਕਲਪਨਾ
 ਰਿਆਈ। ਜਾਤੇ ਕਰਮਾ ਕਾ ਪ੍ਰੋਰਕ ਸੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਕਰਮ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਭੀ ਗਿਆਨ
 ਪਦਮ ਸੁਖਦਾਈ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾਡ਼ ਜੁਨੈ। ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹੈ, ਹਰਿ ਇਛਾ ਸੇ ਕਈ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੇ ਕਿਆ ਨਿਸਰੇ
 ਗਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਰਨ। "ਮਾਰੇ ਰਾਖੇ ਏਕੋ ਆਪ। ਮਾਨੁਖ ਕੇ
 ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥ।" ਪੁਨਾ ਬਰਨ। "ਨਹ ਪਾਇ ਝਗੜਾ ਸੁਆਮੀ ਸੋਤੀ ਆਪ ਆਪ
 ਵੰਦਾਵਨਾ।" ਜਿਸ ਸਵਾਮੀ ਕੋ ਪੂਜਨਾ ਤਿਸੀ ਸਾਥ ਰਾਹ ਕਰਨੀ ਇਹੁ ਅਨੀਤ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦੋਨੋ ਬਰਨੇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਹੀ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਜੋ ਭੇਰ ਵਿਰੋਧ, ਜੀਆਂ ਸਾਥ ਕਰਣਾ ਹੈ, ਸੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਸਾਥ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਜਾਣ ਕਰ
 ਉਪਾਸਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ ਮੋਤਸਰ ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਕਰਮ ਨਿੰਦਾ ਜਾਣ ਕਰ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਅਤਰ ਬਾਹਰ ਸੇ। ਜਾਤੇ ਮੈ ਕਰਤੂਗਾ ਤਾਂ ਉਪਾਸਨਾ ਨ ਚਹੀਓ। ਈਸਵਰ ਕੀ
 ਸਨਾਮ ਜਬਾਬ ਨਿਆਇ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਉਪਾਸਨਾ ਮੈ ਭੀ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਵਤ ਸੁਖਦਾਈ
 ਭਯਾ। ਤੇ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੂਹਣ ਕਰਤੇ ਕੋਊ ਮਣ ਭਰ ਤਿਸ ਕਾ ਬੈਝ ਭੀ ਨਾਹੀ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਏਤਾ ਭਾਰ ਉਠਾਏ ਸੇ ਅਸਮਰਥਾ ਕਰ ਪੀੜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਮੋਖੁਆ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ
 ਅਵਸ ਚਾਹੀਏ। ਐਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰਦੀ ਕਰਨੀ। ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਕਾਡ਼ ਮੈ
 ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈ, ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤੀ। "ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤ ਇਕ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ।"
 ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰ ਦੁਖ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਦ ਧਰਮ ਰੂਪ ਬੈਠਵਤ ਪੁਨਾ
 ਭਿਖਾਰੀ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਿਚਾਰ ਮੈ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਣੇ ਹਾਥ ਕੀ
 ਉਗਰੀ ਨੇ ਜਉ ਅਪਣਾ ਹੀ ਨੇਤ੍ਰ ਚੋਭਿਆ ਤਾਂ ਹਥੇਨੀ ਸੇ ਕੋਊ ਕਾਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ।
 ਅਥਵਾ ਅਪਣੇ ਦਾਤੇ ਨੇ ਅਪਣੀ ਜਿਹਵਾ ਜਉ ਦੁਖਾਈ ਤੇ ਚਿਨ ਹੀ ਕਉ ਤਿਸ ਬਦਨੇ ਤੋਰ ਤੇ ਨਹੀਂ
 ਦੇਨਾ ਕਿਧੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਿਰ ਸਭ ਕਉ ਅਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀ
 ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ, ਗਿਆਨਵਾਨ। ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਿੱਧ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਆਤਮ ਦੇਸ ਕੋ
 ਪਹੁੰਚਾਇ ਕਰ ਆਪ ਭੀ ਨਨਿਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਨਿਗਮਾਨੀਵਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਦਾਤ
 ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਭਲ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭਲ ਹੈ ਨਿਜ ਸਵਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ
 ਅਵਿਤਯਾ ਜਨਤ ਦੁਖੋ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ, ਹੇ ਸਿਖ। ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਯੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾਰਥੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਕੁਰ ਸਿਖ ਸੰਸਾਰੇ ਵਰਨਨੰ ਤ੍ਰਿਵਿਸਤ ਅਧਯਾਏ (੨੨) ।

ਸਿਖੇਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਇਹ ਵਿਸਾਰ ਤੇ ਮੈ ਕੇ ਭਇਆ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ । ਪੁਨਾ

ਕਲਤਾਪਨ ਵਤ ਗਯਾਨ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕੋਨ ਹੈ, ਹੇ ਭਰਵਨ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਤੀਨ

ਸਰੀਰ ਅਰ ਪੰਚ ਕੋਸ ਕੇ ਵਿਵੇਕ ਤੇ ਹਸਤਮਨ ਜਾਯਾਨ ਹੋਏ ਹੈ। ਸੋ ਤੇਰੇ ਪੁਤੀ ਕਹਤੇ

ਹਾਂ। ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸੂਫਣ ਕਰ, ਅਬ ਇਨ ਕੇ ਨਾਮ। ਅੰਨ ਮੈ ਕੋਸ (੧) ਪਾਣ ਮੈ

ਕੋਸ। ੨ । ਮਨੋਮੈ ਕੋਸ। ੩ । ਵਿਗਿਆਨ ਮੈ ਕੋਸ। ੪ । ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਕੋਸ

ਪੰਜਵਾਂ। ੫ । ਕੋਸ ਕਾ ਅਰਥ ਏਹੁ ਜੋ ਪੜਦਾ ਰੂਪ ਹੋਵੇ, ਦੇਖਨ ਰੂਪ ਵਸਤੁ ਕੇ ਅਜੇ।

ਜੇ ਛਾਦੇ ਜੋ ਕੋਸ। ਜੇਸੇ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਮੈ ਦਿਤਮਨੀ ਹੋਵੇ ਤਬ ਖੋਜਨੇ ਵਾਰਾ ਤਿਸ ਦਰੀ

ਕੇ ਪੜਦੇ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਵਸਤੁ ਚਿਤਮਨੀ ਕੇ

ਜਾਇ ਦਰਸਤਾ ਹੋ ਖਨਵਾਰੇ ਰੂਪ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋਸ ਰੂਪ ਕੰਦਰਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਅਬ ਇਨ

ਕਾ ਰੂਪ ਸੁਨੋ ਜੋ ਅੰਨ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜੇ ਅੰਨ ਹੀ ਕਹਿ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਨ ਹੀ ਵਿਖੇ

ਨੀਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਨਮੈ ਕੋਸ ਇਹ ਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਹੈ। ੧ । ਪਰਾਣ ਤੇ ਅਪਾਨ ਪੁਨਾ ਵਿਆਨ ਤੇ

ਉਦਾਨ ਤੇ ਸਮਾਨ ਇਹੁ ਜੋ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪਾਣ ਹੈ ਸੋ ਪਰਾਣਮੈ ਕੋਸ ਹੈ। ੨ ।

ਕੁਮਇਦੀਆਂ ਇਹੁ ਜੋ ਪੰਚ ਹੈ ਗੁਦਾ ਲਿੰਗ ਹਸਤ ਪਾਦ ਪੁਨਵਾ ਵਾਕ ਪੰਚ ਸਾਥ ਮਨ ਮਿਨ ਕਰ

ਮਨੋਮੈ ਕੋਸ ਕਹਤੇ ਹੈ। ੩ । ਪੁਨਾ ਜਾਯਾਨ ਇਦੀਆਂ ਜੋ ਪੰਚ ਹੈ। ਨੈਨ ਨਾਸਕਾ

ਕਾਨ ਤੇ ਤੁਰਾ ਫਾਨਾ ਸਾਥ ਬੁਧੀ ਮਿਨ ਕਰ ਇਹੁ ਵਿਗਿਆਨਮੈ ਕੋਸ ਹੈ। ੪ । ਜਾਗਤ

ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਬਸਾਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬੇਹੋਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਕੇ ਤਾਈ ਗਾਹੜੀ

ਲਿੰਦਾ ਆਈ ਹੈ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਆਨੰਦ ਕੋਸ ਹੈ। ੫ । ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ

ਕੋਸ ਮੈ ਅੰਨ ਵੇਰੂਪ ਕਿਆ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਮੋਟਾ ਹੂੰ ਹੂੰ

ਦਕਿਨਾਨ ਹੈ ਪੈ ਕੋਰਾ ਹੂੰ ਤੂ ਸਯਾਮ ਹੈ। ਐਸੇ ਅੰਨ ਮੈ ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨ ਵੇ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਜੀਵ ਆਤਮਾ। ਮੈ ਭੁਖਾ ਹਾਂ, ਮੈ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕੁਰ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਕੋਨ ਦੇਵੇ, ਐਸੇ ਪਾਣ ਮੈ

ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨਵੇ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਝੋਲੇ ਹੋ ਅਹ ਚਾਲੇ ਹੋ ਦੇਖੋ। ਮੈ ਕੋਸਾ ਦੋਵਤਾ

ਹਾਂ। ਐਸੇ ਮਨੋ ਮੈ ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨਵੇ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਮੈ ਸੁਖ ਸਾਥ ਸੋਇਆ ਹਾਂ ਐਸੇ ਅਨੰਦ

ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨਵੇ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਕੋਸ ਜਾਗਤ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਮ ਜੀਵ। ਸਵਪਨੇ ਮੈ ਕੰਠ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਲ ਨਾਮਾ ਜੀਵ। ਸੁਖੇਪਤ

ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਮਾ ਨਾਭੀ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਇਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤੀਨ। ਇਹੁ

ਕੋਸ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਕੀ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਸੁਨੋ ਸੋ ਕੋਸੇ ਹੋ, ਹੁੰਦੁ ਮਤਿ ਵਾਨੇ।

ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਗੋਰਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਪੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਉਹ ਕਹਣ ਵਾਨਾ

ਭਿੰਨ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਐਸੀ ਸਮਝ ਜੋ ਵਿਤ੍ਰੇਕ ਕਿਆ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਾਣ ਬੜੇ

ਦੁਖੀ ਆਵਦੇ ਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਪਾਣ ਸਾਥ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਡਾ

ਮੂਰਖ ਹੈ ਕਭੀ ਭੀ ਇਸ ਕੋ ਸਾਂਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ। ਐਸੇ ਮਨ ਸਾਥ ਵਿਤਰੇਕ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਮਤ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਚੰਚਕ ਭੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਮੇਰੀ ਮਤ; ਇਸੀ ਤੇ
ਠੀਰ ਹੈ। ਐਸੇ ਬੁਧ ਸਾਧ ਵਿਤਰੇਕ ਹੈ। ਇਕ ਖਿਣ ਭੀ ਸੁਖ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਬਿਤੀ ਮੇਰੀ ਥਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਬ ਹੋ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਅਨੰਦ ਕੋਸ ਸੇ ਵਿਤਰੇਕ ਹੈ। ਦੇਹ, ਪ੍ਰਾਣ,
ਮਨ, ਸਬੁਧਿ, ਅਨੰਦ, ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਸਰਦਾਨੰਦ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਜਾਣ, ਹੇ ਸੋਮ

ਜਾਗਤ ਹੈ ਸੁਪਨ ਨਹੀਂ; ਸੁਪਨ ਮੈ ਜਾਗਤ ਨਹੀਂ, ਪੁਨਾ ਸੁਖੋਪਤ ਮੈ ਦੋਨੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਗਤ

ਸੁਪਨਾਦੀ। ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਮੈ ਸੁਖੋਪਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਤੁਰੀਆ ਸਮਾਧੀ ਮੈ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਸਾਖੀ

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਮੈ ਇਕ ਰਸ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕਰੋ ਜੋ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ।

ਹੇ ਸੋਮ ਮਤਵਾਲੇ। ਐਸੇ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮਹਾ ਵਾਕੋ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਅਬ ਸੋ ਸੁਣ। ਅਬ ਦਵਾਦਸ ਮਹਾ ਵਾਕ ਬਰਨਤੇ। ਸਯਾਮ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ।

ਤਤਤਵੰ ਅਸੀਂ। ਚੁਜਰਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ। ਅਹੰ ਬ੍ਰਮਾਸਮੀ। ਹਿਗ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ।

ਪ੍ਰਗਯਾਨ ਮਾਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ। ਅਥਰਬਨ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ। ਇਹ

ਮਹਾ ਵਾਕੋ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਭਾਗ ਤਯਾਗ ਨਖਣਾ ਕਰ। ਸੋ ਲਖਣਾ ਕਯਾ। "ਸਾਹਿੰ"

ਇਹ ਤਨ ਮਿਥਿਯਾ ਜਾਨੇ। ਯਾ ਭੀਤਰ ਜੋ ਰਾਮ ਬਸਤ ਹੈ ਸਾਚੇ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੇ"।

ਇਹ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਗ ਤਯਾਗ ਨਖਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅਮੋਖੁ ਵਾਸਤੇ। ਦੇਹ ਆਦਕ

ਸੰਘਾਤ ਏਹੁ ਜੜ੍ਹ ਭਾਗ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰਨਾ ਵਿਦਿਓ ਅਭਿਮਾਨ। ਰਾਮ ਜੋ

ਸਰਬ ਲਿਆਪੀ ਹੈ ਸਭ ਮੈ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਤਤ ਸਰੂਪ। ਇਸ ਭਾਗ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨਾ

ਸਤਿ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਜਬ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਅਪ੍ਰੇਖ ਰਿਯਾਨ

ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੰਸੇ ਵਿਪਰਜੇ ਰਹਤ। ਸੰਸੇ ਕਹੀਏ ਜੀਵ ਈਸਰ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਭੇਦ

ਵਾਸਤਵਿ ਅਥਵਾ ਉਪਾਧ ਕਰੈ। ਇਨ ਕੀ ਏਕਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਨਹੀਂ। ਅਰ ਏਕਤੀ

ਗਯਾਨ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਭਗਤੀ ਕਰਵ ਕਰਮੋ ਕਰ ਅਥਵਾ ਕਾਸੀ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਜੋ

ਮੁਕਤ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਕਤ ਜੋ ਕਰ ਜਾਈਤਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਅਰ ਯਹ ਜੋ ਗਯਾਨ ਕਰੈ

ਭਯਾ ਹੈ। ਗਯਾਨ ਇਹੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਯਸ ਕਹੀਏ ਸੰਸੇ। ਅਰ ਵਿਪਰਜੇ

ਕਹੀਏ ਤੀਨ ਸਰੀਰ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਣਾ। ਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਣੇ।

ਅਹੰ ਪ੍ਰਤੇ ਕਰਈ ਮੈ ਜਨਮਤਾ ਹੋ ਮੈ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਬਾਨਕ ਹੈ, ਮੈ ਜਵਾਨ ਹੈ। ਮੈ ਬ੍ਰਿਧ ਹੈ,

ਮੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ। ਮੈ ਦੋਰਘ ਹੈ ਮੈ ਗੋਰਾ ਹੈ ਮੈ ਸਯਾਮ ਹੂ ਮੈ ਪੀਤ ਹੈ। ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ, ਮੈ ਖੜੀ

ਹੈ, ਮੈ ਵੈਸ ਹੈ, ਮੈ ਸੂਦਰ ਹੈ, ਮੈ ਰਿੰਦੂ ਹੈ ਮੈ ਤੁਰਕ ਹੈ। ਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਨਮ ਤਬ ਨ ਚਿੰਤ

ਨ ਤੁਰਕ ਸੀ। ਜਬ ਜਿਸ ਘਰ ਜਨਮ ਤਬ ਜੋਈ ਘਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬੈਠਤਾ ਹੈ

ਅਜਾਯਾਨੀ ਜੀਵ। ਪੁਨਾ ਜਬ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਨ ਤੁਰਕ ਨਾਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ

ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਜੁਰ ਬਾਕੀ। "ਸੋ ਝੁਠਾ ਜੋ ਝੁਠੇ ਨਰੀ ਝੁਠੇ ਕਰਮ ਕਾਮਾਹੀ"।

ਝੂਠ ਨੂੰ ਤੇ ਮੰਨ ਭੈਣੇ ਜੋ ਆਪ ਭੀ ਝੂਠੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਫਟੇ। ਚਾਰ ਵਰਣ। ਚਾਰ ਵਰਣ ਪੁਨਾ
 ਜਿਸ ਜਿਸ ਅਸਮ ਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਣੇ ਨਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਦੇਹ
 ਕਾ ਨਾਮ ਤਥਾ ਜਾਤ ਪਤ ਇਹੁ ਸਭੀ ਕਲਪਤ ਝੂਠੇ ਹੋ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਣੇ ਨਰ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋ ਮੇ ਸੰਨਯਾਸੀ ਹੋ ਮੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਹੋ ਐਸਥੁਨ
 ਸਰੀਰ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ੧ । ਬਹੁਰ ਸੂਖਮ ਅਰੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ
 ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਕੈਥੇ ਜੋ ਸਵਪਨੇ ਮੇ ਕੋਊ ਪੁਰਸ ਆਪ ਕੋ ਵਿਰਜੇ ਭਾਵ ਸੇ ਕਰਤਵ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਰਤਾ ਫੁਰਤਾ ਤਥਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਥਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ
 ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਅੰਧ ਹੋ, ਮੇ ਬਰਾ ਹੋ, ਮੇ ਨਕਟਾ ਹੋ,
 ਮੇ ਪਿੰਗਲ ਹੋ, ਮੇ ਲੁਜਾ ਹੋ, ਮੇ ਭੁੰਗਾ ਹੋ, ਮੇ ਸੁਹਣਾ ਹੋ, ਮੇ ਸਵਾਦ ਭੇਤਾ ਹੋ। ਮੇ ਕਰਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਭੇਤਾ
 ਹੋ, ਮੇ ਚਲਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਖੇਡਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਸੁੰਘਤਾ ਹੂੰ। ਮੁਝ ਕੋ ਊਨ ਹੋ ਵ ਸੀਤ ਹੋ। ੨ । ਬਹੁਰ
 ਪੁਣੇ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਛੁਧਾਵਾਨ ਹੋ। ਮੇ ਪਿਪਾਸਵਾਨ ਹੂੰ। ੩ ।
 ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੁਝ ਕੋ ਸਕਲਪ ਹੋ, ਵਿਕਲਪ ਹੋ। ਮੇ ਕਾਮੀ ਹੋ,
 ਮੇ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੋ, ਮੇ ਲੋਭੀ ਹੋ, ਮੇ ਮੋਹੀ ਹੋ, ਮੇ ਅਭਿਆਨੀ ਹੋ, ਮੇ ਭੈਵਾਨ ਹੋ, ਅਰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋ।
 ਮੁਝ ਕੋ ਹਰਖ ਹੋ ਵਾ ਸੋਕ ਹੋ, ਰਾਗ ਹੋ, ਦਵੇਪ ਹੋ, ਮੇ ਜਤੀ ਹੋ, ਮੇ ਛਿਮਾਵਾਨ ਹੋ। ਮੇ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋ,
 ਮੇ ਵੇਰਾਗੀ ਹੋ, ਮੇ ਨਿਰਅਭਿਆਨੀ ਹੋ। ਮੇ ਸੀਨਵਾਨ ਹੋ, ਮੇ ਤਿਸਾਗੀ ਹੋ। ਮੇ ਨਿਰਾਸੀ ਹੋ।
 ਮੇ ਧਰਮੀ ਹੋ, ਮੇ ਊਨ ਵਾਨ ਹੋ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਮਨ ਕੇ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ।
 ੪ । ਬਹੁਰ ਬੁਧ ਕੇ ਧਰਮ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਪੰਡਿਤ ਹੋ, ਮੇ ਮੂਰਖ ਹੋ।
 ਮੇ ਗਿਆਨੀ ਹੋ, ਮੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ। ਮੁਝ ਕੋ ਸਵਿਕਲਪ ਮਾਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਨਿਰਵਿਕਲਪ
 ਸਮਾਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਮੇ ਜੋਗੀ ਹੋ, ਮੇ ਭਜਤ ਹੋ। ਮੇ ਧ੍ਰੋਮਵਾਨ ਹੋ ਮੇ ਧਿਯਾਨੀ ਹੋ। ੫ ।
 ਬਹੁਰ ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ, ਕਰਤਾ ਹੈ, ਮੇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਜੋ ਸੋਇਆ ਅਥਵਾ
 ਪਾਸ ਕਰ ਕਰ ਹੋਤੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਆਈ ਥਾਤੇ ਸੁਖ ਨ ਭਯਾ। ਅਥ ਮੇ ਨਿੰਦਾ ਕੀ
 ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮੁਝ ਕਉ ਐਸੀ ਨਿੰਦਾ ਆਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੜ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੋ, ਮੁਝ ਕੋ ਖੜ ਨਹੀਂ
 ਰਹਤੀ। ਇਸ ਤੇ ਆਦਿ ਨੇ ਕਰ ਤੀਨੋ ਸਰੀਰੋ ਕੇ ਧਰਮ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਯਹਿ ਕਰੀਏ ਵਿਸੇ।
 ਜਬ ਯਹਿ ਸੀਏ ਵਿਰਜੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਅਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਅਪ੍ਰੋਖ
 ਗਿਆਨ ਯਹਿ ਹੈ। "ਅਰੀ ਬ੍ਰਹਮਸਾਮੀ"। ਐਸੇ ਅਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭਲ ਕਿਆ ਹੈ। ੬ ।
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਮੈਤ੍ਰੀ, ਕਰੁਣਾ, ਮੁਦਿਤਾ, ਉਪੇਖਿਯਾ ਯਹ ਰਾਵੇ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਅਰ ਤੀਨ ਐਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਆਤਮ ਰਤਿ। ਆਤਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ। ਆਤਮ
 ਨਾਵ। ਅਰ ਸਮਤਾ, ਛਿਮਾ, ਨਿਰਅਭਿਆਨਤਾ, ਧੀਰਜ, ਆਰਜਵ ਯਹ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਭ ਗੁਣ। ਪਾਚ ਐਸੇ ਐਰ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੀ ਵਸਿਸਟ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ।

ਖੇਤੀ (੧) ਸਕਿਮਤਾ (੨) ਜਿਖਾਰਤਾ (੩) ਆਰਧਤਾ (੪) ਕੁਰੁਣਾ (੫)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ
ਅਰਥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਨ। ਵਿਖੇ ਖੇਤਨਾਂ ਜਿਸਨੇ ਜਥਾ ਸਾਧਤੁ ਅਰਥ ਅਰ ਦਇਆ ਅਯੋਖ ਗਿਆਨ ਤਾਂ
ਤਦੋਂ ਵੇਇ ਅਵਸਥਾ ਐਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋਕ ਅਰ ਗੰਮ ਤੇ ਨਿਵੰਕੁਸ ਤ੍ਰਿਪਤੀ। ਸੋਕ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਜਿਸ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਐਵ ਕਿਸੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ, ਕਿਆ ਲੋਕ, ਰਹਣੀ
ਨਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ। ਧੰਨ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਣੰਦ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਭਇਆ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਰੰਥੇ ਪੂਰਖਾਰਧੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਾਧੇਂਦ ਬਰਨੰਨ

ਦੁ ਇਸਤ ਧਿਆਇ। (੨੪) ਐਸੇ ਪੰਚਮ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈ ਕਥਨ

ਕਰਿਆ ਹੈ। "ਗੁਰੁਤੀ ਮਹਨਾ ੫। ਪਾਇਆ ਨਾਨੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ। ਤਨੁ

ਸੀਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਨੁ ਬੀਆ ਸਤਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਨਾਨੀ ਕੂਖ ਤ੍ਰਿਸਨ

ਸਭ ਨਾਈ ਰੀਤਾ ਸਕਨ ਇਸਾਰੀ। ੧ । ਕਹੁ ਮਸਤਕ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਹਰਿਓ ਮਨੁ ਜੀਤੋ ਜਰ ਸਾਈ।

੧ । ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਫੋਨਨ ਤੇ ਅਥ ਕੂਕੇ। ਅਖੁਟੁ ਖਜਾਨਾ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦਾਇਆ

ਤੋਟਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੂਕੇ। ੨ । ਅਚਰਜ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰ ਐਸੀ ਕੂਝ ਖੁਝਾਈ।

ਨਾਹ ਪਰਦਾ ਨਾਨੁਰ ਜਉ ਤੋਟਿਓ ਤਉ ਇਸਰੀ ਤਾਤ ਪਰਾਈ। ੩ । ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ਏਹੁ

ਅੰਤਉ ਸੋ ਜਾਨੈ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਭਏ ਇਯਾਸਾ ਗੁਰਿ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਨੇ

ਚਾਖਿਆ। ੪ । "ਵੇਰਾਜ ਏਧ ਉਪਤੀ ਧਰ ਤੀਨੋ ਜਿਸ ਮੈ ਪਾਇ ਜਾਇ, ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ

ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਵੇਰਾਜ ਉਪਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਏਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਬ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਤੇ ਨੇ ਕਰ ਉਤਮ

ਲੋਕਾ ਕਉਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਅਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਵਿਖੇ ਤੀ ਕਹਾ ਹੈ।

ਮਨੋ ਨਾਸ ਵਾਸਨਾ ਛੇ ਤਤੰਵ ਗਿਆਨੁ। ਧਰ ਤੀਨੋ ਜੀਵਨ ਤੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ

ਕੇਵਲ ਗਿਆਨ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਮਨੋ ਨਾਸ ਵਾਸਨਾ ਛੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਬ ਤਤ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ

ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਸੋ ਹੋਤਵੇਤਾ ਕੋ ਵਿਦਵਤ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਆ। ਗਿਆਨ ਕਉ ਪਾਇ

ਕਰ ਪੁਨਾ ਵੇਰਾਜ ਆਦਿਕ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ। ਜਦ ਇਸ

ਕੋ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ, ਕ੍ਰਿਆ, ਤਬ ਇਸਟਯ ਕੋ ਮਿਥਯਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸਸੀ ਕੇ ਜਿਹ ਵਤ। ਈਧਿਆ

ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਵਤ। ਅਕਾਸ ਕੋ ਵੂਨੋ ਵਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਏਨ ਹੂਪ। ਤਿਸ ਪਰ ਸੰਤ ਕਾ ਬਠਨ ਹੈ।

। ੧। ੧। ੧। ਜੋ ਦੇਖਤ ਆਪਸ ਮੈ ਅਰ ਏਕ ਏਕ ਸੋ ਹੈ ਨਾਨਾ ਕੋਝ ਬਖ ਬਨਿਆ

ਕੋਝ ਬੇਟਾ, ਬਨਿਆ, ਕੋਝ ਚਾਤਾ ਭਤੀਜਾ ਕਹਲਾਤਾ। ਕੋਝ ਪੀਰ ਆਪ ਕੋ ਮਨੋ ਹੈ। ਕੋਝ ਦਾਸ

ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੇ ਹੈ। ਕੋਝ ਪੀਰ ਮੁਹੰਦ ਕਹਾਤਾ ਹੈ। ਅਵਰ ਕੋਝ ਗੁਰੂ ਕੋਝ ਚੇਨਾ, ਧਰ

ਤਾ ਮਨੋ। ੧। ੧। ਐਸੇ ਨਾਨਾ ਭਾਵ ਜੋ ਦਿਖਾਵਤਾ ਸੀ। ਸੋ ਭੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਨ ਤਰੀਕਵਤ।

ਭਾਵ ਏਹ ਚੰਦਾਨ ਚੰਦਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੀਤੋ ਝੂਠਾ ਤੇ ਅਸਤਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾ

ਮਯ ਕੂਖ ਪ੍ਰਦ ਇਹੁ ਜਗਤ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਾਮਨ ਚੰਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ

ਤੇ ਉਹ ਪਰਮ ਜੀਵਨ ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਸਤਿ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ।
 ਹੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣਨ। "ਦੇਵੀਧਾਰੀ ਮ: ੧। ਮੈ ਸਹੁ ਬਿਧ ਪੇਖਿਓ
 ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਰੀਕੇਉ। ਖਡ ਦੋਪ ਸਭ ਭੀਤਰ ਰਵਿਆ ਪੂਰ ਰਹਿਓ ਸਭ ਲੇਉ। ੧।
 ਰਹਾਉ। ਅਗਮ ਅਰੀਆ ਕਵਨ ਮਹਿਮਾ ਮਨ ਜੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸੋਊ। ਚਾਰ ਆਸ੍ਰਮ ਚਾਰ
 ਬੰਨਾ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੇਵ ਤੇਉ। ੧। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਿੜਾਇਆ, ਪਰਮ ਪਦਿ ਪਾਇਆ,
 ਦੁਤੀਆ ਗਏ ਸੁਖ ਹੋਉ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਰਿਆ ਹਰਿ ਨਿਧ ਪਾਈ ਸਹਿ
 ਜਉ। ੨। ੨। ੨੩।" ਜਬ ਅਕਾਸ ਕੇ ਫੂਲ ਭਏ ਹੀ ਨਹੀ ਤੋ ਭਿਨ ਕੀ
 ਸੁਗੰਧੀ ਲੈਲੈ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਣੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਅਰ ਪਰਲੇ ਭੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਾਗਵਤਵਿਖੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਨਿਤ ਪ੍ਰਣੇ। ੧।
 ਨਮਿਤ ਪ੍ਰਣੇ। ੨। ਪ੍ਰਕਿਤ ਪਰਲੇ। ੩। ਅਤਮੀਤ ਪਰਲੇ। ੪। ਜਬ ਇਸ ਕੋ
ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਭਇਆ ਤਬ ਸਮੇ ਕੋ ਸਿੰਗ ਵਤ ਜਗਤ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ
 ਅਤਮੀਤ ਪਰਲੇ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਭੇਰ ਤਿਸ ਕਾ ਜਗਤ ਕਦਾਚਿਤ ਹੋਣਾ ਨਹੀ। ਤਿਸ
 ਪਰ ਸੁਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਭਿਦਿਐ ਤੇ ਹਿਦੇ ਗ੍ਰਿਧੀ ਛਿਦਿਐ ਤੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰੀ।
 ਛੀਐ ਚਾਸ ਕਰ ਮਾਨੀ ਤਸਮਨ ਦਿਸਟੇ ਪਠਵਾਰ।" ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਭਯਾ
 ਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਕੋ ਵਾਹਾਓਭ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਜਾਤ ਵਾਸਤ ਤੇ ਨਹੀ। ਜਬ ਆਪਣੇ
 ਸਵਰੂਪ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਅਰ ਜਗਤ ਕੋ ਸਿੰਘੇ ਕੋ ਸਿੰਗ ਵਤ ਜਾਣਿਆ। ਤਬ
 ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ।
 ਸਿਖੇਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਆਤਮਾ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਮੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿਆ। ਤਬ
 ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ।
 ਆਤਮਾ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੰਧੀ ਕਹੀਏ ਦਿਨ ਕਾ ਅਭਾਵ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਰਾਤ ਆਈ ਨਹੀ।
 ਜੋ ਬੀਚ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਲ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੈ। ਧ੍ਰਿਤੀ ਕਹੀਏ ਸੰਕਲਪ ਭੁਰਾ
 ਭੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਆਦਿਕ ਚਤੁਸਟੈ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤਕ ਸੋ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਦਵੈਤ ਇਕ ਵਸ ਤਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਨਿਸਚੇ
 ਕਰ, ਹੇ ਪਿਆਰੇ। ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਐਰ ਕੇਉ ਪਦ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ
 ਨਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੋ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਐਰ ਲਾਭ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ ਨਹੀ ਰਹਤੀ
 ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਅੰਤਰ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਵਸ ਵਿਸਾਖ ਹੈ। ਅਜ ਹੈ, ਅਨੰਦ ਹੈ,
 ਨਿਰ ਦਵੈਦ ਹੈ, ਮੁਕਤ ਹੈ, ਸਰਦਾਨੰਦ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਅਕ੍ਰੇ ਹੈ ਅਭਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਕੁਟਸਤ ਹੈ
 ਅਬੰਧ ਹੈ, ਅਦੁਤੀ ਹੈ। ਪਰਤਖ ਜੋਤੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਕਰਣ ਚਤੁਸਟੈ ਇਦੈ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ
 ਕੋ ਅੰਤ ਆਦਰ ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੋ ਪ੍ਰਤਖ ਜੋਤੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਨਾ ਧੂਰਨ ਹੈ ਨਾ ਅਧੂਰਨ ਹੈ

ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਨਿਸਦੇ ਕਰ, ਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਅਤਮ
 ਰਾਮ ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖ। ਪੂਰਨ ਪੂਰ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭ ਏਕ। ਰਤਨ ਅਮੋਨਕ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਜਾਨੈ
 ਅਪਣੀ ਵਜਤ ਤੂੰ ਆਪ ਪਛਾਣ।" ਅਪਣੀ ਵਜਤ ਅਤਮ ਅਨੰਤ ਅਪਣੇ ਅਨਭਵ ਕਰ ਤੂੰ ਜਾਣ, ਹੋ ਭਾਈ।
 ਐਸੇ ਪੂਰਨ ਪਰਪਾਤਮਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭੰਡਵਤ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋਏ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਤਿਸੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ
 ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪ ਤੇਜ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਸੂਰਜ ਵੰਦਮਾ ਰੂਪੀ ਰਿਸਣ ਜੋਤੀ ਅਨਿ ਕਰੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ
 ਪੇ ਪੜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇਜ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ
 ਕ੍ਰਮਾਂ ਅੰਬਰ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਨਿਰ ਦੇਵੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਾਕਾਰ ਹੋਵੈ।
 ਐਸੇ ਕਹ ਕਹ ਮਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਟੇਕਤੇ ਭਏ, ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ ਆਈ। ੧ ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੰ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸੰਤ੍ਰਿਪ ਗੀਤਾ, ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਦ ਵਰਨਣ, ਬਾਨ
 ਬੀਸਤ ਧਿਆਇ। (ਸਿਖੋਵਾਰ) ਹੋ ਭਗਵਾਨ, ਐਸੇ ਸਵਰਨ ਜਨੇ ਕੇ ਰਿਹਨ ਕੋਨ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਕਰੈ। ਜਾਤੇ ਗਿਆਨੀ ਅਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਇਕ ਸਾਰਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਲੁਖਣੇ ਕੇ ਲਖੇ ਬਿਨਾ ਹੈ, ਦੁਆਮੀ
 ਜੀ, ਕੌਸੇ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ, ਪਛਾਣ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮੈ ਮੂਢ ਬੁਧੀ ਸੇ। ਗੁਰੋਵਾਰ।
 ਹੋ ਸਿਖ ਤੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਾ ਆਜਾ ਪਰਮ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।
 ਦੋਹਰਾ। "ਆਸਾ ਬਾਸਾਸੀਤ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਖੇ ਨ ਏਦ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੀਸੇ ਪਰੇ ਕੋਈ
 ਵਿਰਨਾ ਪਾਵੇ। ਭੇਦ।" ਤਥਾ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਨੇ ਆਪ ਮੁਖ ਸੇ ਕਰਿਣਾ ਨਾ ਹੂਆ ਜੋ ਮੈ ਗਿਆਨਵਾਨ
 ਹੋ। ਤੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਐਸੇ ਸੰਤ ਕਾ ਸਤਿਗੰਗ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੂਆ। ਸਤਿਸੰਗ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ
 ਕਾਰਜ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੂਆ, ਜਗਿਆਸੂ ਕਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤੋ ਕੇ ਨਖਣ ਵਰਨਣ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੂੰ
 ਸਵਣ ਕਰ, ਸਰਵਭ ਮਨ ਨਾਇਕਰ। ਗੁਰੋਵਾਰ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਮੁਖ ਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਰਾਮ ਗਿਆਨੀ ਹੈ
 ਤਿਨ ਪਰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਪਤਿਆਵਦਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਚਨ। "ਕਹਿਰੈ ਸਾਹਿਬ
 ਨਾਇਕ। ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਤਿਨਹਿ ਛਪਾਇਓ।" ਪੁਨਾ ਵੇਦ ਮੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੈ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ; ਨਾ ਤਿਸ ਪਾਇਆ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।
 ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸੋਈ ਅਜਾਣ ਹੈ ਹਉ ਜਾਣਾ। ਅਜਾਣ ਹਯਨਛਾਨਾ ਹੈ। ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਅਮਿਓ ਪੀਆਇਆ ਰਾਗ ਰਸਕ ਬਿਗਾਨਾ ਹੈ।" ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ
 ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਨ ਗਿਆਨੀਓ ਕੇ ਭਈ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਵਾਨਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਨਹੀਂ ਛਿਪੇ ਰਹਤੇ ਕੌਸੇ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਣ ਭੇਤੇ ਹੈ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨਾ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜੋ
 ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ। ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ ਇਤਿ ਰੂਪ ਰੂਪ ਸਿੰਹ
 ਮੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਗੋਤਾ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਬਦ। "ਕਾਨਕਾ
 ਪਰਨਾ ੫ । ਬਿਸਰ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤ ਪਰਾਈ। ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ੧ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਗੀ ਨਾਹਿ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗ ਹਮ ਕੇ ਬਨਿ ਆਈ। ੨ । ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੀਤ ਸੇ ਭਲ

ਮਾਨਿਓ ਇਹੁ ਉਮਤ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ। ਸਭ ਮੈ ਰਵ ਰਹਿੰ ਪ੍ਰਭ ਏਕੋ ਪੇਖ ਪੇਖ ਨਾਨਕ
 ਇਲਾਸਾਈ"। ੩। ਅਪ੍ਰਖ ਗਿਆਨੀ ਜੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਵਰਨਨ ਕੀਤਾ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ। ਇਹੁ ਮੁਖ ਨਖਦ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿਆ ਹੈ ਜਗਿਆਨੂ
 ਕੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਵਾਸਤੇ। ਤਥਾ ਸੁਤੀ। "ਰਿਤੇ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤੀ"। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੰਤ ਸੰਗ ਚਾਹੀਏ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕੀ। "ਜੀਵਨ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
 ਸਾਧ ਮਿਲਾਵੇ। ਨਾਨਕ ਸਾਤਿ ਹੋਵੇ ਮਨ ਅਤਰਿ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ"। ਇਸ
 ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਹੋਰ ਭੀ ਤਿਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਕੇ। ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਤਿ ਆਤਮਾ ਅਤਿਯੋ ਕਿਰਪਾਨ
 ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰ ਅਰ ਭਵ ਮੈ ਤੁਲ ਦਰਸੀ ਹੈ। ਖਿਆਵੀਤ ਹੈ ਧਰਤੀ ਸਮ।
 ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਨਾ ਕਿਸੀ ਮੇ ਭਾਵ ਨਾ ਦਵੇਖਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਗਜਗਤ ਜਨ ਹੈ ਤਿਨ
 ਮੈ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਉਮਤਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਭ ਸਾਧ
 ਸੁਹਿਦਤਾ ਅਰ ਸਭ ਮੈ ਰਾਮਿ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਜਿਸ ਮੇ ਸੁਆਤੀ ਹੈ। ਅਰ
 ਦਮਨ ਹੈ, ਮਨ ਆਦਿਕੋ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਮੁਖ ਜੋ ਬਚਨ ਉਦਾਰਤਾ ਭੀ ਹੈ ਕਈ ਸਤ ਬਚਨ
 ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇ ਸਭ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਇ। ਅਨਹਾ ਬਚਨ ਕਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤਾ। ਸਦਾਚਾਰ
 ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਪਣਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਤਿਸੀ ਮੇ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ।
 ਜਿਨਾ ਮਾਰਗੋ ਮੈ ਜੋ ਬੁਝਕਾ ਪਹਿਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਰਤਾ ਕੇ ਕੁਕਮ ਸੇ, ਸੋਈ ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਹੈ।
 ਸਦਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਿਸ ਕੇ ਅਰਨ ਹੈ। ਜਿਤਨੇ ਭਵ ਕੇ ਭਾਵ ਹੈ ਸਭ ਮੈ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ
 ਦੀਪ ਵਤ। ਪੁਨਾ ਨਿਸ ਪ੍ਰੇਰੀ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਸਭ ਜਨੋਂ ਮੈ ਗੋਇੰਦ
 ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਯਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਮੁ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਸਰਣਾਗਿਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਪਾਪ ਮਲ ਸਭ ਹੋ ਭਾਲਤਾ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਭਾਸ ਤਿਨ ਕੀ
 ਕਾਟ ਭਾਰਤਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਖੜਕ ਸਾਰ। ਆਪ ਅਮਾਨੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਦਾ ਚਿਤ ਮਾਨ ਕੀ
 ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ। ਜਿਸ ਕੇ ਜਿਹੇ ਰੂਪੀ ਭੂਮੀ ਮੈ ਕਾਪਨਾ ਰੂਪੀ
 ਬੀਜ ਜਨੁ ਗਯਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨ ਕਰ। ਨਾ ਕੋਧ ਹੈ, ਨਾ ਲੋਭ ਹੈ, ਨਾ ਮੋਹ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਹ ਆਦਿਕੋ
 ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੰਚ ਦੋਖ ਸੇ ਬਿਬਰਜਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ, ਸਦਾ। ਜਤੁ ਜਤੋਰ ਮਨ
 ਤਿਸ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਤਤੁ ਤਤੁ ਗੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਸੋਤੁ ਮੈ ਸੋਤੁ ਸਬੁਧੀ ਨਾਹੀ
 ਤੇ ਮਿਤੁ ਮੈ ਮਿਤੁ ਬੁਧੀ ਨਾਹੀ, ਜਿਸ ਕੀ। ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕਰ ਜਹਾਂ
 ਪੜਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਗੋ ਪੜਾ ਹੈ। ਧਰਮ ਮੈ ਮੰਚ ਪਰ। ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਭਰਾਵਤਾ ਹੈ ਨਾ
 ਭਰਤਾ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਤੇ। ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਜਿਧ ਮੈ ਮਗਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ, ਸੇ ਪੁਰਸ਼। ਸਦਬ
 ਦਵੰਦਾ ਤੇ ਰਹਿਤ, ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ, ਜੋ ਭਇਆ ਹੈ। ਨਾਮ ਸਨਾਨ, ਸਰ ਤਪ, ਬ੍ਰਤ

ਸਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਵੇਦ ਵਿਹਤ ਕਰਮ। ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਕਦਾ ਚਿਤ।
 ਖਟ ਹਿਰਖੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜੀਤੀ ਹੈ, ਪਨ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਹੈ। ੧ । ਫੁਦਾ ਪਿਪਾਸਾ ਕੀ ।
 ਪੁਆ ਦਾ। ਹਰਖ (੩) ਮੋਗ (੪) ਮਨਦਾ। ਜਨਮ (੫) ਮਿਤ੍ਰ (੬) ਦੇਹ ਕਾ।
 ਇਹੀ ਤੇ ਦੇਹ ਕੇ ਖਟ ਵਿਕਾਰੋ ਰਹਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਜਨਮ ਤੇ (੧) ਇਥਿ ਤੇ (੨) ਵਰਧਤੇ
 (੩) ਪ੍ਰਣਮਤੇ (੪) ਮੋਗਤੇ (੫) ਨਾਸਤੇ (੬) ਇਕ ਇਛਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜੋ ਸਰਣਾਗਤ
 ਹੈ ਜਗਿਸਾ। ਸਰਥਾਵਤ ਤਿਸ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ ਕੀ। ਦੋਹਰੀ ਕਰਤਾ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਭਾਂ।
 ਸਮ ਦਮ ਆਦਿਕੋ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਰਿਦੇ ਕਾਰਜੁ ਸੁਭਾ ਹੈ। ਪਰਮ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ
 ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਐਵੇਦ ਕੇ ਅਰਥ। ਸਭੀ ਕ੍ਰਿਣ ਕੇ ਤੁਲ ਤਿਸ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਥਹ
 ਨਖਨ ਬਿਨਾ ਨੇਮ ਸੇ ਕਰੇ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਸੰਤੋ ਕਾ ਚਿਹਨ ਜਿਸ ਕਾ ਏਦ ਭਾਂ
 ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਤੇ ਇਤਰ ਕਿਸੀ ਕਿਆ ਬਹਨਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਬ ਅਵਰ ਜੋ ਕਰੇ ਜੋ ਵਰਨਨ
 ਕਰਤੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਸਾਧ। ਸਿਖੋਵਾਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਦਿਆ ਰੂਪ ਬਾਣੀ
 ਅਨਭੇ ਸਾਥ ਫਿਰੇਈ ਦੇਈ ਤਿਸ ਕੀ ਆਪ ਸੇਧ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਜੋ ਵਰਖਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅੰਧਿ
 ਸਰੂਪ ਕੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਬ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਤਿਸਨਾ ਤਾਪ ਕਰ ਤਪਾਇਮਾਨ ਸੀ, ਅਬ ਸੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ
 ਅਰੁ ਕੰਹੂ ਜਾਣ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ। ਰਹਾ, ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸਾਧਾਰ ਬੀਚ ਜਹਾਜ਼ ਕੇ ਏਧੀ ਜੋ ਏਨਾ ਵੇਰ
 ਚੁੱਕ ਭੀ ਤਬ ਸਾਰੇ ਜਲ ਦੇਖੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੋਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਹੂੰ ਜਾਣ
 ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੇ ਆਪ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਯਾਨ ਰੂਪ ਜਹਾਜ਼
 ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਵਾਨਾ ਅੰਧੇ ਕਰ ਉਡਾ ਭੀ ਰਾਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਰਖਾ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਥਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਹੈ ਜਿਸ ਅਬੋਧ ਨੇ ਨਾਨਾ ਸਰੂਪ ਜਗਤ ਰਚਿਆ ਸੀ
 ਦੇਵਤਾ, ਦੇਵ, ਮੰਤ੍ਰ, ਕਿਨਰ, ਨਰਗਣ, ਜੀਣਰਥ, ਹਿੰਦੂ, ਤੁਰਕ, ਪਾਣੂ, ਪੰਛੀ, ਜੜ੍ਹਚੇਤਨ ਜੀਵ, ਹਾਨ :
 ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਰੂਪ, ਸੋ ਅਬੋਧ ਕਹਾਂ ਚਲਿਆ ਗਯਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਭਾਨੂੰ ਕੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਅ ਤਿਮਰ ਬਿਲਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਏਕ ਰੂਪ ਭਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਰਿਦੇ ਹੂ
 ਮੇ ਅਗਿਯਾਨ ਰੂਪੀ ਨਿਵਰਤਮ ਜਗਤਰੇ ਮੇ ਜਨਮਾਤਰੇ ਕਾ, ਸੋ ਅਬ ਕਹਾਂ ਚਲਿਆ ਗਯਾ।
 ਜੈਸੇ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਮੇ ਸੁਗਤਰੇ ਕਾ ਨਿਵਰਤਮ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਭਾਨ ਮੇ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕਰਦੇ। ਤਹਾਂ ਤਸ ਤਤਕਾਲੇ ਘੋਰਤਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਪਣੇ ਕਾਰਜੋ ਸਹਿਤ ਜੋ ਤਨ
 ਮੇ ਦੇਹ ਸੀ ਤੇ ਫੂਲ ਮਾਲਾ - ਧਰ ਪੇ ਇਕ-ਧਰ ਸੀ, ਕਨਪਤ। ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੁਭਾ
 ਗਿਯਾਨ ਦੀਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਅਗਿਯਾਨ ਤਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਪੁਨਾ
 ਰਾਗ ਦਵੇਖ ਰੂਪ ਰਿਆ ਘਰ ਸੋ ਅਬ ਜੋ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ

ਬਨ ਮੇਂ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਅਰੁ ਸੁਭ ਗੁਨ ਰੂਪ ਮਿਗਾਵਨੀ ਕੇ ਮਾਰ। ਕੀ ਖਾਤੇ ਸੇ।
ਪੁਨਾ ਪੰਚ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਿਵਾੜ ਜੇ ਅਣ ਹੋਤੇ ਸੇ, ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਨ ਉਪਾੜ ਗਿਯਾ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਬੜਾ
ਅਸਚਰਯ ਹੈ। ਅਹੇ ਆਜ ਮੇਂ ਹੇ ਗੁਰੇ, ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਰਿਹ ਘਨ ਦੇਵ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ, ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਹੋ। ਹੇ ਸਵਾਤਮਾ ਇਤਨਾ ਕਾਲ ਮੈਨੂੰ ਆਗ ਕਰ ਤੂੰ
ਕਿਥੇ ਰਿਹਆ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਭਏ ਹੈ ਜਨਮਾਰਤੇ ਕੇ ਜਾ ਤੇ ਅਬ ਤੁਮਹਾਰਾ ਦਰਸਨ
ਭਹਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਵਾਤਮਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਾਂ, ਹੇ ਨਾਥ। ਅੰਰ ਪਰਮ
ਅਨਾਥ ਹੈ, ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨਾ ਕਾਮਨੀ, ਚੰਦ ਬਿਨਾ, ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ। ਵਰਖਾ ਬਿਨਾ
ਧਰਤੀਨਹੀਂ ਸੋਤਾ ਪਾਵਤੀ। ਜਨ ਬਿਨਾ ਖੇਤੀ ਸਿੰਧ ਬਿਨਾ ਬੂਦ ਧਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
ਤੈਸੇ ਬੂਦ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਾਂ, ਹੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਤੂੰ ਮੈਂ ਮੈਂ ਤੂੰ
ਭਯਾ ਹਾਂ। ਜੈਸੇ ਬੂਦ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਨੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨੀਨ ਭਯਾ ਹੋ।
ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ। ਜੈਸੇ ਨਵਣ ਕੀ ਪੁੜੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਗਈ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਤੀ ਹੈ
ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ ਖਬਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤੇਰਾ ਥਾਹੁ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨੀਨ ਭਯਾ ਹੋ।
ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਅਰ ਬਿਧਿਵਤ ਪੂਜਨ ਕਰ ਕੇ, ਗੁਰਾਂ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੇ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ
ਕਿਛ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕਿਛ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਭੰਡਵਤ ਵੇਦਨਾ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ। ਜੇ ਕਿਛ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸੋਈ
ਆਪ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੋ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪੂਰਣ ਕਾਮ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪ੍ਰਹਬਾਦੀ,
ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਦੇ ਸਿਖ ਹੁਨਾਸ ਵਰਨਨ ਖਟ ਬਿਸਤ ਧਿਆਯ। ੨੬। ਸਿਖ ਬਾਣੀ
ਹੇ ਗੁਰੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਆਪ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਦੇਹੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।
ਦੇਹ ਇਦ੍ਰੇ ਸੰਘਾਤ ਕਰਮੋ ਕੀ ਕਿਆ ਦਸਾ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਰੋ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ।
ਅਬ ਇਹੁ ਯਦ ਕਿਰਤ ਹੀ ਸੰਦੇਹੁ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਸੰਦੇਹੁ ਆਪ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਤੇ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈ।
ਗੁਰੇਵਾਚ। ਇਸ ਮੇਂ ਉਤਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਮਾਸੇ ਸੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ।
"ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੇ ਤਨ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਰੁਰ ਸੁਜਾਨ। ਜਿਹ ਤੇ ਉਪਜਿਉ ਨਾਨਕਾ ਨੀਨ ਤਾਹਿ
ਮੈਮਾਨ"। ਚਰੁਰ ਸੁਜਾਨ ਵਿਸੇਸ਼ਣ ਇਸੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਮਾਸ ਸੇ ਵਿਯਾਸ ਕਰ
ਤੁਸਾਂ ਸਮਝ ਲੇਣਾ। ਪਾਂਚ ਤਤ ਜੇ ਦੇਹ ਉਤਪਤ ਭਯਾ ਸੀ, ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਨੀਨ ਜਾਇ ਭਯਾ, ਹੇ
ਬੁਧ ਵਾਨੇ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਧੋਖ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਵਾਸਾ ਹੋਂ ਹੈ
ਜਨ ਤਨ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥ ਧੰਨ ਪਟ ਭੂਖਨ ਆਦਿ ਤੇ ਨਬੀਧੀ ਤਿਃ
ਕੇ ਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਿਸ਼ ਕੇ ਪੁਨ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕਰ ਜੇ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਸੇ ਪੁਨ ਕੇ ਭਾਗੀ ਹੋਤੇ ਹੈ।

ਪਾਪ ਚਰਨੇ ਤਲੇ ਕੀਟ ਆਦਿਕ ਜੋ ਰਮੇ ਹੈ। ਇਤਆਦੀ। ਪੁਨ, ਜਪ, ਪ੍ਰਜਾ, ਪਾਠ, ਸਨਾਠ, ਆਦੀ। "ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈ ਕਮਲਅਲੇਪ"। ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਕਰਮ ਮੈ ਸਿੰਚਤ, ਕ੍ਰਿਯੇਮਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਯ। ਸਿੰਚਤ ਕ੍ਰਿਯੇਮਾਨ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਕਰ ਭਾਸਮ ਹੋ ਗਏ। ਪ੍ਰਾਰਥਯ ਭੋਗਿਆ। ਖੈ ਹੋ ਗਏ। ਅਸਤਮਨੀ ਪਿਸਤਰੋਮ ਤੁਰਾ ਧਰਨੀ ਸੀਨੀਠ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁਕ ਤੇ ਰਕਤ ਪ੍ਰ ਸੇਵ ਨਾਲ ਪਿਤ ਸਨ ਮੈ ਸਮਾਵਤੀਆਂ ਭਈਆਂ। ਕ੍ਰਿਤ ਨਿਦਾ ਆਲਸ ਤ੍ਰਿਖਾ ਖੁਧਿਆ ਤਿਸ ਕੀ ਅਨਿਲ ਮੈ ਨੀਠ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਚਲਨਾ ਲੋਨਾ ਉਛਲਨਾ ਪਸਰਨਾ ਸਿਕੋਚਨਾ ਇਹੁ ਪਵਨ ਮੈ ਗਵਨ ਭਏ। ਦਿਸ਼ਵਣ ਦਿਸਾ ਮੈ ਜਾਇ ਵੀ ਤੁਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈ ਨਿਵਾਜੇ। ਚਖਧੂ ਭਾਨੂੰ ਮੈ। ਰਸਨਾ ਵਰਨ ਮੈ। ਨਾਸਕਾ ਅਸਨੀ ਸੁਤ ਮੈ। ਵਾਕ ਵਾਰਨੀ ਮੈ। ਕਰ ਇਦ੍ਰ ਮੈ। ਚਰਨ ਬਾਵਨ ਮੈ। ਇਹੁ ਜੋ ਕਾਰਜ ਸੇ ਸੇ ਸਭੀ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਕਾਰਨ ਮੈ ਜਾਇ ਨੀਠ ਭਏ। ਕੋਈ ਇਕ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰਨੇ ਮੈ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਦੇਵਤਿਓ ਮੈ ਨੀਠ ਭਏ। ਕੋਈ ਇਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਹੈ ਇਦ੍ਰਓ ਕੀ। ਬਾਕੀ ਰਹਿਯਾ ਕੁਟਸਥ ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ, ਨਾ ਤਿਸ ਮੈ ਉਦੇ ਹੈ ਨਾਤਿਸ ਮੈ ਆਤ ਹੈ। ਨਾ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਨਾ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਕਹੂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਕਯ। "ਨਾ ਕਿਛ ਆਇਓ ਨਾ ਕਿਛ ਜਾਇਓ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ"। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਵਿਦੇਹੁ ਕੋ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਮੈ ਚਰਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ। ਸਿਖ ਬਚਨ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਮੁਕਤੀ ਕੋਈ ਆਵਰ ਭੀ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੈਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ, ਹੇ ਗੁਸਾਈ। ਗੁਰਬਚਨ। ਹੇ ਸਾਧ, ਚਾਰ, ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਇਸ ਤੇ ਇਤ੍ਰ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰੋ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਸਲੋਕ (੧) ਸਮੀਪ (੨) ਸਰੂਪ (੩) ਸਾਦ੍ਰਜ (੪) ਇਹੁ ਸਲੋਕਿ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਲੋਕ ਹੈ, ਬੇਕੁੰਠ, ਤਿਸ ਮੈ ਰਹਿਣਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਚਮਕਾਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਧਿਆਵੇ ਸੋ ਵੇਕੁੰਠ ਵਾਸ ਪਾਵੇ। ੧। ਜੋ ਵੇਸਵਾ ਨਰ ਧਿਆਵੇ ਸੋ ਵਿਨ ਨਿਰਟ ਵਾਸ ਪਾਵੇ। ੨। ਜੋ ਚਿਰਨ ਗਰਭ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੈ ਸੋ ਪਾਰਬਦ ਰੂਪ ਚਰਨ ਕੇ ਸਾਮ੍ਰਾ ਹੋਇ। ੩। ਜੋ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ਸੋ ਵੇਕੁੰਠ ਆਦਿਕ ਸੰਪੂਰਨ ਭੋਗ ਸਮੁਗ੍ਰੀ ਚਰਨ ਕੇ ਸਾਮ੍ਰਥ ਹੋਇ। ਲਖਮੀ ਕੋ ਸਤ ਕਮਣੀ ਭਿੰਨ ਲਤਾ ਇਨ ਮੈ ਵੇਤਿ ਸਲੋਕ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ ਜੈਸੇ ਸਾਧ ਸਰਬਾਸੀ ਮੈ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਸਮੀਪ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ, ਹਰੀ ਕੇ ਸਮੇਪ ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ। ਜੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕਾ ਖੰਗਿਯੇ ਮੈ ਨਿਵਾਜਾ ਹੈ। ਸਰੂਪ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ ਹਰੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋਵ ਰਹਨਾ। ਮਨੀ ਕੋ ਸਤਕ ਨਾਮਾ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਿਥ ਲਤਾ ਚਿਰਨ ਤੇ ਲਛਮੀ ਏਨ ਜੋ ਰਹਤ ਵਿਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਵਿਰਹਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗ੍ਰਿਥੀ ਸਮਝਨੇ। ਸਾਦ੍ਰਜ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ। ਸਾਦ੍ਰਜ ਮੁਕਤੀ ਪਰਛੇਦੋ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਗੀਸ਼ਦਰ ਸੁੰਦਰ ਬੇਨੇ ਪਰਮ ਸੁਧਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਗਿਯਾਨੂ ਗੁਰ ਪਾਸਬਦ ਕੋ ਸੁਵਣ ਕਹਿ ਜੈਸੇ ਉਹ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਾਇ ਸਰੂਪ ਹੈ

ਜਾਵੇ। ਜੋ ਇਹੁ ਚੌਥੀ ਖੁਕਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ। ਇਹੁ ਤੇ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਖੁਕਤੀ। ਤੇ ਵਿਦੇਹ
ਖੁਕਤੀ ਹੈ ਜੀਵਨ ਖੁਕਤੀ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਨਿਰਗੁਣ ਖੁਕਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਯਾਨ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ।
ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਖੁਕਤੀ ਵਿਧ ਭਗਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੁਨੇ ਮਨ ਕਨ ਲਾਇ ਕਰਿ।
ਸੁਵਨੀ (੧) ਕੀਰਤਨ (੨) ਸਿਮ੍ਰਨ (੩) ਅਰਚਨ (੪) ਬੰਦਨਾ (੫) ਪਾਦਸੇਵਨ (੬)
ਦਾਸ ਭਾਵ (੭) ਸੇਖਤ ਭਾਵ (੮) ਅਰਪਨ (੯)। ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਹਰੀ ਜਸ ਸੁਵਣ ਸੇ
ਖੁਕਤ ਭਯਾ। ਸਿਖ ਵਚ । ਹੇ ਭਗਵਨ, ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਕੇ ਜਨਮ ਅਰ ਸੁਵਣ ਕੀ ਕਥਾ ਕੇਸੀ
ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੇ। ਗੁਰੇਵਾਚ; ਮਹਾਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪੋਤਰੇ ਹੋਏ ਹੈ।
ਜੋ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਅਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸੀ
ਪ੍ਰਮੋਗਵਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਐਰ ਜਸ ਸੁਵਣ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸੰਖੇਪ ਤੇ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਐਸੇ ਹੈ।
ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਕੇ ਯੁਧ ਕਾ ਅੰਤ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਂਚ ਤਿਨਾ ਕੇ
ਦੁਣਾ ਚਾਰਯਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਸਵਥਮਾ ਮਾਰਤ ਭੇਇਆ, ਰਾਤ੍ਰ ਕੇ ਸਮੇ ਜਬ ਆਇ ਦਿਨ ਭੁਏ ਹੂਆ
ਤਬ ਅਰਜਨ ਸੇ ਆਦਿਕ ਨੇ ਕੇ ਧੰਜ ਪਾਂਡਵ ਅਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁਆ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ
ਕੇ ਇਕ ਰਾਤ ਅਸਵਥਮਾ ਕੇ ਕੋਠੇ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰ ਮਹਾ ਰਾਜਾ ਸੁਯੋਗਵਰ ਕੇ
ਪਾਸ ਲਿਆਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੇ
ਤੂੰ ਕਰੇ ਜੋ ਸਜਾ ਦੇਵੀਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਦਯਾਵਤੀ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਕਹਿਣੇ ਲਗੀ। ਹੇ ਹੁਆਮੀ, ਇਸ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਸਵਥਮਾ ਆਪ ਕੇ ਨਿਮਕ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਧਰਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਜੀਵਨੇ ਨਹੀਂ। ਅਬ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਸਵਥਮਾ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਛੋਡ ਦਿਓ। ਜਬ ਐਸੇ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਕਹਤੇ ਭਏ।
ਹੇ ਭੀਮਸੇਨ, ਇਸ ਪਾਪੀ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਆ ਥਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਕਾ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ
ਕਾ ਮਥਾ ਪਾੜ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਮਨੀ ਕਾਢ ਲੇਵਹੁ। ਤਬ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਵਚਨ ਮਾਨ ਕਰ
ਮਸਤਕ ਪਾੜ ਕਰ ਮਨੀ ਨਿਕਾਲ ਲੀਨੀ, ਭੀਮ ਸੈਨ ਨੇ ਅਰ ਛਾਡ ਦੀਆ। ਮਹਾ ਰਾਣੀ ਦ੍ਰੋਪਤੀ
ਕੇ ਵਚਨ ਸੇ। ਤਿਸ ਸੇ ਅਨੰਤਰ ਛੁਟਾ ਹੂਆ ਭੀ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਭੁਲਾ ਕਰ ਦ੍ਰੋਪਤੀ
ਕੀ ਨੁਖਾ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਉਤ੍ਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਗਦਭਵਤੀ ਜਾਨ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਅਸਤੁ ਚਲਾਇਆ। ਜੋ ਗਰਭ ਮੇ ਭੀ ਰਹਿਣਾ ਨਾ ਪਾਵੇ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਕਾ ਵੀ ਹੀ ਨਿਰਮੁਕ
ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਰਾ ਅਸਚਰਯ ਹੈ। ਕਹਾ ਦਯਾਵਤੀ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਬਚਾਇਆ
ਕਹਾ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਉਪਕਾਰੀ ਸਾਥ ਅਪਕਾਰੀ ਕਰੇ। ਪਰ ਜਿਸ ਕਾ ਦਾਖਾ
ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਛੋਣ ਮਾਰੇ। ਗੁਰਵਾਕਿਯ । ਜਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਰਖਵਾਲਾ ਮਾਰੇ ਤਿਸੇ
ਕਉਣਾ। ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਤੁ ਕੇ ਚਲਾਵਣੇ ਕਰ ਉਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰੀਕਤ ਹੋਈ। ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ਕੀ ਅਰਧਨਾ

ਕਰਤੀ ਭਈ। ਜੋ ਹੈ ਵਿਸਠ, ਤੂੰ ਹੀ ਖੇਰੇ ਉਦਰ ਮੇਂ ਧਾਲਕ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਆਪ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਥਮ ਸੁਣ ਭਗਵਾਨ ਸੁਦਾਸਨ
ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਨੀਏ ਉਤ੍ਰਾ ਕੇ ਚਾਨੋ ਤਰਫ ਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਅਰ ਅਸਵਾਥਮਾ ਕੇ ਹ੍ਰਿਮ ਅਸਤ੍ਰ

ਕੇ ਨਿਸ਼ਫਲ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਛਤ ਕਾ ਜਨਮ ਹੂਆ। ਤਸ ਜਨਮ ਸੇ ਨੇ ਕਰ
ਗਰਭ ਮੇਂ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਸਿਆਮ ਉਦ੍ਰ ਮੇਂ ਮਠ ਕੇ ਜੋੜਤੀ ਭਈ। ਅਰ ਦਿਨ ਦਿਨ

ਮੇਂ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਜਸ ਮੇਂ ਅਧਿਕ ਸੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰ ਸਵਯ ਆਯੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣੀ
ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜਸ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਛਤ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸ਼ੀਰ ਕਾ ਅੰਤ ਜਾਨਿਆ। ਤਸ ਸ੍ਰੀ

ਸਿਆਮ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਖ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬੁਠਾਏ ਕਰ ਅਰ ਬਡੇ ਸਤਕਾਰਕਰ ਸ਼੍ਰੋਮਤ ਭਾਗਵਤ

ਕਥਾ ਸਪਤਾਹ ਸੁਨਣੇ ਲਾਗੇ। ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਬਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਸੁਣਾਵਤੀ ਹੈ। ਜਸ ਪਾਚ ਦਿਨ ਹੁਏ

ਸੁਨਤੇ ਤਸ ਸੁਕ ਜੀ ਛਿਅਰਤੀ ਭਈ ਕਿ ਦੇਖੀਏ ਰਾਜਾ ਕਾ ਮਠ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਮੇਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਨੇ

ਕੀ ਚਿਤਾ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਥਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰੁਪ ਹੋ ਗਏ। ਤਸ ਉਸੀ ਵਕਤ

ਨੀਰ ਤੇ ਛਿੜਕੀ ਹੋਈ ਮਛਲੀ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤੀ ਭਈ ਰਾਜਾ ਜੀ।

ਐਸੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰ, ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ, ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਅਜਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ। ਪੁਨਾ ਕਥਾ ਕਰਨੇ

ਲਾਗੇ। ਤਸ ਜੋਸਠ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਮੂਰਛਿਤ ਮਛਲੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਵੈ, ਐਸੇ ਹੀ

ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਛਤ ਜੀ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਐਸੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਛਤ ਜੀ

ਹੋਤੀ ਭਈ ਸੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕੇ। ਜਾਤੇ ਹਰੀ ਜਸ ਸ੍ਰਵਣ ਸੇ ਮੁਕਤ ਭਈ ਹੈ। ੧ ।

ਭਰਦ ਜੀ ਸੀਨਾ ਬਜਾਇ ਗਾਇ ਕਰ ਰਾਗ ਰਤਨ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸੇ ਮੁਕਤ ਭਈ। ੨ ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਹੁਏ। ੩ । ਰੂਪ ਦੀਪ

ਪੁਨਪਾਇ ਅਰ ਚੁਨ ਕਿਆ ਪੂਜਨ ਸੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਿਥੁ ਪਰ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਣਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਈ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ,

ਸੇ ਐਸੇ ਮੁਕਤ ਭਈ। ੪ । ਸੀਨਾ ਭਗਤੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕੂਹ ਜੀ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਜਹਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ

ਚਰਨੋ ਕਾ ਚਿਨ ਦੇਖਹਿ ਤਹਾ ਭੰਡਵਤ ਯੁਧਾਯ ਕਾਹਿ। ਤਿਸ ਕਰ ਸੇ ਮੁਕਤ ਭਈ। ੫ ।

ਪਾਦ ਮੋਵਨ ਕਿਆ, ਨਾਰਾਇਨ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਰ ਕਮਲੋ ਲਭਾਇਮਾਨ ਕਹਿ ਕਮਲਾ ਜੀ

ਸਿੰਧ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋਈ। ੬ । ਭਿਤ ਭਾਵ ਕਉ ਭਜ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ

ਜੀ ਮਹਾਬੀਰ ਰਣਧੀਰ ਜੀ ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ੭ । ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਸੇ ਸਬੀ ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜ

ਉਦਾਰ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਲੀ ਸੇ ਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੋਏ। ੮ । ਸਬਤ ਜੋਤਿਸ ਭਾਵ ਹੈ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ

ਭਾਵ ਕੇ ਭਜ ਕਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪੁਨਾ ਰੋਇਦ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ੯ । ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਨ।

ਹੇ ਗੁਰੇ, ਰੋਇਦਾ ਜੀ ਕਥਾ ਕੈਸੀ ਹੈ। ਸੇ ਮੁਝੇ ਕਹੋ। ਗੁਰੋਵਾਰ। ਸ੍ਰੀ ਰੋਇਦ ਸੁਆਮੀ

ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਦ੍ਰਾ ਧਨ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰਣ ਛੋਰ ਜੀ ਸਖਾ ਭਈ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਜੀ।

ਰੋਇਦ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਧਾਲਕ ਅਵਾਥਾ ਸੇ ਪੁਨਾ ਭਗਵਾਨ ਭੀ ਧਾਲ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੈਸੇ ਖੇਲ ਖੇਲਹਿ

ਤਿਸ ਸਮੇਂ। ਏਨੇ ਸਮੇਂ ਬਾਜੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਨਾਇ ਕਰੀ ਈਟੀ ਡੰਡਾ ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਤੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਪਣੀ ਬਾਜੀ ਜੀਤ ਕਰਦਿਸੇ ਕੇ ਤੀਧਿਆਂ ਤੇ ਅਰੂਧ ਹੋ ਕਰ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ
 ਸਾਰੇ ਤੀਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਜਥਾਇ ਕੀ ਬਾਜੀ ਆਈਤਬ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਭੋਗ ਕਾ ਏਨਾ
 ਹੂਆ। ਐਸੇ ਜਾਣੇ ਕਰ ਆਪ ਤਾਂ ਦੌੜ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮੈਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਡਾ
 ਕੋਪ ਆਇਆ ਜੋ ਦੇਖ ਇਸ ਕਾਲੇ ਕਾ ਕੋਤਕ ਜੋ ਅਪਣੀ ਬੇਰ ਭਾਗ ਗਿਆ। ਤਬ ਕੋਪ ਜੋ
 ਈਟੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਕੇ ਬੀਚ ਆਇ ਮਾਰੀ ਤੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਬੇਰ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਬਾਦ ਆਇ
 ਗਿਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਲੈਅਦਬੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪਾਏ ਤਿਸ ਬਾਲਿਕ ਕਉ ਮਾਰਤੇ ਭਏ। ਸਭੇ ਮਿਲ ਕੇ।
 ਤਾਂ ਸੋ ਤਾਲ ਮਾਰਗ ਜੀ ਤਿਸ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਜੋ ਜਬ ਆਵੇਗਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਸ ਮਾਰਗ ਮੇਂ
 ਤਬ ਬਾਜੀ ਲੇਵੇਗਾ ਤੇ ਮਾਰੇਗਾ ਭੀ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਡਰੇ ਤਿਸ ਸੇ ਅਰ ਭੋਗ ਨਾ ਲਾਜੇ।
 ਤਬ ਪਾਏ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮਾਰੇ ਮੇਂ ਕਿਆ ਅਵਗੁਨ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਆਪ ਸਭ ਬਾਰਤਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਹ ਦੀਨੀ, ਖੇਲ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ
 ਅਸ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬਤਿਸ ਕੇ ਮਨਾਵੇ। ਤਬਹਿ ਹੋਰਾਨ ਹੋ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨਾਵੇ
 ਭਏ, ਇਕਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ, ਤਿਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੋਕ ਕੇ ਅਰ ਹੁੰਦੁ ਭੋਜਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਧਾਲ ਕੇ
 ਖਵਾਏ। ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਕੇ ਗਲਵਕਤੀ ਪਾਇ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ। ਜੋ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ
 ਨਾ ਮਾਰੇਗੀ, ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ। ਜੋ ਭੀ ਪ੍ਰਸਨ ਹੂਆ। ੧। ਪੁਨਾ ਐਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਨ ਕਾ।
 ਇਕ ਸਮੇਂ ਮਾਰਤਾ ਇਨ ਕੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਤੀ ਭਈ ਇਨ ਕੇ ਲੀਏ। ਤਾ ਇਹ ਕਹਿ
 ਮਾਇ ਮੇਂ ਸੋਚ ਹੋਇ ਆਵਾ। ਜਬ ਇਹ ਪੁਚੇਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾ ਭਗਵਾਨ ਇਨ ਕੇ ਨੀ
 ਅਕ ਕੀਆਂ ਖਖੜੀਆਂ ਮਾਰਨ। ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਮਦਾਨ ਭੀ ਫਿਰਨਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੀ ਦਾ
 ਤਬ ਗੋਇਦ ਭੀ ਕੋਪ ਕਰ ਨੀ ਮਾਰਨ ਖਖੜੀਆਂ। ਜੋਈ ਪਰਤ ਕਰ। ਬਹੁਤ ਕਾਲ
 ਖੇਲਤੇ ਅਤ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਭਾਜ ਗਏ ਅਪਣੇ ਮੰਦੁ ਕਉ। ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਰਤਾ ਟੋਨਤੀ ਡਿਓ
 ਬਨ ਮੇਂ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਰਤ ਭਈ ਜੋ ਤੇ ਏਤੀ ਦੇਰ ਕਹਾ ਲਾਈ, ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ! ਤਬ
 ਜੋ ਕਰਤ ਭਾਜਾ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੇਨੂੰ ਮਿਲ ਗਾ ਬਨ ਮੇਂ ਤੇ ਖਖੜੀਆਂ ਕੀ ਚੋਟ ਨਗਾ ਕਰਏ।
 ਤਬ ਮੇਂ ਨੇ ਭੀਤਿਆ ਕੇ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਭਜਾਇ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਹੁਣ ਭਾਜ
 ਅਸਚਰਜ ਭਈ ਜੋ ਇਹੁ ਕਿਆ ਬਾਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਬਾਲਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੈਕਰੀ ਸੂਝ ਕਾ
 ਪੁਰੀ ਕਉ ਸਿਧ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਭਏ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਹਤ। ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ ਕੀ
 ਲੀਨਾ ਭਭਤੇ ਸਾਬਸਖਾ ਭਾਵ ਸੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਜੋ ਮੁਕਤ ਹੈ। ੨
 ਨਿਰਦੇਵ ਯੋਗ ਵੇਵੇਕ ਆਦਿਕ ਸੋ ਸਭ ਸਾਧਨ ਹੈ ਇਨ ਕੇ ਫਲ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪਿਨ
 ਪਰਮ ਰੂਪ ਭਭਤੇ ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਹੈ ਧੰਨ ਤੇ ਪੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਵਲੀ ਕਉ
 ਕਿਆ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਟ ਪਰਾਥ ਠਹਰੀ ਕੇ ਨਿਮਰਨ ਕੀ ਰੁਚੀ ਅਧਿਕ ਨਗੀ ਧਰਮ
 ਜੋ ਐਸੇ ਪੁਰਸੋਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕਉ ਨਿਮਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਪਾਧਰੀ ਪੰਥ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਨਿਗਮੇ ਅਰ ਆਗਮੇ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਭੀ
 ਏਹ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਾਕ। "ਬੇਜਤ ਬੇਜਤ ਤਤ ਬੀਚਾਰਿਓ ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਾਇਣ।
 ਅਭਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਦਾਰੇ ਜੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾਸਿਰ ਨਾਰਾਇਣ"। ਅਭਨਾਸੀ ਕਹੀਓ ਅਭਨਾਸੀ ਸੁਖ।
 ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਬਿਜਨੀ ਵਤ। ਤਬ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ, ਸਦਾ ਸੁਖੇ ਕੀ ਇਸਧਿਤੀ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਰਾਇਣ
 ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਬਾਨਕ ਕਾ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੀ ਮੈ ਕਹਾ ਹੈ।
 ਕਿਸੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਉ ਕਿਸੀ ਉਦਾਰ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦੁਧ ਚਾਵਲ ਲਿਧਾਇ ਦੀਏ, ਭੋਜਨ ਲੀਏ ਮਿਸ਼ਟਾਂਨ ਸਮੇਤ
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਭੁੰਚਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਪਰਮ ਨਿਰਧਨ ਸੇ। ਤਬ ਅਗਲੇ
 ਭਲਕੇ ਜੋ ਬਾਨਕ ਆਇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੋ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਉਹ ਕੇ ਕੋਧਰੇ ਕਾ
 ਹੋਟੀ ਸੇ ਦੇਤੇ ਭਰੇ। ਤਬ ਜੋ ਬਾਨਕ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੇ ਮੈ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੁਧ ਚਾਵਲ ਕਾ ਸੇ ਦੀਅ
 ਥਾ ਕਾਲ ਸੇ ਦੇਵਹੁ, ਹੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ। ਤਬ ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਉਹ ਭੋਜਨ ਤਾਂ ਸਦਾ
 ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਨਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਤਾਂ ਓਹੀ ਭੋਜਨ ਤਖਾਵਣਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਸਿਵਜੀ ਸੇ ਮਾਂਗੇ। ਤਬ ਜੋ ਬਾਨਕ ਅੰਨ ਜਲਿ ਤਿਪਾਗ ਕਰ ਇਕੀਤ ਹੋ ਕਰ ਕਹਿਨੇ ਭਯਾ
 ਜੇ ਓਹ ਭੋਜਨ ਸਿਵਜੀ ਦੇਵੇਗੇ ਤੈਹੀ ਖਾਵੇਗਾ। ਤਬ ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਭਗਵਾਨ ਸਿਵਜੀ ਤਦੇ ਤ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤ ਭਏ, ਭੋਲੇ ਭਾਇ, ਬਾਨਕ ਕਿੰਨਤਾ ਦੇਖ ਕਰਿ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਬੰਬਹਰੀ।
 "ਹੇ ਬਾਨਕ ਮਨ ਬਾਛਤ ਵਰ ਮਾਂਗ ਲੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਵ ਹੈ"। ਤਬ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕਾ ਨਾਮ
 ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਖਤ ਜੀ, ਮੁਝੇ ਚਾਨਵ ਅਰ ਦੁਧ ਭੋਜਨ ਮਿਲੇ। ਤਬ ਹੋਸ ਕਰ ਗਿਰਜਾ ਕੇ ਪਾਤੀ
 ਭਏ: ਹੇ ਬਾਨਕ, ਇਹੁ ਤੁਛ ਬਾਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨੇ ਮਾਂਗੀ ਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਸਿਵ ਹੂ ਕੋਈ
 ਅਧਕ ਵਰ ਮਾਂਗ ਲੈਵੇ। ਤਬ ਜੋ ਬਾਨਕ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਮੇਰੂੰ ਇਤਨੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤਿਠੇ ਤ੍ਰੀਦੁ ਧਾਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਇਹ ਭੋਜਨ ਭੀ ਤੁਹਾ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰੇ ਕਰ ਹੋਰ ਨੀ ਅਘਾਇਗੀ, ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਹਤ। ਜਬ ਤੂੰ ਪੁਨਾ ਯ
 ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਭੀ ਮੈ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਕਰਕਰ ਅਪਰਾਧ ਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰ ਦਿਅ
 ਭਏ, ਚੰਚਲਾ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਵਤ। ਸਿਧਾਂਤ। ਅਭਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਜੇ ਕੁਮ ਚਾਹੁਤੇ
 ਜਗਦਾਸੂ ਬਾਨਕੋ ਤੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਜੇ ਪਰਮੋਸਵਦ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀ ਤੇ
 ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੀ। ਤੁਸੀ ਜਗਤ ਭਰ ਕੇ ਵਰ ਦਯਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਬਾਨ
 ਜਿਨਾ ਪਿਛੇ ਹਉ ਗਈ ਸੇ ਮੈ ਪਿਛੇ ਭੀ ਹਵਿਆ। ਜਿਨਾ ਕੀ ਮੈ ਆਮਤੀ ਤਿਨਾ
 ੧। ਤਬਾ ਸਭ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਨ ਕੋਇ। ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੈ ਹੈ ਮਨ
 ਸਿਮਰਤ ਭਾਤਿ ਹੋਇ। ਵਰਤਣ ਵੇਰਾਯ ਮੁਖ ਭਗਤੀ ਨਿਰਚੈ ਗਿਆਨ ਧੰਨ ਤੇ ਪੁਰਾ ਹੋ ਨੇ
 ਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਿਨ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਬ ਜੇ ਸੰਤ
 ਹੈ ਜੋ ਕੇਸੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਤਹ ਸਮਤੋ ਕਾ

ਜੇ ਸੁਣਨਗੇ, ਪਠਨਗੇ, ਮਨਨਗੇ, ਅਮੋਦਨ ਕਰਨਗੇ ਸਰਧਾ ਮਹਤ, ਕਪਟ ਕਉ ਦਿਆ ਕ ਕਰ ।
 ਅਏਸ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗੇ। ਜੇ ਸਰਧਾ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸੁ ਹੈ ਇਸਤੀ ਆਦਿਕ
 ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਇਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਆਕੁਲ ਮਨ। ਜੇ ਗੁਰੂ, ਹਰਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੀ ਤੇ ਗੰਠ ਪੈ।
 ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਹੀ ਕਹਿਣੀ ਇਹੁ ਸੰਤ ਗੀਤਾ । ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਧਾਰਥ ਗਿਆਨਤਿਲ ਕੇ
 ਫੂਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਨ ਤੇ ਨਾਸਤੁ ਮੈ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਹੈ ਤੇ
 ਪੁਆਨ ਕੋਰਿਣੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਿਤ। ਕੋਸੀ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਰਪੰਛਾਕ ਤਿਤਮਨੀ
 ਚਾਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਚਾਰ ਮੁਕਤੀ ਪਰ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ
 ਸੰਤ ਮੁਖ ਸੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਪੰਚ ਅਲਾਈ ਸੁਵਣ ਧੋਗ ਸੁਵਣਾਮਿਤੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਖ ਜੇ
 ਕਰ ਗੁਰ ਪਗਨ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਮ ਭੰਡਵਤ ਕਰਤ ਤਈ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਈ: ਭਵਾਨ, ਆਪ
 ਧੰਨ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਮੂਢ, ਮੂਢ ਸੇ ਅਯੋਗ ਕੇ ਪਰਮ ਧੋਗ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਕੀ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਗੀਤੀ ਹੈ। ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਜਨੋ ਕੀ। ਸੇ ਕੋਸੀ ਪਦ ਹੈ ਸੇ ਸਿੰਧੇ
 ਵਿਪਰਜੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੇ ਤਰਾਂ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਨ ਹੈ, ਹੇ ਨਾਥ ਜੀ। ਆਪ ਤੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਜੇ ਪਾਤੁ ਹੈ ਸੇ ਨਿਤ ਮੁਕਤਹੈ। ਮੈ ਨਿਕਾਰੇ, ਨਿਠਾਵੇ, ਨਿਠਾਵੇ, ਕੋ ਇਹੁ ਜੇ ਮਨ
 ਗਿਆਨ ਤੁਸਾਂ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਕੇ ਮੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤ
 ਪਦ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ ਕਰ, ਜਗ ਹੇ ਗਾਧਾ ਮਿਥਿਆ। ਐਸੀ ਸਾਰ ਢਾਤੁ ਕੋਨ ਹੈ ਜਸ ਆਪ ਕੇ
 ਨਾਇਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਪਾਇ, ਕਰੇ ਕਰ ਪਾਇਲ ਪਰ, ਧਰ ਹੋ। ਹੇ ਭਗਵਨ।
 ਜੇ ਸੁਮੇਰ, ਕੈਲਾਸ, ਸੋਨੇ ਅਰ ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਅਰ ਸਰਬ ਬਨਾਸਪਤ ਕੇ ਭਾਗ ਫੂਲੋ ਫੂਲੇ ਹੋ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਾਖੀ ਕੇ ਤੇ ਖੀਰ ਸਿੰਧੁ ਆਦਿ ਸਾਮ੍ਰਿਤ ਲੇ ਕਰ ਜੇ ਪੂਜਨ ਆਪ ਕਾ ਕਰੀਏ,
 ਭੀ ਆਪ ਕਾ ਪੂਜਨ ਅਤ ਗੈਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਨੋ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਕੇਵਲ ਨਿਮਸਕਾਰ
 ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕਰਤ ਭਈ: ਹੇ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ ਕਰ ਜਗਾਸੁ ਮੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ, ਹੰਕਾਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਨਹੀਂ ਤਿਆ ਮੈ ਤਿਸ
 ਕਾ ਪੂਜਨ ਸਭੀ ਸਿੰਧੀ ਮੈ ਹੋ ਗਯਾ। ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਪਨ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਪੀਛੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਪੁਨ
 ਇਤਨਾ ਹੀ ਅਸਾਧਾ ਪੂਜਨ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਹਭਾ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ। ਤੈ ਭੀ ਜੇ ਵਿਖਈ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਗਿਆਨ ਅਤਿਮਾਨ ਹੈ।
 ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਗੰਠ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ
 ਨਦੀ ਤਟ ਸੇ ਧਰਮ ਕੇ ਨਿਕੇਤ ਆਵਤੇ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ੨ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਧੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਧੇ ਸਤ ਸਿਤ ਅਧਿਆ। (੨੭)
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤਰਨ ਕਮਲ ਭੀ ਨਮਾਕਾਰ।

श्री ५. पद Das Khas
 Narates His Experiences
 of Guru Gobind Singh
Darbar

- (१) साधु | महाशिम स.र. डे।
- (२) साधु | महि सिम बार स.र. (देव) बार)
- (३) साधु | सोमो बापु ए।
- (४) उ० मोमर सिम बारुडो मुन बारुडो
- (५) पंडित ए। साधु बापु

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਸ ਕਰਾ ਪ੍ਰੀਤ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜਿਥਾ
 ਸ੍ਰੀ ਰੋਪਾਲ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਾਵਤੇ ਸੇ। ਕਲੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਭੀ ਆਵੇਂ ਜ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ। ਜੋ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰੋਪਾਲ ਦਾ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਕ ਜਾਨੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ ਭਾਵਨ ਕੀ
 ਕਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਸੇ, ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰੋਪ
 ਸਾਹਿਬਾ ਹੈ। ਸੇ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇ ਆਇ ਕਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ ਜੁਗ, ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ, ਕਰਤ ਭਯ-
 ਫਲ-ਹੀਨ, ਸਰਧਾ-ਸਹਤ, ਬਚਨ। ਹੇ ਦੋਰਘ ਦਰਸੀ ਮਹਾਂਤਮਾ, ਹੇ ਨਿਸਪਾਪ, ਹੇ ਮਿਹਾ ਬਿਧੁ,
 ਹੇ ਗਿਆਨ ਮੂਰਤੀ, ਹੇ ਤ੍ਰੇ ਕਾਲ ਦਰਸ, ਸ੍ਰੀ ਰੋਪਾਲ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਜਨਮਾ
 ਪੁਰਾ ਕੀ ਜੇ ਨੀਨਾ ਰਹਾ ਕਰਾ ਸੇ ਖੁਏ ਹੁਣਾਵੇ। ਜੇ ਕੋਹੀ ਕਰਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਜੀਆਂ ਕੇ
 ਦੁਖਦਾਈ ਅਰ ਸੁਭ ਸਿਖਸਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਰਧਾ ਸਹਤ ਸੁਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰਵਣੇ
 ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਸਨ ਹੈ ਕਰ ਬਰਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਰੁਪਾਲ ਜੀ ਕਾਚ।
 ਸੁਨੇ ਹੇ ਸ੍ਰਵਣ ਸੋਗੇ ਹੇ ਉਤਮ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜਿਥ ਜੀ। ਜੇ ਹੁਆਮੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ
 ਦੇਵਣ ਕੇ ਦੇਵ ਕਲਗੀਧਰ ਕੋਏ ਥੇ। ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਰਣਧੀਰ ਸੇ ਪੁਨਾ ਮਹੀ ਮੰਡਨ ਸਖੰਡਨ
 ਸੇ, ਜਗਤੋਸਵਰ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਸੇ। ਅਰਭਗਤਿ ਕੁਮੀ ਭਾਰ ਕੇ ਪਾਵਣ ਕੇ ਰੂਪ ਸੇ ਜੇ। ਗੁਰੂ
 ਗਰੀਬ ਦਿਜ ਪਾਲਕ ਸੇ। ਮਹਾਂ ਮਹੀਪਾਲੋ ਕੇ ਭੀ ਮਹਾਂ ਮਹੀਪਾਲ ਸੇ। ਅਰ ਪਰਮ
 ਕਰੁਣਕੀ ਸੇ, ਪਖੰਡ ਰੂਪ ਅਧਕਾਰ ਕਉ ਭਾਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ। ਅੰਤਰਕਾਮੀ ਸੇ, ਅਰ ਤਿਨ ਕ
 ਕੇ ਜਾਨਣ ਹਾਂ ਰੇਸੇ, ਪੁਰਖਬਿਧਾਤਾ ਕਰਮ ਭਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸੇ। ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਬਰਨਨ
 ਕੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ, ਹੇ ਸੁਭ ਮੰਤ੍ਰ ਜੀ। ਸਾਖੀ ਰਚਾਈਆਂ ਨਾਲ ਦੇਈ। ਏਕ ਸਮੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਘਾਸਨ ਪਰ ਸੁਮੇਭਤ ਹੈ ਰਚੇ ਹੋਨ ਸਭਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਚਾਈਆਂ ਨੇ ਬਕਾ ਸਿਖ
ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤ ਅਨੰਦਤ ਭਈ ਸਭਾ। ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਹੜੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ।
ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਬਜਾਨਤੀ ਕੇ ਕਹਿ ਕੇ ਧੰਨੀ ਕਿ ਧੰਜਾਰ ਰੂਪੇ ਕੀ ਧੋਟਨੀ ਮੰਗਵੇ।
ਰਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਦੇਵਨ। ਅਯੋ ਰਚਾਈ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਜੇ ਕਿਵੇ
ਤਾਂ ਇਕ ਕਾਜਦ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਜੀ। ਜੇ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਅਰਵਾ ਸਿਖਣੀ ਹੋਵੇ
ਇਕ ਇਕ ਟਕਾ ਸਭ ਦੇਵਣ ਸਾਨੂੰ। ਦੀਨ ਏਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹਿਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ,
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਕਰ ਰੂਸਾਂ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਰਚਾਈ ਟਕਾ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਲੇਣ ਲਈ
ਹਨ ਪੂਰਬਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਾਵੇ ਨੇ ਟਕੇ ਨੇ ਕਰ
ਰਚਾਈਆਂ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਉਂਤੇ ਦਾ
ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਚਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ

ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋਇਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਤਾ ਕਾਰਨ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਅਰ ਮੈ ਹਾਲੀ ਪੂਰਾ ਸਿਖ ਨਹੀ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਅਧਾ ਅਰਥਾ ਇਕ ਪੈਸਾ ਨਵੇ। ਇਹੁਸੁਣ ਕੇ ਰਬਾਬੀ ਹੋਰਾਣ ਹੋ ਗਏ। ਜੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਸਰਧਾ ਤਾਂ ਇਹ ਟਕੇ ਝੋਨੀ ਵਿਖੇ ਪੁਵਾ ਕੇ ਆਖਦੇ ਜੋ ਅਰਬ ਖਰਬ ਮਿਲ ਗਏ। ਪਰ ਉਨਾ ਟਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਓਹੀ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪੈ ਕੀ ਪੋਟਲੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੇਤੇ ਸੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਪਾਸੋ ਮੰਗ ਕੇ ਲੈ ਲੀਤੀ। ੧ । ਸਾਖੀ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬਾਲਕ ਨਾਲ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਾਤਿ ਛੁਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੈ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਮਧ ਸੁਰੇਸ਼ ਸੁਰਪਤਿ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਭ ਰਹੇ ਸੀ ਜੋ ਦੁਪਦੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਬੈਠਤ ਕੀਤੀ: ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ, ਇਕੋ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੇਤ੍ਰ ਦਾ ਸਾਇਆ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਖਬਰੇ ਜੋ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਦੇਸ ਤਿਆਗ ਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਬੈਰਾਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਬਾਲਕੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪੰਡਤੀ ਜੋ ਹੈ। "ਇਹ ਕੁਟੰਬ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਨੇ"। ਇਕ ਇਸ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ ਦਮਪਤੀ ਤੁਸਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਛੂਤ ਪੇਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਖਿਆ। ਭ੍ਰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਦਾ ਖੇਹੜਾ ਛੁਤ ਦੇਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਅਬ ਬਾਲਕ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹਨ। ਹੇ ਨੀਗਤਾ ਏਕ ਅਤੀਤ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੁਨ: ਜੋ ਨਗਤ ਨਿਕਟਿ ਕੁਟੀਆ ਜੀ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਭੋਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਆਵੇ ਛਕ ਲੇਤਾ ਸੀ। ਏਕ ਬਾਰ ਸਤਿ ਦਿਨ ਭੋਜਨ ਨਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਤਪਸਵੀ ਭਿਛਿਆ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਹ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਹੁਪਾਤੁ ਜਾਨ ਕੇ, ਪਰ ਭੀਡ ਅਧਿਕ ਖੜਾ ਰਿਹਾ। ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਕੜ ਪਕੜ ਕੇ ਓਨਾ ਭੋਜਨ ਛਕਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਤਪਸਵੀ ਖਾਲੀ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੂਤ ਆਏ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਸਾਨੂੰ ਮਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕੇ ਸਾਹ ਦਾ ਘਰ ਫੁਕਣ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਪ ਭੁਖੇ ਮੁੜੇ ਹੋ। ਉਸ ਦੇ ਘਰੇ। ਤਪਸਵੀ ਦੂਤ ਪਾਸੋ ਇਹ ਮਸਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਲਗਾ ਸਾੜਨ। ਏਹ ਦੇਖ ਨੇ

ਦੂਰ ਭਜ ਗਏ। ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਸਾਹ ਤਾਂ ਪੁਨਾਤਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਵਸ ਕੁਝ
 ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰੇਰਕ ਜੋ ਹੈ ਭਾਵਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਉਸ ਦੇ ਵਸ ਹੈ। ਸੋ ਨੀਰਗਾ ਜੋ
 ਅਤੀਤ ਹੋਣਾ ਹਈ ਤਾਂ ਐਸਾ ਬਨ। ਅਬ ਗੁਰਸਤੀ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸੁਨ। ਬਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਬਿੰਦੂ
 ਪਰ ਕਬੂਤਰਾਂ ਕਾ ਜੋੜਾ ਰਹਿਤਾ ਸੀ। ਝੜੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਏਕ ਬਧਿਕ ਭੁਖਾ ਉਸ ਤਰਫ਼ ਆ
 ਸੈਨਾ, ਕਪੋਤ ਕੁਟੀਰੀ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਸਾਡੇ ਘਰ ਅਭਿਆਸਤ ਆਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਭੋਜਨ ਦਿਤਾ
 ਰਾਈਏ। ਇਹੁ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਧੂਖਦੀ ਮਕਨ ਚੁੰਚ ਵਿਚ ਨਿਆ ਕੇ ਬਧਿਕ ਆਈ ਸੁਟ ਦਿਤੀ ਤੇ
 ਸੁਕੇ ਤਿਣ ਆਲਨੇ ਵਿਚੋਂ ਡੇਰ ਦਿੱਤੇ। ਜਦ ਬਧਕ ਨੇ ਪਾਵੋਕ ਪੁਜਵਨਤ ਕਰ ਨਈ ਤਾਂ ਕਬੂਤਰੀ
 ਭਰਤਾ ਨੂੰ ਅਗਨੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜ ਕੇ, ਤੇ ਅਪਨਾ ਧਰਮ ਸਵਾਮੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਗੋਰ
 ਤਜਨਾ ਜਾਣ ਕੇ, ਛਾਲ ਮਾਰਤੀ ਭਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇ। ਪਿਛੇ ਕਪੋਤ ਸੋਚਿਆ ਇਹ ਹਾਲੀ ਭੁਖਾ
 ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਅਭਿਆਸਤ ਨੂੰ ਅਰਧ ਭੁਖਾ ਰਖਣਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਇਹੁ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਅਪਣੇ ਸਗੋਰ ਨੂੰ
 ਭੀ ਅਹਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਬਧਕ ਦਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਿਵਾਨ ਆ ਗਇਆ ਤੇ ਕਬੂਤਰ ਕੁਟੀਰ ਸਹਿਤ
 ਚੜ ਕੇ ਸਵਰਗ ਨਾਮਨ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਸੋ ਹੀ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੋ ਗੁਰਸਤੀ ਬਨਣਾ ਹਈ ਤਾਂ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੀਖੀਆਂ ਸਮ ਬਨ। ਭਾਈ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਵਾਚ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਮੇ ਆਲਸੀ ਹਾਂ ਮੇਰੇ
 ਪਾਸੇ ਇਹੁ ਦੋਨੋ ਹੀ ਨਿਭਣੇ ਕਠਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮਨ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
 ਨੇ ਆਇਆ ਤੇ ਜੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਨਿਰਬਾਹ ਭੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਭ ਗਤੀ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੨੨। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੇ ਏਕ ਸਾਧ ਨਾਭਾ
 ਆਇ ਕਰ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਲੇ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਭਯਾ, ਦਿਨ ਸੀਤ ਕਾਨ ਸੇ।
 ਸੋ ਸੀਤ ਸੇ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਦਖੇ ਕਰ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਜੋ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਚੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ,
 ਕੁਲ ਜਨ ਤਾਰਕ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਸੇ ਬਰਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ, ਜੀਆਂ ਕੇ ਭਨੇ ਵਾਸਤੇ। ਗੁਰੇਵਾਰ।
 ਹੇ ਸਾਧ ਜੀ, ਛਾਦਨ ਹੀਨ ਹੋ ਕਰਿ ਕਿਉ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਤੋਹੀ ਖਾਨੇ ਸੇ ਸੁਭ ਸੁਪਨਾ ਸਮੇਂ
 ਕੇ ਜੋ ਦੋਨ ਵਾਚੇ ਹੈ ਸੋ ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਨੇ ਕਰ ਪਹਿਰ ਲੇਵੇ। ਅਰ ਸਾਤਰ ਪਹਿਰ ਕਰ ਭੋਜਨ ਜੋ ਅਘਾਇ
 ਕਰ ਬੈਠ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਵਰਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੋ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੇ, ਉਠਤੇ, ਚਲਤੇ, ਗੁਰਸਾਣੀ
 ਕਾ ਪਹਨ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਹੁਖੀ ਹੋ ਕਰਿਵਿਰਹੇ ਭਵ ਮੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰਬਾਹੁ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਕੋਈ ਦੋਨ
 ਨਾਹੀ ਨਾਹਤਾ। ੧/ ਨਾਲਚ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬੈਠ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਤੀਤ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਜੀ ਕੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਸੁਕਤਾ ਅਹਾਰ ਵਿਹਾਰ ਸਚੁ। ਪੁਨਾ
 ਅਪਣੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਯ। ਸਨੌਕ।
 "ਘਟਿ ਵਸੈ ਚਰਣਾਬਧਿਉ ਗਾਨਾ ਜਪੈ ਗੁਪਾਲ। ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭਿ ਸਿਮਰੀਏ ਤਿਸ ਦੇਹੀ ਕਉ
 ਪਾਲ"। ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਹਠ ਕਰਿ ਕਾਰੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸੋ ਸਾਧ ਐਸੇ ਸੁਵਨ ਕਰ ਸੁਭ
 ਅਭਿਆਸ ਅਗਿਆਤ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਗੁਰੇ, ਛਾਦਨ ਤੇ ਮੇ ਪਾਣਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ ਨਾ ਪਹਿਰੇਗਾ।

ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਕਉ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੈਵਉਗਾ। ਤਬ ਜੀ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਹੇ ਸੁਪਕਾਰ ਜੋ ਪੁਨਾਇ ਟਨਾਮਾ ਭੋਜਨ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਬਾਲ ਪੂਰਨ ਕਰਿ ਲਿਖਾਓ ਉਦਰ ਧੂਰਨ
 ਲੀਏ। ਇਸ ਅਤੀਤਵਾਸਤੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਜਿਘ ਜੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹ ਕਰ ਹਾਥ
 ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਖਿਆਨਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਬਾਲ ਪੂਰ ਕਹ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਆਈ ਹਰਤੇ ਭਏ।
 ਜੋ ਖਾਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਪ੍ਰਖਿਆਨਨ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਰੇ
 ਪਾਤਸਾਹੁ ਜੋ ਕੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਹਜੂਰ ਅਰੇ ਅਰਜ ਪੇਸ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਭਗਤ ਪਾਲਕ ਕਰਤ ਭਏ
 ਸਿਖੇ ਕੇ ਤਸਦਾਇਕਾ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਜੋ ਪੁਨਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੀਕ ਪੂਛੇ ਸੰਕੋਚ ਮਤ
 ਕਰੋ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ
 ਕੇਵਲ ਪੁਨਾਇ ਹੀ ਦੋਆ ਹੈ। ਪੰਚਾਮ੍ਰਤ ਆਦਕ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਦੋਆ ਸੋ ਇਸ ਮੇਂ ਕਿਆ
 ਕਾਰਨ। ਐਸੇ ਸੁਵਨ ਕਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਭਗਤ ਪੇਸ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਮਾਨੋ ਕਮਲ ਖਿਨੇ
 ਤੇ ਸੁਗੰਧ ਪ੍ਰਫੁਟਿ ਹੋਈ ਹੈ ਇਹ ਉਪਮਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਈ ਹੈ। ਸੀ ਗੁਰੂ ਵਾਚੁ। ਸੁਨੋ ਭਾਈ
 ਗੁਰ ਮੁਖੇ ਜਬ ਪ੍ਰਯਤ ਇਹੁ ਜੀਵ ਅਪਨਾ ਆਪ ਗੁਰਪਿਆਰਿਓ ਨਹੀਂ ਸਮਰਪਤਾ ਤਬ ਪ੍ਰਯਤ
 ਗੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ। ਤਬਾ ਬਚਨ। "ਨਾਨਕ ਸਿਰ ਦੇ ਫੁਟੀਐ"। ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਧਰਮ
 ਆਨ ਸੇਵਾ ਜਪ ਤਪ ਬੁਝ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਫੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਕਤ ਸਿੰਘਰੀ ਬੋਧਨ ਹੀ ਜੋ ਜਨਮ ਆ
 ਮਰਨ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਸਭ ਕਰਤਵ ਮੇਂ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਫਾਹੀ ਸਾਥ ਬਧਾ ਹੀ ਚੁੰਢਿਤਾ ਹੈ,
 ਇਹ ਜੀਵ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਿਛ ਬਣਨ ਕੀ ਆਪੇਖਿਆ ਬਨੀ ਹਰਤੀ ਹੈ, ਇਹੁ ਜੋ ਨਗਨ ਹੈ
 ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਚੋਰ ਠਗ ਸੀ। ਕੋਈ ਮਾਈ ਪਾਚ ਸੋ ਦਾਮ ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਘਰਿ
 ਕੇ ਨਈ ਆਵਦੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹੁ ਗੰਭ ਪੀਛੈ ਪਾਇ ਕਰ ਪੈਡਈ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਤਿਸ
 ਮਾਈ ਕੀ ਗੈਲ ਪੜਾ। ਜਬ ਨਿਰਜਨ ਬਨ ਆਇਆ ਤਬ ਦੁਆਟਾਂ ਦਾਵਾ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ
 ਖਸੋਟ ਲੇਤਭਇਆ। ਐਸੇ ਦੋਖਤ ਕੇ ਉਤਾਰੇ ਸੀ ਅੰਬਰ ਦੁਹਸਾਸਨ ਪਾਖੀ ਨੇ ਤੈਸੇ
 ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਕਰਮ ਕਰਤ ਭਯਾ; ਤਬ ਕਰਤ ਭਈ ਸੋ ਅਗਲਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਬਲ ਕੋਊ ਭਾਂ,
 ਜੋ ਦੁਪਈਏ ਤੇ ਤੇ ਨੇ ਲੀਏ। ਇਹ ਨੇਹੀਗਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਟਿਤਰ ਜਹਣੇ ਦੇਵੇ। ਜੀਤੋ
 ਤੇ ਘਰ ਭੀ ਮਾਇ ਭੇਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਭੂ ਮੇਨੂੰ ਨਗਨ ਕਰਿ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਸੋ ਨ ਮਾਨਤਾ
 ਭਇਆ। ਤਾਂ ਸੋ ਅਬਲਾ ਰਾਜਾ ਪੈ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ। ਤਬ ਨਰ ਨਾਹੁ ਸੋ ਬਲ ਸੋ
 ਪਕੜਾਇ ਕਰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦੋਆ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕਉ। ਅਰ ਦਾਮ ਮਾਈ ਕੇ ਪਲੇ ਪਵਾਇ ਦੀਏ।
 ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਅਪਨੇ ਨਿਕੇਤ ਕਉ ਆਵਤ ਭਈ। ਸੋ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਭੂਚ ਕਰ ਧਮ ਚਾਦਨਾ
 ਸਹਿ ਕਰਤ ਅਨੰਤਕਾਲ, ਪੁਨਾ ਕਰਮ ਵਿਪਾਕ ਭੋਗਵਨ ਲੀਏ ਇਸ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਤਨ
 ਮਿਲਾ ਹੈ। ਤੇ ਇਹੁ ਉਸ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਪੀਛੈ ਇਸ ਨੇ
 ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਕੇਵਲ ਪੁਨਾਇ ਜੋ ਦੋਆ ਹੈ, ਸੋ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਕਰਮ ਹੈ ਜੋ ਰਬ

ਇਕ ਇਸ ਨੇ ਅਤਿਓ ਕੇ ਕੇਵਲ ਪੁਨਾਇ ਹੀ ਕਰ ਭੀਚਵਾਇ ਦੀਨਾ ਥਾ ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਨਾ ਹੈ ਕਰ
 ਇਸ ਕੇ ਪੁਨਾਇ ਭੀਚਵਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ
 ਜੋ ਭੀ ਇਸ ਕੇ ਇਸੀ ਕਰਿ ਭਯਾ ਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤਾ ਕਰਮ ਫਲ ਚਾਤਾ ਹੈ ਸਭ
 ਜੀਆਂ ਕਾ, ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋ। ਸਿਖ ਬਚਨ। ਹੇ ਗੁਰੋ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਜਪ ਤਪ
 ਬੁਤਦਾਨ ਤੀਰਥ ਸਠਾਨ ਆਦੀ ਸੋਇਨ ਤਾ ਦੀਰਘ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਰੁਫ ਹੋਤਾ ਹੈ,
 ਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਤਪਸਵੀਆਂ ਕੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਿਪਾਕ ਹੀ ਭੋਗਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ।
 ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਸੇ ਤੇ ਕਿਛ ਫਲ ਨਾ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰ ਸੱਤ ਕਰਮੋ ਕਾ ਫਲ ਉਤਮ
 ਠੇਕੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵ। ਇਹੁ ਆਸਾਡਾ ਸੰਦੇਹੁ ਦੂਰ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਗਮਾ
 ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਆਪ ਕੇ ਹਸਤਾਮਲ ਹੈ। ਗੁੰਝਾਚ। ਹੇ ਮੈ, ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਿਤ ਹੈ
 ਜੇਜੇ ਜੇਜੇ ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਤੇਜੇ ਹੀ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਬੀਜਐ ਐਕ
 ਅਰ ਚਿਤ ਮੈ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਕਿਵੇ ਐਥ ਇਸ ਖੇਤ੍ਰ ਜੋ ਹੋਵੇ ਮੈ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਕਹੁ। ਇਹ
 ਸਿਧਾਂਤ ਅਪੇਲ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਿਸੇ ਕੀ ਅਮਾਨ ਮਾਗੀ ਹੈ, ਵਾ ਚੋਰੀ ਜੂਏ ਮੈ ਇਤਆਦਿਕ
 ਅਠਰਥ ਸੇ। ਜਹੁ ਕਹੁ ਸੇ ਅਚਥ ਖਰਚ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤੀਰਥੋ ਪਰ ਅਥਵਾ ਕਹੁ ਕੂਪ ਤਟ
 ਆਦਿਕੋ ਪਰ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ। ਅਤੀ ਤੁਘ ਤਿਗਦ ਜੋਨੀ ਆਦਿਕੋ ਮੈ ਹੀ ਭੋਗ ਲੇਤਾ ਹੈ
 ਵਾਰੇ ਗੰਧਨ ਕਰ ਕਹੁ ਭੋਗ ਲੇਵੇਨਾ ਗ੍ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਥਨ ਤੇ ਸਤ ਹੈ
 ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਸਕਾਮੀ ਕਰਮ ਹੈ ਦਾਨ ਸਠਾਨ ਆਦੀ, ਉਨਕਾ ਫਲ ਦੁਖਤਾ
 ਹੁਆ, ਜੋ ਕਰ ਜੋਨੀ ਆਦਿਕੋ ਮੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕਿਸ ਅਰਥ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕੀਨਿਆ ਕਾ ਅਰ
ਜਾਟ ਕਾ। ਜੋ ਕਹੁ ਜਾਟ ਮਨ ਦਾਨੇ ਵੈਜ ਪੁੰਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਪਰ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੀ।
ਇਸ ਕਰ ਸੇ ਜਾਟ ਬਿਨਾ ਆਧਿਕਾਰ ਤੇ ਸਮੇ ਬਿਨਾ ਦਾਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਉਹ ਕੀਨਿਆ ਸਤਿਕਾਰ
ਕਰ ਪਾ ਭਰ ਅਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਜਾਟ ਤੇ ਮਤਿ ਕਰ ਕਿਸੀ ਰਾਜਾ
ਕੇ ਘਰ ਦੋਤੀ ਬਨਿਆ ਤੇ ਕਨਿਆ ਮਰ ਕਰ ਤਿਸੀ ਰਾਜਾ ਘਰ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਬਨਿਆ।
 ਉਹ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰ ਅਧਾਰੀ ਸੋਨੇ ਕੀ ਪਾਇ ਕਰ ਅਰੂਢ ਹੋਇਆ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੱਖੇ
 ਮੂਰਖਾਤਾ ਸਹਿਤ ਯਦਪ ਪੁਨ ਭੀ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਕਰੀਏ, ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਅਤੀ
 ਵਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੁਪਨੇਵਤ ਕਹੁ ਭੋਗਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਾ ਕਾ ਕਹਿਨਾ ਭੀ
 ਸੱਤ ਹੁਆ। ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਾਰਨ ਬਿਨਾ ਕਹੁ ਹੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਏ ਜੀਵ ਭਾਈ।
 ਇਸ ਕਰਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਮੈ ਮਿਲ ਰੂਪ ਜੋ ਜੀਵ ਫਸਿਆ ਏ ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨ ਬਿਨਾ
 ਈਧਨ ਤੇ ਫੁਟਤਾ ਨਹੀਂ; ਭਾਵੇ ਕੋਟ ਜਤਨ ਕਰੇ, ਕੋਟ ਯੁਗਾ ਮੈ। ਭਾਵੇ ਸੀਤ ਕਾਲ ਜਨ ਮੈ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਤੇ ਉਸਨ ਕਾਲ ਪੰਚ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਸਹਾਰੇ। ਪੁਨਾ ਨਗਨ ਭੇ ਕਰ ਵਿਚਰੇ ਕਾ

ਮੈਨ ਧਾਰੇ ਤਿਡੰਡ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਚਰੇ। ਵਾ ਵੇਦ ਅਧੇਨ ਕਰੇ ਵਾ ਕੂਪਰੇ ਕੀ ਕੰਧਰਾ ਮੈ
ਵਾ ਬਨ ਮੈ ਸਮਾਧੀ ਜਾਇ ਨਾਇ ਤੈ ਭੀ ਸੁਤ ਕੇ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਬ ਤੀਕ ਅਰੇ
ਭਾਵ ਇਸ ਕਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਕਿਛੁ ਕਰੇ। "ਗ੍ਰਿਹ ਤਜ ਬਨ ਖਡ ਜਾਈਐ ਚੁਨ ਖਾਈਐ
ਕੰਦਾ। ਅਜਹੁ ਇਕਾਰ ਨਾ ਵੇਡਈ ਪਾਪੀ ਮਨ ਮੰਦਾ"। "ਮਨ ਹਨ ਜੇ ਕਮਾਵੈ, ਤਿਨ ਨ
ਲੇਖੇ ਪਾਵੈ। ਬਾਨ ਜਿਉ ਧਿਆਨ ਨਾਵੈ ਮਾਇਆ ਹੇ ਧਾਰੀ। ਕੋਈ ਐਸੇ ਰੇ ਤਿਤ ਮੇਰੀ ਨਾਰੇ
ਸਗਲ ਜਿਤ ਜਿਸ ਤੇਟਤ ਜਤ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ"। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਨੇਵੇ
ਜਿਸ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਫਾਸੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰਮਾਨੰਦ
ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਜੋ ਸਾਧ ਕੰਪਾਏ ਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ
ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪਰਾ। ਤੇ ਕਰਤ ਤਯਾ: ਹੋ ਦੇਵ, ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ। ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ
ਹਾਂ। ਜਾਤੇ ਜਮ ਜਾਤਨਾ ਕਉ ਫੇਰ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਉ। ਜੈਸੇ ਮੇਰਾ ਭਠਾ ਹੋਵੇ ਸੋ
ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਕੋ ਕਰੋ ਜੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਉਪਦੇਸ
ਕਰ ਆਏ ਹੈ। ਜੋਈ ਉਪਦੇਸ ਭਲੇ ਕਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਮੰਨ ਭਾਵੇ ਨਾ ਮੰਨ। ਸੋ ਤਾਤ ਕਾਨ ਬਾਤ
ਓਢ ਨੇਤਾ ਭਾਸ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠਨ ਕਰਤੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਿਮਰੁ ਕਰ ਜੋ
ਮੁਕਤ ਹੂਆ ਮਹਾ ਕਠਨ ਕਰਮ ਜਾਨ ਸੇ। ੧ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰਿਹੇ
ਪੂਰਬਾਯੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤ ਧਰਨੀ ਆਟ ਸਿਤਮੇ ਪ੍ਰਿਥਾਯ। (੨੮)। ਏਕ ਸਮੇ
ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਕਾ ਪੁਰੁ ਜਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਕੁਰੁਖੇਤੁ ਮੈ ਜਾਤੇ ਭਏ
ਸਮਦਾਇ ਸਹਿਤ। ਤੀਰਥ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਭੇਗ ਕਰਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤਹਾਂ ਪੁਰਖੀ *Kurukshetra*
ਕਾ ਸਮਾਂ ਜਾਨ ਕਰ ਅਨੇਕ ਧਰਮਣ ਨਾਰੀਅਨ ਫਲ ਲੈ ਕਰ ਰਾਧ ਮੈ ਆਨ ਅਮੀਰ ਹਾਦ
ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਕਉ। ਧੰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਤੀਅੰਤ ਹਿਰਸ ਜਾਨ ਕਰ
ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਨਮਿਤ ਕੋਤਕ ਮੁਫਤੀ ਏਕ ਕੋਤਕ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਠੀਕਰੀਆਂ ਕੇ
ਰੁਪਈਏ ਮੁਰਹਾਂ ਵਤ ਬਨਵਾਇ ਕਰ ਅਰ ਝੀਨਬਸਤੁ ਮੈ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਧਰ ਲੈ
ਭਏ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਰਾਸ ਭੀ ਮੰਗਵਾਈ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਲੀਏ। ਸਮਦਾਇ ਜੋ ਕਿੰ ਏਠੇ ਮੈ
ਤਿਨ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਆਉ ਧਿਧਰੇ ਦਾਨ ਲੇਵੇ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਨ ਕਰ ਭੁਸਰ ਆਪਸ ਮੈ
ਪਰਮ ਹਿਰਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਧਨਸੀ ਬਨਜ ਬਲਕਉ ਸੂਰਜ ਹੋ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ
ਹਾਵੇ। ਹੋ ਕੁਮੀ ਭਾਰ ਧਰੇ ਭਵ ਖੰਡਨਭਗਤ ਪ੍ਰਯਾ। ਅਬ ਤੇ ਸਮਾ ਸਵਰਨ ਚਾਂਦੀ
ਅਰ ਗਊਆ ਪੁਨਾ ਬਾਤੁ ਬਿਕ੍ਰਮਨੇ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ
ਮਹਾਂ ਵਤੀ ਹੋ ਕਰ, ਹੋ ਗੁਣੇ। ਐਸੇ ਚਿਧੇ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਭਏ
ਹਮ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਈ ਮੇਰਹਾਂ ਆ ਗੁਬਈਏ ਅਰ ਕਪਨਾ ਹੁਤਭੀ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਮ
ਲੈਤੇ ਕਿਉ ਨਹੀਂ, ਹੋ ਦਿਜ ਪ੍ਰਿਥਵੇ। ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਤਪ ਰਾਸ ਭੀ ਅਰ ਠੀਕਰੀ ਦੇਖ ਕਰ

ਦਰੁਹੁ ਹੈ ਜਗੇ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਏਕੁ ਦਿਨੁ ਰਾਜ ਸੀ ਬਨੇਸਵਰ ਮੈ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਵਰਸਦੀ ਜੀ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਜਗਤ ਜਨਨੀ ਕਰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਭਇਆ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਪੰਡਿਤ ਸੀ ਜੇ
 ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦੇਵ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਜਪ ਪਾਠ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਸਮੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਕਾ ਤਾਂ
 ਬਰਦਾਤੀ ਨੇ ਅਕਾਸਥਾਣੀ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਦਿਜਬਰ ਦੇਰ ਬਿਨਾ ਜਾਵੇ ਸਮੀ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਥਾਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਕੇ। ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਦੇਣ ਲਗੀ ਹਾਂ। ਤਬ
 ਦਿਜਬਰ ਜੀ ਓਅਕਾਰ ਕਰ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਜਾਏ ਭਏ। ਜਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਤੇਰਥ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨ ਕੇ ਤੂੰ ਠਿਕ ਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਦਿਜਬਰ
 ਝੋਟ ਆਨ ਆਸੀਰ ਬਾਦ ਲੀਆ ਨਾਰੀਅਲ ਫਲ ਧਰ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਪਾਸ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਇਆ
 ਹੈ ਰਾਖੀਓਰ ਕੇ ਮੁਕੁਟ ਮਣੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹੁ ਦਾਨ ਸੰਕਲਪ ਕਰਵਾਈਏ, ਦਾਨ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਜਾਨ ਕਰ,
 ਹੈ ਮਹਾ ਦਾਨੀ। ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਜਲ ਹਾਥ ਮੇਂ ਕਰਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਵਾਵਣ ਲੀਏ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇਂ
 ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ। ਅਜੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਯੋਗਤ ਮੰਤ੍ਰਭੀ ਨਹੀ ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਰਾਜ ਭੀ ਤੇ
 ਸੁਰਭੀ ਕਪਲਾ ਹੈ ਗਈ ਅਰ ਠੀਕਣੀ ਤੇ ਮੋਹਰਾਂ ਰੁਪੇ ਹੋ ਗਏ ਸਤ ਕੇ ਦੇਖਤੇ; ਤਬ ਸੇ ਦਿਜ
 ਦੁਆਰਕਾ ਦਸ ਸੰਕਲਪ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਅਨੰਦ ਬਿਤੁ ਕਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ
 ਭਇਆ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਹੀ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪੜੇ ਉਡੀਕਦੇ ਸੀ, ਮਾਠੇ।
 ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਮੇਰਾ ਦਾਲਿਦਰ ਦੂਰ ਕੀਆ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੇ ਪੁਰਬ ਹੁਮ ਦੇਵ
 ਅਪਨੇ ਪਰ ਪਰਮ ਪਸਚਾਤਾਪ ਧਾਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕਰਤ ਭਏ ਅਹੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਜਾਣਤੇ
 ਤੇ ਹਮ ਸੰਕਲਪ ਪਾਇ ਲੇਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਸੋਈ ਇਹ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਲੇਵੇ, ਹੈ ਭਾਈ। ਮਾਠੇ ਤਿਸ ਨੇ ਲੋਕ ਪੁਨੋਕ ਕਾ ਬਨੀ ਕਾ ਦੀਆ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਾਂ ਹੀ ਦੁਹ
ਦੇਵੇ ਜੇੜਾ ਭੁਜਰ ਚਾਏ ਪੁਨਾ ਜਬ ਚਾਹੇ ਤਬ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਐਰ ਜੋ ਜੋ ਭੂ ਦੇਵ ਸੇ ਸਤ ਤੇ
ਧੰਰ ਧੰਰ ਰਜਤਪਨ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤ ਜੀ
 ਤਿਸ ਦਿਜ ਪੁਰਵ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤੇ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੁਹੀ ਹੋਏ ਨਿਦਾਸੀ ਦਾਨ ਆਇ ਮਾਂਗਤੇ ਭਏ।
 ਜੋ ਕਰਤ ਭਇਆ ਬ੍ਰਹਮਣ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਜਗਤ ਮਾਇ ਆਕਾਸ ਥਾਣੀ ਕਰ
 ਕਹਿਆ ਸੀ। ਤਬ ਸਾਗਿਰ ਦੇਵਨ ਦੇਵ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੈ ਕਰ ਤਾਹੇ ਕਾ ਪਟਾ ਕਰ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਜੋ ਅਬ ਤਕ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਪੂਜਨ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਧਰਮ ਫੇਰੁ ਕੁਰੂ ਖੇਰੁ ਹੈ, ਤੇਰਥ ਆਇ ਤਹਾਂ ਸਨਾਨ ਦਾਨ ਮਾਨ ਦੇ ਕਰ ਬਹੁਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਨੰਦ ਕਾ ਪੁਰ ਹੈ। ਜੋ ਤਾਂ ਪੂਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਤਹਾਂ
ਆਇ ਵਿਰਾਜਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੈ ਕਰ ਸਰਬ ਸੰਗਤੇ ਸਹਤ। ਐਸੇ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਮੰਗਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਉਚੇ ਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਬਰਨ ਉਚਾਰ
ਭਏ। "ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਤੁਲਹਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਖੇੜੀ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜਹਾਜ਼। ਆਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੁਖਮ, ਕਾਣ

edhy 29 | edhy 30

ਸਿੰਗਰ ਸਿੰਘ ਤਾਰਨੇ ਕਹਿ ਸੇਤ"। ਤਤ ਪ੍ਰਭ ਇਹੁ ਜੋ ਪੁਲ ਪਰ ਜਿਸ ਤੇ ਕੀੜੀਆਂ ਭੀ
 ਚਲੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ^{ਤਿਸ} ਨਿਰਜਤਨ ਚੋਟੀਆਂ ਵਤ ਜੋ ਛੇਹਾਹੁ ਸਵਪਚਰ ਨਾਈ, ਫੀਏ, ਜੇਠਾਰੇ,
 ਜਲਹਾਰੇ, ਬਾਗੀ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਵਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ। ਜਿਸ ਕੇ ਧੋਈ ਜਨ
 ਜਤਨ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਰੈ। ਪੁਨਾ ਕੋਹੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ। ਜੋ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਝੀਯਾਹ ਈਦਨਾ ਹਇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਖ ਜੋਰ
 ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਹੋਰ ਕੋਊ ਕਥਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਨਾਈਏ, ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੂਰਤੀ।
 ਤਬ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਗੁਰ ਕਥਾ ਕਹਿ ਕਥਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ
 ਜੀ ਵਾਚ: ਸੁਨੋ ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕਥਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨੇ ਸੁਵਣ
 ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਾ ਧਮ ਆਦਤੇ ਕਾ ਭਉ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਆਪ ਜੈਸਿਆਂ ਸਿਤਾਂ ਮਹਾਤਮਾ ਸਿਤਾਂ ਕਾ ਤੋ ਪਰਮ ਕਰਮ ਏਹੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਕਰਾ ਹੈ। ਤਧਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸਦਾ ਕਰੈ ਗੁਰ ਕਥਾ"। ਇਸ ਪ੍ਰਮ ਧਰਮ ਦੇ ਧਾਰਣ
 ਕਰ ਆਪ ਭਾਤਸੀ ਪ੍ਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਏ ਹੈ ਸਾਥ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹੈ
 ਮਿਤ੍ਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨਡਾ ਯੋਗ ਹੈ। "ਜੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚਿਤ
 ਆਵੈ"। ਐਸਾ ਦਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕ ਗੁਰ ਪਾਸੇ ਮੰਦੇ ਹੋਨ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਧੀਰ ਹੈ, ਹੈ
 ਸਿਤ ਜੀ। ਜਾਨਤੇ ਤੋ "ਤੁਮ" ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਇਹ ਤੋ ਕੇਵਲ ਮੈਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਹੀ ਦੇਵੇ ਹੈ। ਜਾਂ
 ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਜੋ ਬਡਿਆ ਆਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਵਤ ਹੈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਸੇ ਪਿਤ੍ਰ ਵਤ ਹੈ
 ਕਰ ਵਾ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰੇ ਹੈ। ਵਕਤਾ ਆਕੇ ਵਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ। ਜਾਤੇ
 ਤੇ ਹਲੀ ਜਨੋ ਕੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕੀ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਊ ਇਵਾ ਨਹੀਂ ਜਿਨ ਕੋ।
 ਪੁਨਾ ਕੋਹੋ ਹੈ ਸੇ ਸਤਿ ਪੁਰਖ। ਸਤ ਪਦ:। ਸਤ ਪਦ ਇਹੁ ਉਨ ਕਾ ਲਖਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿਆ।
 ਜੋ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਉਹ ਸਾਤ ਪਾਵ ਭੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕਿਆ ਕਲਿਆਣ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਅਧਵਾ ਸਤ ਕਹੀਏ ਸਤ ਬਰਨ ਭੀ ਜਿਸ ਸਾਥ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਕਲਿਆਣ ਹੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ। ਪੁਨਾ ਕੋਹੋ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ
 ਆਪ ਅਮਾਨੀ। ਜੋ ਖਲ ਖਚਰ ਤੋਕੁ ਰੋਇਦ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਸਭ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹੀ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਰ ਆਪ੍ਰਮਾਣ ਆਦਿਕੋ ਕੀ ਅਭਲਾਖਾ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤੇ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ।
 । ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਕੇ ਪੂਰਬਾਧੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਸਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਗਤਿ
 ਰਸ ਧੋਧ ਬਰਨਨ ਇਕ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਯੰਕਮੇ ਧਰਾਧ। (੨੯)। ਸੁਨੋ ਸਿਤ ਜੀ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕਥਾ
 ਜੋ ਏਕ ਸੁਖਵੇ ਬਾਈ ਪੋਠੇਵਾਰ ਕੇ ਏਹ ਮੈ ਹੈ ਸੀ। ਸਦਾ ਅਤ੍ਰਿਪਤ ਰੂਪ ਜੋ ਕਾਲ
 ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਖਵੇ ਕੇ ਸਾਈਯੀ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਰੂਪ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਕਿਆ ਸਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਭਏ
 ਭਵਤਾ ਆਦਿਕ। ਜੋ ਘਰ ਮੇ ਏਕੋਲੀ ਰਹ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਤੇਹੋ ਜੈਸੇ ਏਹੀ ਕੀ
 ਇਤੀ ਆਤਮ ਵਿਸੈਈ ਸਭ ਸਿਕਪ ਕਹਿ ਅਭਾਉ ਕਰਿ ਏਕੋਲੀ ਰਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੇਹੀ ਜੋ

ਏਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਜੈਸੇ ਧੰਨ ਨਿਕੇਤ ਮੈ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸੀ। ਤਬ ਸੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ।
 ਇਕੱਤ ਏਨ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਜਗਯਾਸੂ ਕੀ ਬਿੰਤੀ ਸੰਤ ਆਤਿ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਤਧਾ ਸੋ ਕਰਤੀ ਤਈ।
 ਜੋ ਅਥ ਮੇਰੇ ਤਾਈਕਿਆ ਕਰਤਵ ਹੈ ਗੁਰਣ ਅਰੁ ਤਿਆਗ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇਉ ਜਿਸ ਕੇ ਬੇਦ ਸਾਤ੍ਰ ਸੰਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਮੈ ਇਸ਼ਥਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਦੁਬਾ
 ਅਵਾਧਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਭੀ ਕੋਊ ਨਹੀ, ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸੰਤਾਨ ਸੀ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਸੰਤਾਨ ਸੁਭ
 ਸੇ ਸੰਸਾਰੀ ਕਿਛ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਥ ਮੇਰਾ ਕਾਰਜ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਨਿਰ ਜਤਨ
 ਬੰਧਨਾ ਕਾ ਅਭਾਵ। ਓਹ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮੈ ਪ੍ਰਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਤੀ ਹਉ ਆਪਨੇ ਉਪਰ।
 ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਿੰਗਲਾ ਆਦਿਕੋ ਪਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤਾਨ ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਰਹਤ ਭੀ ਹੈ ਪੁਨਾ
ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਹੀ ਫਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਕਉ ਦੋਖ ਕਰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਤੇ ਪਾਮਰ
 ਪੁਰਸ਼ ਮਹਾ ਅਭਾਗੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਅਰ ਬੋਲਨਾ ਤਿਸ ਸਾਥ ਪਰਮ ਪਾਪ ਹੈ ਉਤਮ
 ਪੁਮਾਨਾ ਕੇ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਥ ਕੋਊ ਸੰਤ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਫੂਢੇ ਜੋ ਮੇਰੀ
 ਦੁਬਾ ਅਵਾਧਾ ਹੈ ਅਥ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਕੇ ਤਰਬੀ ਕੇ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇਆਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹੁ
 ਭਵ ਜਲ ਅਪਾਰ ਸੁਖੈਨ ਗੋਪਦ ਵਤ ਲੰਘ ਜਾਊ, ਗੁਰ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਭੀ
 ਕੇਸਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਵਿਤ੍ਰਨੀ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਪਯਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇ। ਅਰ
 ਜਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਣ ਸਾਥ ਹੀ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਾਂਝਿ ਆਇ ਜਾਵੇ। ਕੇਸਾ ਭੀ ਰਿਦਾ ਹੈ ਜਸ
 ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਰਾਗ ਦਵੇਖ ਰੂਪ ਖੇਤ੍ਰ ਕਾ ਖੇਤ੍ਰ ਹੈ। ਹਰਖ ਸੋਕ ਭਲ ਕਰ ਜਦਾ
 ਸੰਤ ਪਤਮਾਨੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਹਜ ਅਵਾਧਾ ਹੈ, ਕੇਸੇ, ਤਧਾ ਬਚਨ। "ਆਏ ਹਰਖ
 ਨਾ ਗਏ ਸੋਗ। ਨਾਨਕ ਸੇ ਗੁਰ ਕਰਣੇ ਜੋਗ"। ਪੁਨਾ ਕੇਸਾ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇ ਰਾਮ ਚੰਦਰੂਪ ਹੋਵੇ ਜਸ
 ਬਚਨ ਬਾਨ ਸਾਥ ਏਕ ਵਾਰ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਤਾੜਕਾ ਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਅਭਾਵ ਕਰਦੀਆ ਹੋਵੇ
 ਅਰ ਸੁਪਨਖਾ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕਾ ਨਾਕ ਅਰ ਕਾਨ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕਰਤੀ। ਜੈਸੇ
 ਜੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ, ਕੁਬੀਰ ਜੀ ਆਦਿਕ ਕਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੇਸਾ ਗੁਰੂ ਜਿਯਾਨ ਵਾਨ ਮਹਾਰਾਜ
 ਰੂਪ ਹੋਵੇ। ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਹਿਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਨਟਈ ਕਾ ਸਵਾਗ ਦੇਖਤਾ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਚੰਦਰੂਪ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਸਥਿਤ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਜਿਸ ਕੀ ਗੋਤਕੀਵਤ ਦਾਮੀ
 ਹੋ ਕਹੀ ਹੈ। "ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਰਤੀ ਜੋ ਬਹੁਰ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਧਿਆਨ ਬਰਤੀ ਜੋ ਬਹੁਰ ਨਾ ਕਰਨਾ।
 ਸੋ ਪਦ ਵਰਤੀ ਜਸ ਬਹੁਰ ਨਾ ਵਰਨਾ। ਐਸੇ ਮਰਹੁ ਜੋ ਬਹੁਰ ਨਾ ਮਰਨਾ। ਉਨਟੀ ਰੰਗਾ
 ਜਮਨ ਮਿਲਾਵਤੀ। ਇਨ ਜਲ ਸੰਗਮ ਮਨ ਮਹਿ ਲਾਵੇ"। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਨਹੀ ਸੰਤਾ ਕੇ ਢੂਢਨੇ।
 ਜੈਸੇ ਜਗਯਾਸੂ ਕੀ ਬਿੰਤੀ ਆਤਮਾ ਕੇ ਢੂਢੇ ਅਪਨੀ ਸਾਂਤਿ ਲੀਏ ਤਧਾ ਸੋ ਢੂਢਤ ਤਈ ਹੁਖਕੇ ਬਾਈ।
 ਜਾਏ ਗੁਰੂ ਪਛਾਨ ਕਰ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਸਰਬ ਸੋਕਾਂ ਕੇ ਹਰਣ ਵਾਰਾ ਹੋਵੇ ਅਰ ਸੋਕ ਰੂਪ ਸੋਈ।
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਹਾਂ ਕੋਊ ਸੰਤ ਹੁਨੇ ਨਵੀਨ। ਨਦੀ ਵਾ
 ਰੂਪ ਪਰ, ਵਾ ਤੜਕਾ ਪਰ, ਵਾ ਬਾਗ ਮੇ ਤਾਂ ਹੀ ਐਕ ਸਾਖੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਤੇ ਸਾਥ ਨੇ ਕਰ ਜਾਇ

ਮਿਲਣ ਭੇਟ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਯੋ ਧਰ ਕਰ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਰਹ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਬਰਨ ਸੁਣੀ।
 ਪਰਮ ਭਾਵ ਜਣਾਵਣਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਮਿਤ ਭੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਜਨ ਸੇ ਕਮਲ ਵਰ ਨਿਵਲੇਪ
 ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੋਇਆ ਹੋਰ ਸਖੀਆਂ ਮਹੀਤ ਆਯੋ ਕਹਿਣਾ। ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਸਾਹਸੀ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਨੀਆ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ ਤਿਨਹੁ ਕਰਨਾ ਅਹੋ ਜੋ ਹਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਹਿਓ। ਜੋ
 ਆਯੋ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਚੇਲੇ ਚੇਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸਸਾਰ ਸਿੰਧਸੇ ਪਾਂਭ ਭਏ ਹੈ। ਹਮ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵਹਿਓ।
 ਮਨ ਮੈ ਤਿਸ ਮਹੀਤ ਕਰਨਾ ਅਹੋ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਜੋ ਏਹੁ ਹਮਾਰੀ ਚੇਲੀ ਬਨੇ ਤੋ ਬੜੀ ਧਾਤ ਹੈ।
 ਜੋ ਸਦਾ ਹਮਾਰਾ ਪਲਘ ਪੜਾ ਪੁਜੀਵੇਗਾ। ਤਬ ਸੁਘੜੇ, ਜੋ ਸੁਘੜ ਹੈ ਸੋ ਕਿਯਾ ਸਰੀਰ ਕਰ ਭੀ
 ਅਤਿ ਹੁੰਦੁ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਕਰ ਭੀ ਅਤਿ ਚਤਰ ਹੈ, ਚਾਰ। ਜਾਤੇ ਚਤਰ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਹੁਥ ਚੋਗਨੀ
 ਨਾਰ ਕੀ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ, ਨੀਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈ। ਤਿਸ ਕਰ ਏ ਤੋ ਈਸਵਰ ਕੀ ਪਰਮ ਭਗਤਿ
 ਭਈ ਜਾਤੇ ਭਗਤੋ ਕੀ ਹੁਥ ਲਿਕਾਗੁਤਾ ਕੇ ਬਲ ਕੋਉ ਪਾਇ ਕਰ ਅਤਿ ਚਤਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਭਾਵ
 ਇਹੁ ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਖਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰਖਣ ਕੀ। ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਹੁਥ ਕਾ ਬਲ ਸਾਰਥੀਸੀ
 ਗੁਪ ਮੈ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਹੀਸ ਬਨਕ ਹੁਥ ਮਿਲੈ ਤਹੈ ਹੋਇ ਏਕ ਸੁਨਾਰਾ। ਸਹੀਸ ਹੁਨਾਰਾ
 ਜਹ ਮਿਲੈ ਤਹੈ ਹੋਇ ਏਕ ਨਗਾਰਾ। ਸਹੀਸ ਨਗਾਰਾ ਜਹ ਮਿਲੈ ਤਹੈ ਹੋਇ ਏਕ ਬੀਰੁ ਘਨੁ।
ਸਹੀਸ ਬੀਰ ਘਨਿ ਮਿਲੈ ਤਹੈ ਹੋਇ ਏਕ ਵਿਧਰਖਣ। ਵਿਵਰ ਵਿਵਖਣ ਵੀਰ ਘਨ ਨਹੁ
ਅਰ ਸਾਗ ਨਾਰ ਕੀ। ਇਤੀ ਹੁਥ ਜਹ ਹੀ ਮਿਲੈ ਤਹੈ ਹੋਇ ਭਗਤ ਕਰਤਾਰ ਕੀ। ਉਨ ਸਭਨਾ ਕੀ
ਹੁਥ ਬਣੇਰ ਕਰ ਕਹੀਓ ਇਕਤ। ਇਤਨੀ ਚਤ੍ਰਾਈ ਜਿ। ਇਕ ਮੈ ਭਾਈ ਜਾਵੈ ਤਿਸ ਤੇ ਕਾਤਾਰ
 ਕੀ ਭਗਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਨਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੋ ਭਾਈ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਓਹ ਤਾਂ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚੋ
 ਝੂਠ ਹੀ ਖਰੀਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਅਤਚਤਰਾਈ ਕਰਿ। ਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਗਵਰ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੋ
 ਝੂਠ ਵਿਚੋ ਸਤ ਪਦਾਰਥ ਕਹਿ ਪਾਵਰਾ ਹੈ। ਸੋ ਕੀਓ ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਲੋਕ ਵੰਦ
 ਕਹਿ ਵਾਦਨ ਭੋਜਨ ਜਨ ਆਦਿਕ ਕਰ ਜੋ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਸੀਤਾਂ ਨਈ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਸੀਤਾਂ ਸਤਿ ਹੈ
 ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਜਹਣਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਵਾ ਝੂਠੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋ ਸਤ ਸਵਰੂਪ ਪ੍ਰਮਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਹੋਈ ਸਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਜੋਗੀ ਪੰਡਾ ਹੁਥੀ ਕੀਸੀ ਕੀ ਚਤਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਾ ਜਾਣਾ ਜਾਵੈ ਜੋ
 ਇਹ ਤੋ ਆਯੋ ਹੀ ਮਾਇਆ ਮੀਠੀ ਕੇ ਫਲੇ ਚੁਏ ਹੈ। ਮਦਧ ਰੇਖ ਰੂਪ ਪੜਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਵੇ ਤੋ
 ਭੀ ਸੋ ਨਖ ਜਾਵੇ। ਜੈਸੇ ਖੋਟੇ ਚਜਤਪਣ ਕਹਿ ਸਰਾਫ ਨਖ ਨੇਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਸੋ ਨਖ ਜਾਵੈ।
 ਅਹੁ ਮਨ ਮੈ ਵਿਚਾਰੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੋਤਿਨ ਪਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਨਖਮੀ ਸਚ੍ਰੁਪਾ ਸੀਲ ਨਿਧ ਕੀ
 ਕੰਨਾਵਰ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰਾ ਆਦਰ ਨਾ ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਕਲਿਮਾਨ ਲੀਏ ਪਰਖ ਬਚਨ ਹੀ ਕਰੇ ਮੈ
 ਤਾਂ ਤਿਸ ਭਗਤਾ ਕੇ ਵਰਨਾ ਹੈ ਕਿਯਾ ਸੋ ਹੁਰੁ ਕਰਾਂਗੀ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਕੇ ਭ੍ਰਮਨ ਹੋਵਹਿ।
 ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਇਕਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਿਰ ਸੇ ਅੰਤਰ ਹੋਵਹਿ ਤਿਨ ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੰਨੈ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਸਨਿਸ਼ਧਾਸੀ ਆਦਿ ਭੇਖ ਜਾਵੀਓ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਾ ਅਪਣੇ ਨਿਕੇਤ ਮੇ ਪੁਨਾ
 ਆਇਆ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਨਿਸ਼ਧਾਸੀ ਤੀ ਦੇਖੇ, ਕਈ ਜੋਗੀਸਵਰ ਭੀ ਦੇਖੇ। ਪੁਨਾ ਚੋਗਨੀ

ਏਸਨਵ ਭੀ ਦੇਖੇ ਕਈ। ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪਰਖੇ ਕਈ, ਸਮਾਧੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪਰਖੇ ਕਈ
 ਸਾਧਕ ਸਿਧ ਭੀ ਭੇਖ ਗਈ ਔਰ ਭੀ ਕਈ ਦੇਖੇ ਪਰ ਮਨ ਨ ਪਤਾ ਆਵਦੁਇਆ ਹੁਘੜੇ ਕਾ,
 ਜੇਠੇ ਭਿਖੇ ਭਾਟ ਬਹਮਾ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਬੇਦ ਉਸਤਤ ਮੇ। ਤਥਾ ਬਚਨ
 "ਹਰਿਹਰ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਭਿਨੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਓ ਮੁਖਹੁ ਏ ਪੰਡਤ ਮਿਨੇ।
 ਬਰਸਾਈਕ ਹਉ ਫਿਰਉ ਕਿਨੈ ਨਹੁ ਪਰਚਾ ਨਾਇਓ। ਕਹਿਤ ਤਾ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੇ ਖੁਸੀ
 ਨਾ ਆਇਓ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਛੋਡ ਦੂਜੇ ਲਭੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣਹਉ ਕਿਆ ਕਹੀ। ਗੁਰ ਦਾ
 ਮਿਲਾਇਓ ਭਿਖਿਆ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਉ"। ੧ । ਐਸੀ ਹੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਭਈ।
 ਤਹਿ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋ ਕਰ ਮਨ ਮੇ ਏਹੁ ਚਿਰਾਰ ਚਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਇਸਤੀਆ ਕੇ ਚਿਨਿਤ ਬਹੁਤੇ
 ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਏਕ ਚਿਨਿਤ ਕਰ ਦੇਖੈ ਮੇ। ਮਤ ਮੇਨੂੰ ਪੂਰਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਹਮਿ
 ਸੋਤੀ ਬਹਮਿ ਨੋਸਟੀ ਜੋ ਕਿਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਚਿੰਏ
 ਪੂਰਸਾਰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਸਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੁਘੜੇ ਚਿਨਿਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਨ ਤੀਸਰੇ ਸਿਆਏ। ੩੦ ।
 ਤਬ ਹੁਘੜੇ ਯਾਈ ਨੇ ਮੰਗਤਿਯ ਕੇ ਹੁਲਾਏ ਕਰ ਕਹਿਆ। ਹੋ ਗਦਾਈਓ ਮੇਰੇ ਜੋ ਝਾਦਣ ਭੋਜਨ
 ਨੇਵੇ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਰੋਜ ਨੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਮੇਰਾ ਕਾਮ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇ ਕਰਾ। ਐਸੇ
 ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਜੋ ਗਦਾਈ ਧਨ ਕੇ ਲਾਲਚੀ ਜੋ। ਕਈ ਭੋਜਨ ਕੇ ਭੁੱਖੇ ਪੁਨਾ ਅਮਨੀ
 ਅਮਨ ਵਾਸਤੇ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਜਨ ਆਇ ਕਹਤ ਭਈ। ਹੋ ਯਾਈ, ਜੋ ਤਮ ਕਰੋ ਸੋ ਹਮ ਕਰੈ
 ਤੁ ਹੁਘੜੇ ਕਰਾ: "ਹੁਘੜੇ ਯਾਈ ਹੁਘੜੇ ਯਾਈ", ਐਸੇ ਜਪਿਆ ਕਰੈ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੋ ਲਗੇ ਜਪਣੇ।
 ਇਹੁ ਸਾਧਤਾ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਦੂਹ ਨੇੜੇ ਕੇ ਜੋ ਲੋਗ ਹੈ ਜੋ ਲਭੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇ। ਜੋ ਦੇਖੇ
 ਭਾਈ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਹਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕੀ ਇਵਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੇ
 ਤਿਨ ਸਮ ਤੋਰ ਭਾਰਤੇ ਭਈ। ਇਹ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਤੋਹੁਇਦ ਸਾਧ ਕਾਮ ਹੈ
 ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਸਾਧ ਤੋ ਹੈ ਨਹੀ। ਜਾਤੇ ਉਨ ਕੀ ਚਰਚਾ ਸੁਣ ਕਰ ਉਨੇ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇ
 ਵਰਤੇ ਜੋ ਭਲਕੇ ਮੇਰੇ ਨੀਜਰ ਨੂੰ ਕੁਝਮਾਈ ਕੋਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੋ ਤੋ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਐਸੇ
 ਜਾਨ ਕਰਿ ਲੋਕ ਈਸਾਨਾ ਤਿਯਾਯਤ ਭਈ। ਅਹੁ ਮੋਖ ਇਛਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਐਸੀ ਹੋਤ ਭਈ
 ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਅਗਨ ਲਾਗੇ ਤਬ ਪਾਣੀ ਚਿਨਾ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਵਾ
 ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਹੀ ਕਰਤ। ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਗੋਇਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਇਵਾ ਜਿਸ ਕੇ ਹੈ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ
 ਕੀ ਇਵਾ ਨਹੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੋਖ ਇਵਾ ਆਦਿਕ ਜੋ ਭਰਹ ਸਾਧਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕਰ
 ਜੋ ਸਪੰਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਹੁਘੜੇ ਯਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਾਨ ਤਿਸੀ ਦਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ ਪਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ। ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ
 ਹੂਏ ਭੇਟਾ ਜਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਹੋਲਤੇ ਭਈ ਅਰ ਮੁਖ ਦੂਪੀ ਕਮਨ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਨੇਤ੍ਰ ਦੂਪੀ ਖਟ ਪਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਈ। ਜੋ ਕ੍ਰੋਧਾ ਦਗੁਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਤਾਵਨ

ਕਾ ਸੰਦ੍ਰ। ਸੋ ਕੰਚਨ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੀਰਾਸਨ ਧਾਰ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਕਦ ਕਮਲਮੋ ਧਾਨ
 ਹੋ ਜਿਨਾ ਕੇ, ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪਰ ਅਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ ਅਰ ਚਮਰ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ ਫਲ ਸਮ। ਸੋ ਤੀਰ
 ਕੋ ਦੇਖ ਕਰੇ ਹੈ ਜੋ ਨਾਰਦੀ ਏ ਭਏ ਹੈ। ਕਲਗੀ ਤੇ ਜਿਗਾ ਜਗ ਮਗਾਤ ਕਰਿ ਹੀ ਹੈ ਚਾਰੂ।
 ਜੇਏ ਦੇਵਿਤਿਆ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਵੇ ਤੇਜੇ ਸਿਖੇ ਕੇ ਸੁਮਦਾਇ ਮੇ ਪਰਮ ਸੋਭਾ
 ਤਥਾ ਸਭਾ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਮੇ ਸੋਭੇ ਹੈ ਅਜਨਮਾ ਪੁਰਸ ਜੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਹੈ। ਐਸੇ ਦਰਸਨ ਕੋ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਸੋ ਸੰਗਤ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਕੇਸੇ ਜੇਏ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਰ ਦਰਿਆਓ ਦੇਖ ਕਰ ਅਹਿਨਾ
 ਚਸਨ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਆਤਪ ਕਰਿ ਤਪਾਇਮਾਨ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਸੋ ਜੇਏ ਆਓ ਕੇ ਅਰਾਮ ਕੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਚਕਵੀ ਚਕਵਾ ਸੂਰਜ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਉ ਦੇਖ ਜੇਏ ਇਹੁ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਭਨੇ ਕੇ ਕੁਸਲ ਖੇਮ
 ਪ੍ਰਭਤੇ ਭਏ। ਤਥਾ ਸੋ ਸਭੀ ਜਨ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ
 ਜਨ ਤਾਰਕ ਅਤਰਜਾਮੀ ਸੁਜਾਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਿਗਾਠ ਕੂਲ ਭਾਨ, ਹੇ ਬਾਏਕ ਮੂਰਤੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ
 ਭਵਾਨ, ਹੇਮਹਾਂ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ। ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦਰਸ ਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਦੁਖ
 ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਤਰਜਾਮੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕੋ
 ਗੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੈ ਬਾਦਰ ਬਰਖਾ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਉਦਾਰ ਧਨੀਵਤ ਕਿਉ। ਅਰ ਅਨ ਤ੍ਰਿਣ ਤੋ
 ਤਿਸ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਿਉ। ਪੁਨਾ ਕੇਉ ਨਵੀਨ ਕੈਤਰ
 ਹੁਆ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਦੇਸ ਕਾ ਸੋ ਸੁਨਾਵੇ, ਹੇ ਚਤਰ ਪੁਰਾਨੇ। ਤਥਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਤਿਨ ਸੋ ਪ੍ਰਿਤਮ
 ਪੁਰਸ ਸੋ ਸੋ ਸਭ ਉਠੇ ਸਹਤ ਸੁਖਕੋ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੀ ਸੁਨਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ
 ਕਿਉ ਜੁਗ ਮੈ ਹਿਰਨਾਕਸ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਦਰ ਨੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਸੀ। ਅਥ
 ਸੁਖਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਹੁਮ ਜਾਣੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਸਮਦਾਇ
 ਜੀਵ ਅਜਾਨ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਿਸ ਕਰਨੀ ਕਰ ਰੀਝੇ ਹੈ। ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤੇ ਪੁਨਾ ਆਪ
 ਅਤਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਵਨ ਕਰ ਵਸਤੇ ਭਏ। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ
 ਨਿਖਤੇ ਭਏ, ਸੁਖਕੋ ਤਰਫ। ਬੀਚ ਏਹੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸ ਕੇ। "ਅਗੀ ਰਾਤ ਇਹੁ ਤੇ ਨੇ
 ਪਖੰਡ ਕੋ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਜੇਏ ਜੇਗੀ ਜੋਗ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਰਚਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਨ ਜਗਾਵਤਾ ਹੈ
 ਤੇਸੇ ਤੇ ਪਖੰਡ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਆਇ ਮਿਲਣਾ ਹਈ ਤਾਂ ਆਇ ਮਿਲ। ਅਥ ਕੈਸੀ
 ਦੇਹ ਨਗਾਈ ਆਰੇ ਡਿਝਾ ਤੈਨੇ।" ਐਸੇ ਲਿਖ ਕਰ ਕਾਗਦ ਏਕ ਸਿਖ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀਆ
 ਸੋ ਕਾਗਦ ਰੂਪ ਸੀ। ਏ ਤਾਤ ਕਾਲ ਦੇਸ ਉਲਘ ਕਰ ਹੁਕਮਨਾਮਾ, ਸੁਖਕੋ ਕੇ ਹਾਥ ਜਾਏ
 ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਤਥਾ ਸੋ ਪਠਨ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ, ਦਰਿਤਾਈ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ।
 ਅਥ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁੰਚਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਜੇਏ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਤਰਫੋ ਬਾਏਕ ਦੂਰ
 ਆਵੇ। ਜਿਸ ਧਿਤੀ ਜੇਏ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਅਭੇਦ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਤੇਸੇ ਹੋਰ ਭਈ। ਤਥਾ ਸੁਖਕੋ ਕਰਤ

ਭਈ ਜੋ ਹੈ ਨੇੜੇ ਅਥ ਮੇਰੇ ਮੁਕਲਾਉ ਆਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਹਿ ਕਰ ਸਭੀ ਬਨ ਗਿਰੁ ਆਦੀ ਸਭ
ਦਾਨ ਕਰ ਦੀਏ, ਕੁਛ ਲੁਟਾਏ ਦੀਏ, ਅਪਨਾ ਆਪ ਗਰੀਬਾਂ ਅਨਾਥਾਂ ਸੇ। ਤਬ

ਚਰਨ ਭਰ ਕਰ ਰੁਪੈ, ਅਰ ਮੁਦਰਕਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਤਰਫ ਚਲੀ ਸਭ ਕੇ ਈਦਨਾ ਕਰ

ਕਰ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈ ਪੁਨਾਂ ਨਹੀਂ ਆਵਨਾ। ਅਬ ਹਮ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦੇਸ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈ।

ਤਬ ਮਾਰਗ ਉਲੰਘ ਕਰਤਿਸ ਤਟਨੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨਿਕਟ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ

ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਆਇ ਹਾਜਰ ਭਈ। ਆਜੀ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਆਗੀ ਵਿਰਥੀ ਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਜੋਤ ਦਰ ਮੈ ਤਿਆਗ ਰਹੇ ਸੇ ਕਿਆ ਨਦੀ ਬੀਚ ਪਾਇ ਰਹੇ ਸੇ। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਸੇ ਸੁਖੜੇ ਬਾਈ

ਭੀ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ। ਧੰਨ ਭੇਟ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਹੈ। ਚਰਨ ਕਮਨ

ਪਰ, ਸੇ ਕੋਸੀ ਕੋਸੇ ਚਰਨ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਕੇ ਸਦਾ ਸਿਵਜੀ ਵੂਢਤੇ ਵੂਢਤੇ ਵੇਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ

ਹੋਖੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਰ ਨਗਰ ਅਰ ਨਗਰੀ ਕੀ ਸੀਪਤਾ ਧੰਨ ਧਾਮ ਆਦਿਕ ਤਿਆਗ

ਕਰ ਸਦਾ ਬਨ ਮੈ ਅਰ ਸਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈ ਵਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਟਿਕੀਤ। ਪੁਨਾ ਖਟ

ਰਸ ਜੋ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜਨ ਹੈ-ਭਖ, ਭੇਜ, ਲੇਹਜ, ਪੇਹਜ-ਸੇ ਤਿਆਗ ਕਰੀ।

ਆਕ੍ਰਮ ਤੂਰਾ ਭਾਂਗ ਇਤਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰ ਸਦਾ ਬਨ ਬਾਸੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ

ਜਿਨ ਚਰਨਨ ਕਾ ਚਤਰ ਮੁਖ ਜੀ ਨਿਆਮੇ ਸਹਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਗੁਰਜ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ,

ਰਿਖੀ, ਮੁਨੀ ਜਿਨ ਕੇ -ਪਿਆਵਤੇ ਹੈ। ਜੋਗੀ, ਜਤੀ, ਤਪੀ, ਬ੍ਰਤੀ, ਯੋਗਨਵ, ਬਿਯਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਕਪੜੇ

ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਿਖਤ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਸ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਧਿਆਨ ਬਾਰਨੇ ਕਰਿ ਜਿਨ ਕੀ ਮਹਾਂ

ਪਰਮ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਾਰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਬਿਸਿਸਟ ਜੀ, ਅਰੁਧਨੀ ਸਹਿਤ

ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਪਤਿ ਬ੍ਰਤਾ ਹੈ ਅੰਗੁਰਾ ਰਿਖੀ ਜੀ, ਐਤਰ ਜੀ, ਭਿਗੂ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਪੁਨਸਤ ਰਿਖੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ

ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਬਾਲ ਮੀਤ੍ਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਗਸਤ ਭਰਦੁਆਜ ਜੀ, ਕਾਗ ਭਸੰਤ ਜੀ ਪਰਸਰਾਮ ਜੀ

ਇਤਯਾਦਿਕ ਅਨੰਦ ਸੰਤ ਸਾਧ ਆਤਮਾ ਹੈ ਕਰ ਅਨੰਦ ਵਿਭੂਤੀ ਕਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਿਨ

ਚਰਨ ਕਮਨਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਰਸ ਲੀਆ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ, ਕਿਆ ਤਿਸ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰਸ ਦੇ ਰਸ

ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਨਾ ਚਰਨਾਂ ਕਮਲਾਂ ਕੀ ਪਰਾਜਯੋ ਧੁਰੀ ਹੈ ਮਕਰੰਦ ਭੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੀ

ਸੇ ਮਸਤਕ ਅਪਣੇ ਲਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖੜੇ ਜੋ ਪਰਮ ਭਾਗਨ ਹੈ ਸੇ ਇਤਨੇ ਹੁ ਅਨੰਦ ਕਉ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ, ਸੇ ਬਾਨੀ ਸੇ ਅਵਾਰ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਥਿਆ ਅਰ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ।

ਜਾਂ ਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਜੋਚਰ ਹੈ ਸੇ ਅਨੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਦਰਸ

ਕਰ ਸੁਖੜੇ ਕੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸਭੀ ਭੂਲ ਗਯਾ ਜੋ ਮੈ ਕੋਨ ਹੈ ਅਰ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਈ ਹੈ। ਜੇਜੇ

ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ। ਕਹਿਤ। "ਦਰਸਨ ਦੇਖਤ ਸੁਖ ਕੀ ਨ ਹੁਕ ਰਹੀ ਬੁਧ

ਕੀ ਨਾ ਬੁਧ ਰਹੀ ਮਤਿ ਮੈ ਨਾ ਮਤ ਹੈ। ਸੁਰਤਿ ਮੈ " ਸੁਰਤਿ ਐਹ ਬਿਯਾਨ ਮੈ ਨਾ

ਬਿਯਾਨ ਰਿਹੈ, ਗਤਿ ਮੈ ਨ ਗਤ ਹੈ। ਧੀਰਜ ਕੇ ਧੀਰਜ ਐਹ ਗਰਬ ਕੇ ਗਰਬ ਰਖੇ

ਰਤਿ ਮੇ ਨਾ ਰਤਿ ਰਹੀ ਪਤ ਰਤਿ ਮਤਿ ਮੇ। ਅਦਭੂਤ ਪ੍ਰਮਦ ਭੂਤ ਇਸ ਮੇ ਬਿਸਮ
 ਅਸਚਰਜ ਮੇ ਅਸਚਰਜ ਅਤਿ ਅਤਿ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਜਿਤਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪ੍ਰਮਦ ਸਾ
 ਅਸੂਰੀ ਸੰਪਦਾ ਪਰਵਾਰ ਸਹਤ ਜੋ ਏਕ ਹਾਰ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਹਿ। ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਮੁਖ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ
 ਸੁਖੜੇ ਸੋ ਪਖੰਡ ਤੈਨੇ ਕੇਸਾ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਨਰ ਨਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ਪੁਨਾ
 ਮਹੁਟ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ। ਕੈਸੀ ਭੀ ਬਾਈ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਗਦ ਗਦ ਬਾਨੀ ਹੈ।
 ਅਰ ਜੈਮੰਚ ਜਿਸ ਕੇ ਖੜੇ ਹੁਏ ਹੈ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਿ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਤੈਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਨਹਿਏ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਜੈਸੇ। ਕੁੰਚ ਕੇ ਕਿੰਕਰੋ ਮੇ ਕਿਸੀ ਕਹਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਚਿੰਤਮਣੀ ਕਹਿ ਨਤਾਇ
 ਦੇਵੇ। ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪਾਖੰਡ ਆਦਿਕੋ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ। ਇਤਿ ਸਿਰੀ
 ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਹੇ ਸੁਖੜੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਰਨਨੀ ਨਾਮ ਇਕਤੀਸਮੇ ਧਿਆਇ। (੩੧)।
 ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਰ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਏ
 ਤਿਸ ਕਰ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਵਿਘਾਨਕੁਲਤਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਸੁਧ ਆਇ ਗਈ। ਤੁਹਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਸਾਰਬਾਰ ਮਹੁਰ ਬਾਣੀ ਦਸ ਜਾਨੀ
 ਕਰ ਕਹਤੀ ਹੈ। ਸੁਖੜੇ ਵਾਚ। ਹੇ ਦੇਵ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਯੋਗ ਪਦ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ, ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਧ। ਜਾਤੇ ਮੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਈ ਹੈ ਪ੍ਰਦੇਸਨ ਦੂਰ ਦੇਸ ਸੇ
 ਮੂਢ ਜੋਖਿਤਾ ਜਾਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹੇ ਨਾਧ। ਜਿਸ ਕਰ ਅਗਿਆਨ
 ਜਨਤ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਅਹੁ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਕੀ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ, ਹੇ ਪਰਮ
 ਤਤਤਾ। ਗੁਰੇ ਵਾਚ। ਹੇ ਮਹਾ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਦ ਕੇ ਵੰਡਾ ਚਾਹਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬਾਤਮ
 ਤੇ ਤੈਰੇ ਭੀਤਰ ਹਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਚਿਆ ਹੈ ਸੂਰਜ ਵਤ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਵਤ ਸੀਤਲ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ
 ਪਾਇ ਕਰ ਮਮੋਖੁ ਕੀ ਸਭ ਤਪਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਕੇਸਾ ਹੈ, ਰਿਦ ਅਗਮ ਹੈ,
 ਸੁੰਝ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਆਤਮਾ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਸ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦਾ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਕੀ ਨਵ ਲੇਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਦੈਵ ਭਵਨ ਅਨੰਦੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ।
 ਐਸਾ ਓਹ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚੈਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੀ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਕਰ ਜਤ
 ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਚੇਤਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥ
 ਕੇ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਆਤਮੇ ਕੇ ਗੁਣ ਅਰ ਮੰਸ, ਜਲ ਕੇ ਹੁਦ ਬੁਦੇ, ਤੁਰਾ ਰੋਮ ਪੂਰਿ ਜਿਨ ਕੇ
 ਇਨ ਮੇ ਤਾ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਸਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਅਵਿਲੋਕਨ ਕਰ ਸਕੇ।
 ਸੋ ਪੁਨਾ ਬੀਚ ਕੋਨ ਹੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਸਚੈ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ
 ਸੋਈ ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸੱਤਾ। ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਰੂਪ

ਕੇ ਗੁਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬਹਨ ਏਨੇ ਹੈ, ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਨੇ
 ਕਰ ਜੇ ਜਬਾਨ ਹੈ ਪਹਲਵੀ, ਪਸਤਵੀ, ਤੁਰਕੀ, ਅਰਬੀ, ਫਾਰਸੀ ਪੁਨਾ ਹਿੰਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਤੇ
 ਆਦਿ ਨੇ ਕਰ ਜੇ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਮੰਸ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਕੀ
 ਸੁਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗਸਨਾ ਏਨੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਵਸੋ ਕੇ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਗੁਰਨ
 ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ। ਨਵਣ ਪੁਰਾ ਹੈ ਅਪਵਾ ਨਿਹੂਨ ਤੇ ਵਾ ਹੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਭਾਜੀ ਸੁਪਾਦਿਕੇ ਮੈ।
 ਜੇ ਅਗੁਰੀ ਬੀਚ ਦਾਲ ਕੇ ਪਾਈਏ ਤੇ ਨਿਮਕ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਨਿਸਚੈ ਹੋਵੇ। ਜਬ ਗਸਨਾ ਪਰ
 ਧਰੀਏ ਤਉ ਤੁਰਤ ਹੀ ਤਾਤਪਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁਵਣ ਸੰਸ ਅਸਤ ਰੂਪ ਤਿਨ
 ਮੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੋ ਜੇ ਬੀਚ ਬੇਠ ਕੇ ਕੋਨ ਸੁਣਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਬਦੇ ਕੇ।
 ਜੇ ਕੋਊ ਮੰਸ ਮੇ ਤੇ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨ ਕੀ। ਜੇ ਮੰਸ ਅਸਤ ਤੁਚਾ ਮੇ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ
 ਮੇ ਸਬਦ ਸੁਣੇ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਸਬਦ ਦੂਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਯਾਵਤ ਭੇਦ ਤਿਸ ਕਾ
 ਨਹੀਂ ਨਹਿਆ ਪੁਰਸ ਨੇ ਜਬ। ਤੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੀ ਪੁਨਾ ਮੇਰੇ ਕਾਨੋ ਕੇ ਨਿਕਟ ਕਰੇ ਸਮਝ
 ਨੀਏ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਧਨ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਵਣ ਜਿਸ ਸਰਬ ਇਆਪੀ ਕੀ ਸਤਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਣਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਾਸ ਕਾ ਸੁਬਾਸ ਲੇਤੀ ਹੈ। ਸੁਰੀਧੀ ਦੁਰਫੀਧੀ ਕੇ ਗਿਯਾਨ
 ਕੇ ਜਨਾਵਤੀ ਹੈ। ਕਾਨ ਆਦਿ ਭੀ ਤੇ ਰਧੂ ਹੈ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਧੀ ਨਹੀਂ ਨੇਤੋ ਤਿਸ ਦੇਵ ਨੇ
 ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਰੀਧੀ ਜੇ ਲੇਵੇ ਹੋ ਮੇ ਨਾਕਾ ਹੀ ਲੇਵੇ ਹੈ। ਅਰ ਹਾਥ ਗ੍ਰਿਹਣ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਵੇ।
 ਪੁਨਾ ਪਾਵ ਮਾਰਗ ਮੇ ਗਵਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇ ਜਿਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਦੁਰੇ
 ਕੀ ਸਤਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਆਨ, ਨਿਸਚੈ ਤਿਆਗ ਕਰਿ।
 ਜਬ ਜੇ ਦੇਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ਸਭੀ ਚੇਤਨ ਵਤ ਹੋ ਕਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰੇ ਹੈ ਅਰ ਜੇ ਇਨ ਨੇ
 ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਜਾਣ। ਦੇਹ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਹੈ। ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਹੈ।
 ਸਰੀਰ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਣ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇਨ ਸਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕਸਾਖੀ ਰੂਪ ਆਤਮਾਤਿਸ
 ਜਾਣ, ਹੈ ਦੇਵੀ। ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਣਿਆ ਸੂਬ ਸਮੇ ਵਿਪ੍ਰਜੇ ਤੇਰੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਯ ਦਰਸਨ
 ਪੁਨ ਮੁਕਤੀ ਹੁਤਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕੀ ਇਥਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਤੂੰ ਚੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਚੰਨ ਹੈ। ਸੁਖਕੋਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਹੋਖ ਗਿਯਾਨ ਤਾਂ ਮੁਝੇ ਦੂਆ ਹੈ।
 ਜੇ ਆਤਮਾਸਤਿ ਹੈ, ਸਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤ, ਕਾਰੇ ਨਿਤ ਹੈ, ਮੁਕਤਿ ਹੈ, ਸਾਖੀ ਹੈ, ਅਨੰਤ ਹੈ,
 ਦਿਆਪਕ ਹੈ, ਅਜਰੇ, ਅਮਲ ਹੈ ਜੇਸੇ ਅਪ੍ਰੇਖਿ ਗਿਯਾਨ ਹੋਵੇ ਜੇ ਵਿਧ ਕਰੇ ਹੈ ਗਿਆਨੀਓ ਕੇ
 ਮੁਕਟਿ ਮਲੀ। ਗੁਰੋਵਾਰ। ਹੇ ਦੇਵੀ, ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਹੈ।

ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਈਸ ਕੀ ਨਿਯਾਈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਮੇਂ ਰਾਤਿ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਖਤਾ ਨਹੀਂ ਅਵਿਦਿਆ ਤੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਅਪ੍ਰੇਖ ਹੈ।
ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਨੈਤੋਂ ਅਗੇ ਜੇ ਕਰ ਜਲਧਰੇ ਕਾ ਪੜਦਾ ਆਨਾ ਹੈ ਤੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ
ਭਾਸਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਹਿ। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਹ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਤਥਾ ਆਤਮਾ ਸਦਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤੀਨ ਭੇਦ ਜੋ ਹੈ ਸਜਾਤੀ, ਵਿਆਤੀ, ਸੁਗਤਿ ਸੋ ਏਹੁ
ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁਜਾਤੀ ਕਹੀਏ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਖ ਜੈਸਾ ਬ੍ਰਿਖ। ਸੋ ਆਤਮਾ ਜੈਸਾ
ਆਤਮਾ ਕੋਹੁ ਨਾਹੀ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਚੇਤਨਾ ਆਤਮਾ ਏਕਿ ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੀਏ
ਈਸਵਰ ਜੀਵ ਚੇਤਨ ਭਿਨ ਭਿਨ ਰਹੇ ਸੋ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਈਸਵਰ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੀ ਹੈ
ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਹਸ ਘਟੇ ਮੇਂ ਏਕ ਹੀ ਰੂਪ ਕਾ ਜਲ ਹੈ।
ਜੋ ਘਟ ਕਾ ਨੀਰ ਕਹਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਏਕ ਚੇਤਨਾ ਹੀ
ਚੇਤਨਾ ਹੈ। ਪੁਨੇ ਵਿਖੇ ਏਕ ਆਤਮਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ੧। ਅਰ ਵਿਜਾਤ
ਭੇਦ ਭੀ ਨਾਹੀ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਚੇਤਨਾ ਤੇ ਭਿਨ ਜਕ ਨਾਹੀ। ਜਹਿ ਭਿਨ ਹੋਵੇ ਤੋਂ
ਪੁਨੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਦੋਸੈਰਾ ਚੇਤਨਾ ਤੇ ਭਿਨਪੁਨੇ ਵਿਖੇ ਕਹੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਖ ਤੇ ਭਿਨ ਸਿਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਵਿਜਾਤ ਭੇਦ ਭੀ ਨਹੀਤਿਸ ਆਤਮਾ ਮੇਂ।
ਅਰ ਸਵਗਤਿ ਭੇਦ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਿਖ ਪ੍ਰਤ ਫਲ ਰੂਲ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਿਖ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨਿਰਵੇਰ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰਜੇ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਸੋ
ਅਵਾਚ ਸਿਧ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਨਿੰਦਰਾ ਕਰ ਏਕ ਹੀ ਪੁਰਸ ਸਵਪਨ ਬਿਖੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਇ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤੇ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ
ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਏ ਤੇ ਅਸਤੀ ਹਾਤੀ ਪੁਨਾ ਏਕ ਹੀ ਹੈ।
ਤੇ ਭਿਨ ਕਹੁ ਨਹੀਂ। ਤੈਸੇ ਸੁਤੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਏਕ ਸੇਵਾ ਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ।
ਏਕ ਹੀ ਅਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਯਾਪਕ ਹੈ। ਸੋ ਐਸਾ ਜਿਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਸ ਕੋਇਦ ਕੀ
ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਾਈ।

ਸੁਖਦੇ ਵਾਚ — ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਿ ਕਵਨ ਰੂਪ ਤੇ ਫਲ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ।
 ਗੁਰੇ ਵਾਚ— ਭਗਤੀ ਨੌਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਵਣੀ ੧ ਕੀਰਤਨ ੨ ਸਿਮਰਨ ੩ ਅਰਚਨ ੪
 ਵੰਦਨਾ ੫ ਪਾਦਸੇਵਨ ੬ ਦਾਸਤਭਾਵ ੭ ਸਖਾਭਾਵ ੮ ਸਮਰਪਣ ਭਾਵ ੯ । ਏਹ ਭਗਤੀ
 ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵੀ। ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਗੁਣ ਸ੍ਰਵਣ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਕਤ। ੧ । ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ਤੇ ਰਾਗ ਪਾਇ ਕਰ ਨਾਦ ਸੁਕਦੇਵ ਇਆਸ ਆਦਿਕ ਮੁਕਤਿ। ੨ ।
 ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਮੁਕਤ। ੩ । ਨਾਰਾਇਣ ਪੂਜਨ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੂ
 ਰਾਜਾ ਮੁਕਤ। ੪ । ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਣੇ ਕਰ ਅਕੂਰ ਮੁਕਤ। ੫ ।
 ਪਾਦ ਸੇਵਨੇ ਤੇ ਨਖਮੀ ਜੀ ਮੁਕਤ। ੬ । ਦਾਸਤ ਭਾਵ ਕਰ ਹਨੂਮਾਨ
 ਜੀ ਮੁਕਤ। ੭ । ਸਖਾ ਭਾਵ ਕਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਮੁਕਤ। ੮ । ਸਰਬ ਸਿਮਰਪਣ
 ਕਰ ਰਾਜਾ ਬਲ ਮੁਕਤ। ੯ । ਏਹੁ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਹੈ ।
 ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਬ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਸੋ ਜਲ ਇਨ ਨੰਦਰੁ ਭਗਤੀਓ ਸਾਧ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ
 ਵਰਧਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਕਿਆ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਿਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਾਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ,
 ਸਾਧਕਾਰ । ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਸਰਬ ਦਿਸਾ ਭੂਲ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਰੋਮ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ। ਅਤੇ ਕੰਠ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਨੇਨਰੁ ਸੋ ਨੀਰ
 ਨਿਸਰਤਾ ਹੈ ਬਾਹਬਾਰ। ਦੇਹ ਆਦਿਕ, ਫੂਲ ਕੁਟੰਬ, ਲੋਕ ਨਾਜ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਸਭਾ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਏਹੁ ਦਸਵੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ
 ਕੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੇ ਗਲ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਦੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤ ਪ੍ਰਵੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਰ ਸਭ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਭੀ ਭਿਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਸੋ ਅਨਿਨ ਭਗਤੀ ਹੈ,
 ਗਾਰਮੀ। ਯਦਪ ਭਿਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਤੇ ਭੀ ਰਸਕੀ ਨਮਿਤ ਭਗਵਤਿ ਧਰਮ ਸੁਭਾਵਕ ਭਗਤਿ
 ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ ਹਿਤਮ ਹੈ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ। ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ।
 "ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ ਸੋਇ"। ਐਸੀ ਦਾਸ ਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਹੀਅਤ ਹੈ।
 ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਇਹੁ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂ ਤਿਸ ਕੇ ਬਾਹਬਾਰ ਭਜ। ਹੇ ਸੁਭੀ,
 ਤੂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਹੀ ਦੇਖਨਾ ਕਰਿ। ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ, ਇਨਾਂ ਨੇਹੀਂ ਸੇ। ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਮੈ ਨਿਸਚੈ
 ਤੂੰ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਕਰਿ, ਜਬ ਕਬ। ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰ, ਹੇ ਕਲਿਆਨੀ।
 ਅਰ ਨਿਧਿਯਾਸਨ ਭੀ ਤੂੰ ਤਿਸਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਕਰ। ਸੋ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਅਪਣਾ ਆਪ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਹੈ
 ਤੇਰੇ ਤਿਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਧਧਾ
 ਗੁਰੂ ਬਾਕੀ। "ਧਨਾਸਰੀ ਮਰਨਾ ੯ । ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ। ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ
 ਅਨੇਪਾ ਤੇਹੀ ਸੰਗ ਸਮਾਈ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਪੁਰੁਖ ਮਹਿ ਜਿਉ ਬਾਸ ਬਸਤ ਹੈ ਮੁਕਤ ਮੰਤਰ
 ਜੇਏ ਵਾਈ। ਤੇਏ ਹੀ ਹਰਿ ਬਾਏ ਨਿਰੰਤਰਿ ਘਟਿ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ। ੧ । ਬਾਹਿਰ ਭੀ

L. 32 - 33

ਏਕੇ ਜਾਨਹੁ ਇਹੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਬਤਾਈ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਨ ਆਪਾ ਜੀਨੈ ਮਿਟੈ ਨਾ ਪਭੂਮ ਕੀ ਕਾਈ।
 । ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੋ ਸਰੂਪ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੀ ਭਈ, ਤਹੀ ਹੀ।
 ਕੋਸੀ ਹੈ ਆਪਾ ਭਾਗ, ਅਰ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੰਤ ਜਿਹ ਕਾ ਮਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਬਧੀਕ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰੂ
 ਭਗਵਾਣ ਸਾਖਿਆਤ ਜਿਸ ਕੇ ਹੋਧ ਤਮੈ ਬਚਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ। ਅਗੇ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਮਹਾ ਭਾਗ
 ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਤਕਾਲ ਤਿਸ ਕੀ ਸਮਾਧ ਲਗ ਜਾਤੀ ਭਈ, ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ। ਕੋਸੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਕੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਜੀਸੇ ਮਹਾ ਧਰਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਚਲਨੇ ਕਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈ ਕਰਿ ਅੰਨ ਜਲ
 ਸੇ ਤੈਸੀ ਤਨ ਵਾਇਆ ਰਸਾਲੇਕੇ ਬਾਗ ਮੇ ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਸਮੀਰ ਸੁਗੰਧੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਹੀ
 ਜੇਜਾ ਪਰ ਸੋਇ ਜਾਵੇ ਸੁਖ ਸਾਧ। ਤਹੀ ਸੋ ਆਤਮ ਪੁਖ ਮੇ ਲੀਨ ਭਈ। ਤਹੀ ਕਿਤਨੇ ਮਹੂਰਤ ਸੇ
 ਪੀੜੇ ਸਮਾਧ ਤਿਸ ਕੀ ਖੁਲੀ ਜਧਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਸੇ ਹੁਲਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਖਿੜ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਭਾਨ ਕੇ ਦੂਸਨ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰਿ। ਤੈਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ ਤਿਸ ਕੇ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾ ਕਉ
 ਧੰਨ ਦੇਖ ਕਰ ਖਿੜਤੇ ਭਈ, ਕਿਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਤਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਹੋਧ ਮੂਰਤੀ ਇਸ ਬਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਬਚਨ
 ਬੋਲਤ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕਮਲ ਨੀ ਕੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲੀਏ, ਤਹੀ ਕਰਤ ਭਈ। ਗੁਰੋਵਾਰ। ਹੇ
 ਸੁਭਤੇ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਦੇਸ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨੇ ਕਾ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ,
 ਆਵਾ ਨਹੀ। ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਾਖਿਆਤ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਭਇਆ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀ, ਜੋ ਕਹੇ। ਜੀਸੇ ਵਿਪਰਜੇ
 ਭਾਵ ਤੇ ਤੂੰ ਰਹਤ ਭਈ ਹੈ ਆਵਾ ਨਹੀ, ਜੋ ਕਹੇ। ਜਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਸੰਸਾਰ ਨਾ ਰਹੇ ਰਿਦੇ ਮੇ, ਹੇ ਭਾਗ। ਹੀ
 ਸੁਖਗੋਵਾਰ। ਤਹੀ ਸੋ ਹਧ ਜੋੜ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਈ। ਹੇ ਮਹਾ ਹੋਧ ਮੂਰਤੀ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰ, ਅਬ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਸਵੇਰੂਪ ਆਪਣੇ ਕੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੋਰਿਸ ਤੇ ਮੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭੁਲੀ
 ਰਹੀ। ਜੜ ਚੇਤਨ ਰੂਪਾ ਜਗਤ ਮੇ। ਅਬ ਮੇ ਪ੍ਰਤਖ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੀ। ਆਪ ਕੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਦੇਵ, ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪਰਿਸ ਕੇ ਕੋ ਕਹੀਏ ਜੋ ਖੁਲੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਹੂਦ ਸਿੰਧ ਮੇ ਸਮਾਇ ਕਰਿ ਕੈਸੇਕਰੇ ਜੋ ਮੇ ਅਬ ਜਲ ਰੂਪਾ ਭਈ ਹੀ। ਐਸੇ
 ਕਰਿਆ ਨਜਿਆ ਆਵੀ ਹੈ। ਵਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਜਗਤਤਿਸ ਕਰ ਕਰਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਲਖ ਮੇ ਨਾ ਕਰਦਾ
 ਹੈ ਨਾ ਸੁਨਣਾ ਹੈ। ਜਾਤੇ ਦੂਜਾ ਕੋਊ ਹੋਇਆ ਨਹੀ ਸੁਣੇ ਕੋਨ ਤੇ ਕਹੇ ਕੋਣ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਹੇ ਬਧੀਕ
 ਮੂਰਤੀ, ਅਬ ਮੇਰੇ ਜੀਸੇ ਵਿਪਰਜੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਅਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਭਈ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਪਰਮ ਤਤ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਮੇ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਨਾ ਸੂਖਮ ਹੋ
 ਨਾ ਮੇ ਕਾਰਣ ਨਿੰਗ ਉਪਾਜੀ ਹੋ। ਹੇ ਗੁਆਮੀ, ਅਬ ਮੇ ਰਵੀਸ ਡਾ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ।
 ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪੰਚ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪੰਚ ਮਹਾਭੂਤ। ਪੰਚ ਪ੍ਰਾਣ। ਅੰਹਕਾਰ ਮਨ ਤੇ ਮਹਤੰਤ ਅਰ
 ਅਵਿਦਿਆ। ਰਖਾਤਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਪ ਕੇ ਕੇਵਲ ਨਿਮਾਕਾਰ ਹੈ ਕੋਸੇ ਤੁਸੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ
 ਉਪਾਧ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਬਾਣ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਰਧਰਖ ਹੈ, ਅਰ ਨਿਰਵਦ ਹੋ ਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਦਾ
 ਰੂਪ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਤਹੀ ਸੋ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਜੋ ਨਦੀ ਮੇ ਪਾਇ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਜਾਤੇ ਕੋਈ ਟਿਕਾ ਨਾ
 ਗੁਰ ਪ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪੂਰਬਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਘਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰ
 ਨਾਮ ਬਰੀਸਮੇ ਗਿਆਇ ੩੨ ।

ਜੇ ਨਿਸ ਪਾਪ ਸੁਘੜੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਕਰ ਕਿਤ ਕਿਤ ਭਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ
 ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਜੈਸੇ ਕਾਮਨੀ ਕੀਤ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁ ਨਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਅਰ ਕਮਨੀ ਤਨ
 ਉਦੈ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚਕੋਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ।
 ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਆਤਮ ਜੀਤਨ ਕਰਣ ਹਾਗੀ ਧ੍ਰਿਤੀ ਆਤਮ ਅਨਦ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੀ
 ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਕਰ ਸੀ ਸੁਘੜੇ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਕੁਰੁਖੇਤ੍ਰ ਮੇ ਸੀ ਕਿਸਨ ਤਰਵਾਨ ਕੇ
 ਦਰਸ ਕਉ ਦਰਸ ਕਰਿ ਸੀ ਰਾਧਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਸੀ ਤੈਸੇ ਸੁਘੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ ਕਰ।
 ਜੈਸੇ ਰਾਵਣ ਕੀ ਬੰਦੀ ਸਭਾ ਤਿਸ ਕੇ ਅਭਾਵ ਤੇ ਅਰ ਸੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ ਕਉ ਦਰਸ ਕਰਿ ਸੀ
 ਸੀਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਗੀ ਤਥਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰ ਇੰਦ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰਿ ਕਰਿ। ਐਰ ਸਭ ਧ੍ਰਿਤੀ ਅਭਾਵ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਇਕ ਆਤਮ ਜੀਤਨ ਧ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟੈ ਕਰ ਸੁਭਾਵ ਕਰੀ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣ
 ਕੇ ਉਦੈ ਹੋਣ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ ਕਾਰਜੋ ਸਕਤ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਬਧੋਕ ਰੂਪ ਆਦਿਤ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟੈ
 ਕਰਿ ਸੰਤਨਪ ਵਿਕਲਪ ਤਾਰਾ ਗਣ ਦਿਦੈ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ਕੈਸੇ ਸਸੇ ਮਕੇ ਸਿੰਗਵਤ । ਜੈਸੇ
 ਜਾਨੇ ਤੇ ਸਿਪੀ ਕਾ ਰੂਪਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਰਜੂ ਕਾ ਸਰਪ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨ ਜਨਤ ਸੰਸ੍ਰਿਤ
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਵਰਯਾ, ਹੈ ਸਾਧ। ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਨਿਸ਼ਾ ਕੇ
 ਅਭਾਵ ਤੇ ਕਾਮਾਦਿਕ-ਉਨ੍ਹੁ ਤੇ ਸਕਾਮਤਾ ਰੂਪ ਪਟ ਬੀਜਣੇ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਜੋ ਕਹਾ ਗਏ।
 ਪਰਮ ਗਤ ਮੇ ਸ੍ਰਿਤਿ ਤਿਸ ਕੀ ਭਈ। ਗਿਆਨ ਮੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਅਡੋਲ ਹੁਆ। ਜੋ ਕਈ ਕਉਤਕ
 ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੇਖਣੇ ਤਿਸ ਨੇ ਜੁਗ ਜੰਗ ਦੀ। ਜੁਗ ਬਡੇ ਅਰਜੰਗ ਅਲਪ ਤੇ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਤੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਅਤਰ ਮੁਖੀ ਧ੍ਰਿਤ ਬਹੁਤੀ ਭਈ ਸਦਾ ਸਮਾਧਿ। ਹੋਰੀ ਕੇ ਦਿਨਾ ਮੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗ
 ਹੋਰੀ ਖੇਲੇ ਤਬ ਅਨੇਕ ਮਾਈਆਂ ਕਹੈ ਸੁਘੜੇ ਕੋ ਜੋ ਨਿਸ ਪਾਪ ਤੁਮ ਭੀ ਹੋਰੀ ਖੇਲਣ ਵਾ ਦੇਖਨ ਚਲੇ ਜੀ।
 ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਭਾਗ ਨੇ ਕਹਣਾ ਜੋ ਐਸੀ ਹੋਰੀ ਮੇ ਸਦਾ ਪੜੀ ਖੇਲਤੀ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੋ ਨੇਕ ਕਹੇ
 ਕੈਸੀ। ਸੁਘੜੇਵਾਰ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਸਮਤ ਖੇਡ ਹੁੰਗੀ ਹੋਰੀ। ਭਰਮ ਹੈਭੀਰ ਉਡਾਇ ਦੀਓ ਹੈ ਦਵੀਤਨ ਭਾਜੈ
 ਹੋਰੀ। ਗਿਆਨ ਗੁਲਾਬ ਅਤਰ ਜੀਵ ਬੇਲੀ ਬੋਧ ਫਲ ਭਰੀ ਝੋਲੀ। ਸਮਤਾ ਬਧੋਕ ਬਸਿਓ ਰਿਦ ਭੀਤਰ
 ਫਲ ਤਿਕੁਟੀ ਭਈ ਘੋਰੀ। ਸੁਘੜੇਵਾਰੀ ਅਚਲਧਿਤ ਪਾਈ ਆਪ ਹਿਆਪ ਸਭ ਫੋਰੀ। ੧ ।
 ਅਧਾ ਹਮ ਖੇਲਹਿਗੀ ਹੋਰੀ। ਸਮਤਾ ਗੁਰ ਸੰਦੂਰ ਰਸ ਮਤਾ ਹੋਰੀ ਲਾਗੀ। ਗਿਆਨ ਭਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸਓ
 ਗੁਰ ਦਵੀਤ ਅਧੋਰੀ ਭਾਗੀ। ਆਤਮ ਈਹ ਮਿਲੇ ਬਾਧੋਕੀ ਭਲੇ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ। ਸੋਰੀ ਅਤਰ ਜੋਰੀ ਬਾਹਰ
 ਖੋਹ ਸਕਤ ਭਏ ਜਾਗੀ। ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਹਰਖ ਨਾ ਸੋਰੀ। ਨਾ ਗਿਰਹੀ ਨਾ ਤਿਆਗੀ। ਸੁਘੜੇਵਾਰੀ
ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਦਾ ਬੀਤ ਰਾਗੀ। ੨ । ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਬਰਨ ਧਾਈ ਜੀ ਕੇ
 ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪਾ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਅਰ ਮਾਈਆਂ ਜੀਨ ਧੰਨ ਕਰਿ ਕਰ ਸੀ ਸੁਘੜੇ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਠਾਕਤ
 ਭਏ। ਤੇ ਬਡੇ ਬਡੇ ਬਧੋਕੀ ਪੁਰਸ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਜੈਸੇ ਅਲਰਕ ਕੀ ਮਾਤਾ ਮੰਦਾਲਸਾ ਭਈ ਹੈ

ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨੀ ਮਨੀ ਮਨੀ

ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਧੂਵ ਜੀ ਨੀ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਜਾਨੈ। ਪੁਨਾ ਘੀਰਾ ਬਾਈ ਜੀ ਹੈ ਤੇ ਕਰਮਾ ਸਾਈ ਜੀ
ਪੁਨਾ ਨਾਹਨੇ ਪਾਤੁ ਜੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬੀਠਲ ਨਾਥ ਭਗਵਾਨ ਬੀਚ ਸਮਾਈ ਹੈ, ਤਸਾ ਇਹੁ ਜਾਨੈ।
ਜੈਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਤਰਗੋ ਤੈਸੀ ਰਹਿ ਦੀਨੀ ਇਹੁ ਪਦੋ ਮੈ। ਐਰ ਭੀ ਪਦ ਇਨ ਨੇ ਬਨੈ
ਭਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਵਿਚਰਤੀ ਭਈ ਦੇਹ ਨੀ ਪ੍ਰਾਬਧ ਪ੍ਰਸੰਤ। ਪੁਨਾ
ਸ੍ਰੀਰ ਅਵਣ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਘਟ ਫੂਟੇ ਤੇ ਘਟਾ ਨਾ
ਸਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਦਸਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਲੀਨ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਨੈਸੇ ਲੀਨ
ਭਈ ਧੁਧ ਸਰੂਪ ਪੁਤਰ ਤੱਤਵ ਮੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈ ਜਲ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇਦੁਧ ਮੈ ਦੁਧ ਲੀਨ
ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਅਵਛਿਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਲੀਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਘਰੇ ਜੀ, ਹੇ ਕਾਈ
ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਸਤਿ ਜੀ, ਗੁਰੁ ਤੇ ਗੁਰੁ ਦੇਖਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਮੈ ਕੇਦ
ਰਿਛ ਨਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਕਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ।

ਅਰ ਇਹੁ ਕਥਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੈਸੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧਾ ਤੇ ਕੀ ਸੁਆਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਬਾਂਝਤ
ਸਿਧ ਕਰਣ ਕਉ ਸੁਰਤਰੁ ਅਰ ਨਾਮ ਜੇਨ ਗਉ ਪੁਨਾ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਤੇ ਪਾਰਾ ਇਨਾਂ ਸੋ ਭੀ ਅਧਿਕ।

ਪੁਨਾ ਬਿਅੰਤ ਨੈਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਤਥਾ ਇਹੁ ਕਥਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੋਸ ਜੀ, ਸਾਕਦਾ
ਜੀ, ਮਹੇਸ਼ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗਨੇਸ਼ ਜੀ, ਦਿਜਏਸ ਜੀ, ਜਲੇਸ ਜੀ, ਸੁਰੇਸ ਜੀ, ਇਹੁ ਸਕੀ ਨਹੀ ਅੰਤ
ਪਾਇ ਸਕਤੇ। ਤਉ ਮੈ ਜੰਤ ਕਿੰਮ ਨੇ ਕਯਾ ਕਿਛ ਕਹਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਜੀਤੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਣੇ ਕਲਿਆਣ
ਲੀਏ ਇਹੁ ਪਰਮ ਸਾਧਨ ਸਿਧਾਤਾ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਵਸਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੀ ਕਥਾ

ਕਥਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਯੋਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪ ਸਨ
ਹੋ, ਪੁਨਾ ਭੀ ਯੋਗ ਨ ਹੋ, ਤੇ ਵਾਰੀ ਵਾਰ ਸਨਿ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਹੈ ਸਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ।

ਪੁਨਾ ਭੀ ਹੇ ਸਤਿ ਸਭੀ ਕਹੈ ਸਨਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀ ਯਾਰ ਭਗਵਾਨ। ਜਿਨ
ਕੀ ਲੀਨਾ ਲਲਤਾ ਲਾਖੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਨ ਸੇ ਅਉ ਰਿਖੀਓ ਮੁਨੀਓ ਸਿਧੋ ਸਾਧਿਓ ਜੋ ਕੀ ਲਖੀ ਨਹੀ
ਕੈਸੇ ਕਿਪਾਲ ਮੁਕਤੀ ਜੋ ਯੋਧ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਾ ਕਉ ਐਸੀ ਗਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਯੋਗੀਸਵਰਾ
ਕੋ ਕੀ ਅਤਿ ਦੁਰਵਿਗੋਸ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੀ ਨਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਅਰੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਆ ਤੇ ਪੁਰਾ ਕਿਆ
ਜਾਤਿ ਕਿਆ ਤੇ ਅਜਾਤਿ ਕਿਆ। ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਤੇ ਰੰਗ ਕਿਆ। ਉਚ ਕਿਆ ਤੇ ਨੀਚ ਕਿਆ, ਹਿੰਦੂ
ਕਿਆ ਤੇ ਤੁਰਕ ਕਿਆ। ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਸਰਬਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਦਵੰਦ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਿੰਦ ਇਹੁ ਰਾ ਹੋ
ਸਰਬ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਅਦਵੈਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੰਤ ਚਿੰਤ ਅਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ।
ਅਜੈ ਹੈ, ਅਕ੍ਰੈ ਹੈ, ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਕਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਸੁਖਦਾਇਕ, ਦੁਖਦਰਸ਼
ਹੈ। ਇਹੁ ਜੋ ਸਵਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਕਲਗੀਯਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਜੋ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਵਸਤੇ
ਜੇਨ ਕੇਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਆਂ ਕਾ ਭਲਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਿ। ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਭ ਨਾ ਕਰੇ
ਤੇ ਤਨਵਾਰ ਸਾਧਾ ਹੀ ਤਿਸ ਨੇ ਮੁਕਤ ਸਾਧ ਪੁਰਚਾਇ ਦੇਨਾ। ਵਸਤਵ ਤੇ ਗੁਰੁ ਸਮ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਵਿਖਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਉਤਮ ਦੋਨੋਂ ਤਾਤਾ ਤਾਤ ਹੋ
 ਏਸ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ ਉਤਮ ਪਾਦ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ। ਉਤਮ ਨਉ ਬਨ ਸੇ ਜਖੋਂ ਦਵਾਰਾ ਮਰਵਾਏ ਦੀਆ। ਤੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕਉ ਰੁਲਾਇ ਮਾਰਿਆ ਈਸਵਰ ਨੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਦਿਤੀ ਮਾਤਾ ਸਹਿਤ।
 ਅਰ ਰਾਜ ਭੀ ਦੀਆ। ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਾ ਪਿਤਾ। ਪੁਨਾ ਸੁਆ ਸਮੇ ਦੇਵਤਾ ਤੇ
 ਦੰਤ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਭਭੀਖਣ। ਪੁਨਾ ਪਾਠਵ ਭਾਈ ਭਾਈ ਇਨ੍ਹਨਾ ਨੇ ਪਟ ਤੁਝਾਏ ਇਕ ਨਾ ਕੀ ਆਪ
 ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿਹਨ ਜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈ। ਨੀਸ ਤੇ ਉਗ੍ਰਾਨਿ ਓਹ ਮਾਮਾ ਤੇ ਓਹ ਨਾਨਾ। ਮਾਮੇ ਕੋਕੋ ਪਰਤ
 ਪਛਾੜਿਆ ਤੇ ਨਾਨੇ ਨੇ ਰਾਜ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟੇ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਸੁਗਮ ਭੀ
 ਅਰਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਰੂਪ। ਅਰ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਭਗਤ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਅਗਮ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਸੁਗਮ ਮਾਤ
 ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਕ ਪ੍ਰਿਤਪ੍ਰਾਪ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਤਾਂਈ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ
 ਬਾਰੰਬਾਰ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭਾ ਗੁਰੀ ਪੁਰਬਾਨੇ ਸੁਘੜੇ ਵਿਦੇਹ ਹੋਨਾ ਗੁਰੂ ਮਹਾਤਮ ਵਰਣ
 ਤੈਤੀਸਮੇਂ ਜਿਆਇ। (੩੩) ਸ੍ਰੀ ਨੋਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਮੇਂ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਹੈ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਯੰਨ ਹੋ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਨਾ ਮੁਝ ਨੇ ਸਾਦ ਕਰਵਾਈਆਂ
 ਹਨ। ਇਹ ਕਥਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਆਂ ਰਨ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਕੀ ਸੁਆਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੀਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਨੇ ਗੁਨ ਗੁਣੇ ਕੀ ਗਾਹਾ ਨਾਨਾ ਭੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਗਾਹਨਾਂ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗਨੇਸ਼ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਨਿਰ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦਾ ਜੀ, ਸੂਰਜ ਜੀ, ਸਸੀ ਜੀ, ਜਲੇਸ਼ ਜੀ, ਦਿਨੋਸ਼ ਜੀ, ਮਹੇਸ਼ ਜੀ ਨਹੀ ਪਾ ਸਕਤੇ ਤੇ
 ਨੇ ਕਿਆ ਕੁਛ ਕਹਿਨਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਾਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਨੀ ਰਲਿਆਨ ਨੀਏ ਏਹੀ ਪਰਮ ਸਾਧਨ ਸਿੰਘ ਹੋ ਜ
 ਮੁਕਤ ਹੋ। ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਸਤਿ ਜੀ, ਨਾਨਾ ਸਾਦ ਕਰਵਾਇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਰਲਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਯੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਯੰਨ ਹੋ ਪ੍ਰਿਅਮ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਯੰਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਰਸਨਾ ਸੇ ਰਹੇ। ਯੰਨ ਸ੍ਰੀ ਕੋਧਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਜੋ ਬਿੰਤ ਸਰੂਪ ਤੇ ਕਿਰਪਾਲ ਮੁਰਤੀ, ਜੋ ਸੋਖਤਾ ਕੋ ਜੀਸੀ ਗਤ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਮਹਾਂ ਸੋਧਿੰਦਵਰਾਂ ਕ
 ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਰਲਭ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਨਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਗੇ ਮਿਤੀ ਕਿਆ ਪੁਰਜ ਕਿਆ, ਨੀਚ ਕਿਆ
 ਸੁਪਰ ਜਾਤ ਕਿਆ ਤੇ ਮਲੋਛ ਕਿਆ, ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ। ਹੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਸਭ ਨਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਨ ਆਵੈ ਸੋ ਉਤਮ ਫਲ ਪਾਵੈ। ਸਾਨ ਗੁਰੂ ਵਾਸੀਆ
 "ਜੋ ਸਰਨ ਆਵੈ ਤਿਸ ਕੰਠ ਨਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦ ਸੁਆਮੀ ਦਿਸ। ਸਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਤ ਮਿਲਿਆ
 ਸਦਾ ਕੋਲ ਕਰੰਦਾ"। ਇਸ ਪਰ ਭੀ ਏਹ ਪ੍ਰਾਗਿ ਕਾਨ ਸਨੋ ਰਮਨ ਰਾਜ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ। ਜੋ ਏਕ
 ਭੂਮ ਪਤੀ ਪਠਾਨ ਨਾ ਬਲਕ ਦੁਸਮਨਾ ਨੇ ਕੈ ਕਰ ਰਾਜ ਆਵਤਾ ਭਾਯ। ਤਿਸ ਬਲਕ ਨਾ ਪਿਤਾ
 ਐਰ ਸਰੀਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਸੀ। ਤਬ ਜੋ ਬਲਕ ਮਰਨ ਕਰ ਕੈ ਕਰ ਚਲਤਾ ਚਲਤਾ
 ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਨਿਰਲਿਆ। ਤੇ ਸਾਤ ਦਿਨ ਤਿਸ ਨੇ ਕੁਖਿਆਂ ਹੋ ਰਏ, ਵਿਆਕੁਲ
 ਭਇਆ ਖੁਸ਼ਿਆ ਕਰ। ਮਨ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੁਖ ਮੈ ਪਾਵਾਂ। ਇਤਨਾ
 ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਾ ਸੀ ਜੋ ਏਹ ਕਤੂਰਾ ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਜੋ ਉਠਾਇ ਕਰ

ਕਪਾਇ-ਨੀਆ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਖੇ ਨਾਹੀ। ਮਨ ਮੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹਰਾਮ ਪਰ ਭਾਈ ਐਸੀ
 ਭੁਖ ਕੇ ਲਗਿਆਂ ਇਹੁ ਚਲਾਨ ਹੈ ਹੋਰ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰੇ ਸਾ ਖੁਦਾਇ। ਅਸ ਇਸ ਕੇ ਕਹੂੰ ਸਿਰੀਓ ਭੁੱਜ ਕਰਵਾਏ
 ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਿਆ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਚਿਤਵਦਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਆਇ ਨਿਕਾਸੀ
 ਅਨੰਤ ਸਭਾ ਸਿਖ ਮਾਈ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਬਿਧੋ ਨਾ ਸਮਦਾਇ। ਕੋਈ ਸਸਦ ਪੜਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਸਿਰੀਓ ਬਰਾਭਾ
ਦੁਰਾਰੇ ਬਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਲਾਪਚਾਲੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੋਊ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਏ ਜੋ
 ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਠਾਵਤੇ ਹੈ, ਆਪਸ ਮੈ। ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਸਾਣੀਆਂ ਪਤਤੇਯਾਰੇ ਹੈ
 ਕੋਈ ਮੋਠ ਕੀਤੀ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੀਜਨਾ ਕਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਥਾ ਸੀ ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਜੋ
ਸਭ ਤੇ ਆਗੇ ਹੈ। ਕੋਤਿਆ ਕੇ ਹਥਾ ਅਰ ਸੀਸ ਪਰ ਪੋਸੀਆਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
 ਨੇ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿਖਗੁਰਮੁਖ ਬਿਧੋ ਕੇ ਬੋਝ ਸੀਸ ਪਰ ਉਠਾਈ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਕੋਈ ਬਾਲਕ ਸੂਰਦਾਸੋ ਕੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ ਪਕੜੀ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕੰਠ ਕਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਐਸੇ
 ਅਨਰ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ, ਹੋਲੇ ਪਰ। ਅਨੰਤ ਸਭਾ ਮਾਈਆਂ ਹੈ ਗੁਰ ਸਸਦ
 ਗੀਤ ਪੜਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੰਗਤਿ ਬਾਨੀਬਾਰ ਾਨ ਾਨ ਗੁਰੂ, ਾਨ ਗੁਰੂ ਏਹ ਚਿਰਾਠ ਕੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਰਾਜਪੁਤ੍ਰ ਅਤਿਸੀ ਅਸਚਰਸ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਕਰ ਤਿਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂਤ
 ਭਾਸਾ। ਰਾਜ ਪੋਤੋਵਾਰ। ਜੋ ਤੁਮ ਕੋਨ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਖਲਕਤਾ। ਤੁਮ ਸਕੀ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਹਮੈ ਹੈਰਾਨ ਹੋਦਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਸਾਂ ਬੰਦਗੀ ਨਾ ਰਹੁ ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਕੋਨ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹੈ।
 ਅਰ ਕੁਜਾ ਰਫਤੀ, ਕੋਨ ਤਰਫ ਚਲੇ ਹੋ ਏਹੁ ਮਾਲਿਨਾ, ਮੇ ਕੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਸਕੀ, ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਾਇ।
 ਸੰਗਤੋ ਵਾਚ। ਹੋ ਬਾਲਕ, ਤੂੰ ਕੋਈ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਨੂੰ ਭਯਾਨਾ ਹੈ ਤੇ ਸਵੈਦੇਸ ਤੇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਚਲਿਆ ਆਇਆ
 ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਭੈ ਅਰ ਦੁਖ ਕੇ ਸਹਤ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਹੈ ਾਈ। ਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ
 ਜੋ ਤੂੰ ਪੁਛੇ ਜੋ ਤੁਸੀ ਕਿਆ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀ ਉਸ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਚਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸੋਕ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ
 ਦਲਿਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਦੇਖਿਆਂ ਦੁਖ ਭੁਖ ਮੋਹ ਜੋਗ ਸਕੀ ਭਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਉਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਤੇ ਸਭਸ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਝਨ ਹਸਤਾ ਹੈ, ਰਾਵਲ ਵਤ। ਜੋ ਦੁਖ
 ਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਕਦਮਾ ਦੀ ਪਨਾਹ ਨੈਵੇ ਜੋ ਕਰ। ਤਾਂ ਸਕੀ ਦੁਖ ਤਿਸ ਦੇ
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ਉਹ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ। ਗੁਰੂ ਸਾਡੇ ਦਾ ਜੋ ਕਰ ਨਾਮ ਪੁਛੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਆਸੀ ਸਭੇ ਅਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਚਲੇ ਹਾਂ,
 ਹੋ ਬਾਲਕ । ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸੰਗਤ ਆਗੇ ਚਲਤੀ ਭਈ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੀ ਹੋਈ। ਜੋ ਗੁਨ ਕਰ
 ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਇਆ ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਹੋ ਇਨ ਕੀ ਆਫਰੀਨ ਯਾਤ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ
 ਮੁਕੀਦ ਐਸੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਿਆ ਬਾਰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਜੋਗ
 ਬੁਝਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਵਾਈ ਭੀ ਮੇਰੀ ਇਨਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਇਨਹੀ ਕੀ ਪਨਾਹ ਨੈਵਾਂ।

ਪੁਨਾ ਓਹ ਬਾਲਕ ਮਨ ਮੈ ਰਹਤ ਭਇਆ ਜੇ ਕਰ ਓਹ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ, ਸਹੀ ਸਚ, ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਖਾਤ
 ਭੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਧਾ ਦੀਵਾਨ ਜਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੋ, ਜੋ ਅਜ ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਦੁਖੀ ਦਿਨ ਨੇਨ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਕਤੂਰੇ ਨੇ ਗਿਰਾ ਦੀਆ ਅਰ ਹਾ ਜੋਇਨੇ ਸੰਗਤ ਨਾ ਝੋਲਾ ਉਠਾਇ ਕਰ ਸੰਗਤ ਮੇ
 ਪੀਛੇ ਚਲਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸੋ ਸੰਗਤ ਸੀ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਸਨ ਕਸੇ ਜਾਇ ਦਰਸਤੀ
ਭਈ। ਜੈਸੇ ਤਿਸ ਦਮਦਮੇ ਉਚੇ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਕਸੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਜੈਸੇ ਉਦਿਆਚਨ
ਪੁਬਤ ਪਰ ਭਾਨ ਉਦੇ ਹੋਇਆ ਆਭਾ ਕਸੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਫਸਿ ਕਸੇ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਸੀ ਸੋਭ ਸੰਸ
 ਨੇ ਮੁਰਟ ਮਣੀ। ਜਹਾਂ ਸਾਧਾ ਸੰਗਤ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਦੇਖ ਕਰ ਖਿਤ ਰਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ
 ਰਾਤ੍ਰ ਸਹਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੇ ਜਹਾਂ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬਯੋਰ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਰਾਤ ਮੁਰਤ ਭਾਰ ਕਰ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਰਹੀ ਹੈ। ਸੁਪਨ ਸਿਸਟੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਸਕ ਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਹਾਂ ਅਭਾਵ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਗੁਰ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਨੇ
 ਹਸਤਾਮਲ ਹੋਨੇਸੇ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋਟਾ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਪੁਨਾ ਆਇਆ ਪਾਇ
 ਕਰ, ਅਨਦਾਸ ਕਰਾਇਕਰ ਬੈਠ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਅਲੀ ਭੀ ਦੀਵਾਨ ਬਡਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ, ਇਉ
 ਸਭਾਵਤ। ਸੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਦੂਰ ਹਟ ਨੇ ਪੀਛੇ ਖੜੋਇ ਰਹਾ ਸੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਾਮਨੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਨੀ ਛਿੰਨਾ ਲਖ ਲੋਭੇ ਭਏ। ਇਸੀ ਕਰ ਅਖਲੰਤਰ
 ਆਤਮਾ ਗੁਰ ਨਾ ਨਾਦ ਵੇਦ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਪਰ ਨਿਪਾ ਦਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨੀ ਵਰਖਾ
 ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਤਿਸਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰ ਦਿਸਟੀ ਨਿਪਾ ਨੀ ਜਾਇ ਠਹਰਤੀ ਭਈ। ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਚੋਬ ਦਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ: ਹੋ ਭਾਈ, ਓਹ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਦੋਸੀ ਸਭ ਤੇ ਪੀਛੇ ਖੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਹਮਾਨੇ ਪਾਸ
ਨਿਕਟ ਨਿਯਾਓ ਤਾਤ ਨਾਲ। ਸੋ ਸੁਚ ਸੇਵਕ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ
 ਤਿਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪਤੀ ਜਾਏ ਕਰਾ, ਹੁਕਮ ਨੇ ਪਾਇ ਕਰ। ਹੋ ਕਰੀਮ ਨਿਪਾ ਨੇ ਪਾਤ੍ਰ।
 ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਰਨ ਤੈਨੂੰ ਬੁਨਾਵਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪਨੇ ਵਡੇ ਕਰਮ ਜਾਨ ਕਰ
 ਹਜੂਰ ਨਿਕਟ ਚਲ ਹਾਜਰ ਹੋ, ਹੋ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਜੁਆ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਅਤਿ ਅਹਿਨਾਦ ਨੇ ਪਾਸਿ
 ਕਰ ਨਿਕਟ ਆਇ ਕਰ ਝੁਰ ਕਰ ਸਲਾਮ ਕਰਤਾ ਭਯਾ, ਦੋਨੋ ਹਾ ਜੋਰ ਕੇ। ਜੋ ਸਬ ਆਖੀ ਸੋ ਦੀਨ
 ਹੀਨ ਵੀਨ ਖੀਨ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨਾ ਕਮਲ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਧ ਤਿਸ ਨਾ ਮੁਖ ਵਾਹ ਕਰ
 ਮਨੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਸਰਬ ਸਭਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਲੋਕ ਨੁਰਾਈ ਭੀ ਦੇਖ
 ਕਰ ਆਪਸ ਮੈ ਰਹਤੇ ਹੈ "ਜੋ ਜੋਯੀ ਦੇਵਦਤ" ਇਹੁ ਜੋਯੀ ਪੁਨਸ ਹੈ ਜੋ ਸਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ,
 ਹੋ ਭਾਈ। ਅਬ ਦੇਖੀਏ ਜੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਇਸ ਪਰ ਜੈਸੀ ਨਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਰਹਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਤਰਫ ਨਿਗਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਹਰ
 ਭਯਾ ਹੋ ਮੇਹਰਬਾਨ ਮੈ ਪਠਾਨ ਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਧੁਰੀਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਰਾਜ ਖਸੋਟ
 ਨੀਆ ਹੈ। ਮਾਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਈ ਜੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਥੀ ਜੇ।

ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੋਰੀ ਨਿਕਲ ਆਇਆ, ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਇਸਨਿੰਦਗਲੀ ਦੇ ਭੈ ਨਕ ਰਾਤ ਦਿਨ
 ਤੁਰਿਆ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਭੁਖਿਆਂ ਬਤੀਤ ਭਟੇ ਹੈ। ਆਠਵੇ
 ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਉਮਤ ਆਇ ਨਿਕਲੀ ਸੁਸੀ ਮਾਰਗ ਸੇ। ਇਨ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਇਕਰ ਮੈ ਇਨ ਸੇ ਪੁੱਛਾ
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਰਵਨ ਹੋ ਅਰ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਨਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕਹਾ। ਆਸੀ ਸਚੇ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਸ ਚਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਰ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਭੀ ਬੁਝਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਮਝ ਕਰ
 ਫੇਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਹੋ ਬਾਲਕ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਮੇ ਕਹਾ ਜੋ ਓਹ ਐਸੇ ਹੈ ਦਿਨਾਂ ਨੇ
 ਮਾਲਕ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਚਲ ਦੇਖੇ ਜੋ ਮੈਂ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਜੈਸੇਆਪ ਸੁਣੇ ਜੇ। ਸਾਹਿਬ
 ਨੇ ਫੁਰਮਾਨ ਸੇ ਬੰਦੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਵਾਲ ਮਾਲੂਮ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਮੈਂ ਤਾਂ
 ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਜੋ ਸਭੀ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਆਪ ਜਾਣ ਕਹੇ ਹੋ, ਹੋ ਮਾਲਕ ਜੀ।
 ਐਸੇ ਹਿਸ ਤੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਟੁਟਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਸ੍ਰੀ ਜੋਥ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਫੁਖਨ
 ਭਗਵਾਨ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਅਪਨੇ ਇਤਦ ਨੇ ਸੰਤਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਟੇ ਤਿਸ ਕਾਜ ਪੁਤ੍ਰ
 ਪਰ। ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਭਟੇ ਸੇਵਕਾਂ ਪੁਤੀ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਦਰੀ ਨਾਲ ਇਨਕਲ ਕਰਾਵੇ ਐਰ ਤੁਰਕ
 ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਕਹ ਕਰ ਸਨਾਲ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਟੇ ਭਲੀ ਕਾਂਝੇ ਜੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪੇਸ਼
 ਨੇ ਬਸਤੁ ਦੁਸਲੇ ਜਰੀ ਤੇ ਆਦ ਨੇਕਰ ਪਹਿੰਗਵੇਤੇ ਭਟੇ। ਪੁਨਾ ਜਤਾਨੀ ਨਿਕਨ ਦੇਹਨੇ ਸੁਰਲ
 ਕਰੇ ਮੇ ਪਹਿੰਗਵੇਤੇ ਭਟੇ। ਐਰ ਸਦੀ ਫੁਖਨ ਜੋ ਚਾਹੀਤੇ ਸੀ ਨਖ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸੰਤ ਫੁਖਨੇ ਕਰਿ
 ਹੋਤਾ ਭਟਿਆ। ਜੋ ਬਾਲਕ ਸੁੰਦਰ ਸਸਤ੍ਰੇ ਸਸਤ੍ਰੇ ਜੋੜੇ ਘੋੜੇ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਮਿਠਿਆਈ ਕਾ ਖਾਨ
 ਪੂਰ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਆਰੇ ਧਨ ਦੀਆ ਆਨ ਕਰ। ਜੋ ਕੁੰਚ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ
 ਹੇਠ ਕਾ ਏਕ ਘੋੜਾ ਅਸਵਾਰੀ ਲੀਏ, ਰਸਾਲਾ ਸੇ ਅਨਵਾਇ ਦੇਤੇ ਭਟੇ। ਤੇ ਦਾ ਅਸਵਾਰ
 ਐਰ ਤਿਸ ਕੀ ਤਾਇਆ ਕਰਦੀਏ। ਐਰ ਧਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦੀਆ, ਖਰਚ ਨੀਏ। ਪੁਨਾ ਫੁਕਾਇਆ
 ਕਰਿ ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਟੇ। ਫੇਰ ਸੁਦੀ ਭੀ, ਕਰਵਾਇ ਦੀਈ ਤਿਸ ਕੀ। ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਭੀ
 ਗਚ ਗੀਰੀ ਦੀਏ। ਤਹਾਂ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਅਪਨੀ ਅਜਾਗੀ ਪਹਿਤ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਸੇ ਰਾਜ
 ਪੁਤ੍ਰ। ਜੈਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਗਮ ਸਹਿਤ ਬੇਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਰਾਜਪੁਤ੍ਰ ਅਪਨੀ ਭਾਜਜਾ ਸਹਿਤ ਯੇਗਮ ਹੋ ਕੇ
 ਸੈਨ ਸੈਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸਨਾਲ ਆਦੀ ਕਰ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇ
 ਰਾਜਗੇ ਲੀਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਕਰੇ। ਤੇ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭਾ ਆਦਰ ਕਰੇ ਅਰ
 ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਬਡੀ ਸਰਦਾ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਹਿ
 ਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸੱਤ ਸੱਤ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਨਾ। ਤਿਸ ਨੇ ਦਿਨ ਕਾ ਯਕੀਨ ਐਸਾ ਹੋਤਾ ਕਯਾ ਜੈਸਾ
 ਈਹਾਂ ਲਿਖਨੇ ਹਾਂ। ਜੋ ਹਜੂਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਬਾਜਤਾ ਜਹਾਨ ਮੇ ਵਜਤੇ ਹੈ।
 ਇਨ ਕਾ ਅਮਰ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੁਰਾਨੇ ਕੁਤੇਏ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਕਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਜੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ, ਹੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿਧਿ ਜੀ। ਜਬ ਸੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਚੜੇ
 ਸਾਜ ਜਿਸ ਨੇ ਅਸਵਾਰ ਪੈਦਲ ਹੈ। ਜੋ ਐਸੀ ਫਲ ਨੇ ਪਾਵੇ ਮਲੇ ਜਯੰਤ ਇੰਦਰ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ।

ਪਰਮ ਸ਼ੰਦਰ ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਰਹੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਖੋ। ਇਹੁ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਐਸੇ ਓਹ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਹੈ ਜੋ ਮੁਰਦ ਭਖੀ ਅਗਸਲਨ ਪੁਨਾ ਯਮਨ ਜਿਸ
 ਨੇ ਮਲੇਰ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਤਿਸ ਨੇ ਐਸਾ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ ਸਕਨ ਆਇਆ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਅਤੁ ਪਤੁ ਕੋ
 ਨੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਭੀ ਸਕਨ ਕਰਿ
 ਤੁ ਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੰਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ, ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਗ੍ਰੰਥ ਪੂਰਬਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨੰਨ ਚੌਤੀਸਮੇਂ ਸਿਯਾਯਾ। ੩੪ । ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਨਾ
 ਚਿਪਦੇਸ਼ ਲੇਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨੋ ਨਾ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਆ, ਤਿਸ ਨੇ। ਪਰਮ
 ਸਰਸਾ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸੈਠ ਕੇ ਨਾਮ ਨਾ ਅਭਿਯਾਸ ਕੀਤਾ ਕਰੇ।
 ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਾ ਬਸੇਰ ਬੀਚਾਰ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕੀਆਂ ਸਾਰਤਾਂ ਪੁਕਿਆ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਧਾ ਅਭਿਰਾਦੀ ਜਲ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਰਨ। ਜੋ ਗੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਵੇ।
 ਏਕ ਵਾਰੀ ਇਕਤੁ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸਾਰਤਾ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਰ।
 ਹੇ ਗੁਰੋ ਜੋ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੋ ਸੋ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਆਪ ਨੇ ਰਜੇ ਅਰ ਤਮੋ ਨੇ ਬਲ ਨੇ ਦੇਣ
 ਹਾਰੇ ਨਹੀ ਹੋਤੇ, ਜੋ ਮੈ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹਮ ਸਾਜਥੇ ਨਿ ਜਗ ਕਹਨ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਤਬ ਸੋ ਕਾਮ ਅਰੁਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਏ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਮੈ ਕਵਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਹੇ ਦੇਵ।
 ਜੈਥੇ ਜੇਈ ਘਾਸ ਜਬ ਮਿਰਾ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਨਾਭੀ ਮੈ ਕਸਤੂਰੀ ਨਾਫਾ ਰੂਪ ਹੋ
 ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਸੋ ਘਾਸ ਰਾਜ ਭਖਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੋ ਦੁਰਦ੍ਰਵੀ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ੧ ।
 ਦੂਜੇ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਜਗਾਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਸਤਿ ਪਤ ਮਾਨ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤੇ ਸੋ
 ਪਦ ਕਵਨ ਤਿਸਨਾ ਤਾਪ ਕਰ ਤਪਾਇ ਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰ ਇਸ ਰਾਜ ਹੈ। ਏ ਅਤਮੇ
 ਰਹਤ ਕਾਲਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਭੀ ਰਹਿਤ । ਐਸਾ ਜੋ ਪਦ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਆਪ ਕਹਨ ਯੋਗ ਹੋ, ਹੇ ਦੇਵ। ੨ ।
 ਹੇ ਭਗਵਨ ਅਰਿਆਨੀ ਬਲਕ ਜਲ ਕਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੁਖ ਨਹੀ ਮੋਰਨਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਸਕਨ
 ਨੇ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਆਪ ਨਾ ਚਿਰਦ ਹੈ ਜਦਾ ਜੋ ਸਕਨ ਆਇ ਕੋ ਜੋਕ ਮੋਹ ਹੈ ਸੀਐ ਆਇ
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣੇ ਅਤੇ ਯੋਗ ਖੇਮ ਕਰਣਾ। ਹੇ ਗੁਰੋ, ਮੈ ਆਪ ਨੇ ਪ੍ਰਾਦਿ ਅਨੰਤ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈ
 ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ। ਓਹ ਕਵਨ ਸੁਖ ਭੋਗ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਨੇ ਪ੍ਰਾਦਿ ਕਰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ
 ਲਿਆ ਸਭੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੀ ਆਪ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋ ਦਾਸ ਪਰ, ਜਿਸ ਕਾ
 ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਤ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਣ ਕੇ ਦੁਖੋ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਪਰਮਾਨੰਦ
 ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਗਤ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਜਵਪਨ ਚਿਪੀ ਰੁਪੋਵਰ ਝੂਠਾ ਜਾਣ ਕਰ
 ਇਨ ਨਾ ਲਾਲਚ ਅਬ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਕਲਪਤਰੂ ਕਾਮ ਮੈਨੂੰ
 ਪ੍ਰਮਾਦਸ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਸ ਕਾਮਨਾ ਸਿਧਾ ਭਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤੁਮ ਨੇ ਬਾਜ਼ੀਬਾਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਾਧਕਾ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਭੀ ਨਿਗਰਾਮ ਪਦ ਨੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਏ ਜੋ ਭੋਗ ਰੂਪ ਠਹੇ ਕਰ ਠਹੇ ਰਏ ਹੈ। ਇਨ ਕਾ ਦੁਸ਼ਨ ਕੀ

ਮੁਝੇ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਸੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਾ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੋਵੈ ਪਰਮ
 ਸਾਂਤ ਹੋ ਪਾਵਉ। ਐਸੇ ਸੁਣਨ ਕਰ ਸੇਵਰ ਮੁਖੇ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਿਅਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਉਤਰ ਦੇਣੇ
 ਨਾ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਯਾ ਗੁਰੂ ਵਾਕਿਯ। ਹੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਨਾਲ ਨਿਕਟਿ
 ਆਇਆ ਹੈ। ਆਜ ਕੇ ਦਾਵੇ ਦਿਨ ਤੇ ਨੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰਨਾ ਹਈ ਸੋ ਕਰ ਨੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ
 ਰਹਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਬਚਨ, ਜਿਸ ਕੇ ਬਚਨੇ ਪਰ ਪਰਮ ਸਰਾਹਾ ਹੈ, ਨਿਸਚੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੇ ਏਹੀ ਸੈਨੂੰ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ। ਸਤ ਬਚਨ ਕਰ ਕਰ ਮਾਤਰ ਟੇਰੇ ਹੇ ਉਠ ਕਰ ਏਕ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਪਵੇਸ ਕਰਤਾ
 ਭਯਾ। ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰਿ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਯਾ ਹੈ। "ਸਰਬ
 ਤਿਆਗ ਭਜ ਕੇਵਲ ਨਾਮ"। "ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਬ ਭੋਗ ਪਦਾਰਥ
 ਤਿਸਕੇ ਵਿਦਮਾਨ ਕਰਾਵੇਏ ਭਏ ਪਰ ਸੋ ਗੁਰਣ ਨਾ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੈਸੇ ਸਵਕੇ ਵਿਦਮਾਨ ਅਨੇਕ
 ਪਦਾਰਥ ਧਰੀਏ ਸੋ ਨਹੀ ਛੇਵਤਾ। ਤਥਾ ਸੋ ਨਾ ਛੁਵਤਾ ਭਯਾ। ਮੁਖ ਜਿਸ ਕਾ ਪੀਰਾ ਭਯਾ ਹੈ
 ਅਰ ਸਾਸ ਸੀਤਲ ਆਵੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨੇਤ੍ਰੇ ਸੇ ਜਨ ਧਾਰਾ ਜਨ ਧਰੇ ਸਮ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਸੰਤ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਮੁਖ ਪੀਰੀ ਸੁਆਸਿ ਉਸੀਰੀ ਨੈਨ ਨੀਰ ਝਰ ਨਾਇਆ"।
 ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦਸਾ ਕਾ ਬਚਨਨ ਹੈ। ਇਕ ਸੋਖ ਹੋ ਕੀ ਛਿਣਾ ਹੈ ਵਾਸਨਾ। ਤੇ ਰਸਨਾ ਕਰ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਭਾਵ,
 ਇਕ ਸੋਖ ਕੀ ਕਾਖਿਯਾ ਹੈ। ਅਰ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ
 ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਹੀ ਹੋਵੇ ਅਰ ਕਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮੇ ਮਰਣਾ ਨਿਕਟ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵ।
 ਐਸਾ ਜਿਸ ਕੇ ਨਿਵੇਦ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭ੍ਰਿਸ਼ੁ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭੀ ਅਵੇਸ ਹੋਈ ਚਾਹੀਏ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ
 ਜਾਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਤ੍ਰਕ ਜੋਤੀ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਾਵਨਾ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ। ਜਬ ਰਿਦੇ ਕਪਟ
 ਵਿਸਨਾ ਜੇ ਕਿਛੁ ਬਣਨਾ ਹੈ ਪ੍ਰਫਿੰਨ ਹੋਕਾਰ ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਆ ਅਭਾਵ। ਤਬ ਬਾਕੀ ਦਰਸਨ ਤਿਸ
 ਕੀ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਬ ਦਸਵੇ ਦਿਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸਦਿ ਕਿਚਤ ਜੇ ਕਿਛੁ ਆਵਰਣ ਬਾ ਸੋ ਸਭੀ ਨਸਟ ਹੋ ਗਯਾ। ਤੇ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ
 ਬਥੇਕ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਆਨ ਉਦੇ ਭਯਾ। ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਵਿਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੇ ਦੇਹ ਤੋ ਨਹੀ
 ਜੇ ਮੇ ਮਰ ਜਾਵੀਗਾ। ਦੇਹ ਤੇ ਮਾਟੀ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਮਰਣਾ ਕਿਆ ਤੇ ਜੀਵਣਾ ਕਿਆ।
 ਇਸ ਅਸੰਤ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਦੇਹ ਤੇ ਮੇ ਨਿਆਰਾ ਹਾ। ਕੋਠੇ ਤੇ ਕੋਢੇ ਵਾਲੇ ਵਤ। ਯਥਾ ਗੁਰੂ
 ਵਾਕਿਯ। "ਮਰਣ ਹਾਰੇ ਇਹੁ ਜੀਅਰਾ ਨਾਹੀ"। ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਜੈਸੇ ਬੁੰਦ
 ਸਿੰਧ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਲਖ ਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੁਆ ਅਬਨਾਸੀ ਤੇ ਕੁਟਸੰਬ। ਪੁਨਾ ਸਭ ਮੇ ਪੂਰਨ
 ਹਸਤੀ ਗੋਟੀ ਆਇ। ਤਾਂ ਮੇ ਭੀ ਸੋਈ ਹੁਆ ਜੋ ਏਹੋ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਸਭ ਕਾ ਅਪਣਾ ਆਪ।
 ਅਸਤੀ ਭਾਤੀ ਪ੍ਰਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਨਾ ਜੀਮਨ ਹਾਰਾ ਹਾਂ ਨ ਮਰਣ ਹਾਰਾ ਹਾਂ। ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ
 ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਹੈ। ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਕਾਮ ਹੈ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਅਗਨੀ ਰੂਪ।

ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਮੋਹ ਹੈ ਜਲ ਰੂਪ। ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਲੋਭ ਹੈ ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪ। ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਹੰਕਾਰ ਹੈ
 ਅਣ ਹੋਤਾ ਰੂਪ। ਅਰ ਸਭੀ ਤਿਸ ਮੇ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਲ ਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਵਿਚਰਦੇ
 ਹੈ। ਸੁਰੀ, ਆਸੁਰੀ, ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਸਭੀ ਉਸੀ ਮੇ ਹੈ। ਓਹ ਸਭ ਮੇ ਪੂਰਨ ~~ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪ~~ ਹੈ,
 ਨਿਰਲੇਪ। ਐਸੇ ਬੋਧ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਉਨ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਕਨਕੀਧਰ ਕੇ
 ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਪਰ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਬਡੀ ਲਾਲੀ ~~ਪਾਈ~~ ਰੁਈ ਹੈ
 ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋਚੀ ਬਸ ਕੇ ਭੂਖਨ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ। ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ~~ਕਿਉ~~ ਦੀ
 ਤੁਮਾਰੀ ਬਿਤ ਕੇ ਰਜੇ ਮੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ। ਸੋ ਇਸ ਮੇ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਹੇ ~~ਕੁੰ~~।
 ਤਾਤੇ ਇਸ ਮੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਾਲ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਨਤੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੈਸੇ
 ਅਬ ~~ਤੂੰ ਸਾਡੀ~~ ਹੈ। ਹੇ ਸਿਖ, ਈਹਾ ਕਾਲ, ਮਹਾਕਾਲ, ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ ਮੋਕੇਟ
 ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨ, ਮਹੇਸ, ਗਨੇਸ, ਸੁਰੇਸ, ਜਲੇਸ, ਦਿਨੇਸ, ਜਿਸ ਕੇ ਆਗੇ ਬਰ ਬਰ ਕਾਪਤੇ ਹੈ ਸੋ
 ਐਹੀ ਸਮਝਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ਸੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ
 ਭਯਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਕੈਸਾ ~~ਉਤਕ~~ ਰੂਪ ਉਤਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੀਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਰਬ
 ਸੰਸਿਆ ਤੇ ਘਾਤਕ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੀਏ, ਹੇ ਨਾਥ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ~~ਬੋਲੇ~~
 ਭਏ। ਗੁਰੇ ਵਾਚ। ਹੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ, ਅਬ ਤੈਨੂੰ ਕਉਨ ਸੰਸਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰੇਵਾਚ। ਹੇ ਬੋਧ
 ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੇ ਰੋਣ ਕੇ ਉਦਿਆਚਲ। ਹੇ ਸਰਬੰਗ ਹੇ ਤੰਤਰਾਯ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਦੇਹ ਕਾ
 ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਕੌਨ ਹੈ। ਜੋ ਜੜ੍ਹ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਹਲਣਾ, ਚਲਣਾ, ਠੰਢਾ, ਦੇਣਾ, ਚੇਤਨ ਵਤ ਹੋ ਕਰ ਕਰੇ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਨਿਅਤਾ ਕਿਯਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਕੌਨ ਹੈ, ਹੇ ਨਾਥ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਣ ਰਹਤ
 ਦਇਆਲ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸਿਖ, ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਸੰਘਾਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਏਕ ਚੇਤਨ ਹੀ ਹੈ
 ਸਮੁਚੇ ਉਤਰ ਐਸੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰ ਐਸੇ ਭੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਦੇਹ ਕੇ ਵਿਚਰਾਵਣ
 ਹਾਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਿਖ ਕਹਿਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਕੌਣ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਸਾਹਿਬ ਕਹਤ ਭਏ। ਉਤਰ। ਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ~~ਜੋ~~ ਭਾਈ। ਜੋ ਤੂੰ ਦਵਤਿਆਂ ਕਾ
 ਪੂਛੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਤਾਂ ਤਿਨ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਓਹ ਪਰਾ ਆਤਮਾ ਕਹਿਆ ਹੈ, ਬੇਦਾਂ ਨੇ।
 ਇੰਦ੍ਰੀ ਆਦਕ ਸੰਘਾਤ ਇਹੁ ~~ਪ੍ਰਕਾਸਕ~~ ਹੈ। ਓਹ ਸਾਖੀ ਸਰਬ ਭੂਤਾਤਮਾ। ਸੁੰਝ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਅਰ
 ਨਿਤ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਕੀ ਚੇਤਨ ਸਕਤੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇਹ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੇ ਚੇਤਨਵਤ ਬਿਨਾਸ ਕਰਵਾਇ
 ਰਹੀ ਹੈ। ਅਰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਦੇਵਤਾਂ ਦੇਤ ਆਦੀ ਹੋ ਕਰ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇਬਿਰਜੇ ਹੈ, ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ।
 ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਚੇਤਨ ਮੇ ਨ ਅੰਤਰ ਨ ਬਾਹਰ। ਓਹ ਸਦਾ ਜਗਰ ਹੀ ਜਾਹਿਰ ਹੈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ
 ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਇਹੁ ਜੋ ਵਿਸ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਏਹ ਕਿਹਾ ਤੇ

Date 35/36

ਭਈ ਹੈ ਅਰ ਲੀਨ ਕਿਸ ਮੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਹਿੰਦ ਕੋਨ ਹੈ ਤੇ ਤੁਰਕ ਕੋਨ ਹੈ। ਤੁਰਕਾਂ ਮੇ ਅਨੇਕ ਫਿਰਕੇ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੇ ਵਰਣੇ ਕੇ ਅਰ ਆਸਮੋਂ ਕੇ ਭੇਦ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਕੋਈ ਉਤਰ ਮਠਾਵਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਪਸਰਮ ਮਠਾਵਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਥਤ ਭਏ ਤਿਸ ਪ੍ਰਿਥਮਿਏ ਏਹੁ ਤਿਨ ਕਬਿਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤੀ ਮੇ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਤਬਾ ਕਬਿਤ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ। ੧੪। ੪੮। ਕੋਉ ਭਇਓ ਮੁੰਡੀਆ, ਸਨਿਆਸੀ ਕੋਉ ਜੋਗੀ ਭਇਓ, ਕੋਉ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋਉ ਜਤੀਅਨ ਮਾਨਏ। ਹਿੰਦੂ ਐ ਤੁਰਕ ਕੋਉ; ਰਾਫਜੀ ਇਮਾਮ ਸਾਡੀ, ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਭੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਏ। ਕਰਤਾ ਕਰਮੀ ਸੋਈ, ਰਾਜਕ ਹਰੀਮ ਭੀ, ਦੁਸ਼ਰੇ ਨ ਭੇਦ ਕੋਈ ਭੂਲ ਭ੍ਰਮ ਮਾਨਏ। ਏਕ ਹੀ ਕੀ ਸੇਵ, ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਗੁਰਦੇਵ ਏਕ, ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਭੈ ਏਕੈ ਜੋਤ ਜਾਨਏ। ੧। ਦੇਹੁਰਾ ਮਸੀਤ ਸੋਈ, ਪੂਜਾ ਐ ਨਿਵਾਜ ਓਈ, ਮਾਨਸ ਸਭੈ ਏਕ ਪੈ, ਅਨੇਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਅਦੇਵ, ਜਡ, ਗੰਧੂਬ ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ, ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਦੇਸਨ ਕੇ ਭੇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ। ਏਕੈ ਨੇਨ, ਏਕੈ ਕਾਨ, ਏਕੈਦੇਹ, ਏਕੈ ਦਾਤ,

ਖਾਕ ਬਾਦ ਆਤਸ ਐ ਆਬ ਕੇ ਚਲਾਓ ਹੈ। ਅਲਹ ਅਭੇਖ ਸੋਈ, ਪੁਰਾਨ ਐ ਕੁਰਾਨ ਓਈ, ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਭੈ ਏਕ ਹੀ ਬਨਾਉ ਹੈ। ੧੬। ੮੬। ਜੈਸੇ ਏਕ ਅਗ ਤੇ ਕਨੂਕਾ ਕੋਟ ਆਗ ਉਠੈ, ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਹੁਇ ਕੇ ਫਿਰ ਆਗ ਮੇ ਮਿਲਾਹਗੇ। ਜੈਸੇ ਏਕ ਧੂਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧੂਰ ਪੂਰਤ ਹੈ, ਧੂਰ ਕੇ ਕਨੂਕਾ ਫੇਰ ਧੂਰ ਹੀ ਸਮਾਹਗੇ। ਜੈਸੇ ਏਕ ਨਦ ਤੇ ਤਰੰਗ ਕੋਟ ਉਪਜਤ ਹੈ, ਪਾਨ ਕੇ ਤਰੰਗ ਸਭੈ ਪਾਨ ਹੀ ਕਹਾਗੇ। ਜੈਸੇ ਬਿਸਵ ਰੂਪ ਤੇ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ, ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਉਪਜ ਸਬੈ ਤਾਂਹੀ ਮੇ ਸਮਾਹਗੇ। ੧੭। ੧੮। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਰਬੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਸਵ ਏਕਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਰਨੰਨ ਪੈਤੀਸਮੇ ਧਿਆਇ। ੮੫।

। ਗੁਰੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਭੇਦ ਕੋਉ ਨਹੀ ਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਭੇਦ ਹੈ। ਲਖ ਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀ ਬੂਦ ਬਾਰਥੀ ਵਤ। ਐਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਹੁ ਜਗਤ ਆਦ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਥਾ ਜਦੋ ਉਪਜਿਆ ਨਹੀ ਥਾ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀ ਭਯਾ ਥਾ ਤਉ ਭੀ ਜਲ ਹੈ। ਜੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਬਾਰਥੀ ਤੇ ਜਗਤ ਰੂਪ ਤਰੰਗ ਭਯਾ ਤਉ ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਜਲ ਕਿਆ ਬ੍ਰਹਮਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਜੋ ਅਸਤੀ ਭਾਂਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਜੋ ਸਚਦਾਨੰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹੈ, ਹੇਠਾਈ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਸੋਸ ਕਰੇ ਜੋ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਐਰ ਕਿਛ ਜਾਣਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨਹੀ ਰਹਤੀ। ਜਿਸ ਕੇ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਅਵਰ ਕਿਛੁ ਲਾਭ ਕੀ ਅਪੇਛਿਆ ਨਹੀ ਰਹਤੀ, ਹੇ ਸਾਧ ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਆਤਮ ਲਾਭ ਪਰ ਨਾਭੇ ਨਾਹਿ"। ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਸਿੰਘ ਮੇ ਸਮਾਇਆ ਇਹੁ ਜੀਵ ਪ੍ਰਫਿਨ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਤਹਾ ਨਹੀ ਕਾਮ ਹੈ, ਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ, ਨਾ ਮੋਹ ਹੈ, ਨਾ ਲੋਭ ਹੈ, ਕਿਸਤੇ ਜਾਤੇ ਦੰਕਾਰ ਜੋ ਨਸਟ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਾਪ ਭੀ ਵਿਭਿਜਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ।

ਕੇਵਲ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜੇ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਖੇਦ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਅਰੁ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰਿ ਸ੍ਵਣਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ।
 ਜੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਅਰ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਨੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਭਈਆਂ
 ਤਿਸ ਕੀਆਂ। ਪੂਰਬ ਕੋਨ ਬੰਨ੍ਹ, ਅਰ ਅਬ ਕਿਆ ਬਣ ਰਹਿ ਸੀ ਮੈ। ਇਤਿਯਾਦਿਕ ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ
 ਜਿਸ ਕੇ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਪ੍ਰਯੰਤ, ਤਿਸ ਕੀ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਜਾਤੀ
 ਭਈ। ਤਬ ਸਨੇ ਸਨੇ ਸਮਾਧ ਬੋਲ ਕਰ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈ ਧਿਆਨ ਕਰਿ
 ਰਹਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਭਿਅਾਪੀ ਹੈ, ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਮੈ ਹੈ ਸਰਬ ਕਾਲ ਹੈ
 ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਕਾਲ ਹੈ ਮਹਾ ਕਾਲ ਭੀ
 ਜਿਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ
 ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਤੋ ਮੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਅਵਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਕਥਨ ਕਰਾ; ਪੁਨਾ ਅਰੂਪ ਨੂੰ ਕੀ
 ਰੂਪ ਕਰ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਨ। ਜੋ ਕਰ ਬੋਲਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤਤਵੇਤਾ ਤੋ ਜਗਯਾਸੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼
 ਲੀਏ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਨ ਕੇ ਧ੍ਰਿਨ ਨਿਸਤਮ ਜੋ ਬੁਨਾਵਤੇ ਹੈ ਜਗਯਾਸੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਲੀਏ ਅਗਨੀ ਵਤ ਜੋ ਕੋਈ ਈਧਨ ਪਾਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਵਲਤ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੁਤੇ ਸਾਤਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨੰਦ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀਆਂ ਭਈਆਂ। ਤਬ ਭਨੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇਰੁ ਬੋਲ ਕਰ ਕੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ
 ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਮੈ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਮਣੈ ਕਲਗੀ ਜਿਗਾਧਾਰ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ।
 ਅਹੇ ਸਹੀ ਸਚ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮੈ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਰੂਪ
 ਧਾਰ ਕਰ ਸੋਈ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ। ਅਹੇ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਪੁਨਾ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ਆਜ ਮੈ ਬਡ
 ਭਾਗੀਆਂ ਮੈ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਾ ਯੋਗੀ ਜਨ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਧਿਆਨ ਵਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ
 ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਵਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਦੂਰ ਵਿਗਯੇ ਜਿਸ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਜੋਗੀ
 ਅਨਾਹ, ਅਨਖ, ਅਰੀਮ, ਜੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦਖੇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਤਬਾ ਪਦ । "ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਜਨ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਦਾ ਵੇ ਲੋਕਾ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਮੇਰੇ
 ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾਲ ਮਜੀਠਾ ਸਾਜਾਹੀ ਫੂਲ ਤੇਰੀ ਦਾ। ਜੰਗ ਮੰਗ ਜੇਤ ਜਿਗਾ ਅਰੁ ਕਲਗੀ
 ਜਿਰਹਾ ਜੋ ਤਨ ਜੇਤੀ ਦਾ। ਧਨੁਰ ਪਾਨ ਸਕਤ ਧਰ ਬੈਰਨ ਕੇ ਮੁਖ ਮੁੜੀਦਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ
 ਹੋ ਪਦ ਰਜ ਜਾਚਉ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾ ਛਿੜੇੜੀਦਾ। ੧ । ਤਨ ਜਟਤ ਕਲਗੀ ਤੇ ਜਿਗਾ
 ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਸਜੋਭਾ ਕਉ ਪਾਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੁਖ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ
 ਅਨੂਪਮ ਚੰਦਮਾ ਹੋਵੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਅਰ ਕਲੰਕ ਪੁਨਾ ਵਿਆਸ ਜਮਾਸਤੈ ਭੀ ਰਹਤੁ ਹੋਵੈ।
 ਪੁਨਾ ਅੰਤਰ ਹੀ ਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਜੰਤੁ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਾਹਰ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਦੋਨੇ ਤਿਮਹੇ ਕਾ
 ਧਰੀਕ ਹੋਵੈ। ਐਸਾ ਜੋ ਅਨੋਕ ਨੋਕ ਮੈ ਦਿਜ ਗਜ ਪਾਈਐ ਤਉ ਭੀ ਸਕੋਚ ਸਹਿਤ ਮੇਰੇ
 ਸਵਾਮੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਉਪਮਾ ਐਸੇ ਚੰਦਮਾ ਕੀ

ਦੇਨੀ ਅਨਥਾਨ ਦੇਨੀ। ਇਹੁ ਕਵੀ ਕੁਲ ਕੇ ਸੁਭ ਜਿਖਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਜੋ ਇਸ ਤੇ
 ਭੀ ਅਧਕ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਅਨੁਪਮ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਸਾਂਤਿ ਪਦ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ।
 ਸੋ ਮੈ ਅਪਨੇ ਗੋਚਰ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੁਰਾਰੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੈ ਅਪਣਾ ਆਪ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਅਬ ਆਤਮ ਵਿਸੈਨੀ ਬੁਧੀ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਤਿਆਗ ਹੂਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਖਾ ਕਾ ਸੁਭਾਵਕ ਤਿਆਗ ਹੋ
 ਜਾਤਾ, ਹੈ, ਤਬਾ ਇਹੁ ਜਾਨੈ। ਜੋ ਬੁਧਿ ਆਦਿਕ ਉਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਸ ਆਤਮਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਮਾਰੇ ਸੈਹਿਤ, ਹੇ ਗੁਰੇ। ਅਬ ਮੈ ਪਰਮ ਸਾਂਤ
 ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਪਾਵਨੇ ਯੋਗ ਪਦ ਮੈ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ। ਸਰਬ ਦ੍ਰਵਦ
 ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਭਯੋ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਇਹੁ ਤਾਂ ਐਸਾ ਖੇਲ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕੋਈ
 ਰਾਜਾ ਸੁਵਪਨ ਮੈ ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਤੇ ਹੀਨ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ। ਜਬ ਜਾਗੇ ਤਬ
 ਨਾਂ ਕਿਛੁ ਗਯਾ ਤੇ ਨਾਂ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ। ਅਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ।
 ਹੇ ਦੇਵ, ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਸੋਸਨਾਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਤੇ ਨਰੇ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਤਉ ਮੈ ਜੰਤ ਕਿਆ ਕਹੂੰ
 ਅਲਪ ਮਤੀ। ਜਾਤੇ ਉਪਮਾ ਆਪ ਕੀ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਆਦਿਕ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਕੇ ਕਰ ਕਮਲਨ ਕਰ ਜੋ ਲਲਤ ਲਛਮਿਮਾਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਪਗਨ ਪਰ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ
 ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਪਰਾਇਣ ਹੂਏ। ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘਟ ਉਪਾਧੀ
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਸ ਮੈ ਨੀਨ ਭਏ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਗੁਰੂਬ੍ਰਹਮ ਨੈਸਟਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਛਤੀਸਮੇਂ ਪਿਆਇ
 ਕੁਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਲ ਜੀ ਵਾਰੁ। ਏਕ ਕੋਈ ਜਾਣ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਰਹਿਤਾ ਸੀ।
 ਬਾਜਰੇ ਕਾ ਖੇਤ ਜੋ ਪ੍ਰਪਕ ਭਯਾ ਤਬ ਮਨ ਮੈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਨਿਰਵਿਘਨ
 ਹੋ ਕਰ ਪਰਪਕ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਬਾਜਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਪਕਵਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਕੇ ਭੇਟਾ ਧਰਉ ਜੋ ਓਹ ਭੋਜਨ ਕਰਾਏ। ਤਬ ਸਾਰੇ ਖੇਤ ਕੇ ਦਾਨੇ ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵਹਿਰੇ
 ਜਾਤੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਮੇਰੀ ਮੇਸ਼ਨਤ, ਭੀ ਸਫਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਝੀਨ
 ਪਿਸਵਾਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਨਵਨੀਤ ਸਾਥ ਪਕਵਾਇ ਕਰਿ, ਸਾਗ ਤੇ ਤੋਕ੍ਰਕਾ ਮਟਕਾ ਭਰ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਦਾ
 ਸਹਤ ਮੀਠਾ ਭੀ ਸੋਸ ਪੈ ਧਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਦੀ ਤਟ ਪਰ ਆਇ
 ਪਹੁੰਚਾ। ਤਬ ਦੇਖਤਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਪੰਚ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਵਿਗੜਤ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ
 ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਪੀ ਕਰ, ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਕੇ ਜਾਪ ਕਉ ਬੈਠੇ ਜਪੇ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਰਹੇ
 ਖੁਸ਼ਿਆ ਬਡੀ ਚਮਕੀ ਹੋ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰੂ ਭੇਜੇ। ਸੋ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸੋ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਭੀ ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਮੈ ਇਕ ਸਿਖ ਕਹਤਾ ਹੈ:
 ਹੇ ਭਾਈ, ਤੂੰ ਕਹਾ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇਓ, ਮੈ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਧਿਰ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨੇ ਦੱਸਾ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨੀ ਰਸਨੀ ਨਾਵਨਗੇ ਤਬ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲ ਹੋਵੇਗਾ।
 ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਪੰਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਸਕ ਹੈ ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਆਇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਏਹੀ ਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਰਸਨੀ ਨਵਾਇ ਦੇਵੈ ਭਾਈ। ਇਹੁ ਸਿਖ ਸਭੀ ਖੁਧਿਆਵਤ
 ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਰਸਨੀ ਨਵਾਇ ਦੇ। ਅਰ ਇਹੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ
 ਰਸਨਾ ਜਾਣ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸੀ। "ਗਉੜੀ ਮ: ੬। ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰ ਸਿਖ
 ਮੁਖਿ ਪਾਇ। "ਗ: ਵ: ਮ: ੬। ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਅਦਰਿ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਵਰਤੇ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੇ
 ਨੇਚੇ ਸੋ ਗੁਰ ਖੁਸੀ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਸੰਸਾ ਮਤ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਭੀ ਸੋ ਸਿਖ ਖੜੋਇ ਕਰ
 ਲਗਾ ਗਿਣਤੀਆਂ ਗਣਨ ਤਾਂ ਮਨ ਮੈ ਇਹੀ ਠੀਕ ਆਈ ਜੋ ਦੇ ਦੇਵੀਏ। ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਗੁਮ ਵਾਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਧਰ ਦਿਆ ਸਿਖੋ ਆਗੇ। ਤਾਂ ਸੋ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਤੇ ਕਰਦ ਭੇਟ ਕਰ
 ਕੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਨਗੇ ਭੋਜਨ ਜੇਵਣ। ਪੁਨਾ ਛਕ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਨਗੇ
 ਨਾਮ ਜਪਣ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਕਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੀਏ ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਬਠਾਇ
 ਨਿਆਊਗਾ ਤਉ ਮੇਰਾ ਮਨ ਖੜੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਨਿਕਟਿ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ
 ਦਾ ਦਰਸਨ ਤਾਂ ਦਰਸ ਜਾਈਐ। ਐਸਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਜੀ ਸੇ ਤਹਾਂ
 ਬਡੀ ਸਭਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਵਰਨ ਕੇ ਮੰਚ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਪ੍ਰਸੰਸਕੇ ਚਾਰ ਚਮਰ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ। ਮਾਂ: ਹੀਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਰਸ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੰਦ ਮੰਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੜੇ ਮੁਸਕਾਵਤੇ ਨੈ। ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਤਰਫ
 ਦੇਖ ਕਰ। ਚੰਦ ਬਦਨ ਕਮਲ ਨੈਨ ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ ਕਲਗੀ ਜਿਗਾ ਜੋਭੇ ਹੈ। ਹਾਥ ਮੇ
 ਹੁਨਖਬਾਨ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪੰਕਜ ਮੇ ਇਹੁ ਪੰਕਜ ਮੁਕਤੀ ਕਾ
 ਧਿਯਾਨ ਸਦਾ ਬਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਦੂਰ ਹੀ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਸਿੰਘ ਸਭਾ
 ਕੇ ਪਿਛੇ ਬੈਠ ਗਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਅਖਲੰਤਰ ਆਤਮਾ ਘਟ ਘਟ ਕੀ
 ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਸਿਖ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਅਫਸੋਸ ਦੂਰ ਕਰਣ ਲੀਏ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਭਾਈ
 ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤਿਨਕਾ ਤੀਲਾ ਲਿਯਾਇ ਦੇਵੇ। ਵਰਨ ਪੰਕਤੀ ਤੇ ਛਿਦ੍ਰ ਬੀਚ ਸਾਗ ਪਤ੍ਰ
 ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਯਾ ਹੈ, ਸੋ ਨਿਕਾਸੇ ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੁਭ ਸੇਵਕ ਸਵਰਨ ਕੇ ਤ੍ਰਿਣ ਨਿਕਟ ਕਰ
 ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਦੋਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸੋ ਸਾਗ ਪਤ੍ਰ ਨਿਕਾਸ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨਾਂਗਰੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਭਏ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ
 ਭਗਵਨ ਅਜ ਤੇ ਨਾਂਗਰ ਬੀਚ ਸਾਗ ਬਠਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਐਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਆਪ ਛਕਤੇ ਨਹੀਂ,
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੇਧ ਸੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਹੈ ਨਾਥ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਭੀ
 ਕਹਿਆ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ: ਹੈ ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਨਾਂਗਰ ਭੀ ਅਣ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਜਿਨ ਬੀਚ ਪੀਚਾ ਮਿਤ੍ਰ
 ਅਰ ਤਸਮਈ ਸਹਤ ਮਿਸਟਾਨ ਘਿਤ ਦੇ ਤੇ ਚਾਵਰ ਐਰ ਨਾਨਾ ਤਹਾਂ ਦੇ ਇੰਜਨ ਖਟਰਸ ਦਹੀ

ਸੁਪਾਰੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਜਾਂਦੇ ਪਦਮ ਹਾਰਨ ਕਰੀਏ, ਹੇ ਨਾਥ। ਤਾਂ ਸੁਨ
 ਕਰ ਸੇਵਕ ਮੁਖੇ ਬਚਨ ਆਪ ਸਵਾਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਥ ਕਰਤ ਭਏ। ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੁਪਕਾਰ ਜੀ,
 ਉਹ ਸਿਖ ਜੋ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਸਭਾ ਕੇ ਪੀਛੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਬਾਲੀ ਕਟੋਰਾਂ ਨੇ ਕਰ ਅਰ ਮਟਕੀ ਅਸਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਤਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਅਬ ਭਲਾ ਭੋਜਨ ਖੁਵਾਇਆ ਹੈ, ਨਵੀਨ ਬਾਜਰੇ ਕੇ ਢੇਡੇ
 ਮਿਸਟਾਨ ਮਾਖਨ ਸਾਬ ਸਠਿਗਧ ਕਰ ਕੇ ਸਰਿਓ ਕਾਂ ਸਾਗ ਦਧੀ ਪੁਨਾਤਕੂ ਲੱਸੀ ਨਾਥ, ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ
 ਇਹੁ ਭੋਜਨ ਅਦਵਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਦਾਹਨੀ ਭੁਜਾ ਕੀ ਤਰਜਨੀ ਨਾਮ ਅੰਗੂਰੀ ਕਰ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਉਹੁ ਸਿਖ ਦੇਖੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਮੇਰੀ
 ਇਛਾ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਸੁਪਕਾਰ ਜੀ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ, ਅਰ ਕਛਕ ਨੱਜਾ
 ਸਹਿਤ, ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਠਾਂਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਅਰਜ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਝਨ ਹਾ
 ਮਾਲਕ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਲੀ। ਮੈਂ ਨੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਵਾਸਤੇ ਸੀ। ਪਰ ਲੋੜ ਕਰ
 ਅਤੀਤਾ ਤੇਰਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ ਕੇ ਕਰੇ ਨਦੀ ਤਟ ਪਰ ਛਕਾਇ ਦੀਆਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿਸੀ ਦਿਨ
 ਮੈਂ ਨੇ ਆਵਾਂਗਾ। ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਤਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਉਹ ਭੋਜਨ ਮੈਨੇ ਹੀ ਖਾਇਆ ਹੈ ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਇਥੇ ਨਾਲੇ ਮੈਨੂੰ
 ਉਹਾਂ ਬਡੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਹੇ ਭਾਈ; ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਕੇ
 ਰੁਪਈਆਂ ਕਾ। ਜੋ ਸੋ ਰੁਪਈਆਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੀਆਂ ਸੀ ਸੁਆਮੀ ਲੀਏ। ਜੋ ਏਕ ਖਜਾਨੇ
 ਤੇ ਨਕਿਨਵੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਭੁਰਾਇ ਦੀਏ। ਤਹ ਤਿਸੇ ਸਵਪਨ ਦੀਆਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜੋ ਏਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ
 ਤੇ ਨਕਿਨਵੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਹਨ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ। ਸਿਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰ ਬਲਿਕ ਕਾ। ਜੋ ਸਿਖ ਸੇਵਕ
 ਸਰਧਾਲੂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਵਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ ਬਿਹੰਗਮਾ ਜਿਖਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬਸਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਛਕਦੀ ਹੈ।
 ਅਰ ਛਾਦਨ ਪਹਿਰਦਾ ਹਾਂ। ਨਾਂ ਤਰਾਸੀਸਯ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ। ਜਹਾਂ ਮਹਾਂ ਭੈਦਾਇਕ
 ਮਾਰਗ ਹੈ ਉਥੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਥੀ ਭੀ ਉਸਦੀ
 ਰਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ। ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਠਨ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਜਾਗ ਕਰ
 ਗੁਰ ਦਰਸਾਓ ਨੇ ਸਨਾਨ। ਐਸੇ ਨਹਕਿਰਨ, ਨਿਸ ਕਪਟ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਅਭਿਆਗਤ ਸਿਖ ਹੈ ਤਾਤ
 ਰਹਤ, ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕੋਈ
 ਮਨ ਮੁਖ ਦੁਰਾਭਮਾਂ ਉਨ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੇ
 ਮੈਂ ਕਾਲ ਰੂਪ ਹਾਂ। ਮਹਾਂ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਜੋਨੀਆਂ ਕੇ
 ਸਿਕਟ ਤਿਨ ਕੇ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਪੁਨਾ ਕਈ ਪਾਣੀ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨਿ
 ਨੂੰ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪਾਪੀ, ਤਿਨ ਕਾ ਕੀਤਾ ਪੁੰਨ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਣੀ ਜਾਤਾ
 ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਟਹਲ ਭਲੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਈ ਸਿਖਾਂ ਕੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਰਤ ਪੁਨਾ ਕਪਟ

ਜੇ ਫਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕਰ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਪੁਜਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ।
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਸਾਖਿਆਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਹੀ ਪੂਜਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨ ਕਰੀਏ।
 ਜੇ ਕਰ ਧਰਤੀ ਮੇਂ ਦਾਣਾ ਮੇਲਿਆ ਸਹੀਸ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪਤਨਾਥ
 ਅਜਾਨ ਬਾਹੁ, ਸਾਹਾਨ ਸਾਹੁ, ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਦਾ ਕੀ ਫਲ ਹੈ, ਕਿਆ ਅਨੰਤ ਫਲ ਹੈ। ਕੋਟਾਲ
 ਕੋਟ ਬ੍ਰਤਿ, ਕੋਟਾਲ ਕੋਟ ਤੀਰਥ, ਕੋਟਾਲ ਕੋਟ ਪੂਜਾ, ਦੇਵਤਾਨ ਕੀ ਕੋਟਾਲ 'ਤੇ ਅਸਮੇਧ ਜਗ
 ਅਜਾਮੇਧ ਠਰਮੇਧ ਸਭ ਤਿਸ ਤੋਂ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਭਾਰੀਏ। ਜੇ ਦਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਪਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਈਹਾਂ ਭੀ ਹਾਜਰ ਪੁਨਾ ਊਹਾ ਭੀ ਹਾਜਿਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਭਾਈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ। ਐਸੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ
 ਨਿਹਾਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪਰਾ; ਲਗਾ ਰੁਦਨ ਕਰਨ। ਪਰੁ ਅਪਨਾ ਅਵਗੁਣ
 ਛਿਰਾਰ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਆਪਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰਾ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਗੁਰੂ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਤੇ ਸਾਗ ਸਹਿਰੇ ਦਾ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।
 ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਮੂਰਖ ਹੈ ਜੇ ਇਨ੍ਹੇਸੇ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਚੁਰਾਇ ਰਖਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੀ
 ਚਟੀ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਭਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਚੋਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਹਤਾ ਹੈ
 ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਹੇ ਦੇਵ। ਜੇ ਆਪ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇਗੇ ਅਪਨਾ ਹਾਥ ਕਮਲ ਦੇ ਕਰ ਤੇ
 ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਣ ਭਲਾ ਹੈ। ਅਵਰ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ,
 ਸਰਨ ਹਾਂ। ਸੋ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ, ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ, ਨਿਕੇਤ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਠਾਟ ਐਰ ਹੀ ਠਟਿਆ ਗਿਆ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨੈ ਕਰ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਅਨੇਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਦ੍ਰਸਨ ਕੇ ਆਇਆ
 ਕਰੇ। ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਗੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਹਾਨ ਅਨੇਕਾਂ
 ਦੀ ਕਲਿਯਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਕਲਿਆਨ ਮੂਰਤੀ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ
 ਬਦਨਾ ਹੋਇ ਮੈਂ ਮੁਖ ਢਾਢੀ ਪਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖਿ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰਹਿ। ਸ: ੧।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਗ੍ਰਿਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੀ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਦੇਨ ਬਰਨਨ ਸੰਤੀਸਮੇ
 ਧਿਆਯਾ। ੩੨। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਹਵਣ ਕਰਣ ਹਾਜਿਓ, ਹੇ ਮਹਾਂ
 ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਥਨ ਵਾਰਿਆਂ ਕੋ ਪੁਨਾ
 ਸੁਵਣ ਕਰਣ ਵਾਰਿਆਂ ਕੋ ਪਰਮ ਸੁਖਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰ ਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ।
 ਜੇਸੇ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰਤਨੋ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਕੇ ਨਾਮ ਇਹ ਕਥਾ ਪੂਰਨ ਹੈ
 ਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕੇ ਅਭਾਵ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ
 ਬਿਖ ਕੀ ਜੜਾ ਕੇ ਕਾਟਏ ਕੇ ਸਾਰਕੀ ਫੁਹਾੜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਬਤ ਕੇ ਫੋਰਨ ਕੇ ਬਜਰ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਅਰ ਅਰਥ, ਧਰਮ, ਕਾਮ, ਮੋਖ ਕੀ ਪ੍ਰਦਾਤੀ ਹੈ। ਸੁਰ ਸੁਰ ਭੀ ਸਮ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ

ਭਵਨ ਗਵਨ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਸਖਾਤੀ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਏਕ ਕਾਲ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਸਵਰਨ ਮੰਦਰ ਬਣਾਵਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਤ ਭੀ। ਓਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਅਨੀਹ ਮੂਰਤ ਹੈ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਇਛਾ ਰਹਤ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਜੇ ਕਰ ਕਰਨ ਕੋਊ ਅਵਰ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਨ।
 ਜੀਵ ਕੋਟੀ ਮੈ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਣ, ਹੈ ਭਾਈ। ਜੇਸੇ ਹਾਥੀ ਕੇ ਦਾਂਤ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕੇ ਹੋਰ ਹੋਰ
 ਹੈ ਅਰ ਖਾਵਣੇ ਕੇ ਅਵਰ ਹੋਰ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬਾਕੀ। "ਜਾ ਕੀ ਲੀਨਾ ਕੀ ਮਿਤ
 ਠਾਹਿ। ਬਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ"। ਤਬ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਲਿਖੇ ਕਾਸੀ ਆਦਿਕਾਂ
 ਮੈ ਭੀ ਲਿਖ ਭੇਜੇ। ਹੋਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਣੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋਰਕੀ ਪੁਰਖ ਕੀ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਪਰਤੀ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਲਿਖ ਭੇਜਤੇ ਭਏ ਸਿਖ ਕੇ ਹਾਥ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਤੁਰ ਕਰ
 ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਜਾਇ ਪੁਰਚਿਆ ਤਾਂ ਸਹੀ। ਪਰ ਓਹ ਕਿਸ ਮੈ ਮਾਰੇ। ਓਹ ਆਪ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਹੁਏ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਉਡੀਸੇ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਰਾਤ ਕੇ ਸਵਪਨਾ ਦੀਆ। ਜੋ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ੨੦੦੦ ਸਉ ਤੋਂ ਸੋਠੇ ਕਾ।
 ਸੋ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋ ਭਰ ਦੇਇ। ਇਕ ਸਿਖ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਈਰਾਂ ਤਿਨ ਤਰਫੋ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ
 ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਸੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੱਤ ਸੱਤ ਕਰ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਦਿਨ ਹੋਏ ਰਾਜਾ ਨੇ ਫੈਵੇਰਾ ਦਿਵਾਇਆ
 ਪੁਰੀ ਮੇ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤਰਫੋ ਕੋਲ ਸਿਖ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਵਾਮੀ
 ਪਰ ਸੋ ਸਿਖ ਦਸਨ ਦੇਵੇ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਮੇ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭਾ ਮੇ ਜਾਇ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇਹ ਹੁਕਮ ਸਤ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਰਾਜੇ
 ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਕੁਮ ਹੀ ਆਇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਤਰਫੋ ਹੁਕਮ ਦਿਖਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਜੋ ਬੀਰੁ ਇਹ
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ੨੦੦੦ ਸਉ ਤੋਲੇ ਕੋਰਨ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਸੇ ਨੇ ਲੇਣਾ। ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ
 ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤਰਫੋ ਭਰਦੇਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਗਾਇ ਨੇ ਲੀਨੀ ਸਿੰਘ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰਵਾਈ। ਫੇਰ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਤਰਫ ਹਾਜਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਸੋ ਸਿਖ।
 ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੀ ਸੁਨਾਇਆ ਜੇਸੇ ਹੋਇਆ ਥਾ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਜੇਫ ਈਸ ਬੁਖਨ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਜੈ।
 ਇਹ ਸ਼ਾਹ ਦੌਲਾ ਜੀ ਗੁਜਰਾਤ ਮੈ ਹੁਏ ਹੈ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ। ਜਿਨ ਕੀ
 ਕ੍ਰੀ ਗੜੀਏ ਨਾਲ ਭੀ ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਭਈ ਹੈ। ਸੋ ਕੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਤਰਫੋ ਚਲੇ
 ਸੋ ਕਸਮੀਰ ਕਉ ਸਿਖਾਂ ਤੇ ਕਾਰ ਭੇਟਾ ਲੈਣੇ ਕਉ। ਗੁਜਰਾਤ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਸ਼ਾਹ ਦੌਲੇ ਕਾ
 ਦੀਦਾਰ ਹੁਆ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਉ। ਆਪਸ ਮੇ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਭਈ
 ਜਾਤੇ ਦੋਨੇ ਪਹੁੰਚ ਵਾਲੇ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਦੀ ਕੁਸਲ ਪੁਛੀ ਸ਼ਾਹ ਦੌਲਾ ਨੇ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਕੁਸਲ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਉ ਪਰਮ
 ਕੁਸਲ ਹੈ। ਅਰ ਅਨਿਕ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕੁਸਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇ ਕਉ ਭੀ

Guaranteed by the Government of India

ਅਬ ਕੁਸਲ ਹੈ। ਭਜਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਮ ਸਾਂਤ ਕੀ ਅੰਤਰਿ ਚਿਤ ਵਿਚੇ ਵਾਸਨਾ ਵਿਵਰਜਤ
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਐਸੇ ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਾਹੁ
 ਜੀਰਣ ਦੇਖੇ ਪੁਨਾ ਪਗਤਾਨ ਭੀ ਇਨ ਕੀ ਪੁਰਾਤਨ ਠਿਪ ਠਿਪ ਕਰੇ। ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲਾ
 ਜੀ ਮਨ ਮੈ ਵਿਚਾਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਰ ਗਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਐਸਾ ਹਾਲ ਹੈ।
 ਅਰ ਗੁਰੂ ਨੀਏ ਕਿਛੁ ਨੈਣੇ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਜਸ ਤੁਰਣੇ ਲਾਗੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ
 ਆਗੈ ਪ੍ਰਹੁਚਾ ਫਣੇ ਕਉ ਸਾਥ ਗਏ। ਅਤਰ ਮੁਖੀ ਬਾਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੂਹੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਇਹੁ
 ਵੀਤੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਤੇ ਧਰਮ ਪਿਚਾਰ। ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਤੇਤੇ ਕਉ ਚਟਾਇ ਕਰ ਸਾਹ ਦੋਲਾ
 ਜੀ ਦੇ ਮੋਹਰਾ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਉ ਦੇਣੇ ਲਾਗੇ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ,
 ਸਾਹਾ ਜੀ: ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਦੇਸ ਅਰ ਬਾਗਿਆ ਕੀ ਤਰਫੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਸ ਕੇ ਬਸਤੂ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਆਦਿਕ ਬਨਵਾਇ ਨੈਣੇ ਜੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਸਾਹਾ
 ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਖਲੋਵੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੈ ਪ੍ਰਿਸਾਥ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਜਬ ਪ੍ਰਿਸਾਥ ਭਾਈ ਜੀ ਨੈ ਕੀਆ। ਜਹਾਂ
 ਜਹਾਂ ਧਾਰਾ ਪੜੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਭੂਮੀ ਕੁੰਦਨ ਕੀ ਹੈ ਗਈ। ਤਬ
 ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਦੇਖ ਕਰ ਤੇ ਕਹਨੇ ਲਾਗੇ: ਜੋ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ,
 ਜਿਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲਖੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ। ਐਸਾ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਾਨੈ ਮੰਗਨ ਕਉ
 ਚਲੇ ਹੈ। ਇਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ। ਅਰ ਬੀਚ ਕਨਾ ਇਹੁ ਹੈ ਇਸ ਸਿਖ ਦੇ
 ਜੋ ਪ੍ਰਿਸਾਥ ਕੀ ਪੁੰਨਾ ਸਾਥ ਧਰਾ ਸਭ ਕੁੰਦਨ ਸੋਨਾ ਹੈ ਗਇਆ ਹੈ, ਅਰੇ ਆਫਰੀਨ ਬਾਤ ਹੈ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਸਾਹ ਜੀ, ਇਹ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਹੈ, ਜੀਵਾਂ ਪਰ।
 ਜੋ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਇਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤਰਫ ਪਿਯਾਨ ਆਵੇ ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਭਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਤਾਤਪਰਯ
 ਇਹੁ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਦੀਆ ਭਇਆ। ਜੋ ਕਾਕ ਬਿਸਟਾ ਕਹੀਏ, ਮੂਰ ਵਤ ਕਹੀਏ
 ਮਾਇਆ। ਐਸੇ ਮਲਨ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਤਿਆਗ ਰਿਦਿਓ ਕੀਆ ਹੈ, ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
 ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਧੰਨ ਓਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਤੁਸਾਂ
 ਸਿਖ ਹੈ, ਬਡੇ ਕਾਮਲ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਕਦਮ ਬੋਸੀ ਨੈ ਕਰ ਵਿਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੁਣਿਦ ਸਿਹਿਬ ਜੀ ਜਬ ਕਾਮੀਰ ਤਰਫ ਸੇ ਆਇ ਹੈ। ਅਨਿਕ
 ਜੰਜਾਲੀ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮੇ। ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲੇ ਜੀ ਮੁਰੀਦਾਂ ਸਹਿਤ
 ਆਇ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਾਵ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਕਰਾਈ। ਹੈ। ਜਬ ਬਾਜਾਰ ਬੀਚ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਹੈ, ਅਰੁਢ ਕਲਗੀ ਜਿਗਾ ਸਹਤ ਚਲੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਹਾਂ ਕੇ ਲੋਗ ਅਗਿਆਨੀ ਮਹਾ ਮੂਢੇ ਨੈ
 ਹਾਂਸੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ। ਜੋ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਘੋੜਾ, ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਜ,
 ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਲਗੀ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਕਾਮਿਨ
 ਫਕੀਰ ਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮਾਖੀਰ। ਤਅਬ ਤੀਕ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜਗਤ

ਮੈਂ ਏਥੇ ਹੀ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਨ ਦੇ ਉਤ੍ਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ
 "ਇਸਤੀ ਇਮਾਨ, ਪੁਤ੍ਰ ਨੀਸਾਨ, ਦੋਲਤ ਗੁਜਰਾਨ"। ਇਸ ਸਾਖੀ ਕਹਿਨੇ ਦਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਤ
 ਇਹ। ਐਸੇ ਮੇਲ ਭਾਸਾ ਹੈ ਗੁਰੀ ਸਾਥ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਫਕੀਰ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਸਾਹ ਦੋਲਾ
 ਕਾ ਏਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇ ਚਲਣੇ ਕਹੁ। ਜੋ ਐਸੇ ਸਮੂਖ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਹੁਏ
 ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਜਾਤਾ ਕੋ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਰਗ ਬੀਚ ਨਦੀ
 ਤਾਰੂ ਆਈ। ਉਹਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਏਕ ਕੋਈ ਮਾਰਗ ਕਾ ਮੀਤ ਭੀ ਤਿਨ ਕੋ ਸਾਥ ਨੀ।
 ਸੀ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਏ, ਤੂੰ ਤੇ ਐਸੇ ਕਹਤਾ ਚਲਾ ਆਉ ਨਦੀ ਪਰ ਮੇਰੇ
 ਪੀਛੇ ਜੋ ਕੈਸੇ। ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਸਾਹ ਦੋਲਾ। ਤੇ ਆਪ ਮੁਖੋਂ ਕਹਤ ਜਾਵੈ ਨਦੀ ਬੀਚ।
 ਕਾ ਮੈਲਾ ਧਾ ਮੈਲਾ। ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਕਹਤੇ ਨਦੀ ਪਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇ। ਜੋ ਪੀਛੇ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ
 ਮੇਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਦੋਲੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੋ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਲੇਵੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਫੋਡ ਕਰ।
 ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਮੁਖ ਸੇ। ਯਾ ਮੈਲਾ। ਤਬ ਲਗਾ ਗੋਤੇ ਖਾਵਨ। ਤਬ ਪੀਛੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਸਾਈ ਦੇ ਏਦੇ ਤੇਨੇ ਦੋਲਾ ਹੀ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮੈਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਮੈਲਾ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਲਾ ਹੀ ਜਪੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੋ ਮੈਲਾ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ
 ਜੋ ਮੈਲਾ ਕੀ ਵਸਤ ਹੈ। ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈਲਾ ਦੇਖਾਇਆ ਹੈ, ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਜਪਨਾ
ਤੇਰੇ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ। ਦੇਖ ਕਰ ਜਪਨਾ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸੋ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਜਾਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
ਭੀ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਉ ਦੇਖਾ ਤਓ ਗਾਵੀ। ਤਉ ਜਨ ਧੀਰਜ ਪਾਵੀ"। ਐਸੇ ਸੁਣ
 ਕਰ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜਪ ਕਰ ਪਾਰ ਭਾਸਾ ਨਦੀ ਸੇ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਪੁਨਾ ਮਰੀਦ ਭਾਸਾ ਸੁਏ। ਪੁਨਾ
 ਜੋ ਸੰਗਤ ਹੋਲੇ ਕੋ ਪੀਛੇ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਉਸ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਗੁਰ ਦਾਸਮੇਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ
 ਤਰਫੇ। ਤਿਨ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਪੂਛਨਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਰੂਪ
 ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੋ ਸਿਖ ਬਾਹਰਲਾ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਐਸੇ ਕਲਗੀ
 ਅਰ ਜਿਗਾ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਹੈ ਬਾਜਪਰ ਅਰੂਫ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹਾਜ ਹੈ, ਐਸੇ ਤੇ ਬਤਨਨ ਕਰੇ।
 ਜੋ ਅਰਥ ਪ੍ਰਬੁਧ, ਕਿਆ ਆਧਾ ਸਿਖ, ਸਮਝਨਾ। ਜੋ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਸਰਬਗਤ ਹੈ।
ਸਰਬਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਮਝਨਾ ਜੋ ਇਹ ਪੂਰਨ ਮਤ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਤਮੇ ਸਿਧਾਨ
ਗਤਾਮਲ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਬੈਰਾਗੀ ਦੇਖੇ, ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਕੋਈ ਨੇਮੀ ਦੇਖੇ।
ਕੋਈ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪਨ ਵਾਰੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਇਹ ਸਿਖ ਹੈ ਜੋ
ਪ੍ਰਵਾਰ ਤੇ ਮੋਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੇਉ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਐਸੇ
ਹਾਥ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਹੈ। ਜੋ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਣਿਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਤਨੇ ਸੈਕੜੇ
ਤੇਲੇ ਮੈਲਾ ਭੇਜਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਉਲਾਹਮਾ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ।

"ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਨਾ ਲਿਖਿਆ, ਕਿਧੇ ਆਪ ਕਾ ਸਿਖ ਮੈ ਨਾ ਥਾ, ਕਿਆ"।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਕ ਸੁਨ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਵਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਏਕ ਭਾਵਨ ਭਗਤ
 ਜੀ ਭਏ ਹੈ। ਗਿਰੇਟ ਗਾਉ ਮੈ ਤਿਨ ਕੀ ਤਰਫ ਭੀ ਹੁਕਮ-ਨਾਵਾਂ ਲਿਖ ਭੇਜਤੇ ਭਏ।
 ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਮਿਤ। ਜੇ ਸਿਖ ਨੈ ਗਾਨਾ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਤ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ
 ਜੇ ਭੇਜਨ ਪਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਿੰਘ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਭਗਤ ਜੀ, ਸੋਨਾ ਨੈ ਕੇ ਭੇਜਨ ਪਾਵਨੇ ਕਾ
 ਹੁਕਮ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਕਾ। ਐਸੇ ਸਿਖ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਨ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਾਵਨ ਜੀ, ਜੇ ਸੇਵਕ ਲੋਕ ਬੇ,
 ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਗਤੇ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ।
 ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਕੋਊ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਪ ਤੇ,
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਉਪਾਸਕ ਹੈ। ਤੁਮ ਨੇ ਸੋਨਾ ਕਾਰੇ ਤੇ ਭੇਜਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵਨ ਭਗਤ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਅਜ ਤੇ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ। ਤੇ ਹੁਸੀ
 ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਅਜ ਹੀ ਉਹ ਦਫਤਰ ਨਜਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਦ ਸਰਬੋਤ
 ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ: ਪਦਮਾ ਵਤੀ ਸਚਿਤ, ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਜੀ, ਸਧਨਾ ਆਦਿ ਜਿਸ ਪਰ
 ਲਿਖੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਮੈ ਅਜ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਜ ਮੈਨੂੰ ਨਜਰੀ ਆਇਆ

ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰਬਾਤਮਾ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਫਲ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ
 ਕਾ ਫਲ ਅਜ ਹੀ ਮੈ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੇ ਜਿਤਨੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮਤ ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਜੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੇ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਪਨਾ ਕਾਰਜ ਉਹੁ ਆਪ ਭਗਵਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ
 ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੇ ਸੁਖ ਸਾਥ ਘਰ ਏਨੇ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਘਰਾਂ ਨੂੰ।

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਭਾਵਨ ਜੀ, ਘਰ ਭੀਤਰ ਪਰਵੇਸ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਈਸੀ ਧਰ ਕਾ ਧਿਆਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਚਰਨੀ ਘੁੰਘਰੂ ਬਾਂਧ ਕਰ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਰੀ ਕਰਤ ਭਏ।

ਪੁਨਾ ਉਸਤੱਤੀ ਕੇ ਪਦ ਬਨਾਏ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਨਰਸੀਵਤ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਮ ਫੇਰ
 ਸਾਥ ਬਾਂਧੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕੀ ਫੇਰ ਸਾਥ ਬਾਂਧਾ
 ਹੁਆ ਪਤੰਗ ਸੋ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਫੇਰੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਹਾਥਮੇ, ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਚਲੇ ਆਏ। ਇਸ
 ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਭਗਤ ਹਰਿ ਧਿਰਦ ਆਪ ਬਣਾਇਆ। ਜਹਿ

ਜਹਿ ਸੰਤ ਆਰਾਧਹਿ ਤਿਹਿ ਤਿਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ"। ਤਬ ਸਾਖਿਯਾਤ ਹੇ ਕਰ ਸੋਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਜੀ, ਸਿਖ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ, ਕੀਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਮਿਤ ਦੇ ਕਰ
 ਵਿਦਾ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ। ਇਹੁ ਤੇ ਭਾਗਤ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ
 ਕੀਟੀਵਤ। ਜੇ ਏਕ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੈਸੇ ਪੂਰਬ ਭਗਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ

Sethi
Chand Singh
1907

ਕਧੋਰ ਆਦੀ। ਤੈਸੇ ਅਬ ਭੀ ਕੋਊ ਹੈ, ਅਬਵਾ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਏਕ ਕਿਆ ਅਨੈਕ। ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਅਸੀਖ ਭਫਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ
 ਵੀਚਾਰ"। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਿਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਸਰਬ ਕਨਾ ਸੁਮਥ, ਜੋ ਏਕ ਤੇ ਮੁਝੇ
 ਭੀ ਦਿਖਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਜੀ, ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਖੁਸ਼
 ਪਸੰਨ ਕੀਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਜਾਤ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਰੂਪ ਦੇ ਪਾਰ ਸੇ ਜਿਸ ਕਾ ਤਰਨਾ ਮਹਾ
 ਕਠਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਖੇਨ ਤਰ ਗਏ।
 ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਭੀ ਏਕ ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਤਨ ਪਾਸ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਦੀਆ ਭਇਆ, ਅਬ ਤੀਕ ਤਿਸ
 ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ
 ਕੋਤਕੀ ਹੈ। ੩। ਪੁਨਾ ਸਾਖੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਭਾਵਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ ਭੂਮੀ
 ਪਰ। ਤਬ ਏਕ ਮਕੋਰਾ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਤਰਫ ਆਵਤਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਾਨੋ ਸੁਧਾਸ
 ਨੀਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ, ਭਮਰ ਵਤ। ਪੁਨਾ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤਬ ਭੀ ਚਰਨ ਸਰੋਜ
 ਹੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਅਨ ਅਸਰੇ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਨਿਕਟ ਵਾਸੀ ਦੇਖ ਕਰ
 ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਦੇਵ, ਇਹੁ ਜੀ ਕੀਟ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ
 ਕੀ ਓਰ, ਸੋ ਇਸ ਮੈ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਜਾਂਤੇ ਆਪ ਸੀਸੇ ਰੂਪੀ
 ਹਿਮਰ ਕੇ ਹਰਤਾ ਭਾਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਬਰਨ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਬਗਤ
 ਅੰਤਰਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਸਜਲ ਮੇਘ ਮਧੁਰ ਧੁਨੀ ਕਰ ਬੋਲੇ। ਤਬਾ ਕਹਤੇ
 ਭਏ। ਤਬ ਸਿਖ ਰੂਪ ਸਿਖਿਆ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੁਰੇ ਵਾਚ।
 ਹੇ ਸਿਖੇ ਕੇ ਸਾਹੁ, ਇਹੁ ਜੋ ਮਕੋਰਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਤੀ ਬਾਰ ਇਹੁ ਰੂਪ ਹੋ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਹੁ
 ਦਰਿਦ੍ਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਬ ਇਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸੁਖੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਹੋ, ਹੇ ਗੁਰੇ। ਅਰ ਨੇਤ ਐਸੇ ਹੀ ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਆਦਿ ਦੇਵ ਕੀ। ਜਬ ਤੀਕ ਸੁਭ
 ਦ੍ਰਿਸਟ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ, ਤਬ ਤੀਕ ਭੋਗ ਭੀ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈ।
 ਜਬ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਮ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਭੋਗ ਭੀ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ। ਤਬ ਜੀਵ ਖਰਾ
 ਸੰਤ ਪਤ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਦੁਖੀ ਜੋ ਵਾਰਾਂ ਕੇ ਵਾਚਣੇ ਸੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ ਦੁਖ, ਤਿਸ
 ਦੁਖ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ, ਘਟੀ ਜੰਤ੍ਰ ਵਤ ਪੜਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਅਰਧ
 ਉਰਧ ਮੈ ਜੈਸੇ ਡੋਲ ਡੋਰੀ ਸਾਬ ਬਾਧਾ ਕਈ ਅਰਧ ਕਈ ਉਰਧ ਕੋਟ ਯੁਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਹੁਖ
 ਕਉ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਕਾਹੇ ਤੋ ਜੋ ਭੋਰਾ ਇਛਾ ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਧਨੀ
 ਰਹਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਈਛਨਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਨ
 ਮਨ ਧਨ ਦੇ ਅਰਪੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ, ਕਿਸੀ ਪਰ ਭੀ। ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨਤਾ ਹੈ,
 ਤਬ ਹੀ ਅਨਗ੍ਰਹ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਅਨ ਬਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਜੈਸੇ ਪਾਰਸ ਕਉ ਪਰਮ ਕਰ ਨੋਹਾ ਚਿਹਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਗੋਰਾ ਤੋ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਕਈ ਕਹੀ ਕੰਚਨ। ਤੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਰ

ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਤਿਸਨਾ ਕਹੀਏ, ਚਾਹੁ ਕਹੀਏ, ਇਸ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਇਨਾ ਸਦਬ ਸੋਖੇ ਕਾ ਸਮੂਹ
ਜੇ ਪਰਮਾਰਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਇਨਾ ਜਨਮ ਅਰ
ਮਣ ਕੇ ਖੇਦ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਅਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਤਬੀ ਹੋਵੇ ਜਬ
ਗੁਰ ਕਰਣਾ ਕਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ਹੋਵੇ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਧਾਕੀ। "ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਦਬ ਸੁਖ ਹੋਇ।
ਵਡ ਭਾਗੀ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ" ਜੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ਹੋਏ ਤੇ ਤਿਸਨਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਸੁਖ ਸਰੂਪ
ਜੀਵ ਹੋ ਰਹੈ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਭੋਗਉ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਭੋਗਤੇ ਜਬ ਨਕੁਰਾਈ ਤੇਤ ਢੀਨ
ਲੋਤੇ ਹੈ, ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੇ ਕੇ ਜਾਇ ਅਧੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਤਿਸਨਾ ਕਰ। ਜੇ ਹੈ ਬਿਧਾਤਾ
ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਜੀ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਮਹਿ ਅਸਾਡੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੀਏ। ਤਾਤਪਰਯ ਸਹਿ ਜੇ ਭੀ
ਮੂਰ ਜੀਵ ਹੈ ਜੇ ਅਵਿਦਕ ਅਸੰਤ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਤਿ
ਪਦ ਜੇ ਹੈ ਤਿਕਾਲਾ ਬਾਧ ਹੈ ਬਚਦਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਕੀ ਇਛਾ ਪੁਨਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ
ਅਰ ਮੋਹ ਆਦਿਕੇ ਕਰ ਵਿਆਕਲ ਹੈ ਮਨ ਜਿਨ ਕੇ ਅਹੈ ਮਹਾ ਦੁਤਰ ਮਾਇਆ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਕੀ।
ਭਾਵੇ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਸਰਣ ਇਨਾ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਪੁਨਾ ਪਸੁ ਜੋਨੀਹੁ ਕੀਟ
ਆਦ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤ ਹੈ, ਬਾਰੰਬਾਰ। ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ।
ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਤਿਆਗੀ, ਤਿਨਾ ਨੇ ਨਾਮ ਰੰਗਣ ਮੇ ਮਨ ਬਸਤ੍ਰ
ਰੰਗਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਿਉ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਧਾਕੀ। "ਗੁਰ ਰੰਗੇ ਮੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ"। ਨਿਹਾਲ
ਕਿਸਾ ਦੁਖੇ ਤੇ ਰਹਤ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੁਕਤ। ਤਾ ਸਭੀ ਸਿਖ ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੀ ਦੀ ਚਰਣੀ
ਪਰੇ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ, ਬਿਰਦਾਨੀ ਕੇ
ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਜੀ, ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਜੀ, ਸਰਨ ਆਇਆ ਦੁਖੀਆਂ ਕਉ ਪਰਮ ਸਰਪ ਸਿੰਧ
ਮਹਿ ਮਗਨ ਕਰਨ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਕਰੇ ਜੀ। ਐਸੇ ਦਾਸੇ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੂਰਤੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ, ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਤੂੰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਜਾਇ ਅਪਨੇ ਦਿਵ
ਭੋਗ ਕਉ ਭੋਗ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਪਾਇ ਕੇ ਰਾਜ ਰਿਖਿਓ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਜਨਮ ਧਾਰ ਕਰਤੇ
ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਸਾਤਮਾ ਸੇਵਨ ਯੋਗ, ਸੇਵਕ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮ੍ਰਣ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਮਾਰਗ ਪਾਇ ਕਰ, ਐਸੇ
ਤੰਗੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿਵਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦੇਵ ਲੋਕ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਜੈਸਾ ਈਸ਼ਵਰਜ ਭੋਗ ਕੇ ਪੁਨਾ ਮਨੁਖਾ ਤਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ, ਸੰਤ ਸੇਵ ਕਰ
ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ, ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੂਆ। ਐਸੇ ਕਾਰਨ ਰਹਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਤੂੰ ਸਿਮਰਨ ਕਰ, ਹੇ ਮੌਰੇ ਮਨ। ਜਾ ਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸਦਗਤੀ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਚੌਰਾਸੀ ਕੇ
ਖੇਦ ਤੇ ਵੁਟੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਮਕੋਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਅਠਤੀਸਮੇ
ਅਧਿਆਇ। (੨੮)। ਗ੍ਰੰਥਾ ਕਾਰ ਕਥਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਐਸੇ ਅਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀ ਤਬਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੁਣ ਕਰ ਸੁਭ ਸੋਤਾ ਜੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ, ਸੋਹਗਲ, ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ

ਧੰਨਤੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਬਰਨ ਏਲਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਗੁਆਮੀ ਜੀ, ਮਹਾ ਮਤੇ, ਹੇ ਰਿਖੀ ਜੀ, ਹੇ ਪੁਰਖੀ
 ਏਕ ਸੰਜਾ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਕਾ ਦੂਰ ਕਰੋ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਬੇਰਾਗੀ ਭੇਸ ਹੈ ਜੋ
 ਰੁਸਾਈ ਸਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਈ ਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪਰ ਸੋ ਕਰੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੀ। ਜੋ
 ਇਹ ਪੁਸ਼ਨ ਤੇ ਮੇਂ ਆਦ ਹੀ ਤੇ ਕਰਨਾ ਬਾ। ਜੋ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਅਬ ਦਸਾ ਕਰ
 ਉਤਰ ਦੇਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਹੁ। ਹੇ ਸੰਤ ਸਵਜਨੇ, ਹੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ, ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧਨ ਹੋ, ਜਾਤੇ ਗੁਰ ਨਿਮਰਤੀ ਕਰਾਵਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਜੋ ਰੁਮਾਵਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ। ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਸਦਪ ਆਪ ਸਰਬਗ
 ਹੋ ਤੂੰ ਭੀ ਸਿਖਿਆਰਥ ਪ੍ਰਭੂਤੋਂ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਬਡਿਆਂ ਕੀ ਏਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸਰਬ ਬਾਵ
 ਗਤੀਬੀ ਅਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨ ਜਨਾਵਣਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ। ਅਬ ਸੋ
 ਪ੍ਰੀਤਾ ਹੁਣੇ। ਜਬ ਮੇਂ ਨੇ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗੀ ਕਾ ਲੀਆ ਤਬ ਚਿਤ ਕੋ ਸਤੀ ਨ ਆਈ। ਜਬ ਚਿਤ
 ਕੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾ ਦੂਰ ਹੋਈ ਤਬ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਰਾ ਨਾ ਲਏ, ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਮਿਲੇ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਭਰਤਾ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਨੰਦ ਤੇ ਸੁਭ ਸੰਤਾਨ ਲੀਏ ਕਰਤੀ
 ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਨਿਪੁਸਕ ਕੋਈ ਤਿਆ ਖਾਸ ਕਰ ਬੈਠੀ ਤਬ ਭੋਗਨੰਦ ਤੇ ਕੂਲ ਤਾਰਕ ਹੁਖ ਪ੍ਰਦਾਤੀ
 ਸੁਭ ਸੰਤਾਨ ਰਿਸ ਤੇ ਸੋ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਧੰਨਤੀ ਹੈ। ਭਰਤਾ ਕਉ ਕਾਪੁਰਖ ਸਮਝ ਕਰ। ਇਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਤ ਹੈ ਤੇ ਭਰਤਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਗੁਰੂ ਭਜਨਾ ਨੀਦੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਭੀ ਮੁਕਤ ਤੇ ਜੋ ਰਿਸ ਕੀ ਸਹਣ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰੇਗਾ।
 ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਜੋ ਸਿਖ ਕੀ ਭਗਵੰਤ ਸਾਥ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰਾਇ ਦੇਨੀ ਤੇ ਰਿਸਾਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਤ
 ਰਿਸ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦੀ ਦੁਖ ਹੁਖ ਦਾਨਿਦ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ਤੇ ਤੂੰ ਲੋਕੀ ਮੇਂ ਜੈਕਾਰ ਹੋਣਾ,
 ਜਨਮ ਕੀ ਸਵਲਤਾ ਕਰ। ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਦੇਨੇ ਨੇ ਖਰਾਬ ਕਰਣਾ ਹੈ, ਜਨਮਾ ਕਉ। ਜੋ
 ਕਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿੰਘ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ। ਤਾਤ ਪਰਥ ਏਹ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਬੇਟਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਨੇ ਪਥਰ ਨੂੰ ਕੀ ਸਨਿਗਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਬੀਚ ਰਹਤਾ ਹੈ,
 ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਪੂਰਨ, ਤੇ ਸਿਖ ਭੀ ਤਨ, ਮਨ, ਧੰਨ ਦੇ ਨਿਬੜੇ ਤੇ ਕਾਰਜ
 ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਖ ਵਾਨੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ। ਤਬ ਇਹੁ ਪੁੱਤਰਾ
 ਧਾਰ ਕਰ ਮੇਂ ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਰਵਨ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਗੁਲਾਏ ਕਰ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸਜੀ ਭੁਜਾ
 ਪਕੜੇਗਾ। ਤਿਸ ਦੁਆਰਿਓਂ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤੀਰਥ ਕੁਰੂ ਖੇਤ੍ਰ
 ਆਦੀ ਤੇ ਸਾਤ ਪੁਰੀਆਂ। ਮਾਇਆ ਪੁਰੀ (੧) ਮਥੁਰਾ ਪੁਰੀ (੨) ਆਵੀਤਕਾ ਪੁਰੀ (੩)
 ਦੁਆਰਕਾ ਪੁਰੀ (੪) ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ (੫) ਕਾਂਤੀ ਪੁਰੀ (੬) ਕਾਂਚੀ ਪੁਰੀ (੭)। ਤੇ
 ਆਦਿ ਨੇ ਕਰ ਜੋ ਚਾਰ ਧਾਮ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਪਰਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਮਰ ਨਾਥ ਜੀ (੧) ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਥ
 ਜੀ (੨) ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਸੁਆਮੀ (੩) ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਪਤਿ ਧਾਮ ਜੀ ਬਦਰੀ ਨਾਰਾਇਣ (੪)

ਇਤਿਆਦਿਕ ਆਧਾਨ ਸੁਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਮੈ ਸਭ ਨਿਰਿਆ। ਪਰ ਮੁਕਤ ਪੁਰਾ
 ਕਾਮਨਾ ਰਹਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ ਮੈ ਹੋਏ ਨ ਦੇਖਾ। ਪੁਣੇ ਬਡੇ ਸਿੱਧ ਦੇਖੇ, ਸਕਤੀ ਵਾਨੇ।
 ਜੇ ਕਰ ਕਹੀਏ ਤੀਰਥ ਧਾਮਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲ। ਸਭੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ, ਹੈ, ਹੈ ਸਾਧ ਜੀ।
 ਇਹ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋ ਤੀਰਥ ਅਰ ਧਾਮਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ
 ਕਾ ਫਲ ਹੀ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਮੇਰੀ ਨੇਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਅਨ ਥਾ ਕੇਸਾ ਹੋਵੇ। ਤਬ
 ਮੈ ਫਿਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਚਿਤ ਕਰ ਪਰਮ ਨਿਰਾਸ ਹੂਆ। ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਜੀ ਕਾ ਸਨਾਨ
 ਹੂਆ। ਤਹਾਂ ਤੇ ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ ਤਬ ਅਨੰਦ ਕਰ ਪੂਰਨ
 ਹੂਆ ਸੋ ਕੇਸੇ ਨਿਕਟ ਨਗਰ ਕੈ ਜਬ ਮੈ ਆਇਆ ਤਬ ਮੈ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਸਿੰਘਸਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ। ਅਬ ਈਹਾਂ। ਤਬ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਿਤ ਲਲਚਾਇ।
 ਆਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਪਹਾੜੀਆਂ ਸਾਥ। ਜੁਧ ਕਰਨ ਚੜੇ ਸੋ ਅਨੇਕ ਤਰਾਇ ਕੀ ਸੈਨਾ ਸਾਥ
 ਜੰਗ ਕਾ ਸਮਾਨ, ਸਸਤ੍ਰ, ਬਸਤ੍ਰ ਆਦੀ। ਤਬ ਆਵਤ ਦੇਖ ਕੇ ਏਕ ਪੁਰਸ ਸੇ ਮੈ ਪੂਛਾ, ਜੇ ਹੈ
 ਭਾਈ, ਇਹੁ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਤਤ੍ਰ ਅਰ ਚਮਰ ਫੂਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਹਾ
 ਇਹ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈ ਗਿਨਾਨ ਕਰੀ।
 ਜੇ ਇਹੁ ਭੀ ਤਾਂ ਇਕ ਰਾਜਾ ਹੂਆ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲ ਹੈ। ਅਰ ਇਨਹੁ
 ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣ ਕੇਸੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਬ ਕੋਊ ਪੂਰਬਲਾ ਸੁਭ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੂਆ ਮਨ ਮੈ
 ਇਹੁ ਆਈ ਜੇ ਇਕ ਬੇਰ ਦਰਸਨ ਤੈ ਕਰ ਲਈਏ। ਤਬ ਆਇ ਨਿਕਟ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ।
 ਫੇਰ ਪੂਰਬਲਿਆਂ ਭਾਗਾਂ ਨੇ ਨਿਕਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਂਦਾ। ਮੇਰਾ ਉਤਮ ਭਾਗ ਓਹੀ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ, ਸੋ ਮੇਰੀ ਬਾਛਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਕਰਤ
 ਹੋਵਾ। ਤਿਸੀ ਪਰ ਮੈ ਵਾਰਨੇ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਤੀਰਥਾਂ ਕੇ ਸਨਾਨ
 ਕਾ ਫਲ, ਸਰਬ ਧਾਮਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ, ਸਰਬ ਕਰਮੋ ਧਰਮੋ ਤਾ ਫਲ, ਮੈਨੇ ਟੇਹੀ ਮਾਂਗਾ ਸੀ
 ਹਰੀ ਤੇ। ਜੇ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ, ਸਰਬ ਇਕਾਗ੍ਰੀ ਜੀ, ਹੈ ਪਰਮ ਦੇਵ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਲੇ ਜੇਸੇ
 ਆਪ ਹੋ ਤਬਾ ਓਹੁ ਹੋਵੈ। ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮੁਝੇ ਹੋਵੈ, ਹੈ ਭਗਵੰਤ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੈ ਮੇਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਸਮਝ ਕਰ ਚੇਤਨ ਪੁਰਖ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਮੁਝੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਭਏ।
 ਜਬ ਮੇਰੇ ਆਵਤਾ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਦੂਰ ਹੀ ਤੇ ਸੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। "ਆਓ
 ਹੇ ਬੇਰਾਬਰੇ, ਜੇ ਭੁਮ ਭੁਮ ਆਇਆਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਜੀ ਭੁਮਾ ਪਕੜਾਇ ਦੇ"। ਤਾਂ ਭੋਲੇ ਜੇ ਭੁਮਾ ਪਕੜਾਇ
 ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨ ਮਾ ਕਰ ਵੰਡਵਤ ਉਰਵੀ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ
 ਹੋ ਆਏ ਪੁਨਾ ਉਤਤੀ ਕਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ। ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਚੁ। ਹੈ ਭਗਤ ਬਤਮਨ
 ਸੁਆਮੀ, ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੋ।
 ਅਰ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਕੀ ਦਿਜ ਰਿਖੀ ਸੁਰ ਅਤੀਤ ਕੀ ਰਖਿਆ ਭੁਮਹੀ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੈ

ਭਵਖੰਡਨ । ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਹੀ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਧੂਵ ਜੀ ਕਾ
 ਪਰਮ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਬਹੁੜੋ ਬਾਨ ਖਿਲਾ ਕਾ ਆਪ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕਰਾ ਹੈ। ਗੋਖਰ ਮੇ ਜੋ
 ਬੂਝਤੇ ਬੇ ਇਦ੍ਰ ਕੇ ਕੋਪ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿਕ ਜੋ ਜੋ ਤੈਨੇ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਸਭ ਕੇ
 ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋ ਬਾਏਬਾਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ, ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਸੇ।
ਕੇਸ ਇਹ ਹੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਦੁਖ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਮਲਾਰ ਹੋ, ਹੋ
ਭਗਵਨ। ਅਸੀਂ ਕਹਤੇ ਕਹਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ। ਅਰ ਮੈਨ ਭਏ ਤਥਨ
ਸੇ। ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਪਛੇ ਸੁਧ ਆਈ। ਤਬ ਮੁਖ ਸੇ ਐਸਾ ਬਚਨ ਬੁਲਤ ਭਏ।
"ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦਸਿੰਘ,
ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਪਛੇ ਸੁਧ ਆਈ। ਤਬ ਮੁਖ ਸੇ ਐਸਾ ਬਚਨ ਬੁਲਤ ਭਏ।
ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤਾਰਨੇ ਜੋ ਪੁਨਾ। ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਹੋ ਭਾਈ,
ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਫੇਰ ਕੁਮ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਕਾਏ ਪਰ ਰਾਮ
ਜੀ ਪਰਾਇ ਦੇਵੇ, ਹੋ ਭਾਈ। ਤਬ ਸਿੰਘਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕਾਏ ਪਰ ਰਾਮ ਜੰਗਾਧਰਿਆ। ਰਖਣ
ਸਾਬਹੀ ਮੈਨੂੰ ਤਿਲੋਕੀ ਕੀ ਹਸਤਾਮਨ ਖਧਰ ਪਏ ਗਈ। ਜੋ ਤਿਆ ਜੋ ਵਾਚੁ ਰੂਪ ਸੀ ਜੋ
ਸਹੀ ਅਸਤ ਰੂਪ ਧੂਏ ਤੇ ਧਉਲਵਤ ਜਾਲੀ ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਲੱਖ ਕਰ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ
ਜਾਣ ਕਰੀ ਮੇ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ ਕਉ ਪੇਵਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸਾਥ ਨੇ ਕੇ ਜੁਧ ਜੀਤ ਕਰ
ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਭਜਾਇ ਦਿਆ। ਅਰ ਰਣਜੀਤ ਨਜਾਰਾ ਬਜਵਾਇ ਕਰ ਫਤ੍ਹੇ ਕਾ, ਮੰਗਲਾ
ਚਾਰ ਸਹਤ ਘਰ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ। ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖਿਆਂ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਹੋਤੇ ਹੈ। ਮੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਤਾ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਕਉ ਤੇ
ਬਚਨ ਗੁਣ ਸੁ ਮੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਤਾ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਕਉ ਤੇ
ਬਚਨ ਗੁਣ ਗੁਣ ਸੇ ਤਾਂ ਪਾਸਾਨਦ ਮੇ ਮਗਨ ਰਹਿਆ, ਅਠੇ ਪਰਿ। ਪੁਨਾ ਮੈਨੂੰ ਪਾਸਾਨ
ਦੇਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਮੇ ਜੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ
ਹੋਰ ਨਹੀ, ਹੋ ਭਗਵਨ। ਅਯੋ ਜੋ ਰਜਾਇ ਆਪ ਕੀ ਸੇ ਸਭ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹੈ। ਦੁਕਮ ਹੋਇਆ
ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਕਾ ਅਸਾਫਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਜੀਰ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਰਤਖ ਪੁਨਾ ਜੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ
ਜੋ ਦੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੋ ਮੇ ਭੀ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਵੇ, ਹੋ ਦੇਵ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਇਹੁ ਤੇ ਅਸਾਫੀ ਖੇਡ ਹੈ।
ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੋ ਭਾਈ। ਇਹੁ ਭੇਖ ਭੀ ਤਾਂ ਅਸਾਫਾ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਹੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਿ ਬਨਾ
ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਹੀ ਰਹੋ। ਕੰਠ ਕਰ ਕੇ ਜਪ, ਜਾਪ ਜੀ ਜਯੋ। ਐਸਾ ਕੋਈ
ਤੀਬ ਸਕੰਲਪ ਨਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦੁਕਮ ਸੇ ਸਹਿਜ ਹੁਭਾਇ ਹੋਇ ਜੋ ਹੋਇ ਖਾਲਸਾ
ਏਕ ਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਵਿਛੋੜਦੇ ਹਾਂ, ਸਰੋਰ ਕਰ। ਜੋ ਨੇਤ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਤੁਸਾਡੇ
ਦੁਆਰਓ ਜੀਆਂ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਦੀ ਰਚੀ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ਕਾ ਭਯਾ ਹੋਵੇ।
ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਉਦਕ ਭੀ ਤੁਸਾਡਾ ਤਿਸ ਤਰਫ ਹੈ। ਜਬ ਮੇ ਦੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਇਸ ਤਰਫ ਆਵਾ
ਭਯਾ, ਹੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਕੀ ਜੋ ਭਈ ਸੇ ਮੇ ਕਰ ਦੀਨੀ ਹੈ।

ਆਪ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਰਣ ਲੀਨਾ ਕਰ ਕੇ, ਸੀਤ ਦੇਖੀਆ ਕਉ ਮਾਰ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਰਣ ਜੀਤ ਅਰ ਰਣ ਫੇਰਿਆ ਜੀ ਅਨੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਅਨੰਦ ਸਕਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਦਾਵਰੀ ਜੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਦਖਣ ਤਰਫ ਤਹਾ ਜਾਇ ਬੈਠੇ,
 ਜੋ ਸਤਿ ਜੁਗ ਕਾ ਅਪਨਾ ਅਸਥਾਨ ਸੀ ਪੁਨਾ ਰਾਖਸਾ ਨੇ ਦਘਾਇ ਲੀਆ ਸੀ। ਕਬ, ਜਬ ਸ੍ਰੀ
 ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ, ਸ੍ਰੀ ਹੇਮ ਕੁੰਠ ਸਾਹਿਬ ਪਰਬਤ ਮੈ ਜਾਏ ਕਰ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਹੇਮ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਪਾਇਆ। ਦਵੇਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਜੋ
 ਅਸਰਮ ਰੀਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਯਮਨ ਲੋਕ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਪੂਰਬ ਆਸ੍ਰਮ ਸਮਝ ਕਰ
 ਨੀਸਾਨੀ ਆਪ ਦੇ ਕਤ ਚੌਕੀ ਪਾਦਕਾ ਅਨਾ ਝੋਲੀ ਚਮਟਾ ਆਦੀ ਸੋ ਯਮਨ ਹਟ ਪਤਾ ਲੈ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਅਸਥਾਨ ਤਿਆਗ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਝੁਠੇ ਜੋ ਭਏ। ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ
 ਸੀਤ ਅਗੇ ਝੁਠ ਨਗੀ ਇਸਥਿਤੀ ਕਉ ਪਾਵਤਾ, ਪੁਨਾ ਭਾਨੂੰ ਆਗੇ ਰਿਮਰ। ਤਬਾ ਸੋ ਲਜਾਇਮਾਨ
 ਹੋ ਕਰ ਤਿਆਗ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਇਸ ਰੀਤ ਰਾਖਸਾ ਤੇ ਛੀਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ, ਜਗਤ ਜੀਵ ਤਾਰਨੇ ਕਾਰਨੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ
 ਪੂਰਬਾਰਧ ਸ੍ਰੀ ਅਬਚਨ ਨਗਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਉਲਤਾਲੀਸਮੋ ਧਿਯਾਯਾ। (੩੯) । ਤਹਾ
 ਪ੍ਰਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹਜੂਰ ਬੜਾ ਦੀਵਾਨ, ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਦੇਸਾਂ
 ਦੇਸਾਂ ਕੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਲਗਾਏ ਆਦੀ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਅਕੋਰਾਂ ਅਰਪਨ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਆਗੇ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਜਾਨ ਸਿੰਘ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭਾ ਮੇ
 ਤਿਸ ਸਮੇ ਜੋ ਹਜੂਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਕਾਰ, ਸੋ ਸਿਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਸਤਿ ਭਾਵਨਾ ਸਹਿਤ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ਪੁਨਾ ਅਪਨਾ ਭੀ ਸਾਈਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਾ
 ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹੁ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ। ਅਨੰਤ ਸਿੰਘ ਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਐਰ
 ਅਨੰਤ ਸੀਤ ਸਾਧ, ਲਖਮੀ, ਰਾਜ, ਪਰਜਾ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੀ ਤੇ ਆਸ਼ਿਤ।
 ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਅਰ ਸੀਤਲਤਾ ਚੰਦਰੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਦੇ
 ਰੂਪ ਆਸਰੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮੁਕਤੀ ਭੁਗਤੀ ਆਦਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੈ। ਅਨੇ
 ਪਹਿਰ ਲਾਗਰੀ ਲਾਗਰ ਕਰ ਕਰ ਅਰਥੀਓ ਪੀਤੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਹਿਤ ਛਤੀਹ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਮੇ ਜਬ ਸਿੰਘ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ
 ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੋ ਏਨੇ ਅਲਬਾ ਨਹੀਂ ਬੈਠਤਾ। ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ
 ਪਰ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ ਦੇਵ ਸਭਾ ਮੇ। ਸੀਸ ਪਰ ਚਮਰ ਚਾਰੂ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ। ਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਪਰ
 ਸੀਸ ਪਾ ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸੋ ਜੁਗਨ ਸਿਖ ਆਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀ ਛਤਰ ਕਾ ਜਲਕਾਰਾ ਧੁਲਾਏ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਸੁਆਮੀ ਆਗੇ ਠਾਂਡੇ
 ਹੋ ਰਹੇ। ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਆਗੇ ਅੰਗਦ ਹਨੂਮਾਨ ਹੀ ਮਾਨੇ। ਤਬ ਸੋ ਹਾਥ

ਜੇਹ ਕਰ ਕਪਤ ਭਏ। ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ, ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਮਾਨ ਜੀ, ਅਸਾਡੇ ਕਰੇ ਤੇ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਜੇ ਕਿਛ ਕਰਣੇ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਛਾ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨ ਸਵਧ ਜੀਆਂ
ਨੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ। ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਬੈਠਤੀ ਇਹੁ ਜੀਤ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਾਰ ਆਜੇ।
ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸੰਕ ਕਰ ਦੇਓ, ਮਤ ਭੈ ਕਰੇ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ।
ਜੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ ਜਾਗੀਓ ਨਿਵਾਜ, ਯਮਨ ਦੇਹ ਪਸਚਮ ਮੇ ਯਮਨੁ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਹੈ।
ਤੇ ਫੇਰ ਮਾਤੁ ਤਾਂ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਸਾਥ ਹੈ, ਤਿਨ ਕਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ,
ਸਿੰਘ ਜਾਣ ਕਰ। ਆਜੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਸੋ ਅਸਾਡੇ ਸੀਤ ਪਰ, ਹੇ ਅਜਾਨ ਬਾਹੁ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ
ਸੁਆਮੀ ਕਹਤ ਭਏ ਤੁਸਾਡੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਰਬ ਨਿਵਾਜੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਸਮਰਥ ਹੈ, ਹੇ
ਭਾਈ; ਤੁਸੀਂ ਨਿਸੰਕ ਜਾਵੇ ਸਤ ਤੁਮਾਰੀ ਪਰਜਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਪਗ ਈਧਨ, ਜੇ ਅਘ ਕੰਦਨ ਹੈ,
ਜੇ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਖਾਲੀ ਕਉ ਸਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੈ ਏਨ
ਹੁਕਮਿ ਕਰ ਪਸਚਮ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਗੁਰ ਆਸਾਮ ਤੇ ਕੈਸੇ ਨਿਕਸੇ ਜੈਸੇ
ਖੀਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਜੀਵਾ ਕੇ ਪਾਨ ਹੇਤ ਖੀਰ ਕੀ ਨਦੀ ਨਿਕਸੇ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੁਨ ਪਾਵਤੇ।
ਖੀਰੀ ਗੀ ਅਨੇਕ ਸਿਖਿਆ ਲੀਏ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਈ ਤਰਫ ਭੇਜੇ ਹੈ ਸਿੰਘ। ਸੋ ਉਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕੈਨ
ਕਰੇ; ਜੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭੇਜੇ ਹੈ ਸੋ ਦੋ ਨਗਰਾਂ ਕੀ ਕਥਾ ਜੇ ਮੈ ਬਡਿਆ ਸੇ ਸੁਨੀ ਗੁਨੀ ਹੈ, ਜੇ
ਕਕਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਸਾਹੀਵਾਲ ਨਗਰ ਬੀਚੇ ਜਾਇ ਪਰਵੇਸ
ਕਰਤੇ ਭਏ। ਮਾਨੇ ਗਿਆਨ ਵੇਰਾਘ ਮੂਰਤੀ ਪਾਰ ਕਰ ਸੋ ਚਲੇ ਹੈ, ਹਰਿ ਇਡਾ ਸੇ।
ਤਬ ਏਕ ਨਿਰਗਮ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਾ। ਤਹਾਂ ਗੋਰੇ ਕੀ ਮਲੀ ਕਾ ਫੇਰ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ।
ਤਿਸ ਦੇ ਸਭਾ ਕਰ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਤਹਾਂ ਵਿਦਾਇ ਕਰ ਪੋਥੀ ਦਸ ਸ੍ਰਿਥੀ ਪੜਨ ਲਗ ਗਏ।
ਤੇ ਬਾਹਰੂ ਦਾਤਨ ਲਿਆਇ ਕਰ ਰਖ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਕਲਮ ਭੀ ਤਹਾਂ ਭਰ ਕਰ
ਧਰ ਦੋਆ। ਜਲ ਅਰਥੀਉ। ਕੇ ਜਲ ਦੇਨਾ ਤੇ ਦਾਤਨ ਦੇਵਹਿ ਪੁਨਾ ਪੋਥੀ ਸੁਨਾਵਹਿ ਤੇ
ਮਿਠਾ ਬੋਲਹਿ ਅਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹਿ ਤੇ ਅਭਿਖ ਸਾਥ ਹੋਨੇ ਰਹੇ। ਅਨੇਕ
ਲੋਗ ਭੀ ਆਵਨੇ ਲਯੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਕਰ। ਤਬ ਸਾਹੀਵਾਲ ਕਾ ਬਲੈਚ ਸਰਦਾਰ ਬਾ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਜੁਧ
ਕਉ ਚਲਿਆ ਸੀ। ਸੋ ਤਿਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਆਇ ਨਿਕਸਿਆ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪੜਤਿਆ
ਸੁਣਤਿਆ ਕਉ ਸਥਾਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰਨੀ ਜੇ
ਮੇਰੀ ਜੀਤ ਹੋਵੇ ਸਰੀਕਾਂ ਭਾਈਆਂ ਸੇ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਗੁਰ ਸਿਖ: ਜਾਹਿ ਤੇਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਜੀਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਜੋ ਸੁਦਾਹ ਜੀਤ ਕਰ ਪੁਨਾ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਆਇ
ਨਿਕਸਿਆ। ਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਤੇ ਬਾਜ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ
ਨਕਲ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਬੈਠ ਕਰ ਸਰਧਾ ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਜੇ ਮੇਹਰਬਾਨ ਜੀ, ਆਪ ਕੋਹੁ ਜਗਾ
ਜੀਤ ਹੈ ਜੀ। ਮੈਥੇ ਕੋਈ ਚਗੀ ਰਵੇਲੀ ਨੈ ਤੁਸੀਂ, ਉਹਾਂ ਚਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰ
ਜਿਖੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਹੇ ਨਰ ਪਤ ਕੋਠਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਠਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਕੇ। ਜੇ ਕੋਠਾ ਰਿਗ ਪਰਤਾ ਹੈ।
ਤੇ ਜਿਸ ਕੇ ਪਰਠਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਚਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਠਾਲੇ ਵਰ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਹੈ

Blue Mohan Singh
Blue Mohan Singh

ਜਾਂ ਤੇ ਨਗਰ ਰੂਪੀ ਕੋਠੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਕੇ ਪਰਨਾਲਾ ਹੈ। ਸੋ ਨਗਰ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਹੈ ਮੋਰਚਾਨ ਜੀ, ਜੋ ਹਵੇਲੀ ਮਕਾਨ ਬੀਚ ਨਗਰ ਕੇ ਆਪੁ ਪਸੰਦ ਕਰੇ ਸੋਈ ਲੇਵੇ ਜੀਤੈ ਆਪ
 ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਵਾਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਏਹੀਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ
 ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ। ਤਬ ਨਰੈਸ ਕਰਤ ਭਯਾ, ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ, ਸੋ ਵਾਰੁ ਵਾਰੁ। ਤਾਂ ਉਹੀ
 ਸਥਾਨ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਤੀ ਭਈ, ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਸਵੇਬਤੀ, ਪੰਚਾਇਤੀ। ਅਜੇ ਕੋਊ ਨ ਥੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੋਢੇ
 ਹੋਤੀ ਭਈ। ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਅਬ ਤਕ ਜਹਾਂ ਰੀਤੀ ਹੈ ਸਬਦ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ
 ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁਤ ਕਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸਬਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੋਤੀ ਭਈ।
 ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਭਾਵ ਕਰ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਅਬ ਤਕ ਜਹਾਂ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਸਦਕਸਤਾ ਦੇਵੀਏ
 ਜਿਸ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਅਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਗਾਇਨ
 ਹੋਨਾ ਇਤਿਅੰਦਿਕ ਰੀਤੋ ਸੇ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰੂਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੋਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਬਨਮੁਖ ਦਰਬਾਰੀ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਹਾਥ ਕੀ ਨੀਵ ਧਰੀ ਭਈ ਤਿਸ ਹਰਾ ਮੇ ਅਬ ਤੀਕ ਅਧਿਕ ਜੋ
 ਅਧਿਕ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੀਓ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 "ਅਬਰਲ ਨੀਵ ਧਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ"। ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਏ ਵਾਰੁ।
 ਇ ਪ੍ਰਿੰਸਰ ਪ੍ਰੋਢ ਜਨੇ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾਕ ਸੁਨ ਕਰ ਮੈਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੁਤੇ, ਇਹ ਦਾਸ ਨੇ ਕਲਪਣਾ ਨਹੀਂ
 ਕਰੀ। ਜੋ ਕਰ ਐਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹੋਵੇ ਐਰ ਪ੍ਰੋਢ ਜਨੇ ਗੁਰ ਮੁਖੇ ਸਿਖੇ ਤੇ, ਤੈ ਭੀ ਵਾਰ ਵਾਰ,
 ਪ੍ਰਵਾਨ ਮੇਰੇ, ਸੀਸ ਪਰ। ਸਾਖੀ। ਤਬ ਸੋਈ ਸਿਖ ਜੁਗਲ ਗੁਰ ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ
 ਤੇ ਰਹੀ ਸਿੰਘ ਕਾਬਲ ਸੇ ਭੀ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਏਕ ਨਗਰ ਸੇ ਕੋਸ ਭਰ ਦੂਰ ਜਨਾਏ
 ਹੋਸੀ, ਤਹਾਂ ਹੀਸਠਾਨ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠ ਕਰ ਪੁਨਾ ਭੋਜਨਾਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ ਹੂਏ
 ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸੰਮਾਧੀ ਤਿਨਕੀ ਜੁਝੀ ਹੈ ਤੇਲ ਧਾਰਾਵਤ, ਮਨ ਪੂਰ ਚਿਤ ਹੋਕਾਰ ਬਿਭੀਆਂ ਸਰਤ
 ਅਪਨੇ ਸੁਭਾ ਤੋ ਰਹਤ ਹੂਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਬ ਦੋ ਧਾਮਨ ਆਵਤੋ ਭਏ। ਸੋ ਕੋਸੇ ਹੈ
 ਹਾਥੋ ਮੇ ਜਿਨ ਕੇ ਤਰਵਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਦੇਖ ਕਰ ਚਿੰਦ ਧਿਦੇਸੀ, ਪੁਨਾ ਸਿੰਘ, ਸੋ ਰਾਖਸ ਕੋਪਵੰਤ
 ਹੋਏ ਭਏ, ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ। ਸਰਪ ਤੇ ਰਾਖਸ ਪੁਨਾ ਸਿਤ ਦੇਖੀ ਇਨ ਕਾ ਕਾਰਣ ਕੋਪ ਕਾ ਕੋਨ
 ਕਹੀਐ। ਸੁਤੇ ਇਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਹੈ ਮਾਰਣਾ, ਨਾਰਣਾ। ਤਬ ਦੋਵੇ ਖੜੇ ਬਿਚ ਕਾ
 ਉਥੇ ਰਾਖ ਮਾਰਨ ਲੀਏ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਰਾਖ ਉਪਰ ਕਰਤੋ ਭਏ ਜਾ, ਤਬ ਦੋਨੋ ਕੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਖੁਸ਼ਕ
 ਕਾਸਟਵਰ ਹੋ ਕੇ ਖੜੇ ਕੇ ਖੜੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਇਹੁ ਉਪਮਾ ਆਈ ਹੈ
 "ਤੋਹੀ ਤੋਹੀ ਮੇ ਜੋ ਤਰਵਾਰਾ ਉਚੀ ਪੜੀ ਪਰਕਾਸੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਧਾਮ ਕੀ ਧੁਜਾ
 ਅਸਾ ਮੇ ਜੁਗਲ ਪਰਕਾਸਮਾਨ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹੈ। ਅਬਵਾ ਭਗਵਤੀ ਕੀ ਰਸਨਾ ਰਾਖਸੋ ਕੇ ਹਾਥੋ
 ਨਿਕਸ ਕਰ ਚਲੀ ਹੈ ਅਕਾਸ ਮਾਰਗ ਦੁਆਰਿਓ, ਹੁਮ ਲੋਕ ਕਉ। ਸੋ ਮਤਿ ਮੰਦ ਮੂਢ ਅਭਾਸ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿੰਘ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਿੰਘ

ਦੇਖੀ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਲੋ ਪਸੰਦਾਨ ਕਰਨੇ। ਲਗੇ ਮੁਖ ਸੇ ਘਿਖਾਵਣ ਸਿਖਾ ਕੇ ਕਰੇ ਰਹੇ
 ਪਰ ਰਿਨ ਕੀ ਸਮਾਧੀ ਹੀ ਨ ਖੁਲੀ। ਤਬ ਮਿਠੀਚ ਅਪਨੀ ਨੀਚਤਾ ਸਹਤ ਨਗਰ ਨੇ ਦੇਖ ਜਾਵਤੇ
 ਭਏ। ਤਬ ਨਗਰਵਾਸੀ ਲੋਕ ਮਹਾਸਨ ਔਰ ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਯਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਕੁਚਾਲੀਓ
 ਕੀ ਸਭ ਨਗਰੀ ਭੇ ਭੀਤ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਭੇਟਾ ਲੇ ਕਰ ਤਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ
 ਸਹਨੀ ਆਇ ਪਏ। ਦਰਸਨ ਕਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਸਨਮਾਨ ਹੁਏ। ਤਿਨਾ ਨੀਚਾ ਕੂ ਲਗੇ ਫਿਟ ਫਿਟ
 ਕਰਨੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਅਉਲੀਆਇ ਤਿਨਾ ਕੂ ਤਰਵਾਰਾਂ ਖਿਚ ਨੀਆਂ, ਲਖ ਠਾਣਰ
 ਹੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾ ਸੁਰ ਕਰ ਰਾਜਾ ਪਦਜਾ ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਗਰ ਮੇ ਅੰਚਰਾ ਪਾਇਆ
 ਹੋ ਆਪਨੇ। ਮੇ ਕਹਤ ਭਏ ਬੋਲਤੀ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਆਜੇ। ਅਜੇ ਉਨ ਕੀ ਸਮਾਧ ਹੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ
 ਐ ਮਿਹਰਬਾਨ ਜੀ ਐ ਖਤਾ ਕੋ ਬਖਸ਼ਿਦ ਜੀ, ਐ ਅਉਲੀਆਉ ਜੀ, ਐ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਜਾਤ ਜੀ, ਇਨਾ
 ਪਾਪੀਉ ਪਰ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰੀਏ ਜੀ। ਇਨ ਕੋ ਬਖਸ਼ੋ ਅਰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਦੇਹੋ, ਅਪੁਨੀ
 ਗਾਮਾ ਖੋਲਕਰ। ਐਸੀਆ ਗਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਆਬਹੁਸਾਰ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਿਆ ਜਿਸ ਤੋ ਦੇਖੇ
 ਹੋ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕੀ ਦੁਰਸਤੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ
 ਖੋਲੋ ਜੀ। ਤਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ ਗੁਰਸਿਖ ਨੇਕ ਖੋਲਤੇ ਭਏ ਮਾਨੋ ਕਮਲ ਖੁੰਦੇ
 ਹੁਏ ਖਿੜੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੋ ਰਾਜਾ, ਜੇ ਕਰ ਤੈਨੇ ਆਪਨਾ ਰਾਜ ਰਖਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕੋ, ਸੰਤ ਕੋ, ਸਾਧ ਕੋ, ਵਕੀਲ ਕੋ, ਗਰੀਬੋ ਕੋ, ਦੁਖਾਵੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇ
 ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਹੋਵੇ। ਨਗਰ ਮੇ ਵਾ ਡਗਰਮੇ। ਇਹ ਜਲਤਲਾਕ ਲਿਖ ਦੇਹੁ ਅਪਨੀ ਹਥੀ ਜੇ ਕਰ
 ਤੇ ਤਾਂ ਇਹ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਹਥੀ ਲਿਖਿ ਭੀ ਤੇ ਨਗਰ
 ਵਾਸੀਓ ਸੇ ਲਿਖਵਾਇਆ ਭੀ। ਤਬ ਦੋਨੋ ਕੇ ਹਾਥ ਉਤਰਤੇ ਭਏ, ਜੋਸੇ ਸੇ ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਏ; ਪੁਨਾ
 ਜੋ ਦੋਨੋ ਰਾਖਸ਼ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰਸਿਖੋ ਕੇ ਮਰੀਦ ਹੁਏ। ਭਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੀਆ
 ਕਰਮਾ ਪਰ ਸੋਸ ਤਿਨਾ ਰਾਖਾ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਅਸਚਰਜ ਮਨ ਭਯਾ, ਅਤ੍ਰਿ ਮੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੀ,
 ਨਗਰ ਜਲੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੇ ਧਰਮਸਾਲ ਯਨੇ ਤੇ ਹਮ ਚਲੇ,
 ਇਵੇ ਕੋਸੇ ਜਨੇ। ਯਨ ਪੈ ਹੀ ਰਹੀਏ। ਤਬ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਧਰਮਸਾਲ ਬਨਵਾਈ।
 ਜੋ ਗੁਰਸਿਖੋ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਤਥਾ ਸੇ ਮਾਸ ਅੰਦਰ ਹੀ ਤਹਾਂ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇ ਬਡੇ ਉਤਸਵ ਮਹਿਤ
 ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲਗਾਈ ਸਿਖ ਹੁਏ, ਰਾਜਾ ਭੀ ਮੁਰੀਦ ਹੂਆ। ਕਥਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਰਹੇ, ਭਜਨਾਨੰਦ; ਅਨੇਕਾ ਕੋ ਧਾਨੀ, ਮੰਤ੍ਰ, ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ ਆਦਿ ਕੰਠ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ,
 ਤੇ ਗੁਰਸਿਖ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ਅੰਨ
 ਕਰ, ਹਸਤ ਕਰ, ਜਲ ਕਰ, ਅਸਥਾਨ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਕੇ ਚਲਨੇ ਵਾਰੇ ਤਹ ਆਇ ਸੁਖ ਵਾਪਤੇ
 ਹੀ ਤੇ ਕੋਈਨਗੋਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੁਖਾਵਤਾ। ਸਭੀਸੀਵਾ ਅਹ ਚੰਦਨਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨਗਰਵਾਸੀ
 ਲਿਦੇਸੀਓ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਅਸਥਾਨ ਭੀ ਕਿਸੀ ਸੁਭ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਉ ਸਉਪ ਦੀਆ।

ਆਪ ਦੁਖਾਰਥਾਂ ਤੇ ਨਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਇਸੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕਥਨ। "ਮਮਤਾ
ਜਾਨ ਤੇ ਰਹੇ ਉਦਾਸ। ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸ"। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨੰਤ
ਅਸਥਾਨੇ ਪਰ ਗੁਰਿਸਖੀ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਕਰ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਵਨ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ
ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਇ ਦਰਸਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਅਚਲ ਨਗਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਮੇ।
ਚਲਨ ਕਮਲਾਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਤਹਾ ਕੇ ਅਥ ਬੈਠਤੇ ਭਏ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਭਗਤ ਬਛਲ ਹੋਲਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੇ, ਪ੍ਰਾਨਿ ਤਾਂ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉ।
ਸੇ ਰਾਧ ਜੋਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨਿਤਾ ਸੁਖ ਹੈ ਸੇ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਹੈ।
ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਹੈ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੂਰਤੀ। ਸ: । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਤ੍ਰਿਭੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਸਿਖੀ ਦ੍ਰਿੜਾਇਨ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਰਨਨ ਚਾਲੀਸਮੇ ਧਿਆਯਾ। ੪੦।
ਏਕ ਸਮੇ ਖੈਲੀ ਰੁਪਈਆ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਸਿਖ ਕੇ ਰਾਧ ਦੇਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ,
ਕਿਸੀ ਬਡੇ ਗਰੀਬ ਕੇ ਦੇ ਆਓ, ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਬਹੁਤ ਅਰਥੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸੇ ਨੇ ਕਰ ਨਗਰ ਨਦੇਕ
ਬਹੁ ਜਾਇ ਤਹਾ ਪਹੁਚਾ, ਜਹਾਂ ਬਹੁਤੇਰੇ ਹਾਟੇ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਹੈ। ਤਹਾ ਏਕ ਬਾਜਰ ਸੇ
ਕੋਈਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਕਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰਤਾ। ਜੇ ਮੇ ਅਧਲੇ ਆਜਿਰ ਮਸਕੀਨ ਕੇ
ਕੋਏ ਦਿਨ ਭੁਖਿਆ ਭਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਭਗਵੰਤ ਅਰਥ ਕੋਈਮੇਰੇ ਤਾਈਦਾਨ ਦੇਵੇ
ਫਾਦਨ ਭੋਜਨ ਵਾ ਰੁਪਈਆ ਪੈਸੇ ਕਰੇ। ਜੇ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇ ਅਪਨਾ ਅਰਥ ਸਿਧ ਕਰ ਲੈਵੇਗਾ।
ਤਹਾ ਸੇ ਸਿਖ ਬੁਨ ਕਰ ਮਨ ਮੋਇਹੀ ਨੀਕ ਆਈ ਜੇ ਇਹੀਬਡਾ ਅਰਥੀ ਹੈ, ਇਸ ਅਰਥ ਕਾ
ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਭੀ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ ਜੇ ਇਹੁ ਅਰਥ ਕਿਆ ਬੰਨ ਬਡੇ ਅਰਥੀ ਕੇ
ਦੇਨਾ ਤਾਂ ਤੇ ਚੰਗਾ ਮੇਲ ਬਨਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਬੰਨ ਕੀ ਖੈਲੀ ਤਿਸ ਕੇ ਰਾਧ ਦੇ ਕਰ, ਰੁਪ ਰੁਪ, ਸੇ ਸਿਖ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਯਾ ਅਰਥੀ ਕੇ ਨਖਣ
ਨਖਾਇ ਕਰ। ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਡੇ ਅਰਥੀ ਕੇ ਰਾਧ ਦੀਨੀ ਹੈ, ਸੇ ਖੈਲੀ।
ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰਧਾਮੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਘਟ ਘਟ ਮੇ ਪਟ ਪਟ ਕੇ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਕਰਤ
ਭਏ। ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਓਹੁ ਤਾਂ ਲੋੜ ਵੰਦ ਨਹੀ ਸੀ। ਸੇ ਤਾਂ ਮਸਕਰਾ ਸੀ ਪਰ ਅਭੀ ਜਾਵਹੁ
ਤਿਸ ਕੇ ਪੀੜੇ ਪੀੜੇ ਜੇ ਉਹ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦਾਓ ਸੇ ਫੀਨ ਲੇ ਆਓ। ਤਹਾ
ਸੇ ਸਿਖ ਤਿਸ ਕੇ ਪੀੜੇ ਪੀੜੇ ਦੋੜ ਕਰ ਜਥ ਜਾਤਾ ਭਯਾ, ਪੁਨਾ ਤੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਮਾਂਗਤਾ ਮਾਂਗਤਾ ਅਪਨੀ ਕੂਟੀਆ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਜਥ ਕੀਤਾ ਤਿਸ, ਤਹਾ ਸਿਖ ਸਾਧ ਹੀ ਮਲਕਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ
ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਹਾ ਸੇ ਧਰਤੀ ਖਨ ਕਰ ਜਹਾਂ ਅਜੀ ਧਨ ਹਰਾ ਧਾ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਾਸਾ, ਮਨ
ਕੀ ਪ੍ਰਾਨਿਤਾ ਕਰ। ਅਹ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਖੈਲੀ ਭੀ ਧਰ ਦੀਨੀ ਬਰਾਖਰ ਪਾਸ। ਤਹਾ
ਝਟ ਦੇ ਕਰ ਨੇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਖੈਲੀ ਹੁਰਾ ਖੈਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨਾ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਇ ਹਾਜਿਰ ਭਯਾ।
ਜਥ ਚਾਰ ਘੜੀ ਪ੍ਰਾਨਿਤ ਦਿਨ ਰਹਾ ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੇ ਇਹੁ ਧਨ
ਅਥ ਨੇ ਜਾਉ ਨਗਰ ਕੇ ਬਗਰ ਕੇ ਡਗਰ ਮੇ। ਤਿਸੀ ਡਗਰ ਮੇ ਏਕ ਸਵਾਰ ਆਵੇਗਾ

ਸਿੱਖਿਆ ਸਮੇਂ ਉਪਰ ਦੁਸਾਣਾ, ਹੇਮ ਕੇ ਕੰਕਨ ਕਰੋ ਮੈਂ ਜਿਸ ਕੇ। ਤਿਸ ਕੀ ਪੀਛੇ ਜਾਇ ਕਰ
ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਨ ਗੁਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਧਨ ਤਿਸ ਹਾਥ ਦੇਨਾ, ਸੋ ਬਡਾ ਅਰਥੀ ਹੈ। ਜੋ
ਸਿਖ ਬਜਾਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਖੜਾ ਭਯਾ। ਜਬ ਤੇਸੇ ਚਿਹਨ ਵਾਲਾ ਅਸਵਾਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਜੋਲ ਚਲਤਾ
ਚਲਤਾ ਜਹਾਂ ਚਹਤਾ ਸਾ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਉਤਰਿਆ, ਧਾਜ ਸੇ। ਤਬ ਤੁਰੰਗ ਕੇ ਪੀਠ ਪਰ ਹਾਥ ਫੇਰ
ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਬਾਜ ਰਾਜ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁਰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਜੀ ਤਾਈ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਜਾ
ਕੀ ਕਹਹਈ ਬੀਚ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੋਜ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖਤਾ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਘਰ
ਵਾਲੇ ਰਹਿਣੇ ਕਾ ਕਰ ਮਾਨਤੈ ਹੈ। ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਸੋ ਦੇਵਹੁ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਕੀ
ਖਾਣਾ ਦਾਣਾ ਕੇਸੇ ਬਣੇ ਔਰ ਪੀਛੇ ਸਨਾਈ ਉਡੀਕਤੈ ਹੈ, ਜੋ ਹਮ ਕੇ ਕਬ ਭੇਜਤਾ ਹੈ।
ਅਬ ਤੀਕ ਚਾਕਰ ਭੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਾਖਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੇ ਕਿਆ ਦੇਵਾਂਗਾ।
ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੋਕ ਕੀਆਂ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਚਿੰਤਾਤਰ ਹੋ ਏਨ ਜਾਇਆ। ਸੋ ਕਉਨੇ ਕੇ
ਓਨੇ ਸੁਨਤਾ ਸੀ। ਤਬ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕਰ ਅਪਣਾ ਭੀ ਮੁਖ ਨੁਕਾਇ ਕਰ ਜਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕੇ ਕਈ
ਇਹੁ ਪਛਾਨੇ ਨਹੀਂ। ਧਨ ਤਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਦੇ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਾ
ਨੇਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਇਬਰਜਤ ਕੀਆ ਸੀ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਾ
ਨੇਨਾ। ਤਬ ਜੋ ਮਾਯਗ ਮੇਂ ਸਿਖ ਚਲਾ ਭੀ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਭੀ
ਜਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਧਨ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਦੇਖੋ ਔਤਰ ਜਾਮੀ, ਦੀਨਾ ਨਾਧ, ਅਰਥੀ ਕੇ ਅਰਧ ਪੂਰਨ
ਕਰਨ ਹਾਏ, ਕੇਸੇ। ਪੁਨਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ~~ਕਿਉਂਕਰਨਾ~~ ਕਰਨ ਹਾਏ ਕੇਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ। ਇਤਨੇ ਰੂ ਸੋ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ
ਆਇਆ ਸੀਸ ਭ੍ਰਮਰ ਜਿਸ ਕਾਲੁ ਭਾਇਆ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ
ਕਹਿਤ ਭਏ। ਕਹੇ ਭਾਈ, ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਖਬਰ, ਸੋ ਕੇਸਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਜੁਆਮੀ ਜੀ,
ਇਹ ਬਡਾ ਅਰਥੀ ਸੀ। ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੀ ਜੋ ਕੇਵਲ ਧਨ ਹੀ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਵਾਰਾ ਸੀ। ਹੇ
ਜੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਸਭ ਧਿਧੀ ਕੇ ਜਾਨਣਹਾਰੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੇ ਜੀ ਮੇਂ ਪਛਾਨਤਾ ਸੁਜਾਨਤਾ ਬੁਧੀ ਕੀ
ਚਾਕਰਤਾ ਰੁਪ ਹੋ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤਬ ਜੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋਂ ਇਹੁ
ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੀਨਹੀਂ ਰਾਖਤਾ, ਜੋ ਕਰ ਦੇਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਪਖੰਡ ਸਹਤ
ਅਧਵਾ ਤਿਸ ਤੂ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਦਾਨ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਦੇਣਾ ਜਹਾਂ ਬੀਜਹੀਂ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਏ ਵਾ ਤਿਸ
ਕਾ ਫਲ ਫੁਲ ਅਤਿ ਫੁਦ੍ਰ ਹੋਵੈ। ਜਾਂਤੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਇਨਾ ਉਤਮ ਜੋ ਮਤ ਹੈ ਟੋਟਿਓ ਸਈਯੋ ਸੋ
ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ। ਤਧਾ ਗੁਰ ਬਰਨਾ। "ਇਨ ਸੰਗਤੀ ਸਭ ਐਸੇ ਰਹੇ ਜੈਸੇ ਪਸਵੇਰ"।
ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕੇ ਚਰਨੋ ਕੀ ਸਹਨ ਰਹਤੇ ਹੋ ਗੁਰਸਿਖ ਅਰ ਗੁਰਾਂ ਹੇ ਚਰਨ ਕਾ
ਬਿਜਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਸੇ ਬਿਵਹਾਰ ~~ਕਿਉਂਕਰਨਾ~~ ਏਨੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਸੇਵਨ ਕਰੇ, ਉਤਮ ਬੁਝ ਨੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ
ਜੀ ਵਾਚੁ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਏਕ ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਹੋ

ਗੁਰੂ ਦਰਸੇਸ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰੀਏਜੀਘ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਮੇਂ ਬੈਠਿਆਂ ਵਾ ਭੂਰੇ
 ਹੋਇਆਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਪੈ ਗਈ। ਸੋ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਜਿਤਨਾ ਠੇਕੁ ਕਾ
 ਝਮਕਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਇਤਨਾ ਕਾਲ। ਫੇਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਕਾਨੂੰ ਸਿੰਘ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਸਮਾਲ ਨੇਵਰੇ ਭਏ,
 ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਹੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮਨ ਨੀਚ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਜੋ ਦਰਸਨ ਕੇ ਮਾਵਾਂ ਭੈਣ ਆਈਆਂ
 ਹੈ ਗੁਰ ਬੁਝਦ ਕੇ ਸੁਨਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕੋਈ ਕਰਮ ਬਾਈ ਕਾ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਤਿਨ ਪਰ ਭ੍ਰਿਚਾਟ ਹੋਈ ਇਹੁ ਮਹਾਂ ਮਨ ਕੀ ਨੀਚਤਾ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਹਾਂ
 ਹੀ ਗੁਰੇ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹੁ ਦੀਵਾਨ
 ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਇਹੁ ਦਾਨ ਦੇਹੁ ਕਿ ਇਹੁ ਦੋਨੇ ਮੇਰੇ ਠੇਕੁ ਅਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ਇਸੀ ਵੇਲੇ।
 ਤਬ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਗ ਵਾਹਗੁਰੂਵਾਹਗੁਰੂ ਕਹਿ ਉਠੇ। ਅਜੀ ਆਪ ਮੇਂ ਐਸਾ ਦੋਸ, ਕਰਾਂ, ਆਪ
 ਤੇ ਨਿਰਦੋਸ ਹੋ। ਇਹੁ ਤੁਸੀਂ ਅਪਣੀ ਤਰਫੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ ਜੀ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੇ
 ਆਪ ਮੁਖੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬੈਠੇ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਭੀ ਰੋਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਇਹੁ ਨੇਤਰ
 ਮੇਰੇ ਦੁਸਮਨ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਥੀ ਵੇ ਮੁਖ ਕਰਨੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੋ।
 ਜੋ ਇਹ ਅਧ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਤ੍ਰੁ ਰਿਨਗੇ। ਤਬ ਤਿਸੀ
 ਕਾਲ ਚਸਮਾਂ ਤਿਨ ਕੀ ਅਧ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਵਣ ਤਰ ਕਹਿਤ ਭਏ।
 ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਪਣੇ ਮਨ ਪਰ ਖਬਰ ਦਾਰੀ ਰਾਖੀ ਹੈ। ਸੋ ਮਨ ਕੇ ਖੋਟੇ ਸੁਭਾਵ ਕਹਿ
 ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸੀਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ। ਵਿਨੁ ਮੰਗਨ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸਮਝਨਾ।
 ਅਹ ਕਧਾ ਬੈਠਾਨ ਕੀ। ਏਕ ਬਾਲਕ ਕਹੂ ਸੋ ਆਇਆ। ਦੋਨੇ ਹਾਥ ਭੀ, ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਨੇ
 ਤੇ ਮੁਖ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਧਾਮ। ਸੋ ਮੂਢ ਬਾਲਕ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਨੰਗ ਨੀਚੇ ਆਇ ਲੁਕਿਆ। ਜਬ
 ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਉਠ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀਸ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ। ਸੋ
 ਕਹਤ ਭਯਾ ਜਿਸ ਕੇ ਕਾਈ ਜਹਾਗਾ ਨ ਝਲੇ। ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਤੇਰਾ
 ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਤੁਥੀ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮੰਤਾਨ। ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ
 ਨੂੰ ਭੁਲ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਭੁਲ ਗੁਰੂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਜੀ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਤੇਰੇ
 ਹਾਥ ਕਿਉਂ ਕਾਨੇ ਹੈ ਤੇ ਮੁਖ ਕਿਉਂ ਕਾਲਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ:
 ਹੇ ਨਾਧ, ਜਿਥੇ ਦੇ ਪੁਰਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਆਪਸ ਧੀਰ ਨੜਤੇ ਹੋਵਹਿ। ਤਿਥੇ ਮੈਂ ਦੋਨੇ ਹਾਥ ਕਾਨੇ
ਕਰ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਬ ਦੋਨੇ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਸਾਹੀ ਵਾਲੇ ਦੋਨੇ ਹਾਥ ਮਲ ਦੇਦਾ ਹਾਂ।
ਫੇਰ ਵਜਾਇ ਦੇਦਾ ਹਾਂ ਤਾੜੀ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਮੁਖ ਕਾਨਾ ਕੋਸੇ ਜਾਣੀਐ। ਜਿਸ ਕਰ ਨਾ
 ਉਹ ਆਪਸ ਮੇਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਨਾ ਉਹ ਹੋਲਤਾ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਵਾ
 ਸਨਾਮਾਨੋਕਮ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੁਖ ਭਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਬੋੜਾ
 ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੀ ਨਾਗਤਾ ਐਸੇ ਮੁਖ ਤਿਨ ਕਾ ਕਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ।
 ਗੁਰੇਵਾਰ। "ਤਵਾ ਬਦਨੰ ਕਸਮਤੇ ਸਿਆਮ"। ਐਲਾਨੇ ਵਾਚੇ "ਮੇਰੇ ਮੁਖਦਾ ਸੁਣੇ

ਹੇ ਗੁਰੇ। ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਤਾਂ ਕਾਲਾ ਤੇਰਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਕੈਸੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ
 ਝਗੜੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਦ ਇਹੁ ਕਈ ਇਕ ਠਕੇ ਭੀ। ਤਦ ਤੁਰਤ ਹੀ ਆਪਸ ਮੇ ਮਰੇ
 ਟੇਕ ਨੇਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਨੇ ਮੈ ਅਵਗੁਨੀ ਹੀ। ਤਦ ਮੈ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕੇ,
 ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਕਾਠੇ, ਮੈ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮਲ ਦੇਤਾ ਹੀ। ਇਤ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਕਾਲਾ ਹੈ,
 ਹੇ ਗੁਰਾਈ। ਸੋ ਆਨ ਬਾਲਕ ਦੂਰ ਸਮਝੇ ਸਭ ਤੋ ਬਾਹਿਰ ਹਾਥ ਜੋੜੀ ਖੜਾ ਹੈ ਤੇ ਚੰਚਲ
 ਦਿਸ਼ਟ ਸਾਧ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ। ਗੁਰੇ ਵਾਰ। ਹੈ ਸਿਖੋ ਸਾਧੋ, ਗੁਰ ਮੁਖੇ, ਭਾਈ, ਸੁਨ ਠਵੇ ਇਸ ਬਰਤਾ
 ਕਾ ਸਿੰਧੀਤ। ਜੇ ਜਗਤ ਕਾ ਮੁਖ ਅਗੇ ਹੀ ਕਾਲਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਤੇ ਭੁਲਾ ਜੈ
 ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਤੇ ਕਹਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪਸ ਮੇ ਬੀਰਖਾ ਧਾਦ ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ
 ਨਿੰਦਾ ਗੁਗਲੀ ਕਰਹਿਓ। ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਨਾਲਜ ਕਰ ਵਾ ਮਾਨ ਆਦਿਕੋ, ਕੀ ਅਭਲਾਖਾ
 ਕਰ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਮੁਖ ਇਹ ਬਾਰਕ ਕਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਜੁ ਗੁਰਮਿਤ ਧਾਰ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਨੀਵੇਂ ਕਰ ਅਰ ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਮਤਸਰ ਮਾਨ
 ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਰ ਸੁਰਮਾ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਸਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤਮਾ ਹੈ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਤਿਨ ਕਾ ਜਾਇ ਬਧ ਕਰੇ, ਆਪਨਾ ਸੀਸ ਦੇਵੇ
 ਇਹੁਨੀ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ ਲੜਾਈ ਆਸਾਨੂੰ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਤਿਸ ਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵੀਓ। ਨਹੀਂ ਤੇ
 ਸਤਿਗੰਗ ਕੇ ਸੈਵ ਕਰ, ਅਰ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰ, ਕਾਲ ਰੂਪ ਸਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰੇ; ਸੋ ਕਿਆ, ਜੇ ਹੰਕਾਰ
 ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਸੀਸ ਦੂਰ ਕਰੇ ਐਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਬਾਰਕ ਗੁਪਤ ਹੁਆ। ਜੋ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਨੀਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਭਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੁਆ ਭੀ ਕਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਗੁਰਮਤ ਧਾਰਣੀ ਹੈ।
 ਗੁਰਕ੍ਰਮ ਦੁਆਰਿਓ ਭਾਵੇ ਕਹੂ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਚੁ। ਏਕ ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਕਠਾਰੇ ਪਰ ਧੋਏ ਹੈ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਮੇ। ਏਕ ਸਿਖ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀਰਾ ਸੀ ਸੋ
 ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਨੰਗਰ ਕਾ ਖਰਚ ਅਧਿਕ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅਜੀ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਾ।
 ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਬਿਨੇ ਕਰਤਾ ਭਾ ਜੀ ਗਤੀਓ ਨਿਵਾਜ ਆਪ ਕੇ ਇਹੁ ਹਰ ਖਰਚੇ ਕੇ
 ਕਾਮ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਇਸੀ ਕਰ ਭਲਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਕੇ ਕਾਰਿਜ ਆਵੇ ਪਦਾਰਥ।
 ਤਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਛਿਅਰਿਆ। ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨੇੜ ਮੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ
 ਹੈ, ਦਾਨ ਦੇ ਕਰ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਾਇਆ ਕੀ ਨੇੜ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਨੇ ਜਾਲਿਆ ਤਦ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ
 ਕੈਸੇ ਜਾਣੇਗਾ, ਅਰ ਭਲਾ ਤਿਸ ਕਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰੀਓ। ਤਾਂ ਸੋਧ
 ਹੋਸ, ਬਨਜ ਬਨ ਕਉ ਭਾਨ ਰੂਪ, ਜੋ ਬਚਨ ਰੂਪ ਕਿਣਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਹੇ ਸੋਮ
 ਮਤੀ ਸਿਖ ਜੈਸੇ ਬਨੇ ਤੈਸੇ ਜੜ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਦੀ
 ਭਲਾ ਹੈ। ਤਦ ਸੋ ਹੀਰਾ ਪਕੜ ਕਰ ਵਟੇ ਕੀ ਤੁਰਿ ਧੀਰ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ।

ਗਦਾਵਰੀ ਕੇ ਫੌਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਸਿਖ ਕਾ ਮੁਖ ਖੀਰਾ ਹੋ
 ਗਿਆ ਤੇ ਮਨ ਮੇ ਪਛਤਾਪ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ, ਅਹੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਇਨਾ ਨੇ ਵਿਅਰਧ
 ਖੋਇ ਦੇਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈ ਕਈ ਨਾ ਦੇਵਾ। ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਯਾ ਕੀਆ। ਨ ਅਪਣਾ ਅਰਧ
 ਕਿਵੇ ਸਿਧ ਕੀਆ ਇਸ ਕਰ ਨਾ ਮੇਰਾ ਅਰਧ ਕਿਵੇ ਸਿਧ ਭਯਾ। ਅਬ ਕਿਵੇ ਕਰਾ ਨਹੀ ਜਾਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨੂੰ। ਐਸੇ ਜਬ ਮਨ ਮੇ ਸੋ ਕਾਰਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ, ਸੋ ਸਿਖ, ਤਬ ਗਈ ਏਹੋੜ, ਜੋ
 ਗਹੀਬ ਨਿਵਾਜ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਵਿਅਰਧ ਨਹੀ ਗਵਾਵਨ ਹਾਰੇ, ਪੁਨਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ,
 ਤੇ ਅਰਤ ਗਰਨ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਵੇਦਾਂ ਮੇ ਤੇ ਸਭੀ ਰਿਦਿਆਂ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਬੋਲਿਆ।
 ਕਿਵੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਕਿਉ ਜੀਤਾਤਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਉ ਗੀਰਾ ਦੇ ਕਰ। ਤੇਨੇ ਅਸਾਨੂੰ
ਦੀਆ। ਅਸਾ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਮੇ ਸਰ ਦੀਆ ਜਿਥੇ ਤੇਰਾ ਦਾਨ ਨਾਸ ਹੀ ਨ ਹੋਵੇ।
 ਅਬਨਾਸੀ ਰੂਪ ਕਰਦੀਆ ਅਬੇ। ਜੋ ਕਰ ਤੇਨੂੰ ਹੁਣ ਭੀ ਹੀਰੇ ਕੀ ਚਾਹ ਹੈ ਤਾਂ ਨਦੀ ਧੀਰ ਸੋ
 ਨਿਕਾਸ ਨੇ, ਹੇ ਭਾਈਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਜੀ, ਅਬ ਖਬਰੇ ਹਾਰੀ ਜੋ ਜਲ ਕੇ
 ਏਕ ਕਰ ਕਰਾ ਧਰਿ ਗਯਾ, ਵਾ ਪੂਰਿਆ ਗਇਆ ਬਾਨੁ ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਕਹਤੇ ਭਏ
 ਜਾਇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੀਰਾ ਨਿਸ਼ੀਰ ਨਿਕਾਸ ਨੇ। ਸੋ ਸਿਖ ਨਦੀ ਧੀਰ ਟੁਬਕੀ ਨਾਇ ਕਰ ਕੀਆ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨੰਤ ਹੀਰਾ ਕੇ ਵੇਰ ਹੈ ਅਬ ਨਾਨੋ ਕੇ ਅੰਧਾਰ ਕਤਨ, ਜਵਾਰ, ਮਾਣਕ, ਸੋਤੀ ਤੇ
ਜੀਤਮਣੀ ਕੇ ਸਮੂਹ ਪਾਰਸ ਆਦੀ। ਤਿਨ ਮੇ ਸੋ ਹੀਰਾ ਮਣ ਕਾ ਜੈਸਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ
ਹੀਰਿਆਂ ਧੀ। ਕੀਐ ਜੈਸੇ ਬੈਸਨਵ ਮੇ ਚੰਡਾਲ ਹੋਵੇ, ਮਾਨੁਖ ਮਾਰੂ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਜਲ ਤੋ ਬਹਿਰਿ ਹੋ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਸੋ ਸਿਖ। ਹੇ ਗੁਰੇ
ਹੀਰਾ ਤੇ ਅਨੰਤ ਹੀਰੇ ਪੜੇ ਹੈ ਮੈ ਕੋਨ ਲਵਾਂ। ਤਾਂ ਅਨੰਤ ਕਲ-ਨਿਧਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ,
ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਹੀਰਾ ਸਮਾਲ ਨੇ, ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੀਆ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਉਪਜਿਆ ਤੇ
ਮਰਣ ਚੇਤੇ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ। ਜੋ ਕਰ ਮੈ
ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਵਾਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੇ ਹੈ। ਨਹੀ ਇਸਕੇ ਮੈ ਕੀਆ ਕਰੋਗਾ ਬਾਹਿਰ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਮਹਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਨ ਤੇ ਮੈ ਮਤਿ ਮੰਦ ਗਿਲਾਨ ਕਰੀ ਹੈ।
 ਆਜ ਮੈ ਸਰਬ ਪੁਨ ਨਸਟ ਕਰ ਲੀਏ, ਮੈ ਮਹਾਂ ਅਭਾਗ ਨੇ। ਅਬ ਅਜ ਹੀ ਨਰਕੋ
 ਮੇ ਮੇਰੀ ਧਾਰਤਾ ਲਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿਯਾ ਜੋ ਅਮਰਾ ਗੁਰ ਦੇਹੀ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ,
 ਜਰੂਰ। ਐਸੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਦੇਵ,
 ਇਹੁ ਹੀਰਾ ਭੀ ਇਨਹੀ ਮੈ ਰਹੇ। ਮੇਰੀ ਭੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ
 ਕੀਆ ਵਸਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹੋ। ਇਸ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋ ਸਰਣ ਹੋ, ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ।
 ਮੈ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੜਵੰਦ ਜਾਇਆ ਸੀ। ਅਬ ਮੈ ਜਾਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ
 ਮਾਲਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੀ
 ਲੋੜ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ

*Who was the
Emperor when Krishna lived*

41/42

ਹਵਾਨੇ ਕੀਤੇ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਇਕ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਜਪਾਵਣ ਕੀ ਇਹ
 ਰਖਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੇ ਹੀਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਤੇ
 ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਜੀਆ ਕੀ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੀ ਓਹ ਹੀਰਾ ਮੁਝੇ ਭੀ
 ਰਖਸੀਏ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ
 ਦੇਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਜਪ ਕਰ ਸਤਿ ਕਰੁ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ। ਜੇਹੇ ਬਲਦੀ ਅਗਨ ਤੇ ਜਲ ਤੋਕ
 ਦੇਵੀਏ, ਸੋਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਤਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲ ਹੂਆ। ਤਬ ਸੋ ਨਿਸਚੇ
 ਕਰ ਗੁਰੇ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ
 ਭਾਈ, ਇਹੁ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਪੁਨੇਕ ਕਾ ਸੰਗੀ, ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਤ ਭਾਨ ਭੀ
 ਰਾਧ ਜੋਰ ਕਰ ਆਦਰ ਕਰੇ ਸੋ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਦੋਆ ਅਰ ਇਹ ਘਾਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਰੀ ਸੰਗ ਕਾ ਅਧ
 ਹੀਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਾਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਹੀਰਾ ਭੀ ਦੋਆ ਤੇਰਾ ਨਿਫਲ ਨਾ ਹੂਆ।
 ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਤਾ ਹੈ: ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਭਗਵਾਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ
 ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਸਦੁ ਕਰਮਾ ਕੇ ਨਿਕੀਤਾ ਹੂਏ ਆਪ। ਐਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਸ ਕਰਮ ਨੇ ਆਪ ਸਿਧ ਕਰਨ ਲਾਗੇ ਸੋ ਕੀਸੇ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੋਵੇ। ਕਿਆ
 ਓਹ ਪਰਮ ਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸੋ ਨਾਮ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਤਿਸ
 ਕਾ ਮਨ ਤਨਾਈ ਧਨ। ਤਿਸ ਨਦੀ ਜੋ ਕੰਕਰ ਹੈ ਜੋ ਹੀਰਿਆ ਵਤ ਭਾਸੀ ਹੈ, ਤਹਾਂ।
 ਅਰ ਘਾਟ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਹੀਰੇ ਘਾਟ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ। ਸ:। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਸ੍ਰਿਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਹੀਰੇ ਘਾਟ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਇਕਤਾਲੀਸਮੇ ਧਿਆਯਾ। (੪੧) ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ ਦੇਵ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇ ਸੁਭੋਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਜੋ ਜਿਸ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੂਏ ਹਨ ਉਸ ਸਮੇ ਕਿਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਤਾਂ ਸਭਾ ਬੀਚ
 ਕਿਸੀ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਪੂਰਾ ਦੇਨੇ ਕੀ ਸਾਮ੍ਹਣ ਨ ਹੋਈ। ਕੇਵਲ ਇਕ ਸਿੰਘ ਰਾਧ ਜੋੜ ਕਰ ਬੈਠਤੀ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਠੀਕ ਬਾਕੁਤਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜਿਥੇ ਜੋਗ ਹੋ ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਬਗ੍ਰਾਹ ਹੈ।
 ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਅਨਪਗਯ ਜੀਵ ਜੋ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਬਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਦੇਵਨ ਕੇ
 ਦੇਵ, ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇ ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੂਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਰਤ ਭਏ ਠੀਕ ਹੈ
 ਤਿਸ ਸਮੇ ਸਿਕੰਦਰ ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਦੇਖੋ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਤੇ ਵੇਟੇ ਵਡੇ ਸਭ ਜਾਨਤ
 ਹਨ। ਅਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਰੀ ਸਭਾ ਮੇ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਸੰਕਾ
 ਸਹਿਤ। ਇਹੁ ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਾਮ ਅਰ ਭਗਤੀ ਕਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹੇ ਕਾ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਜਾਣਤਾ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਿਓ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਅਰਥ। ੧ । ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਏਕ ਸਮੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ: ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧੰਨ
 ਪਿਆਰਿਆ ਮੇ ਪਰਮ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸਮਾ ਗਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਉਥੇ ਕੀ ਜਾ ਕਰ ਬਚਨ

ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਸਾਡਾ ਸਨੇਹਾ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਈ ਜਾਉ। ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਧਰਨਾ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਮੁੜ ਜੋਤ ਆ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਠ ਹੋਏ।
 ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਫੁੱਟੇ ਰਜਾ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ ਦੀ
 ਆਗਿਆ ਜੋ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੀ ਹੋਈ ਸੋ ਦਸ ਦਾ ਇਕ ਚਰਣ ਅਦਰ ਤੇ ਇਕ ਬਾਹਰ ਸੀ ਸ੍ਰੀ
 ਸਚ ਖੰਡ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ। ਆਪ ਸਨੇਹਾ ਬਖਸ਼ੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤ
 ਭਏ। "ਖਿਆਲ ਪਾਤਸਾਹੀ। ੧੦। ਸਿੱਖ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਲ ਮੁਢੀਦਾ ਦਾ ਕਰਣਾ। ਤੁਹ
 ਜਿਨ ਰੋਗ ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਓਢਣ ਨਾਗ ਨਿਵਾਸੀ ਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਸੁਨ ਸੁਰਾਹੀ ਖਜਰ ਪਿਆਲਾ
 ਸਿੰਗ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਿਣਾ। ਸਾਰਕੀ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸਪਰ ਚੰਗਾ ਭਠ ਖੇੜਿਆਂ ਦੇ ਰਹਿ ਦਾ।
 ੧। ਏਹੁ ਸਬਦ ਰੂਪ ਸਨੇਹਾ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁੜ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਗਏ।
 ੨। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ। ਹੈ ਭਾਈਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਸੇ ਅਨੰਕ ਲੀਲਾ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਰਹੇ। ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਨੋ ਕਾ ਅੰਤ ਸੋਸ ਸਾਰਦਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ
 ਕਿਤਨਾ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਿਠ ਹੋ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨਾਵਾਦ ਸਾਦ ਕਰਵਾਏ ਜੇ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਗ ਭੇਟਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਢਾਵੇ ਕੇ
ਚਰਨਾ ਪਰ ਟੇਕ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਆਪ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦਾਸ ਪਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਕਧਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਪਿਠ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇਕ ਨਿਮਸਕਾਰ ਮਾਯੂ ਹੈ। ਐਸੇ ਈਦਨਾ ਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸਥਾਨ
 ਆਇ ਇਸ਼ਧਿਤ ਹੋਵਤੇ ਭਏ ਧਰਮ ਸਾਲ ਮੇਂ ਗੁਨ ਭਾਵਤੇ ਹੁਏ। ੧੬ ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਈਸ ਭੂਖਨ ਭਗਵਾਨ
 ਕੀ ਜੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਈਸ ਬਨਜ ਬਨ ਤਾਨੂੰ ਕੀ ਜੇ, ਸਦਾ ਹੈ। ਦਸ ਬੇਨਤੀ। ਅਧ ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਧਾ ਕਾ ਕਥਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ, ਹੈ ਸੁਭ ਸ੍ਰੋਤਾ।
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਚਾਵਲਾ ਚਉਤਾਰੀ ਸਾਹੀ ਵਾਲ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ
 ਕੀ ਮਨਸਾ ਕਰ ਤੁਰੰਗਨੀ ਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੈ ਕੇ ਕੋਟ ਕੇ ਤੁਰਿਆ। ਤਾਂ ਮਨ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਉ। ਉਨ ਕੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮਤਾ ਦੇਖੀਏ
 ਕੈਸੀ ਹੈ। ਜਬ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਅਰਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਿੰਘੀ ਸੇ ਗਿਰ ਪੜਾ
 ਪ੍ਰਿਯਮੀ ਪਰ। ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤੰਗ ਬਚ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬੜਵਾ
 ਪਰ ਕੋਟ ਈਸੇ ਕੇ ਆਵਤਾ ਭਗਾ। ਆਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰ ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੈ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਸਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ
ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ। ਜੇ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਗਾਨੀ ਹੋਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤਾਂ ਆਪ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਨਿਦਿਆਂ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਜਾਂਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਅਖਲਤਰ
 ਆਤਮਾ ਵੇਦ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੋਨ ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਤ ਤੀਟ ਹਾਂ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅੰਤਰ
 ਆਵਾਤੇ ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਜਾਮਤਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਸਿਤ ਤੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਸੁਦਰ ਕਰ ਸੇ ਦੇਵੀ ਦਾ

ਨਜਾਇਮਾਨ ਹੁਆ। ਤੈ ਸੰਤ ਕੇ ਪਗਨ ਪਰ ਗਿਰ ਪਕਾ। ਤੈ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
 ਧਖੀ। ਤੈ ਸੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਗੁਰੂਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ।
 ਦੁਸਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ। ਤੈ ਚਉਗਰੀ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰੀਏ। ਤੈ ਸੀ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੇ ਤੂੰ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਇਵਾ ਕਹ ਨਾ ਆਵਤਾ ਤੇ ਕਲਿਆਣ
 ਦੀ ਇਵਾ ਕਰ ਆਵਤਾ ਸਿਖ ਕਰ ਨੇਤੇ ਇਹਾਂ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪ ਤੇ ਤੈ ਬਖਸ਼ਿਆ
 ਤੇ ਸਿਖ ਕਰਣ ਕਾ ਕਮ ਨਹੀ, ਅਸਾਂ ਨੂੰ, ਸੀ ਵਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਜਾਵੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭ ਕਰਜ
 ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਗੁਰੂ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਕਧਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ
 ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਣਾ। ਤਬ ਸੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ
 ਅਪਨੇ ਜਵਨ ਮੇਂ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਲ
 ਮੇਂ ਸਤਾਰ ਸਿਖਣੇ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੇ
 ਜਗਤ ਕੀ ਜਤੁਰਾਈ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਨ ਜਿਦਿਓ ਹਾਰਨ ਨਿਕਾਸ ਦੇਤੇ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੜਾ, ਕਿਆ ਅਤਿ ਸੁਖਮ, ਤਿਸ ਕੀ ਤਾਰ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖਮ ਹੈ। ਅਰ
 ਜਿਤ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੁਤੇ ਹੀ ਅਤਿ ਚੰਚਲਤਾ ਕਰ ਬਡੀਆਂ ਉਪਾਧੀਆਂ ਕੇ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਿਨ
 ਉਪਾਧੀਆਂ ਕਰ ਅਤਿ ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਸੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਕਰ।
 ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਮਨ ਇਛਾਂ ਸਿਧ ਹੋ ਜਾਇਓ। ਪੁਨਾ
 ਤੈਨੂੰ ਕਾਈ ਲੋੜ ਨ ਰਹੇਗੀ, ਹੈ ਭਾਈ। ਸੰਸਾਰ ਕੀਆਂ ਸਭ ਲੋੜਾਂ ਤੇਰੀਆਂ
 ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਗੀਆਂ। ਨ ਸਤਾਰ ਸਿਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿਕਮਤ ਸਿਖੇ, ਬਿਨਾ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਵਾ। ਜੇ ਗੋਇਦ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨਿਸ ਕਾਪਟ ਹੋ ਕਰ। ਤਿਨ ਕੇ
 ਰਿਧ ਸਿਧ ਪੁਨਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਸੰਪਤਾ ਉਨ ਕੀ ਰੇਰੀ ਹੋਇ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਜਨ ਹੈ ਹੋਦ, ਉਸਤਤੀ ਮੇ। "ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕਰ ਮਨ ਮੇਰੇ।
 ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਸਮਰਥ ਕਲ ਜੁਗਿ ਸੁਨਤ ਸਮਾਧਿ ਸਬਤ ਜਿਸ ਕੇਰੇ। ਫੁਨਿ ਦੁਖਨਿ
 ਨਾਸੁ ਸੁਖ ਦਾਯਕ ਸੂਰੇ ਜੇ ਸੁਰਤ ਧਿਆਨ ਬਸਤ ਤਹਿ ਨੇਰੇ। ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਰਿਦੈ ਹਰਿ
 ਸਿਮਰਤ ਮੁਖਦੇਖਤ ਅਘ ਸੁਖਿ ਪੂਰੇ। ਜਤਿ ਹਰਿ ਹੁਇ ਜਿਧ ਸਿਧ ਚਾਹਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
 ਗੁਰ ਕਰ ਮਨ ਮੇਰੇ"। ਪੁਨਾ ਬਚਨ। ਏਲਨਾ। "ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਜਪ ਪ੍ਰਣਾਮਹੁ।
 ਸਬਦ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧ ਅਪੈ ਰਸਨਿ ਅਹਿਨਿਸ ਗੀ ਸਤਿ ਕਹਿ ਜਾਨੀਅਹੁ।
 ਫੁਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਮੁਖਹਿ ਗਿਆਈਐ ਅਨ ਮਾਦਗ ਤਜਹੁ ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕਹੁ।
 ਬਚਨ ਗੁਰ ਜਿਦਿ ਬਰਹੁ ਪੈਚ ਤੂ ਬਸਿ ਕਰਹੁ ਜਨਮ ਕੁਲ ਉਧਰਹੁ ਦੁਆਜਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ।
 ਜਤਿਤ ਸਭ ਸੁਖ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਏਵਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਜਪ ਪ੍ਰਣਾਮਹੁ"। ੧ ।

੪੩/੧੩

ਵੇਦ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੈ ਪੁਰਸੋ ਜੇ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਰਿਪਿ ਰਿਪਿ ਸੀਪਦਾ ਆਦੀ ਸੁਪਹੁ ਕੀ ਬਾਣਾ ਹੈ ਜੇ
ਅਤ੍ਰੁ ਪੁਤ੍ਰੁ ਲੋਕਾ ਦੇਨੇ ਮੇ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਤਾਂ ਅਵਰ ਜਗਤ ਜੀਜਾਰ ਦੁਖਦ ਜਾਨ ਕੇ ਤਿਨ ਕਾ
ਰਿਆਗ ਕਰ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀਨ ਗੁਰੂ ਹੀਨ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਗੁਰ ਗੋਇੰਦ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ
ਗੋਇੰਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਐਸੇ ਜਾਪ ਕਰੁ ਜਪੇ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਾ ਕਤਾਨੀਵਤ
ਅਚਿਤ ਹੀ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਵਰ ਕਾਮ ਤਿਆਗ ਕਰ
ਇਹੀ ਕਾਮ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ
ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਏਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ
ਮੈਂ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਸੋ ਜਪ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵਤ ਭਏ ਸਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ੨ ।

ਏਕ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕਹੁ ਰਹਤਾਸੀ। ਜੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਨਜਾ।
ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਏਨਤੀ। ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਜੀ ਕਿਵੇ ਮੇਰਾ ਭਾਂ
ਦਲਿਦੁ ਦੂਰ ਹੋਵੇ । ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਘਸ ਹੁਣ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਦਲਿਦੁ ਹਰਨ ਹੈ।
ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਆਰਤ ਸਿਖ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਇਕ
ਮਤ੍ਰ ਦਾਨੇਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਤੈਰੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰੇਗਾ। ਤੂੰ ਤਿਸ ਕਾ
ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਕਰ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਜੀ। ਸ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੁਖਾਰ ਇੰਦ ਸੋ
ਉਤਾਰੋ ਜੋ ਸੁਵਣ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਕਰੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਫ ਭਏ। ਕਾਨੜੇ ਕੀ
ਵਾਰ ਮੇ। ਤਥਾ। "ਸਭ ਏਨੇ ਰਾਮ ਰੋਮੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੋਮੋ" ਆਗੇ ਤਿਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
ਜਿਤ ਦਾਨਦ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ। ਕੀਨ ਕਰ ਜਾਪ ਜਪਤਾ ਭਯਾ ਸਾਰੀ ਤੁਕ ਕਾ।
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਭਾਈ ਨਾਮ ਤਾ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮਾਤ੍ਰ
ਤੇ ਹੀ ਸਭ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਨਦ ਲਾਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਧੋਰੇ ਕਾਨ ਮੇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਿਧਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਕੀ ਛਿੰਤ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਨਤ
ਗਰੀਬ ਅਤਿਬ ਧ੍ਰਮਨ ਆਦਿ ਸਭ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਤੇਰਾ ਦਾਲਿਦ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਸਵੇਦ ਕਾ
ਦੇਨਾ ਭੀ ਅਵੱਸ ਯੋਗ ਹੈ ਯੋਗ ਪੁਰਸੋ ਕੇ। ਜੇ ਕਰ ਏਤਾ ਨਾ ਦੀਆਂ ਜਾਇ ਤੇ ਧੋਰਾ ਹੀ ਦੇਣ
ਸੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੇ ਸੋਈ ਸਤ ਬਚਨ ਕਾ ਕਹਤਵ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਹਰੇ ਕਾਨ
ਖੋਵੇ ਜੋ ਧਨੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਸਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ ਦਾਰੂ ਅਰ ਬਿਗਾਨਾ ਹਕ
ਨ ਨੇਨਾ ਉਲਟਾ ਅਪਨੇ ਧਨ ਸੋ ਗੋਇੰਦ ਅਰਾਧਿਓ ਫਿਰ ਦੇਨਾ ਇਹੁ ਭਯਾ ਪੱਧ। ਸਤਿ ਰੂਪ ਵੇਦ ਕੇ
ਬਚਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜੇ ਇਹ ਸੋਵਿਆ ਹੈ ਭੇਖਜ ਰੋਗੀ ਨੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਲਿਦ ਰੂਪ
ਰੋਗ ਤਾਤ ਕਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਗਯਾ। ੩ । ਸ: ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤ੍ਰਿਪੀ
ਪੂਰੀ ਗੁਰੂ ਦਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਮਾਪਤ ਦਾਨਦ ਹਰਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਚਨੰਨ ਹੈਤਲੀਸਮੇ ਹਿਆਇ। ੪੨ ।

ਕੋਟ ਏਸੇ ਸਾਹ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਏਕ ਬਲੋਚ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਸੋ ਬਲੋਚ ਕੀ ਹੋਤ ਹੈ। ਬਧਾ ਬੁਰਾ,
 ਨਨਾ ਨੁਜਾ, ਚਚਾ ਚੋਰ। ਇਨ ਅਖਰੋ ਕਾ ਬਲੋਚ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਪਰਮ ਅਧਮਾਨ ਮੇ ਹੋ ਗਯਾ ਕਾਮ ਕਰ। ਏਕ ਕੋਈ ਖਤੀ ਮਹਜਨ ਸਿਤ ਕੀ ਤਨਜਾ
 ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀਵਤ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਰੂਪ ਪਰ ਸਨਾਨ ਕਰਤੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਖਤ
ਪਤੀਰੂਪ ਚਕੋਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸੋ ਅਪਨੇ ਨਿਕੋਤ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮੀਠ ਕੋਤ ਕਾ ਦਾਸ
 ਖਾਨ ਪਾਠ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਭਯਾ। ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇ ਚਿਤਾਯੂ ਚਿਤ ਜਿਸ ਕਾ ਵਿਆਕੁਲ ਸੋ
 ਮਤੰਤ ਨਿਸਰੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਪਿਤਾ ਕੋ ਮੈ ਧਨ ਮਾਨ ਕੋ ਲੋਭ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਪਾਸ
 ਪੁਠਾਵੇ, ਪਿਆਰੀ ਚੰਦ ਬਦਨੀ ਕੋ। ਐਸੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਿਨ ਕੋ ਦੇਤ ਭਯਾ ਮਨ ਸਿਰਦਾਰ,
 ਸੋ ਨਗਰ ਪਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਤਾਤ ਕਾਨ ਤਿਸ ਮਹਾਜਨ ਕੋ ਖਬਰ ਪੈ ਗਈ। ਸੋ ਵਿਆਕੁਲ ਮਨ ਹੋ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਮੁਕਤ ਮਣੀ ਕੀ ਆਇ ਸਰਨੀ ਪਾਇਆ। ਪੁਠਾ ਰੋਇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਜੋ ਹੋ
 ਭਾਵਨ, ਇਸ ਅਪਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨਹੋਰ ਹੋਏ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰ
ਜਵਾਗਾ ਮੋਹਰਾ ਖਾਇ ਕਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਰਤ ਭਏ; ਹੋ ਪਿਆਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜਧੇ ਜੋ ਸਭ ਦੁ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਲਵਾਈ ਨਹੀਂ ਲੇਪ ਮਾਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਚਿਤ ਰਹੇ
 ਸਦਾ। ਤਬ ਸੁਰ ਆਕਸ਼ੀ। "ਚਿਤਾ ਫੜ ਅਚਿਤ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਲਗ ਪਾਈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਕਰ ਇਕ ਨਾਮ ਹੀ ਜਧੇ ਤੇ ਕਨਿਆ ਕੋ ਸਾਧ ਲੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਗਿਰੀ ਹੋਰ ਘਰ ਰੈਨ ਬਸੇਰਾ ਕਰ
 ਨੈਵੇ, ਹੋ ਗੁਰਮੁਖ। ਗੁਰੂ ਭਨੀ ਕਰਨਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਧੇ। ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਸਭ ਵਿਘਨੋ ਤੇ ਰਹਤ ਭਯਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਦੁਰਜਨ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਸੁਰਜਨ ਹੋ ਗਏ ਏਕ ਹੀ ਪਲਕ ਕੇ
 ਝਲਕ ਮੇ। ਜਬ ਭਲਕ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਤਰਫਤੁ ਅਵਏ ਮੇ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਮੇਲ ਹੂਆ ਤਿਸ ਕਾ
 ਮਾਰਗ ਮੇ ਹੀ ਪੁਨਾਖਿਰ ਨਿਆਈਂ ਬਲੋਚ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਨੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤਵਨਾ ਕੀਆ ਸੀ।
 ਸੋ ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਤ ਸਕੀਲਪ ਹੈ ਸੰਤ ਕੋ ਜਿਤਵੇ ਕੀ ਜੋ ਹੈ, ਸਦਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਮੇ ਫੁਤੀ ਜੋ ਹਾਈ
ਸੁਹਾਈ ਸੁੰਘ ਜੀ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਈਏ ਤੇ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਕਾਮ ਚਿਤਵਨੀ ਨਿਹਾਲ ਪੈ ਗਈ ਸੰਤ
 ਚਿਤਵਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸੀ। ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਘੋੜਾ ਤਿਸ ਤੇ ਉਤੋਰ ਕਰ ਸੰਤ ਕੋ
 ਕਦਮੀ ਆਇ ਨਗਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਜੀ ਸਰਨ ਉਚਾਰਤ ਭਏ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਜੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ
 ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਖੁਸ ਕੀਆ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਰਵਰਦਾਰ
 ਕੇ ਰਸੂਲ ਹੈ, ਵਕੀਲਤ ਕਰਨ ਹਾਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮੋਹਰਸਾਨੀ ਹੋਵੀਏ ਤੇ ਕੋਈ ਖਿਦਮਤ ਕਾ
 ਕਰਮਾਨ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਈ ਪਰਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਜਾਨੈ ਤਾਂ ਸੁਖ
 ਪਾਵੇਗੇ। ਜੋ ਕਰ ਅਨਿਆਇ ਕਰ ਸਿਰਾਨਾ ਸਰਮ ਅਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀਨ ਕੀਤਾ ਚਾਹੇਗੇ ਤਬ ਦੀਨ
 ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਹਭਾ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗੇ। ਜੋ ਏਥੇਮਾਨ ਹੋਰਨਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਕਰਮ ਸੋ ਦੇਸਕ ਕੀ ਅਜਨ ਕੀ ਸਜਾ

ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਇਥੇ ਉਨ ਕੀਦੇਹੀਕੇ ਰੋਗ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਜਹਾਨ ਦੀ
 ਪਲੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੇ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸਜਾਇ ਭੀ ਸਜੀ ਉਹ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੀ ਨੀਅਤ ਭਲੀ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ
 ਬੀਮਾਨ ਮੇ ਜੇ ਰਹਤੇ/ ਹੈ ਐਰ ਇਹਾਨਾ ਹਕ ਜਿਨ ਕੇ ਮਹੁਰਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਹਿਸਤ
 ਮੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪਰਾਈ ਧੀਅ ਭੈਣ ਤਰਫ ਕਦੇ
 ਪੋਈ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਦੇਖਾ ਪਾਕ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਤੇ
 ਸਾਈ ਚੇਤੇ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਣ ਕਰ ਅਤਿ ਭੈ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਸੀਤ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰ ਸੀਸ
 ਧਰ ਕੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ ਪਿਛਲੀ ਤਕਸੀਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਤ ਕਰੀਏ। ਅਸੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਸੋ ਮੇਰੇ
 ਸੀਸ ਪਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਪਰਜਾ ਮੇ ਪੁਰਸ਼ ਭੀਤਰ ਹੈ ਸੋਪਿਉ ਭਿਰਾਉ
 ਮਿਤ੍ਰ ਉਸਤਾਦ ਵਤ ਜਾਣੇ ਅਰਜੇ ਧਿਆਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਭੈਣ ਜਾਣੇ।
 ਹੋਰ ਮੇ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣਾ, ਫੇਰ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਕਰਣਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਖਉਡ ਰਖਣਾ
 ਦਿਨ ਭੀਤਰ, ਹੈ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸੀਤ ਕੇ ਧਰਨ ਜੁਨ ਜੁਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨ ਮੋਮਵਤ ਹੋ ਗਯਾ।
 ਐਸੇ ਸੁਣ ਰਿਦੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਿਆਇ ਪਰਾਇਣ ਭਯਾ। ਮਨ ਕਾ ਪਾਪ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਸੀਤ
 ਅਨਗ੍ਰਹਿ ਤੇ ਜਾਤੀ ਵੇਰ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਧੰਨ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਦਾ
 ਸਰੂਪ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਪਰ ਪਿਆਨ ਛੇੜੇ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਾਪ
 ਅਨਿਆਇ ਧਿਰੋ ਡਰਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਭਾਈ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸੀਤ ਹੈ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਲਕ
 ਰਾਮ ਜੀ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਉਪਕਾਰੀ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਥਾ ਮੇ ਬਹੁਤ
 ਸੀਤ ਮੰਡਲੀ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਮਨ ਕੀ ਕਿਏਕਾਰਤਾ ਨੀਏ। ਮਾਨੋ ਮਾਨਸੀਰ ਪਰ ਹੋਸ ਸਭਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਐਤੀਆ ਕੇ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਪੈ ਪਾਨ ਕਰਿ। ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇਖਰਿ ਜੋ
 ਇਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨ ਅਰਧ ਸਿਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਰਾਪ ਕਰ।
 ਤਹ ਸੁਖਾ ਸਰੂਪ ਹਸਕਰ ਕਰੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਨਾਇ ਕਰਿ ਕਥਾ ਮੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੇ।
 ਜੋ ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਸਾਡੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਗੋਲੀ ਟੁਰ ਪਈ ਹੈ, ਹੇਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਹੁਣ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਣ
ਨਿਮਤਾ ਕਾ ਬਚਨ ਜਿਸ ਤੇ ਰਿਦਾ ਜਗੀਓ ਅਰਬੰਦਗੀ ਭਰਵਾਨ ਕੀ ਐਸੇ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਹੈ ਸੀਤ ਜੀ,
 ਮੇ ਤਾਂ ਹਕੀਮੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਜਹ ਕੋਈ ਕਥਾ ਮੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ
 ਉਤਰ ਪੂਛੇ ਤਹ ਹੋਰ ਸੀਤ ਬਡਿਆ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਆਦਿਕੋ ਕਾ। ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ
 ਜਿ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਇਨ ਬਡੇ ਸੀਤਾਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਲੇਵਹੁ ਜੀ। ਸਭ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਕੇ
 ਰਿਧੇ ਸੋ ਪਵਾਨ ਕਰ ਫੇਰ ਕਰਨਾ ਮੈ ਕਿਹੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ। ਐਸਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਛਿਪਾਵਣਾ।
 ਤਾਹੇ ਤੇ ਮਨ ਕਾ ਭੈ ਰਾਖਣਾ। ਮਤ ਮਨ ਗਤਿ ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਭਿਨ ਹੋਕਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਮੈਂ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨ ਹਾਰ
 ਸਿਆਨਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਹੋਕਾਰ ਕਰ ਭੀ ਸਦੁਭ ਅਭਿਸਟਾਨ ਤੇ ਫੁਲਾ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਐਸੀ ਖਬਰਦਾਰੀ

ਮਨ ਪਰ ਰਖਦੇ ਸੇ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਆਇ ਏਠਨਾ ਫੂੜ ਦਰੀ
ਆਇਕੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੁਰਾਇਕੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਸਾਢੇ ਪਲੇ ਕਟੋਰਾ ਬਾਹੀ ਨਈ ਆਵਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਜਲ
ਪਾਣ ਲੀਏ। ਤਬ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜਲ ਪਾਏ ਜਲ ਕੁਰਾਵਨ ਹਾਰੇ ਨੇ ਸੰਤ ਸਹਜਧਾਰੀ ਕਉ ਜਲ ਛਕਾਇਆ ਹੈ
ਜਬ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਦਸ ਕੋ ਭੀ ਜਲ ਪਿਠਾਓ। ਤਬ ਓਹੀ ਕਟੋਰਾ
ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਧ ਹੈ ਸਾਧ ਕੇ ਸੀਤ ਕਾ। ਤਬ ਭਾਈਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਪ੍ਰਵਤਾ ਹੈ, ਉਹ। ਜੀ, ਇਸੀ
ਕਟੋਰੇਮੇ ਆਪ ਕੋ ਜਲ ਲਿਆਏ ਦੇਵਾਂ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਉਤਰ ਕੋਈ ਨਾ ਦੀਆ।

ਜੇ ਇਸੀ ਮੇ ਲਿਆਇ ਅਥਵਾ ਮਾਰਜਨ ਕਰ ਲਿਆਇ। ਤਬ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਮਾਰਜਨ ਕਰ ਕੇ ਕਮਲ ਭਰ
ਲਿਆਇਆ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇ ਧਾਰ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਿ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ,
ਤੂੰ ਆਨੰਦ ਸਾਧਾਂ ਤੇ ਵੇਖੁ ਕਰਨ ਲਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਜੇ ਮਾਜੇ ਕਰ ਲਿਆਈਏ ਜਲ
ਤਾਂ ਸਾਧੋ ਤੇ ਵੇਖੁ ਖਹੇਦੇ। ਤੇ ਸੰਤ ਵੇਖੁਕੇ ਕੋਨ ਠੋਰ ਹੈ ਤਿਲੋਕੀ ਮੇ ਠਹਿਰਨ ਕਉ, ਹੇ ਭਾਈ।
ਜੇ ਕਹੇ ਇਸੀ ਮੇ ਪਿਠਾਇ ਦੇ ਜਲ ਸੇ ਕਿਉ ਨ ਕਹਿਆ। ਉਤਰ। ਇਸ ਤਰਫ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਬਿਰਧ ਧਿਰੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਛ ਨ ਕਹਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਰਾਖੀ। ਜੇ
ਸੋ ਲਿਆਏ ਦੇਵੇਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਜਲ ਤਪਾ ਹਕ ਪਾਨ ਕਰਲੇਵਾਰੇ। ਤਬ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਮਸਤਕ
ਟੇਕਤ ਭਾਜਾ ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਆੀ ਧਾ। ਪੁਨਾ ਕੋਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਰਖਾਰਧੀ ਜੇ ਸਿੰਘ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਜੇ ਕਰ
ਰੂਪ ਸੇ ਕੁੰਡ ਪੂਰਿਆ ਨਾ ਉਠਾਇ ਸਕੇ ਤਾਂ ਗੋਰੇ (ਖਾਲੀ) ਰੂਪ ਪਰ ਨੇ ਜਾਵਣੇ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
ਅਨੇਕ ਅਗਸਤ ਪਿਤਾ ਜੇ ਕੁੰਡ ਹੈ ਸੇ ਪੂਰਕਰ ਆਇ ਇਸੇ ਸਿੰਧੂ ਕਰਣੇ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆਂ ਕੀ ਚਉਪਾਈਆਂ
ਚਟਾਈਆਂ ਭੀ ਸੰਕਾਨ ਰਖਈਆਂ ਜੇ ਰੋਨ ਬੁਝੇਰਾ ਕਰ ਗਏ ਹੈ, ਸੁਖ ਸਾਧ। ਐਸੇ ਸੁਖ ਦਾਈ ਤੇ ਸਿਖਾਂ
ਕੇ ਸੁਭ ਸਿਖਿਆ ਰੂਪ ਕਰਤਵ ਕਰਣ ਵਾਰੇ ਸੇ। ੨ । ਏਕ ਭਾਈ ਆਫੂ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ
ਸੇਵਕ ਹੈ ਸੀ। ਜਿਸ ਕੀ ਕਥਾ ਪੀਵੇ ਭੀ ਕਹੇ ਆਇ ਹੈ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣ
ਆਵਤ ਭਾਜਾ ਸਾਧ ਜਿਸ ਕੇ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕਾ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਰਾਧਨਾ ਜਿਸ ਕੀ
ਦਸ ਬਰਸ ਅਵਤਾਰ ਅਰ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸੰਹੂਪ ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਨੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਚਰਨੇ ਪਰ ਸੀਤੋਸ
ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਜਬ ਉਪਰ ਸੰਤ ਸਨਮੁਖ ਮੁਖ ਕਰ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਹਰਿਜਨ ਬਾਨ ਚੋਰਤੇ ਭਏ:
ਹੇ ਭਾਈ ਆਫੂ ਰਾਮ, ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਸੰਤ ਸੰਗ ਮੇ ਸੋਧ ਦੇਵੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਧੀਣ ਪਰਮ ਸੁਫਲਤਾ ਜਾਨਕਾ
ਜੇ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਮੇ ਨਾ ਸੋਧੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕੀ ਸਾਦੀ ਨਹੀ ਕਰਣੀ। ਸੋ ਸੁਣ ਕਰ, ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਾ ਉਤਰ ਕਹੁ
ਨਾ ਦੀਆ ਪੁਨਾ ਗੁਰਾਂ ਪਰ ਗਿਲਾਨ ਕਰਤ ਕਹਾ ਮਨ ਮੇ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਅਪਨਾ ਚੇਨਾ ਕੀਤਾ
ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਬਾਲਕ ਦੇਖਕਰ। ਸੋ ਅਪਣੇ ਘਰ ਆਇ ਕਰ ਰਾਤੋ ਰਾਤ ਨਦੀ ਪਾਰ ਇਕ ਰਾਮ ਮੇ ਤਿਸ
ਬਾਲਕ ਕੀ ਸਾਦੀ ਕਾ ਸਨਮੁਖ ਕਰ ਦੀਆਂ। ਮਨ ਮੇ ਕਪਟ ਏਹੁ ਜੇਕਰ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਾਧੇ ਪੂਛੇ ਭੀ ਬਾਲਕ
ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਤਾਂ ਮੇ ਕਹੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤੇ ਮੰਗੇਵਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਾਕਾ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਸੋ ਸੰਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ
ਫੇਰ ਕਈ ਕਹਤੇ ਹੀ ਨਾ ਭਏ। ਤਬ ਆਫੂ ਰਾਮ ਤੁਰਤ ਵਿਆਹ ਹੀ ਕਰਈਆਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ। ਤਬ ਕੋਰੇ ਕਾਨ

ਪੰਏ ਬਾਲਕ ਜੀਵਿਆ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਕਾ ਗ੍ਰਾਸ ਰੂਪ ਸੋ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਸੋ ਲਗਾ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਅਰ ਮਨ
 ਕੇ ਧਿਕਾਰਾ ਦੇਨ, ਆਤਮ ਰਾਮ। ਅਹੋ ਮੈ ਅਧੂਰਾ ਕੀ ਨੀਚਤਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪੁਨਾ ਬਾਲਕ ਕਾ
 ਭਲਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜੋ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕੀ ਧੋਹੀ ਉਮਰ ਜਾਨ ਕੇ ਮਾਤਰ ਰੂਪ ਪਟੀ ਤਰਫ਼ੇ ਦੇਖ ਕਰ। ਇਹੁ
 ਬਾਰਤਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸੁਆਮੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਆਖੀ ਜੋ ਬਾਲਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈ ਆਵੇ ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੀ
 ਧੋਰ ਧੋਸ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰ ਬਾਨੀ ਕੋ ਸੁਣ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਇਸ ਕੇ
 ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਦੁਖ ਨਾ ਪਵਾਨੀ। ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੈ ਆਵਣੇ ਕਰ
 ਬਾਲਕ ਕਾ ਭੀ ਮੋਹ ਘਟ ਜਾਇਗਾ ਸਬੀਧੀਆਂ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਸਬੀਧੀਆਂ ਕਾ ਬਾਲਕ ਸੀ। ਦੂਜੇ
 ਇਹ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਧੰਨ ਖਰਚ ਤੇ ਬਢਹਿਨੀ। ਤੀਜੇਨੁਖਾ ਕਾ ਦੁਖ ਨ ਹੋਵੇਗਾ।
 ਇਨ ਕੇ ਉਮਰਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਈ ਬਾਲਕ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਨਾਮ ਹਰੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ।
 ਪੰਚ ਸੋ ਜੋ ਇਹੁ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਹਿਨੀ ਤਾਂ ਇਨ ਪਰ ਸੰਤ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਾ ਹੋਇਗੀ।
 ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੀ ਜਿਸ ਕਾ ਫਲ ਹੈ। ਅਹੋ ਮੈ ਅਭਾਗੀ, ਮੈ ਲਿਖਸ ਭਲਾ ਨਾ ਜਾਨਤਾ ਭਯਾ। ਅਹੋ
 ਦੇਵ ਕੀ ਮਾਇਆ ਨ ਬੋਇਆ ਹੋ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਕਾ, ਸੋ ਮੇਰੇ ਵਤ ਦੁਹਿਦੁਖ ਕਲੇਸਾਂ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ,
 ਪਾਪ ਆਤਮਾ। ਪੁਨਾ ਕਹੀ ਇਕ ਜਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਹੁਨਿ ਖਿਆ ਕਰਾਵਤਾ ਭਯਾ।
 ਸੰਤ ਤੇ ਦਯਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੋ ਹਰਿ ਇਵਾ ਸਮਝ ਕਰ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹਿ। ੪੩ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਤਿਤਾਨੀਸਮੇ ਧਿਆਏ। ੪੩ । ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ
 ਕੀ ਬਰਮ ਸਾਨਾ ਕਾ ਮਹੰਤ ਭਾਈਝੰਡਾ ਰਾਮ ਕਾ ਸ੍ਰੀਰ ਮਾਂਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਦ ਸੁਨ ਕਟ ਸਾਹੀ ਵਾਨੇ
 ਸਾਧ ਪੁਨਾ ਫਿਰਹਿਨੀ ਤੇ ਕੋਟ ਸਰਮਸਾਲੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਭਾਈ
 ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਵੈਰਾਗੀ ਭਾਈ ਸਚੂ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀਤ ਠਾਨ ਜੀ
 ਭਾਈ ਮੁਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਿਕ ਹੋਰ ਭੀ ਸਾਧ ਬਹੁਤ ਮਿਲ ਕਰ ਕੋਟ
 ਆਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਸਨ ਪਾਇਕਰ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਸੈਠੇ ਪੇਰੀ ਪਉਣਾ
 ਕਰ। ਫਿਰ ਪੂਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਤ ਦੀ ਇਵਾ ਕੀ ਹੈ। ਕੋਈ
 ਦਾਨ ਪੁਨ ਕਰਣ ਕੀ ਵਾ ਖਾਣ ਪੀਣ ਕੀ ਸੋ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਨਿਕਟ
 ਆਇ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਖਾਨ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੀ, ਅਜੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਾਧਾਂ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਵਾ ਹੈ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤੇ ਫੁਟਣ ਕੀ
 ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਜਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਸਰੋ ਜੀਵਣੇ
 ਕੀ ਇਵਾ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ ਦਇਆ ਵੰਤ ਦਰਦ ਵੰਦ
 ਦਿਆਨ ਸੋ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ, ਅਸਾਡੀ ਪੰਚ ਬਰਸ ਆਰਥਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਸੋ
 ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਨਵੇ। ਜਾ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਇਵਾ ਹੈ ਜੀਵਣ ਕੀ ਤੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ

ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰ
 ਦੇਤੇ ਬਏ ਸੂਕੇ ਤ੍ਰਿਣਵਤ। ਕਿਉਂ ਜਿਨ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਲੀਏ ਸੀਸ ਦੇਵਣਾ ਸੁਖਮ ਹੈ। ਪਰਉਪਕਾਰ
 ਵਾਸਤੇ ਜੈਸੇ ਦਧੀ ਰਿਖੀ ਅਰ ਸਿਵੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੀਆ ਅਰ ਜੈਸੇ
 ਗਿਆਸਰ ਜੀ ਅਰ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਲੁਬਾਣਾ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋਇ ਰਨ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ
 ਸਮਝਨੀ ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕੋ। ਅਬ ਇਨਾਂ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਵਾਰਤਾ ਸੰਖੇਪ
 ਸਹਿਤ ਲਿਖਣੇ ਹਾਂ। ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਦਧੀਰ ਰਿਖੀ ਜੀ ਕੀ। ਰਿਤੁ ਕੇਤੂ ਨਾਮ ਸਾਧੋ ਦੀਪੋ ਕਾ ਰਾਜਾ
 ਬੜਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬਿਹੀਨ ਸੀ। ਐਰਾ ਰਿਖੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ
 ਦੂਜੀ ਰਾਨੀਏ ਨੇ ਜਹਰ ਦੇ ਕਰ ਮਾਰ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਬਿਹਬਲ ਜਾਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ
 ਅਰ ਐਰਾ ਜੀ ਨੇ ਦੂਸਰ ਦੇ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਬਾਨਿਕ ਜਿਵਾ ਦਿਤਾ ਬਾਨਕ ਤੁਠ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੇ
 ਰਾਲੀ ਨਿਕਾਸਕੇ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜਾ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮ ਮੇਂ ਜੁਧ ਵਿਰੋ ਭਜ ਗਿਆ ਸੀ ਸੇ ਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ
 ਮਾਰਿਆ ਸੇ ਅਧਰਮ ਕੀਤਾ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾਣ ਕੇ ਬਦਲਾ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਰਾਨੀਯਾਂ ਕੀ ਕੀਆਂ ਸਨ।
 ਮੈਂ ਰਾਮ ਜਲ ਖੁਡ ਵਿਥੇ ਪਾਂ ਕੇ ਮਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਇਸੀ ਕਰ ਉਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਹਰ ਦਿਤੀ ਹੈ।
 ਮੈਂ ਕਹਿ ਕਰ ਬਾਨਕ ਫੇਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਕਬੀ ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਪਾਰਬਤੀ ਨੂੰ
 ਸ੍ਰੀ ਸਿਵਜੀ ਕੀ ਜੰਘਾਂ ਪਰ ਬੈਠਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੰਸਤਾ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਪਾਰਬਤੀ ਕੇ ਸੁਪ ਕਰ ਦੇਤ ਦੇਹੀ
 ਬ੍ਰਿਤਾਸਰ ਕੀ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ ਤੁਸਟਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ ਪਰਬਤ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਕਾਲੀ ਬਣਵਾਨ ਦੇਹੀ
 ਦੇਤ ਕੀ। ਸੇ ਰੋਜ ਹੀ ਐਨੀ ਵਧ ਜਾਵੇ ਜਿਨੀ ਤੀਰ ਦੀ ਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੰਦ੍ਰ ਹਾਰ ਖਾਏ
 ਕੇ ਉਸ ਪਾਸੋ ਭਜ ਗਿਆ ਜਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਿਤਾਸਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਨਾ ਲਾ ਸਕਿਆ। ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਨਾਰੈਣ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਸਹੰਤ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਦਧੀਰ ਦੀ
 ਹਡੀ ਕਾ ਸੰਤ ਬ੍ਰਿਤਾਸਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਟੇਗਾ। ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਦਧੀਰ ਸੇ ਹਡੀ ਮਾਂਗੀ। ਯਦਪ
 ਇਹ ਭਾਰੇ ਕਸਟ ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਸੀ ਪਰ ਦਧੀਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਪ੍ਰੀ ਪਾਸੂ ਮਾਸ ਬਣ ਭਾਇਆ
 ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕਾ। ਅਰ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਹਡੀ ਨੰਗੀ ਦੇਖ ਕੇ ਨੈਕੇ ਬਸੰਤ ਵਿਸਕਰਮਾ ਪਾਸੋ ਬਣਵਾ ਕੇ
 ਦੇਤ ਦਾ ਗਲ ਕਟ ਸੁਟਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਦਧੀਰ ਰਿਖੀ ਜੀ ਹਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ। ੧ ।
 ਸਾਖੀ ਸਿਵੀ ਰਾਜਾ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜੇ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਮਿਤ ਇੰਦ੍ਰ ਬਜ ਬਣ
 ਕੇ ਅਗਨ ਜੋ ਬਣੇਗਾ ਬਣਿਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਉਡਤਾ ਆਵੇ। ਬਣੇਵੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ
 ਸਿਵੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਈ ਲੀਤੀ। ਬਾਜ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਜੀ ਰਾਜੇ ਪਾਸੋ ਅਹਾਰ ਮਾਂਗਤਾ ਭਇਆ।
 ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸ੍ਰੀਰ ਦਾ ਮਾਸ ਬਣੇਵੇ ਜਿਤਨਾ ਦੇਨਾ ਕੀਤਾ। ਸੇ ਉਹ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਐਨਾ ਭਾਰਾ
 ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਭੀ ਤੇਲ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ
 ਸਿਵੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਾਸ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਦਿਤਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਾਰਨ। ੨ ।
 ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਸਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਭਰਤ੍ਰੁ ਜੀ ਕੀ। ਇਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇ ਅਨੁਸੇ।

ਭਾਈ ਜੋਰੇ ਜੀ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਰਜੇ ਤਮੇ ਗੁਣ ਸਹਿਤ ਜੀ ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ
ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਦਿ ਸੁਭ ਸਤਿ ਕੀ ਹੁਆ ਹੈ। ਏਕ ਜਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਇਕੋ
ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀ ਸੋ ਮਿਤ ਭਇਆ। ਨੇਕ ਆਖਿਆ। ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਬ ਸੰਸਕਾਰ ਆਦਿਕ ਜੋ
ਕ੍ਰਿਆ ਮਿਤਕ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਉਸ ਸਵ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰਿ
ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਲਿਆ ਰਖਿਆ। ਸਿਖਾਂ ਬਹੁਤ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੁਰਦੇ ਕੇ ਨੈ ਜਾਏ,
ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰ ਦੱਖਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਇਕੋ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਇਕੋ ਅਸੀਂ ਅਪਣੇ
ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੀ ਸਾਥ ਇਸ ਕੇ। ਸਿਖਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ: ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ,
ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਬੜਾ ਹਠ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਝ ਹੋ। ਫਨਣ ਘੜਨ ਆਪ ਦੇ ਹਥ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਇਨਾਂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵਨ ਦੇਵੇ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ। ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਪਿਆਰਿਓ।
ਇਹੁ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਰਾਵ ਰੋਕ ਸਭਨੇ ਤਿਆਗਨਾ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਕਿਸ ਨੂੰ
ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਨਿਜਾ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਨ। ਤਬ ਸਿਖਾਂ ਨੇ
ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇਆ ਪਰ ਦੱਖਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸੀ ਸੋ ਚਿੰਨਾ ਹਠ ਧਾਰੀ ਰਖਿਆ।
ਸਿਖਾਂ ਪੁਨਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਹ ਤਾਂ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪੁਨਾਂ ਨੂੰ
ਤਜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਹਨ। ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੀ। ਉਸ ਜਮੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਿਨਵੇਰ ਬਚਨ
ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਨੜਕੇ ਨੂੰ ਜਿਵਾਉਣ ਨਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ।
ਦੀਵਨ ਬੜਾ ਲਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਨਾ ਉਠਿਆ। ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ
ਥੋਂ ਹੋਏ ਸੀ। ਉਨਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਇਕ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ
ਵੇਨਾ ਹਥੋ ਵਟਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਡੋਪਲੇ ਉਠ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਰ ਕੁਸਾਸਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ
ਦਿਤੇ। ਸਿਖਾਂ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਨੜਕਾ ਜੀ ਉਠਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਆਖਿਆ ਕੇਹਕੇ ਸਿਖ ਇਹੁ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੌਨ ਇਥੋਂ ਉਠਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਚੇਬਦਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਕ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਆਪ
ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਉਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੁੜਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਕੁਸਾਸਣ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਮੁਕਤ ਜੀ ਦੀ ਦੇਹ ਪਈ ਹੈ ਮੁਖ ਤੇ ਚਾਦਰ ਪਾਈ ਹੋਈ। ਜੁਣ ਕੇ
ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਆਖਿਆ ਸਾਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵਾਇਆ ਪੁਨਾਂ ਪੁਛਿਆ ਇਸ ਦੀ
ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ ਹੈ। ਸਿਖਾਂ ਆਖਿਆ: ਜੀ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਸੀ।
ਰਾਨੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਪ੍ਰਭੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਰਜਾ ਫਰਫਵੀਤੀ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ:
ਜੇ ਨੜਕਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੰਤ ਦਾਸ ਰਖਣਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬੜੀ ਸੰਤਾਨ ਵਧੇਗੀ। ਜੋ
ਭਾਈ ਜੋਰੇ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇਬੋੜੇ ਆਦਮੀ ਹਨ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਸੰਤ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਕਈ
ਧਿਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਾਉਂਦੀ। ਪੁਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਸਹਿਤ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸੰਤ ਦਾ

ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਜੀ ਦੀ। ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਜੀ
ਨੁਬਾਣੇ ਜਹਾਜ ਲਵ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦਾ ਵਣਜ ਵਸਤੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਸੀ। ਪੈਣ ਵਿਪਰਜੇ ਚਲਣੇ ਕਰ
ਘੋਰੇ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਹਾਜ ਅਟਕ ਗਿਆ। ਬਲ ਬੁਧ ਖਰਚ ਕੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਉ ਕੀਤੇ ਪਰ ਜਹਾਜ
ਨਾ ਹਿਲਿਆ। ਸਭ ਪਾਸੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਕੇ ਧੀਜ ਇਸਨਾਨਾ ਕਰ ਕੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੀ ਕੀਤੀ।
ਹੈ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ਸਰਨ ਪਾਲ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਦਿਆਲ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ। ਦੋਪਤੀ ਵਤ ਲਜਾ ਰਖੋ, ਇਸ
ਸਮੇਂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਹਾਲੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨਾ ਸੀ ਹੋਇ ਅਤੇ
ਗੁਪਤ ਰਹਤੇ ਸੀ ਨਿਮਖ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜਹਾਜ ਚਲਾ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਜਹਾਜ
ਟਿਕਾਣੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੂੰ ਬੜਾ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਖੋਪ ਕੇ ਬੈਰਨੇ ਕਰ । ਸੋ ਇਸਤੀ
ਪੁਤ੍ਰ ਨੌਕਰਾਂ ਸਹਿਤ ਬੜਾ ਕੋਸ ਧਨ ਕਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਸਾਥ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਸਤੇ
ਚਲਿਆ ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਖਨਾ ਅਰ ਦਸਵੀਧ ਕਾ ਧਨ ਭੀ ਅਰਪਨ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ। ਅਰ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ
ਦੇਵ ਨੇ ਐਸੀ ਕਠਨਤਾਈ ਵੇਲੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਜਿਥੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸਮੁਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਹਾਇਤਾ
ਦੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪਰਸਨੇ ਭੀ ਹੋਏ। ਜਬ ਮਹਾਰ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਪੁਛਿਆ। ਤਾਂ ਇਹੁ ਪਤਾ ਲਗਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਬਚਨ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਤਬਾ ਬਚਨ। "ਬਾਸਹਿ ਬਾਬਾ ਬੀਚ ਬਕਾਲੇ"। ਇਹੁ ਸੁਣ ਕੇ
ਬਕਾਲੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਈ ਸੋਢੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਨਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਏ ਹਨ, ਤੇ
ਅਣੇਕਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰ ਦੇਸ ਦੇਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਡੇਰੇ ਪਾਈ ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਬੈਠੀਆਂ
ਹਨ। ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਲੋਚਦੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੂੰ ਬੜਾ
ਧੀਰੇ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜਣਕੇ ਸਭਨਾ ਸੋਢੀਆਂ ਨੇ ਆਦਮੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਭੇਜੇ। ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਣੇ
ਸੋਢੀ ਦੀ ਉਂਤਤੀ ਦੇ ਪੁਲ ਬਨ ਕੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹੀ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਾਈ
ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੇ ਧੀਜ ਮੋਹਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਰਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਪੁਨਾ
ਧੀਰ ਮਨ ਤੋਂ ਨੈ ਕੇ ਸਭਨਾ ਸੋਢੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਦੋ ਮੋਤਾਂ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਚਿਤ ਵਿਚ
ਛਿਅਿਆ। ਜੇਹੜਾ ਸਚਾ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਮੰਗ ਲਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਹਾਜ ਦੇ
ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲ ਕਿਸੇ ਨ ਕਹੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਭੀਆਂ ਬੜੇ ਤਕੀਏ
ਲਗਾ ਬੜੇ ਫਰਸ ਛਿਛਾ ਕੇ ਬੈਠਨ ਵਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਜਤਾ ਦਾ। ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੋ ਹਨ ਸੋ ਅੰਦਰ ਘਰ ਦੇ ਇਕਾਤ ਨਿਜਾਨੰਦ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ
ਸਹਿਤ ਸਮਾਪਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਸਿਖਾਂ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ
ਪ੍ਰਗਟ ਢਾਨ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜਾਹਦ ਕਰੇਗਾ
ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਧਰ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੋਈ
ਹੋਰ ਭੀ ਸੋਢੀ ਹੈ ਐਸੀ। ਤਾਂ ਮਾਦਾਂ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ

ਹੀ

ਉਹ ਮਸਤ ਹੁਣਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਕਸ ਕੇ ਸੁਤਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੁੱਦ ਦੀ
 ਮੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਉਹ ਨੂੰ। ਆਦਰ ਕਰੋ, ਚਾਹੇ ਅਨਾਦਰ ਕਰੋ, ਉਸ ਦਾ ਸਤਕਾਰ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਸਿਤਕਾਰ
 ਕਰੋ ਉਹ ਨਾਲ। ਅਥੋ ਨਾ ਉਹ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਮਨ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਰਾਗ ਦਵੇਖ, ਕਰਦਾ ਹੈ।
 ਇਹ ਹੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਬੜੀ ਭੀੜ ਕੇ ਸਹਿਤ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਸਤੇ ਰਲਿਆ। ਜੀ ਹੁਣ ਜੀ ਕੇ
 ਫੁੱਲੇ ਸੇ ਹੁਣੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਸੇ ਵਰਜਨੇ ਕੇ ਵਸਤੇ ਦਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਅੰਦਰ ਜਗਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੈ ਜੋ
ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਾ ਹੀ ਮਿਲੇ। ਅਬ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਇਕ ਤਾਂ ਸਰਬਾ ਨਾ ਹੋਵੇਵੀ,
 ਜੋ ਪਤਾ ਨਾ ਦਿਆ। ਦੂਜੇ ਹੁਣ ਪਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘਟੇਵੀ। ਤੀਜੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ
 ਹੀ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਜਦ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਦੇ ਮੋਹਾਂ ਰਖ ਕੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ,
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਸਿਖ, ਸਾਰੀ ਭੇਟਾ ਦੇਹਿ, ਸਮੁਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਸਾਈ
 ਗਵੇਦ ਸਪੇਟ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੰਕ ਨੂੰ ਨੈ ਨਿਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ। ਥਾਈ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਗਈ, ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਨੇਤ੍ਰ
 ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੋ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਆਵਤਾ ਭਇਆ। ਮੁਖਮ
 ਸਾਤ੍ਰ ਕੀ ਬੜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁਵਾ ਲੀਤੀ ਬੜਾ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਤੇ ਪੰਚ ਸੇ ਮੋਹਾਂ ਅਵ ਹੋਰ
 ਕਈ ਵਸਤੂ ਜੋ ਰਾਗੀਦੀਆਂ ਸੀ ਸੇ ਨੈ ਲੀਤੀਆਂ। ਅਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਸਤੇ
 ਹੁਰ ਪਿਆ। ਅਜ ਹਜਾਰਾਂ ਲਖਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੀਨਵਤ ਜੋ ਤੜਫ ਰਹੇ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ
 ਦਰਸਨ ਰੂਪੀ ਜਨ ਬਿਨਾ ਸੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜੀਆ ਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ। ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ
 ਆਉਣਾ ਸਭਨ ਹੋ ਜਾਇਗਾ। ਇਸ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋਇਆ ਜਦ ਪਹੁੰਚਾ
 ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਾ ਭਲਾ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੁਣਾਇਆ। ਜੋ ਸਾਨੂੰ
 ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦਰਸਾਹ ਮੇ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੇ ਨੀਗਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ
 ਆਪੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਲੀਤਾ। ਤੇ ਭੇਟਾ ਜੋ ਕਿਾਇਆ ਸੀ ਰਖ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅਤੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ
ਕੇ ਧੋਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਦਰਸਨ ਦੀ ਪਿਆਸੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਖੁਲੇ ਦਰਸਨ ਦੀਦਾਰ
 ਆਖੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਹਸ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਟਲਿਆ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਤੁਰੇ ਚੜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਦੀ ਪਿਆਰੀ
 ਸੰਗਤ ਹੁਣ ਲਾਧਾ। ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਮਾਨੋ ਮਿਤਤਕ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲ ਗਿਆ।
 ਜੋ ਐਸੇ ਉਪਕਾਰੀ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਜੀ ਹੋਇ ਹਨ। ਪਿਛੇ ਭੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹਜੂਰ ਰਹਿ ਕੇ ਜੀਵਾ
 ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹਨ। ੪। ਸਾਖੀ ਗਿਆਸਦ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕੀ। ਇਨਾਂ ਕੇ ਤਖ ਪਰ
 ਭਾਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਭਏ ਅਰ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਜੋ ਮਨ ਯਾਛਤ ਹੈ ਜੋ ਮੰਗ ਲਏ।
 ਕਿਹੇ ਲੋਕ ਲੋਕਾਂਤਰ ਕਾਰਜ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਅਥਵਾ ਤੁਗਤੀ ਸਕਤੀਸਿਧੀ ਅਥਵਾ ਇਹ ਸਭ
 ਕਿਛ ਭੀ ਅਵ ਹੋਰ ਭੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾ ਬਿਲੰਬ ਮੰਗ ਲਏ। ਜੀ ਗਿਆਸਦ ਜੀ ਜੋ
 ਉਤਪੰਨ ਤਾਂ ਦੈਤ ਕੁਲ ਮੈ ਹੋਏ, ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਤ, ਪਰ ਕਰਤਵ ਇਨ ਜੀਵਾ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਅਨਮੂਥ ਹੈ।

ਕਰਨ ਕੇ, ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਏ, ਉਸਤਤੀ ਕਰ ਕੇ, ਹੇ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਨੇ ਸਿਧੀ ਸਿਧੀ ਮੁਕਤੀ ਦੁਹਤੀ
ਇਤ ਆਦਿਕ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੀ ਵਾਤ ਕੀ।
ਜੇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਵਰ ਦੇਹੁ। ਜੋ ਅਗੋਂ ਮਰ ਕੇ ਕੋਈ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਨ ਜਾਵੇ। ਜੀ ਭਗਵਾਨੋਵਾਰ।
ਹੈ ਤਪੀ ਮੈਂ ਸਿਰ ਮੋਰੀ। ਦੈਤ ਹੋ ਕੇ ਅਪਨੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੈਸੀ ਪਰਉਪਕਾਰ
ਕੀ ਬਾਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੰਗੀ ਹੈ ਐਸੀ ਕਿਸੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ। ਨਰਕ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵੇ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਤੀ
ਨਿਰਭੇ ਅਤੇ ਨਿਸੰਗ ਹੋਨੇ ਜੇ ਪਾਪੋ ਮੇ ਵਧ ਜਾਏ ਗੇ। ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮਿਯਾਦਾ ਇਕਾੜ
ਜਾਏਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਤੇ ਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ ਮੇ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਤਪ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ
ਪਿੰਡ ਭਰੇਗਾ, ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਨਰਕ ਮੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ। ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਮੁਕਤੀ ਮੇ ਤਾਂ ਕੀ
ਸਿਆ ਹੈ। ਐਸਾ ਕਹਿ ਕਰ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। । ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ।

ਪਰਉਪਕਾਰ ਰਾਜ ਸਿਧੀ ਏਕੁੰਠ ਆਦਿਕ ਹੁਖੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਕਸਟ ਅਨਾਦ੍ਰ ਸਹਾਰ ਨੈਣਾ ਸੀ
ਦੇਣਾ ਜਗਤ ਜੀਵੇ ਕੇ ਅਗਮ ਹੈ ਤੇ ਸਿਤਾ ਕੇ ਹੁਗਮ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਅਭਿਨ ਵੇਰ
ਤੇ ਉਹ ਤਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪੁਨਾ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਗਰੇ ਕੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਰਨ। "ਤਨ ਸੰਤਨ ਕਾ ਮਨ ਸੰਤਨ ਕਾ ਧਨ ਸੰਤਨ ਕਾ
ਕੀਆ। ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਸੁਬ ਕੁਸਲ ਤਹ ਬੀਆ"। ਸੰਤਨ ਬਿਨਾ ਅਵਰ
ਨਾ ਦਾਤਾ ਬੀਆ"। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਜੋ ਸਰਬੰਸ ਹੈ। ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਹੀ ਤਿਨਾਂ
ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਪਣਾ ਅਹੰ ਮਮ ਬੀਰਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਰਾਖਿਆ। ਅਰੁ
ਅੰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਆਰਥਨਾ ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ। ਇਸ ਕੇ ਜਾਤੀ ਬੈਰ ਬੀਰ ਸੇ
ਉਪਕਾਰ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਕਰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਤੇ ਖਰਾ ਸੌਦਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਨੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਖਰੇ ਜੋਏ
ਕੇ ਕਰਣ ਵਾਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੁਏ। ਜੋ ਆਰਜਾ ਅਪਣੀ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ
ਜੀ ਅਪਨੇ ਚਲਨੇ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ਕਰਤ ਭਏ ਉਠ ਕਰ। ਐਨਾ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਮੁਖੇ,
ਸਾਧਾਂ ਚਿਤ ਮੈ ਨਿਮਝਿਆ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਕਮਨੋਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਵਾਸਤੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਭ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਹੀ ਉਮਰ ਦਾ ਰਾਜ ਚਾਹਦਾ ਹੈ।
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਖਟ ਬਰਸ ਤੇ ਕਿਛੁ ਮਾਸ ਉਪਰ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਆਰਥਨਾ
ਇਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ। ਹੋਰ ਅਜ ਕਿਸ ਕੇ ਸਕਤ ਹੈ ਆਯੁ ਖਾ ਦੇਣ ਕਾ।
ਪੁਨਾ ਐਨਾ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਰੋਗੀ ਭੀ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ
ਹੁਖੀਆਂ ਕਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਕੇ ਚਾਤ ਪੜ ਗਈ। ਤਬ ਜਾਤ ਭਹਿ ਕਰ
ਪੁਨਾ ਸਾਧ ਸਵੇਰ ਕੇ ਸਾਹ ਜੀਵਨੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ
ਵਰਨਨ ਕੇ। ਇਹਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰ ਕੇ,
ਪੁਨਾ ਕੁਸਾਨ ਬਿਛਵਾਇ ਕਰ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਜ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੈਤੀ ਮੇ ਤਿਨ ਕੀ

ਜੋ ਸਮਾਇ ਗਈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਕੀ ਜੋਤ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਥਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਮੇਂ ਲੀਨ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਜਨ ਮੇਂ ਜਨ ਦੂਧ ਮੇਂ ਦੂਧ ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਘਟਾਕਾਸ਼ ਆਦੀ ਲੀਨ ਹੋਏ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੀਨ ਭਏ। ਕਿਆ ਦੇਹ ਸਬੰਧ ਤਿਆਰ ਕਰ
 ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਵਤ ਹਏ। ਜਿਸ ਕਾ ਯੋਗੀ ਜਨ ਜਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਹੋਸ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਿਖਤ
 ਦੇਵ ਅਰ ਜੜ ਭਰਖ ਆਦੀ ਸ੍ਰੀ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਪ ਦੇਵ ਜੀ, ਸਨਾਕਾਦਿਕ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਜਨਕ ਜੀ
 ਆਦਿਕੋ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਚਰਨੋ ਕਾ ਮਕੰਦ ਸੁਆਦਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਆ ਧਿਆਨ ਕਰ ਹੁਆ ਦ ਲੋਤੇ ਹੈ
 ਤਿਸ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਗੁਰ ਵਾਕੈ।
"ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਮਿਠਾਵੜਾ ਨਾ ਫਿਛੋੜਾ ਹੋਇ"। ਉਹ ਤੋਂ ਆਈ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੀ ਸੇ ਅਥ ਦੇਹ ਤੋਂ
 ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕਾ ਦੇਹ ਅਰੋਗ ਹੋ ਕਰ ਉਠ ਬੈਠਾ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਬਦ ਸਮੇਂ ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ ਅਤੀਤ ਆਇ ਇਕਤੁ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ
 ਪਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੜਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਾਹ ਜੀਵਣੇ ਸਾਧਾਂ ਨੇ
 ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹਨ।
 ਸੇ ਹੁਨ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਸਹੀ ਸਾਧ ਮੁਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਰਾਰਣ ਲਾਏ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਧੰਨ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਬਰਨ ਕੇ ਸਾਰੇ। ਆਪਸ ਮੇਂ ਸਾਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਦੇਖੋ ਭਾਈ। "ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੰਤ ਕਾ ਕਾਮ"।
 ਪੁਨਾ। "ਸੰਤ ਰੋਇਦ ਕੇ ਏਕੈ ਕਾਮ"। ਤਬ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸਰਬ ਸੰਤੋ ਸਹਤ ਪੁਨਾ
 ਉਹ ਸਾਧੂ ਭੀ ਜੋ ਕੋਟ ਗਏ ਸੇ ਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਵਤ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸਰੀਰ ਪਰਾਹਮਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਗਨੀ ਕਰ ਤੇ ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਸਾਧ
 ਸੰਤ ਜਹਾਂ ਇਕਤੁ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਪੁਨ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੰਖ ਬਾਜਿਤੁ ਹੁਨੀ
 ਅਠਾਰਦ ਸਹਤ ਤੇ ਸੰਤ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਕਰ ਹੋ
 ਸੁਖ ਸੇ। ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਈਦਨਾ ਆਦਕ ਕਰਕੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੇ ਭੀ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਹੁਨੀ ਟਾਕਤੇ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਰਤਵ ਬਾ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਗਰੜ ਪੁਰਾਣ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਜੀਸਾ ਆਦਿਕ
 ਸੇ ਸਭ ਕਰਤ ਭਏ, ਵੇਦ ਵਿਹਤ, ਸਰਸਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਸਵਸਨਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ
 ਹੋਇ ਬਾਰੰ ਬਾਰ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪ੍ਰਵਚਾਰਥੇ ਸੰਤ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨ
 ਬਰਨਣੀ ਚੋਤਾਲੀਸਮੇਂ ਧਿਆਏ। ੩੩ । ਅਬ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਬਰਨਣੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ
ਸੁਰਮ ਧਵਜ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰੋਇਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਖਸੀ ਸਰੂਪ ਭਏ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ।
ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਜੇਵਾਰਾਮ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹ ਜੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ।
ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਬ ਭਾਈ ਸਹਾਈ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚੇਲੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਅਬ ਸਭ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ੧ । ਭਾਈ

ਬਾਗ਼ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਰਾਮ ਰੂਪ। ੨ ।
 ਭਾਈ ਘੋਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਛੱਤੇ ਪੁਰ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਸਦਾ ਰਿਦਾ
 ਜਿਨ ਕਾ ਮਰਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਮੁਕਤ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਸਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਈ ਹੋ ਤਥਾ ਜੋ ਜਾਨੇ।
 ਸਤਵੇਂ ਭਾਈ ਅੰਬਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਸੁਰਸੁਆਦ ਰਾਗਨਾਦ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜੋ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਕੋਰੇ ਰਾਗ ਰੂਪ ਤਾਗੇ ਮੇਂ ਜਬ ਸਬਦ ਰੂਪ ਰਤਨੋ ਕਾ ਦੁੰਬਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਤਬ ਖਤੀ ਰਤਨ ਮਾਨਾ
 ਪ੍ਰੇਮੀਉਂ ਕੇ ਕੰਠ ਸੋਝਤੀ। ਹੋਰ ਜੋ ਬਾਲਕ ਬਿਧ ਦੁਬਾ ਸੰਤ ਪੁਰੇ ਕੇ ਵਾਸੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤ ਕੀ ਪਰਮਸਰਹਾ ਸੀ
 ਜੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਰ। ਪੀਵੇ ਭਾਈ ਬਾਗ਼ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਰਿਨ ਕੇ ਦੋ ਚੇਨੇ
 ਭਏ। ਸੋ ਦੇਨੇ ਗੇ ਭਾਈ ਨਰਾਇਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਤਿਨ ਕਾ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਰਾਸੀ।
 ਏਕ ਮਹੰਤ ਮਜੀਠ ਮੰਡੀ ਮੇਂ ਜੋ ਪਰਮਸਾਲਾ ਕੇ। ਜੋ ਦੇ ਬੇਰ ਹਜੂਰ ਸ੍ਰੀ ਅਬਚਨ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ
 ਦਰਸਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਗੁਰੂ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਤੇ ਨਿਸਕਪਟ ਜੋ ਬੈਠ ਜਿਨ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ। ਦੂਜੇ ਬਡੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਜੋ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੇ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਰਾਮ
 ਜੀ ਕੀ ਤਿਸ ਮੇਂ ਵਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਕੋਰੇ ਉਜਲ ਦੀਦਾਰੀ, ਪਰਉਪਕਾਰੀ,
 ਸਨਮੁਖ ਦਰਬਾਰੀ, ਘੋਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅਧਾਰੀ, ਅਪਨੇ ਸਹਿਤ ਕੁਲ ਜੇਨ ਕੇ ਉਧਾਰੀ। ਜਿਨਾ
 ਮਿਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਆਵੇ। ਪਰਮ ਮਹਾਤਮਾ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਪੂਰਨ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਚਤੁਰਥ ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਭਾਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ
 ਕੇ ਨਿਜ ਸੇਵਕ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਉਨ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਤਵ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ।
 ਗੁਰ ਵਾਕਿਯ। "ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਲਹਿਦਾ ਭਾਲ ਕੇ। ਪੈਰ ਹੋਵਾਂ ਪਖਾ ਡੇਰਦਾ ਤਿਸ ਨਿਵ ਨਿਵ
 ਨਾਗਉ ਪਾਉ ਜੀ"। ਐਸੇ ਓਹ ਹੋਏ ਹੋਨ ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਸਰੂਪ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਤਿਨੇ ਕੀ।
 ਤਿਸ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਹੈ ਨੇਕਵੰਦ ਅੰਨ ਜਲ ਕੇ।
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠਨ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਤਕਾਲ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ। ਪੁਨਾ ਸਿੱਖੇ ਵੀਤ
 ਹਰਿ ਜਸ ਗਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ। ਐਸੇ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਿਸ ਮਹਨਤ ਕਰ। ਤਿਨ
 ਕੇ ਦੁੰਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਚਾਵਣੇ। ਸੋ ਬਿਦੇਸੀ ਆਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਦਿਵ ਨੇਤ੍ਰ ਸੇ ਲਖੁ ਲੇਨਾ। ਆਦਰ ਯੁਕਤ
 ਨੇ ਕਰ ਉਨ ਕੇ ਭੋਜਨ ਵਾਦਨ ਦੇਣਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੀ। ਜੋ
 ਮਹਨਤ ਭੀ ਕਰ ਕਰਨੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਚ ਬੰਡ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ, ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਠ ਕਰਕੇ, ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਂ ਚੋਰ ਜਨ ਭਰਣ ਆਦੀ ਸੁਭਆਰਾਧ
 ਕਰਕੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਬਿਰੰਗਮ ਹੈ ਨਿਰਬਾਣ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿਊਰਾਇ ਕਰ
 ਕਈ ਤੀਨਰੇ ਪਹਿਰ ਪੇ ਤਿਨੇ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕੇ ਜਾਇ ਰਬ ਲਾਵਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ।
 ਫੇਰ ਦਿਨ ਆਤ ਸਾਥ ਹੀ ਕ੍ਰਿਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਾਏ ਕਰਣੀ

ਪੌੜੀ ਕੀ, ਕੂਕਰੀ ਕੀ, ਮਨ ਆਦਿਕ ਉਠਾਏ ਅਜਬਾਨ ਸੁਧ ਕਰਨਾ ਹੀਰਾ ਜਲ ਸਮ। ਅਜ ਸਰਬ
 ਅਗਰੀ ਜੋ ਪਦਾਰ ਹੈ। ਮੋਹ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾਮ ਲੋਭ ਦੇਖਾਵਿਕੋ ਜੋ ਨਿਰਦੋਖ ਹੋਤੇ ਭਏ, ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
 ਅਮਾਵਸ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀ ਕ ਕਰ ਕੇ ਭੋਲ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਾਹਿਬ ਸਨਾਨ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਕੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀ ਆਵਣਾ ਪਰਕਰਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾਪਾਠ ਕਰਨਾ।
 ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਨਿਰਾਚਾਰ ਭੀ ਹੋਨਾ। ਮੀਹ ਹੋਵੇ, ਝਖੜ ਹੋਵੇ, ਆਤਪ ਹੋਵੇ। ਸੰਤ ਕਾਲ ਹੋਵੇ
 ਨਿਤਪੁਤ ਜਾਵਣਾ। ਗੁਰਵਾਕਿਯ। "ਨੇਮ ਨਿਬਾਹਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਾਰੀ"।
 ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਸਪੇ ਸੰਤ ਪਉਣ ਚਲੇ ਯੋਧ ਵਸੀ ਰਾਹੀ। ਤਉ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸਾਰਾ
ਕਉਲਾਸਰ ਕੀ ਪਰਕਰਮਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਸਰਮਜਾਲੇ ਆਵਣਾ ਕੋਤੀ ਹੈਨ ਗਈ ਸੇ ਤਹਾ
 ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਇਧ ਸਾਧੂ ਹੋਵੇ ਵਾ ਰੋਗੀ ਹੋਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅੰਨ ਜਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪੁਛ ਕੇ ਫੇਰ
 ਆਪ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਧਾਰਨ ਹੈ। "ਇਖਮ ਮਾਰਗ ਚਲਣਾ"।
 ਜੇਹੜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਭਾਤਾ ਕੀ ਰੀਤ ਹੈ ਜੋਈ ਬਿਖਮ ਤਰਵਾਰ ਕੀ ਧਾਰਾ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਤਿਸ ਪਰ
 ਨਿਰਰੀਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਚਲਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ। ਜੋ ਚਲਤੇ ਭਏ।
 ਗੁਰ ਬਾਕਿਯ। "ਪਏ ਕਬੂਲ ਖਲਮ ਨਾਨ ਜਾਂ ਘਲ ਮਰਦੀ ਘਲੀ"। ਮਰਦਾ ਵਾਲੀ ਘਲ ਵਾ
 ਮਰਦ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੀ ਘਲ ਜੋ ਕਰੀ। ਤਉ ਪਏ ਕਬੂਲ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ। ਇਸ ਰੀਤ
 ਦੇ ਜਗਿਆਸੂ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ। ਇਤਨਾ ਨਿਖਣਾ ਤੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਏਤੇ ਚੇਨੇ
 ਹੁਏ ਜਾਂ ਤੇ ਵਿਹਾਰ ਸੰਤ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਗੇ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਸੰਤ ਕੀ ਨਜਰ ਇਸ ਪਰ ਨਹੀਂ। ਸੰਤ ਕੀ
ਨਜਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਪਰ ਹੈ। ਸੰਤ ਕੀ ਹੀਤ ਸਭ ਅਭਾਵ ਹੋ ਗਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸਭੀ ਗੋਇਦ
ਕੇ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਪਣੀ ਮਮਤਾ ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਅਰੋਪਤੇ। ਯਾ ਤੇ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਜ ਜਗਤ ਚੋਰਾ ਹੈ।
ਤੇ ਗਣਤੀ ਕਿਸ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਰੀਕਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ
ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਲੋਗ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਭੇਟਾ ਮੰਨਤਾ ਪੂਜਾ
ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ। ਏਕ ਰੁਗਤੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮਰਣ ਲਗਾ ਥਾ। ਉਭੇ ਗੁਆਸ ਬਾਲਕ
ਕੇ ਆਵਨੇ ਨਾਜੇ ਤਬ ਪਲੰਘ ਆਗੇ ਧਰ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਇਹੁ ਜੀਵੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜਤੀ।
ਤੇ ਤਾਤਕਾਲ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕਾ ਵਿਰਤਤਾ ਭਇਆ। ਅਨਮੁਕਟਰ ਨਿਆਇ -ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਹਿਆ ਹੈ।
ਜਿਨ ਕੇ ਅਜਬਾਨ ਕੀ ਇਹੁ ਮਹਤਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਦਸੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਲੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਦੋਨੋ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਬਾਬੀਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੀ ਹੈ ਹਮਾਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਜਨਮ
ਕੀ ਕਥਾ ਬਾਲ ਨੀਲਾ ਛਛੇ ਰਾਜਾਵਣੇ ਇਹੋ ਪ੍ਰੀਤ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਮਾਹੀ ਵਾਲੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੁਏ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਅਨਪ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਏਕ ਖਰੜੀ ਦੀਨੀ ਹੈ ਦਰਿਆਉ ਜੋ ਇਤਿਆਦਕ

ਪ੍ਰਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਮੈ ਕਰਾਂਗੇ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ, ਕਿਉਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਾਰਧ
 ਸਮਾਪਤ ਭਾਖਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਣਨਗੇ ਪਠਨਗੇ ਲਿਖਨਗੇ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਆਦਿ ਸਭ
 ਭੋਗਿਓ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸਿਧ ਕਰਨਗੇ। ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਸੰਤ ਈਸ਼ ਵਰਨਣ ਪੈਤਾਲੀਸਮੇ ਖਿਲਾਯਾ। ੮੫ । ਸਮਾਪਤ ਸੁਭੰ ਸਤੁ
 ਸੁਭੰ ਸਤੁ। ਸੰਪੂਰਨ । ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀਕੀ ਜੈ।

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਜੈ

ਪਰਮਧਾਮ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੈ

ਨਾਮ ਕਮਲ ਨੈਨ ਭਰਮਾਇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋ ਭਯੋ ਨਮ:

ਅਬ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰਿਥ ਕਾ

ਉਤਾਰਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਥ ਲਿਖਯਤੇ

.....

ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਜੀਵ ਜੋ ਅਖਨੀਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਇੰਦਰੀਓ ਕੇ ਸੰਘਾਤ ਤੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਖੀ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਮੋਹੀ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੇ। ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਸਤਿ
ਜਿਤਾ ਅਨੰਦ ਮੂਰਤੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਕਨਖਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੋਈ ਦੇਵ ਭਗਤ ਆਤਮਾ ਤੇ ਲੀਏ
ਜਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਾਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਜਗਤ ਜੀਵ ਜੰਜਾਲੀ ਤਾਰਨ ਕਾਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਮੂਰਤੀ
ਭਏ। ੧। ਸੋ ਸਰਬਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਰੂਪ ਭਏ। ੨। ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ। ੩।
ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੪। ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ। ੫। ਅਘ ਹਰਨ
ਦਰਜਨ ਦਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹੋਬਿਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੬। ਸੋ ਗੁਰੂ ਕਛਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੭।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਾਖਿਯਾਤ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ। ੮। ਸੋਈ ਧਰਮ ਧਵਜ ਧਾਰੀ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਏਕਾ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਬੇਕ ਰੂਪ ਤੇਗ ਕੇ ਬਹਾਦਰ। ੯। ਸੋਈ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ,
ਦੁਸਟ ਦਮਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹੋਬਿਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੧੦। ਸੋਈ ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਿੰਘਾ ਵੈਰੋਕਣ
ਨਿਯਾਇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਨ ਪਾਏ ਕਰ। ਅਧਿ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਰ ਕਥਨੀ। ਜਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰੇਂ ਕੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੇ। ਸੋ ਤਬਹੀ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਕਰ ਲੀਆ ਬਾ। ਪੁਨਾ ਆਪਨੀ
ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਏ ਹੋਬਿਦ ਮੈਂ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
ਬਹੁਤ ਉਦੀਸੀਨ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲੀਨ ਰਹੇਂ ਸਦਾ, ਜਬ ਕੋਊ
ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੇ ਭੀ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਵੂਵੇ ਨਾਹੀ। ਹਾਥ ਮਿਰਤਕਾ ਕਾ ਲੋਟਾ, ਉਪਰ ਫੁਰਾ, ਐਸੇ
ਵੇਰਾਗ ਧਾਰਨੇ ਸੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬੈਰਾਗੀ ਵਾ ਵਿਰਕਤ ਨਾਮ ਹੋਤਾ ਭਯੋ ਬੋਧ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਜੀ ਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਉਦਿਆ ਚਲ ਪਰਬਤ ਪੈਂ ਉਦੇ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਰ ਸ਼ੁਤ ਜਗਿਯਾਸੀ ਰੂਪ ਕਮਨ ਖਿੜ
ਆਵਤੇ ਭਰੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਾਧ, ਉਦਾਸੀਨ, ਅਵਧੂਤ, ਪਰਮਹੰਸ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਾਮ, ਪਰਮ ਤਪ ਸਾਧਨ
ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ, ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾ ਉਹ ਤਾਂ ਮੋਹਤ
ਜਾਏ ਭਰੇ ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਬਹਿਣ ਲਾਯੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਏਕ ਭਾਈ ਗੁਰਚਿਤਾ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕਾ ਸੁਰ ਸੇਵਕ ਵਿਰਕ ਹੋਤ ਭਯਾ ਤਤ ਵੇਤਾ ਸੋ ਭੀ ਸਾਥ ਰਹਿਣੇ ਨਾਯਾ। ਏਕ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਸਿੰਘ ਨਾਰਦ ਗੁਰ ਸੇਵਕ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਹਿਖਤ ਸਿੰਘ ਬੈਰਾਗੀ। ਏਕ ਭਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਜ
ਸਮਾਧੀ ਭਰੇ। ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹ
ਵਿਰਕਤ ਵਿਚਾਰ ਵੇਤ ਸੋ ਹੂਏ ਚਰਨਾ ਪਾਸ। ਇਕ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਜੀ ਸੋਤਿ ਆਤਮਾ। ਭਾਈ
ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਐਕ ਏਕ ਭਾਈ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਸੀ ਵਾਸੀ ਵਿਰਕਤ। ਜਗਨ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਏਕ ਪੰਡਿਤ
ਸੰਗਿਯਾ। ਏਕ ਭਾਈ ਕੋਨਯਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਬਾਬਾ ਖੁੰਕੀਦ ਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ
ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ। ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਰਕਤ।

ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ। ਆਦਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਥ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਪਰਮ ਹੋਸ
 ਸੇ ਭੀ ਰਹਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੀ ਏਕ ਕਥਾ ਭੀ ਆਗੇ ਕਹਾਂਗੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਮਾਈ
 ਗਰੀਬਣੀ ਪਰਾਈ ਚਕੀ ਪੀਸ ਕਰ ਨਿਰਬਾਰ ਘਰ ਕੇ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਵਾਰੀ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਦੇਈ ਸਾਧ ਪੁਰ ਮੇਂ ਸੋ ਕਾਲ ਆਰਮਨ ਕਰ ਏਕ ਅਪਣਾ ਬਾਲਕ ਪੈਰ ਬਰਸ ਕਾ ਆਇ ਅਰਪਣ ਕੀਆ
 ਹਰਿਜਨ ਆਗੇ। ਉਹਾ ਹਰਿ ਜਨ ਪਾਸ ਅਨਕ ਜੀਵ ਜਾਲ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਰ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਤੇ ਸੇ
 ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਭੀ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਸ਼ਮ ਸਿੰਘ ਭਯਾ।
ਪਰ ਜਗਿਆਸਿਆਂ ਮੇਂ ਪਰਪ ਨਿਖਿਧ ਹੂਆ। ਜੈਸਾ ਰਸਾਲੇ ਕੇ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਕ ਕਾ ਬੂਟਾ ਹੋਵੇ ਤਥਾ ਸੋ ਭਯਾ
 ਕਾ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਭੀ ਐਗਨੇ ਕਰ ਨਬਾਲਬ ਭਯਾ। ਹੋਰਾ ਹਰਿਜਨ ਕੇ ਜਗਿਆਸੂ ਕਵਨ ਕਵਨ
 ਗਿਨੀਐ। ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਭੀ ਅਨੰਤ ਹੂਏ ਸੰਤ ਸੇਵਕ। ਸੋ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਛਿਪੀ ਨਾਹੀ।
 ਯਾ ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਹੀ ਸਿਨਆਸੀ ਬੈਰਾਜੀ ਭੀ ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਕੋਈ ਜਟਾ
 ਧਾਰੀ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ। ਕੋਈ ਮੂਡ ਮੂਡਤ ਕੋਈ ਅਵਧੂਤ ਕੋਈ ਅਨ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਇਛਾ ਵਾਲੇ
 ਨਿਰਯਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਭਾ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਸੰਤ ਹਰਿਜਨ ਪਾਸ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤੇ ਭਏ। ਆਪਨੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਪੰਕੀ ਇਨ ਕਾ ਤੇ ਘਰ ਹੀ ਹੂਆ ਸੰਤ ਚਰਨ ਕਮਲ। ਕੋਈ
 ਨਿਰੰਗ ਸਿੰਘ ਬਥੇਕੀ। ਕਈ ਗੁਸਤੀ ਭੀ ਲੋਕ ਵੇਦ। ਐਸੇ ਇਹੁ ਸੰਤ ਟੋਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ।
 ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਭੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ। ਤੇਰ ਜਹਾ ਕਹਾ ਲਗੇ
 ਵਿਚਰਨੇ। ਆਗੇ ਹੀ ਸਾਧ ਬਾਨਾਪਤੀ ਪੁਨਾ ਮਹਾਸਨ ਵਾਹਨ ਨਿਆਏ ਕਰ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ
 ਲੇ ਜਾਵਹਿ ਆਪਨੇ ਨਗਰ ਕੇ। ਤਬ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਪੁਨਾ ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਭੀ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ
 ਆਏ ਮਿਲਹਿ। ਅਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਵਹਿ। ਅਨਿਕ ਜੀਵ ਜਾਲ ਅਥਿਤ ਪਰਪ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਉ
 ਪਾਵਹਿ ਸਰ ਬਿਧ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਉਨਾ ਪਿਛੇ ਜਗ
 ਭੁਚੇ ਭਗਈ। ਉਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬ ਉਨਾਹਾ ਜੋਗਈ"। ਤੁਬ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧ ਤੇ ਲਫਮੀ ਭੀ
 ਆਵਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ। ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਪੀਛੇ ਲਗੇ ਫਿਰਹਿ। ਸੰਤ ਤਾਂ ਬਨ ਮੈਂ
 ਜਾਇ ਬਸਹਿ ਸੋ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਉਹਾ ਹੀ ਢੂਢਿ ਕਰ ਜਾਇ ਮਿਲੈ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਕਵਾਨ, ਮਿਸਟਾਨ
 ਮਿਸਰੀ, ਰੁਪੇ ਮੋਹਰਾਂ, ਅਨ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਲਗੇ ਭੇਟਾ ਰੜਨੇ। ਸੋ ਬਡਿਆਂ ਨੇ
 ਪੂਰਬ ਵਾਕ ਕਹਿਆ ਸੀ ਸੋਈ ਸਿਧ ਭਯਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਪਰਪ ਆਦਰ
 ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਭੀ ਰੈਨ ਦਿਨ ਸੇਵਤੇ ਭਏ ਸੇਵਕ ਸੁਆਮੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਕਰ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਵਿਚਰਤੇ ਹੂਏ, ਏਕ ਕਾਲ ਪੇ ਪਰਪ ਜੇਤ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ,
 ਤੀਰਥਰਾਜ ਸਨਾਨ ਅਰ ਚਰਸਨ ਲੀਏ, ਤਹਾ ਆਵਤੇ ਭੀ, ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ, ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ

ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ਜਗਤੋਸਵਰ ਪਰਮੇਸਵਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਨ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ
 ਦਿਆਲ ਐਵੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਦਰਸਨ ਆਇ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਜੀ ਕੇ ਆਤਰ। ਸੇ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਥਮ
 ਸਨਾਨ ਵਿਧ ਪੂਰਬਕ ਪੈਰਪਦਾਰਥੇ ਸੇ ਪੂਜਨ ਤੀਰਥ ਕਾ ਫੂਲ, ਪਤਾਸਾ, ਗੋਰਸ, ਜੋ ਦੁਧ ਹੈ, ਪੁਨਾ
 ਕੇਸਰ ਤੇ ਚੰਦਨ ਖਸਟਪੀ ਪ੍ਰਨਾਮ ਇਤ ਬਿਧੀ ਕਰ ਕੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਸਾਦਾ
 ਭੇਟਾ ਸਹਿਤ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਬੰਧਨ
 ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭੈਰੋ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟ ਸਹਿਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਕੋਰ ਪੀਤਾ ਪ੍ਰਿਤ ਸਹਿਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਫੇਰ ਪਰਕਰਮਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ
 ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਪੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਸਭੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੇ ਤੀਰਥਸ਼ਰ ਪਰਸਤ ਭਏ ਭਾਵ ਸਹਿਤ।
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਪੇ ਜਾਵਤ ਭਏ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ ਬੈਠ ਜਾਵਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਹਰਿ
 ਜਨ ਮੁਖੇ ਸੁਭਾਵਕ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਜੋ ਧੰਨ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਸਰੀ ਦਾਹੜੀ। ਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਕੇ ਸਰੀ ਦਾਹੜੀ ਕਿਸ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੀਏ ਜੀ।
 ਤਾਂ ਹਰਿਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ। ਹਰਿ ਜਨੋਵਾਰ। ਸੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਸਰੀ ਦਾਹੜੀ ਇਸ
 ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝੇ ਪੁਨਾ ਕੀ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸੇ ਦਾਹੜੀਆਂ ਸਰੀਆਂ ਜੋ ਗੁਰ ਰਚਨੀ
ਪੁਨਾ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨੀ ਨਰਦੀਆਂ, ਕਿਆ ਗੁਰ ਰਚਨ ਰਜ ਕੇ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ; ਗੁਰਮੁਖ।
ਪੁਨਾ ਗੁਰਚਰਨੀ ਕੀ ਰਜਕੇ ਸੀਸ ਕੇਸਾਂ ਸਿਉ ਤੇ ਦਾਹੜੀਆਂ ਸੇਉ ਝਾੜਤੇ ਹੈਂ; ਪਰਮਾਦਬਾ ਕਰ।
ਵਾ ਸੰਤੀਆਂ ਹੈਂ। ਕਿਆ ਸੁਫਲ ਹੈ ਤੇ ਦਾਹੜੀਆਂ। ਜੈਸੇ ਕੇਉ ਕਰੈ ਵਾਹ ਦਾਹੜੀ। ਭਾਵ ਇਹ
ਜੋ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਫੁਨੀਆਂ ਪੇ ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ। ਅਰ ਇਨ ਕੀ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਬਗੀ ਦਾਹੜੀ ਕਹੀ ਹੈ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਅਕੁਭਾਰ ਮੇਂ ਆਪਨਾ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਸਭ ਵਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰ
ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਅਪਨੀ ਖੁਦ-ਪਸੰਦੀ ਮਿਟਾਇ ਕਰਿ ਹੈ ਸਾਥ ਆਪਾ ਭਾਵ
ਨਹੀਂ ਜਨਾਇਆ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਸਭ ਤਿਨ ਕੀ ਭਸਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।
ਨਾਮ ਅਫਨੀ ਕਰ। ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੁਨਾ ਨੰਗਰ ਕੀ ਸਿਖੇਂ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਅਤਿਥੇਂ ਕੀ ਗੁਰੂ ਤਰਫੇ
ਕਰਨੀ। ਸੇ ਕੈਸੇ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਸੀਤ ਕਾਲ ਕੇ ਬਰਖਾ ਬਹੁਤ ਕਰ ਬਰਖੀ ਤਾਲ ਨਦੀਆਂ
ਤੇ ਨੀਵੇਂ ਅਸਥਾਨ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਏ ਨਬਾ ਨਬ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਰਿਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰ
ਪੂਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸੇ ਪੂਰਨ ਭਏ। ਨੀਵੇਂ ਅਸਥਲ ਕੌਨ? ਜਿਨ ਕਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਹੈ ਤੇ ਤਾਲ
ਨਦੀਆਂ ਵਤ ਵਡੇ ਗਿਆਨ, ਵਾਨ ਸੰਤ। ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਘਨ ਗਰਜ ਕਰ ਬਚਨ ਬਰਖਾ ਬਰਸੇ
ਤਬ ਜਿਤਨਾ ਈਧਨ ਹੋਸੀ ਤੇ ਤਾਂ ਬਲ ਰੁਕਾ। ਐਰ ਆਇਆ ਨਾ ਭਾਹਰਸੇ। ਤਬ ਕੈਏ ਨੰਗਰ
ਪਰਪੱਕ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਅਸਮੰਜਸ ਜਾਣ ਕਰ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਕਟਕਾ ਤਟ ਬਾਧ ਨੀਆ ਪਟ ਸੇ
ਅਰ ਕਾਰੀ ਕੰਬਲੀ ਕੀ ਵੂਬ ਓਢ ਨੀਠੀ ਸੀ। ਸਰ ਪਰ। ਸਾਥ ਐਰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਖ ਸੇ ਕੈਸੇ

ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਾ ਜੋ ਛੁਲੀਏ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਪਰਾਇਣ ਅਬ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣੇ ਮੇ
ਆਉਣੇ ਹੋ। ਸੇ ਕੋਨ ਯਦ ਕਿਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਤਰਫ ਨਿਰਪਤਿ ਨਿਠ ਕਾ ਮਨ ਸਵਾਇਆ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭੀਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੈ
ਭੀਮਏ, ਭਾਈ ਭੀਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੈ ਭੀਮਏ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਿਤ ਜੋ ਅਭਿਆਸਤੋ ਕੋ ਪੜਾਵਤੇ ਹੈ। ਭਾਈ
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀਮਏ, ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਭੀਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਰਕਤ, ਤਦਾ ਤਰੁ ਤਰੁ ਕੇ
ਨਿਵਾਸੀ, ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਦਾਸੀ, ਪੁਨਾ ਪਾਇਆ ਸੁਭਾਸੀ ਸੰਤ ਸਿਖੋ ਕੇ ਅਰਵਾਸੀ। ਭਾਈ ਬਾਘ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਾਈ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਛੁਲੀਏ ਪੀ ਸੇਵਾ ਪਰ ਰਹੇ ਅਸਟ ਪਹਰ। ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਭੀ ਬਿਖੀਤ
ਤਿਸ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕਰ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇ ਭਾ ਬਿਖੀਤ। ਮੇ ਅਲਖ ਮਤੀ ਜੀਤ ਕੋਨ ਕੋਨ ਗਣੇ
ਜਿਨਾ ਕੇ ਗੁਰੂ, ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਪਰਨੀ ਕਉ, ਪਰਮ ਪਰਮ ਜਾਨ ਕਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਵਤ ਧਾਰਨ ਕਰਿਆ ਹੈ
ਇਸੀ ਕਰ ਇਨ ਦਾ ਦਿਸਟਾਂਤ ਦਿਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇਮੀ ਸਿਖ ਸਾਥ ਨੇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਸਾਧੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਘਰ ਘਰ ਮੇ ਕਹਿ ਦਿਆ: ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੀਮ
ਵਾਸਤੇ ਜੇਤੀ ਪਾਈ ਲਿਆਵੇ ਤੇਤੇ ਪੁਰ ਪਾਵੇ। ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਬਰਨ ਬੈਠਤੇ ਦੇ,
ਹੀਸ ਕਰ, ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਏਤੇ ਪੁਰ ਕਰਾ ਸੇ ਦੇਵੇਏ। ਤਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਪਏ ਭਾਈ ਸਾਧੋ
ਜੀ: ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਮਾਨਕ, ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ, ਹੇ ਸਕਤ ਸਿੰਧੂ
ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਮੇ ਸਕਤੀ ਤਰੀਯ ਨਹਰਾਂਵਤ ਪਤੀਆਂ ਪਗਟ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈ ਅਨੰਤ ਹੀ ਹੈ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤੀ,
ਤੇ ਇਹੁ ਤੋਹੀ ਜੇਸੀ ਬਾਰਨਾ ਸੰਤਾਨ ਦੇਨੇ ਕੀ ਸੇ ਇਹੁ ਆਪ ਕੋ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੈ ਕਿਆ ਕਣੁ ਨਹੀ।
ਪੁਨਾ ਦਿਸਟਾਂਤ। ਜੇਸੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬਨਾਸਪਤੀਆਂ, ਅਨਾਰ ਆਦਿਕੋ ਤੇ ਨੇਕਰ, ਸਾਖ
ਪ੍ਰਸੰਤ ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਪੁਨ ਅਰ ਭਾਈ ਪ੍ਰਸੰਤ ਨੇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਪਤੇ ਫੁਲ ਗੁਣਾ ਰੰਗ ਆਦਿ ਕੋ, ਪੁਨਾ
ਫੁਲ ਅਨਾਰ ਕੇ ਬੀਰ ਦਾਨੇ ਤੇਸੇ ਸਕਤ ਕਰ ਕਰ ਧਰੇ ਹੈ ਜਿਨ ਭਿਨ। ਅਰ ਰਖਣੇ ਭੀ ਤਿਨ
ਕੇ ਵੇਕੀ ਪਕਦੇ ਕੈਸੇ ਬਾਰੀਕ ਪੁਨਾ ਪਾਣੀ ਤਿਨ ਮੇ ਕੈਸਾ ਤਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ। ਸੇ ਚਨਿਯੋ ਮੇ
ਬੀਰ ਜਲ ਸੁਸਕ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਰਸੇ ਪ੍ਰਸੰਤ ਤਿਨ ਬੀਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਿਨ ਉਪਰ ਸੋਕ ਖੁਸਕ ਅਰ ਕਠਨ
ਕੈਸੇ ਤੇਨੇ ਰਤਾ ਹੈ, ਦਾਨਾ ਤਰ ਅਰਧਰ ਕੈਸੇ ਕਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਾਖ ਜੋ ਖੇਤੀਆਂ ਹੇ
ਕਣਕ, ਭਾਣੇ, ਬਾਜਰੇ, ਮੱਧੀ ਤੇ ਆਦਿ ਨੈਕਰ ਤਿਨ ਉਪਰ ਪਕਦੇ ਕੈਸੇ ਅਦਭੁਤ ਬਨੇ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੀ
ਰਖਿਆ ਨੀਏ। ਪੁਨਾ ਬੀਰ ਦਾਨੇ ਪੇਟ ਰੂਪ ਪਿਟਾਰੀ ਕੇ ਅਧਾਰ ਤੁਤ ਮੇ ਕੈਸੇ ਸੁਭਾਵਕ
ਬਨਾਏ ਹੈ। ਅਹੋ ਅਸਰਰਜ ਜੋ ਕੈਕ ਦਾਨੇ ਕੇ ਬਨਾਵਨ ਕਾ ਬਨਾਵ ਕਿਸੀ ਦਾਨਸ ਵੇਦ ਸੇ ਨਹੀ
ਬਨ ਸਕਤਾ। ਤੇ ਅਨੰਤ ਸਕਤ ਸੇ ਸੁਭਾਵਕ ਪੜਾ ਬਨਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਹੈ ਕਹਾਏ।
ਤਾ ਤੇ ਰੂਪ ਕੋ ਯਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਦਨਾ ਹੋਇ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਭੇਸੇ ਹੀ ਪਸੂ,
ਪੰਥੀ, ਮੋਹ, ਚਕੋਰ, ਚਕਵੀ, ਚਕਵਾ, ਰਿੜੀ ਟੋਤਾ, ਕਬੂਤਰ, ਮੈਨਾ ਕੋਕਲਾ, ਪੁਨਾ ਪਾਨੁਖ ਦੇਹ ਅਸਰ
ਹੀ ਜਿਨ ਦਾ ਬਨਾਵ ਸਰੂਪ ਤੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੀ ਝਾਨੀ। ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅਨੰਤ ਸਕਤ ਸਿੰਧੂ ਕੋ

ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਅਨੰਤ ਸਕਤ ਰੂਪ : ਹਰਾਂ ਜਿਸ ਤੇ ਪੜੀ ਉਨਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਰੂਪ ਆਪ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਸਮਾਦ ਕੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬਨਨ ਰੂਪ ਨਾਭ ਕੇ ਦਾਨੇ ਦੇਨ
 ਕਉ ਰੂਪ ਕੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਸਤਨ ਹੈ ਕਿਆ। ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਸਕਤ ਸਿੰਧੂ ਇਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਵਨ ਸੋਗ
 ਕਰੇ ਸੋ ਕੀ ਦੇਵੇ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਐਸੇ ਸੁਵਨ ਕਰ ਐਸਤਤੀ ਸੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ
 ਕਰਤ ਕਏ ਸੰਨ ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਜੀ ਦੀਰਘ ਦਰਸੀ ਤੇ ਤੁਮਾਰਾ ਨਿਸਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸੰਕ
 ਜਾਇ ਦੇਵੇ। ਤੁਮਾਰਾ ਬਰਨ ਰਹੇ। ਜੈਸੇ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਅਨਕ
 ਪਾਬੀਆਂ ਆਇ ਕਰ ਦੇਤੇ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਗੀ ਤੇ ਸੰਤ ਸਿਖ ਹੋਣਾਂ ਬਾਂਧ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨੀਗਰ
 ਭੇਜਤੇ ਪਏ। ਜਿਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੀਰ, ਫਕੀਰ, ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ, ਬਿਧਾਪਨ ਪ੍ਰਸੰਤ।
 ਸੋ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਅਕਸ ਪਾਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਤਾਂ ਤੇ ਕੇ ਬਰਨ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਏਕ ਹੋਈ ਮੁਰਖ ਮਸਕਰਾ ਸੀ ਰੰਗ। ਬਨਨ ਰੂਪੀ ਭੋਡੀ ਜੁਨ ਕਰ ਸੋ ਚਾਨੀਸ ਪਾਬੀਆਂ ਸੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਤੇ ਮਨ ਮੇਂ ਇਹ ਧਾਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਟੁੱਛਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਕੈਸੇ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਂ ਹਾਸੀ ਕਰੋਗਾ। ਤਬ ਬੋਰੇ ਕਾਲ ਬੀਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਪੇਟ ਬੀਚ
 ਰਾਨੀਸ ਬੇਧੇ ਭਏ। ਬਡਾ ਉਦਹ ਫੁਲ ਗਇਆ ਤਿਸ ਕਾ। ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਤ ਪੀੜਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ
 ਭਇਆ। ਰਾਇ ਰਾਇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮੇਂ ਬਡਾ ਕਸਟ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੇਲੀ ਜੀ ਵੇਦ ਕੀ ਕਾਮ ਨਾ
 ਆਈ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਸਬੀਬੀਆਂ ਕੋ ਕਹ ਦੇਤਾ ਭਇਆ ਆਪਣੀ ਫੁਲ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਪੈ ਨੇ ਹਾਸੀ ਕਰੀ
 ਹੈ। ਸੋ ਸੰਤ ਹੀਜੇ/ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਜੀਵਨਾ ਇਹੁ ਜੀਵ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਹੇ ਨਾਈ, ਇਹੁ ਸੰਤ ਬਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਦਿਨ ਕੋ ਤਨਕ ਮੇਂ ਲਿਆਉ ਬਿਨੇ ਪੁਰਬਕ ਤੋ
 ਲਣਾ। ਨਹੀਂ ਮੇਂ ਤੁਰਨ ਹੀ ਤਿਆਰ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਪੁੱਖ ਪੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਕਰ
 ਜੋਰ ਕਰ ਸਤ ਭਾਉ ਪੁਰਬਕ ਸੀ ਨਾਈ ਸਾਲੇ ਕੋ ਲਿਆਵਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਲੀਏ ਸੋ ਜੀ
 ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਭੰਡਵਤ ਗੁਦਨ ਕਰ ਕਰ ਜੋਹ ਕੇ ਤੇ ਮੁਖ ਸੋ ਰਾਇ ਰਾਇ
 ਖੇਦ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਰਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਜੀ ਹੈ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰ ਸਤ ਨਾਮ ਕਹ ਕਰ ਦੁਖ ਭੀਜਨੀ ਸੋ ਜਨ ਤਿਸ ਦੇ ਦੀਆਂ ਸੋ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਤਿਸ ਕਾ ਤਾਤ ਭਾਨ
 ਯਾ। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜਬ ਤਿਸ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਐਸੇ ਬੇਹੁ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਬੇਭ ਨਿਕਸਾ ਜੈਸੇ
 ਬਾਨਕੇ ਕੇ ਰਿਏ ਪਰ ਨਾਰੇ ਬੀਚ ਸੋ ਜਨ ਕੀ ਅੰਤ ਲੀਬਰਤਾ ਕਰ ਸੋ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭੁਮੀ ਪਰੇ।
 ਤਬ ਸੋ ਪਤੰਤ ਜੰਤ ਪਾਵਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ
 ਭਇਆ। ਅਰ ਆਪਣੀ ਫੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰ੍ਹਵਾਈ ਖਿਮਾ ਪੂਰਤੀ ਸੇ। ਦੁਸ਼ਟ ਭਾਉ ਤਿਆਰ ਕਰ।
 ਪੁਨਾ ਸੋ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿੰਦ ਕੇ ਨਗਾ ਸਿਮਰਨ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੋ ਭਾਂ ਮੁਕਤ ਹੁਆ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਕੋ ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੋ ਐਸੇ ਭਾਈ

ਸਾਲੇ ਜੀ ਸਹੀ ਦਾਹੜੀ ਭਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੀ ਸਾਧ ਸੁਣ ਕਰ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਅਹ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਤੇ
 ਭਏ। ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਵਤੇ - ਏ ਸੀਤ ਸਾਹ ਸਹਤ ਸੀ ਸੀਤ ਜੀ। ਸੀ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲੇ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰਕੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਰਬੰਭ ਮੈ ਸੀ ਨਾਈ ਜੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ
 ਮੈ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹਏ। ਫੇਰ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਆਪ ਸੰਤ ਜੀ ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ, ਜੋ
ਗੁਰਬਾਈ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਮੈ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਨਾਈ ਕੋ ਭਾਉ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ।
 ਸਾ: ੨। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਸ੍ਰਿੰਧੁ ਉਤਾਰਹੈ ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹਰਿ ਜਨ ਸੁਧਾਸਰ
ਨਿਵਾਸ ਬਰਨਨ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਹੁਨਾਸੁ। ੧। ਤਬ ਏਕ ਸਰਦਾਰ ਥਾ ਸੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਸੋਹਨੀ
 ਮੂਰਤ ਦੇਖ ਕੇ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਚਾਲ ਪੁਨਾ ਪਦਾਰਥੋ ਮੈ ਅਲਾਪਤਾ ਤਿਨ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਚਰਨੀ ਆਇ
 ਨਾਤਾ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨਾਇ ਏਰ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਆਪਣੇ ਨਿਕੇਤ ਨੈ ਆਇਆ।
 ਸਾ: ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਜਨ ਮੈ ਅੰਚਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਨੇ
 ਸਹਿਤ ਬੈਠਤੋ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਆਪਕਾ ਕੋਰੁ ਮਕਾਨ ਭੀ ਤੋ ਨਹੀ ਯਾਤੇ ਸਦਾ
ਅਟਨ ਹੀ ਕਰਤੇ / ਰਹਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਨੂੰ ਭੀ, ਅਰ ਮਾਥ ਕਿਆ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਹੀ, ਮੇਰਨ ਰਹਤੀ ਹੈ ਸਦਾ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ ਚਵੇਨੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨੀ ਲਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਮੂਰਤ ਭੀ ਆਰੀ
 ਏਰ ਦੇਤਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਕਹਤ ਕਖਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੀ ਨੇਵੇ ਸਹੀ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ
 ਸਾਧਨੇ ਸਹਤ ਹੈ ਸੀਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਕੇ ਜੋੜੇ ਕੀ ਅਰ ਕਿਛਕ ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਕੀ ਨੇਵੇ
 ਅਰ ਈਹਾਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ
 ਨਹੀ, ਜੋ ਆਪ ਸਾਥ ਇਸ ਨੇ ਪੀਛੇ ਚੁੱਕਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੇ ਤੋ ਅਰਿਤ-ਤਾਈ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਤਿਸਕੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਜੋ ਇਸ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਫਲ ਤੇ ਤੁਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰਣ-ਜੋਗ ਹੈ, ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਫਲ ਤੇ ਅਤੀਤ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੇ
 ਬਲ ਕੋਰੁ ਨਾਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕ੍ਰਿਮ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਆਪ, ਹੇ ਕਰਨ ਕਾਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾਸੂ। ਐਸੇ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰਿਆਗ ਕਾ ਅਧਕ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸ ਸਮੇ
 ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ। "ਮਾਈ
ਮਾਇਆ ਫਲ। ਤਿਨ ਕੀ ਅਗਨ ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨ ਹਰ ਕਾ ਜਲ"।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਰਾਮ ਕਾਰੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਰੇ। ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਧ ਭਈ
 ਹੈ। ਅਰ ਕਾਰਜ ਅਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਛਾਦਨ ਕਾ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮ
 ਬਿਸਥਿਤ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ। ਜਿਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।

" ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਕੇ ਸਾਸਨਿ ਹਾਰੇ "। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਜਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਸੁਰ ਰਹਤੇ ਹੈ
 ਐਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਕਾ ਸਵਾਸ ਹੀ ਨਾ ਆਵੇ । ਜੇ ਉਪਰ
 ਸੁਆਸ ਖਿਗੀਏ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇ ਛਾਤੀ ਬੰਦ ਹੋ ਕਰ ਦਰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖ ਕਾ ਸੁਆਸ
 ਹੋਵੇ ਸੁਆਸ ਦੇਖਤੇ ਜਨਾ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੇ ਇਨ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਨਿਕਟ
 ਨਾ ਆਵੇ । ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਸੁਨੋ ਇਸ ਪਰ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ।
 ਤੁਸੀ ਜੋ ਤਿਆਗ ਕਰਦੇ ਹੋ । ਸੋ ਕਿਸੇ ਕੋ ਭੈ ਕਰ ਤਿਆਗ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ।
 ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਭੈ ਸੇ । ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਯੇ ਜੋ ਆਪਣਾ ਪਲੋਕ ਸਵਾਰਤੇ
 ਹੈ ਅਰ ਹਮਾਰਾ ਬਿਗਾਰਤੇ ਹੈ । ਜੋ ਇਹੁ ਕੋਸੇ ਬੰਨੇ । ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗੁਰੁ ਕਰਣਾ ਬਣਤਾ
 ਮਾਇਆ ਕਾ । ਪੁਨਾ ਤੁਸੀ ਦੁਖਦਾਈ ਜਾਣ ਕਰ ਤਿਆਗੇ । ਤੇ ਮੈ ਮਾਇਆ ਕਰੀ ਗੁਰੁਣ ।
 ਤਾਂ ਇਸ ਮੈ ਕੀ ਸਿਧ ਭਯਾ । ਤੁਸੀ ਹੋ ਗਏ ਵਿਆਗੀ ਵੇਰਾਗੀ ਸਿਧ ਸੇ; ਤੇ ਮੈ ਹੋ
 ਗਯਾ ਗਿਸਤੀ ਮਾਇਆ ਗੁਰੁਣ ਸੇ । ਇਹੁ ਚੰਗਾ ਹੈ ਆਪ ਕੋ ਘਰ ਆਇਆ । ਜੋ ਪਾਬੰਤ
 ਰੂਪ ਕਿਛ ਵੇਰਾਗ ਸੀ ਸੋ ਭੀ ਤੁਸੀ ਨੇ ਖਸੋਟ ਨੀਆ । ਤੁਸੀ ਜੋ ਭਾਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸਾਰੇ
 ਸਾਥ ਸੇ ਸੰਤ ਸਾਥ ਜਾਨ ਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਤੇ ਸੰਤ ਕਾ ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤੋਖ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ
 ਨਾਮ । ਤਥਾ ਇਹ ਬਰਨ ਹੈ । ਸਲੋਕ । " ਵੇਰਾਗਿ ਪਰਮ ਭਾਗਯ ਸੰਤੋਖ ਪਰਮ ਧੰਨ ।
 ਵਿਨਵਸੰ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਨਿਰਦੁਈ ਪਰਮ ਪਦ "। ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਧੰਨ ਹੋਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ
 ਤੇ ਸੰਤੋਖ । ਜਬ ਅਸੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਲਾਲਚ ਕਰ ਕੀਤਾ
 ਗੁਰੁਣ ਤੇਰੇ ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਾ । ਤਾਂ ਤੇਹੀ ਸੁਧਾ ਹੀ ਪੁਰਖ ਸੀ ਸੰਤੋਖ ਮੇ ਸੋ ਨਾ ਰਹਸੀ ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਅਸੀ ਲਾਲਚੀ ਜੋ ਹੋ ਗਏ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ ਤਿਆਗ ਕਰ । ਹਮ ਤੇ ਭਯੇ ਅਸੰਤ
 ਸੰਤੋਖ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਤੇ ਤੂੰ ਭਯਾ ਅਸਰਧਕ । ਤਾਂ ਤੇ ਦੋਨੋ ਕੀ ਪਰਮ ਹਾਨੀ ਭਈ
 ਮਾਇਆ ਗੁਰੁਣ ਸੇ । ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ । ਫੁਪਾ । " ਲੈਵਣ ਕਰੇ ਸਿਰ ਭਾਰ ਦੇਵ
 ਸਿਰ ਧੰਡ ਉਤਾਰੇ "। ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਕਾ ਮਃ ਬੋਲ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਧਰਾ ਚਾਹੁਤੇ ਹੋ
 ਤਾਂ ਤੇ ਐਸਾ ਕਾਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ, ਹੈ ਭਾਈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਖੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਜੀ
 ਜੋ ਕਿਛ ਸੀਸ ਕਾ ਬੋਲ ਹਮ ਉਤਾਰਣ ਜਾਇ । ਉਲਟਾ ਅਵਰ ਭਾਰ ਉਠਾਇ ਨਾਇ ।
 ਤੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਹੁਆ ਅਥਵਾ ਸਿਆਨਾ । ਇਹੁ ਨਿਯੋਗਿ ਤੁਸੀ ਹੀ ਕਰੋ ਹੈ ਸਿੰਘ ਜੀ ।
 ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਜੀਵਣ ਹੈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇ । ਕਿਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ ।
 ਤਥਾ ਪਉੜੀ । " ਡੇਰਾ ਡੇਰਾ ਇਹੁ ਨਹੀਂ ਜਹ ਭਰਾ ਤਹਿ ਜਾਨ । ਉਆ ਡੇਰਾ
 ਕੁਝ ਸੰਜਮਾ ਕੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਾਧ ਪਵਾਨ । ਇਆ ਡੇਰਾ ਕੇ ਸੁਮ ਕਰਿ ਘਾਲਹਿ । ਜਾ ਕਾ
 ਭਯੁ ਨਹੀਂ ਸੰਗ ਚਾਲਹਿ । ਉਆ ਡੇਰਾ ਕੀ ਸੋ ਮਿਤ ਜਾਨਹਿ । ਜਾਂ ਕੋ ਦਿਸੁਟ ਪੂਰਨ
 ਭਗਵਾਨਹਿ । ਡੇਰਾ ਨਿਰਲਲ ਸਜੁ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਹਿ ਭੁਲਾਇਆ ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਚਾ ਡੇਰਾ ਗੁਰੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਚਰਨਾ ਮੇ ਜੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਚੰਕਾਰ ਕੋ
 ਤਿਆਗ ਕਰ । ਸੋ ਅਭਿਨਾਸੀ ਜੋ ਨਿਰਦਵੈਦ ਪਦ ਹੈ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਪਰਮ ਧਾਮ ਵੈਰੀਠ ਭੀ
 ਜਿਸ ਕੋ ਉਪਾਸਕ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਤਿਸ ਸਦੇ ਤੇਰੇ ਹੋ ਸੋ ਜਾਇ ਵਾਸੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ

ਸਾਹ ਸੰਗ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ। ਇਤ੍ਰੁ ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਭੇਰੇ ਬਾਧਨੇ ਹੈ ਹੀਕਾਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰ
ਸੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਰੇ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਨਹੀ ਚਲਤੇ ਦੇਹ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਭ ਈਹਾ ਹੀ ਧਰੇ
ਰਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਕਿਤ ਭਿਰਫ਼ਸੇ ਇਹੁ ਭੇਰਾ ਬਾਧੀਏ ਹੈ ਭਾਈ। ਸੇ ਸਰਦਾਰ ਤਾਂ ਬਾਰ
ਬਾਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਆਪ ਇਹ ਧੰਨ ਪਟ ਭੂਖਨ ਮੰਦਰ ਆਦੀ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬਲ ਕੇ ਪਾਏ ਕਰ ਤਿਆਗ ਹੀ ਕਰਨੇ ਹੈ ਭਾਈ, ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੁਖ
ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪੁਛੇ ਭੀ ਸਾਤਿ ਦਾਨ ਬਖਸੇ। ਤਬ ਨਾਮ
ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖੀ ਭਯਾ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗ੍ਰਿਥੇ ਉਤਾਰਯੋ ਮਾਇਆ
ਤਿਆਗੇ ਚਾਰਨੀਨ ਦਰਸਿਹੁ ਹਿਯਾਏ। ਇ ਪੁਨਾ ਬੋਝੇ ਕਾਨ ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ
ਕੇ ਸਥਾਨ ਕੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋਤਿ ਮੂਰਤਿ ਜਨ ਸੁਖਦਾਇਕ ਜੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਭਏ। ਤਹਾ ਦਰਸ
ਪਰਸ ਸਨਾਨ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪਰਕਰਮਾ ਐਰ ਸੰਤਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ, ਐਸੇ ਕੋਈ ਦਿਨ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬੰਡੂਰ ਕੇ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਸਿੰਘ ਪੁਰਾ
ਜੇ ਸੰਤ ਆਸਪ ਹੈ ਸੰਤ ਭਾਈ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਹਾ ਨਿਵਾਸਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇ ਕੋਸੇ ਹੈ ਭਾਈ ਬੀਰ
ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਵਡਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਉ ਸੇਵ
ਕਰ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਤਿਨ ਸਿਉ ਇਹੀ ਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਮੈ ਸੰਤਾ ਸਿਖੋ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਨਮ ਭਰ। ਸੇ ਐਸੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜਨਮ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ।
ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੇ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਕੋਸੀ ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਸੰਤ
ਕੀ ਸੇਵਾ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੇ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਕੋਸੀ
ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਸੰਤ ਸਮੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਜੇ ਮੇਨੂੰ ਸੁਵਣ ਕਰ ਅਚੰਭਾ ਆਵਣਾ ਹੈ। ਜਬ
ਦੂਰ ਜਨੇ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਮਣੇ ਸਾਜਤ ਚਲਾਏ। ਤਬ ਇਹੁ ਅਚਨ ਜੇ ਪਰਬਤ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮ
ਅਚਨ ਹੁਏ। ਕਿਆ ਸਨਮੁਖ ਸਹਾਰਤੇ ਭਏ ਬੰਦੂਕ ਕੀਆ ਗੋਲੀਆ ਪੁਨਾ ਤੋਪਾ ਕੇ ਫੋਟੇ ਅਰ ਕਹੂ
ਉਨ ਕਰਿ ਓਨਾ ਭੀ ਨਾ ਲੀਆ। ਤਬ ਤੋਪ ਕੇ ਟੋਲੇ ਕਰ ਇਕ ਪਟ ਰੂਡ ਰਯਾ ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਮਨ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਪਾਸ ਕੇ ਬਾਲਕ ਸਿਰਦਾਰੋ ਕੇ ਪਰਮ ਸਰਧਾਨੁ ਜੇ ਸੀਤ ਪਰ ਛਾਇਆ ਕਰ
ਰਹੇ ਸੇ ਬਸਤਰ ਕਰ ਚੋ ਤਰਫਾ। ਤਿਨ ਮੇ ਭੀ ਜੇ ਬਾਲਕ ਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਕਰ ਫਿਰ ਪਰੇ ਫੋਨੀ ਪਰ ਅਚ ਐਰ
ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਉਨ ਕਰ ਚਾਦਾ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ਛਾਇਆ ਲਾਏ। ਦੇਖੇ ਇਹੁ ਗੁਰਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ
ਪਰਤਾਪ ਜੇ ਐਸੇ ਕਸਟ ਸਮੇ ਐਸੇ ਸਰਧਾਨੁ ਹੋਵੇ। ਇਹੁ ਸਰਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੇ ਉਨ ਕੇ
ਚਿਰਦਿਉ ਭੀ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇ ਰਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਨੂੰ ਸੇਵਿਆ
ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਾਟ ਖਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਕੋਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜਾਨਕਰ ਗੁਰ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਉ ਜਿਨਾ ਅਰਪਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਸੇ ਤਿਨ ਉਪਰ ਇਰ ਤਨ ਤਿਨ ਸਮ
ਜਾਨ ਕਰਿ ਵਾਰਨੇ ਛਰਨਾ ਇਹੁ ਨੀਤ ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤੋ। ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ
ਨਿਖ ਨੈਣੀਆ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਇ ਨੂੰ ਪਠਨ ਕਰ ਨੈਣਾ ਤੇ ਸੁਗਮ ਹੈ। ਇਹੁ

ਸਿਧਾਂਤ ਰਿਦੇ ਮੇ ਆਵਨਾ ਅਤਿ ਕਨਨ ਹੈ, ਹੇ ਹੋਇਦ ਨੋਕੇ। ਪਰੰਤੂ ਪਾਰਸ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ
ਸਾਧ ਹਿਥੇ ਕਾ ਸੁਣਨਾ ਅਰ ਪੜਨਾ ਕਨਿਆਨ ਨਾਏ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ । ਤਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਮਹਾਂਬੀਰ ਸਮ ਇਸਥਿਤ ਨੋਕੇ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਪਰ ਸਦਪ
ਸ੍ਰੀਰ ਪਿਛਟ ਜਲ ਜਰਣੀ ਕੀ ਬੋਲੀਆਂ ਕਰ ਛਾਨਣੀ ਸਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਨ ਬੈਠੇ ਹੋ।
ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜਲ ਪਾਠ ਕਰਨ ਕਉ ਦੇਵੇ ਹੇ ਭਾਈ । ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਏ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ:
ਹੇ ਦੁਆਮੀ ਜੀ, ਪਾਤ ਤੋ ਸਕੀ ਜਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਕੇ ਕੋਲ ਜੜਵੇ ਫਟੇਰੇ ਨੂਟ ਨੈ ਗਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ
ਕਹਤ ਪਏ ਜੋ ਗਈ ਸੋ ਬਾਇ ਗਈ। ਨਿਰਸਾਹ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਸਤੁ ਤਿਰੋਇ ਕਰ
ਮੁਖ ਮੇ ਆਨ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿਰੋਰਿਆ ਜਲ ਸੁਧਾਵਤ। ਇਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੇਖੋ
ਜੋ:) ਸੋ ਬਲਾਇ ਗਈ । ਜੈਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ।" ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ
ਜਨ ਬਨਿਰਾਹੀ ਜੋ ਅਨਪ ਚਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ"। ਜੋ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਹੋਇਆ ਪਾਸ ਪੁਨਾ ਮਨ ਮੇ
ਜਿਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬਸਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਕਰੇ ਹੈ । ਸੁਰਨ ਆਇ ਕਉ ਨਾ ਤਿਆਗਤ
ਭਏ ਅਰੁ ਅਪਨੀ ਸਕਤ ਭੀ ਨਾ ਦਿਖਾਈ । ਸ੍ਰੀ ਅਜਰ ਜਰਿਆ ਜਿਨੋ ਨੇ । ਪੁਨਾ ਸੰਤ
ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਪਨ ਮੇ ਤੋ ਇਹੁ ਬੀ "ਘਰ ਆਇਆ ਮਾ ਪਿਉ ਜਾਇਆ"। ਜਬ
ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਦੁਰਜਨ ਆਵਤੇ ਹੈ ਤਬ ਇਨਹੁ ਕੇ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਲੀਏ ਕੜਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਕਰਵਾਵਤ ਭਏ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਤਜਨ ਨੀਏ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਨਿਕਟ ਆਵਹਿਗੇ ।
ਸੋ ਸੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਨੀਏ ਕੇ ਭਾਏ ਮੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਤੇ ਪਾਪੀ ਪਹਾੜੀਏ ਮਰ ਕਰ ਪੇਤ
ਰੂਪ ਹੋਵਣੇਹੈ । ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਮੰਤ ਸਹਤ ਸੰਤ
ਬਹੁ ਨਦੀ ਬੀਰ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੇ ਦੀਆ । ਇਹ ਕਥਾ ਸੰਤ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਰਲਣੇ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ । ਜਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ ।
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਤਪਿਆਣੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵਤੇ ਭਏ । ਸੋ ਤਹਾਂ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ
ਕਰ ਅਰ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬੰਹੂਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵਤੇ ਭਏ । ਤਹਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਭੇਟਾ ਸਹਤ ਪੁਨਾ ਬੇਰੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈ, ਤਿਥੇਈ ਰੂਪ, ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ।
ਰੋਹਾਸੀ ਪਵੜੀ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤੋਥਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਇ ਗੁਰ ਸਥਾਨੇ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਵਿਆਸ ਜੀਗਾ ਕਾ ਇਨਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਪਿਆਰ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਸਨਾਨ, ਅਰ ਪਾਨ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੇ ਕੇ ਦਰਸ ਪਰਸ, ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਰਰਨ ਪੂਰੀ
ਨਿਨਾਰ ਮੇ ਲਾਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਬਾਰਬਾਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾ ਅਮਰ
ਰੂਪ ਕੇ ਗੁਨ ਜਾਵਤੇ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬੰਹੂਰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦਰਬਾਰ
ਮੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਭੇਟਾ ਸਹਤ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਜਾਦੇ ਰਹਤ ਭਏ ਜੋ ਭੰਗਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਲੇਵੇ ਵਾਧਾਤ ਲੇਹੁ ਸੰਤ ਜੀ । ਤਾਂ ਭਾਈ

ਜੀ ਰਾਬ. ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜਿਸ ਕਰ ਬੇਜਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਧਾਮ ਮੈਂ ਅਸਾਡੇ
ਆਵਣੇ ਸਰਕੇ, ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਜਨੇ ਕੇ ਦੁਖਦਾਈ ਜੀ ਦੁਸਾਰੇ ਪਾਇ ਕਰੇ ਕਿਛੁ
ਰੁਪਈਏ ਆਂਦੇ ਜੀ ਸੰਤੋ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਵਾਸਤੇ ਸੇ ਤਸ ਕਰ ਪਾਕ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਵਹਿਗੇ ਆਪ
ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ । ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ, ਕਰਕ ਕਾਰਣ ਕਰਵੈਤ ਮੂਰਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਦੇਵ ਜੀ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੀ ਜੋ ਸਭੀ ਸਾਧ ਤਨ
ਮਨ ਰਸਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰਾਰਥ ਬਾਂਟ ਖਾਇਨੇ । ਤਬ ਨਿਰਭਰ ਸੇ ਬਾਲ ਪਰੋਸ ਕਰ ਪੁਨਾ ਬਿਧ ਸੇ
ਕੇਸ ਨਿਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਤਾਈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਕਾ ਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਉ ਦੇਤੇ ਭਏ । ਤਬ ਆਦਰ ਯੁਕਤ
ਖਾਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਰਮਧਾਮ ਕਉ
ਆਖਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਨਿਵਾਸ ਨੀਝੇ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਤਪਿਆਣੇ ਸਾਹਿਬ ਆਵਤੇ ਭਏ । ਜਹਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦੇਹੁਰਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਵੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਬ ਗੁਪਤ ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਟਿ ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਹੈ
ਤਹਾਂ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਿਓ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਭੋਜਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤਰਫ ਤਬਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਈ
ਬਾਲੇ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁੰਦਰ ਜਲ ਮੇ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਕਮਲ ਫੂਲ ਖਿੜ ਰਹੇ ਹੈ ।
ਅਰ ਭਾਰਾ ਗੁਜਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ । ਤਹਾਂ ਰਿਖੀ ਵੀ ਅਨੇਕ ਰਹਤੇ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ
ਧਿਆਨ ਅਰ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਮਨ ਬਸੀਆ । ਪੁਨਾ ਬਨਾਸਪਤੀ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਫੈਲ
ਰਹੀ ਹੈ ਧਾਨ ਫਾਇਆ ਸਹਤ । ਜੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਤੋਰਤ ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ
ਉਪਰ ਅਨੰਤ ਪੰਛੀ ਸੁਕ ਸਾਰ ਕਾ ਮੈਨਾ, ਮੋਰ ਚੀਰ, ਕੋਕਿਲਾ ਕਬੂਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਸੁੰਦਰ
ਸ਼ਬਦ ਪੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਈ ਹੈ ਮਾਨੇ ਜੁਰਾਂ ਕੇ
ਗੁਣਨਬਾਜ਼ ਗਾਇਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਆਪਨਾ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕਰ । ਜਹਾਂ ਫੀਧੜੇ ਕੀ ਫਾਹੀ ਤਾ
ਭੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਨ ਕੇ ਅਥਵਾ ਰਿਖੀਆਂ ਤੇ ਵੇਦ ਵਿਦਿਆ ਪਕ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਗੁਰੀ ਬਾਲਕੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
ਹੋ ਕਰ ਇਕੱਠ ਉਹ ਪੜੇ ਘੋਖਤੇ ਹੈ । ਵਾ ਗੁਰਮਿਤਾਂ ਕੇ ਬਾਲਕ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਕ ਕੰਠ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਸੰਤ ਦੁਆਰਿਓ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਕੋਸਾ ਆਸ਼ੂਮ ਹੈ । ਮਾਏ ਫੁੱਭਜ ਮੁਨੀ ਜੋ ਅਗਸਤ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ
ਆਸ਼ੂਮ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਲਮੀਕ ਕਾ ਹੈ । ਵਾ ਦਿਤਾਰ੍ਹ ਕਾ ਆਸ਼ੂਮ ਹੈ ਜਹਾ ਨਗਨ ਨਾਗ ਅਵਧੂਤ
ਪੜਾ ਹੈ ਦੁਤਾਰੇਵਾਰ । ਪਰ ਤਿਨ ਤੇ ਵੀ ਅਧਿਕ ਹੈ ਜਹਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀ ਗੁਰ
ਮੂਰਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਆਪ ਅਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾ ਹੈ ਸ ਬਿਘਾਤ । ਜੋ ਤਾਂ ਸਰਬ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ
ਜਾਂ ਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਰ ਭੀ ਪੂਜਨੇ ਜੋੜ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰ ਆਸ਼ੂਮ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ
ਸਰਦ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤ ਅਰ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਕੀਏ ਪਰ ਧਾਰਾਦਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ।
ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਧ ਸਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਨਾਈ ਜੀ ਆਗੇ। ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਥੇ।। ਜੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
 ਏਥੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਏ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਹੋ ਭਰਵਨ।। ਹਰਿਜਨ ਵਾਰ: ਹੋ ਸਾਧੋ
 ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਤਿਲਕ ਲਿਠਾਟ ਪਰ ਕਰਿਆ ਹੈ,
 ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ ਈਹਾਂ ਹੀ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਰਸ ਇਨਾ ਅਤਿ ਵਿਆਕੁਲ, ਮਨੀ ਬਿਨਾ ਫਨੀ ਜੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਬ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਰੀ ਕਰ ਬਿਰੇ ਭਏ ਭਾਵੀਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਈਹਾਂ ਹੀ ਆਨ ਪ੍ਰਗਟੇ
 ਹੈ ਭਰਤ ਵਤਸਨ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਸੁਨੇ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਗਾਦੀ ਕਾ ਤਿਲਕ ਦਿਆਂ ਹੈ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਜੀ ਕੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਅਰ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਮਾਤਾ
 ਸੁਲਖਣੀ। ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਸੀਨਾਸੀ ਤੇ ਕੋਈ ਬੈਰਾਜੀ ਤੇ ਕੋਈ ਮਹਾਜਨ ਨਗਦੋ ਕੇ ਨਾਗਰ ਗੁਨਾਦਾਰ
 ਜਨ ਕੋਈ ਬੇਦੀ ਤੁਲ ਜਾਤ ਕੇ, ਏਹ ਸਭੀ ਲਖਮੀ ਦਾਸ, ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਣੀ ਤਰਫੋਂ ਪਖ ਬਣ ਕਰ
 ਮਿਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਉਪਾਨਿਭ ਦੇਤੇ ਭਰੇ। ਨਾਗਰ ਨਰੋਵਾਚ। ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਆਪ ਨੇ ਪੁਰਖ ਅਪਰ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ।। ਜਿਸ ਤੇ ਇਤਰ ਪੁਰਸ ਸੇਵਕ ਕੋ ਹੁਇਆਈ
 ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੀਨਾ ਹੈ ਨਾਇਕਵੰਦ ਫਰਜੰਦ ਅਪਨੇ ਤਿਆਗ ਕਰਿ। ਹੋ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਤ ਜੁਗ ਜੋ
 ਸਤ ਜੁਗ ਹੈ ਤਿਸ ਤੋਂ ਨੈ ਕਰਿ ਜੋ ਰਾਜ ਭਏ ਅਰਵਾ ਅਪਰਜਨ ਸੋ ਸਭੀ ਪੁਰੋ ਕੋ ਅਪਨੇ
 ਸਰਵੰਸ ਕਾ ਤਿਲਕ ਦੇਏ ਆਇ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਕਿਆ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਇਹੁ ਅਸਾਡਾ
 ਸੰਸਾਰ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਹੋ ਭਰਵਨ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਮੂਰਤੀ ਇਸ ਪ੍ਰਸਨ ਰੂਪ
 ਤਿਮਰ ਕੇ ਅਗੇ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਉਦੇ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਚ। ਹੋ ਸੰਤੋ ਮਹੰਤੋ ਨਾਗਰ ਨਰੋਤਮੋ।
ਇਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਪਤਖ ਦਿਵਾਈਏ ਅਬਵਾ ਸੁਨਾਈਏ। ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਹਾਥ ਜੋੜ
ਕੇ ਜੋ ਜੀ ਦਿਖਾਈਏ ਭੀ ਅਰ ਸੁਨਾਈਏ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੋ ਸੀ। ਤਿਮਰੁ ਪਵੰਸਕ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਵਿਚਤ ਵੇਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤ ਭਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਨੇ। ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਹ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸੀਂ ਗੁਮਾਸਤੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਾਹ ਕੀ
 ਹੁਕਮ ਕੀ ਹੁੰਡੀ ਤਾਜੀ ਹੈ। ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਦਾਮ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹੈ। ਹਮਾਰਾ ਤੇ
 ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋ ਗਾਈ ਜਨੇ। ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਇਹ ਕੋਨ ਸੀ ਹੁੰਡੀ ਲਿਖਾਇ ਲਿਖਾਇ ਹੈ
 ਤਿਨੋਕੀ ਨਾਥ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਹੁਨੇ। ਜੇਵਾ ਰੂਪੀ ਹੁੰਡੀ ਇਹੁ ਲਿਖਾਇ ਲਿਖਾਇ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਾਹ,
ਸਾਹ ਰਾਜ ਰੂਪ ਸਾਹ ਤਰਫੋਂ। ਆਸਾ ਇਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਦੇਖੀ ਹੁੰਡੀ ਅਵਤ ਪਾਸ ਨ ਦੇਖੀ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਵਸਤੁ ਇਸ ਕੋ ਦੇਨੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਲਕ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੀ ਉਸ ਅਥੇ ਅਸਾਂ ਅਰਪਣ ਕੀਨੀ। ਦੇਣੇ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਜੋ ਆਸਾ ਦੀਨੀ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਵਸਤੁ ਮਾਲਕ ਕੀ ਨੈਲੀ ਤਿਸ, ਜਿਸ ਹੂੰ
 ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਮੈਂ ਅਭਿਮਾਨ ਫੂੜਾ ਕਿਸੀ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੋ ਨੋਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਦੇ ਕਰ

ਅਸੀਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਸਾਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਲੋਗ, ਇਹ ਵਸਤ ਤੇਰੇ ਅਰਪਣ । ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸੀ
 ਕਰੋ ਵਿਰਾਟ ਕਰ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਆ ਦੀਆ । ਤਾਂ ਸਭੀ ਸੁਨ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਤਰਨੀ
 ਕਿਹ ਪੜੇ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਪੁਰਸੋਤਮ ਜੀ ਹੇ ਨਾਨਕਾਇਤ ਮੂਰਤੀ ਜੀ, ਹੇ ਸਾ ਸਿਧੀ ਤੇ
 ਕਰਤਾ ਹਰਤਾ ਭਰਤਾ ਜੀ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਸੋ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ । ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਤਾਂ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਤ ਭਏ : ਜੋ ਅਬ ਦੇਖੋ ਭੀ ਹੇ ਸਾਧੋ । ਤਾਂ ਸਭੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੀ ਦਿਖਾਈਏ ਭੀ ਦੇ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਰੂਹੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਦਿਖਾਇਆ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਭੀ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਗਏ।
 ਅਸੂਖੀ ਬਾਨ ਕਰ। ਫੇਰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਏਕ ਪੈਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਆਦਿ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਦੇ, ਸੋ ਪੈਸਾ ਆਪਣੀ
 ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਮੀਰ ਲਿਆ। ਪੁਨਾ ਬਜਨ ਮੁਖਾਰਬਿਦ ਤੇ ਬੋਲਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ, ਮਾਨੋ ਸੁਫੀਧ
 ਪ੍ਰਭਾਟੀ ਹੈ ਕਮਲ ਸੇ । ਜੋ, ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਮੇਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਮੁਠੀ
 ਮੈਂ ਪੈਸਾ ਹੈ, ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਨਖਮੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਹਾ । ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਐਸਾ ਹੀ ਤੇਰੇ
ਦੀਆ, ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ । ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਰਿਆ
 ਹੈ । ਪੁਨਾ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਜਿਹਾਉ ਬਾਰੀ ਸੋਈ। ਤਾਂ ਆਪ ਤੇ ਰਾਬ ਜੋੜ ਕਰ,
 ਇਕ ਟਕ ਨੇਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ, ਜੈਸੇ ਚਕੋਰ ਚੰਦ੍ਰਾ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤੈਸੇ ਇਹ ਦੇਖ
 ਰਹੇ ਹੈ; ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨੈਨੋ ਮੈਂ ਜਲ ਕਣ ਪਰੇ ਚਿਕਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਆਗਿਆ ਕਹਤ ਭਏ।
 ਜੋ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅੰਗਦ ਮੇਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਰਾਬ ਤੇ ਆਪੋ ਹੀ ਜੋੜੇ ਹੁਇ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਾ ਬਜਨ ਅਕਨ ਕਰ, ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਐਸਾ ਬਨ ਕਰਾਂ ਹੈ ਜੋ
ਆਪ ਕੀ ਮੁਠੀ ਬੀਰ ਵਸਤੁ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਸਕੋ, ਕਿਆ ਰੁਝ ਹੈ ਕੀਟੀ ਤੇ ਭੀ। ਜੋ ਬਡੇ ਬਡੇ ਹੈ
 ਏਸਰ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸੋਧ ਜੀ, ਜਨੇਸ ਜੀ, ਮਰੇਸ ਜੀ, ਦਿਨੇਸ ਜੀ, ਸੁਰੇਸ ਜੀ, ਜੇਸ ਜੀ, ਦਿਨੇਸ : ਜੀ,
 ਇਨ ਕੋ ਕਰਣੇ ਕੀ ਭੀ ਸਕਤੀ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਮੁਠੀ ਬੀਰ ਵਸਤੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਵਰਨਨ
 ਕਰ ਸਕਹ। ਤੇ ਮੈਂ ਜੀਤ ਨੇ ਕਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ । ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਕਰ ਜੈਸੇ ਰਸਨਾ ਪਰ ਕਰਾਵੇਤੀ ਤੇ ਬਰਦਾ ਆਪਕਾਜ ਬੋਲੇਗਾ । ਆਪ ਕੀ ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਦੇਵਤਾ
ਦੈਤ, ਜਖ ਕਿਨਰ ਗਣ, ਰੀਧਰਬ ਅਰ ਨਾਰ ਕਰ । ਪੁਨਾ ਰਿਧ, ਸਿਧ, ਨਿਧ, ਸਰਬ ਸਿਧਿ,
ਸਰਬ ਕਾਨ, ਸਰਬ ਸੰਪਦਾ, ਵਾ ਆਪਦਾ ਜਿ ਅਬਾਤ ਤਿਨੋਕੀ ਚਤੁਰ ਦਸ ਭਵਨ, ਹੇ ਭਵਨ। ਪੁਨਾ
ਸਰ, ਸੰਤੋਖ, ਧਰਮ, ਧੀਰਜ, ਵਿਚਾਰ, ਗਿਆਨ, ਵੈਰਾਗ, ਵੇਕ, ਖਟ ਸੰਪਤਾ, ਸੁਰੀ ਆਸੁਰੀ
ਸੰਪਦਾ ਹੈ। ਬਨ ਆਰਾਤ ਨਦੀਆਂ, ਰੀਤਾ, ਜਮਨਾ, ਸਿੰਧ, ਸੁਰਗਤੀ ਆਦਿ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਹੈ,
 ਹੇ ਦੇਵ । ਸਪਤ ਚੰਦ, ਤਪਤ ਸਾਗਰ, ਚੋਦਾਂ ਰਤਨ, ਸਰਬ ਧਾਤੁ, ਤੇਰੀ ਮੁਠੀ ਬੀਰ ਹੈ। ਕਾਠ ਭੀ
 ਅਰ ਕਦਮ, ਨਖਮੀ, ਅਨਖਮੀ, ਸੁਖ ਦੁਖ, ਜਨਮ ਜਰਾ ਮ੍ਰਿਤ ਆਦਿ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਹੈ, ਹੇ
 ਨਾਥ। ਅੰਗ ਜੋ ਮੁਠੀ ਮੈਂ ਵਸਤੁ ਹੈ ਜੋ ਸੋ, ਹੇ ਦੇਵ ਮੈਂ ਫੁਦ੍ਰਾਤੀ ਜਾਣਨੇ ਕਉ, ਅਰਵਰਨਨ ਕਰਨੇ ਕਉ
 ਨਹੀਂ ਅਰਬ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਗਤੀ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨੋ, ਮੈਂ ਜੀਤ ਕਿਆ ਜਾਨੋ । ਐਸੇ ਬਜਨ

ਦੇਖ ਸੁਨ ਕਰ ਚੁਕੀ ਆਵਿਕ ਦਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਭੀ ਜਨ ਮਨ ਮੈ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਏ ਭਏ । ਅਰ ਆਪਣੇ
 ਆਪ ਕੇ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮੈ ਧਿਕਾਰਾ ਰਤੇ ਹੋ ਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਅਰੋ ਹਮਾਰੀ ਮੁਰਖਤਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਣਾ
 ਤੇ ਸਭੀ ਨਿਅੰਤਰ ਅਰ ਰਤਰਾਈਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਈਆਂ ਹੈ। ਕੈਸੇ? ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਤੇ ਹੁਧ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਈ ਹੈ।
 ਵੰਦਿਆਂ ਤੇ ਰਾਵਨੀ, ਨਦੀ ਤੇ ਨਹਰਾਂ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈ, ਸੁਭਾਵਕ। ਤਥਾ ਹੀ ਸਰਬ ਆਦਮੇ
 ਅਰ ਨਿਰਮੇ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ ਸਰਬੁਤ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਗਤੀ ਤੇ ਸਰਬੁਤ ਭਵਨਾ ਮਹਿ, ਵਿਸਤਰਤ ਭਯਾ
 ਹੈ, ਤਿਥ ਕੇ ਹਮ ਦੇਸ ਦੇਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਮਿਲ ਕਰ ਤਾਂਤੇ ਧਿਕਾਰ ਹੋ ਹਮਾਰੀ ਰਤਰਾਈ ਕੇ
 ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ ਗਰ ਮੈ ਅੰਤਰਾ ਫਾਰ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨੇ ਤੇ ਸੀਘਰ ਭਿਰ ਪੜ੍ਹੇ, ਸਭੀ ਜਨ।
 ਤੇ ਐਸੇ ਪਾਹਿ ਮਾ ਪਾਹਿਮਾ ਅਸਾਡੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ, ਹੇ ਜਗਤੋਸਵਰ, ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਹੇ ਅਖਲੋਸਵਰ, ਹੇ
 ਸਰਬ ਭੂਤੰਤਰ ਆਤਮਾ। ਹੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ, ਸਵੈਰੂਪ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਭਰ ਕੇ ਤਾਰਨ, ਕਾਰਨ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇਵ ਜੀ, ਹਮ ਹਮਾਰੀ ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ। ਤੇ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਦੇਵ
 ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਹੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਬ ਸਭੀ ਜਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੈ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸੇ। ਸੋ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਕਤ ਹੋ ਕਰ ਵਿਹਰਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਕੈਸੇ? ਜੋ ਸਦਾ ਭਗਵਤ ਭਾਣੇ ਮੈ ਲੀਨ ਰਹੇ।
 ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਪ੍ਰੇ। ਸਹਰ ਅਰ ਬਾਟ ਖਾਵਣਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤਕਾਲ, ਗੁਰ ਦਰੀਆਉ ਮੈ ਸਨਾਨ ਕਰਨਾ, ਹੋ ਭਾਈ।
 ਐਸੇ ਰਚਰਾਸ ਹਾਰ ਕਰ ਗੁਰਦੇਵ ਦੁਆਰਿ ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸੋ ਨਵੇਸ ਪਾਇ ਕਰ
 ਭਵਨ ਮੈ ਗਵਨ ਕਹਤੇ ਭਰੇ। ਇਤੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥ ਉਤਪਾਧੇ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਪਦੇਸ਼
 ਵਰਨਣ ਤਿਤਿਹਿ ਹੁਕਾਮਾ। ੨। ਇਹੁ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰਕਰਿ ਜਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ
 ਰਬ ਸਭੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ । ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨੇ ਕੀ ਸਾਧਾ ਕਰਦੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ । ਤੇ ਕਹਤੇ
 ਹੋ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ, ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਨਰਣਾ ਸ੍ਰੀ ਫੋਰੂ ਕੇ ਨੰਦਨ, ਜਗ ਈਦਨ ਜੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਨਾਮ, ਦਾਨ, ਸਨਾਨ; ਜਪ, ਤਪ, ਸੰਜਮ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਰਤਿਆ ਕੇਉ ਭੋਈ ਮਾਸ ਬਿਤੀਤ ਭਯਾ ਸੁਖ
 ਸਾਥ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਖਰਜਾ ਸੀ ਪਾਸ ਸੋ ਖਰਿਆ । ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਅੰਤਰਧਾਮੀ, ਸਰਬਦਿਆਪੀ, ਕਿਨ ਲਿਖ ਕਨਾਪ ਖਾਪੀ ਜੀ, ਜੋ ਧੰਨ
 ਇਨਾ ਕਾ ਖਰਜ ਅਵਰ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਧੰਨ ਦਿਨੋ ਕੇ ਰਹਣੇ ਕਾ ਰਿਤ ਹਮਾਰਾ ਹੋਰ ਅਜੇ ਕਾਤਾ ਹੈ, ਆਪ
 ਕੇ ਦਰਸਾਰ। ਐਸੇ ਸਬ ਤੇ ਨੇ ਇਤ ਪੈ ਨਿਤਦਿਆ ਨਿਤਵਨਾ, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵਤ ਜਾਣ ਜਾਤੇ ਭਏ । ਕੈਸੇ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਭਵਨ ਹੈ, ਜਿਨ ਕਾ ਇਹੁ ਬਿਰਦ ਸਬ ਹੀ ਕਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਜੋ ਜੋ ਤਿਉਵੇ ਸਾਧ ਜਨ ਮੈ ਨੇਤਾ
 ਮਾਨ। ਪੁਨਾ । "ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਿਕਟੀ ਰੋਇ ਦਿਖਾਵੇ । ਜਰ ਜਰ ਕਾਜ ਕਿਰਤ ਸੇਵਕ
 ਕੀ ਤਹੀ ਤਹੀ ਉਠ ਧਾਵੇ ।" ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਐਸੇ ਬਿਰਦ ਕੇ ਧਾਰਨਵਾਰੇ ਹੋ ਜੋ ਦੁਖ ਖਾਏ
 ਸੋ ਦੁਖਦ ਨੇ ਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਭਏ । ਕੈਸੇ? ਜੈਸੇ ਆਪਣੇ ਉਥੇ ਜਿਨ ਪੈ ਸਦਾ ਆਨਪ੍ਰਸੂਟੇ
 ਹੋ ਜਿਨ ਪੈ ਸਦੀ ਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਜੋ ਜਨ ਹੁਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਤੇ ਸਭੀ ਕੇ
 ਜਿਨ ਪੈ ਹੁਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਜੋ ਜਨ ਹੁਧ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਤੇ ਸਭੀ ਕੇ

ਆਰੋਹਰ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜੋ ਬਾਹਾਦਰੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਭੀਤਰ। ਤੇ ਸਾਧ ਸਭੀ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਅਸਨ ਏ ਕਰ
 ਆਏ ਤੇ ਠੀਕੇ ਕੋਈ ਬੈਠੇ ਕੋਈ ਸੁਤੇ ਸੇ। ਕੋਈ ਮਾਲਾ ਫੇਰਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਕੋਈ ਪੋਥੀ ਪੜਤੇ ਹੈ, ਕੋਈ ਸੁਨੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਾਧ ਲਾਭੀ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੋਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੋ ਜੀ ਤਿਸ
 ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਬੈਠੇ ਹੈ ਇਕਤ ਅਰ ਸਾਈ ਸਿਤਵਨਾ ਸਿਰ ਮੇ ਚਿਉਵੇ ਹੈ। ਤਿਸੇ ਭਾਨ ਤਰਾਂ ਹੀ
 ਆਨ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਅਕੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਧਿਆਨ। ਸੁੰਦਰ ਅਟੁਤ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਕੋਈ ਕੇਸ
 ਪੁਪੇਰ ਭੀ। ਅਸਰਜ ਹੀ ਕਰ ਕਮਨ ਅਰ ਪਾਦ ਪਾਮ, ਜੇ ਤਿਲੋਕੀ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੈ,
 ਤੇ ਇੰਬ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੁਖ ਰੂਪ ਅੰਦ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਜਿਸ ਮੇ ਦੋਤ ਮਾਲ ਜਾਂਦੀ ਮੀ ਪ੍ਰਸਾਸੇ ਹੈ। ਅਸਰਜ ਹੀ
 ਨੈਨ ਅਰ ਚੈਨ, ਜਿਨ ਸੁਨਿਆ ਮਨ ਆਵੇ ਚੈਨ। ਤੇ ਉਨ ਹੀ ਦੁਧ ਭੀ ਫੇਨ ਸਮ ਪ੍ਰਸਾਸੀ ਪਹਰੀ
 ਹੁਈ ਗਲ ਬੀਚ ਠੀਕਾ ਜਾਮਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜਕੋਰ ਬੰਦ੍ਰਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਕਾ ਸੰਤ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦਰਸ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਹੁਏ। ਧੁਨਾ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰ, ਮਦਨ ਮੂਰਤੀ
 ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਪਨ ਕੇ ਮੋਹਤ ਕਰਨ ਵਾਰੀ ਬਾਣ ਬੋਲਤ ਭਏ ਮੁਖ ਕਮਲ ਸੇ। ਮਾਨੋ ਤਿਸ ਮਹਿ
 ਸ੍ਰੀਧੀ ਪ੍ਰਾਣਿ ਭਈ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪੈ। ਤਖ ਭਾਈ ਜੀ ਸਦਿਗੁਰੂ ਬੇਨਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ ਜੇ ਆਈਏ ਜੀ ਏਸੀਏ ਜੀ। ਤਸ ਅਸਨ ਪਰ ਬੈਠਿ ਕਰ ਪੰਖਾ ਠੀ ਕਰਨੇ ਭਾਈ ਜੀ।
 ਤਸ ਸੇਵਕ ਕੇ ਮੁਖ ਵਲੋ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ, ਪੰਦ ਮੰਦ ਮੁਕਾਇ ਕਰ, ਕਹਤ ਭਏ; ਜੇ ਭਾਈ ਜੀ ਭਾ
 ਨਗੀ ਹੈ ਹਮ ਕੇ। ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੀ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਅੰਨ ਸਨ-ਸਦਾ ਰਹਤਾ ਹੈ।
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਦਰ ਬੁਝਤ ਸਭ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜੀ ਤੁਸਾਰੇ ਅਥਿ ਆਇ ਜੀ, ਜੇ ਸੰਤ ਜੀ।
 ਦਾਸ ਦਾਸ ਕਰਨ। ਜੇ ਇਹ ਬੋਲਣ ਤੇ ਪੈ ਤੁਰਬਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਉਹ ਕਵਨ ਵਸਤ
 ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਬਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਇਕ ਹੋਵੇ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਇਸ ਮੇ ਜੋ
 ਪੇਸ਼ਾ ਨਗਤੀ ਕਰ ਅਰਪਣਹੇ ਸਾਧ ਅਥਾ ਕਰਾ ਤਸਮੀ ਵਾ ਕਲ ਵੂਨ ਅਥਵਾ ਬਾਗੀ ਰੋਟੀ
 ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਹੁਰ ਜੋਬਿਦ ਕੇ ਅਵਰ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀ। ਇਹੁ ਬਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਸੇ ਸੰਭਾਖਨ ਕ੍ਰਿਪਾਏ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੋਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਨ੍ਰਿਸਿੰਹਾ ਜੀ, ਖਨ ਮੇ
 ਜੇ ਪੈਰੇ ਕਉ ਭਾ ਲਾਗੀ। ਕਿਛੁ ਖਾਵਣ ਕਉ ਦੇਹ ਦੇ ਦੋਪਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਮੇ ਇਹੀ
 ਰਾਹਨ ਹੈ, ਆਦਿ ਕੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੈਸ। ਧੁਨਾ ਬਰਨ ਬਿਨਾਸ ਜੀ ਅਧਨੇ
 ਜੇ ਮਨ ਕਾਏ ਪ੍ਰੇਸੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਜੈਸੇ ਪਾਤ੍ਰ ਚਿਰਾ ਅਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁਤਰ
 ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਸ ਯੀ ਵਰਿਆਈ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।
 ਅਰਿ ਜੀ ਇਹੁ ਤੇਰੀ ਵਰਿਆਈ। ਭਾਤਾਂ ਕੀ ਜਿਥੇ ਖ ਕੁ ਗੁਆਮੀ ਤ ਤ ਤੇਰੀ ਸਨਣਾਈ।
 ਇਹ ਬਰਨ ਮੇ ਮਾਨੋ ਸੋਪਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਣਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ।
 ਧੁਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ : ਜੀ ਬਾਗੀ ਰੋਟੀ ਹੈ ਤੇ ਅੰਬ ਕਾ ਅਜਾਰ ਹੈ ਸਾਥ।
 ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਜੀ ਨਹੀਂ ਪਈ। ਤਾਂ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਹਤ ਭਏ, ਭਾਤ ਵਾਨਤਸਨਤਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ
 ਜੇ, ਜੇ ਸਾਧਾ ਜੀ ਬਾਗੀ ਰੋਟੀ ਹੀ ਰੰਗੀ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਸਾਕਤਾਂ ਕੇ ਛਤੀਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੇ ਭੋਜਨ

ਰੂਪੀਈਆਂ ਕੀ ਵੇਰੀ ਕਰ ਦੀਨੀ। ਪੁਨਾ ਮੁਖੇ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਸੈ; ਜੇ, ਵਾਸ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
ਅੰਗਦ, ਵਾਸਾ ਸਿਵਪੁਰੀ। ਐਸੇ ਕਹਕਰ ਅੰਤ੍ਰ ਧਿਆਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜੇਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰ ਸੀਤਲਤਾ
 ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਣਾ ਦੁਆਰਿਓ ਅੰਤ੍ਰ ਬਰਸਾਇ ਰੰਦ੍ਰਮਾ ਆਕਾਸ ਮੈ ਤਥਾ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ। ਤਬ ਨਿਰਸੰਸੇ
 ਹੂਆ, ਜੇ ਇਹ ਤੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੇ, ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਨ। ਹੋ ਗੁਰੂ,
ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਅਪਣਾ ਆਪ ਕਿਉ ਛਪਾਇਆ, ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ? ਇਸ ਮੈ ਕੌਨ ਕਾਰਨ ਹੈ?
 ਇਹੁ ਸੰਸੇ ਰੂਪ ਕਾਟੇ ਕਉਥ ਉਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸੋਝੇ ਕਰ ਸੋਝੇ, ਕਿਆ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ
 ਇਹ ਸੰਸਾ ਹੀ ਤੇਰਾ ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਦੂਸਰ ਤੇ ਸਾਖਿਆਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੀਸਰ ਕੀ ਨੇਤ ਹੈ,
 ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹਰੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੇ ਕਰਣ ਕੇ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਵਰਣ
ਸਕਤੀ ਰਖ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਪੜਦਾ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈ ਹਰੀ ਤੇ, ਹਰੀ ਕੇ
 ਦਾਸ। ਜੇ ਕਰ ਅਪਣਾ ਆਪ ਲਖਾਇ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਮੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹਾਂ, ਤੇ ਫਿਰ ਲੀਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਓਹ
 ਹੋਇਆ ਮਹਾਂ ਕੋਤਕੀ। ਜੇ ਕਰ ਆਵਦੇ ਹੀ ਕਹਦੇ ਤੇ ਜੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਹਾਂ ਤਾ ਸਾਜੀ ਅਨ ਧੌਰਜ
ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਖਾਤੇ। ਜੇ ਕਹਤੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵਾਈ ਜੀ ਆਖਤੇ: ਹੇ ਗੁਰੇ ਦੇਰੀ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਜਾਂ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲੇਨੇ ਹਾਂ, ਅਥਵਾ ਮਿਠਿਆਈ ਨੇ ਆਵਨੇ ਹਾਂ, ਬੜੇ ਮਾਨ ਕਰ। ਹੋਰ
 ਸਾਥ ਆ ਜਾਤੇ ਅਨੰਤ ਕੋਕ ਸੁਨ ਕਰ ਹੋਰ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਤੇ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਲੋੜ ਕੋਈ ਨ ਹੋਈ। ਬੰਨ੍ਹੇ
 ਕੋਈ ਖੁਧਿਆਵੰਤ ਹੈ ਕੇ ਤੇ ਨਹਾਨ ਆਏ। ਕੋਈ ਚੋਟੀ ਕੇ ਭੂਖੇ ਨਹ ਸਨ ਆਏ। ਓਹ ਤੇ ਸੰਤ
 ਭਾਵ ਗ੍ਰਾਹਕ ਸੇ। ਜੇ ਭਾਵ ਹੀ ਕਾ ਭੋਜਨ ਥਾ ਤਿਨ ਕਾ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਅਧੀਨ
 ਹੋ ਕਰ, ਖਰਚ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਸੀ। ਅਰ ਪਿਆਰਿਓ, ਸਾਥ ਕਿਛ ਲੀਨਾ ਬਚਨ ਬਿਨਾਸ ਭੀ
 ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਐਰ ਸੁਨੇ ਸਾਖੀ ਹੇ ਸਿਖ। ਸਤਿ ਜੁਗ ਮੈ ਹੀਸ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ
ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਏ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭਾ ਮੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਲੀਏ ਸਨਕਾਦਕਾ ਕਉ। ਤਬ ਸਭਾ ਸਦ
 ਪੂਛਤੇ ਭਏ। ਕੋਭਵਾਲੇ? ਕੌਨ ਹੋ ਤੁਮ? ਇਹ ਜੇ ਪੂਰਾ ਹੀਸ ਸੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਤ ਨਹੀਂ
ਸੀ ਜਿਸ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸੇ ਹੀਸ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟੇ। ਕਿ ਸੰਨਕਾਦਿਕ
 ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਸੇ। ਭਾਵ ਇਹ ਭਗਤ ਭੀ ਸੇ ਅਰ ਗਿਆਨਵਾਨ ਭੀ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਲਖਾਇਆ ਨਾ। ਪੀਛੇ ਉਨਾ ਨੇ ਹੀ ਲਖ ਲੀਆ, ਜਬ ਭੂਭੁਵ ਅਰ ਜਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਦੀਆ।
 ਤਬ ਸਨਕਾਦ ਸਮਝ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਆਪਣੇ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਇਹ ਹੀਸ ਰੂਪ
 ਧਾਰਾ ਹੈ, ਇਨਹੁ ਨੇ। ਜੇ ਜੇਹੇ ਜਨ ਅਰ ਦੂਧ ਮੈ ਨੇ ਨਿਆਰੇ ਕਰ ਲਏ ਹੈ ਤੇਸੇ ਤੁਜੀ ਭੀ
 ਵਿਸੇਅਰੇ ਤਿਹ ਮੈ ਆਪਸ ਮੈ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ, ਜੇ ਵਿਰਾਹ ਰੂਪ ਉਢ ਸੇ ਭਿੰਨ ਕਰ ਲੇਵੇਯੋ
 ਆਤਮ ਦੂਧ ਅਰ ਵਿਸੇ ਜਲ ਕੇ। ਸੇ ਉਤ੍ਰ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜਾਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਸ ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਸੀ ਉਤ੍ਰ ਲੀਏ ਆਏ ਸੇ। ਜਬ ਪਿਤਾਮਹਿ ਪਾਸ ਮਾਤਕ ਟੋਕ ਕਰ
 ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਵਿਸਿਆ ਤੇ ਸਤਿ ਕੈਸੇ ਭਿੰਨ ਹੋਵੇ? ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ

ਮਨ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਮੈ ਲਗ ਰਹਾ ਥਾ ਉਤਰ ਤਿਸ ਕਾਲ ਨਾ ਫੁਰਿਆ। ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਕਾ
ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੀ ਪਤ ਅਬ ਤੁਸੀ ਰਖੋ ਜੇ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਰੈਂ ਜੇ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਤੇ ਕਉ
ਆਰਜਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਉਤਰ ਏਤਾ ਭੀ ਨ ਆਇਆ। ਜਬ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕੀਤਾ, ਚਿਤ ਕਰ, ਚਤਰ ਮੁਖ
ਨੇ, ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਹੁਡਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟੇ ਸਭਾ ਮੇ। ਸੇ ਪੀਛੇ ਨਛਤੇ ਭਏ ਜੇ ਇਹੁ ਭਗਵਾਨ ਹੈ,
ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ। ਜਬ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਭਏ ਭਗਵਾਨ। ਤਬ ਨਗਣਾ ਦੁਆਰਿਓ ਸੁਕ ਜੀ ਲਖਿ ਲੇਤੇ ਭਏ
ਹੋਰਨੇ ਤਬਾ ਨ ਲਖਿਆ, ਬਲੀ ਰਾਇ ਆਦਿਕੋ ਨੇ। ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਸੇ ਪਰੋਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ, ਲੀਲਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤਾ ਸਹੁਤ ਵੇਰ ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਤੇ ਛਟੀਆ ਸਹਾਰੀ ਤੇ ਉਥਨ ਸਾਧ ਅਪਣਾ ਦੇਹ ਭੋਧਵਾਇਆ। ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਲੀਲਾ ਕਰੀ। ਪਰੋਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ। ਪੁਨਾ ਕਬੀਰ ਕਾ ਯੋਗ ਪੂਰਨ
ਕੀਤਾ ਮਹਾਜਨ ਬਨ ਕੇ, ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੁ ਅਵਰਥਾਹੁ ਜਾਇ ਲੁਕੇ ਲਜਿਆ ਕਰ। ਪੀਛੇ ਜਾਣਤੇ
ਭਏ ਜੇ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਕਾਰਜ ਕਰ ਨੇਪ ਹੂਏ ਹੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਬਨਿਆ ਹੇ ਘਰ ਸੇਵਕ
ਰੂਪ ਬਨੇ ਰਹੇ ਕੇਤਾ ਕਾਲ। ਜਬ ਗੁਪਤ ਹੂਏ ਤਬ ਲਖਤੇ ਭਏ ਜੇ ਅਹੇ ਏਹ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਸੇ।
ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਸਮਝਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਅਰ ਭਾਈ ਜੀ ਛਾਹੇ ਸਿਖ।
ਜਹਾ ਜੇਸੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਜੋਧੋਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕਰ ਹਰਿਜਨ ਜੀ ਸਾਧਿ ਲਗ ਗਈ।
ਉਪਰੰਤ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸਾਧ ਭੀ ਆਏ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸਰਬ ਸਾਧੋ ਪ੍ਰਤੀ,
ਜੇ ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੋਸਵਰ ਜਗਪਾਲਕ ਨੇ ਰਾਮ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਕੇ ਖਰਚ ਦੇ ਗਏ ਹੈ ਅਬੀ। ਸੇ
ਸੁਨ ਕਰ ਕਥਾ ਹੁਰ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੀ ਸੰਤ ਸੇ ਜੇ ਭੀ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤੇ
ਭਏ ਕੋਈ ਕਾਲ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗਿਰੀਥੇ ਉਤਾਰਥ ਗੁਰੂ ਖਰਚਦੇਨ ਬਰਨੰਨ ਚਤਰਥੇ
ਹੁੰਨਾਸਾ। ੪। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਊ ਕਾਲ ਚਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਪੁਨਾ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰੋਵਰ ਜਾਨ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਦਪਾ
ਤੇ ਖੁਸੀ ਨੇ ਕਰ। ਪ੍ਰਿਥਖ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇਣਾ ਕਥਾ ਸਕਤ ਦੇ ਕਰ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ
ਕਰ, ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਤਲਨ ਤਾਰਨ ਜੀ ਆਇ ਅਸਤਕ ਟੇਕਤੇ ਭਏ, ਸੰਤ ਜੀ। ਸਨਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਰਸ
ਆਦੀ ਸੁਭ ਯਾ ਰਾ ਕਰ ਕੇ ਜਬ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੂਏ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਹਾਥ ਜੋੜ
ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ, ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਕਥਾ ਠਾ ਬਨਿਆ ਹੈ? ਤਬ ਸ੍ਰਵਣ ਹੋਰ ਸੰਤ ਜੀ
ਬਰਨ ਬੇਨਤੇ ਭਏ ਅਧਰ ਬਾਨੀ ਕਰਿ। ਹੇ ਸਾਧ, ਜਬ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਇਸ ਸੁਭ
ਧਰਤੀ ਸਾਥ ਛੁਏ ਹੈ ਤਬ ਕਾ ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਬਨਿਆ ਹੈ ਜਹਾ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਬੇਨਤੇ ਹੈ ਸੋਈ
ਉਰਵੀ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਹੋ ਸਾਤੀ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਯਾਦ ਕਿਰਤ ਭੇਨੇ ਭਾਇ ਕਾਰਡ ਭੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ,
ਸੇ ਭੀ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸੁਣੋ। ਹੇ ਭਾਈ, ਸੂਰਜ ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਗ੍ਰਿਥ ਮੇ ਇਹੀ ਨਿਖਿਆ
ਹੈ, ਜੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਨਵਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਹੋਰ ਏਕ
ਕਥਾ ਜੇ ਅਸਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ, ਮਨ ਕੰਨ ਲਾਇ ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀਹਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਧਰਮ ਤਪਸਿਆ ਜੋ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤੇ ਬੇ।

ਜਬ ਸਹੁਤ ਕਾਲ ਤਪਸਿਆ ਹਰੀ ਧਿਆਨ ਕਰਤਿਆ ਹੁਆ ਤਬ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਦੇਵਤਾ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਿਆ,

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਨਿਕਟ । ਪਾਨੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਇ ਏਨਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦਫ਼ਤਰ ਲੀਏ । ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ

ਭਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਤਾਈ, ਬਰਬੁਰੀ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ

ਕਾਲ ਤਪ ਕਰਤਿਆ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੁਆ ਹੁ। ਯਦਪ ਚਾਤੇ ਤੇ ਆਪ ਹੋ । ਧੰਨ,

ਜਿਸ ਕੇ ਘਰਿ ਤੁਰ ਕੇ ਜਾਵੀਏ ਸੋ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਹੁਤਾ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਬਡੇ ਭਾਗ ਆਨ ਉਦੈ

ਹੂਏ ਹੈ ਸੁਯੋਗ ਵਤ ਜਬ ਕੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਰਚਨ ਕਮਲ ਛੁਹਾਏ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵ। ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪਰ

ਆਪਦਾ ਆਈ ਸੀ। ਪੁਰਬ ਜੋ ਦੇਤਾ ਮੈਂਹੂੰ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਥਾ, ਅਬ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸੰਪਦਾ

ਆਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ । ਜਬ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੋ ਕੀ ਰਚਨ ਧੂਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਵ੍ਰਹੀ ਹੈ

ਤਬ ਕਾ ਮੈ ਇਸ ਭਵਨ ਮੈਂ ਬਡਭਾਗੀ ਭਾਇਆ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ, ਜੋ ਅਪਦਾ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ

ਹੈ ਸੋ ਸੰਪਦਾ ਸੁਖ ਭੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਸਭ ਕੀ ਸਾਰ ਸਮਾਲ ਜੋ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ

ਹੂਏ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਵਰ ॥ ਜੋ ਮੇਰਾ ਆਵਣਾ ਸਫਲ ਹੋਵੇ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ

ਕਾ ਆਦਰ ਖਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਤ ਭਏ । ਹੇ ਪੁਰਹੂਰ, ਪਰੁਬਾਸੀ, ਸੁਖਰਾਸੀ, ਸੁਰ ਸੁਜਾਨ

ਜੀ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਹੋਰ ਨੌਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਖਿਨਾ । ਇਹ ਏਹ ਭੀ ਇਛਾ ਅਸੀਂ

ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿਵੇ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਾ ਭਾ ਹੋਵੇ । ਤਬ ਤੀਰਥ ਅਧਿਸਟਾਤ ਦੇਵਤਾ ਕਹਤ ਭਏ।

ਜੋ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ ਇਸਨਾਨ ਪੇਰਾ। ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਜੋ ਜੋ ਰਲ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦਰਸੇਗਾ

ਜਗਤ ਭਰ ਮੇ ਸੋ ਕਲਿਆਨ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ । ਹੋਰ ਮੈ ਨਿਆ ਕਰੋ ਪਸੁ ਧੰਖੀ ਭੀ ਜੋ ਸਨਾਨ ਕਰਹਿਗੇ

ਸੋਭੀ ਸਦ ਗਤੀ ਪਾਵੀਏ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ । ਮੇਰੇ ਮੇ ਜੁਤੇ ਬਨ ਕੋਊ

ਨਾਹੀ ਮੈ ਸਾਰ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਖਾਨ ਕਾ ਬਲ ਕਰ ਨਾਵ ਕਰਨਾ ਸੋ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਲ ਹੈ । ਤਬ

ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਹੁਆ ਅਬ ਤੇ । ਪੁਨਾ ਦੂਸਰਾ

ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਦੁਖ ਇਵਾਰਨੁ ਹੁਆ । ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ, ਸਨਾਨ, ਭਜਨ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥਿ ਕਾ ਕਿਰੋਨੀ, ਭੀ ਹਾਂ

ਤਿਆ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ, ਦਾਨਦ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਵਿਜੇ। ਦੂਰ ਹੋਨੇ, ਨਿਸਰੇ ਕਰ। ਧੰਨ, ਧਾਮ, ਧਰਣੀ,

ਪੁਤ, ਪੋਤ੍ਰਾ ਦੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਨਾਨ ਕਰ :

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਨਗੇ ਮੁਕਤਿ ਆਇ। ਐਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਬਝਨ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ

ਸੁਆਮੀ, ਆਪ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਭਰ ਕੇ ਭਲੇ ਵਸਤੇ ਹੈ । ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ । ਆਜ ਮੈ

ਭੀ ਕਲਿਆਨ ਕ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੋ। ਐਸੇ ਕਰਕਰ ਤੀਰਥ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪਤ ਹੂਏ। । ਤਬ ਉਸੀ

ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨਖਮੀ ਪਤਿ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਤੇ ਭਏ । ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸਤਤੀ

ਰੂਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤ ਭਏ। "ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਹਲਾ ੫। "ਜੈ ਭੁਲੀ ਜੈ ਚੁਕੀ ਸਾਇ। ਭੀ ਤਿਹੀਜੀ

ਕਾਢੀਆਂ।" ਤਬ ਕਮਨਾਕੀਤ ਭਗਵਾਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ, ਕੋਈ ਵਰ ਮੰਗੋ ।

ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਹੈ, ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਨਾਥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਅਬ ਕੈਨ ਇਛਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ।
 ਕਿਆ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰਿਥ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਜੇ ਕੋਈ
 ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਵਰਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਜਗਤ ਗੁਰੂ,
ਜੇਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੋਇਓ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮੈਂ ਸਹੀਬ ਗੁਣਾਈ ਕੇ ਦੇਵੇ। "ਜੇ ਤੂੰ ਤੁਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾ
ਦੂਜਾ ਵਿਖਾਨ। ਏਹਾ ਪਾਈ ਮੂ ਦਾਤਣੀ ਨਿਤ ਹਿਰਦੇ ਰਖਾ ਸਮਾਨ। ਪਾਵ ਜੁਨਾਈ ॥ ੧ ॥
 ਪੰਥ ਤਉ ਨੈਨੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਨ। ਸੁਵਣ ਸੁਣੀ ਕਰਾਣੀਆਂ ਜੇ ਗੁਰ ਬੀਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ"। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਾਨ ਤਬਾਸਰੂ ਕਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਏਹਾਂ ਤੀਰਥ ਬਨਵਾਵੇ ਜਹਾਂ ਅਸਾਡਾ ਦਰਸਨ ਹੂਆ
 ਹੈ। ਤੇ ਅਜ ਕੇ ਦਿਨ ਏਹਾਂ ਮੇਲਾ ਮੰਗਤ ਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸਨਾਨ ਵਾਸਤੇ। ਜੇ ਦਿਨ ਉਮਸਿਆ ਕਾ
 ਸੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਤਰ ਧਿਆਨ ਭਏ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਤੀਰਥ ਉਦਮ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਿਤ। ਯੇ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ। ਏਕ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ
ਤਾਰਨ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤਾਰਨੇ ਕਉ ਤਰਨ ਕਰੀਏ ਜਗਜ ਜਿਸ ਮੈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਮਨਾਹ ਰੂਪ ਹੈ।
ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਤੀਰਥ ਕਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣ ਜੇ ਸਰਬ ਦੂਖ ਕਸਟਾਦਕਾ ਕਉ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤਪ ਕਰ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪੇਸ਼ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਸਿੰਧੇ ਉਤਾਰਯੋ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ। ਗੋਇੰਦ
 ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਰਨਨ ਪੀਐ ਹੁਣਾਮ। ੫੪। ਸ੍ਰੀ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਨ ਜੀ ਜੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਮਜਨ ਕਰ ਦਰਸ ਪਰਸਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਕੇਸੋਈ ਪ੍ਰਕਾਨ
 ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੈ ਸਘਨ ਬਿਛੋ ਕੀ ਛਾਇਆ ਹੈ, ਕਿ ਘਟਾ ਘਮੰਡ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਸਦਾ।
 ਜਿਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੁਮਜ ਕਾ ਕਲਸ ਸੋਨੇ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਇਹੀ
 ਮਾਨੋ ਬੀਰ ਰੰਗਨਾ ਰਮਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰਾਕਰਮਾ ਕੇ ਪਸਰਮ ਤਰਵੇ ਜਸ ਦੇਖੀਏ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਕੇ
 ਕੀਰਨ ਪੈ ਕਲਸ ਕਉ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਤਰੋਵਰੋ ਕੀ ਸਘਨਤਾ ਰੂਪ ਘਨ ਮੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਉਪਮਾ ਆਵਤੀ
 ਹੈ। ਮਾਨੋ ਜਲਧਰ ਪੈ ਰੰਦਮਾ ਕਹੂ ਦੁਰਤਾ ਹੈ ਕਹੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਸਾਗਰ
 ਰਤਨਾਗਰ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਇਹ ਬੀਰਮ ਤਪੋ ਬਨ ਹੈ। ਅਬਵਾ ਮਹਾ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਅਸਥਿਲ ਹੈ।
 ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਕੀਆਂ ਨਹਰਾਂ ਪਵਨ ਭਨ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਅਸਟ-ਦਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ
 ਬੀਰ ਕੀਰਨ ਮੰਦਰ ਸੋਵਤਾ ਹੈ। ਮਾਨੋ ਕ੍ਰਿਸਨ ਰੁਕਮਣੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰਕਾ ਸਾਗਰ ਕੇ ਜੇ ਕਰ
 ਉਹਾ ਸੇ ਲੋਪ ਹੋਇ ਕਰ ਏਹਾਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ ਨਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ
 ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਵਿਰਾਜਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜਗਤ ਦਰਸਨ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤਨ ਮਨ, ਤਨ,
 ਨਸਰ ਕੇ ਨਾਗਰ ਲੋਕ ਮਾਨੋ ਸੁਰਪੁਰਬਾਸੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰ ਜਹਾਂ

ਹੀ ਉਧਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ, ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਭਾਯਾ, ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ।
 ਅਰ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਹੈ ਕੁਲ ਸਮੇਤ ਭਾਗਕ ਹੈ। ਕੋਇ ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਸਰਬ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਣਾ
 ਹੀ ਜਿਨ ਕੇ ਅਰ ਕਾ ਕਾਰਜ ਏਹੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜੇ ਤੇ ਸਦਾ ਨਿਰ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਨਾਮ
 ਜਪਣਾ ਜਪਾਵਣਾ, ਹਰੀ ਕਾ, ਤੇ ਜਨਾ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਣਾ, ਜੇਤਾ ਬਨ ਹੋਵੈ, ਇਹੀ ਜਿਨ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ।
 ਇਕ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਆਤਮ ਘਾਤ ਤੇ ਬਰਾਇਆ। ੧ । ਦੂਜੇ ਦਾਨੀ ਕਹ ਦਿਆ। ੨ ।
 ਅਰੋਗ ਹੁਆ। ੩ । ਤਤ੍ਵ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਮੁਕਤ ਕੀਆ। ੪ । ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੰਤ ਸੰਤ ਹੈ। ਇਕ ਹਰੀ ਹਰਿ ਪਰਮ ਹੀਸ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਭਈ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਕਾ ਸਰਬਸ ਸੰਤ ਹੀ ਹੈ ਜੋਰ ਦੂਜੇ ਜਨ ਸਿਤਿ ਕਾਮ ਨਾਹੀ ਉਨ ਕਾ। ਚਾਰੇ ਜਪੀ ਹੋਵੈ,
 ਵਾ ਤਪੀ ਹੋਵੈ, ਵਾ ਦਾਨੀ ਹੋਵੈ, ਅਥਵਾ ਤੀਰਥ ਸਤਾਨੀ ਹੋਵੈ, ਵਾ ਆਸ਼੍ਰਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੈ, ਜੋ
 ਪਰਮ ਹੀਸ ਤੀ ਕੈਸੇ ਭੇ ਜੋ ਕੇਵਲ ਮੂੰਡ ਹੀ ਕੇ ਪੁੰਡਤ ਨਹੀ ਸੇ। ਸਭ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮ
 ਹੈ, ਪਨ ਬਾਣੀ ਆਦਿਕੋ ਕਾ, ਤਿਸ ਕਉ ਜਿਹੁ ਨੇ ਹੀਸਵਤ ਨਿਆਹਾ ਕਰ ਨੀਆ ਹੈ, ਦੇਹੁ ਅਰ
 ਇਦੀਉ ਆਦਿਕੋ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਹੀਸ ਜਨ ਦੂਧ ਕਉ ਭਿਨ ਕਰਨੇਤਾ ਹੈ, ਹੁੰਰ ਬੰਦ ਪਾਇ ਕਰ: ਜਨ
 ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੈ ਕਉ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਦੇਹ ਆਤਮਾ ਜਨ ਦੂਧ ਵਤ ਅਭੇਦ
 ਹੋ ਰਹੇ ਸੇ, ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਰਾਰ ਕਰ, ਜਨ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸੀ, ਮੈ ਸੁਖੀ ਹਾ,
 ਹਾਂ ਅਹੀ ਕਰਤਾ, ਅਹੀ ਭੋਜਤਾ ਇਸ ਕਾ ਤਉ ਪਰੀਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੂਧ ਰੂਪ
 ਜੋ ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਸੀ ਸੋ ਜਿਨੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਰਮਹੰਸ ਹੈ।
 ਜੋ ਅੰਸੇ ਹੀਸ ਸੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੇ ਅਨੰਦੀ ਸੀ। ਜੋ ਸਖਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਕੇਤਾ
 ਕਾਨ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਪਾਸ ਹੀ ਬਤੰਤ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਇਕੰਤ ਅਸਤਾਨ
 ਕੁਟੀਆ ਪੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਪਰਮ ਹੀਸ। ਏਕ ਦਿਜਣੀ ਵਿਧਵਾ ਖੋੜਾ ਬਰਸ ਕੀ
 ਜੋ ਸਦਾ ਦੇਖਤੀ ਰਹੇ ਇਨ ਕੇ। ਜਾਂਤੇ ਜਤ ਕੇ ਜਾਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤਾਪ ਕਰਦੇਹ ਇਨ ਕਾ ਅਰੋਗ
 ਅਰ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਜੋ ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਦੇਖ ਕੇ ਏਕਲੇ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਬੈਠੇ। ਜੋ ਆਇ।
 ਤਬ ਬੁਹਾ ਖੋਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿ ਭੀਤਰ ਸੇ ਕੰਡਾ ਦੇ ਦੀਆ ਤਿਸ ਨੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਹੀਸ
 ਕੇ ਕਾਮਨੀਕਾ ਪਾਤਰ ਹੁਈ ਕਰਤ ਭਈ: ਹੇ ਸੰਤ, ਪੇ ਕੇ ਕੈਸੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਜੇਸੇ ਸਿੰਧ ਕੇ ਦੋਤਾਂ ਨੇ ਪਥਨ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋਪਨ ਕਰੋ। ਜੋ ਇਹੀ
 ਪੇਰੀ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਬਾਰੰਬਾਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਪਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਜੋ ਅਚਲ ਬੁਧੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਚਲ ਸਮ
 ਅਚਲ ਰਹੇ। ਕਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਬਚਨ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕੇ ਲਾਗਣੇ ਕਰਿ ਸੂਕੇ ਪਾਤ ਸਮ ਨਾ ਉੜੇ
 ਪਰਬਤ ਸਮ ਅਸਥਿਰਰੂਪ ਰਹੇ ਜਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਜਤੀ ਊਰਧਰੇਤਾ ਸੇ ਜੜ ਭਰਮ ਸਮ। ਤਬ ਪਰਮ
 ਜੀ ਕੋਪ ਕਰ ਕੇ ਏਕ ਰਚਨ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਹ ਕਰਤੇ ਹਏ, ਤਿਸ ਕੇ। ਜੋ ਸੰਤ ਰਚਨ ਹੋਣ ਛੁਇਣੇ
 ਤਿਸ ਕੇ ਤਨ ਮੇ ਤਾਤ ਕਨ ਸਾਂਤ ਆਇ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਕਾਮ ਤਾਪ ਮਿਟ ਗਇਆ। ਮਾਨੋ
 ਕਾਮ ਭੁਤਨਾ ਤਿਆ ਕੇ ਦੂਖ ਦੇ ਰਹਿਆ ਸੀ। ਇਹੁ ਸੰਤ ਹੈ ਸਨ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰੀ। ਜੇਸੇ ਭੂਤਾ ਕੇ

ਹੀ ਉਧਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ, ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਭਾਯਾ, ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ।
 ਅਰ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਹੈ ਕੁਲ ਸਮੇਤ ਭਾਗਕ ਹੈ। ਕੋਇ ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਸਰਬ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਣਾ
 ਹੀ ਜਿਨ ਕੇ ਅਰ ਕਾ ਕਾਰਜ ਏਹੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜੇ ਤੇ ਸਦਾ ਨਿਰ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਨਾਮ
 ਜਪਣਾ ਜਪਾਵਣਾ, ਹਰੀ ਕਾ, ਤੇ ਜਨਾ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਣਾ, ਜੇਤਾ ਬਨ ਹੋਵੈ, ਇਹੀ ਜਿਨ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ।
 ਇਕ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਆਤਮ ਘਾਤ ਤੇ ਬਰਾਇਆ। ੧ । ਦੂਜੇ ਦਾਨੀ ਕਹ ਦਿਆ। ੨ ।
 ਅਰੋਹ ਹੁਆ। ੩ । ਤਤ੍ਵ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਮੁਕਤ ਕੀਆ। ੪ । ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੰਤ ਸੰਤ ਹੈ। ਇਕ ਹਰੀ ਹਰਿ ਪਰਮ ਹੀਸ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਭਈ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਕਾ ਸਰਬਸ ਸੰਤ ਹੀ ਹੈ ਜੋਹ ਦੂਜੇ ਜਨ ਸਿਤਿ ਕਾਮ ਨਾਹੀ ਉਨ ਕਾ। ਚਾਰੇ ਜਪੀ ਹੋਵੈ,
 ਵਾ ਤਪੀ ਹੋਵੈ, ਵਾ ਦਾਨੀ ਹੋਵੈ, ਅਥਵਾ ਤੀਰਥ ਸਤਾਨੀ ਹੋਵੈ, ਵਾ ਆਸ਼੍ਰਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੈ, ਜੋ
 ਪਰਮ ਹੀਸ ਤੀ ਕੈਸੇ ਭੇ ਜੋ ਕੇਵਲ ਮੂੰਡ ਹੀ ਕੇ ਪੁੰਡਤ ਨਹੀ ਸੇ। ਸਭ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮ
 ਹੈ, ਪਨ ਬਾਣੀ ਆਦਿਕੋ ਕਾ, ਤਿਸ ਕਉ ਜਿਹੁ ਨੇ ਹੀਸਵਤ ਨਿਆਹਾ ਕਰ ਨੀਆ ਹੈ, ਦੇਹੁ ਅਰ
 ਇਦੀਉ ਆਦਿਕੋ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਹੀਸ ਜਨ ਦੂਹ ਕਉ ਭਿਨ ਕਰਨੇਤਾ ਹੈ, ਹੁੰਰ ਬਾਰ ਪਾਇ ਕਰ: ਜਨ
 ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੈ ਕਉ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਦੇਹ ਆਤਮਾ ਜਨ ਦੂਹ ਵਤ ਅਭੇਦ
 ਹੋ ਰਹੇ ਸੇ, ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਰਾਰ ਕਰ, ਜਨ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਹ ਅਵਿਪਾਨੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸੀ, ਮੈ ਸੁਖੀ ਹਾ,
 ਹਾਂ ਅਹੀ ਕਰਤਾ, ਅਹੀ ਭੋਜਤਾ ਇਸ ਕਾ ਤਉ ਪਰੀਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੂਹ ਰੂਪ
 ਜੋ ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਸੀ ਸੋ ਜਿਨੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਰਮਹੰਸ ਹੈ।
 ਜੋ ਅੰਸੇ ਹੀਸ ਸੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੇ ਅਨੰਦੀ ਸੀ। ਜੋ ਸਖਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਕੇਤਾ
 ਕਾਨ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਪਾਸ ਹੀ ਬਤੰਤ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਇਕੰਤ ਅਸਤਾਨ
 ਕੁਟੀਆ ਪੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਪਰਮ ਹੀਸ। ਏਕ ਦਿਜਣੀ ਵਿਧਵਾ ਖੇੜਾ ਬਰਸ ਕੀ
 ਜੋ ਸਦਾ ਦੇਖਤੀ ਰਹੇ ਇਨ ਕੇ। ਜਾਂਤੇ ਜਤ ਕੇ ਜਾਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤਾਪ ਕਰਦੇਹ ਇਨ ਕਾ ਅਰੋਹ
 ਅਰ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਜੋ ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਦੇਖ ਕੇ ਏਕਲੇ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਬੈਠੇ। ਜੋ ਆਇ।
 ਤਬ ਬੂਹਾ ਖੋਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿ ਭੀਤਰ ਸੇ ਕੰਡਾ ਦੇ ਦੀਆ ਤਿਸ ਨੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਹੀਸ
 ਕੇ ਕਾਮਨੀਕਾ ਪਾਤਰ ਹੁਈ ਕਰਤ ਭਈ: ਹੇ ਸੰਤ, ਪੇ ਕੇ ਕੈਸੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਜੇਸੇ ਸਿੰਧ ਕੇ ਦੋਤਾਂ ਨੇ ਪਥਨ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋਪਨ ਕਰੋ। ਜੋ ਇਹੀ
 ਪੇਰੀ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਬਾਰੰਬਾਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਪਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਜੋ ਅਚਲ ਬੁਧੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਚਲ ਸਮ
 ਅਚਲ ਰਹੇ। ਕਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਬਚਨ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕੇ ਲਾਗਣੇ ਕਰਿ ਸੂਕੇ ਪਾਤ ਸਮ ਨਾ ਉੜੇ
 ਪਰਬਤ ਸਮ ਅਸਥਿਰਰੂਪ ਰਹੇ ਜਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਜਤੀ ਊਰਧਰੇਤਾ ਸੇ ਜੜ ਭਰਮ ਸਮ। ਤਬ ਪਰਮ
 ਜੀ ਕੋਪ ਕਰ ਕੇ ਏਕ ਰਚਨ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਹ ਕਰਤੇ ਹਏ, ਤਿਸ ਕੇ। ਜੋ ਸੰਤ ਰਚਨ ਹੋਣ ਛੁਇਣੇ
 ਤਿਸ ਕੇ ਤਨ ਮੇ ਤਾਤ ਕਨ ਸਾਂਤ ਆਇ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਕਾਮ ਤਾਪ ਮਿਟ ਗਇਆ। ਮਾਨੋ
 ਕਾਮ ਭੁਤਨਾ ਤਿਆ ਕੇ ਦੂਖ ਦੇ ਰਹਿਆ ਸੀ। ਇਹੁ ਸੰਤ ਹੈ ਸਨ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰੀ। ਜੇਸੇ ਭੂਤਾ ਕੇ

ਥਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸੋ ਨਾਤ ਮਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਮ ਰੂਪ ਭੂਤਨਾ ਕਾਵਿਆ। ਸੋ ਨਾਤ ਤਿਆ
 ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਤਿਨੋ ਨੇ ਕਾਮ ਕੋ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਇਨ ਕੋ ਨਾਤ ਕੋ ਨਾਗਣੇ ਕਰ ਕਾਮ ਭਾਰਾ ਕੋ
 ਤਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿੱਤਿਆ ਕਿਉ। ਇਸ ਨੇ ਸਮਝਾ ਜੋ ਫੇਰ ਸਿਵ ਕਿਧਰੋਂ ਆਇ ਲਿਆ ਹੈ।
 ਮੇਰੇ ਮਾਰਣੇ ਕੋ। ਸੰਤ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕੋ, ਇਸ ਕਾਮਨੀ ਕੋ ਤਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕਾਮ
ਕੋਧ ਕੋਸੇ ਦੋੜੇ, ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਮਹੀਚ ਸੁਬਾਹਾ ਰਾਖਸ਼, ਮਰਨ ਕੋ ਤੈ ਕਰ
ਭਾਗ ਗਏ ਸੇ। ਤਬ ਸੋ ਇਸਤੀ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਪਨੀ ਭੂਨ ਖਿਆ ਕਰਾਵਤੀ
ਭਈ ਖਿਆ ਮੂਹਤੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਹੋਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਆਪ
ਰਮਤ ਰਾਮ ਹੂਏ। ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੰਤੋ ਕਾ। ਦੇਕ ਸਮੇਂ ਫਿਰੁਕਿਆ ਮੇਂ ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਪਰਮ ਆਦਰ ਕਰ ਨੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਮਨਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ
ਸਰਧਾ ਵੰਤ ਸੋ ਰਾਤ ਕਉ ਦੂਧ ਨੇ ਆਵਰਾ ਭਯਾ। ਆਵੇ ਧਰ ਕੋ ਸੰਤ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰਿ
ਕਰਤ ਭਯਾ, ਜੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੋ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਕਹੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੀ ਹੈ।
ਤਬ ਪਾਸ ਤੇ ਇਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰਭਤ ਭਯਾ ਭਾਈ ਮਨਜਾ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਕੈਸੀ ਰਖਿਆ ਕੀਤੀ
ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ, ਸੋ ਕਹੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਰਤ ਭਯਾ, ਸੁਨੋ ਸਾਧ ਜੀ।
 ਇਕ ਬੇਰ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੋਗ ਕਰ ਗੁਸਿਆ ਗਇਆ। ਤਬ ਸਨਬੰਦੀਆਂ ਨੇ ਚੋਕੇ ਮੇਂ
 ਪਾਇ ਕਰ ਦੀਪਕ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਂ ਪਰਵਾਸ ਗਇਆ। ਤਬ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸੰਤ ਕੀ ਲਸਟਕਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਲੇ ਜਿਸ
 ਕੋ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਐਸਾ ਰੁਮਾਨ ਕਾਂਧੇ ਪਰ ਧਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ। ਅਰ ਪਰਬਤ
 ਤਰਫੋਂ, ਸਿਆਲ ਗ੍ਰਾਮ ਭੀ ਜਿਸ ਤਰਫ ਹੈ, ਉਸ ਤਰਫੋਂ ਚਲੇ ਆਵਣੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਦਰਸਨ
 ਕਰ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਰੁਦਨ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਹਸੇ ਕੈਸੇ ਜੇਸੇ ਕਮਲ ਖਿੜਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਕਰਤ ਭਏ: ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਨਜਾ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਤਾਂ ਮੇਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਕਹਿਆ: ਜੀ ਮੇਂ ਬੜਾ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ ਇਹੁ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਨੈ ਤੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਖਾਇ ਨੀਅਬਰਾਂ ਹੀ ਤਾਤ ਕਾਨ ਇਦਦੇ
ਚੋਕੇ ਮੇਂ ਉਠ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਲੋਕ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕਰ ਆਖਦੇ ਭਏ। ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਨਜਰ ਆਇਆ ਹੈ
ਜੋ ਤੂੰ ਐਸੀ ਸੀਘਰਤਾ ਸਾਥ ਉਠ ਖੜਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਆਖਿਆ ਮੇਨੂੰ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਇ ਕਰਿ ਸੁਖ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰਮ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ
ਸੰਤਾਂ ਮੇਰੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹੋ ਸਾਧ। ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਕਰਤ ਭਏ ਕਰਣ
ਕਾਰਣ ਓਹੀ ਹੈ ਆਪ। ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਖਿਨਾ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਹੋ ਭਾਈ। ਆਪਣੇ
ਦਾਸਾਂ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਆਪ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਜੀ। ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈ

ਜਿਸ ਕੋਉ ਸੁਜਸ ਦੇਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਅਜਰਨ ਨਿਆਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਵਰ
 ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪੋ। ਤਾਂ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ ਕੇ ਜਾਵਤ ਭਏ
 ਧਰਮਸਾਲੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜੋ ਦਰਬਾਰ
 ਹੈ ਬਾਰਾਂਦਰੀ, ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ।
 ਪੁਨਾ ਪਲੰਘ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪੂਜਨ ਕਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਸਰਬਤ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਈ। ਤੇ ਨਗਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਨਗਰ ਪਤੀ, ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਈ ਨੈਕ,
 ਹੁਨਿ ਕਰਿ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਏ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕਰ। ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਥਾ। ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਨ੍ਹ ਰਾਮ, ਤਿਸ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਕਨਈਆ
 ਰਾਮ, ਸੋ ਜਬ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਕਰੇ ਤਬ ਤਬ ਜੋ ਉਤਮ ਵਸਤੂ ਹੋਵੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਸੋ
 ਲਿਆ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨਾ। ਜਬ ਸੀਤ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਹੋਣ, ਤਬ ਬਾਜਰੇ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਕਈ ਮੀਠੇ ਮਖਣ ਸਾਥ ਸਨਿਗਧ ਕਰ ਕੇ ਸਾਥ ਦਹੀ ਆਦਿ ਮਟਕੇ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਪਰ
 ਉਠਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਾਮ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਆਲੇ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਨੇ, ਪਰਮ ਸਰਧਾ ਕਰ;
 ਸੁ ਸੀਤ ਵਰਤਾਇ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਹਿ। ਜਬ ਫਲ ਫੂਲੇ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੁਤ ਹੋਵੇ ਸਰਧੇ
 ਆਈ ਤਬ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਇ ਕਰ, ਦੇਨੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਆਵਹਿ
 ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਗੁਪਾਲ ਬੈਰਾਜੀ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ
 ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਸਾਧੋ ਸਰਤ। ਤਾਂ ਸਾਧ ਪ੍ਰਫੁਤੇ ਭਏ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੋ ਜੀ ਇਹੁ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕੋਣ ਹੋਇ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਹਰਿ ਜਨ ਨੇ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਾਧੋ
 ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਣਾਇਆ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਾ। ਸੋ ਗੁਰ ਚਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਂ ਵਰਨਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈ
 ਪੀਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਈਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਹਜ਼ੂਰ ਹਾਜਰ ਹੀ ਰਹਤੇ ਭਏ।
 ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਈਹਾ ਕੋਟ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਨੇ। ਪੁਨਾ
 ਉਪਕਾਰੀ ਐਸੇ ਥੇ, ਜੋ ਕੀਨਿਆ ਕੁਮਾਰਬੀ ਆਇ ਜਾਚਨਾ ਕਰੇ। ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦੁਸਾਲਾ
 ਦੇਣਾ। ਸੋ ਬਹੁਤ ਮੇਲ ਕਾ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਏਕ ਦੁਸਾਲਾ ਹੀ ਰਖਦੇ ਸੇ ਤੇ ਕਟ ਮੇਂ ਕੁਪੀਨ।
 ਜਬ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਨਹਿਰ ਮੇਂ ਆਵਣਾ। ਤਬ ਐਸੇ ਰਹਦੇ ਸੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਤੁਲਾਰ, ਕੋਈ ਗੁਰੂ
 ਖੇੜੀ, ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜਹਾਜ। ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ੫ ਪੁਲਾ। ਜਿਨਾ
 ਤੇ ਕੀਰੀਆ ਸਮ ਜੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਧੰਨ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਸਹਜੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿ।
 ਗੁਰੀਬ ਤੇ ਨੀਚ ਜਾਤਾ ਕੋਉ ਭੀ ਮੁਕਤਿ, ਭੁਗਤਿ, ਚੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਦਾਤਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਈ
 ਇਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਫੁਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਦਰਸਨ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਰੇ ਪਾਠ ਭੀ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੀ ਕਰ ਆਇਆ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਣਾ ਭਲੇਰੇ ਭਲੇਰੇ ਆਉ ਬੈਠੇ। ਜੋ ਕਰੇ ਮੇਂ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਕਰਣਾ
 ਭੜ੍ਹਏ ਭੁਲੇਰੇ ਭੁਲੇਰੇ। ਇਨ ਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਥਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਨ ਕੇ ਕੀਰਿਆ ਜੀ

ਜੇ ਹਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੁਮ ਕੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਅਰਜਾ ਤੀ ਇਨ ਕੀ
 ਧਰੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਇਨ ਕੋ। ਤੇ ਇਸ ਤਰਫ ਆਏ ਹੈ
 ਜੇ ਆਇ ਕਰ, ਅਨੇਕ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੇਜਣ ਕਾ ਇਹੀ
 ਤਾਤ ਪਰਸ ਬਾ ਐਰ ਤੇ ਨਾ ਦਾ। ਪੁਨਾ, ਅਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ
 ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਇਕੱਠ ਬੈਠ ਕਰ ਹਜ਼ੂਰ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਇਨ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨੇ ਹੋ ਸੰਤੋ।
 ਕਿਸੀ ਮਹਾਜਨ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇ ਆਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੂੜੀ ਨੈਣ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਨਈ ਪਾਰ
 ਬੁਨੇ ਮੇ, ਸੋ ਉਹਾ ਹੀ ਮਿਤੁ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਪਾਠ ਨਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਕਰੇ।
 ਤਬ ਸੋ ਬਿਬਾਨ ਪਰ ਚੜ ਕਰ ਬੈਠਿਓਂ ਭਵਨ ਕਉ ਅਕਾਸ ਮਾਰਗ ਮੇ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਇਆ।
 ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਬਿਬਾਨ ਬੁਝਾਵਤ ਆਇ ਨਿਕਸਿਆ ਗਗਨ ਮੇ। ਤਾ
 ਸੁਭਾਵਕ ਜੇ ਅਕਾਸ ਤਰਫ ਦੇਖਿਆ। ਤਾ ਨ ਨਜਰ ਆਇਆ ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਪਾਰਖਦ ਲਈ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਕਾਲਤਾ ਦੇ ਬਲ ਕਰ ਜਾਨ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜੇ, ਇਹੁ ਅਮਕਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਨੇ ਲੇ। ਏ ਨਿਕਟ ਜੇ ਸੇਵਕ ਬੈਠੇ ਮੇ ਸੋ ਕਹਤ
 ਭਏ: ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਤਿਸ ਮੇ ਕਵਨ ਪੇਜਹ ਹੋ ਦੇਵਤਾ। ਤਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਸਪਤਿਆ ਕਾ ਇਕ
 ਸੇਵਕ ਹੈ ਸੀ ਤੇ ਰੋਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਸੋ ਦੂੜੀ ਨੈਣ
 ਗਇਆ ਸੀ ਪਾਰ ਬੁਨੇ ਧਿੰਡ ਮੇ। ਇਨ ਕੀ ਜਿਨ ਕਾ ਨਰਕ ਹੈ ਸੀ। ਸੋ ਤਹਾ ਹੀ ਮਿਤੁ
 ਭਯਾ ਹੈ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਬ ਬੈਠਿਓਂ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸੀ
 ਕਾਲ ਪਾਰੋ ਖਬਰ ਭੀ ਤਿਨੋ ਮਹਾਜਨੋ ਕੋ ਆਈ ਜੇ ਹਮਾਰਾ ਸੇਵਕ ਉਹਾ ਹੀ ਮਿਤੁ ਭਯਾ ਹੈ, ਹੈ
 ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਸਕਤ ਵੰਤ ਜੇ, ਹੋ ਸਾਧੋ। ਇਹ ਗਾਥਾ ਮਹਾਤਮ ਕੀ
 ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੂਏ ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਠ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਤਨੇਮ ਪਾਠਨ ਨਹ ਸਨ
 ਕਰਦੇ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਗਾਵ ਸਹਤ ਪਾਠ ਕਰਣ ਨਾਰੇ ਤੇ ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਠ ਨਹੀ ਸੀ ਸੋ
 ਮਹਾਤਮ ਸੁਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਕੰਠਾਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਧਰਮ ਨਿਕੇਤ ਆਵਤੇ
 ਭਏ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਿਖਾ ਜੀ ਮਹੰਤ ਆਦਿਕ ਐਰ ਸੰਤ ਅਤ ਨਗਰ ਕੇ ਜਨ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਘੁ ਗ੍ਰਿਥੇ ਉਤਾਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ
 ਮਹਾਤਮ ਬਹਨਣ ਖਸਟਮੇ ਹੁਕਾਸਾ ਪਾਏ। ਫਿਦਮ ਤਾ ਨਹੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ
 ਸਮਾਧ ਸੀ ਤਹਾ ਭਾਈਜੀ ਮਸਤਕ ਜਾਇ ਟਕਿਆ ਸਨਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਸੰਤ ਜੀ
 ਜੇ ਕਉਆਂ ਕੀ ਵਿਠਾ ਉਪਰ ਸਮਾਧ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਕੀਆਂ ਹੈ ਤਾ ਬਰਨ ਬੈਠ ਭਏ ਸਭ ਸੁਭਾਇ।
 ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸੀ। "ਸਤਿ ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾ ਆਵੇ ਨਾ ਜਾਇ। ਉਹ ਅਸਨਾਜੀ
 ਪੁਰਖ ਹੈ ਸਭ ਮੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ"। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।
 "ਬਹਮ ਹੈ ਜਨ ਜਨ ਮੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ। ਏਕੇ ਆਪ ਨਹੀ ਕਿਛ ਭਰਮ। ਸਹਜ ਸਿਆਣਪ
 ਨਿਆ ਨਾ ਜਾਈਏ। ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰ ਵਡ ਭਾਈ ਪਾਈਏ"। ਸੋ ਤਾ ਐਸੇ ਬੇ ਇਨ

ਮੜੀ ਮਟੋਲੀ ਕੀ ਉਨ ਕਉ ਕਿਆ ਲੋੜ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਵਿਦਸਤਾ ਮਾਤਾ ਉਹ ਤਾਂ ਹਰਿ-ਸਰੂਪ
 ਥੇ ਸੋ ਹਰੀ ਮੈ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਜੇਸੇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲਹਿਰ ਨਦੀ ਮੈ ਸਮਾਇ ਜਾਈ ਹੈ।
 ਤਥਾ ਸੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਸੋ ਲੋਨ ਭਏ। ਇਸ ਮੈ ਉਨ ਕਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਹੈ। ਕਿਆ ਕਿਵੁ
 ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਮਾਇ ਬਨੇ ਤੇ ਪਰਮ ਅਦਬ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੂਈ ਭਲੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ
 ਸਮਾਧ ਕੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੀਰ ਸਮਾਏ ਨੋ, ਹੋ ਅਪਰਾਧ ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਆ, ਬੋਰੇ ਕਾਨ ਪੀਏ ਸੋ
 ਜਲ ਮੈ ਸਮਾਇ ਗਈ, ਢਾਹਿ ਜੋ ਲਗੀ, ਸੰਤ ਧਰਨ ਕਹਿ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਹ ਸੁਨ ਕਰ ਲੋਕ
 ਅਸਚਰਜ ਭਏ, ਮੰਤ ਕਰੇ ਸੋ ਫਾਸੇ। ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭੈਰੇ ਜਾਏ ਮੈ ਆਏ ਤਬ ਭਾਈ
 ਗਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਰੰਗ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਗਜਨੀ ਵਾਰਿਓ ਠੇ ਅਖਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰਬਾਣੀ
 ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਦਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਧੋਬੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਸੋਧ ਕਰਨੀ। ਪੁਨਾ ਬਾਨਕਾਂ ਨੋ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਦਾਨ ਕਰਨੀ। ਲੇਖਕ ਕਹਿਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਤਾਇਆ ਭਈ ਗਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ। ਸੋ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗੀ, ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰ। ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ
 ਜੀਵਕ ਥਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਰਹਤਾ ਸੀ, ਕਈ ਸੰਤ ਚਰਨ ਹਜੂਰ ਭੀ ਰਹਤਾ ਸੀ, ਸੋ ਭੀ ਆਇਆ,
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਇਆ। ਹੋਰ ਸਭੀ ਗੁਰ ਸਿਖ। ਏਕ ਰਾਮ ਗਿਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਦਾਰ
 ਆਤਮਾ ਅਰ ਪਰਸੰਨ ਬਦਨ ਸੋ ਸੋ ਭੀ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਭਾਵ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਤਬ ਜਾਏ ਪਿੰਡ ਸੋ ਇਕ ਤਨਾਉ ਭੀ ਹਨਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਹ ਨਾਉ ਤਿਸ ਕਾ ਸੋ ਅਬ ਤੀਕ
 ਪਸੂ ਪੰਛੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੈਰੇ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਖੁਸਨਾਮਨ ਥਾ, ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ
 ਸਹਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸੰਜੁਗਤ ਮੋਹਤ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਾਯਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਰਾ ਜੋ ਇਹ ਬਾਨਕ ਕੋਨ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਸਰਦਾਰ ਕਹਤ ਭਾਯਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕੇ, ਦੋ
 ਹਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੋ ਸੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ
 ਤਾਂ ਮੈ ਆਪ ਕੀ ਮੋਹਰ ਮੰਨੀ ਕਿਉਂ ਰਿੰਦੂ ਲੋਕ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਸੋ ਬਹੁਤ; ਮੌਤਾ ਮੈ
 ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਇਹ ਕਉ ਕਨਾਵਤ ਹੈ। ਸੋ ਸਾਰ ਹੀ ਮੈਨੇ ਦੇਖੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਆ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਯੋ ਜੋ ਗੀਤਾ ਕਹੀਯਾ ਹੈ ਸਿਨਾ ਰਾ ਧਨ ਪਿਤਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੂਠੇ ਬੂਠੇ
 ਕਾਮ ਪਰੇ ਕਢਾਵਣੇ ਸਾਧੋ ਸੋ। ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਣ ਕਾ ਇਹੁ ਫਲ ਹੈ ਜੋ ਬਿਦੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
 ਕਰਨੀ ਤੇ ਮਰਣੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖਣਾ। ਸੰਤਾਂ ਭਕੀਯਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਹੁ ਫਲ ਹੈ। ਹੋ ਭਾਈ।
 ਤਾਂ ਸੋ ਭੀ ਭਲਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਏਕ ਸਮੇ ਖੁਸਾਇ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਭੋਗ ਕਰ ਖਿੰਚੇ ਗਏ, ਫਿਰਵਤ ਸੋ। ਤਹਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪਰਮ ਭਾਵ
 ਕਰਿ ਮਿਲਦੀ ਭਈ। ਭਾਈ ਕਨਕਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ
 ਸਾਧੂ ਰਾਮ/ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਿਤਕਾਰੀ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਇਤਆਦੀ।

ਨਗਰੀ ਕਾ ਜੋ ਨਾਇਕ ਹੈ ਪੁਨਾ ਖਤੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇਕ ਅਰ ਪੰਡਤ ਨੇਕ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰ ਭੇਟਾ ਸਹਤ
 ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਮਥਰਾ ਰਾਮ ਬਾਹਰੀ ਪਤੀ ਮਹਾਜਨ ਤਾ ਪਰਮ ਸਰਧਾਵੀਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਜਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਪ ਧਰਮਸਾਨ
 ਜਿਸ ਨੇ ਬਣਵਾਈ ਸੀ, ਜਹਾ ਤੈ ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਨਿਦਮਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਤ ਭਏ ਹੈ। ਸੇ ਮਥਰਾ
 ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖ ਕਹਿ ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਿਆ। ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਸਰਧਾ ਕਰਤਾ
 ਭਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤ ਜਾਨ ਕਰ। ਦੁ ਸੁਣਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਏ ਹੈ ਤਬ ਪੰਚਮ੍ਰਿਤ
 ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਭੇਟਾ ਸਹਤ ਆਇ ਮਿਲਣਾ। ਜਬ ਇਸ ਵੇਰੀ ਸੁਣੇ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਆਏ ਹੈ
 ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਆਇ ਮਿਲਿਆ, ਭਾਰਜਾ ਸਹਿਤ, ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਦੋਨੋ ਬੈਠੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਕੇ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਦੋਨੋ ਤੁਸੀਂ ਦੰਪਤੀ ਰਾਜੀ ਤਾਂ ਹੈ ਕਿਉਂ।
 ਤਾਂ ਪਾਸ ਤੇ ਕੋਈ ਹਰ ਜਨ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਹੈ ਇਨ ਕੀ ਇਸਤੀ ਮੋਤੀਅਨ
 ਕੀ ਮਾਲਾ ਬਡੇ ਮੋਲ ਤੇਲ ਕੀ ਨਦੀ ਮੈ ਗਵਾਇ ਆਈ ਹੈ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਵੂਢਤੀ ਬਹੁਤ ਕਰਵਾਈ ਹੈ
 ਖੇਵਟੇ ਤੇ ਭੀ। ਅਰੁ ਮੰਨਤਾ, ਹਨੂਮਾਨ ਭੇਰਉ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਆਦਕੋ ਕੀ, ਐਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਸ੍ਰੀਰੀਤੀ
 ਭੀ ਮੰਨ ਕਰ ਟੁਬਕੀਆਂ ਨਵਾਈਆਂ ਹੈ ਖੇਵਟੇ ਤੇ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਪੰਚਮ੍ਰਿਤ ਭੇਟਾ ਮੰਨ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਟੁਬਾ ਨੁਵਾਇਆ ਕਿ ਨਾ। ਤਬ ਹਾਰ ਜੋੜ ਕਰ
 ਮਥਰਾ ਰਾਮ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ
 ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਹਾ ਨਦੀ ਮੈ ਮਾਲਾ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਗਿਰੀ
 ਤਹਾ ਚੁਭੀ ਨਵਾਵੇ। ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ।
 ਜਬ ਟੁਬੀ ਨਵਾਈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਮਲਾਹਿ ਮਾਲਾ ਨਿਆਵਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ
 ਆਈ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਸਹਤ। ਅਰ ਪ੍ਰਾਨ, ਬਦਨ ਹੋ ਕਰ ਸਭੀ ਜਨ
 ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਜੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਪੰਚਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਭੇਟ ਕਰਤ ਭਏ
 ਭਾਵ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਮਹੰਤ ਜੀ।
 ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਤੇ ਐਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਇਸ ਮੈ ਜੋ ਚਾਰੇ ਜੁਗੇ ਮੈ ਗੁਰਾਂ ਹੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਪਰ ਕਨਕੁਗ ਮੈ
 ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਾਵਣ ਹੀ ਕਹਿ ਕੈ ਸਿਧੀ ਵਿਵਹਾਰ
 ਅਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ। ਏਕ ਬਾਲਕ ਰਾਤੀ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕਹਿ
 ਪੁਨਾ ਸੋਇ ਜਾਵੇ ਸੰਤਸੰਗ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰ। ਤਾਂ ਏਕ ਚਾਤ ਕੇ ਸੋਵਣੇ ਕੀ ਖਤਾ ਸੰਤ
 ਮਾਫ ਕਰਤੇਭਏ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਭੀ ਆਇ ਕਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮੈ ਨ ਵੇਨਾ।
 ਖਾਇ ਨਾ ਸੋਇ ਰਹਾ। ਤੇ ਭੀ ਸੰਤ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਜਬ ਤੀਸਰੀ ਰਾਤ ਭੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਦਿਵ ਭੋਜਨ ਦੂਧ ਆਦੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਹਿ, ਮੰਚ ਪਰ ਸਿਤਰਾਨਾ ਅਵਰ ਤੁਲਾਈ ਨੀਚੇ

ਰਜਾਈ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸੋਇ ਰਹਾ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਵੇਖੁ ਹੈ ਕਰ ਸੇ ਐਸਾ ਬਾਨਕਾ।
 ਤਬ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕੋਪਵੰਤ ਹੂਏ। ਏਕ ਸੁਰਾ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤ
 ਸੰਗਤ ਮੈ ਬਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤ ਤਏ ਸੰਤ ਜੀ। ਹੇ ਭਾਈ, ਇਸ ਮੂਰਖ ਬਾਨਕ ਕਉ ਬੇੜੀ ਪਰ
 ਚੜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਵ ਕਰ ਦੇ ਜੋ ਮਾਇ ਪਾਸ ਚਲਾ ਜਾਏ। ਤਬ ਸੇ ਦੁਦਨ ਭਰਤਾ ਭਯਾ ਸੀਤਾ ਸਤੀ
 ਵਤ। ਇਹੁ ਸੁਣ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬਾਨਕ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕਾੰਤ ਮੇ ਸਮਝਾਵਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਸੰਤੋ ਸੇ ਭੂਲ ਬਖਸਾਏ। ਤਬ ਸੇ ਹੁਤ ਸਿਖਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਬਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੀਤੇ
 ਹੁਲ ਪਿਆ ਕਰਵਾਵਨ ਕੀ ਤਾਂ ਖਿਆ ਮੂਰਖੀ ਸੀਤਾ ਕੇ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਗਰ ਮੇ ਆਚਰਾ ਪਾਇ ਕ
 ਜੋ ਬਾਨਕ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪਿਛ ਹੀ ਖੜਾ ਮਾਫ ਕਰੋ। ਆਗੇ ਮੇ
 ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਜਾਗੇਯਾ। ਤਬ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੁ ਹੂਏ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੀ
 ਸਿਖਿਆ ਧਾਰਨ ਸੇ। ੧ । ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਜੀ ਅਪਗਾ ਤਟ ਜਾਇ ਬੈਠਤੇ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਹੀ
 ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਸੰਡਲੀ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੁਨਤੇ ਹੈ ਅਹ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਬਿੰਜਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੇ ਅਨਕ ਜੀਵ ਜਾਨ ਭੁੰਚਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮਿਠਿਆਂ ਕੇ ਵਾਸੀ ਸੰਤ ਆਇ ਦਰਸਨ
 ਦਰਸਤੇ ਹਏ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਾ। ਅਰ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਕੇ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਭੀ ਆਇ
 ਮਿ ਤੇ ਭਏ ਸੰਗਤ ਸਹਤ। ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਏਕ ਕੰਨਿਆ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਬਖਤ
 ਭਰੀ, ਸੇ ਸਹੀ ਸਹੁ ਭਾਵ ਰੂਪ ਬਖਤੋ ਕਰਿ ਭਰੀ ਪੁਨਾ, ਕਿਆ ਪੂਰਨ। ਜਬ ਖੁਸ਼ਾਬ ਸੇ ਜੀ ਸੁਆਮੀ
 ਤਬ ਤਿਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਸੇ ਮਿਸਟ ਨਾਸੀ ਮਾਖਨ ਦਹੀ ਪਕੁਵਾਨ ਸਹਤ ਆਨੇ ਸੀਸ ਉਠਾਇ
 ਕਰਿ। ਪ੍ਰਾਤ ਹੀ ਤੇ ਜਹਾਂ ਸੰਤੋ ਸਹਤ ਸੰਤ ਰਾਜ ਹੈ, ਕਿਆ ਏਠੇ ਹੋਵਹਿ, ਹਾਹਿਰ ਨਦੀ ਤਟ
 ਪਰ, ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੇ ਤਕ ਨਵਨੀਤ ਪੀਠਾਇ ਖਵਾਇ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਤੋ
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠਨ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਪੁਨਾ ਆਪਨੇ ਘਰ ਮੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਨਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਆਵਣਾ
 ਤਥਾ ਜਾਵਣਾ। ਦੋ ਸਾਤ ਕੋਸ ਕਾ ਮਾਰਗ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕਮਨਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਜੋ ਸੋਕ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੇ ਕਾਟ ਨ ਭਾਸਣਾ, ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਇਸ ਕੰਨਿਆ ਕੀ ਦਾਦੀ, ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਾ
 ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਮਾਈ ਕਾਲਕੀ ਜਾਤ ਕਰਿ; ਤੇ ਸਮਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਵੀਏ ਸੁਖਕੋਬਾਈ ਕੀ ਅਤੁ ਕਹਾ
 ਬਾਈ ਤੇ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਕੀ। ਪਰਮ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਹਿ ਗਿਰਦਾ ਪੂਰਨ ਜਿਸ ਦਾ।
 ਪੁਨਾ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜਾਨ ਕਰ, ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਕੀ ਮਾਈ ਜੀ ਕੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਹਨੇ ਹਾਂ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਪ ਸ਼ਿਊਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਏਕੀ ਏਕੀ ਵਿਚਰਤੇ
 ਸੇ। ਤਬ ਕਿਆ ਕਾਲ ਵਿਚਰਦੇ ਈਏ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਨਿਕਟਿ ਇਕਾੰਤਬਨ ਜਾਨ ਕਰ।
 ਤਾਂ ਦਿਨ ਸਾਰਾ ਬਨ ਮੇ ਗੁਜਾਰੇ ਤੇ ਸੰਧਿਆ ਸਮੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮੇ ਆਇ ਕਹ ਏਠ ਰਹੇ ਇਕੰਤ
 ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ। ਜੋ ਚਹਣਾ ਇਕਾੰਤ ਇਹੀ ਮਤਾ ਸੰਤ ਕਾ। ਸੰਤ ਕੀ ਚਹਣੀ ਸੁਭ ਆਸੇ
 ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਤੀ ਜਾਣ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਰਿਦਾ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸੋਕ ਵੇਰਾ
 ਮੂਰਤੀ ਜਾਣ ਕੇ, ਤਾਂ ਨਕੇ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਈ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਭੀ ਗੁਰੂ

ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜੇ। ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕਾ ਜੋ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਵਾਰਨੇ
ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਰਬੀਸ ਸੋ ਤਾਗ ਜਾਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਨਿਸਚੈ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਤੋ
ਕੇ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਨੂੰ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰੇ।
ਤਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤਾਂ ਦਿਨ ਧਨ ਮੇ ਗੁਜਾਰੇ ਤੇ ਮਾਈ ਜੀ ਕਾ ਚਿਤ ਜੋ ਸੰਤ ਕੇ ਮੁਖੇ ਕਿਵੇ
ਹਰਿਗੁਰ ਕਥਾ ਹਰਿ ਹਰਗੁਰ ਸੁਨਹਿ। ਤਾਂ ਪਰਮਸਾਨ ਮੇ ਇਕ ਕੁਟੀਆ ਬਨਵਾਈ ਇਨ ਨੀਟੇ ਇਕੱਤ
ਤਿਸ ਕੁਟੀਆ ਕੀ ਅਜੇ ਛਾਤ ਨਹੀ ਸੀ ਪੜੀ ਉਪਰ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਰ ਹਏ ਭਰੀ।
ਇਹੁ ਜਾਨ ਕਰਿ ਮਾਈ ਜੀ ਲਗੀ ਸੋਰਨੇ। ਸੋਚ ਵਿਚਿਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਕਾ ਗਿਆਨ ਕਰਤ ਭਈ ਅਰ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ, ਰਿਚਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਖਕ। ਹੇ ਜਗਤੋਸਵਰ, ਹੇ
ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਤੇਰਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ,
ਹੇ ਦੇਵ। ਜੇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਆਪ ਮੇਰਗਥਾਨ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਤੇ ਤੇਰਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਹਿ, ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੁਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਅਰ ਕੋਸ
ਪਠ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਬੈਠ ਰਹੀ, ਅੰਨ ਜਨ ਤਿਆਰ ਹਰ। ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਜੋ
ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਜੇਸੇ ਭਗਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਭਗਵਤ ਕਰਤਾ ਹੈ; ਇਹੀ ਉਸ ਕਾ ਕਾਮ
ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸਤ ਯੋਜਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭਏ ਸੇ ਤਬ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੁਈ, ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਜੋ
ਮਾਈ ਕਾ/ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਮੁਕਕਰ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ ਜੋ
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਸਿਧਾਂਤ। ਇਨ ਕਾ ਤੀਬ ਸੰਕਲਪ ਜਾਨ ਕਰ, ਭਗਤ
ਭਾਵ ਕੇ ਗ੍ਰਾਹਕ ਜੋ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਕੇ । "ਤਾ ਭਿਆ, ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੰਤ ਜੀ
ਚਹੁ ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਮੁਹ ਕਰ ਮਾਈ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਦਾ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਮਾਧਿਕਾ ਜਮੇ। ਜੋ ਸਾਰਾ
ਦਿਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਰਹੇ। ਤਬ ਮਾਈ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਜੇਸੇ ਦੁਤੀਆ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਦੇਖ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰਿ
ਬੇਬੇਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ, ਤੇਸੇ ਮਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਤਾਂ
ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ: ਹੇ ਮਾਤਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਖਿਰ ਰਿਦੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਨ ਕਰਿ, ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮ
ਪ੍ਰੇਰਕ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰਿ ਆਂਦਾ ਹੈ, ਈਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਐਸੀ ਖਿਰ ਕਾਹਨੇ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਪਰ
ਸਭ ਪ੍ਰੇਰਕ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਵਾਹੁਵਾਰ। "ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮ ਤਿਵੇ ਤਿਵ ਹੋਵਨਾ। ਜਹਿ
ਜਹਿ ਰਖਹਿ ਆਪ ਤਿਹਿ ਜਾਇ ਬਨੋਵਨਾ"। ਪੁਨਾ, ਪਰਮਸਾਨੇ ਆਏ। ਤਬ ਸੰਦਰ ਤੇ ਪੂਰਨ
ਪੂਰਨ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਿ। ਕੋਈ ਕਾਲ ਹਰਿ ਕਰ, ਤੇ ਮਾਈ ਕੋ ਭੀ ਗਿਆਨ
ਨਿਸਰਾ ਦੇ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਨਾ ਆਪ ਰਖਤ ਰਾਮ ਹੁਏ। ੧ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਕੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨਨ ਸਪਤਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। ੨ ।

ਇਹ ਕਥਾ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ ਅਥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਖੁਸ਼ਾਬ ਤੇ ਸੰਤ
 ਮੰਡਲੀ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਜੀ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਤਹਾਂ ਕਾ ਜਲ ਖਾਰਾ ਜਾਨ ਕਰ ਦੇਕ ਸੰਤ
ਸੇਵਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੰਤਾਂ ਲੀਏ ਮਿਠੇ ਜਲ ਕਾ ਕਨਾ ਮਿਠਿਆ ਤੇ ਟਰ ਲਿਆਯਾ ਕਰੇ। ਸਭੀ ਸੰਤ
 ਪਾਣੀ ਪਾਨ ਕਰ ਜੀਰਾ ਜਲ ਸਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਇਸ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕਹੇ: ਹੇ ਭਾਈ,
 ਐਸੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕਰੋ ਬੈਠ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜਾਪ ਜਯੋ। ਤਬ ਜੋ ਸਿਖ ਕਹਿਤ ਭਯਾ, ਹਾਥ
 ਜੋੜ ਕਰ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਆਪ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮੇ ਭੀ ਅਰ ਜਾਤੇ
 ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਪ ਜਪਹੂੰ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ, ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਿਰੇ ਸੁਖਾਸਨ ਹੈ, ਟਹਲ
ਮਹਲ ਭੀਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਜੋ ਧਰਮ ਪਏ ਕਰ ਸੁਖਾਸਨੇ ਪਰ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਤਕੀਏ
ਨਾ ਕਰ ਸੋ ਮਹਾਂ ਖੇਚਲੋ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਬਖਸ਼ੀਏ, ਹੇ ਸੁਵਾਮੀ ਜੀ।
 ਤੇ ਬੀ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ, ਕਿਤਨਿਆਂ ਕੋਸਾਂ ਤੋਂ ਜਲ ਲਿਆਇਆ ਕਰੇ, ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਵਾਸਤੇ।
ਸਾਧੂ ਮਿਠਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨੇ ਜਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ, ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਨੇ ਜਾਤੇਭਏ,
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ। ਅਨੰਤ ਸਾਧ-ਮੰਗਤ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਵਾਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸੰਤ
ਸਿਰ ਸਦਕ ਸੋ ਅਨਕ ਜੀਵ ਕਾਲ ਸਮੂਹ ਉਜਤੇ ਹੈ, ਦੂਧ ਦਹੀ ਅਰ ਨਫ ਨੀਤ ਪਦਾਰਥ ਇਤਿ
ਆਦਿਕ ਆਵਹਿ ਹੈ, ਲਿਆਤ। ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਕਨਕਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਵਸਖੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਪਾਈ
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇਵਾ ਕਾ ਬਹੁਤ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਸਰਬ ਸੰਤ ਕੋਸੇ ਚਹਿਤੇ ਹੈ, ਕਥਾ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਫਜਨ ਉਠਦਿਆਂ ਭਰੀਦਿਆਂ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ
 ਕਰਤੇ ਹੈ; ਪਦਾਰਥਾਂ ਧਿਰੇ ਇਤੀ ਉਠਾਇ ਕਰ। ਸਮੇਂ ਕੇ ਸਿੰਭਵਤ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਆਤਿ ਜਾਨ ਤੇ
 ਸੰਕਲਪ ਇਸ ਕਾ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ, ਸਤ ਸਰੂਪ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਤਿਸ ਮੇਂ ਭੀਨ ਹੋਏ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚਰਕਰ, ਪੁਨਾ ਹਰਿਨਾ ਜੋਓ ਖੁਸ਼ਾਬ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਆਰੇ ਭਾਈ ਰਾਮ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮ ਪਰੇਮੇ ਕਰ, ਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਮੇਂ ਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਸਰਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਤੀ ਤਈ;
 ਭਾਵ ਕਰ ਨਤਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਭੀ। ਤਦ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਪੂਰਬ ਤਰਫ ਦੇਕ ਕੂਟੀਆਂ
 ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਪਿਰਮ ਹੀ ਤਪ ਕਰਨ ਲੀਏ ਰਬਵਾਈ ਸੀ। ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਇਸ਼ਿਤਿ
 ਹੋਵਹਿ ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ। ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ, ਬਡੀ ਸਭਾ ਨਾਈ। ਤੇ
 ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਵਹਿ ਤੇ ਵਰਤਹਿ ਉਹਾਂ ਹੀ ਨਦੀ ਤਟ ਪਰ। ਸੰਤਾਂ ਕੀ
 ਕੀਰਤੀ ਸੁਣ ਕਰ ਇਕ ਜੋਸ਼ਰਾ ਚਰੀ ਸਿੰਘ ਦਰਸਾਣ ਕਾਰਣ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਿਸਨੇ, ਪੁਨਾ ਬੈਠ ਭਯਾ। ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਮਾਨਕੀਏ ਕੇ ਉਠਾਹਿ
 ਦੀਆ, ਸੰਤਾਂ ਨੇ। ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਸਹਾਂ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ,
 ਸੋ ਸਰਕਾਰ। ਤਾਂ ਨਿਤ ਹੀ ਆਇਆ ਕਰੇ; ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ ਦੁਜੀ ਰੋਜ
 ਨ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬੀਰਾਏ, ਸੰਤ ਜੀ, ਜੋ ਇਤੀ ਵਿਖੈ ਵਿਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ।
 ਮੈਨਾ ਕੀ ਭੀਰਾ, ਹੋਰ ਮੰਗਤ ਜਨ ਕੀ ਭੀਰਾ, ਪੁਨਾਧਰਤੀ ਤੇ ਧੂਈ ਭੀ ਉਡਣੀ ਹੋਈ।
 ਮਾਨੈ ਆਰੇ ਸਭਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਤਿਗੁਣ ਰੂਪ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਐਸੀ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ।

ਸਤਿ ਗੁਣ ਮੇ ਮਾਨੋ ਰਾਜਸੀ ਲੋਕ ਰਜੋਗੁਣ ਆਇ ਗੁਣਾ ਹੈ ਘਟਾ ਉਡਾਈ। ਉਹ ਘਟਾ
ਨਹੀ ਮਾਨੋ ਰਜੋ ਗੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਥ ਸਤੋ ਗੁਣ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਸ ਤੇ ਦੁਖੀ
ਹੋ ਪੁਰਾ, ਸੋ ਦੁਖੀਆਂ ਨੈਕਰਨੀ ਹੈ ਅਰਜ ਸੀਤ ਆਈ। ਸੀਤ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ।
ਤਿਸ ਕਾਈ ਬਾਰਤਾ ਮੰਨੀ, ਕਾਈ ਬਾਰਤਾ ਦਾ ਸੰਕੋਟ ਆਇਆ, ਤਿਸ ਨੂੰ, ਤਬ ਸੀਤਾ ਕੇ ਮਨ ਮੇ
ਕੋਪ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਬਰੀ ਜੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਥ
ਨਹੀ ਬਨਤਾ ਜੋ ਮੈ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਰਾਹਉ ਅਰ ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਵੀਆ ਰਾਹੈ ਤਾਤੇ
ਤਮ ਪੁਰਾਸ ਵਤ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀ ਬਨਤਾ। ਅਬ ਤੂੰ ਰਲਿਆ ਜਾਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੀ
ਸੀਤਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਨ ਕਾ ਆਵਣਾ ਇਥੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀ, ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬਿਤੀ ਭੀ
ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰਜੋਗੁਣੀਆਂ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ। ਤੇ ਭੀ ਓਹ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਕਈ ਅਰਬੀਆਂ
ਕਾ ਅਰਥ ਸਿਧ ਕਰਵਾਵਤ ਭਰੇ, ਤਿਸ ਦੁਆਰਿਓ। ਤਬ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ, ਕਥਾ ਮੈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਆਵਤ
ਭਯਾ, ਕਰਮ ਕਾਰ ਕਾ। ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲ ਹੁਖ ਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਹੈ। ਜਬ ਐਸੇ
ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਸੋ ਨਾਪਤੀ ਨਹ ਸਿਧ ਹੋਵੇ ਯਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਐਸੇ ਤੇ ਅਬ ਨਹੀ
ਜੈਸੇ ਤੁਸੀ ਕਹਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ। ਤਬ ਪੰਡਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਯਾ ਸੁਨੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਬੇਦ ਕੇ ਤੀਨ
ਹੈ। ਕਰਮ, ਉਪਾਸਨ, ਗਿਆਨ। ਇਹੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮੋ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਹੈ; ਇਸ ਮੇ ਅਨਕ
ਸਾਸਤ੍ਰੋ ਕਾ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਦੋਖ ਤੇ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ। ਅਜੇ ਰੁਮਾਰੇ
ਰੁਮਾਰੇ ਮੁਕਤ ਮਣੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ਇਨ ਸਿਉ ਪੂਛ ਲੇਵੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੈਠਤ ਹਏ, ਜੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਐਸੇ ਆਪ ਕਿਉਂ ਕਹਤੇ ਹੋ ਇਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ ਬਾਰਤਾ
ਜੋ ਜੀਵੇ ਕੇ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮ ਰਜਤ ਹੈ; ਪੁਨਾ ਕਰਮ ਬੰਧ ਹੈਤੇ; ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਫਲ ਕੇ ਹੀ
ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਸੁਭ ਕਰਮ ਸੁਖ ਸੰਪਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਆਨੁਭ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਨਿਦੁ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਮੇ
ਕਿਆ ਮਿਸਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਅਨੇਕ ਸਥਾਨੋ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਨ
ਕਰਿਆ ਹੈ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਪਦੇ ਕਰ। "ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਸੋ ਤੈਸਾ ਪਾਵੇ"। ਪੁਨਾ। " "ਦਰ
ਦੇਸ ਨਾ ਦੀਜੈ ਕਾਹੁ ਦੇਸ ਕਰਮਾ ਆਪਣਿਆ। ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ਦੇਸ ਨਾ
ਦੀਜੈ ਅਵਰਜਨਾ"। ਤਬ ਸੋ ਨਰਪਤ ਰਾਬ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਦੇਵ, ਆਪ ਕਾ ਕਥਨ
ਪੂਰਾ, ਮੇਰੀ ਹੀ ਸਮਝ ਉਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੂੰ ਮੈ ਨਿਸਰੇ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਏਕ ਬਾਰ ਤਾਂ ਸੁਨੋ ਇਸ
ਪਰ ਏ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੋ ਮੈਨੇ ਲੇਤੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਜੋ ਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਏਕ ਧਰਮਾਤਮਾ ਧਨੀ ਬਾ
ਜਿਸ ਕੋ ਉਪਮਾ ਧਨਦ ਸਮ ਦੇਵੀਏ। ਸੋ ਉਦਾਰ ਕੇਸਾ ਬਾ ਜੋ ਅਪਣੇ ਖੀਸੇ ਮੇ ਮੋਹਰਾਂ ਤੇ
ਹੁਪਏ ਪੈਸੇ ਪਾਈ ਰਖਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕੰਨਿਆਰਸੀ ਸਿਧੀ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਜਾਚਕ ਹੋਵੇ, ਤਿਸ ਕੋ ਮੁਹਰ
ਦੇ ਦੇਵੇ, ਚੜੇ ਨਤ ਮੂਜਬ ਖੀਸੇ ਸਿਉ ਨਿਕਾਸ ਕਰ। ਜਿਸ ਕੋ ਢਾਦਨ ਕੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੋ
ਏਕ ਕਾਰਖਿਕ ਤੇ ਜੋ ਤੋਜਨ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਅਨਪ ਪੈਸਾ।
ਅਵਰ ਉਸ ਕਾ ਕੋਠ ਕੋਠ ਪੁੰਨ ਭਨੀਏ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮੈ ਐਸੀ ਦੁਰਦਸਾ

ਦੇਖੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਕੋ ਕੈਦ ਕਾ ਲੀਖਾ, ਘਰ ਛੁਟ ਛੁਟ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਜੋ
 ਪੁਨ ਕਾ ਫਲ ਭਾਵ ਹੈ। ਅਧ ਪਾਪ ਕੀ ਬਾਹਤਾ ਮੁਨੋ, ਹੋ ਸਿਤ ਜੀ, ਜੋ ਭੋਗੇ ਅਰ ਮਏਲ
 ਪਾਪ ਦਿਨ, ਬਿਦਿਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਬਰਖਮਾਨ ਦੇਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਮੈ ਨਿਸਰੇ
 ਕਰਤਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਸਿਖਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਨ ਕਲ ਸਿਤ ਰਾਜ, ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਚਨ, ਤਿਸ
 ਪਰਤੀ ਕਰਤ ਤਈ: ਹੋ ਭਾਈ, ਕਰਮਾ ਕੀ ਬਤੀ ਵਿਰਾਹ ਕੀਟੇ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਕਿਛ ਹੀ ਨਹੀ
 ਜਾਤਾ; ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਮੋਨ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਏਹ ਉਤਰ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰੀਤੁ ਕੇਰੂ, ਰਾਜਾ
 ਦਲੀਪ, ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ, ਰਾਜਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਨਲ ਜੀ, ਰਾਜਾ
 ਸੁਧਸਟਵ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਬਲ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਨਿਰਭ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਵਿਕਰਮਾ ਜੀਤ ਜੀ, ਰਿਖੀਓ ਕੇ ਰਾਜਾ
 ਮਾਂਡਵ ਜੀ, ਰਿਖੀ, ਜੈਸੇ ਇਨਹੁ ਬਰਮ ਕਰਤਿਆਂ ਕੋ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਅਪਦਾ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ
 ਸਮਝਨੀ ਬਾਰਤਾ। ਬਹੁਤੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਤਿਸ ਧਾਮ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਤੇ ਤਿਨੋ ਨੇ ਐਸੀ ਸੰਪਦਾ ਪਾਈ
 ਹੈ ਜੋ ਦੂਰ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਤੇ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ਸਾਖੀ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਉਹ ਅਪਦਾ ਭੀ ਤਿਨੋ ਸੁਪਨਵਤ ਭੋਗੀ ਹੈ, ਧੂਮ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਅਭਿਨਾਜੀ
 ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬਰਮਾਤਮਾਓ ਮੈ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਗਿਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਪੁਨ ਕੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਪੁਨ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਬੀਚ ਯਦ ਕਿਰਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਾਪ ਮੈ ਕਰਤਾਰ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਭੁਗਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਭਿਨਾਜੀ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਸੁਪਨੁ ਏਹ ਹੈ - ਜਿਸ ਕੋ
 ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਓਰ ਲਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਧਨ ਆਦਕ ਸਭੇ ਆਸਰੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ।
 ਜੋ ਮਾਨ ਭੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਰਮਾਨ ਵੀਰਾਂ ਹੀ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਲੋਕ
 ਭੰਡ ਤੋਂ ਨਿਰਭੰਡ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ, ਹਰਿ ਇਦਾ ਉਹ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਾਤੇ ਆਪ ਮਾਨਕ ਜੋ ਹੋਇਆ।
 ਜਬ ਏਹ ਜੀਵ ਮਰਯਾ ਓਹ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਹਰਵੰਤ ਸਾਧਨ ਕੋ, ਭਜਤਾ ਹੈ,
 ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਰਬ ਬੋਰਾਸੀ ਕੇ ਕਸਟ ਤਿਸ ਕੇ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੰਡੂ ਏਹ
 ਨਿਸਰੇ ਹੈ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਾਇ ਕਰ ਫੇਰ ਉਸ ਕੋ ਅਵਾਸ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹੁ ਅਪ੍ਰੇਤ
 ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ। ਸੋਤ ਸੁਸ਼੍ਰੁਤ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਪਰ ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਨਿਸਰੇ ਰਾਜ
 ਪਰੀਭਤ ਜੈਸਾ ਕਹੀਏ ਜਨਮੇਜੈ ਜੈਸਾ ਨਾ ਕਹੀਏ, ਜੈਤਾਂ ਆਹੀ। ਇਕ ਐਰ ਭੀ ਕਾਰਣ
 ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਪਰਾਈ ਅਮਾਨ ਰਖਤੇ ਹੈ ਨਿਸੀ ਜੀਵਕਾ ਵਾ ਸਿਤ ਸਕਾ, ਵਾ ਬਰਖਮਨ ਕਾ ਸਰਾਪ,
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਨਵਤ ਭੀ ਕਾਰਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਈਸਰ ਕੀ ਮਰਸੀ। ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਭੀ
 ਪਾਸਕ ਭਾਰ ਮੈ ਕਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਜਾਨਦਾ ਹੈਂ ਸਤ ਓਹ ਮੰਦੇ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਜੋ ਮੰਦੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮਤ ਉਹ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਇਕਾਨਤ ਮੈ ਚੰਗੇ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਭੀ ਬਾਤ ਦੁਣ;
 ਇਹੁ ਅਨਿਸਰੇ ਰੂਪ ਬਿਨਾਇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਮਹਾਂ ਕਸਟ ਦੇਵੇਗੀ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕੀ ਨੇਤ ਹੈ ਬੇਦਅਭ ਸੁਸ਼੍ਰੁਤ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਤ ਪੁਨਾ ਈਸਰ ਇਨਾ ਪਤ ਜੋ ਪੁਰਜ
 ਅਸੰਭਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਕਸਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਇਕਾਨਤ ਸਤੀ ਕਾ ਸਮਝਨਾ ਆ

ਫੇਰੀ ਮਝੇਲੇ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣੇ ਏਕ ਬਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਨ ਮੇਂ ਸੋ ਅਕਾਸ਼ ਕੋ ਉਦਾ ਹੀ ਚਲਾ
 ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੀਘ੍ਰ। ਤੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਥ ਉਚੀ ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਖਨ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ
 ਜੋ ਏਹੁ ਬੋੜੇ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹੀ ਬੜੇ ਉਚੇ ਚਲਿਆ ਡਿਓਆ ਹੈ। ਜਬ ਆਂਧੀ ਤੀਬਰ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਬ
 ਜੜ੍ਹਾਂ ਸੇ ਹੀ ਉਖੜ ਪਕੜਾ ਹੈ। ਤੀਐ ਇਹੁ ਸਮਝਨੇ ਅਧ ਤੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਪਰਪਕ ਪਕਾ ਹੋਤ
 ਹੈ ਫੋੜੇ ਵਤ, ਜਬ ਇਨ੍ਹਨਾ ਹੋਇ ਹਰਾ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਤਬ ਅਧੋਰੀ ਵਤ ਐਸਾ ਉਡਾਇ ਨੇ ਜਾਵੇਗੀ।
 ਜੋ ਜਾਣੇ ਨਾ ਜਾਏਗੀ। ਕਿਸੇ ਜੋ ਅਧ ਕਰਾਂ ਹਏ; ਜਾਦਵੇਂ ਅਰ ਬੈਨ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰਾਵਰਨਵਤ।
 "ਜੇਸਾ ਬੀਜੇ ਜੋ ਫੁਟੇ ਕਰਮਾ ਸੰਦੜਾ ਖੇਤ"। ਪਰ ਜੋ ਰਜ ਗੁਣ ਤੇ ਸਥਾ ਜੋਗ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਕਰਤ ਡਿਓਆ ਤੇ ਕਰਤ ਡਿਓਆ ਜੋ ਜੀ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਕਾ ਕਪਟ
 ਸਮਝ ਕਰ ਸੀਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ ਤੁਜੀ ਬੋਰੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸਮਝ ਲੋਗੇ। ਤਬ ਕਥਾ:
 ਹੋਣ ਨਾਜੀ, ਸੋ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਰਸ ਜੋ ਬੇਗਾ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਅਲਪ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਜਰਾਵਰ ਚੁਣਿਆ
 ਜੋ ਮੁਲਖ ਤਿਸ ਲੂਟ ਖਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਅਰਦਾਏ
 ਤੇਸੇ ਹਰ ਪਾਕ ਮੰਗਵਾਇਆ ਤੇ ਵੈਦ ਕੀਤਾ, ਤਿਸ ਜੀ ਸੰਪਦਾ ਸਤ ਖਸੋਟ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ
 ਉਹਾਂ ਜੋ ਅਰਦਾਸ ਨਿਖੀ, ਸੀਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਭੁਨਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਸੀਤ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਜੋ ਆਪ ਤਾ
 ਬਚਨ ਨਹੀ ਮਾਨਾ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਬੇਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜਦੀਵਾ ਕਾਰ ਘਨ। ਸੀਤ ਬਚਨ ਦੇਨੇ
ਪਰਾਵਰ ਸਤ ਭਯਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਜੋ ਜੋ ਤੁਸੀ ਆਇਆ ਨਾ ਕਰੋ ਸਮਝ ਕਰ
ਵਿਖੇਪ ਤਾ ਕਾਰਨ ਰਜੇਗੁਣੀਆਂ ਕਾ ਸੰਗ। ਜੋ ਆਇਆ ਬਚਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਇਆਸ
ਤਿਸ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹੁ ਕਿਤਪਾ ਕਰੇ ਜੋ ਗੁਰੇ ਸੀਤੋਂ ਤਾ
ਹੁਮ ਮਨਾਵਤੇ ਮਨਮਤ ਦੂਰਕਰੇ। ਸਿਖ ਪ੍ਰਾਨ। ਸੀਤ ਬਚਨ ਉਹ ਕਿਉਨ ਸੁਰਰਿਦ ਲਿਆ।
ਕੈਮਲ ਭਯਾ ਉਤ੍ਰ। "ਜੋ ਸਾਕਤ ਕਉ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚਨੀ ਨਾ ਦੇਈ ਮਿਲਣ ਕਰਤਾਰੇ"। ਇਹ
 ਰਜ ਇਨਾ ਰਹੀ ਉਨ ਜੀ ਭਾਵਨਾ ਇਨਸਾਰ। ਭਾਵ ਇਹ ਇਸ ਮੇਂ ਜੋ ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਤਬ
 ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਭਜੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਕਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਾਏ ਇਨ ਜੀ ਨ
 ਭਾਵਨਾ ਮੈ ਫਰਕ ਰਹਾ। ਸੀਤੋਂ ਮੈ ਨਾਹੀ ਫਰਕ। ਏਕ ਜਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਹੇਠੇ ਜੋ
 ਅਸਾਨ ਅਸੀਨ। ਏਕ ਮਾਈ, ਕਿਨ ਦੇਈ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ, ਜੋ ਹਨ ਕੀ ਅੰਦ ਪਾਨ ਤਾਂ
ਏਕ ਵੇਟਾ ਪੁਰ ਕਉ ਬਨ ਮੈ ਤਿਆਗ ਆਈ ਸੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਇਹੁ ਉਤਮ ਮਤਵਾਨੀ, ਜਾਂ
ਨੰਦਨ ਕਹੁ, ਸੀਤ ਸਰਣ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤ ਭਰੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ
ਹੇ ਮਾਈ ਪੁਰ ਮਾਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤੂੰ ਇਸ ਕੋ ਨੈ ਜਾਇ, ਆਪਣੇ ਨਿਕੇਤ।
 ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸਾਧ ਸਿਖ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਠੋਕ ਨਹੀ। ਪੁਨਾ ਹਾਰ ਜੇਕ ਕਰ ਮਾਈ
 ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਈ। ਜੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ, ਇਹ ਬਾਨਾਰ ਹਨ ਤੇ ਦੁਖ ਤਬ ਦੁਖੀ
ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਸਰਣ ਤੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਜੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਨਾਨ

ਕਨਪਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੁਰਤਰੁ ਵਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਪਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਖ ਅਵਨੇਕਨ
ਕਰੀਏ, ਹੋ ਭਗਵਨ। ਐਸੇ ਮਾਈ ਕੇ ਬਹਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੈਸੇ ਤੇਰੀ
ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਇ ਮਾਈ, ਫਡ ਜਾਇ। ਜੋ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਗਿਰਵੀਰਤ ਸਰਬ ਤੀ ਪ੍ਰਤਪਾਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ
ਸਰਬ ਕਾਨ, ਸਰਬ ਦੇਸ ਮੇ ਰੋਜੀ ਚਿਰੰਦ ਜੋ ਇਸ ਤੀ ਭੀ ਸੋਈ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਅਜੀ ਨੂੰ ਨਾਹੀ
ਦਿਤਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਨਿਦੁ ਆਦੀ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੇ।
ਜੈਸੇ ਕਿਰਣੀ ਕੇ ਕਿਰਣੇ ਕਰ ਚੋਰ ਅਰ ਉਨੁ ਅੰਧਾਰ ਆਦੀ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਹੋ ਤਵਾ ਦੂਰ ਭਏ।
ਜੋ ਆਸੇ ਅਨੇਕਾਂ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਜੇ, ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਅਰ ਜਹਾਂ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਭਖ, ਭੋਜ
ਲੈਰਜ, ਪੈਰਜ, ਅਰ ਖਟ ਰਾਗ ਮਹਰ, ਲਵਣ ਆਦੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਰ ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜੀਵ ਜ
ਸੁਕਮ ਹੀ ਭੁਜ ਰਹੇ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਆਮਾਦੀ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਅੰਨ, ਬਸੀ ਵਾ ਮਿਸਾ ਅਥਵਾ
ਮੰਗਿਆ ਦੂਰ ਭੀ ਤਿਪਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਤਿਹਾਵਲ ਤਾਮਈਆਂ, ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ, ਲੋਹੀ, ਦੁੱਧ, ਮਨਾਈ, ਮਿਸਰੀ ਆਦਿ ਲੈ ਕਰ ਆਪ ਤਿਪਤਿ
ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਿਨਾ ਆਸੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਭੁਜਵਾਏ ਇਹ ਪਦਾਰਥ, ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਰਿਆ ਹੈ -
ਤਵਾ ਬਰਨ। "ਤਿਨਾਪਿਛੈ ਜਗ ਭੁੰਚੇ ਭੋਗਈ। ਉਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਹਿ ਉਹ ਨਾਰਾ ਭੋਗਈ"।
ਏਸ ਸਮੇਂ ਨਦੀ ਤਟ ਹੁਟੀਆ ਮੇ ਏਠੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਪਸਾ ਕੇ ਕਾਲ ਮੇ, ਜਬ ਏਤਾ ਏਤੀ ਜੇ ਤਾਂ
ਬਾਤੁ ਦੇਹੀ ਕੇ ਬੋਰੇ ਜੇ ਸਮਲ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਨ ਤੀ ਸਰਬਤਾ ਦੇਹੀ ਕੇ ਪਪੋਰਨੇ ਨਡਾਵਨੇ ਕੇ
ਸਾਥ ਹੀ ਪਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਪੁਸ਼ਾਤ ਪਰਚੈ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇਹੀ ਮਗਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਵੈਰਾਗੀ ਜਾਨ, ਜੋ ਜੈਸੇ ਪੈਰੀ। ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਯਾਈ ਜਾਨ ਕਾ ਸਾਧਾ ਅਰ ਉਪਰ ਚਿਨ੍ਹਾ
ਹੁਕਮ ਸਾ ਤਰ ਨਾਹਿ ਜੋ ਲੋਟੇ ਹੂਰੇ ਸਹਿਤ ਇਕ। ਮਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਦੇਹੀ ਕੇ ਫਾਦਨ ਜੋ ਸਮ
ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਖ ਜੇਕ ਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਸਤੀਧ ਨਿਵਾਜ, ਜੇਕਰ
ਬਾਤੁ ਬਖਸ਼ੇ ਮੇਨੂੰ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਲੈ ਆਵਾਂ। ਤਾਂ ਕਾ ਕਰ ਸੰਤ ਕਰਤ ਭਏ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ
ਸਿੰਘ ਆਸਾਏ ਸਾਤੁ ਤੇ ਨਿਮਨ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ
ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਘਾਟ ਪਰ ਆਸ ਹੋਇ ਲਏ ਹੈ ਜੋ ਜੈਨ। ਤਵਾ ਬਰਨ। ਰਹਿ ਜਨ ਹੋਹੀ
ਮਨ ਬੋਇ। ਦੁਖ ਮਨਾ ਕੇ ਘਾਟ ਹੋਈ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ। ਮਨੁਬ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਇਹੁ
ਚਾਹੇ ਅੰਤਰ ਕਰਨ ਹੈ ਇਹੀ ਬਾਤੁ ਹੈ ਜੋ ਇਨਾ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜੋ
ਕੋਸੇ। ਮਨ ਤੇ ਮਨਨ ਭਇਆ। ਸੀਨਾ ਜੋ ਲਿਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਭੋਇਦ
ਤਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਆਸਾਏ ਸਰਵਨ ਅਰ ਮਨਨ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਬਾਝੇਕਾਰ। ੧ । ਤੇ ਬੁਧ ਆਤ
ਵਿਸੈਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ੨ । ਪੁਨਾ ਚਿਤ ਚੇਤਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਅਭ। ੩ ।
ਅਰ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇਹ ਹੋਈ ਇਹ ਮਨਨ ਅਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲਿਆਗ ਕਰ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤਵਾ ਹੈ
ਲਿਆ ਤਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਹਿਐ। "ਤਤ ਨਰੰਜਨ ਜੇਤ ਸਬਾਈ ਸੋਹੈ ਭੇਦ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਤਿ
ਪੁਨਾ। ਉਹੋ ਆਸੀ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋ ਰਹੀਆ। ਇਤ ਹੰਕਾਰ। ੪ । ਇਹ ਪਰਕਾਰ

ਸੁਖ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪਾਟ, ਤਨ ਰੂਪੀ ਪਟੜੇ ਪਰ, ਸੰਤ ਗੁਰ ਦਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਨ ਤੇ ਹੁਰਤ
 ਸਾਬਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ। ਬਹੁੜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੇਰੇ ਜਾਦਨ ਕਰਿਏ ਹੋ ਸਮਠ।
 ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਈ ਹੇ ਗੋਇੰਦ ਪੁਰਤੀ ਸੰਤ
 ਜੀ ਧੰਨ ਹੋ ਆਪ ਜਾਂਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਰ ਕਿਰਤ ਕਿਰਤ ਹੋ ਇਸੀ ਕਰ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਾ
 ਆਸਾਨ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਹ ਰੂਪ ਸੰਬੇਦਨ ਜੋ ਫੁਰਨਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੋ
 ਜੋ ਰਹਤ ਹੂਆ ਹੈ, ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ, ਸੋ ਸਰਬ ਕਰ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਹੇ
 ਗੁਰਵਾਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਹ ਸਿਰਸਟੀ ਹੋਇਆ ਹੀ ਤੇ ਪਿਟਲੀ ਭਈ ਹੈ ਹਿਰਸ ਕਰ ਖਾਲੀ ਹੈ।
 ਰਿਦੇ ਜਿਨ ਜੀਵੇ ਕੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਦੋੜ ਮਨ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਨ
 ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਹਰਿ ਸਿਖਰਨ ਹੀ ਅਹਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਉਹ ਜੈਸੇ ਹੋ ਤੇਸੇ ਸੁ ਅੰਦਮਾਨ ਹੈ, ਹੇ ਮਨਨ
 ਸੀਲਯੰਤ ਜੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਰਨ। "ਜਿਨ ਪਟ ਅੰਦਰ
 ਬਾਰੰਬਾਰ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰ। ਤਿਨ ਨੇਹੁ ਨਗਾਰੰਗੁ ਸੇਤੀ ਦੇਖਣੇ ਬੀਜਾਰੇ। ਏਹ ਹਸਹਿ ਰੰਗ
 ਹੋਵਹਿ ਰੂਪ ਭੀ ਕਰ ਜਾਹਿ। ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਕੋਰੀ ਬਾਝ ਸਹੈ ਨਾਇ"। ਹੇ
 ਗੁਰਵਾਨ, ਇਸ ਕਰ ਆਪ ਭਲੇ ਕਿਆ ਪਰਮ ਤੁਤਮ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਨ ਸਮ ਨਿਰਮਲ
 ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੈ ਆਪਣੇ ਕਠਿਆਨ ਵਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਆਸੇ।
 ਬਿਵਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਜੋ ਪਟ ਹੈ, ਸੀਸ ਕਾ ਸਾਢਾ ਅਰ ਅਨਪ ਓਵਨਾ ਸੋ ਮੈ
 ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਲਿਆਵਾਂ, ਜੋ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ, ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਓਸ ਕਰ
 ਕਹਤ ਭਈ: ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਖੋਚਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਜਨ ਮੇਂ ਸੁਖ ਕਰ ਲੇਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਫਾਦਨ
ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਗੁਰਵਾਨ,
ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਖੋਚਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਹੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਨਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਦਯਾ ਕਰ
ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਦੇਂ ਤਥੇ। ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਤਰ ਲਿਆਵੇ ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਜਗਾਸੂ ਰਿਦੇ
ਕੇ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਕਰ। ਤਬਾ ਸੋ ਕਰ ਲਿਆਵੇ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ
ਦੇਖ ਕਰ ਪਰਸਿਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਤੇਹਾ ਚਿਤ ਕੀ ਰਾਹਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਕਰੋ। ਤਾਂ
ਭਾਈ ਰਿਹਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸੰਤਾਂ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ
ਚਿਤ ਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਦਿਸ ਜੋਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਕੰਤ
ਨਾਇਕਰ ਜੋ ਦਸਮਦੁਆਰ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਹੈ। ਇਸ ਮੈ ਕਿਸੀ ਤ੍ਰਹ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹੇ
ਗੁਰਪੁਖੇ। ਜੋ ਵਸਤੂ ਕਾ ਮਾਲਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰ ਬਾਹਿਰ ਲਿਆਵਣਾ, ਵਸਤ ਕਾ,
ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਅਭਮ, ਕਿਆ ਕਠਨ, ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ
ਪ੍ਰਭੂ ਜੈਸੇ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਆ ਸਾਂਤਿ ਹਿਰਦੇ। ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਤਿਨਾ ਆਪ ਦਾਸ ਤੂੰ ਜੁਨਾਈ
ਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗਰੀਬੇ ਤ੍ਰੇਹਾਰਥੇ ਰਿਤ ਸੁਧੀ ਬਰਨੰਨ
ਅਸਟਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। ੮ । ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਗੀ ਵਾਲ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਜਾਵਤੇ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਕੇ; ਭਾਈ ਸਚੁ ਰਾਖ ਕੀ ਪਰਮ ਸਾਢਾ ਮੈ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ ਭਈ, ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ

ਰਬਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੀਤ। ਜਬ ਦੇਹ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵਿਯੋਗ ਕਾ ਸਮਾਂ ਦੇਖਾ ਤਿਨੈ ਨੇ
 ਤਬ ਦਸਖ ਦੁਆਰ ਸੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਡੋਰ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਹਰੀ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੜੇ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਬ ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਮਰੀਤ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੇ
 ਦਸ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਰਾਮ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਲਾਲ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ
 ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨਹੈ ਨੇ ਭਾਈ ਬਨਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ। ਐਸੇ ਸੰਤ
 ਸਮਾਗਮ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਤਹਾਂ ਨਗਰ ਕੇ ਜੇ ਨਰ ਨਾਰੀ
 ਹੈ ਮਰੀਤ ਹੈ ਜਨ ਅਤੀਤ ਪੁਨਾ ਗਿਰਸਤੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਵਿਰਕਤ ਸਰਕਤ, ਸਵੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕਾ ਪਰਮ ਆਦਰ ਅਦਬ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ, ਜੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਸੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਕਨਯਾ ਰਾਮ
 ਪੁਤ ਸੇ ਉਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਕਹਤ ਯਾ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਰਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਾਈ ਜੇ
 ਸੀਤ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਤੁਰਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ, ਭਾਨ ਉਦੈ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਇਆ
 ਕਿਨੈ ਬੇਰ, ਹੁੰਦੇ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵਕ ਕਹਿਤ ਭਾਈ: ਕਮਨਾ ਯਾ ਹੈ, ਸੋ
 ਬਰਨ ਪਾਇ ਕਰ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕਹਿਯਾ। ਪੁਨਾ, ਕਿਨਹਾ ਕਾਲ ਪੀਵੈ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ
 ਮਾਰੇ ਨਹੀਂ ਨਾ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਾਈ ਹੈ
 ਭਾਈ ਸਾਧੂਆਂ ਕੇ ਹਾਥ ਕਿਸੀ ਕੇ ਘਾਰਨ ਧਿਰੋਂ ਕਾਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਪਾਦ ਕੁਮਾਰਗ ਰਮਨ
 ਧਿਰੋਂ ਧਿਰ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ ਪਰ ਨਿੰਦ ਕਰਨ ਧਿਰੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੀਤਾਂ ਕੀ। ਪੁਨਾ
 ਨੇਤਰ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੇਖਨ ਧਿਰੋਂ ਅਧ ਹੈ। ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨ ਧਿਰੋਂ ਭੇਦੇ ਹੈ।
 ਤੇ ਨਾਸਕਾ ਨਾਨਾ ਤਰਾਂ ਕੀ ਜੋ ਬਾਸਨਾ ਅਤਰ ਫੁਲੇ ਆਦੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਸ ਨੇਨੇ ਧਿਰੋਂ ਬੰਦ ਹੈ, ਸੀਤੋ
 ਕੀ। ਤੇ ਉਤਰਾ/ਸੁਪ੍ਰਸ ਧਿਰੋਂ ਅਪਰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਤੇ ਇੰਦਰੇ ਸਾਧਾਂ ਕੇ
 ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਜੇ ਅਨੀਤ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਧਿਰੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੇ ਹਿਤ।
 ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਐਸੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸ੍ਰਾਪੇ ਜਾਂ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਬਰਨ। "ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿ ਜੁਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਮੇਂ ਰੂਕ। ਆਰੇ ਏਕ ਨਾ ਲਾਭੀ
 ਜਉ ਬਾਂਸ ਬਜਾਈਐ ਫੂਕ"। ਐਸੇ ਪਾਥਰ ਜਲ ਮੇਂ ਕੇਤਾ ਰਾਖੀਐ ਯਾਉ ਪਰ ਉਹ ਭਿਜਨ ਮੇਂ ਕੁਝੀ
 ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਤੈਸੇ ਉਹ ਸੰਤ ਸ੍ਰਾਪੇ ਕਾ ਰਿਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਜਲ ਮੇਂ ਭਾਜੇ। ਤਾਂ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧ ਭੀ ਤੇ ਲੋਕ ਜੀ ਕਹਿਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ, ਜੇ ਨਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕੇ ਸਾਸਨਾ ਦੇ ਨਰ
 ਨਿਕਾਲ ਦਈਏ ਤੇ ਨਗਰ ਪਤੀ ਕੀ ਆਪ ਕੇ ਤਰਨਾ ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਹੈ ਪਰਮ ਨਿਮ੍ਰਣਾ ਸਹਿਤ
 ਜੇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਕੇ ਤਾੜਨਾ ਦੇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਕੈਦ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਮਾਨ ਮਹਾਨ ਸੰਤ ਰਾਜ ਜੀ ਕਹਤਿ ਭਾਈ, ਜੇ ਐਸੇ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਨਾ ਕਦਾਰਿਤ, ਹੇ ਭਾਈ। ਹਾਥੋ
 ਕੀਆਂ ਉਗਰੀਆਂ ਵਾ ਰਸਨਾ ਕੇ ਜੇ ਆਪਣੇ ਦਾਂਤੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਟਿਆ
 ਭੇਜਨ ਕਰਤੇ ਸਬ ਕੇਉ ਰਦਨੇ ਕੇ ਤੇੜ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਪਾਥਰ ਮਾਰ ਕਰ ਰਿਤ
 ਇਸ ਕੇ ਇਹ ਨਿਸਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਂਤ ਭੀ, ਮੇਰੇ, ਅਰ ਉਗਰੀਆਂ ਰਸਨਾ ਭੀ ਮੇਰੀ, ਮੈਂ

ਪਰ ਰੋਸ ਕਰੋ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਪਨਾ ਸੁਆਮੀ, ਬਿਆਪਕ ਰਾਮ, ਦੇਖ ਕਰ
 ਸਭ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਖਰ ਧਰਤ ਤੇ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਇਹ ਜੈ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੀ ਦੇਹ
 ਪੁਨਾ ਸਾਹੂ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰਹੀ ਸਿਮ੍ਰਣ ਕਰੋ। ਸਭੀ ਜਨਾ ਫੇਰ ਏਕ ਸਮੇ
 ਅਗੇ ਰਾਤ੍ਰ ਕੋ ਬੈਠੇ ਹੋ ਹਰਿ ਸਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ। ਜੇ ਰਾਤ੍ਰ ਜਾਗਤ ਸਦਾ ਹੀ ਕਰਤੇ, ਏ।
 ਦਿਨ ਕੋ ਬੋਰਾ ਸਾ ਸੋਇ ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਰਾਤ ਕੋ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਣ ਮੇ
 ਜਾਗਣਾ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਨੇਰ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰਕਰ ਲਿਆਈ। ਹਾਥ ਮੇ ਤਿਸ ਨੇ : ਕੁਤਿਆ
 ਵਾਲਾ ਪਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੇ ਰੁਮ ਕੋ ਮੈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਕੋ
 ਮੁਖ ਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਭਈ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਨੰਦ ਮੈ ਰਹਿਤੀ ਥੀ। ਸਤ੍ਰ ਸੀਸ ਪਰ
 ਆਨ ਖੜਾ ਹੈ ਹਾਥ ਮੇ ਸਲੇਤਰ ਨੈ ਕਰ। ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨਨ ਮੁਖ, ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨਾ ਭਈ
 ਜਾਂ ਤੇ ਸਚੀ ਹੈ। ਜੋ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾ ਕਰ ਨਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਮੁਖ ਕੀ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਅਭਾਵ ਸਮੇ
 ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਚੀ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ
 ਸੁਵਣ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਭਲਕੇ ਰਾਜ ਤਿਨਕ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇਵੇਈ ਤਬ ਕੋਹੂ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਨਾਹੀ ਚਿਤ
 ਮੇ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਥੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੋਨੋ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਇਕ ਰਸ ਰਹਿਤੇ ਭਏ। ਜਾਂਤੇ ਆਪ
 ਇਕ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜੀ ਨਿਕਟ ਬਿਠਾਇ ਕਰ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ ਬਟੂਏ ਸੇ
 ਭਾਲੀ ਮਿਸ੍ਰੀ ਖਵਾਵਤੇ ਭਏ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਕੇ ਪਪਿਆਈਏ ਤੈਸੇ ਸੁਖਾਏ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਬਿਖ ਭੀ ਤਿਸਾਜਤਾ ਭਇਆ ਕਿਆ ਫੰਗ ਮਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਪਰਮ ਜੇ ਅਸਾਧ ਹੈ ਨੀਰ ਮਨਨ
 ਮਤੀ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਏ: ਹੁਨ ਤੇਰੀ ਜੈਸੇ ਮਹਜੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਰ ਹੈ ਭਾਈ।
 ਜੇ ਕਰ ਇਸੀ ਮੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਰ ਅਸ ਕਿਉਂ ਦੇਹ ਕੀਤੀਆ ਹੈ ਸਾਧ। ਦੇਖਹੁ
 ਹਰਿ ਜਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਜੋ ਓਕਕ ਤੀਕ ਸਾਧ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਬਰਨੇ ਕਰ ਏਲਤੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਮਿਸ੍ਰੀ ਆਰ ਪਦਾਰਥ ਖਵਾਵਤੇ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਮਿਮਾ ਹੁਨ ਤੇ ਜਗ ਸਾਧ
 ਰਇਆ। ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਅਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵ
 ਆਪਨੇ ਵ੍ਰਦ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਅੰਗ ਕਿਤਾਪਨਤਾ ਇਹੀ ਬਾਰੰਬਾਰ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤਨ ਕਾ ਭੀ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਵਾਰਿਆ
 ਸਾਥ ਪੁਨਾ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ; ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਨੀਚਾਂ ਨੇ ਬਨ ਮੇ ਭੀੜ ਕਾਟ ਕਰ,
 ਧੰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਾਲਚ ਸੇ ਰੂਪ ਮੇ ਭਾਰ ਦੀਆ। ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਨਿਕਸਿਆ ਤਾਂ ਪੂਛਾ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਜੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਇਹ ਯੰਗ ਆਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕਟੇ ਹੈ, ਸੋ ਕਹੋ। ਤਾਂ
 ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਜਨਮ ਤੇ ਹੀ ਐਸੇ ਹੈ; ਕਾਟੇ ਕਿਸੀ ਨਾਹੀ
 ਜਬ ਫੇਰ ਉਹ ਠਗ ਸਾਧਾਂ ਕਾ ਤੈਸ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ, ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਉਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ
 ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਾ ਜੋ ਇਹ ਬਡੇ ਉਪਕਾਰੀ ਸਾਹੂ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਬਹੁਤ ਧੰਨ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਏ

ਉਹ ਨੀਚ ਆਪਣੀ ਨੀਚਤਾ ਕਰ ਕਰਤ ਮੈਂ ਗਲ ਕਏ ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਵਤੀ ਪਤੀ ਉਨਕਾ
 ਭਲਾ ਹੀ ਲੋਕਤੇ ਭਏ ਅੰਤ ਤੀਕ। ਪੁਨਾ, ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦੀਆ ਹੈ ਅਵਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ। ਜੋ ਕੋਊ
 ਬਿਨੁਆ ਸਰਪ ਜਲ ਮੈ ਵਰਤਾ ਜਾਤਾ ਸੀ ਜਲ ਬੇਗ ਕਰ। ਤੇ ਸੰਤ ਸਨਾਨ ਬੀਚ ਨਦੀ ਕੇ
 ਕਰਤੇ ਸੇ ਤਾਂ ਦਯਾ ਕਰ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜੇ ਜਬ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਸਨ ਲਾਗੇ ਤਬ ਵਹੁ ਝੰਡ
 ਮਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਹਾਥ ਕੇ ਝੰਡਾ ਤਬ ਕੋਊ ਮੁਰਸ਼ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੋ ਵਹੁ
 ਤੇ ਹਾਥ ਕੇ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁਸੀ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਾਸਿਆ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਆ। ਤਾਂ ਸੰਤ
 ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਟਿਹੀ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਕਾ
 ਸੁਭਾਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਵਸ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨਤਾ ਧੋਗ ਕਵਨ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ
 ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਫੂਕ ਸੁਭਾਵ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਕਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ
 ਪੁਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹੁਤੇ ਹਾਂ। ਸਰਪਵਤ ਤੇ ਸੰਤ ਸਰਾਪੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇ ਬਣੇ ਬਨਾਏ ਸੁਆਮੀ ਹੈ
 ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੇ। ਦੇਹਰਾ। ਭਲਿਆਨ ਸੇ ਭਲਾ ਕਰਨ, ਇਹੁ ਜਗ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰ।
 ਬੁਰਿਆਨ ਸੇ ਭਲਾ ਕਰਨ, ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਚੰਦਨ ਜੋ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਪਰਸ ਜੋ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਸੋ ਚੰਦਨ ਕੇ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਤਿਸ ਕੇ ਖੁਖ ਕੇ ਸੁਰੀਯਤ ਕਰਤਾ
 ਹੈ। ਇਸੇ ਪਰ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਪਰਸ ਨਿਆਇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਬ ਸੰਤ ਨੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਤਿਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਸਮਝ ਕਹਿ। ਤਬ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਕੇ
 ਧਿਆਨ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਵਿਰਾਜ ਜਾਵਤੇ ਭਏ, ਅੰਚ ਪਰ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕਾਲ
 ਸੇ ਸੰਤ ਸਰਾਪੀ, ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਨਰਾਧਮ ਦੇਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸਿਉ ਪਕੜ ਕਰ ਕਾਠ ਕੀ ਨਾਠੀ,
 ਕੜਿਆਂ ਵਾਨੀ, ਦੂਰੇ ਦੌੜ ਕਰਿ ਆਇ ਸਿਰ ਬੀਚ ਮਾਰਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸੀਸ ਬੀਚ ਸੇ
 ਫਟ ਗਿਆ। ਰਕਤ ਕੀ ਧਾਰ ਨਿਕਸੀ ਆਪ ਸੰਤ ਮੂਰਤਾ ਭਏ ਉਪਰ ਛਾਤ ਕੇ ਇਹੁ ਕਾਰਨ
 ਹੂਆ ਜੋ ਸੈਏ ਹੂਏ ਸਾਧ ਸੇ ਨੀਚੇ ਕੇ ਸੇ ਜਾਗ ਪਰੇ ਐਸਾ ਸਬਦ ਹੂਆ ਅਰਧ ਰੈਨ ਸਮੇ।
 ਸੋ ਸਬਦ ਸੁਨ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਜਾਗੇ ਤੇ ਬਡਾ ਹਾਰਾ ਕਾਰ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕੇ ਈਸ
 ਸਾਥ ਕੜ ਕੇ ਬਾਧ ਲੇਏ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਪਹਿਰ ਬੋਰਗਿਆ ਮੂਰਛਾ ਖੁਨੀ ਸ੍ਰੀ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਇਹੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਜੋ ਉਹ ਸਾਧ ਕਹਾਂ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧੋ। ਤਾਂ
 ਸਰਬ ਸਾਧ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹੁ ਪਾਪੀ ਈਸ ਸਾਥ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਤਰਤ
 ਭਏ, ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਦੇਖੇਤਾ ਵਾ ਇਸ ਕੇ ਮਾਰੇਗਾ
 ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਵੇਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ ਜੋ ਆਸਾਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ। ਜੋ ਉਸਕੇ ਮਾਰਨੇ
 ਕੇ ਅਨੇਕ ਝੋਗ ਅਰ ਸਾਧ ਤਿਆਰ ਭਏ ਨਾਤ ਮੁਕੀ ਪੁਨਾ ਲਾਠੀ ਲੇਕਰ ਤਾਂਤੇ ਸੰਤਨੇ
 ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਾਏ ਹੈ, ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਸੇ। ਅਪਨੇ ਉਪਰ ਕਸਟ ਸਹਾਰਤਾ ਤੇ
 ਹੋਰ ਕਾ ਕਸਟ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕਨਾ ਇਹੁ ਸੰਤ ਕਾ ਅਨਾਲੇ ਧਰਮ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਭਾਈ
 ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਮਹੰਤ ਸੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੋ ਏਕ ਚੂਰੀ ਕਾ ਝੰਡਾ ਪੂਰ ਨਿਆਇ ਮੀਰਾ

ਪਾਇ ਕਰਿ, ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਮਹੰਤ ਜੀ ਤਥਾਸਤੁ ਕਰ ਕਰ ਬਡਾ ਵਨਾ ਪੂਰ ਕਰ ਆਜੇ ਆਨ
ਧਰਾ, ਸੰਤ ਕੇ। ਤਪਤ ਚੂਰੀ ਮੀਠੇ ਸਹਜ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਖ ਕਰ, ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ
ਇਸ ਸਾਧ ਕੇ ਥੀਮ ਸੇ ਖੋਲੇ। ਤਬ ਬਰਨ ਮੰਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਈਧਨ ਖੋਲਿਆ, ਸਾਧੋ ਨੇ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਇਹੁ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰਿ। ਚੂਰੀ ਕਾ, ਭਾਈ
ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ, ਤਾਤ ਕਾਲ ਠਹਰ ਕੇ ਬਾਹਿਰ ਛੋੜ ਆਵੇ ਜਾਏ ਇਸ ਕੇ ਕੋਈ ਮਾਰੇ ਨਾ।
ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਬਾਹਿਰ ਦੂਰ ਤਿਆਜ ਆਵਤ ਭਏ ਕੋਸੇ ਜੈਸੇ ਸੰਤ
ਬਰਨ ਪਾਇ ਕਰਿ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਪਾਪ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਕੇ ਤਿਆਜੇ, ਤੈਸੇ ਤਿਆਜ ਆਵਤ ਭਏ,
ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਬ ਦਿਨ ਹੋਇ ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਨੁਗਾਈ ਆਵਤ ਭਈ, ਨਗਰ
ਅਰ ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਈ ਕੀ, ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰਿ। ਤੇ ਅਸਚਰਜਮਾਨ ਹੋਵਹਿ ਸਿਰ ਧੁਨਿ
ਧੁਨਿ ਕਰਿ ਰਾਬ ਕੇ ਮਸਤੇ ਹੋ। ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਅਰ ਨੇਨੇ ਮੈਂ ਨੀਰ ਚਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ,
ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਕੇ। ਕੋਈ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਭਾਵੀ ਸੀ, ਸੋਈ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤੇ
ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਕੇ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਆਦ ਕਰੋ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਹੋਵੇ
ਸੋਈ ਨਪਮਾਨ। ਆਪਨੇ ਤਜ ਅਭਮਾਨ" ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੂਆ
ਸੋਈ ਭਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੋ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਕਹੁ ਦਿਸੰਤਰਉ
ਜੋ ਕਾਬੂ ਆਇਆ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਆਈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮੈ
ਕਲਮ ਬਨਾਇ ਦੇਖੋ। ਜਬ ਕਲਮ ਬਨਾਵਣੇ ਕੀ ਸੀਘਰਾ ਕੀਤੀ ਤਬ ਅੰਗੁਰੀ ਕਾਟੀ ਗਈ
ਤਬ ਲੋਗ ਹਾਹਾ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਬੁਡਾ ਮੰਤਰੀ ਸਤਿ ਮੰਤੀ ਥਾ ਸੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ
ਜੋ ਭਲਾ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੋਪ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਸੰਪਦਾ ਛੀਨ ਕਰ ਕੇ
ਕੈਦ ਕਰ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਤੇ ਖੇਲਤੇ ਔਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੀਮ
ਮੈ ਜੋ ਗਿਆ ਤਬ ਤਿਨੇ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕੀ ਬਲੀ ਦੇਨੇ ਕੇ ਤੀਏ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਆ, ਤਥਾਵਤੀ ਆਲੇ
ਜਬ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਗ ਦੇਖੇ ਤਬ ਅੰਗੁਰੀ, ਕਰ ਸੇ ਕਾਟੀ ਦੇਖ ਕਰ, ਦੋਸੀ ਜਾਨ ਕੇ ਤਿਆਜ ਦੇਖ
ਭਏ। ਜਬ ਰਾਜਾ ਘਰ ਆਇਆ ਤਬ ਮਨ ਮੈ ਬਿਤਾਰਿਆ ਜੋ ਮੇਰਾ ਤੇ ਭਲਾ ਦੁੰਗਾ -
ਨੇ ਕਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਮੰਤਰੀ ਧਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਮੈ ਮੈਨੂੰ ਭਲਾ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ
ਹੂਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਨ ਪੂਰਬਕ ਬੁਨਾਇ ਕਰ ਕਹਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੂਆ ਪਰ ਆਪ ਕਾ
ਬੁਰਾ ਹੂਆ ਇਸ ਕਹਣੇ ਸੇ ਕਿਉਂ। ਤਬ ਮੰਤਰੀ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਭਲਾ
ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਆਪ ਕੇ ਰਕਾਬ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਰ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਹੋਤਾ ਤੇ
ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਕਾਫਿ ਜਾਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਸਿਧੀ ਸੇ ਭਲਾ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ਰਾਜਨ। ਜੋ ਸੁਣ ਕਰ
ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਪੁਤ ਮੇਰੇ
ਖਤਾ ਮਾਫ ਕਰੋ। ਤਬ ਮੰਤਰੀ ਕਹਾ ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਭਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਰਾਜਨ ਜਾਂਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁੰ -
ਨਿਮਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮੇਸਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਜੋ

ਗੁਰਮੁਖੇ ਜੋ ਹੁਆ ਸੋ ਤਨਾ ਹੀ ਹੁਆ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੈ ਬਿਬੇਕੀ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਕੇ ਭਾਣੇ ਰੂਪੀ ਜਸਾ। ਪਰ ਸਦਾ ਅਚਿੰਤ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਾ
 ਹੈ। ਜੋ: "ਤੁਲਸੀ ਭਰੋਸੇ ਰਾਮ ਕੇ ਰਹੇ ਖਾਣ ਪਰ ਸੋਇ। ਅਣਹੋਈ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੋਇ
 ਸੋ ਹੋਇ।" ਤਿਨੇ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਆਵਤਾ ਭਇਆ ਸੋਘਰਤਾ ਸਹਤ ਅਧਰ ਜਿਸ ਕੇ ਵਰਕਤੇ ਹੈ
 ਕਰੋਧਕਰ। ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੋ ਦਿਖਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਾਪੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਪਾਪ ਕਰਿਆ ਹੈ
 ਜੋ ਜਿਸ ਤਾ ਮੈ ਬੰਦ ਬੰਦ ਜੁਦਾ ਕਰਵਾਵੇ, ਹੇ ਤਾਪੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਭ ਕੇ ਸਾਂਤ
 ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਾਂਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 "ਸਲੋਕ। ਸਹਨ ਸੀਲ ਸਤ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਵਜਨਹ। ਨਾਨਕ ਏਜਨ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਣ
 ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ ਉਪਤਿਸਟ ਤੇ"। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਮੋਨਾ ਲਗ ਗਯਾ ਅਰ ਘਿਉ
 ਖੰਡ ਅਰ ਮੰਦੇ ਕੇ ਅੰਬਾਰ ਲਗ ਗਏ। ਤਾਂ ਲਗਾ ਪੰਚਾਮਿਰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਵਣੇ, ਸੰਤ ਨਿਦੇਸ
 ਪਾਟਿਕਰ। ਭਾਈ ਮੋਹਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਊਹਾਂ ਹੀ ਸੇ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਾਧੇ
 ਹੂਏ ਮੰਗ ਹੀ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਹਿਤੇ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਸਭੀ ਮੋਨ ਭੋਗ ਕਰੀ
 ਜਾਵੇ, ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਜੀ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੋ ਭੋਗ ਨਗਾਇ ਕਰ, ਪਰਿ ਤੁ ਜਨ
 ਨੇ ਕਰ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਣ ਕਰਕੇ, ਅਰਦਾਸ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕਾ
 ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਹੇ ਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਹੋਰ ਨਾਮ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਨੇ ਇਜ
 ਕਰ। ਪੁਨਾ, ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਅਤਿਬਾ ਰੀਬਾ ਕੇ ਉਹ ਖਵਾਇ ਦੇਵੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।
 ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤੇਭਏ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਜੀ, ਆਹਿਆ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਪਾਇ ਕਰ। ਨਰੀ ਭੁੰਨਣੇ
 ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕਾ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ। ਆਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਪਰਮ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕੇ
 ਪਾਵਹਿ। ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ ਬਹੁਤ ਸੇ ਬਹੁਤ ਕੜਾਹ ਹੋਵਹਿ ਬਡਾ ਮੋਨਾ ਰਹੇ। ਜੈਸੇ ਇਕ
 ਦਿਨ ਕਹੁ ਜਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਮਹਾਂ ਮਾਸ ਭਰ ਐਸਾ ਜਗ ਰੋਜ ਹੀ ਹੁਆ ਕਰੇ ਜੋ ਅਤ ਨਾ ਅੰਦੇ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਨੀਰ ਸਾੜ ਕਰਿ ਬੀਚ ਜਖਮ ਕੇ ਦੇ ਤਰ ਸੀਸ ਕੇ
 ਬਸਤ੍ਰ ਸਾਬ ਬਾਧਤੇ ਭਏ, ਹਕੀਮ। ਜੋ ਥੋੜੇ ਕਾਲ ਹੀ ਭਰੀਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੀਸ ਕਾ ਫਟ
 ਮਿਲ ਗਯਾ, ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਖ ਫੇਰ ਸੁਣੀ ਆਇ ਕਰ ਤਨ ਮਨ
 ਧੰਨ ਸੋਧ ਕੇ, ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਰਿਦਾ ਦੇ ਕਰ, ਜੈਸੇ ਉਹ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਮੇ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਸੀਸ ਕਾ ਜਖਮ ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਯਾ ਸੰਤਾਂ ਕਾ, ਸ੍ਰੀਰ ਅਰੋਗ ਭਯਾ। ਜੈਕੈਸੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਾ ਸੰਤਨਪ
 ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਾਂਤ ਦੁਖ ਕਰੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ
 ਦੇਹ ਅਖੇਦਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਸੰਤ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
 ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਜਿ
 ਪੂਰਬਕ ਸਮਾਪਤ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ, ਆਪਸ। ਜੋ ਨੀਦ ਪਾਪੀ ਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿਤੀ ਰਾਤ ਕਰੀ
 ਮਿਟੀ ਦੀਆਂ ਧੰਡਾਂ ਚੱਕੀ ਫਿਰੇ, ਸੰਤ ਸ੍ਰਾਪੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰੇ ਤੇ ਲੋੜ ਧਿਕਾਰ ਕਰੇ ਜਹਾਂ ਫਿਰੇ ਪੁੰ
 ਬਾਨਕੇ ਪੀਛੇ ਨਾਨਕ ਕਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਉ।

ਸੇ ਕੂਕਰ ਹਰਕਾਏ ਵਤ ਦੋੜੇ ਕਹੁ ਅੰਨ ਜਲ ਭੀ ਸੁਖੇਨ ਗੁਆਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰ ਨਾਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ।
 ਸੇ ਐਸੇ ਕੋਟਾ ਕਾਲ ਬੜੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਪਤਿ ਉਧਾਰਨ ਸੰਤੋ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕੀ ਸਰਨ ਅੰਨ
 ਗਿਰਿਆ। ਤੇ ਕੰਨ ਆਪਣੇ ਮੇਂ ਅੰਦਰ ਡਾਰ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਘਾਨ ਲੈ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ
 ਕਰਤਾ ਫਸਾ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ। ਹੇ ਗੋਇੰਦ ਮੂਰਤੀ, ਹਰੀ ਦੀਨ ਦਿਆਨ, ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੈ ਸਤ
 ਪਰ, ਸੰਤ ਮੁਕਤਮਲੀ ਜੀ ਪਤਿ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦ ਆਪ ਹੀ ਕਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਂ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਹਾਂ ਮਹਾਂ ਆਪ ਕੀ
 ਸਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਜੇ ਕਰ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਖਤਾ ਮਾਫ ਨਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਤੀ
 ਮੈਨੂੰ ਭੇਰ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਹੇ ਦੇਵ। ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸੇਸਰ, ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰ ਘਾਤਕ ਹੋ
 ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ, ਲੰਪਟ ਲੋਭੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਤ ਪਾਪੀਆਂ ਤੇ ਅਤਿ ਨੀਚ ਹਾਂ
 ਧ੍ਰਿਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਨੇ ਅਰ ਕਰਮਾ ਨੇ, ਹੁਣ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ, ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਐਸੇ
 ਪਾਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਐਸਾ ਮੈਂ ਚੋਰ ਸਾਰ ਨਿੰਦਕ ਪਿਸਨ ਜਨ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਸਰਨ ਹਾਂ
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਪੂਰ ਨਾਤੇ ਫੰਧਕ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਤਾਰੇ ਹੈ ਸੋ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ
 ਬਖਸ਼ੋ ਹੇ ਦਿਆਨ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਹਰਿਜਨ ਜੀ ਹੰਸ ਕਰ ਕੰਨ ਨਾਇ ਲੈਤੇ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ
 ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਤੈਨੇ ਕਵਨ ਖਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਖਸੀਏ। ਪੁਨਾ ਬਖਾਣ ਹਾਰੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ
 ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਸੇ ਕੋਸੇ ਬਖਸਾਈਏ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਆਮੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਕਾ ਬਰਨ।
 "ਪਿਤਲੇ ਅਵਗੁਨ ਬਖਸ ਲੈ ਪ੍ਰਭ ਅਸੀਂ ਮਾਰਗ ਪਾਵੇ"। ਪੁਨਾ। "ਹਮ ਅਪ੍ਰਾਧੀ
 ਨਿਰਗੁਣਆਰੇ। ਨਾ ਕਿਛ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਮਾਰੇ। ਗੁਰ ਬੋਰਥ ਬਡ ਭਾਗੀ ਪਿਆਰ।
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੰਗ ਪਾਥਰ ਤਰਿਆ"। ਪੁਨਾ। "ਕੋਟ ਅਪਰਾਥ ਅਵਾਦਿਓ ਇਹ ਮਨ
 ਕਰਿਨਾ ਕਹੂ ਨਾ ਜਾਈ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੋਨ ਸਰਣੁ ਆਇਓ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਲੇਖਾ ਰਖਹੁ ਉਠਾਈ"।
 ਐਸੇ ਬਖਸੇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਗੈ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕੋ। ਜੋ ਬਾਨ ਮੰਨ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਅਸੀਂ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ ਤਾਂ
 ਸੰਤ ਪਿਠ ਤਿਸ ਕੀ ਉਪਰ ਥਾਪੀ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਭਰਮ ਪਾਪ ਦੂਰ ਭਯਾ।
 ਦੋਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਈ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਭਜਨ ਪਰਾਇਣ ਹੁਯਾ। ਖਰਮ ਸੰਤ ਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਮੈਨੇ ਵੀਨੇ ਨਿਕਟ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
 ਸਿੰਧੇ ਉਤਾਰਯੋ ਸੰਤ ਸਰਨ ਤੀਕਤਾ ਬਰਨੰਨ ਨਾਮ ਨਵੇਮੇ ਹੁਨਾਸਾ। ੯। ਭਾਈ ਮੋਹਰਾ ਰਾਮ
 ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜਰਨਾ ਪਾਸ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਸੋ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਸਮਝ ਕਰ ਬੋਲਾ ਸਾ
 ਕੁਣਕਾ ਕਰਵਾਇ ਕੇ ਵਰਤਾਵਣੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਤਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ।
 ਤਬ ਹਰਿ ਜਨ ਪੂਛਤੇ ਭਏ: ਭਾਈ, ਮੇਰਾ ਕੋਸੇ ਕੁਣਕਾ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਕਹਿਤ ਭਏ, ਜੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਨਮਿਤ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਹੋਰ ਕਿਤਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਤਯਾਰ ਕਰਿ ਭਾਈ ਮੋਹਰੇ ਕਹੁ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਇਨਾਂ ਅਤੀਤਾਂ ਕੇ ਇਹ ਭੋਜਨ
 ਪਟਰਸ ਹੁੰਦਵਾਇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਨਮਿਤ। ਤਬ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਸੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ

ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬੜੀ ਖੇਰਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੇ
 ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਅਸਾਡੇ ਨਹਿ ਸੇ, ਹੇ ਭਾਈ, ਕਿਆ ਅਸਾਡੇ ਭੀ ਹੋਸੇ। ਐਸੇ ਸੰਤੋ ਮੇ ਜਿਨ ਕੀ
 ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੋ ਸੇ ਜੇ ਟੋਪੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਅਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਨ ਕੇ ਦਾਸ
 ਹਾਂ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ~~ਭਗਤ~~ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ
 ਹੂਏ। ਕਬੀ ਇਕ ਸਾਹਾ ਜੀਵਣੇ ਮੇ ਭੀ ਜਾਇ ਰਹਤੇ ਸੇ ਜਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਭਾਈ ਮੂਲੇ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ। ਇਹ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ,
 ਭਗਤ। ਏਕ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਦੂਜੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ
 ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਤੀਜੇ ਭਾਈ ਬੁਧ ਰਾਮ ਜੀ ਭੇਰੇ ਮੇ। ਘਿੰਤ ਮੇ ਸ੍ਰੀ
 ਮੰਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਰੰਦ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ
 ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ। ਭਾਈ ਨਿਵਾਹੁ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਨਰੈਨ ਦਾਸ ਦੇ ਗੁਰੂ।
 ਹੋਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬੈਰਾਗੀ ਉਦਾਸੀ ਸਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇ ਸੇ।
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ, ਸਾਹੀਵਾਲ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਾਹਪੁਰ ਲੈ ਜਾਤੇ ਭਏ।
 ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ। ਤਬ ਇਕ ਸਮੇ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਇਕੀਤ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਸੇ।
 ਏਕ ਸਿਪਾਹੀ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ,
 ਰੁਸੀ ਕਵਨ ਹੋਤੇ ਹੇ ਤੇ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੇ, ਤੇ ਕਿਆ ਹੁਸਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਅਰ ਕਰਦੇ ਕਿਆ ਹੈ,
 ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੇ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਇਥੇ ਹਾਂ ਸੁਕਾਰੇ ਨੌਕਰ
 ਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਜੀ ਤੇ ਦਾਸੂਰਾਮ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਵਣ ਕਰ
 ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਏ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ। "ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਫੜ ਕੇ
 ਮਨ ਮੁਖ ਹੋਇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ"। ਤਾਂ ਸੋ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਸੁਵਣ ਕਰ ਤੇ ਕੇ ਖਾਵਤਾ ਗਿਆ
 ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਭਲੇ ਮਾਰਗ ਭਾਵੇ ਜੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤਿ
 ਭਏ, ਸੰਤ: "ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਜੀਵ ਤਾਂ ਆਇ ਹੀ ਤੇ ਨੌਕਰ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੈ।
 ਜਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇ ਸਭ ਜੀਵੀ ਕੀ ਤਾਰ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਘੁਲੀਆਂ ਕੀ ਤਾਰ ਸੂਤ੍ਰਪਾਰ ਕੇ ਹਾਥ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਕੋਹਾ ਹੈ ਤੁਲੋਕੀ ਨਾਥ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਭ ਕਾ ਬਾਨ ਸਖਾਈ ਹੈ। ਤੇ
 ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਅਰ ਐਕ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਿਸਵੰਬਰ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾਡਾ
 ਹੁਸਾਡਾ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਰੂਪ ਕੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਮਾਲਕ ਬੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ
 ਸੇ ਨਗਰ ਪਤੀ ਸੇ ਨਗਰ ਮੰਡਲੇਸਵਰ ਬੜਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਦੇਸ ਪਤੀ ਬੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ
 ਖੰਡ ਪਤੀ ਬੜਾ ਹੈ। ਖੰਡ ਪਤੀ ਸੇ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਜਿਸਕਾ ਚਹੀ ਚਕਾ ਮੇ ਚਕਰ ਫਿਰਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਬੜਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਇਦ੍ਰ ਬਤਾ ਹੈ ਸੁਰੇਸਵਰ ਤੇ ਚਤਰ ਬਟਨ ਬੜੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਜੀ ਸਦਾ ਸਿਵ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਚੜੇ ਹੈ ਕਹੀ ਸਿਵ ਕਹੇ ਹੈ ਸਿਵ ਪੁਰਣਮੇ
 ਤਿਨ ਸਭਨੇ ਤੇ ਬੜਾ ਪਹਾਂ ਕਾਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਬੜੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸੋ

ਕੀ ਹੈ; ਸਭ ਕੇ ਕਰਤਾ, ਭਰਤਾ, ਚਰਤਾ ਹੈ; ਪੁਨਾ ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਅੰਤਰ ਜੀਤ ਜੀਤ ਹੈ; ਤਿਆਪਕ
 ਹੈ। ਅਰ ਸਭ ਤੇ ਨਿਰਪੇ ਹੈ, ਅਕਸਵਤ। ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲਾਗੋਪਹ ਦੁਆਮੀ ਨਾ ਬਣਨ ਹੈ। ਦੇ:
 "ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦੇਹ ਮੇ ਕੋਟਰੁ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ। ਕੋਟ ਇੰਦੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਤੇ ਰਵ ਸਸ ਕੋਟ
 ਜਲੇਸ"। ਤੇ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਦਾ ਮੇ ਮਾਨਕ ਹੈ। ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੇ ਤਿਸ ਨੇ ਰਚ ਕਰ ਜਗਤ
 ਕੇ ਸਾਜਨ ਪੈ ਨਾਇ ਦੀਏ ਹੈ। ਕੋਟਾਨ ਬਿਸਨ ਬਨਾਇ ਕਰ ਸੋ ਤਿਸ ਜਾਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਤੇਹੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਲਖਮੀਆਂ ਤੇ ਸਸੀ ਰਿਖੀ ਪੁਨੀ ਨਿਧ ਸਾਧਕ ਰਿਖੀ ਜਿਧੀ
 ਸਹਤ ਤਿਸ ਕੇ ਭੈ ਸੰਗਿਤ ਹੈ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਦੇਵ ਕੇ ਹਮਾਰਾ
 ਨਮਾਕਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਬਆਤਮਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਸਰਬ ਕਾ ਦੁਆਮੀ ਤੇ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪਕ
 ਸੋਸ ਮਹਾਰਾਜ ਬਨਿਆ ਤੇ ਬੜਾ ਤਿਸ ਕੇ ਛਾਡ ਕਰ ਜੇ ਮਾਨੁਖ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਵਾ ਦੇਵਤਾ
 ਸੇਵੀਏ ਤੇ ਨਾ ਕਰ ਲੋਨਵਤ ਮਨ ਜਾਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਰਨ। "ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਜ
 ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ਨਾਜ ਲੋਨ ਹੋਇ ਜਾਈਐ"। ਜੇਹੇ ਕਹੁ ਦੁਕਰ ਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ
 ਦੁਆਮੀ ਕੇ ਤਿਆਜ ਕਰ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਦੁਆਪਤੀ ਰਾਣਾ ਕਾ ਨੌਕਰ ਜਾਇ ਹੋਵੇ ਅਥਵਾ
 ਪੇੜਿਆ ਕੇ ਦਰੋਹੇ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਵੇ। ਜੇਸੇ ਉਹ ਅਭਾਜੀ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸੋਭ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ, ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਰ, ਜੇਸੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਕਿਸੀ ਇਕਾ
 ਅਧੋਨ ਅਗਿਆਨ ਜੀ, ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਦਾਨਦੀ ਕਹੁ ਸੇਵਤਾ ਹੈ, ਤਬ ਆਪ ਭੀ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਕਰ ਕਰਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਸੇਵਰ ਕਹੁ ਰਾ ਨਿਸਕਾਮ ਬੜੇ ਸੰਤ ਖਰਮ ਰਸ ਹੈ ਜੇ
 ਸੇਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਮਾਰਬੀ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਜੇ ਜਬ ਭਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੀਤ ਕੇ ਤਬ ਸਭ ਅਰਥ
 ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ, ਸੁਭਾਵਕ, ਅਰ ਦੁਖ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਸਾਕਿਐ। "ਕਵਨਾ ਬਰਨ ਸਰਨ ਹੈ ਜਾ ਕੇ। ਕਹੁ ਜਨ ਕਾ ਨਾਹੀ ਤਾਕੇ।"
 ਪੁਨਾ। "ਇਵਾ ਪੂਰਕ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜਾ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਕਮਧੇਨਾ"। ਪੁਨਾ।
 "ਸੁਖਸਾਗਰ ਸੁਰਤਰ ਤਿਤਮਨ ਕਮਧੇਨੁ ਬਸ ਜਾਕੇ। ਦਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਸੁਟਮਰਾ ਸਿਧ
 ਨਵ ਨਿਧ ਕਰਕਲ ਤਾ ਕੇ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ ਜਪਸ ਰਸਨਾ। ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਜ
 ਬਰਨ ਰਸਨਾ। ੧। ਰਹਾਉ। ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ ਰਉਤੀਸ ਅਖਰ ਮਹੀ।
 ਬਿਅਸ ਬੀਤਾਰ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰ ਨਾਹੀ। ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਉਪਾਧ ਰਹਿਤ
 ਹੋਇ। ਬੜੇ ਰਾਜ ਨਿਵ ਨਾਹੀ। ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਸ ਰਿਦੇ ਧਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਰੀ।"
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਇਦ ਹੀ ਕਾ ਕੇਵਲ ਸੇਵਨਾ ਕਰੋ, ਰੇ ਲਾਈ, ਹੋਰ ਸੇਵਨਾ ਤਿਆਜ ਕਰਿ। ਜੇ ਐਸੇ
 ਹੀ ਕਰਤ ਭਏ ਸੰਤ ਕੇ ਬਰਨ ਜੁਣ ਕਰ। ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਬਰਦੀ ਕੇ ਚਿਹਨ ਨੁਸਤਰ ਆਦੀ ਤਿਆਜ
 ਕਰ ਸੋ ਦਿਜਲਰ ਜੀ ਭਗਵੰਤ ਸਬੰਧੀ ਜੇ ਚਿਹਨ ਤਿਨਕਮਾਲਾ ਆਦੀ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ
 ਜਾਨਤ ਭੀ ਭੀਤ ਹੋਇ ਕਰ ਭਾਗ ਜਾਇ ਜੇ ਐਸੇ ਚਿਹਨ ਧਾਰਤ ਭਏ। ਅਰਬਹੁਤ ਕਾਰ
 ਹਰਿ ਗਿਆਨ ਹੀ, ਹਰਿ ਸੇਵਨ ਹੀ, ਪੇ ਬਿਤੀਤ ਜੀਤਾ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਰਤ ਭਗਤ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਨਾਯਾ
 ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਭਗਵੰਤ ਭਾਈ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਲਯਾਨ ਕ੍ਰਿਤ ਭਏ।

ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜੜਾ ਦੀ ਮੰਗਤਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਾਜੜੀ ਨੇ ਜਾਤੀ ਭਈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ।
 ਧਰਮਸਾਲ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਤੀਜਨ ਦੀ ਕੀ ਹੈ ਤਰਾਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਬ
 ਸਭ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਨਰ ਨਾਰੀ ਤੇ ਮਹਾਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇ ਕਰ ਆਇ ਚਰਨੀ ਨਾਹਤੇ ਭਏ।
 ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ ਧੰਨ ਜਾ ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਭਏ।
 "ਭਾਗ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਸੰਤ ਮਿਲਾਇਆ। ਪੁਨ ਅਭਿਨਾਸੀ ਘਰ ਮੇ ਪਾਇਆ।" ਆਜ ਕਾ
 ਦਿਨ ਤਾਂ ਕਈ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ਮੰਗਲਾਇ ਆਜ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ,
 ਮੰਗਲ ਪੂਰਤੀ, ਮੰਗਲ ਸਮੇ ਦੇਖੇ ਹੋ। ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਦੇਖ
 ਦੇਖ ਕਰ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ਬਣੇ ਇਤਿਆਦਿਕ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਜ ਜੀ ਇਕ ਦੁਕ
 ਪੜਤੇ ਭਏ। "ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇਹੂ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ। ਜੀਆ ਦਾਨ ਦੇਇ
 ਭਾਤੀ ਨਾਇਨ ਹਰਿ ਸਿੰਧੂ ਲੈਨ ਮਿਲਾਏ"। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧੂ, ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ
 ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਇਹ ਬਚਨ ਆਪ ਕਿਸ ਪਰਬਾਇ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਿਤ ਭਏ ਸੁਨੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਇਹ ਦੇਖੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਮੇ ਸੰਦਰ ਸਫਾ ਵਿਛ
 ਰਹੀ ਹੋ। ਨਾਨਕਾਰਥ, ਬੰਕਤ ਪੁਰਸ ਦੇ ਸੁਖ ਸਾਥ ਸੇਵਨ ਨੂੰ। ਅਹ ਇਹ ਰੂਪ ਦੇਖੇ ਜਨ ਪਾਨ
 ਸਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਰਨੇ ਨੂੰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਥੀਆਂ ਪੜਨ ਸੁਨਣ ਨੂੰ ਤੇ
 ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੇ ਜੀਵ ਨਾਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਇਹ
 ਉਪਕਾਰ ਸੰਤੋ ਕੇ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਾਤੀ ਕਰਨੀ ਕਰਾਉਣੀ ਤੇ ਆਏ ਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇਨਾ। ਸੋ ਐਸੇ
 ਉਪਕਾਰੇ ਸੰਤਸੰਤ ਭਏ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਭਾਈ ਦੁਖ ਤੀਜਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਆੜਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਚੇਲੇ ਭਏ ਹੈ। ਜਿਨ ਕਾ ਜਸ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪੜਾ ਗਾਵੀਤਾ ਹੈ ਸੁਣ ਸਬੰਧ ਸੇ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਕਨਕੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਜਿਨ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ
 ਕਰਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਪਦ ਰਚਨਾ ਭੀ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ:
 "ਕਰਪਾ ਕਰ ਆਓ ਹਮਾਰੇ ਆਇ"। ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਢੋਲਾ। ਨਜਾ ਹਲ ਪਈਆ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜ ਕੇ ਨਹੀ ਜਾਨਾ। ਅਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮਾਲਾ। ਅਸਾਡਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਤੂਲਾ। ੧।
 ਰਹਾਉ। ਨੀਲਾ ਘੋੜਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਉਤੇ ਜੁਰਦ ਪਲਾਣਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਸ ਚੜ ਆਇਆ
 ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ। ਮਨਨਾ ਹਾਰੀ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਉਤੇ ਨਾਨਕ
 ਮੰਗਾਰੀ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਸ ਚੜ ਆਇਆ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਸਤੁ ਹਾਰ। ੨।
 ੩। ਆਪ ਉਪੀਨਾਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ। ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪਹੁ
 ਗੁਣ ਆਲਾ। ਦਾਸ ਪਤਤ ਵੇ ਹੈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਕਹੀਏ ਦਾਸ ਹੁਮਾਰਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਸਾਨੂੰ
 ਇਕ ਦਿਹਾੜੇ ਦਰਸਾਰਾ। ੪। ਦਾਖਰੁ ਅਪਨੀ ਚਿਰਦ ਕੀਤਕੇ ਨ ਹਮਰੀ ਓਰੁ। ਦਾਸ
 ਪਤਿਤ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪੁਨ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਬਾਹੇ ਤੋਰ। ੧। ਕਰ ਮੁਖ ਲੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਨਾਜ
 ਆਹ ਹੋਰ। ਤੁਝ ਦੇਖਤ ਅਵਗੁਣ ਕਰੇ ਕੇਸੇ ਭਾਵੇ ਕੋਹਿ ਅਵਗੁਣ ਆਵੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ

ਹੁਮ ਸੁਨੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ। ਜੇ ਹਮ ਪੂਤ ਕਪੂਤ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪਿਤਾ ਕੈ ਲਾਜ। ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਜੇ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਜਬ ਇਸ ਨਗਰ ਆਏ ਤਾਂ ਜਨ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਦਿਹਸਟਾਏ। ਪੁਨਾ ਜੀਵਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਜੇ
 ਭਾਵ ਨਗਰੀ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਧਰਮਸਾਲਾ ਤੇ ਕੂਪ
 ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗਿਰਸਤੀ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ, ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਭੀ। ਫੇਰ ਕਥਾ ਸਮੇਂ ਪੋਥੀ ਭੀ ਸੁਣਿਆ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜੀ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਪਾਵਤੇ ਭਏ।
 ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕੀ ਤੁਫ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਫੇਰ
 ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ, ਜੇ ਭਾਈ ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਸਾਹ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਜਨ
 ਛਕਾਇ। ਤਬ ਉਹ ਜਨ ਛਕਾਇ। ਜੇ ਆਗਿਆ ਕਰੇ, ਸੋਈ ਕਰਨੀ ਕਰੇ, ਆਗੇ ਤੇ ਸਤ
 ਬਚਨ ਹੀ ਉਚਾਰੇ। ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਭ ਸਾਧਨਾਂ ਤੇ
 ਉਤਮ ਸਾਧਨ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ, ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ। ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਤਿੰਨ ਬੜਿਆਂ ਆਏ,
 ਗੁਪਤ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਸਤਿ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨਾ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਟੋਡਾ ਰਾਮ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਦੇਖ ਕਰਿ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਪਤੇ ਭਏ ਤੇ ਆਪ ਵਿਦਾ ਹੂਏ। ਪੁਨਾ ਜਾਤੀ ਵੇਰ
 ਕਹ ਗਏ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੁਸਾਂ ਐਸੀ ਕਰਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੁਆਮੀ ਕਾ ਘਰ ਦਰਬਾਰ ਅਸਥਾਨ ਜਾਨ ਕਰ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸੋਪਕੇ। ਪੁਨਾ, ਜੇ ਪਰਦੇਸੀ ਆਵੇ
 ਯਹਾਂ ਤਿਸ ਕੀ ਸ਼ਨਈਯੋਆਂ ਵਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ। ਹੋਰ ਤਿੰਨ
 ਕਾਈ ਨਾ ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ
 ਦੇਨਗੇ - ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਖ ਰਾਹ ਚਲਿਆਵਤ। ਦੂਧ, ਪੂਤ, ਧਨ, ਲਖਮੀ ਪੁਨਾ ਲੋਕ ਪੁੰਨੇ ਮੇ
 ਦੁਆਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ। ਐਸੇ ਕੇਹ ਕਰ ਸੰਤ ਚਲੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੋਰ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਤੇ ਕਉ ਤੇਰਾ ਸਾਹੁਪੁਰ, ਸਾਹੀਵਾਲ, ਨੂਰਪੁਰ
 ਇਤਿਆਦਿਕ ਅਨੰਤ ਅਸਥਾਨੋਂ ਪਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕੂਪ ਤੇ ਧਰਮਸਾਲਾ ਹੀ ਬਣਾਵਤੇਭਏ। ਪੀੜੇ ਤੇ
 ਭਾਈ ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਕਹਿ ਆਏ ਸੇ। ਜੇ ਕੁਛ
 ਪਰਦੇਸੀ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਕਰਿ ਫੇਰ ਅਨ ਪਰਪਕ ਕਰਵਾਇ ਦੇਨਾ।
 ਤੇ ਧਰਮਸਾਲ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਧਰਮਸਾਲ ਕੀ ਅਨ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੀ,
 ਧੀ ਦੇਣ ਕੇ ਯੇਸੇ ਵਤ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਦੋ ਸੰਤਾਨ ਭਈ, ਬੜੀ ਸੁਭ। ਜੇ ਇਹ
 ਪ੍ਰਤਖ ਰਚਨਾ ਦੇਖ ਲਵੇ ਹੇ ਸਾਧ, ਜੇ ਇਸ ਪਰਬਾਇ ਰੁਕ ਪੜੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰ
 ਦੇਤੇ ਹੈ। "ਆਪ ਜਪਹਿ ਅਵਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਣਿਆ"। ਐਸੇ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਹ ਸਭ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਧੰਨ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ, ਸਹੀ ਸਚ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ
 ਲੋਕ ਕੇ ਭੰਜਨ ਵਾਰੇ ਹੀ ਭਏ ਹੈ, ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ। ਧੰਨ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ

ਉਪਕਾਰੀ ਜਿਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਰਾ ਧਾਰੀ। ਤਾਂ ਸਤ ਨਗਰ ਕੇ ਸੁਭਜਨ ਸਾਧ
ਮੰਗਤਿ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਤੇ ਜੀ ਐਸੇ ਹੀ ਉਪਕਾਰੀ ਆਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ
ਦਰਸਨ ਦੇ ਕਰਿ ਜੀਵੀ ਕਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਦੇਵ। ਆਪ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈ ਸਨ।
ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਨਾਮ, ਦਾਨ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰਿ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਕਰਿ ਦੀਏ ਹੈ, ਹੋ ਤਰਵਨ। ਤਬ
ਮਾਈ, ਏਕ ਭੋਟਾ ਨੇ ਕਰਿ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ।
ਅਰ ਏਕ ਆਪਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੋਟਾ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਚਰਨੀ ਨਾਵਤੀ ਭਈ। ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੇਂ ਹਰੀ ਦਾ
ਦਾਸ ਸੰਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕੁਲ ਸਫਲ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੇਂ ਨ ਸੁਰਾ ਹੋਵੇ, ਧਰਮ ਅਰਥ ਸਿਰ ਦੇਣ ਵਾਰਾ, ਪੁਨਾ
ਨਾ ਦਾਨੀ ਹੋਵੇ ਭਗਵੰਤ ਅਰਥ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਰਾ, ਅਰ ਨਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕੁਲ ਮੇਂ,
ਜੇ ਕਰ ਬਿਸ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੋ ਕੁਲ ਕੇਸੇ ਜਾਣਨੀ ਜੇਸੇ ਫਫਰਿਆਂ ਕਾ ਬਨ ਵਾ ਮਨਿਆਂ ਕਾ
ਬਨ ਨਿਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਸੋ ਕੁਲ ਵਿਅਰਥ ਜਾਨਣੀ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰਿ ਆਪਣਾ ਪੁਤਰ
ਸੋ ਮਾਈ ਸੰਤ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ। ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਭਾਈ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵੈਰਕਤ ਸੋ ਭੀ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਸੁਭ ਭਾਯ। ਹੋਰ ਕਿੰਦਵਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਭਾਈ
ਹਰਚਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇਨੇ ਭਗਵ। ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਟਾ ਲੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਕੰਵਲ ਪਰ
ਆਪਣਾ ਲਿਲਾਰ ਲਿਟਾਵਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਕੇਸੇ ਮਾਨੋ ਕਮਲ ਕੀ ਦੁਬਾਸ ਭਵਰ ਲੋਤੇ ਹੋ ਜੇਸੇ।
ਪੁਨਾ, ਸਰਧਾ ਧਰ ਕਰ ਜੋਵਾ ਕਰਤ ਭਏ, ਸੰਤ ਕੀ। ਹੋਰ ਬੇਅੰਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ, ਰੋਗਿਰਦੇ
ਇਥਾਂ ਕੀ ਜਾਰੜੀ ਆਵਦੀ ਹੈ, ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਅਵਠਾ ਸੁਨ ਸੁਨ ਕਰ, ਦਰਸਨ ਲੀਏ। ਕਥਾ ਤੇ
ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸੁਜਸ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਸਾਂਤ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ, ਰੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈ
ਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੀਵਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੇਉ
ਕਾਨ ਰਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੋਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ, ਮੰਡਲੀ ਸਹਤ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੋਰਚਾਏ ਕੇ
ਮੁੜ ਕਰ ਕੁਦਨ ਕਰਤੇ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਵਿਸੇਰ ਕਰ। ਜੇਸੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ
"ਚਿਵਰਤ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹਿਰਿ ਲੇਈ। ਮਿਲਤ ਏਕ ਦਾਰਣ ਦੁਖ ਦੇਈ"। ਜਬ ਨੀਚਾਂ ਕਾ
ਮੇਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕਸਟ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਈਸਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੋ ਤਬ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ॥
"ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ"। ਜੋ ਇਹ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਚਿਤ ਬਿੰਦਿਆ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵੀ ਕਾ। ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਭੀ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪ੍ਰਸੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਨੇ
ਜੇਸੇ ਰੇਤ ਕੇ ਕਨਕੇ ਭਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆਂ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਸੁਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ।
ਜੇਸੇ ਜੀਵੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਤੇ ਭੀ ਸੁਤ ਸੰਸਕਾਰੀ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਇਸ ਮੇਂ ਅਜਰਰਜ ਨਹੀਂ।
ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਮਿਲਨਾ ਬੇਨਾਵਿਰਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗਰੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਾਨਨੀ ਕ੍ਰਮ ਦਸਮੇ ਹੁਲਾਸਾ: ੧੦ । ਪੁਨਾ
ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਹ ਪੁਰ ਨੂੰ ਸਾਧੇ ਆਏ, ਨਾਵਕਾ ਪਰ ਅਰੂੜ ਹੋ ਕਰ, ਉਵਾ ਤਰਫ। ਤਬ ਜਾਂ ਸੰਗਤ
ਕੇ ਨਗਰ ਕੀ ਲਕਾਈ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਆਈ ਜੇਸੇ ਨਦੀ ਰੀਗਾ ਸਿੰਧ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤ

ਤਦ ਹੀ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕਾ ਲਗ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਾਨੋ ਏਥੇ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦਿਕਰੂ ਹੋਤੀ ਭਈ, ਸੰਤ
 ਦਰਸਨ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਿਰਪਾਨ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ, ਦਰਸਨ ਕਰ, ਸਰਬ ਸੰਤ ਸਹਿਤ।
 ਜੋ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਧਰਮਸਾਲੇ ਰਹਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਭਾਈ ਭਾਗੂਜੀ, ਭਾਈ-ਭੰਡਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਪੰਨਾ ਜੀ-ਮਨਕ, ਬਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਮਿਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਕੋਟਲੇ ਮੈ। ਜੋ ਤਦਾ ਤੀ ਕੋਈ
 ਰਾਤੀ ਰਹਤ ਭਏ ਅਤਿਅੰਤ ਰਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕਿਯਾ। ਸਭੀ ਕਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੰਤ ਕੇ
 ਦਰਸਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਜਿੰਘ ਜੀ ਸੋ ਆਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਆਰ
 ਸਾਣ ਲੀਏ। ਸੰਤ ਆਰੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਏ ਸਿਖੇ ਸਹਿਤ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਿਕਟ
 ਪਹੁੰਚਿ ਕਰ, ਚਾਪੀ ਕਰਤ ਭਏ ਸੋ ਕੋਸੇ ਸੋ ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਜਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ
 ਰੋਜਨ ਜੀ ਕੇ ਚੇਨੇ ਸੋ; ਪਰ ਕੇਵਲ ਅਨਾਥੇ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨ ਲੀਏ ਹੀ ਜਿਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਸੀ।
 ਜੋ ਭਿਖਾ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗ ਕਰ ਰਾਮੋ ਤੇ ਰਾਮੀ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨੇ ਕੀ ਭੋਜਨ ਖਵਾਏ ਕਰ,
 ਸਿਰ ਅਵਸਥਾ ਮੈ। ਪੁਨਾ, ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਰ ਧੀਰ ਸੋ ਦੁਖੀਏ ਕੇ ਦਰਦ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਨਵਾਰੇ,
 ਜੋ ਦਰਦ ਵੰਦ ਜੇ। ਸਿਖੇ ਸਾਧੋ ਮੇ ਜਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਮਭਾਵ। ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਬਿਨਾ
 ਹੀ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣਾ। ਜੋ ਕੋਨ ਕੋਨ ਗੁਨ ਗਨੀਏ। ਜੋ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣ ਸੋ ਜੋ ਸਭੀ
 ਰਿਨ ਮੇ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਸੇ। ਕੇਸੇਜੇਖੋਰ ਸਿੰਘ ਮੇ ਰਤਨ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸਾਧੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ ਆਪਣੀ ਸਭਾ ਸਹਿਤ ਤਿਆਰ ਹਏ ਤੁਰਨੇ ਕਉ। ਜਲਪ, ਸਾਧ ਸੰਤ
 ਕੋਟਲੇ ਕੀ ਤੁਰਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਤਉ ਭੀ ਤਿਆਰ ਤਏ, ਸੰਤ ਜੀ। ਭਾਈ ਭੰਡਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਉ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਾਧ, ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਮਰਾਜਨ
 ਮਨਕ ਪੰਨਾ ਜੀ, ਜੈਸੇ ਸਤਿਜੁਗ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੰਤ ਵਾਲੀ, ਜੋ ਤੁਰਨੇ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕੇ ਸਰਨਾ ਪਰ
 ਸਮੇਂ ਧਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ, ਹੀ ਜੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਇਹੁ ਕੀ ਕਾਲ
 ਪਹਿਰੇ ਮੇ ਨਜਾ ਰਹ ਆਵੇ, ਏਕ ਪ੍ਰਣਾਮ ਮੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਤੁਸਾਡੀ
 ਤਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੁਆਮੀ ਜੀ ਰਾਮੀ, ਹੇ ਰਾਮੀ ਜੋ ਗੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਹੀ ਜੋ ਇਕਤੀ
 ਘਰਨੀ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ, ਸੰਤਾ ਕੇ ਰਚਨਾ ਮੈ। ਸਭੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰੀ,
 ਸਾਧ ਸੰਤ ਮੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਨਾ, ਆਰਤੀ ਤੇ ਆਇ ਕਰ, ਧਰਮਸਾਲ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ
 ਹਏ। ਸਦਾ ਉਦਾਸੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ। ਤਹਾ ਕੀ ਸਾਧ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੇਟਾ ਲੇਕਰ ਆਇ
 ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੀ ਭਈ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਰਤ ਭਈ, ਜੋ ਪੰਨ ਭਾਮ ਹੋ ਅਰੇ ਰਮਾਏ, ਸੰਤ ਤਾਹ ਪੀ
 ਨਿਨ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਇਤਿ ਬਨ ਮੈ, ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਵਨਾ। ਬਨ ਮੇ ਜਿਸ ਜਾਨ ਇਛ
 ਨਾਹੀ ਬੈਠਦੇ ਸੇ, ਸੰਤਾ ਸਹਿਤ, ਸੰਤ ਜੀ, ਹਰਿ ਕਥਾ, ਹਰਿ ਨਿਮਰਨ ਭੰਏ, ਜੋ ਜਾਨ ਤਿ
 ਹੀ ਨਾਮ ਸਹਤ ਪਹਿਯਾ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਿੰਘ ਵਾਨਾ ਵਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਰੇ ਮੇ ਏਹ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ ਜੋ ਸਭੀ ਮੁਕਤ ਹੁਆ। ਜਿਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ, ਜੋ ਬਰਹਮ ਮੂਰਤੀ ਹੈ,
 ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਰਿਨ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਾਕਸ਼ੀ। "ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਉਗਰੇ

ਤਗਤਾ ਸੰਸਾਰ ਕੋਲ। ਜੇਨ ਕੇਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਨਦ ਸਰਵਨ"। ਇਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ
 ਸੋ ਬਿਨੁ ਜੇਨੀ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਪਾਇ ਕੇ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇ ਭਾਉ ਕਰ ਸੋ ਖੁਕਤ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਆਈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਤ ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ
 ਜੇ ਮੇ ਵਿਸੇ ਅਸਕਤ, ਪਾਮਰ, ਕਿਆ ਜਾਨੇ, ਮੂਢ ਬੁਧੀ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਇਕ ਸਾਧੂ ਤਰਾਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ
 ਕਹਤ ਭਇਆ ਸੰਤਾਂ ਕੋ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹੀ ਹੈ।
 "ਜਿਸ ਮਿਲੀਏ ਮਨ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੀਏ"। ਜੇ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਗਿਆਨੀ
 ਆਇਆ। ਤਬ ਲੋਕਾਂ ਸੁਨਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਨੇ ਕਰ ਦੌੜੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੁਏ ਹਏ, ਇਸ਼ਤੀ ਪੁਰਸ, ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ। ਜਬ ਸੀਤੀ ਜੇ
 ਪਉੜੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਦੁਆਰਿਓ ਉਪਰਾਮ ਦੇਖੇ ਤਬ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਤੇ ਨਾ ਹੁਆ। ਉਨਮੇ ਹੋ ਕੇ,
 ਪੁਨਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਵੇ ਸੋ ਹਟ ਕਰ, ਘਰੀ ਲੋਕ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਦਰਸਨ ਆਪ ਕਾ ਮੇ ਅਬ
 ਦੇਖਤਾ ਹੁੰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੇ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕਾ। ਮੇ ਕੋਨ ਹਾਂ
 ਵਿਚਾਰਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਬਖਰੀ ਬਾਹਰ, ਮੇ, ਏਕ ਜਲ ਬਿਛ ਨੀਰੇ, ਬੈਠੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ. ਸੰਤਾਂ
 ਸਹਤ। ਪੁਨਾ, ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਅਵਸ੍ਠਾਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਪਜੀ ਵੀ ਆਗੇ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਉਪਰੋ
 ਨਾਗ ਲਟਕ ਕਰ ਫਾਲੀ ਸੇ ਨੀਰੇ ਉਤਰ ਕੇ ਗਿਰ ਪੜਿਆ। ਤਬ ਐਰ ਸਾਧ ਤਾਂ ਉਨ ਕਰ
 ਕਰਾਰੇ ਭਏ, ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਤਬ ਸਰਕ ਸਰਕ ਕਰ ਸੁਤੇ
 ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਸੰਤ ਕੇ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕੀ ਤੁਫੇ ਪੁਨਾ ਚਨਾ ਗਿਆ। ਤਬ ਪੀਵੇ ਪੂਛੇ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀ
 ਸੇ। ਜੇ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ, ਸੂਖ ਕੇ ਆਇਆ ਤੁਸੀ ਪਿਛੇ ਕਿਉ ਨਾ ਹਟ ਖਲੋਤੇ ਤਰਾਂ ਹੀ ਫਾਂ
 ਰਹੇ। ਤਾਂ ਇਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਰਾਮ ਹੀਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਗੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਜੇ
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਕਿਉ ਬੈਠ ਰਹੇ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
 ਦੇਹ ਅਸੰਤ ਜਕ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ। ਤੇ ਆਤਮਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਨਾ ਬਾਂਹੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ
 ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਨਾਹੀ। ਨਾਸ ਸਤ੍ਰੇ ਕਰ ਛੇਦਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਜਨ ਕਰ
 ਹੂਬਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਅਗ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਪਵਨ ਕਰ ਉਡਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਕੋਊ ਮਾਰਨ
 ਵਾਦ ਨਹੀ, ਜੇ ਦੇਹ ਜੇ ਕੇਹੀ ਕੀ ਨੇਤ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹੈ ਜੇ ਅਨਬਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ, ਤਾਂਵੇ ਕੋਊ ਕੇਸਾ
 ਸਤਨ ਕਰੇ। ਤਬਾ ਸਨੇ । "ਜੇ ਬਨਨੀ ਸੇ ਬਨ ਰਹੀ ਬਨੀ ਸੇ ਬਨੀ ਬਨੀ। ਅਨ ਬਨਨੀ
 ਕੇ ਬਨਨ ਕੇ ਪਰ ਪਰ ਰਹੀ ਧਣੀ। ਆਦ ਦੇਵ ਜੇ ਦੇ ਦੀਆ ਮਾਏ ਤਾਜ ਕਰੀ। ਜਤਨ ਕੋਟ ਕਰ
 ਕਰ ਖਰੇ ਘਟੇ ਨਾ ਬਢੇ ਕੁੰਤੀ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਪਰਭਤ ਰਾਜਾ ਸਰਪ ਕੇ ਭਸਣੇ ਤੇ ਪਰ ਜਤਨ ਤੀ
 ਕਰਤ ਭਿਯਾ ਤੇ ਭੀ ਸਰਪ ਹੀ ਨਸੀਤ ਭਯਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 "ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਬਲਵੰਤ ਕਾਰੀ ਸੇ ਵੰਤ ਸੂਰਾ ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ। ਹੋਵੇਤ ਆਗਿਆ ਭਗਵਾਨ
 ਪੁਰਖਾ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ"। ਅਰ ਜਿਸ ਕੀ ਹਰਵੰਤ ਰਖਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਮਿਥਣੀ
 ਤਿਨ ਕੇ ਨੇਪ ਵੇਪ ਕੋਊ ਨਾਹੀ ਨਾਹਤਾ ਉਨ ਕਾ ਕਲਯਾਨ ਹੀ ਕਲਯਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ ਤਾਂ ਤਾਂ

ਬਰਨ ਹੈ । "ਮਿਥੀ ਪੇਖਤ ਬਹੁਕ ਪ੍ਰਹਾਰੇਣ ਲਖ ਆਵਧਿਹ। ਅਹੈ ਜਸ ਰਖੇਣ ਗੋਪਾਲਹਿ
 ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਛਿਜਤੇ" । ਸੋ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਿਨ ਪਰ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਆਖੈ ਸੋ ਜੀਵ
 ਕਰਤਾ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਾਮਸੀ ਸਿੰਘ ਸਪਰ ਆਦੀ ਸੋ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੇਸੇ
 ਪ੍ਰਿਥਾ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸਮਝਨਾ, ਹੇ ਗੁਰਮੁਖੇ। ਸੋ ਪੀਘਾ ਜੀ ਕਉ
 ਸੋ ਪੰਤਾਨ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਨੇ ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੰਤਰ ਦੇ ਕਰ ਕੰਠ ਮੈ ਮਾਨਾ ਪਹਿਰਾ ਦੇਂ
 ਭਏ। ਸੋ ਜੀਵ ਹਿਸਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੂਆ। ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਸੰਤ ਕਉ
 ਮਾਰਗ ਮੈ ਮਿਥਾਰਾਜ ਮਿਲਿਆ। ਸੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਚਲਾ ਗਯਾ। ਮਾਨੋ ਸੰਤ ਦਰਸ ਸੋ ਹੀ ਸੁਭ
 ਸਿਖਿਆ ਆਪੇ ਆਇ ਗਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਮੁਹਾਰ ਦਾਸ ਮੰਤ ਜੀ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਕਉ ਮੰਤ ਦੇ ਕਰਿ
 ਪੈਪਾਨ ਮਹੰਤ ਨਾਮ ਤਿਸਕਾ ਧਰਿਆ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕੰਚਨ ਰਾਮ ਜੀ ਕਉ ਜੋ ਬਨ ਮੈ ਬਨਰਾਜ
 ਜੀ ਮਿਲੇ ਸੋ ਭੀ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉ ਪਾਰਤ ਭਏ। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ,
 ਅਸੀ ਅਚਲ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਰੰਸ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਜੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਭੀ ਇਹ ਨੇਸਟਾ ਬਨੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਕਾਨਾ ਬਾਧ ਹੈ। ਤੇ ਹੀ
 ਅਦਿਕ ਕਾਲ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹਮ ਹੈ। ਕਾਲ ਤੇ ਕਾਰਣ ਪੁਕਾਰੀ ਭੂਮੀ ਇਨ ਤੀਨੋ ਬਿਨਾ ਦੇਹ ਕਾ ਖਤਾਵ ਨਾ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੀ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਏਨੇ
 ਸਮੇ ਚਾਰਦੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਫੁਟੀਆ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਇਕੰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਜੋ ਵੱਡੇ ਖਾਨ ਆਵਤਾ
 ਭਇਆ ਤੇ ਝੁਕ ਕਰ ਸਨਾਮ ਕਰਤਾ ਭਇਆ, ਤੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ, ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖ
 ਕਰ। ਪੁਨਾ ਭਿੰਨ ਹੋ ਕਰ ਬੈਠ ਗਇਆ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ।
 ਜੀ ਜੋ ਆਖੈ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਬਣਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫੇਰ ਮੁਲਖ ਖੁਸ਼ ਰਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਨਾਰਾਧ ਹਾ ਜੀ।
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁਪਾਦਬ ਮਿਲਤੇ ਹੈ, ਸਭ ਕ੍ਰਿਸੀ ਕੋ, ਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਮੇਰੇ ਪਰ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਓਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇਨੂੰ ਭੀ ਦੇਵਣਗੇ। ਪਰਤੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬੀ ਅਨਾਥਾ ਪਰ ਦਇਆ ਰਖੋਤੇ ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਭੀ
 ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਜੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਅਧਰਮ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਭਾਈ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਭਾਈ ਜਵਾਰਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹੋਰ ਨਾਰਾਧ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ
 ਸਭੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ, ਸਿਖ ਸੇਵਕ, ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ, ਸਭ ਕੋਈ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਸੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ, ਜੀ
 ਇਸਟ ਦੇਵ ਹੋਵੇ ਆਪਣਾ। ਸਭੀ ਜਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ ਕੇ ਪੁਰੀਵਤ
 ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈ ਧਾਰ ਰਖਤੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸੋ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਦੇ। ਤਿਸ
 ਕੇ ਦਰਸਾ ਕਰ ਸਭੀ ਜਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਤੁਹਾਂ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਰਾਮ
 ਹੋਏ ਭਾਈ ਰੋਗੀ ਰਾਮ ਬਣੇ ਕੇ ਸੋ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹਿਤ ਜਾਣ ਕਰਿ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਸ ਹੀ ਰਹਿਤੇ
 ਹੇ। ਜੋ ਕੋਸੇ ਜੋ ਰੰਸ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਅਸਨ ਕੇ ਅਸੀਨ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ
 ਕਉ ਜਿਨ ਕਾ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਭਇਆ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮ ਨਿਜਰੇ ਵੰਤ ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਪੁਨ

ਸੁਵਿਦਿਆ ਦਾਨ ਲੇਖਣ ਹਾਰੇ ਤੇ ਉਪਕਾਰੀ, ਐਸੇ ਬੇ ਜੋ ਏਕ ਨਗਰ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ ਅਗਨ
 ਅਚਕਰ ਸਾਤਿ ਹੈ ਗਈ। ਜਹਾ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਿਤਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭਏ। ਤਬ
 ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਹੁ ਚਲਤਾ ਰਹਿਆ। ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ
 ਮੇਰਾ ਧਿਰ ਅਰ ਬਾਹੁ ਹੈ ਨਹੀਂ ਮੈ ਕੋ ਬਠਵਾਏ ਧਰਮਸਾਲ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਾਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਮਝ ਕਰ ਤਹਾ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਇਨ ਕੇ ਆਵਣੇ ਕਰਿ ਚਉਧਰੀ
 ਤੇ ਸਾਦਾਰ ਬੀਚ ਹੋਇ ਕਰ ਕਾਠ ਕਿਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਰੋਰੇ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹੀ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ, ਇਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਏ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ, ਤੁਸੀ ਬੀਚ
 ਖੜੋਇ ਨਹੁ ਤੇ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ ਐਸੇ ਭਈ। ਤਬ ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਕੇ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਸੋਧ ਕਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰਿਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਵਾਇ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਸਣ ਪਰ
 ਆਸਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕੋਟ ਭਾਈ ਖਾਨ ਕੇ ਧਰਮਸਾਲ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਬਠਵਾਹਿ ਕਰ ਅਪਣੇ
 ਅਸਣ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੈ ਨਰਿ। ਭਾਈ ਨਾਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਹਰਿ
 ਜਨ ਕੇ ਸਾਧ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਬਿਤੀਤ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਚਕ੍ਰਪਾਨੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਲ
 ਰਹਤੇ ਸੇ ਆਦਿ ਧਰਮਸਾਲ ਜੋ ਬੜੀ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਕੀ। ਜਹਾ ਭਾਈ ਨੁਕੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਬੰਧੇ ਗੁਰਭਾਈ। ਵਿਹਾਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਵੇਤਾ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਹੀ
 ਝਾਵਰੀ ਮੇਂ ਰਹੇ ਤੈਸੇ ਭਾਈ ਵਿਸਾਖੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਵੈਰਾਗ ਮੂਰਤੀ, ਸੁਹਿਰਦ, ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ।
 ਜੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕਉ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਚਰਨੀ ਸੰਤ ਕੇ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਾਰੀਬਾਰ ਅਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਕਥਾਅਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਹੁਨਤੇ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਾਲ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਭਾਈ ਨੁਕੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭੀ ਹੋਰ ਭੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਮੂਹ। ਏਕ ਤਹਾ ਤਾਲ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਸੰਤ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ
 ਸੰਤ-ਸਰ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਮਹੀਰੁ ਜੋ ਇਛੁ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਭਾਤ ਕੇ ਹੋਤੇ ਭਏ, ਸਘਨ
 ਛਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਜੀ, ਅਰੁ ਸਮਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਬਟੀ ਕੀ ਦੇਵੀਏ, ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਿਆ ਹੈ/ਤੇ ਇਸ ਸਰ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਵਾਸਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਊਹਾ ਰਿਖੀਆਂ ਕੀ
 ਮੰਡਲੀ ਬੀਚੀ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ। ਜੋ ਤਹਾ ਜਾਇ ਕਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਰ ਪਰਮਹੰਸ ਹਰੀ ਹਰਿ ਤੇ
 ਭਾਰਵਾਨ ਦਾਸ ਆਦਿ ਸਕਤ ਸੰਤ ਜੀ ਬੈਠਦੇ ਸੇ, ਇਕੰਤ ਰਿਦੇ, ਪਿਯਾ ਕਰਣ ਨੀਏ ਦੁਹਾ ਗੋਇੰਦ
 ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈ। ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗੋਇੰਦ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਜੀ ਅਰ ਰਿਧ, ਸਿਧ, ਨਿਧ, ਸਯੋਨ
 ਸੰਪਦਾ ਸਮਿਛੁ ਜਹਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ, ਗੁਰ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨ ਭਾਵ
 ਨਾਨਕ ਰੰਦ ਤੇ ਆਦਿ ਸਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਾਉ ਕਰੇ। ਏਕ ਸਿਖ ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਸੋ
 ਬਹੁਤ ਸਰਧਾ ਸੋ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਸੀ ਜੋ ਉਨੇ ਇਸ ਕੀ ਜਾ
 ਖੋਟੀ ਹੁਈ ਸੀ। ਉਹ ਬਲੀ ਸੀ, ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਕੇ ਕਰਣੇ ਮੇ। ਤੇ ਇਹੁ ਸਾਧੂ ਸੁਭਾਵ ਸੰਤ
 ਸੇਵੀ ਸੂਰਾ। ਤਾਂ ਬੜਾ ਭਾਈ ਕਹੀ ਕਹੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਆਲੀ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤਾ ਕਰੇ। ਹੇ ਤਰਵਨ,
 ਗੁਰਤੀ ਗੁਰੀਯਾ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਬਿਨਾ ਜਗਹਿ ਤੇ ਤੈਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਭੀ ਆਪ ਸਹ ਕਿਛੁ ਜਾਨਤੇ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਕਬਨ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਭਜਨ ਵੰਤ ਸੰਤ ਕੋ
 ਖਿਵਹਾਰ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕਹਣੀ ਸੁਣਨੀ ਜਦਪਿ ਪਿਆਰੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾਹਤੀ। ਤਦਪਿ ਜਗੀਬ ਅਨਾਥ
 ਤੇ ਜਨਕਾ ਅੰਗ ਨਿਰਾਗਾ ਸਮਝ ਕਰੁ। ਇਸ ਕੇ ਵੇਟੇ ਭਾਈ ਕੇ ਕਹਤ ਭਾਈ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ, ਇਹ ਤੇਰਾ ਬੜਾ ਭਾਈ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਤੂੰ ਭੁੰਮੀ ਅਰਧ ਬਾਂਟ ਦੇ। ਵਾਸਤੂ ਕੇ ਬਾਂਟਨੇ
 ਕਰ ਵਾਸਤੂ ਕਾ ਭਾਰ ਸੀਸ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਇਹ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਬੜਾ ਤਾਤ ਹੈ,
 ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਕਹਤ ਭਾਈ: ਜੀ ਮੇਰਾ ਤੇ ਇਸ ਸਾਥ ਕਿਛ ਪਰਜੇਜਨ
 ਨਹੀਂ। ਤਬ ਸੰਤ ਸਬਾਰ ਕਰ ਕਹਤ, ਭਾਈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਪਰ ਪੀਛੇ ਪਛਤਾਇ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।
 ਪੁਨਾ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ ਦੁਰਯੋਧਨ ਵਤ। ਤਬ ਬੇਰੇ ਕਾਨ ਪੀਛੇ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਨਿਕਲੇ।
 ਤਿਸ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰੂਪ ਭਯਾ ਤਾਂ ਪਛਤਾਇ ਕਰ, ਕੁਣ ਮਾਰਕੇ, ਅਰਧਜਮੀਨ ਦੇਤ ਭਯਾ,
 ਬੜੇ ਭਾਈ ਕੇ। ਗ੍ਰਿਥਕਾਰ ਕਥਨੀ। ਤਾਂ ਬੜੇ ਭਾਈ ਕੇ ਚੰਗਾ ਕੁਣ ਆਇਆ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ
 ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਜਗਾ ਕਾ ਕੁਣਾ ਜੋ ਬੜੇ ਭਾਈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੋ ਵੇਟਾ ਭਾਈ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਸਰੀਰ ਤੀ ਕਰੂਪ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦੁਤਾਰਮਾ
 ਨਖਮੀ ਕੀਤ ਨਾਰਾਇਣ। ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮਤੀ ਦੇਓ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਬਚਨ
 ਸੰਤ ਸੰਤ ਕਰ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕੈਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
 ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਭੀ ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਗੁਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਉਨ੍ਹਿਯਨ ਕਰਕੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਾਨ ਆਈ ਭੀ ਕਰੇ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ੍ਰਿੰਦੁ
 ਰਾਜਾਵਤ। ਜਬ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀ ਨੀਕਾ ਮੇਟ ਕਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਰਮ
 ਦੁਖ ਆਪਦਾ ਕਰੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਮਾਤਾ ਸੀਤਾ ਵਤ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਨਖਮੀਨ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਨੀਕਾ
 ਮੇਟ ਦਿਤੀ ਭਾਵੇਂ ਭਿਖੂ ਕੇ ਦਾਨ ਹੀ ਦੇਣ ਲਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਖੇਦ ਆਇਆ, ਪੁਨਾ ਜੀ
 ਸਭੀ ਜੀ ਨੇ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕੇ ਹਟਾਇ ਕਰ ਮਹਾਂ ਅਵਾਹ ਕਸਟ ਪਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਗਰਨਾ
 ਨਾਮ ਰਿਖੀ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਵਚਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਪ ਭਯਾ। ਅਵਰ ਕਿਸ ਕਿਸ ਕੀ
 ਬਾਰਤਾ ਕਰੀਏ। ਗ੍ਰਿਥ ਕੇ ਬੜਣ ਕੇ ਹੈ ਤੇ ਅਤ ਸੰਕੋਚ ਕਰ ਕਰਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾਨ
 ਬੁਧੀ ਸਚ ਸਭ ਤਾਤ ਪਰਯ ਸਮਝਤੇ ਹੈ, ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੈਂ ਅਗਿਆਤ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ ਹੈ,
 ਤਿਨ ਆਏ ਕਬਨ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਜਿਨੇ ਜਿਨੇ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੀ ਹੈ, ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰ ਕਰ।
 ਤੇ ਸਭੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਰੀ ਕੇ ਭੀ ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਹੋਚਰਾਏ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਸੇ।
 ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਨਰਣਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
 ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਅਮਰ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ
 ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਬਾ ਤਿਨ ਕੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਆਦਿ। ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ
 ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕਰ ਮੰਨੀ ਹੈ। ਤੇ ਈ ਪ੍ਰੇਮਨੈ ਯੋਗ ਜਗਤ ਜੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹਾਠੇ

ਸਭ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਉਨ ਕਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਸਰਪ ਆਦੀ ਉਨ ਕੇ ਆਰੇ ਸੀਸ
 ਨਿਵਾਵਤੇ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਚੰਦਾ ਭੀ ਉਨ ਕਾ ਬੋਲ ਮਾਨਤੇ ਹੈ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਭੀ। ਜੈਸੇ
 ਹਰੀ ਦਾਸ ਸੰਤੋ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤਾ ਸੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬੀਧਨ ਕੀ ਹੋਣ
 ਦੇਵੀ ਲਿਆ ਸੁਟੇ। ਹਾਵ ਇਹ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਅਪਨੀ ਤਦਫੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ
 ਸੇਵਾ ਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਨ ਕੀ ਮਤੀ ਦੇਵੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਪੁਰਖ ਭੀ ਸੰਤੋ ਆਰੇ ਆਪਣੀ
 ਆਖਿਆ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੈ ਕਰ ਨਿਵਸਨ ਮਨ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ
 ਜੀ ਤਹਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੂਏ, ਭੇਰਰੇ ਨਗਰ ਮੇ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
 ਗਰਬੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤੀਸ ਬਰਨਨੈ ਏਕਾਦਸ਼ ਹੁਲਾਸਾ। ੧੧ । ਸ੍ਰੀ
 ਹਰੀ ਜੀ ਆਵਣੇ, ਪੁਨਾ ਜਾਵਨੇ ਕਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਵਾ ਨਗਰੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਨੈ ਆਏ
 ਆਨੇ ਨਗਰ ਸੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਮੇ। ਜੋ ਇਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਨਗਰ ਨਗਰ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨ ਹੀ ਲਿਖਾਇ
 ਸਏ ਕਰ ਜੋ ਗਰੀਬ ਬੜ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਜਾਣਨਾ ਕਾ ਮੈਨੇ ਸੰਕੋਚ ਹੀ
 ਕੀਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਲ ਸੰਤੋ ਕੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੀਕ ਪੋਹੁਚਾਇ ਆਵਤੇ ਹੈ ਅਰ ਰੁਦਨ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਾਵ ਕਰ ਜੋ ਕਰੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਕਹੁ ਕਹੁ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਪਰਾਟ ਭੀ ਕਰਦੀਨੀ ਹੈ, ਹੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸ ਸਰਤ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਹੁਰਪੁਖ ਨੇਕ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈ ਬੇਰੇ ਕਰਨ ਸੇ। ਜਬ ਭੇਰਰੇ ਮੇ ਭਏ,
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਸਹਿਤ ਸੂਬਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਭਾਈ ਵੀਰੂ ਜੀ
 ਹੁਲਨ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਚਤਨ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੀਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ,। ਕਿਤਨੇ ਵੇਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲਾ ਰਾਮ
 ਭੀ ਤਹਾਂ ਹੋਤੇ ਸੇ ਰਾਗੀ। ਭਾਈ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਭਾਈ ਚਾਨਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਭਾਈ
 ਸਾਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਲਕਸ਼ਮਨ ਜੀ ਭਾਈ ਵਾਪਾਰੀ ਜੀ। ਜੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਕੀਰਾ ਜੀ
 ਭਾਈ ਗੁਨਜਾਰੀ, ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਸਾਧੂ। ਅਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਨੇਕ ਲੁਕਾਈ ਸਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹਾਵ ਸਹਿਤ,। ਧਰਮਸਾਲ ਬਡੀ ਉਹਾ ਹੁਬਾਰਿਆ ਮੈ ਨਿਵਸ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਸੰਤ ਰਾਜ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਰਪਾ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੇ ਆਵਹਿ ਸੰਤ
 ਦਰਸਨ ਕੇ। ਮਿਆਣੀਓ ਭਾ. ਚਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਚਜੂਰੀ ਰਾਜ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਆਵਹਿ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਕੋਈ ਮਾਈ, ਜੋ ਅਨਾਬਨੀ, ਜੋ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਈ ਦੇਖ ਕਰ ਕਟ ਮੇ ਲੈਦੀਯਾ
 ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਰਣ ਤਬ ਭਾਈ ਚਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਖਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ ਕਿਉ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਈ ਆਗਿਆ ਕਰੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਚਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ
 ਭਾਈ ਭਨੁ ਇਸ ਮਾਈ ਕੇ ਲਹਿੰਗਾ ਲਿਆ ਦੇ ਮੇਲ। ਤਬ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਜੀ ਤਾਤ ਕਾਨ
 ਲਿਖਿਓ ਹਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਇਹ ਸੰਤ ਐਸੇ ਦੋਨ ਦਾਲ ਬੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਜੋਗੀ
 ਰਾਮਸ ਮੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਨੇਵੇ ਹਾਰਣ ਨਜ਼ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਭਏ

ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਬੁਧ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੋ ਸਾਧੋ ਮੈ ਤਾਂ ਬੁਧ ਹਾਂ ਪਰ ਭਾਈ ਸਾਧ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਫੇਰ
 ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਝਗੜਨਾ ਇਹੁ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ, ਨੇਕ ਮਤੇ ਭੀ ਪਰਨੇਕ ਮਤੇ ਭੀ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਹੁਸੀਂ ਅਸੀਂ ਉਤਨਾ ਪਦਾਰਥ ਅਰ ਖਾਤੁ ਨੈ ਨਵੇ ਜਿਤਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਟ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ
 ਫੇਰਾ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਧਰਮਸਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਭ ਲਵੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਝਾੜੋ ਨਾਹੀਂ ਸਾਧੋ
 ਸਾਧ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਉਇ ਸਰਸਿੰਦੇ ਹੋ ਕਰ ਰਹਨੀ ਜਿਵ ਪੜੇ ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਇ ਕਰ,
 ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਇ ਕਰ, ਹੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੋਏ, ਸੀਤਾਂ ਕੇ, ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨੇ ਪਰ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤੇ ਭਏ, ਵੈਰ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਸੀਤ ਬਰਨ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਮੰਨਾ ਜੀ ਕਹਿਤ
 ਹੁਣ ਭਾਈ ਬੁਧ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ। ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ, ਲੰਗਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਭਾਂਡੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ
 ਪ੍ਰਦੇਸੀਓ ਕਰ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੋ ਭਾਈ ਮੰਨਾ, ਭਾਂਡੇ ਗਿਣਿਆ ਨਾ ਕਰ।
 ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸਭੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਫਕ ਨੇਵਨ ਤਾਂ ਜਿਤਨੇ ਭਾਂਡੇ ਹੁਏ ਉਤਨੇ ਟੋਕਰੇ ਵਿਚ
 ਪਾਓਂਦੇ ਦੇਨੇ। ਨਾ ਗਿਣੇ ਨਾ ਸਿਸਾ ਪਇਆ ਮਨ ਮੇ, ਹੋ ਭਾਈ ਮੰਨਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਮੰਨਾ
 ਮੰਨ ਲੇਤੇ, ਭਏ, ਸਰਿ ਬਰਨ ਕਰ ਕਰ, ਨਾਰੀ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ। ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਬੁਧ ਜੀ ਪਾਸ
 ਦੇ ਮੇ ਰੁਪਿਆ ਪ੍ਰਭਾਸੀ ਧਰਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਨਿਕਾਸ ਲੇਤਾ ਭਇਆ। ਜਹਾਂ ਸੀਤਾਂ ਨੈ ਸੁਭਾਵਕ
 ਮਟ ਮੇ ਪਹਿਰਿਆ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਆਇ ਮਾਂਗਨੇ ਨਗਾ ਸੋ ਪੁਰਾਨ, ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਰੁਪਏ ਦੇਹੋ। ਤਬ
 ਸੀਤ ਜੀ ਤਹਾਂ ਸੋ ਜਬ ਰਾਥੋਂ ਕਰ ਦੇਖਆ ਤਬ ਜੇ ਰੁਪੈ ਨਾ ਪਾਏ। ਤਬ ਬਾਜਾਰ ਗਸੀਆਂ ਬੇਰ
 ਕਰ ਤੇ ਕਿਹੁ ਉਧਾਰੇ ਨੈ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਝੋਲੀ ਮੇਂ ਦੇ ਸੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਕਹਤੇ ਭਏ
 ਦੁਨਾ, ਜੇ ਦੇ ਸੋ ਚਲਾ ਗਯਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਨੁਖ ਚਾਰ ਸੋ ਨੈ ਕਰ ਜਬ ਤੁਰਿਆ ਤਬ
 ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਾਪੀ। ਤਬ ਆਇ ਕਰ ਸੀਤਾਂ ਆਏ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਤ ਕਰ ਦੀਆ।
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਅਸਾਂ ਦਾ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇ, ਜੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਾਂ, ਹੋ
 ਭਾਈ ਅਰ ਅਪਣਾ ਆਪ ਰਖ। ਤਬ ਉਹ ਅਢਾਈ ਜੋ ਦੇ ਕਰ ਮੇਂ ਸੁਭ ਸਿਰਿਆ ਧਾਰ ਕਰ ਚਲਾ
 ਗਿਆ। ਐਸੇ ਸੀਤ ਅਗਾਧ ਹੋਧ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਘੋੜ ਸੀਤ ਹੋ ਜਿਨਾਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜਤ
 ਮੇਂ ਏਕ ਭੀੜਿਦ ਜਾਨ ਕੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜਾ ਆਵਤਾ ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ
 ਸ੍ਰੀ ਬੁਧ ਗੁਰਬ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਸੋ ਸਰਵਣ ਲੀਏ, ਗੁਰਬਾਣੀ, ਮਹਾਂ ਵਾਕ। ਸੋ ਮਸਤਕ
 ਏਕ ਕਰ ਅਰ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ: ਜੀ, ਭਾਈ ਬੁਧ
 ਜੀ ਕਹਨ ਹੈ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਸਾਧ ਕੇ ਤੇਜਤੇ ਭਏ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੋ
 ਪੁਨਾ ਭੀ ਭੀ ਦਰਸਨ ਲੀਏ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਭਾਈ ਬੁਧ ਜੀ ਤੰਦੂਰ ਪਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪ੍ਰਧਕ ਭਰਦੇ ਸੋ
 ਪੁਨਾ ਮਹਤ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਸਭ ਪ੍ਰਦੇਸੀਓ ਕਰ। ਜੇ ਕਰ ਹੁਮਾਨ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਤੰਦੂਰ ਬੀ
 ਮੇਂ ਹੁਟੀ ਨਿਕਾਸ ਲੀਏ ਤਬ ਆਪਨੇ ਸੀਸ ਕੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਸ ਲੈਣੀ। ਤਿਸ ਕਾਲ
 ਮੇਂ ਹਾਥ ਰਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ -ਭਟਿਆਂ ਜੀ ਨਰਪਤੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦਰਸਨ
 ਹੋ ਹੋ ਭਯਾ ਭਾਈ ਬੁਧ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਬੁਧ ਗੁਰਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਸੀਤ

ਉਹ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਸ ਕਾ ਵਰਤਾਇ ਦੇਓ ਪੁਨਾ ਓਹ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਾਥ ਕੇ ਮੁਖੇ
 ਅੰਸੇ ਹੁਨ ਕਰ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਠ ਕਰ ਅਦੋਨ ਆਏ। ਤਬ ਸੀਸ ਨਗਨ ਸਾਥ ਹੀ
 ਉਨ ਖਲੋਤੇ ਤੰਦੂਰ ਸੇ ਅਰ ਟੋਪੀ ਸਾਥ ਜੋਟੀਆਂ ਨਿਕਲਾਤੇ ਤੇ ਸੋ ਉਹੀ ਹੀ ਧਰੀ ਰਹੀ। ਜਾਂਤੇ ਸੰਤ ਕਾ
 ਆਪ ਆਵਨਾ ਸਮਝ ਕਰ ਦੇਹ ਸੇ ਆਵੇਹ ਹੁਟੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੌੜਕਰ ਸੀਸ
 ਪਰ ਤਿਨਕੇ ਟੋਪੀ ਆਨ ਰਖਦੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਭੁਜਾ ਕਰ ਅਸਥਾਨੇ ਕਰ ਚਲਤੇ
 ਭਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੋ ਆਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਰਿਆ ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਕੇ
 ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਾਟ ਦੇਉ। ਸੋ ਨਰਪਤ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਚਰਜ ਭਾਇਆਤੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤਿਸ ਵਿਚਸੈਰਿਆ
 ਜੋ ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੋ ਹਮਰੇ ਜੈਸੇ ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਹਸ ਨਹੀ। ਐਸੇ
 ਸਮਝ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਮਤਕ ਟੋਕ ਕਰ ਰਲਤਾ ਰਹਾ। ਕਿਸੀ ਸਾਥੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਰਾਮ ਕੋ ਸਰੀਰ
 ਕਟ ਅਸਥਾਨੇ ਏਕ ਬੂਣ ਹੂਆ, ਸੋ ਚਿਰੰਕਲ ਰਹਾ। ਜਦ ਜਰਾਹ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਟਨੇ ਨਾਜਾ ਤਬ ਕਹਤ
 ਭਾਇਆਜੇ ਇਨ ਕਾ ਸੰਗੀਰ ਕੋਈ ਪਕੜ ਰਾਖੇ ਜੋ ਪੀੜਾ ਤੇ ਖੇਦ ਕੋ ਪਾਇ ਕਹ ਹਲ ਚਲ ਕਰੇਓ।
 ਤਦ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ-ਹੇ ਨਾ, ਪਰ ਜੇਸੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਥਾ ਤੂੰ ਕਰਲੈ। ਸੋ ਰਾਜ
 ਬੂਣ ਅਸਥਾਨੇ ਸਰੀਰ ਕਹਿ ਕਾਟ ਕਾਟ ਕਰ ਧੌਂਦ ਜੀ ਨਿਕਲਤ ਭਾਇਆ। ਐਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਜੈਸੇ
 ਜੈਸੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਮ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਮਾਧ ਨਹ ਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ
 ਭਯਾ। ਯਦ ਧੀਰ ਸੋ ਕਿਤਨੀਆਂ ਪਥਰੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਅਸਚਰਜਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ। ਜੋ ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜੋ ਇਹੀ ਖਿਸਾਓ ਅਸਥਾਨੇ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮ ਖੇਦ ਕਹਤੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਸੁੰਘਤੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਤਿਨੋਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ, ਇਨ ਪਰ। ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਗੁਣ ਗੁਣ ਭਣ
 ਪਤੀ ਗਿਰਜਾਪਤੀ ਆਦਿਕੋ ਸੋ ਹੀ ਨਹੀ ਕਥਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਅਲਪ ਮਤੀ ਜੋ ਕੈਸੇ ਕੇਹਾ
 ਜਾਣਿਆ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੁਧ ਮੂਰਤੀ ਹੋਤੇ ਭਏ, ਭੁਤਨ ਮੇਂ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਸਾਥ ਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜਾਂਤੇ ਵਸਤੂ
 ਕੇ ਵਸਤੂ ਲਖ ਫੈਤੀ ਹੈ। ਸਜਾਤੀ ਸਜਾਤੀ ਕਾ ਮੇਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੰਤਾਂ
 ਸਹਿਤ ਬਹੁਤ ਕਾ ਤਹਾਂ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਨਗਰਵਾਸੀ ਲੋਕ ਲੁਆਈ ਤਾਂ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਹੀ ਥੇ, ਹਰਿ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੁਜਹਾਂ ਵਾਸੀ ਸੋਧਾ ਮੂਰਤੀ ਜਬ ਆਵਹਿ ਤਿਨ ਕੋ ਉਠ ਕਰ
 ਮਿਲਿਹ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇ ਭਾਂਵ ਸੇ ਆਸਣ ਕਰ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਪਹਮ ਸੰਨਿਸ਼ਦ ਭੋਜਨ ਉਰਾਵਹਿ
 ਅਰ ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਬੋਲਹ ਪਰਸਪਰ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋ ਕਰ। ਪ੍ਰੀਤ ਰੀਤ ਕੀ ਭੀ
 ਇਹੀ ਨਿਸਾਨੀ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇਂ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਕਉਤਕ ਕੇਹੂੰ ਅਯਾਧ ਆਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵਤ ਸੰਝੀ।
 ਪੁਨਾ ਏਕ ਗਿਰਸਤੀ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਹੈ ਸੀ, ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕਰੇ, ਸੰਤ ਜੀ। ਤਬ
 ਏਕ ਸਾਧੂ ਸਮਾ ਦੇਖ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੈ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਆਪ ਅਹਿ
 ਭਾਉ ਰਖਤੇ ਹੋ, ਇਸ ਮੇਂ ਕਵਨ ਕਾਰਨ, ਕੇਵਲ ਜੋਬਿਦ ਨਾਤੇ ਵਾ ਅਵਤ ਕੇਹੂੰ ਐਰ ਪ੍ਰਜੋਜਨ।
 ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਸਾਧ, ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਲੋਕ ਵੇਨੇ ਇਸ ਗਿਰਸਤੀ ਨੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪੋਸਾਕ ਬਣਾਇ

ਦੀਨੀ ਸੀ ਅਸੀਂ ਸੋ ਲੋੜ ਵੇਦ ਹੈ ਇਸ ਕਾਲ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਕਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅਸਾਡੇ
 ਆਸੇ ਆਨ ਖੜੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਛੁ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ,
 ਸ੍ਰੀ ਕੰਤ; ਅਰ ਬਦਾਰਥ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਲੋਕ ਮੈਲ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਭਾਈ ਸਜੇਸ ਮੂਰਤੀ
 ਪੁਤ ਗੁਨਵੰਤ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਹੈ ਤਿਨਾ ਅਜਾਨੂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਦਸ ਪਾਈ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਉਪਕਾਰ ਤੇ
 ਅਸਾਂ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀ ਉਤ੍ਰ ਸਕਤਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਓਹ ਆਪ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ
 ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਉ ਰਿਤ ਚਾਹੁਤ ਹੈ। ਇਸੀ ਤੇ ਬਝਨ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਯਾਲ ਜੀ
 ਚਿਜਵਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਢਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚੇਲੇ, ਸਾਹਦਰੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਬਾਲਕ ਆਵੇ।
 ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਸ ਆਗੇ ਉਠ ਖਲੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਰ ਕੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ
 ਭੇਟਾ ਕਰੇ। ਤਬ ਕੋਉ ਪੂਛਤਾ ਭਯਾ, ਹਰਿਜਨ ਜੀ ਤੇ। ਜੋ ਆਪ ਇਸ ਆਗੇ ਕਾਹੇ ਉਠੇ ਹੇ
 ਸੰਤ ਜੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਯਾਲ ਜੀ ਬਰਨ ਉਚਾਰ ਭਏ। ਹੈ ਤਾਈ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ
 ਧਰਮਸਾਲਾ ਦਸੀ ਹੈ ਉਭਲੀ ਕਰ ਜੋ ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਅਢਣ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਜੀ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ
 ਧਰਮ ਨਿਕੇਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਰਿਦੇ ਕਰ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾ ਮਨਾਵਤੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਰ ਇਸ ਆਗੇ
 ਉਠ ਖੜੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਸਾਧ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ
 ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਰਤਗਯ ਹੈ, ਹੁਮਰੀ ਉਪਮਾ ਹੁਮ ਹੀ ਕੋ ਸਨ ਆਵਤੀ ਹੈ।
 ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਉਤ੍ਰਾਏ ਜਰੰਧੇ ਸੰਤ ਕਿਰਤਗਤਾ ਬਰਨਨ ਦੁਆਦਸਮੇ ਹੁਲਾਸਾ: ੧੨ ।
 ਏਕ ਸਾਧ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ ਪੂਛਤ ਭਯਾ ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸੁਤ ਸਿਖਿਆ ਸੰਤੋ ਸੋ। ਹੇ ਭਗਵਨ,
 ਰਖ ਅਰ ਧਾਤੀ ਦੇਨ ਕਉ ਮੇਰਾ ਰਿਤ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਨੇਕੋ ਕਉ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਾਰਗ ਸੋ, ਵਿਘਨ
 ਰੂਪ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੇ, ਦੇਵ। ਤਬ ਸੰਤ, ਮੁਕਟ ਮਨੀ, ਕਹਤ ਭਏ, ਸੋਸ ਕੋ ਧੁਨਕੇ ਤੇ ਦੋਰਘ ਸੁਆਸ ਨੇਕਰ।
 ਹੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਤੈਨੇ ਭੁਲ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੇ ਪ੍ਰਥਤ ਰੂਪਾ
 ਦੇਖ ਵਿਘਨ ਹੈ, ਕਿਆ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ, ਜੰਤ੍ਰ ਹਕੀਮੀ ਕਾ। ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਦੇਖ ਵਾ
 ਸੁਖ ਪਰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹਉਮੈ ਕਰ ਮੁਹ ਕਾਲਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਲੋਕ ਲੋਕ ਮੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਭਜਨ
 ਕੀ ਸਕਤੀ ਭੀ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ; ਸੋ ਕੀਸੇ, ਜਿਸ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੇ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਤਰਫ ਕਾ ਅਵਲੰਬਨ
 ਕਰ ਸਾਤ ਰੂਪ ਹੋਣਾ ਸੀ ਸੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਰਸਾਇਣੀ ਬੂਟੀ ਅਵਧ ਸੋ ਰਸਾਇਣ
 ਨਾ ਬਨੇ ਤੈਸੇ ਸੋ ਸਮਝੇ, ਹੇ ਸਾਧੋ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਜੀਵ ਜਮਜਾਤਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਵੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਤਿਆਗਣੇ ਜੋਗ ਹੈ, ਦੂਰ ਤੇ, ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਟਿਛਾ ਵਾਲੇ ਜੁਗਾਸੂ ਕੋ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਦ ਸਰੂਪ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਧੂ ਰਿਦਓ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਿਆਗ
 ਦਿਤਾ ਭਇਆ, ਤਾਤ ਕਾਲ ਤੇ ਪਾਇ ਕਰ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ । ਜਬ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਲ ਤੁਰਨੇ ਲਾਗਤੇ ਸੋ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਚਾਰਰ ਇਕੰਤ ਨਦੀ ਮੈ ਵਾ ਬਨ ਮੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ, ਤਾਂ
 ਇਹੋ ਸਲੋਕ ਪੜਦੇ ਸੀ। "ਕਬੀਰ ਦਾਤਾ ਤ੍ਰਵਰ ਦਇਆ ਕਉ ਭੁਪਕਾਰੀ ਜੀਵੀਤੁ। ਧੀਖੀ ਚਨੇ ਦਸ
 ਆਵਰੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੀਤ।" ਪੁਨਾ ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਬੀਜ ਬੀਏ ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਫੁਲੀਤ।

ਸੀਤਲ ਛੋਟਿਆ ਸਹਿਰ ਫਲ ਪੀਖੀ ਕੋਲ ਕਰੀਤ"। ੨ । ਇਹ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਨਾ ਧਰਮਸਾਲ ਕੋ
ਅਰ ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਕੋ, ਤੁਰਨੇ ਸਮੇਂ ਨੀ ਜਬ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਨਗਰ ਜਾਣਾ। ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦਿਰਸਟਾਤ ਭੀ
ਹੈ ਜੁਗਲ ਹੀ ਕਾ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਵਪਤੀ ਕੇ ਬਾਗ ਮੈ ਜੁਗਲ ਹੀਸ ਆਇ ਉਤੇ ਸੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਪੁਕਤਾਰਨ ਤਿਨ ਆਲੇ ਇਥਾਹ ਦੀਏ ਦੁਆਰ ਸਾਥ । ਤਬ ਕੋਈ ਮੁਕਤਾਹਿਲ ਗਿਰ ਕਰ
ਪ੍ਰਿਥੀ ਸੇ ਅੰਕਰ ਨਿਆਵਤ ਭਯਾ ਜੋ ਚੋਤੀਆਂ ਕਾ ਬਿਛ ਬਾਂਸ ਰੂਪਾ ਭਯਾ । ਤੇ ਹੀਸ
ਸਾ ਪਾਇ ਕਰ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ਸਰਾਏ ਤੇ ਮੁਸਾਵਰਵਤ । ਅਰ ਜਾਤੀ ਵੇਰ ਇਹ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇ ਗਏ
ਬਾਗ ਕੋ ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਕੋ । ਤਬ ਸੇ ਬਨ ਰਾਜਾ ਸਰਤ ਸਦਾ ਫੁਲਿਆ ਫੁਲਿਆ ਰਹੇ ਬਿਰੀਗਮੇ ਕੇ
ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰਿ । ਤਾਂ ਤੇ ਅਭਿਸ਼ਾਹਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਇਸ ਪੁਰਸ ਕੋ
ਜੇ ਆਦਮ ਦਰਸੀ ਹੈ ਤੱਤਵੇਤਾ । ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਕਿਆ ਸਭਾਵ ਬਾ ।
ਜੇ ਮਨ ਕਾ ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਅਦਾਬ ਰਖਤੇ, ਬੋਝਾ ਖਾਵਤੇ ਬੇ । ਜੋ ਕਹੂੰ ਅੰਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਭੁੰਜੇ ਪੜਾ
ਹੋਵੇ ਸਾਰ ਬਗਰ ਮੇਂ ਤਬ ਝੁਕ ਕਰ ਉਠਾਇ ਲੈਤੂੰ ਸੇ । ਜਬ ਖਲਤੇ ਬੇ ਭਾਈ ਜੀ ਹੀਸ ਅਰ
ਹੀਸ ਪੁਨਾ ਨਦੀ ਕਉ ਲਜਾਇਮਾਨ ਕਰਤੇ ਬੇ। ਤੇ ਸੀਤ ਸਾਥ ਰਾਜਾ ਪੂਜਾ ਪਾਂਛੇ ਚਲਤੇ ਹੋਸਨ
ਜਿਨ ਕੇ ਐਸੀ ਬਡ ਬਡਿਆਈ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਭੀ ਪ੍ਰਮ ਗਰੀਬੀ ਹਾਰਤੇ ਸੇ। ਕਦਾਚਿਤ
ਕੋਈ ਕੀਟ ਭੀ ਚਰਨੇ ਨੀਚੇ ਨਾ ਆਵੇ। ਜੋ ਬਨਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਰਸਟੀ ਕਰਨੀ ਪਰ ਧਰਨੀ ਜਾਤੇ
ਦਿਰਸ ਕੀ ਤਰਫ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਜਗਿਆਸੂ ਕੀ ਜਿਖਆ ਅਦਬ। ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਦੇਖ ਕਰ
ਸਥਾ ਅਧਿਕਾਰ ਧਰ ਦੇਨਾ। ਏਕ ਕਾਲ ਮੇਂ ਏਕ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਦਾਣਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ।
ਜੇ ਹੀ ਭਾਈ, ਇਹ ਉਠਾਇ ਕਰ ਅੰਨ ਕਹੂੰ ਕਿਨਾਰੀ ਧਰ ਦੇਹੁ ਜੋ ਕਾਵੁਉ ਮੈਨਾ ਆਵੇ ਅਰ
ਕੋਈ ਪੀਖੀ ਖਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਆਈ ਜੋ ਏਤਾ ਯਤਨ ਸੀਤ ਜੀ ਕਿਉਂ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਇਹ ਗਿਲਾਨੀ ਸਤਿ ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਕਰਨੀ ਮਨ ਮੈਨੇ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਣ ਕਰ
ਜਾਨਤੇ ਅੰਤ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨ ਬਰਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਸੁਣ ਹੀ ਭਾਈ, ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦਿਰਸਟਾਤ ਹੈ।
ਏਕ ਰਾਜਾ ਕਰੀ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੀ ਆਵਦਾ ਸੀ। ਏਕ ਸੁਰਗੀ ਨੇ ਦਾਣੇ ਖਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ
ਘੋਬਰ ਕਰਾ ਹੈ ਬਜਾਰ ਮੇਂ ਸੇ ਦਾਣੇ ਸਾਵਤ ਦੇਖੇ ਰਾਜਾ ਨੇ। ਤਬ ਉਤਰ ਕਰ ਨਾਗ ਸੇ ਸੇਤੰਬਰ
ਮੇਂ ਸੇ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਪੂਜਾ ਜਨ ਚਕਰਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਚੋਇ ਕਰ
ਜਨ ਮਿਤਕਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਸੁਧੁ ਕਰ ਫੁਨਵਾਇ ਕਰ ਬੀਚ ਮਿਠਾ ਮਿਠਾਇ ਕਰ ਸੇ ਰਾਜਾ ਖਾਤ ਭਯਾ
ਤਬ ਅੰਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋ ਕਰ ਕਰਾ। ਦੇਵਤਾ ਬਾਰ। ਹੀ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ।
ਸੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਹੋਕਰ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਮਹੰਤ ਪੁਰਸ ਫੀਗਜਨ
ਜੋ ਚਲੀ ਪਰ ਨੀਆ ਸੇ ਤਿਸ ਬੀਚ ਮਨ ਕਾ ਕਿਣਕਾ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਸੇ ਪਾਨ ਕੇ ਪਾਨੀ ਬੀਚੋ ਮਨ ਕਿਣਕਾ
ਨਿਕਾਸ ਦੀਆਂ ਰਤ੍ਨ ਸਾਥ। ਪੁਨਾ ਪਾਨੀ ਪਾਨ ਕਾ ਪਾਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਹੀਰਾ ਜੀ ਤਿਸ ਪਰ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ। ਦਰਸਨ ਦੇ ਕਰ ਵਰ ਦੀਆ ਤੀਸੇ ਏਹ ਬਾਵਤਾ ਭਏ। ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਆਦਰ ਕਿਸੀ
ਕਦੀ ਨੀਆ ਸੇ ਤੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਮੰਗ ਜੋ ਮੇਂ ਤੇਜੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੋ

ਤਬ ਰਾਜਾ ਅੰਨ ਦੇਵ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਪੂਜਤ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਰਾਜੇ ਵਾਰ। ਹੈ ਅੰਨ
 ਦੇਵ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਅੰਨ ਕੀਤ ਦੇਖ ਕਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਭਗਵਾਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਹੈ ਰਾਜਾ, ਨੇਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਮੋਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ।
 ਜੇਸਾ ਕੋਊ ਰਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਫਲ ਵਾਪਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਜਤਤ ਜੀਵ,
 ਤਬ ਅੰਨ ਕਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਈਸਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕੀ ਤੇਰੇ ਸਹਿਤ ਬੁਧ
 ਸਿਰਜਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਸਤ ਜੁਗ ਸਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਅੰਤਰ
 ਧਿਆਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਮੇ ਭੀ
 ਇਸ ਕਾ ਮਾਤਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅੰਨ ਕੇ ਸਾਦ। ਜਪੀਐ
 ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅੰਨ"। ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਜਪੀਐ ਕਹੀਐ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਪੀਐ ਨਾਮ। ਸਬਦ ਕੇ ਅੰਤ
 ਨੂੰ ਛਿਆ ਹੈ। ਕਹਿਤ ਕਬੀਰ ਹਮ ਐਸ ਜਾਨਿਆ। ਬੰਨ ਅਨਾਦ ਠਾਕਰ ਕਰ ਮਾਨਿਆ।" ਅਨਾਦ
 ਕਹੀਐ ਅਨਾਦ ਅਥਵਾ ਅਨਾਦ ਜੋ ਠਾਕਰ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਹੀ ਮੰਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਹਮ ਕਿਰਮਾਨ ਆਦਕ ਰੂਪ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਰ। ਕਬੀਰ। "ਬੁਦਿਆ ਕੂਕਰ ਬਾਵਰੀ ਕਰੈ ਰਾਮ ਸਿਉ।
 ਇਸ ਕੇ ਟੁਕੜਾ ਭਾਰ ਕੇ ਲਏ ਰਾਮ ਸਿਉ ਚਰ"। ਅਥਵਾ ਹੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ ਆਏ
 ਭਾਵਨ ਆਏ ਤੇ ਊਠਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਅੰਨ ਦੇਵਤਾ ਜਬ ਆਵਤੇ ਹੈ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
 ਸੋਘਰਤ ਸਹਤ ਉਠ ਖਲੋਤੇ ਹੋ ਆਏ ਤੇ। ਐਸਾ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅੰਨ ਕਾ। ਅੰਨ ਨਾਮ
 ਜਨ ਕਾ। ਸੋ ਜਨ ਮੰਗ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਅਰਥ ਭੋਜਨ ਖਾਇਕਰ ਪੁਨਾ ਬੀਚ ਜਨ ਪਾਨ ਕਰਨਾ
 ਸੋ ਫੀਕ ਕਹੀਐ ਚੰਗੀ ਤੁਸਟੀ ਪੁਸਟੀ ਚਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵੇਦ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਤ
 ਮੁਖ ਸਾਥ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ ਸਾਂਤ ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਸਭ। ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ ਹਰ
 ਕੀਰਤਨ, ਹਰ ਕੀਰਤਨ ਹਰ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਚਿਤਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਗਜਨ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਪਾਹਿਰ ਇਕੰਤ
 ਜਾਤੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਭੀ ਭਜਨ ਮਨ ਇਕੰਤ ਕਰਨ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਆਵਨਾ ਧਰਮਸਾਲ
 ਵਿਖੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਜੋ ਆਏ ਏਕ ਸੇਵਕ ਇਨ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਦਰਸਨ ਕਰਤਾ ਥਾ।
 ਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਕਟ ਆਏ। ਆਯੋ ਤੇ ਉਠ ਖਲੋਤਾ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਅਦਰ ਲੀਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ, ਸੁਝ ਚੋਸ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਹੈ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਤੇਨੇ ਭੇਦ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਕਰਤਵ। ਗੁਰੂ
 ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਕੋਊ ਆਵੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਕਿਸੀ ਆਯੋ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਾ
 ਊਠੇ। ਜਾਤੇ ਰਤਰ ਦਾਸ ਨੈਕੇ ਮੇ ਇਨ ਸਦਰਸ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਮੁਕਤ ਭੁਭਤ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਮਹਤਤਾ ਬਤਿਆ ਤੇ ਹੜੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ
 ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਦਾਸ ਅਸੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਹੋਤੇ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸੁਣ ਸਿਖਿਆ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਤਥਾ ਹੀ ਵਰਤਤਾ
 ਭਯਾ ਮੈ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਆਸਾ ਥਾ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸੰਕਾ ਉਤਾਰ ਕਰ ਸੋ ਸੰਤ ਆਸਨ ਤਰਫ ਆਏ
 ਤਬ ਸਭੀ ਜਨ ਆਯੋ ਤੇ ਉਠ ਠਾਂਢੇ ਭਏ ਹਾਥ ਚੋੜ ਕਰ ਜੋ ਜੋ ਮਹਾਜਨ ਦਰਸਨ ਕਰਣ
 ਲੀਏ ਆਇ ਚੰਨੇ ਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ। ਅਰ ਮੁਖ ਜੋ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸੰਬੋਧਨ ਦੇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ ਠਾਕਰ
 ਜੀ ਆਏ। ਸੋ ਇਹੁ ਦੇਨੇ ਬਾਵਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਕਮਨ ਜਨ ਸਾਥ ਧੋਇ ਕਹਿ ਬੰਨ ਕਰ

੨੦੩/੧

ਕਹਤੇ ਭਏ ਸੀਤ ਰਾਜ ਜੀ, ਅਪਣੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ, ਸਭ ਜੁਗਨ ਜਨਾ ਕੇ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ
ਪਿਆਰਿਓ ਆਸੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਉਠੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਅਸਾਡੇ ਆਇ ਤੇ ਅਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸੰਯੋਗ ਦੇਰ
ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ, ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਕਹਿ। ਜਾਂਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ।" ਸਜਣ ਸਹੁ ਪਰਖੁ ਮੁਖਹੁ ਅਨਾਵਣ ਪੋਹਰਾ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਹਿਰਦੇ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚੰਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਆਸੇ ਤੇ ਉਠਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਕੈ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਆਸੀ ਚਾਰੀ
ਆਸੀ ਵਿਚਾਏ ਨੀਚਾਲ ਟੁਕੜੇ ਦਾ ਹਿਫਾੜੀ ਸੰਤਾ ਦੇ ਦਹ ਦੇ ਹੁਆਨ, ਤਾਂ ਤੇ ਆਸਾਡੇ ਆਇਆ ਫੇਰ
ਉਠਣਾ ਨਹੀਂ, ਹੈ ਭਾਈ। ਜਾਂਤੇ ਆਪਣਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਤੇ ਸੁਧੀ ਨਿਸਕਪਟ ਚਾਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ
ਸਾਹਿਬ ਆਇਆ ਆਸੇ ਤੇ ਠਾਢ ਹੋਣਾ ਯੋਗ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ, ਸਭ ਕੇ। ਏਕ ਨਮੇ ਸੰਤ ਜੀ
ਮਾਹਿਤ ਮੈਂ ਹਾਂ ਚਾਲ ਸਮ ਚਲੇ ਜਾਂਤੇ ਜੀ, ਕੀਟੋ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਏਕ ਸਾਧ ਕਹਤ
ਭਯਾ: ਜੀ ਆਪ ਇਨ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪਦ ਪਦਮ ਆਪ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਵੇਗਾ ਸੇ ਸਦਗੁ
ਕਹਿ ਪਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਮੁਖ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਕਹਤ ਭਏ:
ਹੈ ਭਾਈ, ਇਹ ਤੈਨੇ ਕੀ ਚਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ, ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ।
ਪ੍ਰਿਅਮੇ ਮੇਰੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿਵੇਂ। ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਗੁਣੀ ਅਚਾਰ ਨਹੀਂ ਚੰਗ
ਕਾਤੀ ਅਤ੍ਰਿਗਤਿ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਸੀ।" ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਆਸਾ ਚਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਗਵਣਿਆਰੇ ਹਾਂ।
"ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਈਆ ਹੋਸੀ ਪਾਇ"। ਪੁਨਾ ਆਸੀ ਗਾਢਲੀ ਤਾਂ ਅਵਤਾਰੁ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ।
ਤੇ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੀਟਹਾਂ ਵਿਚਾਰੇ। ਆਪ ਕੋ ਅਧਕ ਜਾਣੇ ਮੇਂ ਇਸ ਕੀ ਮਹੰਤਤਾ ਨਹੀਂ ਨੇਕ ਪਾਨੇਕਾਂ ਮੇਂ:
ਐਸੇ ਕਰਤਵ ਸੇ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਤਤਾ ਬਚਨ। "ਭੈ ਵਿਦੁ ਧੰਨੇ ਭੈ ਰਹੇ ਭੈ ਵਿਚ ਕਮਾਵੇ ਕਾਹੁ।
ਐਸੇ ਸੁਖ ਵਡਿਆਈਆਂ ਜਗਹਿ ਸੋਖਦੁਆਰ।" ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੋ ਸਾਧ ਚਲਣੀ ਨਾਲ ਕਰ ਭੁਲ
ਖਿਆ ਕਰਾਵਤ ਭਯਾ। ਏਕ ਮਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸੰਤ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਹਾਥ ਰਾਖਾ।
ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੂਰੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਲੀਆ ਕਹੇ ਸਹਾ ਸੰਤਾ ਕੇ।
ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਅਪਣਾ ਬਚਨ ਜਲ ਸਾਧ ਹੋਇ ਦੀਆ ਜਾਤ ਕਿਸੀ ਤਾਂਤ ਸਾਪਰਜਨਾ
ਹੋਵੇ ਸਾਧ ਕਹਿ ਇਕੋ ਆਦਿ ਕਹਿ ਕਾ। ਜੁਗਨ ਜਨਾ ਕਹਿ ਸਿਖਿਆ ਹੈ, ਸੰਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ
ਸੰਤ ਜੀ ਬਨ ਮੇਂ ਇਕੋ ਰਹਿ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ ਜਾਂਤੇ ਤਏ ਚਾਰ ਘਟ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਨ ਜੀ ਜੋ
ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਤਗੁਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਹਿਤ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹੋਧਰਾਮ
ਕੀ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਆਸੇ ਕੀ ਐਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਧੰਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇਹ ਬੁਨਾਇ ਕਰ; ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ
ਸਿਰਤ ਚੀਚ ਆਸਨ ਉਪਾ ਬੈਠਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਯੋਧ ਮੂਰਤੀ ਧੰਨੀ ਕੀ ਕਾਰ ਬੈਠੇ ਪੀੜੀ ਪਰ ਕਰਤੇ
ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਕਾ ਮਨ ਤੇ ਕਨ, ਨੈਨ ਤੇ ਬੈਨ, ਕਪਾ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤੀ ਸੇ ਮੈਂ ਤੇ ਐਰ ਭੀ
ਜਹਾਂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ, ਭਾਈ ਜਾਗ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਚਾਂਦਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਸਭੇ ਭਾਈ ਕੇ ਜਹਜਾ।
ਪੁਨਾ ਤਤਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੁਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਤੇ ਗੁਰਦਾਸੀ ਕੇ ਹੁੰਜ ਗੁਰਿਦਾ ਅਰ ਉਪਕਾਈ

ਪੁਨਾ ਰਾਸੀਆਂ ਦੀਰ ਬੈਠ ਕੇ ਪੀਛੇ ਮਿਲਕਰ ਸਮਝ ਜਾਵਣਾ ਭੀਨ ਹੈ ਕਰ ਅਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਵਣਾ ਨਾ ।
ਜੇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ "ਪੀਛੇ ਠਾਕ ਜਲੀ" । ਸਮਝਾਵੇਖ ਕੇ ਵੇਹਲੇ ਵੇਲੇ ਦੁਤਾਰਾ
ਏ ਕਰ ਪਰਮ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾਨਾ ਜਿਸ ਕਵਨਾ ਕੀਤ ਕੇ ਜਸ ਸੁਣੇ ਸੇ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੂਰਤੀ ਹੀ
ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ । ਐ ਜੇ ਭਾਈ ਰਾਵਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਪੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ । ਅਰ ਚਿਤਨੇ ਕੁ ਮਾਸ
ਪ੍ਰਯੰਤ ਤਹਾਂ ਭਾਈ ਗੁਘੜ ਜੀ ਜੋ ਪਰਮ ਸੁਘੜ ਹੈ ਸੇ ਭੀ ਤਹਾਂ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ਕੀ ਕਰਤ ਭਏ । ਪਰਪਸਾਨੇ ਭਾਈ ਹੋਧ ਮੂਰਤੀ ਜੀ ਭੀ, ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਭੀ
ਅਰ ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੁਣਤੀ ਹੈ, ਨੇਕ ਨੁਜਾਈ । ਅਰ ਕਈ ਮਸਨਵੀ ਭਾਈ ਮੰਤ੍ਰ
ਜੀ ਵਾਰਤੇ ਬੇ । ਏਕ ਸਮੇ ਨਗਰ ਤੇ ਪਾਹਰ ਰਹੇ ਹੈ ਅਪ ਇਕੀਤ ਹਰਿ ਭਜਨ
ਕਰ ਲੀਏ ਤਾਂ ਏਕ ਪਾਛੀ ਪੰਡ ਗੁਰੂ ਹੋਈ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਹਰਿਜਨ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ
ਕਰ ਜੜ ਕਰ ਕੀ । ਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰਿਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ,
ਕੁੰ ਕਉਣ ਹੈ । ਸੇ ਪੁਰਸ ਕਰਤ ਭਇਆ : ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਮੇਂ ਗੁਰਮਣ ਹਾਂ ਜੀ । ਵਿਦਿਆ
ਤੇ ਗੀਤ ਹਾਂ ਤਾਂਹੀ ਏਹੁ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਜੀ । ਤਹ ਸੰਤ ਹਸਕਰ ਕਰਾ ਏਹੋ ਜੰਜਲ
ਹੀ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ । ਦੇਖ ਜੇ ਅਸਾਡੀ ਨਿਕਾਰਿਆ ਦੀ ਅਰ ਨਿਰਕੁਣਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤ ਪਾਲ
ਸ੍ਰੀ ਪਤ੍ਰ ਤਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕੀ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਹੋ ਭਾਈ । ਸੇ
ਸੁਣ ਕਰ ਅੰਸੀ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਜੋ ਜੰਜਲ ਆਲੇ ਤੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਜਰਨੇ
ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤਾ ਭਯਾ । ਤੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਮੁਠੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਹੋ ਜੀ । ਤਹ ਹਰਿ ਜਨ
ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ, ਪ੍ਰਿਆ ਪਾਈ ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ ਕੇ ਅਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਕੋਇ ਕੋ ਜਾਨ
ਕਰ ਕੋਇ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ । ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਉਹ ਉਪਦੇਸ ਜਾਣੇ ਨੇਵੇ । ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਇ
ਨੀਤ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਇਆ ਸਿਮ ਉਪਦੇਸ ਨਾ ਏਵੇ ਭਾਵੇ ਸਮਰਥ ਭੀ ਹੋਵੇ
ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਸਮਰਥਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ । ਤਿਸ ਕਾਨ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਸੇ ਜੋ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਾਇ ਉਪਦੇਸ ਭੇਵਤਾ ਭਯਾ ।
ਗੁਪ ਰਾਮ ਸਾਧ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਸੰਤ ਅਨਾਹ ਤੇ ਸੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਖੋਜੇ
ਵਣੇ । "ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਭੀਏ ਫਰਾਇ । ਪਰਾ ਪੂਰਬਨੀ ਭਾਵਨੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਹੋਈਆਇ" ।

ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਉਤਾਰੀ ਭੈਰਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਣ ਤੇ ਦਸੇ ਧਿਆਇ। ੧੨।
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਮਿਆਈ ਨੇ ਆਵਤੇ ਭਏ।
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਮਿਆਈ ਆਇ ਕਰ, ਧਰਮ ਸਾਲੇ ਸਰਾ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਪਰਮ ਹਰਾਮ
 ਕੁਸਾ ਅਪਸ ਮੇ। ਭਾਈ ਜੀ ਸੁਘੜ ਰਾਮ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਣ ਮੇ ਸੁਘੜ ਹੈ, ਸੋ ਭਾਂ
 ਮਿ ਸਾਥ ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ, ਜੋ ਮਹੰਤ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੀ ਤੇ ਅਕਥ ਕਰਾ ਹੈ ਮੇ ਅਥ
 ਧੂਧੋ ਕਿਆ ਕਰੈ ਤਿਨ ਕੀ ਰਾਬਾ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਨਾਮੇ ਲਿਖਾਇ ਕਰ
 ਆਦਰ ਸੁਕਤ ਸੰਤਾਂ ਲੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੋਪਣਨਾ ਜੋ ਘ੍ਰਿਤ ਇਤਨਾ ਡਾਲਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕਿਛ
 ਸੁਧ ਨ ਰਹਿਣੀ ਤੇ ਚੁਲੀਆ ਸਾਥ ਸਰਪੀ ਪਾਈ ਜਾਣਾ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮਵੰਤ, ਸਸਵੰਤ ਅਰ ਸੁੰਦਰ
 ਸਦਾ ਰਹੇ ਕਰ, ਪਰਮ ਧਰਮ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਅਰ ਸਵੰਤਰੀ ਜਿਨ ਕਾ ਸਮਝੁ ਸੀਘਰ ਉਜਨ ਹੀ ਰਿਦਾ
 ਮੇ, ਪੁਨਾ ਉਜਨ ਹੀ ਦਰਸਨ ਤੇ ਉਜਨ ਕਰਤਵ ਸੀ ਜਿਨ ਕਾ ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਹੁਣੇ ਸਹਤ ਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸਾਖਿਆਤ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ ਨੂਰਪੁਰ ਆਏ ਹੋ ਕਿਧੀ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜਗਤੇ ਜੀ ਵਾਲਾ, ਪੁਨਾ ਕਰਨੀ ਭੀ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰਹੀ
 ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਤਿਨ ਕੇ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਵਿਸਾਖਾ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ ਸੁਹਿਰਦ ਮੂਰਤੀ। ਪੁਨਾ ਨਗਰ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਅਨੰਤ ਲੋਕ ਮਨਾਵਹਿ ਮਨਾਵਨ ਯੋ। ਸੰਤ ਕਉ। ਮੋਹਨ ਯੋ ਤਸਮਈ ਲੁਚੀ ਕਰੋਗੀ ਪੂਰੀ
 ਪੂਰਾ ਹੋਵਹ ਮਾਨ ਪੂਰਸਕ। ਪਰ ਸੰਤ ਕਉ ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਮਨ ਕਰ ਅਹਿਲਾਦਨਾ ਦੇਵਹਿ।
 ਜਾਤੇ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਕਰ ਪਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਸੇ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕੁਛ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਧਰਨ ਹੈ। ਰਹਿ ਰਸ
 ਮਿਨ ਸਜ ਸੁਆਇ ਫਿਕਰੀਆ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਜਨਾ ਕਾ ਰਿਦਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਯਾ। ਅਰ ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਲੋਕ
 ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੁੰਗਹਿ। ਤਾ ਏਕ ਕੇਉ ਪੁਰਖ ਤਰਵੰਤ ਜੋਗੀਨ ਕੇਵਲ ਖਾਨ
 ਖਾਨ ਦੀ ਸੋਕ ਕਉ ਧਾਰਨ ਵਾਰਾ ਅ। ਰਿਸਟ ਪੁਸ਼ਟ ਭੀ। ਪੁਨਾ ਖਾਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਹੋਇਆ ਰਹੇ
 ਅਰ ਤਿਸਾਹ ਕਰ ਜੋ ਐਸੇ ਭਜਨ ਅਰ ਮੇ ਕਰਹ। ਇਸੀ ਤੇ ਮੋਹਨ ਕੇ ਭਹ ਕਰ ਭਰੋੜ ਹੋਇ
 ਕਰ ਭਾਵ ਆਇਆ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਕਾਰ ਕਾਮਾਂ ਕੀ ਮਾਰ ਮੇ ਤਾਂ ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ
 ਸਾਥ ਰਹੇ। ਜਹੋ ਕਿਤਨਾ ਭਾਨ ਘੀਤਾ ਤਾ ਕਿਸ ਕੇ, ਸੋ ਕਰੀ ਨ ਜਾਣ ਕਰ ਕਰਤ ਕਰੇ, ਤਾ
 ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮੇਲ ਐਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਏਕ ਕੇਉ ਭੁਘੜ ਪੰਥ ਸੀ ਅਸਾਰੇ ਜੈਸਾ। ਸੋ
 ਸੰਤ ਤਮ੍ਹਰੇ ਵਿਚ ਰਤੇ ਵਿਚ ਰਤੇ ਏਕ ਕੇਈ ਨਾਗ ਹੈ ਤਹਾ ਅਨੰਤ ਅਨਾਦਿ ਲੋਕ ਘਸਰੇ ਹੈ। ਸੋ
 ਸੰਤ ਧਾਰਤ ਨਗਰ ਤੇ ਏਕ ਕੂਏ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਹਾ ਤਹਾਕੇ ਲੋਕ ਐਸੇ ਹੀ ਘੀਰਾ ਖੰਡਾਂ
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਲਿਆਇ ਦੇਵੇ। ਧਰਤ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ। ਤਹਾ ਸੋ ਸੰਤ ਆਪ ਭੀ ਆਵਹਿ ਅਰ ਰੂਪ
 ਵਾਲੇ ਕਉ ਭੀ ਦੇਵੇ ਭੋਜਨ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸੋ ਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਆਪੀ ਜੋ ਰੀਠੇ ਰੂਪੇ
 ਸਹਰ ਮਿਸੀ ਰੋਟੀ ਮਿਲੈ ਤੇ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਲੈਲੇ ਸਮ ਮੋਹਨਤ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹੇ।
 ਤੇ ਸੰਤ ਆਇ ਕਰ ਲੈਲੇ ਰਹੇ ਵਾਮੁਤੇ ਰਹੇ ਵਾਸਨਾ ਨਾਦੀ ਵਾਸੁ ਦੇਤੇ ਤਾਕਦੇ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਉਹ

ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਐਹ ਇਹ ਕੈਸੇ ਸੁਖੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਤਹ ਸੋ ਭੁਗੜ ਪੰਥ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਕਰ
 ਰਹਣੇ ਨਹੀ ਤਾ ਸੋ ਭੀ ਰਹਣਾ ਲਾ ਭਿਆ। ਕਰ ਦੁਹ ਪਇਆ ਸਾਥ। ਤਾਂ ਉਹ ਭੁਗੜ ਪੰਥ
 ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਜਾਇ ਉਤਰੇ। ਉਹਾ ਕੇ ਲੋਕ ਕੰਕਰ ਹੂਪ ਸੇ ਸਾਕਤ। ਤਹ ਉਹ ਸੰਤ
 ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਭੁਖੇ ਰਹੇ ਭਾਵੰਤ ਕੀ ਐਸੀ ਮਰਜੀ ਭਈ। ਤਹ ਭਨਕ ਕੇ ਕਹੂੰ ਰਨੇ ਆਏ
 ਸੁ ਭੀ ਮੁਨੀਂ ਭਰ ਸਭ ਕੇ ਚਾਟੇ। ਤਹ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਪੁਸਟੀ ਏਕ ਰਣਿਆ ਹੀ ਕੀ ਆਵਣੀ ਸੀ।
 ਤਾਂ ਸੋਈ ਆਇ ਕਰ ਕੇ ਰਾਤ ਕੇ ਸਬਰ ਕਰਕੇ ਸੋਇ ਰਹਿਆ ਤਿਤਾ ਕਰਦਾ ਪਾਛੈ ਕੀ। ਏਕ ਮਜ਼੍ਹਨ
 ਕਰ ਆਇਆ ਸੀ ਸਾਧੋ ਸਾਥ ਦੂਜੇ ਜਾਰੇ ਵਿਠ ਕਾ ਭੁਖਾ ਜਟ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਸੁਖ ਦੀ ਨਾ
 ਆਈ, ਤਿਤਾ ਕਰ। ਤਹ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਪਣਾ ਨਗਰਵਾਸੀ ਤਿਸੀ ਨਾਰਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੇ
 ਮਿਲਾ। ਤਹ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਦੇਸ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੂਪ ਪਰ ਮੇਰੇ
 ਨੜਕਿਆ ਥਾਨਿਆ ਕੇ ਕਰ ਦੇਨਾ ਜੋ ਦੇਖਨਾ ਮੇਰਾ ਹਨ ਫਾਨਾ ਮਤ ਕਹੂੰ ਏਰਤੇ ਹੋਵੇ। ਇਹ
 ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਉਹ ਤਾਂ ਭੁਗੜ ਪੰਥ ਸਾਥ ਰਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈ ਇਸ ਭੁਗੜ ਪੰਥ ਦੀ ਗਲ ਅਲਪਿਲੀ
 ਦੇਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਅਪਣਾ ਹਨ ਫਾਨਾ ਹੀ ਆਇ ਸਮਾਲੋਗ ਆਜ ਕਾਲ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਹਤ ਭਏ ਤੇਰਾ ਐਸਾ ਸਾਥ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੀ ਸਾਧ ਸੁਣ ਕਰ ਹਸਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਐਸੇ ਦੋਠ ਦਿਆਲ ਸੇ ਜੋ ਆਪ ਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੂੰ ਰਣਿਆ ਜਾਇ, ਜਾਤੇ ਸਰਗ ਮੈ ਭਗਵਾ
 ਦੇਖਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਉਹ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਰਣਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਿ ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ
 ਰੋਜ ਹਾਹਿਰ ਏਕ ਕੂਪ ਪਰ ਪੂਰਬ ਤਰਫ ਜਹਾ ਸਘਨ ਫਾਇਆ ਹੈ ਤਹਾ ਜਾਇ ਹੈਠਦੇ ਸੇ।
 ਤਹਾ ਕਥਾ ਹੀ ਅਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਭੀ ਹੋਤਾ ਸਾ, ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਲੇ ਭੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਆਇ
 ਸੁਣਤੇ ਸੇ, ਸਦਿ, ਸੰਗ ਮੈ। ਹਾਹਰ ਹੈਠਿਆ ਹੀ ਰਜਾ ਪਰਜਾ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਇ ਦਰਸਤੇ ਥੇ
 ਪਰਮ ਭਾਵ ਸਹਿਤ। ਤਹਾ ਹੀ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਹਾਈ ਜੀ ਆਵਤੇ ਭਏ ਵੈਰਾਗ
 ਪੂਰਤੀ। ਤਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਜੈਸੇਪ੍ਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਇਹ
 ਸਿਖਿਆ ਅਰਥ ਨਿਖੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਊ ਉਤਮ ਜਗਆਸੀ ਗੁਰ ਮਾਧੂ ਖਾਵੰਤ, ਇਸ ਦੇਵ ਗੁਰਾ ਸੰਤਾਂ ਨਿਕਟ,
 ਅਪਾਠ ਵਾਉ ਤਾ ਤਿਆਸੀ। ਏਕ ਪੁਰਸ ਨਿਹਭੈ ਹੋ ਕਰ ਤਿਆਗੁ ਭਯਾ ਸੰਤ ਨਿਕਟ ਹੋਨਾ ਹੂਆ
 ਅਪਾਠ ਵਾਉ। ਸੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਮੈ ਨੇਤ੍ਰੋ ਕਰ ਪਰਮ ਦੁਰ ਦੁਸਾ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਜੋ ਉਹ ਪੁਨਾ ਧਰਮ
 ਗੰਠ ਹੈ ਭਯਾ, ਜਮ ਕਾ ਪਸੁ ਦੋਨੇ ਲੋਕੋ ਸੇ ਸੁਖ ਤਿਸ ਕੇ ਨਸਟ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਿਤਨੇ ਪੁਰਸ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾ ਤਿਨ ਨੇ ਅਪਾਠ ਪਵਨ ਤਿਆਸੀ ਹੈ ਤਹ ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਮੈ ਮਹਾ
 ਕਸਟ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖੀ। ਜੋ ਏਕ ਉਰੇ ਪਦ ਇਸਥਿਤ ਸੀ ਸੋ ਦੁਰਤ ਹੀ ਤਹਾ ਸੇ
 ਤਿਕਾਇਮਾਨ ਭਯਾ। ਤੇ ਦੋ ਕੇ ਦੇਹ ਵਿਪਰਜੀ ਕਰੂਪ ਰੂਪ ਹੋਇ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਸੰਤ ਨਿਕਟ ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਪਨਤੇ ਵਾ ਗੁਰ ਗਰੀ ਮੰਦਰ ਮੈ ਹੈਠਿਆ ਅਪਾਠ ਵਪਨ
 ਤਿਆਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੜ ਆਸਣ ਨਾਇ ਹੈਠੇ। ਨਹੀਂ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ ਹੈਠੇ। ਭਾਵ ਇਸੁ ਹਾਰਤਾ ਦਾ

ਜੇ ਤੇ ਸਹਿਤ ਸਵਾਸਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਰਹੇ ਪਰਮ ਜਾਤਕਾ ਮੇਂ ਧਰਿ ਨ ਜਾਇ ਮਯੋਪ੍ਰ। ਅਰ
ਕਿਧਰੇ ਉਹੇ ਪਰੇ ਦ੍ਰਿਸਦਾ ਦੇਖਣਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਨੈਨ ਬੈਨ ਬੈਨ ਜਿਹ ਚਰਨਾ ਮੇਂ ਜੋੜੇ। ਏਕ
ਸਾਧ ਕਹੂੰ ਸੇ ਆਇਆ ਧਰਮਸਾਲੇ ਮਾਯਾਈ ਸਾਹਜਾ ਸ੍ਰੀਰ ਮੇ। ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਰਹੀ ਤਿਸ
ਕੇ ਪੈਰਾਜੇ ਦਸਤ ਹੈ ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਰਹੀ ਤਿਸ ਕੇ ਪੈਰਾ ਜੇ ਦਸਤ ਹੈ ਸੇ ਪੈਰਾ ਕਰ ਜਾਵਹਿ। ਤੇ
ਸਾਧੁ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨੀਨ ਮੈਨ ਕਰ ਹੋਵਹਿ। ਸੇ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਤਿਸਕੇ
ਸਾਧੁ ਹੋਵਹਿ, ਪੈਰੀਦ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ। ਤੇ ਸੁਚੇ ਤਾਂ ਕਰਵਾਇਹਿ ਹੋਰ ਫਾਦਨ ਸੂਕੇ ਪਹਿਰਾਵਹਿ,
ਤਿਸ ਕੇ। ਜੇ ਜੇ ਵਸਤੂ ਤਿਸ ਕੇ ਜਾਹੀਏ, ਭੇਖਜ ਆਈ, ਸੇ ਸਭੀ ਹਜ਼ਰ ਕਰੇ। ਸੇ ਐਸੇ
ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਬੀਤੇ, ਚਕਿਤਸਾ ਕਰਾਵਤੇ, ਤਾਂ ਤਿਸ ਸਾਧ ਕਾ ਸ੍ਰੀਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਭਯਾ।
ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਆਈ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਕੇ ਨਦੀ ਮੇਂ ਪਰਵਾਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ
ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਤਿਸ ਨਮਿਤ, ਐਰ ਭੀ ਸੁਭ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੀ,
ਐਸੇ ਸੰਤ ਦੀਆਲ ਸੇ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਸੰਤ ਯਾਨ। ਦੋਹਰਾ: ਐਰ ਦੁਖੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪ
ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਆਇ। ਸੁਖੀ ਸੰਤ ਨੈਨੇ ਨਿਰਖ ਸੁਖੀ ਸੰਤ ਮਨ ਮਾਹਿ। ਇਹ ਸੰਤ ਲਛਣ
ਕਹਿਆ ਹੈ। ਦਰਦਵੰਦਾ ਨਾਲ ਜਾਲਣ ਚੋਖਾ। ਪਿਦਰਦਾ ਪਾਸੋਂ ਦੇਵੇ ਸਾਈ ਜੋਸਾ।
ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਭੀ ਹਭ ਭਾਗੀ ਭਵਨ ਮੇਂ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੰਤ ਹੋਵੇ ਨਿਕਟ।
ਏਕ ਸਮੇਂ ਸੰਗਤ ਸਮੂਹ ਸਹਤ, ਪਿੰਡ ਦਾਦਲਖਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਵਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ
ਨਾਕਰ ਮੰਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮੂਨ ਰੰਦ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਜੇਠੇ, ਜੋ ਨਾਕਰ ਮੰਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਸਾਧੁ ਅਰਵਾਹਨ ਭੇਜ ਕੇ, ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰ ਮੰਗਵਾਏ ਸੇ। ਸੇ ਸੰਤ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਹਤ ਜਥਾ ਅੰਤ ਜੀ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਿਯੋਧ ਹੁਏ ਜਾਨ ਕਰ
ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਕਰ ਆਪਸ ਮੇਂ ਸੀਤੇ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਾ ਭਈ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਕਰ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ
ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਰ ਤਹਾਂ ਲੋਕ ਭੀ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਬਡੀ ਸਰਦਾਰ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ।
ਜਥਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਕੰਤ ਹੋਵੇ ਯਾਹਰ ਬੰਨੇ ਬਗੀਚੀ ਮੇਂ, ਤਹਾ ਭਾਈ ਮੂਨ ਰੰਦ ਜੀ ਅਰ ਭਾਈ ਗੁਰ
ਸਹਾਈ ਜੀ ਹਰੀ ਹਰਿ ਇਤ ਆਦਕ, ਸਪਾ ਭਾਵ ਵਾਨੇ, ਸੰਤ ਆਇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ। ਤਹ ਜਿਦੇ
ਕੀਆਂ ਯਾਹਤਾ ਸਰੂਪ ਕੇ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਕਰੇ ਅਰ ਜਿਯਾਨ ਰਹਤਾ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਕਾਸੀ ਇਕ
ਰਾਮਰਸ ਕਰਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਕਿਆ ਸੀ ਦੇਖੋ ਜੇ ਰਾਧ ਮ੍ਰਿਤਕਾ
ਨੇਟਾ ਤੇ ਭ੍ਰਿਪੁ ਭੂਰਾ। ਪੁਨਾ ਏਕਾ ਏਕੀ ਵਿਚਾਰਤਾ ਤਪਮਈ ਸ੍ਰਿਤ ਧਾਰ। ਆ ਤੇ
ਦੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਸਹਤ ਹੈ, ਅਰ ਸਹਤ ਮੰਡਲੀ ਸਹਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਿਧੀ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ
ਆਪ ਕੀ, ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤੇ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਰਚਨਾ ਪਰ ਸਭ ਨਿਮਸਕਾਰਾਂ ਕਰੀ ਹੈ।
ਹਾ ਤੇ ਜੇ ਤਪ ਕਾ ਫਲੁ ਫੈਲਿਆ ਕਿਉ। ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ, ਅਧਰ ਭਦਨ, ਦੁੰਦਰ
ਪ੍ਰਿਥਿਧਿ ਸੇ। ਤਹਾ ਯਾਨ। ਕਾਸੇਰ ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ ਨਾ ਕਰਵਹਿਯੋ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਸ੍ਰੀਰ।

ਜੇ ਕਿਸ ਕੀਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਯੋ ਕੀਰ ਕੀਰ। ੧ । ਹੇ ਸਾਧੋ ਇਹ ਜੋ ਕਰਤਵ ਹੈ ਸੇ
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੁਸੈ ਜੋਤੀ ਸੂਰਜ ਅਗੇ ਹਮ ਸੀਤ ਤੇ ਹੇਤ ਕਾ
ਕਨ ਹੈ, ਜੇਨੇ ਸਾਨੂ ਕਾ ਕਣਕਾ, ਜੋ ਜਮਕਤਾ ਹੈ ਸੇ ਦਿਨ ਮਈ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਪਾਇ ਕਰ, ਜਿਸ
ਪ੍ਰਤਾਪਨ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਤੇ ਨਾਹੀ ਪਰ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ,
ਜੋ ਸੇ ਸੀਤ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੀਤਾ ਪਾਇ ਕਰ, ਵਿਚਰਿਦੈ ਹੈ ਭੁਲੇ ਨਾਹੀ। ਕਿਆ ਕਰਨੀ
ਸਰਤਾ ਹੈ ਸੀਤੋ। "ਤਿਸ ਦੇ ਜਾਨਣਿਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨਣਾ ਹੋਇ। ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੋਇ"। ਸੂਰਜ ਰੰਦਰਮਾ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਇੰਦ੍ਰ ਜਮ ਵਹਣ ਕੁਮੇਰ, ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਿਸਨ ਮਹੇਸ਼ ਭੋਸ
ਆਈ, ਸੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ ਹੈ, ਆਪੋ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਰਤ, ਗੁਪਤ
ਪ੍ਰਾਣ ਉਸੀ ਕਰਤਾ ਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਸਭ ਜੀਵਾ ਕੀ ਤਾਰ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਮੂਲ ਜੀਵ ਜੀ।
ਉਸ ਕੀ ਜੋਤ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਈ ਹੈ; ਸਾਖੀ ਕਈਏ, ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਜਿਨਹੁ ਨੀਆ ਹੈ
ਮਨ ਮੈ ਮਨਨ ਅਰ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰਾ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੀਤ ਰਿਤ
ਅਨੰਦ ਹੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸਭੀ ਸੀਤ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਰਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਚੇਲੇ ਏਟੇ ਕੋਟ ਮੈ ਮਹੰਤ ਸੀਤ ਸਰੂਪ ਸੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ
ਆਇਆ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ। ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਭੀ ਧਰਮਸਾਭੇ ਜਾਵਹਿ, ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰਹਿ, ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤ ਸਹਤ। ਅਰ ਅਵਰ
ਲੋਕ ਭੀ ਸਹਤ ਕਰਹਿ। ਏਕ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਠਠਿਆਰ ਸਿੰਘ ਥਾ ਕੋਟ ਮੈ, ਪਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪੁੱ
ਨਾ ਰੂਪਾ, ਤੇ ਸਿੰਘ ਅਵਸਥਾ ਭੀ ਨਿਕਟ ਆਈ। ਸੇ ਅਜ ਕਰਤ ਭਇਆ ਸੀਤ ਅਗੇ। ਪ੍ਰਾਣ
ਸੀਤ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਘਰਨੀ ਤੇ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਤ ਪ੍ਰਗਟਿਆ, ਜੈਸੇ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਜਿ
ਮੰਦਰ ਮੈ ਆਤਮ ਵਿਖੈਲੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਭਾਜਨਾ ਤੇ ਜਿਅਨ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਜੋ ਸਹਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤ ਰਹਾ।
ਹੋਰ ਇਕ ਤਾਪ ਰੋਗ ਕਰ ਗ੍ਰਸਤੀ ਸੀ, ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਸੀ ਭੇਮ ਜੋ ਕਰ ਤਾਪ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਏ
ਹਾਰ ਕਰ ਚਰਨੋ ਕੀ ਸਰਨ ਸੀਤ ਕੀ ਆਇ ਗਿਰਿਆ, ਸੋਭਾ ਸੁਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਭਾਜਰੇ ਕਾ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਰੋਗੋ ਕਉ ਭੀ ਸੋਈ ਭਾਜਰੇ ਕੀ ਟੋਟੀ ਸੀਤ ਕੀ ਖਵਾਇ ਦੋਨੀ
ਸੇ ਤਿਸ ਕਰਹੀ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ, ਤਾਤਕਾਲ ਤਿਸ ਕਾ। ਵਡੇ ਕੋਟ ਮੈ ਏਕ, ਭਾਈ ਸੀਤ
ਜੀ ਰੋਸੇ, ਸੇ ਕੈਸੇ ਜੋ ਸਹਦ ਕੇ ਪਰਮ ਪਰੇਮੀ। ਜਹ ਸਹਦ ਪੜਹਿ ਉਨ ਕੀ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗੇ, ਸੀਤ ਜਨਾ ਕੇ। ਅਰ ਆਪਣੀ ਧਰਮਸਾਭੇ ਪਰਮ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਤ, ਕਰਨੀ। ਤੇ ਸੀਤ ਜਨੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰ
ਕਰਨੀ, ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਨਾ। ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਮੈ ਭਾਈ ਕਾਕਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਹਾ
ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ; ਸੇ ਭੀ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਲਾਵਨਾ। ਅਰ ਜੋੜ ਮੇਲ ਹੋਵੇ

ਪ੍ਰੀਤ ਸਰਤ ਕਰਨਾ। ਕੋਟ ਸੈ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਹਰਵਾਈ ਅਪਣੇ ਅਨੁਜ ਸਰਤ ਆਇ ਮਾਤਰਕ ਟੇਕਰ
 ਰਹੇ ਮੈ। ਪੁਨਾ ਦੇਣੇ ਭਾਈ ਰਾਭ ਜੋਰ ਕਰ ਪੁਤਰ ਭਏ ਸੰਤ ਆਏ ਜੀ ਆਏ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਤਵ
 ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕਰੇ। ਜਿਸ ਕਰ ਆਪਣੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਸੰਤ ਸੁਤਾਤਮਾ ਜੀ। ਤਾਂ
 ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਕੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸਾਧਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਧਾਰ ਨੇ ਭਾਈ।
 ਹੋ ਉਤਮ ਸੰਤਿਆਨੀ ਭਯਾ। ਤੇ ਪਿੰਡੀ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ ਤੂੰ ਗੁਸਤੀ ਹੋਇ ਕੇ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਕਰ।
 ਰਾਜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕਰਾ ਹੈ, ਰੋਹਾ ਨੇਕਾ ਮੈ। ਹੋ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਸਤ ਆਸੁਖ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ
 ਲੀ ਕਰਨੇ, ਭਏ ਕੋਟ ਸੈ ਤਨ, ਮਨ ਹਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਗੁਜਰਾਨ ਤੰਗੀ ਸੋ
 ਹੋਲੀ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਰੁਖ ਦੇਨਾ ਵਾਦਨ ਭੋਜਨਾਦ ਕਰ। ਇਹ ਪ੍ਰਿਥਾਕ ਵੀਤੀ ਸੰਤ ਦੁਆਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਕ ਕਹੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਹਰਵਾਈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਏਕ ਵਾਰਤਾ
 ਪੁਨਾਵਰੇ ਭਏ: ਹੇ ਪਿੰਡੀ ਰਾਮ, ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਮਹਾਜਨ ਸੀ, ਪਰ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸੀ। ਤਿਸ ਕੇ
 ਮਨ ਪਰ ਸੰਤ ਆਏ ਤੁਰੇ ਸੋ ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਰਾ ਮੰਤਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕੀ
 ਇਸਤੀ ਤਕਾ ਕੰਨਯਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿਹ, ਸੰਤਦੁ ਤੀ, ਏਕ ਕਰਨ ਕਰਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਸ ਦੇ
 ਹਾਂ ਰਾਜਾ ਤਹਾਂ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਸੋਭਾ ਸੁਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਾ ਅਸੀ ਤੇ ਰਿਫ ਭੇਟਾ ਕਰਾ
 ਪੁਨਾ ਗੁਸਤੀ ਆਸੇ ਹੀ ਸੈਲੀ ਧਰੀ। ਤਾਂ ਸੋ ਮਹਾਜਨ ਠਹਰ ਭਯਾ, ਜੋ ਜੀ ਪੇਰੀ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਰਿਖ
 ਸੋ ਪੰਨ ਕਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਰੇ। ਰਾਜਾ ਕਰੇ ਭੇਵੇ, ਸੋ ਕਰੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ
 ਕਿਤਨੀ ਵੇਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਆਨ ਮੋਡਨ ਸੋ ਰਹੇ ਸੁਨ ਕੇ ਬੁਭਾਵ ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਵਿਜੀ ਆਇ ਗਏ।
 ਉਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ। ਤੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੀਆ ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਕੋਈ ਵਾਰਤਾ ਅਵਰੁਣ
 ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੂੰ ਕਹਿ ਦੀਜੇ, ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਮੈ ਗਿਆਨ ਤੇ ਦੇਖੇ। ਤਾਂ ਰੁਕਣ ਕਹਿਏ ਤਹੀ ਜੋ ਜੀ
 ਇਸ ਕੀ ਕੰਨਯਾ ਅਮਰੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕਰ ਕੋਪ ਕਰਤਾ ਆਸ ਜਾਂ
 ਮੁਗਲ ਮੇਏ ਸੋ ਤੇ ਰੁਕਣ ਨਹੀਂ ਸੋ ਮੇਏ। ਅਰ ਦੁਸਮਨ ਆਏ ਤਫੇ ਅਣਹੋਈ ਰਹ ਪੈਰੇ ਮਾਨੇ
 ਮੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਿ ਦੀਆ ਮਹਾਜਨ ਕੇ; ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ। ਤਿਸ ਕਰ
 ਕਹਿ ਮੈ ਇਕ ਸਾਨੂ ਪੁਤਰ ਭਯਾ। ਜੋ ਜੀ ਅਰ ਚਿਤ ਕੀ ਸ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਧਤਾ
 ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਮਹਾਜਨ ਕਹਿਆ: ਹੁਨੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈ ਆਤਮਾ ਪੁਨ:
 ਸਦਾ ਅਨੰਦੀ ਹਾਂ ਜਾ ਤੇ ਉਹ ਅਧਿਨਾਸੀ ਅਨੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਿਹਟਮਾਨ ਅਨੰਦ ਮ੍ਰਿਗ
 ਜਨਵਰ ਭਾਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੀਚ ਤੇ ਸੁੰਨ ਹੈ, ਪਾਲੀ, ਅਨੰਦ ਤੇ। ਆਦਿ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਅਭਾਵ
 ਹੋਇਆ ਕੇਹੂੰ ਆਤਮ ਸੰਤ ਵਾਤੂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਪੁਨਾ ਪਦਾਰਥਾਨੰਦ ਕੁਰਮਾਨੰਦ
 ਕਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪਾਲ, ਮਿਲਖ, ਬਿਸਤੀ, ਪੁਰ, ਮਿਰੂ, ਪਦਾਰਥ ਤਾਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਜੋ
 ਭਯਾ ਹੈ। ਸਾਧ ਕੁਰਮਾਨੰਦ ਕੀ ਇਸ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਆ ਕਿਏ ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ
 ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਆਪ ਪੁਛੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਤਿਆਰੇ ਹੋ ਕਾਕ ਦੀ ਵਤ ਝੂਟਾ ਜਾਨ

ਹੋ ਸਾਧੂ। ਉਹ ਅਕਰੈ ਅਥਿਠਾਸੀ ਹੁਖਾ ਹੈ, ਘਟ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਘਟਾ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ
 ਹੋਤਾ ਕਥਾ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਮਿਥਾ ਡਿਠਾਨਾ ਕੇ ਜਲ ਕੇ ਅਭਾਵ ਹੋਇਆ ਨਦੀ ਕੂਪ ਕਾ ਜਲ
 ਸਾਧ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤੇਸੇ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਆਤਮਾਨੰਦ ਨਾਸ
 ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਜਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਿਤ ਹੈ। ਤਸਾ ਸਾਧ ਤਿਸ ਕੇ ਜਹਨੀ ਨਾਗਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ
 ਹੁਮਾ ਸਰੋਤੀ ਤੇ ਹੁਮਾ ਲੇਸਟੀ ਹੋ ਦੁਸੀ, ਧੰਨ ਤੁਮਾਰਾ ਨਿਸਾਰਾ ਹੈ। ਤਸਾ ਰਾਜਾ ਕਾ
 ਪੁਤ੍ਰ ਮਰ ਗਿਆ, ਪੁਨਾ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਅਜਨ ਆਂ। ਆਇ ਨਾਗੀ। ਤਸਾ ਤਿਸ ਮਹਾਜਨ ਕੇ ਚਕਨ
 ਆਇ ਨਾਗਾ, ਪੁਨਾ ਸਰਵੀਸ ਦੇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਪ੍ਰ ਸੈਠਾਯਾ ਔਰ ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਸ ਭਾਵ
 ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ਤਿਸ ਕਾ ਖਫਾ ਜੇ ਜੇ ਕਾਰ ਭਯਾ ਮਹਾਜਨ ਕਾ, ਅਰੰ ਨਿਦਕ ਹੁਸਨਾ ਕੇ ਮੁਹ
 ਕਾਲੇ ਭਏ, ਏਨੇ ਭੋਰਾ ਪੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨ ਪਹ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤਿਨ
 ਪਰ ਹੀ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜਾਪੀ ਕੀ, ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਭਏ,
 ਸਿਤ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਦੇ ਸਾਹੂਰ ਸਹਤ ਕਿਸੀ ਨਾਗ ਨਿਕਟ ਕੂਪ ਪਹ
 ਉਤੇਸੇ। ਏਕ ਧਨਾਸ ਕਾ ਬਾਲਕ ਭੀ ਉਹਾ ਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਸਾ ਸੇ ਸੀਤਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ
 ਸੀਤ ਮੁਕਟ ਮੰਨੀ ਆਯੋ ਰਾਸ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਬੇਨਤੀ ਜੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭ, ਆਪ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ, ਗਿਰਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਗਤ ਚਰਨ ਪਾਵਨ ਪਾਇ ਜ਼ਰ। ਤਸਾ ਸੀਤ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ
 ਹੋ ਬਾਲਕ, ਤੂ ਤੇ ਬਾਲਕ ਹੈ ਜੋ ਕੋਊ ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਹੋਤਾ ਤੇ ਹਮ ਮਾਨਤੇ। ਪੁਨਾ
 ਬਾਲਕ, ਧੰਦਮੀ ਬ੍ਰਿਧ, ਸੀਤਾ ਕੋ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਕਰ ਜੋਗੀ ਕੇ। ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ, ਏਹ ਆਗਿਆ
 ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਦਈ ਹੈ ਮੇਂ ਕੇ। ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ, ਨਾਗ ਅਥਵਾ ਬਾਹਿਰ, ਜਿਨ ਸੰਤਨ ਪਰਾਤੇਰਾ ਮਨ
 ਮਨੀਵੇ ਤੇ ਜਿਨ ਕੋ ਦੇਖੇ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਰਿਤ ਆਵੇ, ਤਿਨ ਕੋ ਭੋਜਨ ਭਾਦਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਪ੍ਰੇਮ
 ਜੁਗ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿ ਰਿਤ ਮੈਨੂੰ ਨਜਰ ਆਵਤੇ ਹੋ, ਹੋ ਆਨਘ।
 ਜਾਤੇ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀਤ ਹੁਪ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਹੋਮਰ
 ਜੋ ਬਾਲਕ ਹੈ, ਜੁਕਤ ਪੁਰਬਕ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਬਾਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
 ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਸਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲੇ ਰਾਮ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੀਤਾ ਸਹਤ ਅਪਨੇ ਗਿਰਹ ਲਿਅਈ
 ਕਰ ਭਾਉ ਜੋ ਭੋਜਨ ਤੁਹਾਇ ਕਰ ਵਾਤੁ ਉਹਾ ਹੀ ਰਹੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਉਪਰ ਸੈਠਕਾ ਕੀ
 ਹਈ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਵੇਨ ਕੇ ਭੋਜਨ ਤੁਹਾਇ ਪੁਨਾ ਪੈ ਪੀਯਾਇਆ, ਮੀਠੇ ਸਰਫ, ਸੀਤ
 ਸੀਤ ਸੈਨ ਕਰਨੇ ਲਏ, ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ ਜਧ, ਤਸਾ ਸੇ ਬਾਲਕ ਸੀਤ ਮੁਕਟ ਮਨੀ ਕੋ ਆਇ
 ਕਰਨੇ ਨਾਗਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ। ਤਸਾ ਸੀਤ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਉਨ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮਾਤੀ ਬਾਲਕ ਕੇ ਜਾਪੀ ਰਾਨ
 ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਕਹਤੇ ਭਏ ਕੇ ਤੂੰ ਹੁਨ ਆਯਾਂ ਹੂੰ ਚਾਪੀ ਕਰ। ਤਸਾ ਹਿਰਯਮਤੀ
 ਬਾਲਕ ਏਸੇ ਹੀ ਕਰੇ ਜੇਸੇ ਸੀਤ ਸਿਖਾ ਦੀਨੀ ਸੀ। ਤਸਾ ਸੀਤ ਸਜਨ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੋ ਬਾਲਕ, ਏਹ

ਜੇਵੇਂ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵੇਗੀ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ। ਐਸੇ ਵਰ ਦੇ ਕਰ ਆਪ ਰਮਤਿ ਰਾਮ ਹੂਏ ਸੰਤਾ
ਸਹਿਤ। ਤਾਂ ਉਹ ਐਸਾ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਸੀ ਸੋ ਤਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਕਾਰ-ਦਾਰ
ਕਰ ਦਿਆ ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਤਨੇ ਕਾਲ ਪੀਏ ਨੇਤ ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਘਾਟਾ ਪੜਾ ਕਾਰਦਾਰੀ
ਮੈਂ ਲਾਖ ਹੁਪੈਆ ਦੇਣਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਤਾਂ ਮੈਂ
ਰਾਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਏਹ ਦੁਆ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋਹਣੇ ਰਖੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਧਰੇ ਹੁਮਾਰ ਕਰਕੇ
ਜੀ ਲਿਆ ਦੇਵਾਂ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਰਾਣੇ ਪਾਸ ਸੈਠਾਇ ਕਰ ਆਪ ਮਹਾਜਨ ਦੀਓ ਖਾਨੇ ਤੇ
ਫੂਟ ਕਰ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਰਾਣਾ ਸਮੇਂ ਰਾਣਾ ਮੰਜੇ ਪਰ ਕੁਝੀ ਕਿਸੀ ਤੁਰ ਲੇਟੇ, ਕੁਝੀ ਕਿਸੀ ਤਰਤ ਲੇਟੇ,
ਸੰਘਰਤਾ ਸਹਤ। ਸੋ ਮਹਾਜਨ ਕਾ ਵਰਤੀਦ ਬੋਲਤ ਭਯਾ, ਜੋ ਆਪਦੇ ਸਹੀਰ ਮੈਂ ਹੁਖ ਤੇ ਹੈ ਜੀ।
ਜੋ ਰਾਣਾ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਰਮਾਤੀ ਰਾਪੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾ, ਪਸੰਦ ਨਾਇਕ, ਤਿਸ ਕੇ ਜੁਆਰ
ਰਬ ਰਯਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਰੇ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਹੁਖ ਹੈ, ਇਕ ਨਿਦਰਾ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਸੋ
ਬਾਲਕ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੁਝੇ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਤੇ ਮੈਂ ਰਾਪੀ ਰਾਪੇ। ਸੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਨੂੰ ਲਾਖ
ਹੁਪੇ ਕੀ ਬਾਹ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਪੁਤੀ ਭਰਵਾਵੇ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਰਤ ਭਯਾ ਮੈਂ ਕੀ ਹੁਮਾਰਾ
ਦਾਸ ਹੋ। ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਐਸੀ ਰਾਪੀ ਕੀਨੀ ਜੈਸੇ ਭਗਵਾਨ ਨੈਨ ਲੀਏ ਕੀਨੀ ਜੀ, ਤਦ ਵਤ।
ਸੋ ਅਨੰਦੀ ਭਯਾ ਰਾਣਾ ਬਾਲਕ ਪਰ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਬਿਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ
ਕਰ ਹੁਖਨ ਘਸਤੋ ਕਰ ਹੁਪਤ ਕਰਿਆ। ਤੇ ਰਾਣਾ ਕਰਤ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੇ
ਸਦਾਇ ਕਰ ਉਹ ਲਾਖ ਹੁਪੈਆ ਮੈਨੇ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਕੀਤਾ। ਹੋਰ ਬਖਸ਼ ਕੀਤੀ,
ਬਖਸ਼ੀ, ਬਹੁਤ ਸੇ ਬਹੁਤ। ਤੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਆਪਨਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਰ ਲੀਨਾ ਤਿਸ ਰਾਣੇ ਨੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ
ਕਰ ਇਸ ਲੋਕ ਭੀ ਆਇਆ ਸੁਪੁ ਪੁਲੋਕ ਭੀ ਸੁਪੁ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਫਲ
ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ ਸੰਤ। ਸੋ ਖਿੰਡੀ ਰਾਮ ਭੀ ਇਹ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ
ਸੋ ਭੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
ਪਾਸ ਤਿਨ ਕੇ ਜੇਲੇ ਨਿਵਾਹੁ ਰਾਮ ਜੀ ਹੋਏ ਹੈ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਹੁਮਾਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆਂ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ, ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣਾ ਪਾਇ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਰਾਣੀ ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ
ਹੁਣ ਪਰੰਤ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਹੋਰ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਕਰ ਜੀ
ਮਿਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਦਰਿਆਈ ਕੀ ਰਜਾਈਆਂ, ਪੁਨਾ ਦੁਤਾਈਆਂ ਤੇ
ਤਕੀਏ ਆਪ ਉਠਾਇ ਨਿਯਾਇਆ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਪ ਪਹਿਰਨ ਤੇ ਪਾਸ
ਰਾਨਾ ਪਰ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਲੇਵੇ। ਘਰ ਤਿਨਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਰੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਗੁਰੀਏ ਰਾ ਤੂਰੇ ਭਗਨ ਮੇਰੀ
ਆਪਣਾ ਰੀਝਾ ਗੁਜਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਐਸੇ ਅਨੰਤ
ਭਾਵ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਵਰਿ। ਤਰਾਂ ਏਕ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਠ ਕੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਹੁਣ ਕੇ ਨਾਦਨੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਰੋਗੀ ਚਿਧ ਏਕ ਅਪਨਾ ਉਠ ਜਾਨ ਤੇ,
ਨਾਦ ਤੇ ਅਰਥ ਕੋਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੂਰ, ਤਿਸ ਕੇ ਰਹਾਂ ਤਿਆਜ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜਾਂਤੇ ਮਭੀ ਜਨ

ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅਪਣਾ ਕਾਰਜ ਹੈ ਕਿਫ਼ ਸਿਰ ਹੋਇਆ ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਾਲਦੇ ਹੈ। ਤਥਾ
 ਸਾਨ। ਅਪਣੇ ਹੁਖ ਕੇ ਸਭ ਜਗਾ ਬਾਧਿਓ ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਜਨ ਸਭ ਦੁਆਰਾ ਮੇ ਰਮੈ।
 ਜਗਤ ਜੀਵਾ ਕਾ ਜਥਾ ਕਾਰਜ-ਹੋ ਰਹਿਆ ਫੇਰ ਜਾਣੂ ਨਹੀ ਬਨਤੇ। ਜੈਸੇ ਹੁਸਕਮ ਇਛ ਕੀ
 ਰੁਝ ਪੀਛੀ ਹਿਰ ਪਸਾਰ ਕਰ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਨਿਸਫਲ ਜਾਨ ਕਰ। ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਜੋਇਦ
 ਅਰਥ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੀਤਾ ਬੈਠਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਉਤ
 ਸੰਤ ਕੀ ਨਜਰੀ ਪਇਆ। ਜਿਸ ਕੇ ਕੰਢੇ ਭਾਰ ਜਾਏ ਹੈ। ਸੋ ਦੋਨੋ ਵਕਤ ਘਾਸ ਤੇ ਜਨ ਸੰਤ
 ਜੀ ਦੁਜਾਵੇ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਸੋ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਕੋਏ ਜੈਸੇ ਪੀਛੀ
 ਆਲੁਣਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਆਨ ਬਿਛ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਜਗਾ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਇਸ ਮੇ
 ਭਾਵ ਇਹ ਸੋ ਸਿਨਾ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੀ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੇ ਜਾਗੀਤਾ ਹੈ
 ਅਪਣੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤੀਤ। ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਹੀ ਰਾਖੇ। ਬਨਾਤ ਕਾਹਤੇ ਭੀ ਭਾਵੇ ਰਿਤ ਨਾ
 ਭੀ ਜਾਚੇ ਤੇ ਭੀ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਪੁਨਾ ਹੀਨ ਅਪਣਾ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਹੀ ਵਰਨੇ ਕਰੇ। ਸਥ ਤਿਨ ਕੇ
 ਭਗਵਤ ਸਬੰਧੀ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਦੇ ਭੂਮੀ ਸੋ ਬੀਜਵਰ। ਫਲ ਤਿਸ ਕਾ
 ਮੇਖ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਨਵਿਰਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਕਾਰਨਾ
 ਨਿਕਾਮ ਹੁਆ ਹਿਰਦਾ ਉਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕਾ ਤੇ ਸੂਰਮ ਲੋਕ ਸੋ ਅਖੇ ਭੇੜ ਭੇੜੇ ਨੇ ਨਰਕਾਂ ਮੇ ਤੇ
 ਨਾਂ ਜਾਵੇਗੇ, ਸੰਤ ਸੇਵ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਆਵਹਿ ਸੰਤ ਸੇਵਾ
 ਨੀਏ, ਜਾਂ ਤੇ ਸਾਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸੰਤ। ਸੋ ਕੋਏ ਹੈ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ ਸਦਾ
 ਜਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਮੇ ਆਤ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਕੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਹਰਮ ਮਈ
 ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਭਾਇ ਆਵਣਾ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਅਰਥ। ਤੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਦੇ ਹਲ ਕਰ
 ਅੰਧੇ ਨਿਰਪੇ ਰਹਨਾ ਜੈਸੇ ਮੁਰਗਾਈ ਕਾ ਪੰਖ ਨਹੀ ਭਿਜਤਾ ਨੀਰ ਮੈ। ਜੋ ਤਰਾਂ ਕਾ
 ਨਾਣੇਦਾਰ ਲੂਣ ਪਾਸੀ ਸੋ ਕਹੀ ਵੇਰ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠਤੀ
 ਕਰੀ ਜੀ ਆਪ ਨੀਗਰ ਵਾਸਤੇ ਲਵਣ ਲੇਵੇ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ। ਤੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਤਿਸ ਤਰਫ ਰੁਖ ਹੀ ਨ ਰਖੈ। ਜਗ ਸੋ ਇਨਾ ਪੂਛੇ ਤੇ ਸੈਕਵੇ ਮਨਿ ਲਵਣ ਹਰਮ ਸਾਲ
 ਨਮਿਤ ਤਹੀ ਸੁਟਾਇ ਦੀਆ। ਕਿਵੇ ਇਹ ਵਸਤ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਕਾਮ ਆਵੇ ਸੋਈ ਸਭਲ ਹੈ।
 ਤੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੇ ਲਾਏ ਜੋ ਸਭੀ ਨਿਸਫਲ ਹੈ, ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਅਰ ਪਦਾਰਥ ਵਾਲੇ ਭੀ,
 ਤਥਾ ਸੋ ਲਵਣ ਬਾਹਰੇ ਬਾਹਰ ਹੀ ਗ੍ਰੀਹਾਂ ਅਨਾਰਾਂ ਅਭਿਤਾ ਕੇ ਦੇ ਦੀਆ। ਤਿਸ ਸਾਥ ਆਪਣੇ
 ਨੀਗਰ ਕਾ ਕਾਮ ਕੋਛੂ ਨਾ ਬਨਾਇਆ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਾਜ ਅੰਸ ਨਹੀ ਖਵਾਵਣੀ, ਅਰ ਨਾ ਆਪ ਖਾਵਣੀ ਹੈ, ਜਮਾਨ ਰਕਤ ਕੇ ਜਾਣਕੇ।
 ਜਿਨੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤੇਈ ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਭਾਗੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ

ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਵਿਦਾ ਹੁਏ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਸਰਸ ਸੰਤ ਮਹੰਤ, ਨਗਰ ਕੇ
 ਨਗਰੀ ਆਏ ਦੂਰ ਤਾਕ ਪੰਜਾਵਤੇ ਭਏ, ਭੇਟਾ ਦੇਏ ਕਰਿ, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮਲਕੋਵਾਨ
 ਮੇ ਭਾਈ ਹੁਰਦਾਸੂ ਜੀ ਨੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ ਸੰਤਾਂ ਸਹਾਇ। ਜਿਨਕੇ ਹੇਠੇ ਭਾਈ ਸੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਕਰਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਤਹਾਂ ਏਕੁ ਇਨ ਕਾ ਜਥਿਆਸੀ ਰਿਹੈਕਾਨ ਕਾ ਬਿਭਰਿਆ
 ਹੋਇਆ ਸੇ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ। ਸੇ ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਖਾਰੇ ਮਾਂਗਟੀ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਨੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਸਮਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ ਪ੍ਰਾਦਿ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਨੇ ਜੀ ਤਿਲੋਕੀ-ਤਾਰਨ ਕਾਰਨ
 ਜਿਨ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੁਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਨ ਭਾਈ ਸੰਨੇ ਜੀ ਸਾਹਿਬ। ਭਾਈ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ
 ਆਦਕ ਸਤਿਸੰਗੀ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ। ਭੇਰ ਕੇਰ ਸਾਹਿਬ ਆਵਤੇ
 ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਉਤਾਰੀ ਸਿੰਧੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਰਨੰਨ ਚੌਦਸੇ
 ਹੁਲਾਸਾ:। ੧੪ । ਤਾਂ ਏਕੁ ਸਾਧ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਜੀ, ਇਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਸੇ ਆਏ ਹੈ, ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੇ ਜੀ ਜਿਸ ਤੇ ਇਹੁ ਕਥਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਿਥ
 ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਦਿਕ ਵਿਖੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੁਨੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ
 ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮਸੁਵਰ ਜੀ ਅਨੰਤ ਹੈ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਗੁਨ ਬਹਿਤ ਭੀ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਨਾ ਕੇ
 ਕਹਿਨ ਸੁਨਣ ਯਾਰੇ ਭੀ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਆਖੇ ਆਪਣੇ ਭਾਨ ਮੇ ਜੇਸੀ ਹੁਸੀ ਹੈ ਸੁਧ ਮਤ
 ਕੀ ਤਥਾ ਵਡਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਕਨਿਯਾਨ ਨੀਏ ਤੇ ਸਹਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਦ ਹੈ।
 ਗੁਨ ਪੜ ਕੇ ਕਨਯਾਨ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਸੀਸਾ ਤਿਯਾਗ ਕਰਕੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਹ ਕਥਾ ਹੁਣੇ ਸੇ ਸੁਣਨਾ ਕੇ ਹੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
 ਕਾਬਲ ਕੀ ਭਰਵੇ ਆਏ ਹੈ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਪਾਤਕ ਵੇਗਿਆ
 ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਪਰ ਮਹਦਾਨੇ ਕੇ ਜਨ ਮੰਗੇ ਸੇ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਜਿਥਦਾਈ,
 ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਜੇ ਜਿਹ ਕੇ ਧਾਰ ਲੇਤੇ ਰਏ, ਲੀਲਾ ਮਾਰੁ ਜੀ। ਤਬ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਜਰਨਾਤੇ ਆਇ ਜਿਥਿਆ ਅਰ ਭੂਨ ਖਿਖਾ ਕਰਵਾਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਨ ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ ਵੱਲੀ ਇਸ ਤਪਸਿਆ ਤੇ ਐਸੀ ਫਕੀਰੀ ਨਾਨੇ
 ਗਿਰਤ ਰੀਗਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਆਇਆ ਅਭਿਯਾਤ ਵਰਸਾਵੇ ਅੰਨ ਜਨ ਕਰ। ਜਨਾ ਕੀ
 ਪੈਸ ਰਖਨ ਕੇ ਪਰਖ ਨਿਸਾਨਾ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇਖੀਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੁ ਕਾਠੇ ਕਰਨ
 ਕਉ ਧੋਰ ਪੀਤਾ ਧਾਰ ਧਾਰ ਆਗੀਆਂ ਕੇ ਆਸਥਾਨ ਚਲਾਇ ਦੀਆ, ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ
 ਪੰਜ ਸਾਹਿਬ ਭਇਆ। ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਰ ਸੇ ਅਖੀਰ ਗੰਗਾ ਜਲ ਧਾਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ
 ਰਲਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਪੰਜ ਦਸੇ ਕੀ ਸਵਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਇਸ ਆਸਥਾਨ ਮੇ ਆਇ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਤਿ ਭਏ। ਏਕੁ ਉਰਾ ਅੰਬਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕਾ ਫਿਕ ਹੋਤਾ ਸਾ ਤੇ ਪਾਸ ਖੇਤੁ ਜੀ ਬਾਜਰੇ ਦਾ।

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਹੇ ਉਹੇ ਪਾ ਬੈਠ ਕੇ ਖੇਤ੍ਰ ਪੈ ਏਨੇ ਪਰ ਪਿੰਡਾ ਕੋਰੂ ਪੁਰਾ
 ਰੇਖਿਆ। ਤਿਸ ਕਉ ਬੁਲਾਏ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ
 ਰੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਜਲ-ਪਾਤ੍ਰ ਜਲ ਤਰ ਪੂਰਨ ਕਰ ਲਿਆਉ, ਇਨ ਸੰਤ ਕੇ। ਜੋ ਕਰਤ
 ਭਯਾ: ਜੀ, ਮੈ ਪਿੰਡਾ ਰਾ ਕੋਰੋ ਲਿਆਉ ਤਰ ਕਰ, ਪਾਵੈ ਜਿਨਾ। ਸਾਹਿਬ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ:
 ਸਤਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ ਤੂੰ ਉਤਰ ਆਉ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਜਾ ਉਤਨ ਨਾਮ
 ਤਾ ਪਾਵ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਆਏ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ। ਜੈਸੇ ਆਸਾਏ ਕੇ ਗੁਭ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆਵੇ
 ਰਿਦੇ ਜੋ ਸੰਤ ਸੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ। ਤਾ ਜੋ ਨਾਮ ਤਰਤ ਦੋੜ ਆਇਆ ਜਲ-ਪਾਤ੍ਰ ਲੋਕਰ।
 ਤਾ ਲੋਕ ਲੇਖ ਕਰ ਵਿਸਮਾਜਿ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤਿਯਾ ਹੋ ਭਾਈ, ਪਾਰ ਪਦਮ ਤੇ ਕੋਸੇ ਪਾਏ,
 ਜੋ ਕਰੇ। ਤਾ ਜੋ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਏ। ਪੁਨਾ ਇਹ
 ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਕਰ ਖੁਭੇ ਜਲ ਲੇਵੇ ਵੇਜਿਆ ਹੋ ਜੋ ਮੈ ਚਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਲੋਕ
 ਪਾਏ ਤੇ ਸੋ ਜਲ ਪੂਰਨ ਕਰ ਪਾਤ੍ਰ ਭੀ ਲਿਆਇਆ। ਤਾ ਤਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ। ਵੇਰ ਅਲਖਾਤ ਸੰਤ ਹੋਏ 'ਹੋ, ਤਿਨ ਕੋ ਸਵਾਨ ਮੇ ਮਰਤਮ ਦਿਖਾਇ ਕਰ
 ਇਹ ਇਸਥਾਨ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜੀਆਂ ਕੇ ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ
 ਜੋ ਈਹਾਂ ਅਨੰਤ ਲੋਕ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਭੀਰ ਹੋਰਾ ਹੈ, ਕਥਾ ਕੀਤਨ ਸੰਤਾਨ ਜਹਾਂ ਬਣ
 ਹਿਰਾ ਹੋ ਆਏ ਇਹ ਕਥਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਆ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ
 ਕਥਾ ਹੈ। ਜਿਖ ਧਾਨਾ। ਹੋ ਗੁਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਉਹ ਕਥਾ ਭੀ ਖੁਭੇ ਸੁਣਾਵੇ ਜੀ ਜੋ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਅਮ੍ਰਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਨ ਮਨ ਕਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਜੀ ਹੈ ਤੇ ਕਨੀ ਕੇ
 ਕੋਸੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰਨ ਹਾਜੀ ਹੈ। ਗੁਰੇਵਾਲ। ਸੁਨੋ ਹੋ ਸਿਖ ਜੋ ਮਤਵਾਲੇ ਜੋ
 ਸੋਜੀ ਹੈ ਗੁਰ ਕਥਾ ਜੋ ਕਥਨ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਿਖ ਸੀ,
 ਆਤਮਾ ਪਾਰ ਕਰ ਸੋ ਬੈਠਣ ਭਇਆ, ਅੰਦਰ ਬੀਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਪਾਠ ਕਰਵੇ
 ਜਨ ਜਲ ਤਿਥਾ। ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤਿਸ ਕੋ ਚਰਜਨ ਦੇਤੇ ਭਏ।
 ੧। ਏਕ ਸਮੇ ਪੁਲਤਾਨ ਕੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੂਰ ਯਾਦ ਦੇਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਰਹੇ
 ਰਹੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਧਾਲਾ ਜੀ ਸਰਤ ਤੇ ਮਟਵਾਲੇ ਸਰਤ ਤਾਂ ਹਾਈ ਮਾਤਾਨਾ ਕਰਤ ਭਏ:
 ਮਤਾ ਪਿਤਾ ਸਰੂਪ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪੇਰੇ ਤਾਂਈ ਪੁਰਿਆ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਅਕਸ਼, ਗੁਣ ਕੋਨ
 ਆਇ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਨਿਰੰਜਨ ਜਨ ਮੇ ਪੈਰੁ ਤਾਂ ਕਲ ਕੁਲ ਕੋਈ
 ਗਿਣ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਹੋ ਨਾਥ, ਕੋਈ ਜਤਨ ਕਰੇ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਕੀ ਰਖਿਆ ਨੀਏ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ ਸਪਰਥ ਗੁਰੂ ਭਾਵਨ ਹੋ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਏਕ ਸੰਤ ਕਾ ਇਹ ਨਿਕਟਿ
 ਆਇ ਗਿਆ, ਸੰਤਾਨੀ ਸਰਤ ਰਹੀਆਂ ਕੇ ਗੁਭੇ ਜਿਸ ਕੇ ਲਟਕਤ ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਰ ਪਟਕਤ ਹੈ
 ਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਥ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾਪ ਕੇਰ, ਜੰਤ ਉਹ ਦੇਖਿਆ, ਗੁਰੇ ਨੇਤਰ ਕਰ ਮੈ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸ਼ੀ ਕੇ ਗੁਣੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰ, ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਰਾ ਸਾਕਰੇ ਹੋ, ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ, ਇਹ ਮਿਸ਼ੀ ਮਨ ਭਾਵਤੀ
 ਹੁਸੀ ਆਵੇ। ਜੋ ਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਭਾਈ ਸਾਨਾ ਹੀ ਪੁਨਾ ਆਪ ਤੀ ਆਏ ਰਹੇ।
 ਅਰ ਤੇ ਉਦਾਸੀਤ ਸੀਤੋ ਕਾ ਗੁਣਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ, ਜੀਵ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ। ਤਸਮੇਂ ਹੁਣ ਤੀ
 ਤਿਸ ਜੀਵ ਮੇਂ ਮਿਸ਼ੀ ਨਾਤੀ ਹੈ, ਤੁਲੀਆ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ, ਹੋ ਸਾਧਾ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਥਾ ਮਨੇ ਤੇ ਪਰੇ ਦਸ ਹਜਾਰ ਕੋਸ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜੀ ਸਿਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਬੀਰ ਖੜੀ ਹੈ। ਸਾਖੀ ਪੁਨਾ। ਏਕ ਸਮਨ
 ਫਕੀਰ ਕਰਾਵੀਤ, ਖੂਨ ਸਾਹ ਨਾਪ ਤਿਨ ਕਾ, ਸਮਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਜਿਥੇ ਕੀ ਦੇਵੀਏ, ਅਰ ਪਰਮ ਸਮਤਾ
 ਵਾਨ ਕੋਠੇ ਪਏ ਕੇ ਪੂਜਨ ਸੇ ਭੀ। ਤੇ ਅਸਮ ਤਿਨ ਦਾ ਸੁਰਾਵ ਖਾਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਰਿਖੀਤੋ ਕਾ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਜੀਵ ਸੁਭਾਵਕ ਸਹੂ ਭਾਵ ਪਰਨ ਰਾਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਅਸਮ ਪਰ ਵੈਰ
 ਤਿਨਾ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਪੁਨਾ ਕੇ ਧਾਰਨ ਰਾਹੀ ਜੋ ਸਾਖੀ ਲੋਕ। ਕੋਈ
 ਰਹਾਸੀ ਕਰ ਪਾਨ ਕਰਤ ਕਥਾ ਤਿਨ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ। ਤਸ ਸੇ ਪੂਰਤ ਕਥਾ ਜੋ ਦੁਮ ਹੋਨ ਹੋ।
 ਤਸ ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਾਹ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਰੇ ਰਹਾਈ ਕਰਵਾਏ ਸੇ ਮਾਂ
 ਪਾਤੋ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਕਹਤ ਕਏ ਜੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ
 ਉਮਿਦ। ਹੋਰ ਕਹਤ ਭਏ ਉਹ ਸਾਹੀ ਲੋਕ: ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼, ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰੀਦਰ। ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਫਕੀਰ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਪੁਸ਼ਟਮਾਨੋ ਕਾ ਪੀਰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਾ ਦਰਜਾ ਬੜਾ ਹੈ ਖੁਦਾਇਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ। ਜੋਕੇਂ ਸੇ ਖੂਨ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਮੇਂ
 ਅਪਨੇ ਪੀਰ ਸਾਥ ਮਨੇ ਤੇ ਦਸ ਹਜਾਰ ਕੋਸ ਅਭੇ ਸਿਨਾ ਰਾਂ। ਤਰਾਂ ਬੜੀ ਉਜਾੜ ਚੂਰੇ ਭਾਏ
 ਇਹ ਜਿਸ ਪਲ ਮੇਂ ਹਸਤੀ ਨੂੰਰਤੇ ਹੈ ਮਿਸ਼ੀ ਤੀ ਜਹਾਂ ਸਿਨੀਤ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ। ਤਰਾਂ ਏਕ ਸਿਨਾ
 ਪਥਰ ਕੀ ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਖੜੀ ਹੈ ਨਿਰਾ ਧਾਰ। ਤਰਾਂ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਫੀਰਿਸ ਸਿਨਾ ਕੇ ਪੁਸ਼ਟਮਾਨ
 ਉਪੁ ਜੇ ਫੜ ਪੜੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਦਬ ਸਾਥ ਤਸ ਅਨਾਂ ਏਕ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬੁਰਕਾ ਲੋਕੋ
 ਇਹ ਸਿਨਾ ਕੀ ਕੀ ਹੈ। ਤਸ ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹੋ ਖੁਦਾਇਕੇ। ਏਏ ਇਹ ਸਿਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਥੇ ਪੈਨ ਕੇ ਤਪ ਗੀਤਾ ਹੈ ਇਕ ਜੀ ਆਇ ਕਰ ਇਸ ਦੇਸ ਕਾ।
 ਪਤਸਾਹੁ ਇਸ ਕਾ ਮੁਹੀਦ ਹੈ। ਲਖ ਰੁਪਏ ਕੀ ਜ਼ਰੀਰ ਸਾਥ ਹੈ ਇਸ ਕੇ; ਜੋ ਕੋਈ ਆਵੇ
 ਨੀਆ ਭੁਖਾ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਖੀ। ਏਕ ਕਲਿਸਨ ਨਾਮ ਦੇਸ ਹੈ ਜੋਮੇਰੇ ਉਤਰ ਕਰ, ਤਿਸ ਧਰਤੀ ਪਰ ਆਏ ਹੈ ਏਕ
 ਹੋਰਖ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮੇ। ਪੁਨਾ ਸੁਰਮਾ ਜੀ, ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਭਾਵਨ ਜੀ, ਲਾਮੀ ਸਹਿਤ ਜੈਨੇ
 ਲੇ, ਲਾਮੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਨਾਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰੀ ਜਾਂ ਤੇ
 ਮਿਸ਼ਾਤਾ ਪ੍ਰਸੋਤਮ ਹੈ। ਹੋਰਖ ਅਰ ਰਤਰਾਨਨ ਹੀਰ ਬੈਨਣ ਨੀ ਹੀ ਜੇ, ਤਾਂ ਸੁਰਮਾ ਕਹਿਤ

ਆਮ। ਹਜੇ ਗੁਣ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਬ੍ਰਹਮੋ ਵਾਰ।
 ਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਸਾਧਾ ਪਰ ਆਪ ਨ ਹੈਨ, ਜੇ ਕਰ ਕਰੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਯੋਜਨੀ। ਇਸ ਮੈ ਨਿਯ
 ਕਾਰਨ ਹੈ ਸੋ ਕਰੋ। ਜਹਾਂ ਤੁਮ ਬੈਠਤੇ ਹੋ ਤਹਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਔਰ ਸਿਧੋ ਅਰ
 ਵੇਦਿਓ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹਟ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖ ਇਹ ਰੋਹਪ ਵਿਚਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਤੈ ਮੈ ਵਿਖ ਕਰ
 ਈਹਾਂ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਔਰ ਕੋਊ ਸਬਨ ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਖੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਰ ਚਤੁਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਤੀ। ਹੇ
 ਗੁਰੂ ਜੈਸੇ ਭਾਨ ਉਦੈ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰ ਤਾਰਾ ਭਾਨਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤਿਗਣ ਜੋਤੀ ਜੋ ਟਿਣ
 ਟਿਣ ਪੁਨਾ ਦੀਪਕ ਆਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ
 ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਸੋ ਰੋਹਪ ਤੇ ਤੁਮ ਸਾਰਧੇ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪਉੜੀ ਕਬਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਮਿਟੀ ਧੁੰਧ ਜਗ
 ਘਨਣ ਹੋਇਆ। ਜਿਉ ਕਰ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਸੈ ਜਪੈ ਅੰਬਰ ਪਲੋਇਆ। ਸਿੰਘ ਧੁਕੇ ਮਿਦਗਾਵਨੀ
 ਹੀਨੀ ਜਾਇ ਨਾ ਧੀਰ ਧਰੋਇਆ। ਜਿਥੇ ਬਾਝਾ ਪੈਰ ਧਰੇ ਪੂਜਾ ਆਸਣ ਬਾਪਣ ਸੋਇਆ।
 ਸਿੰਘ ਆਸਣ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਮੇਰ ਜੇ ਕੋਇਆ। ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਬਰਮਾਸਾਨ ਹੋਵੇ
 ਗੋਰਨ ਸਦਾ ਵਸੋਇਆ। ਬਾਝੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰ ਚੱਕ ਨਵ ਬੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਰਾ ਵੇਆ। ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਣਿ
 ਵਿਖ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇਆ। ੧ । ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਨਾਂ ਥਲਾਂ ਮੈ ਹਨ
 ਪਸਾਰਤਾ ਮੈ ਨਵੀਰ ਸਪਤ ਸਾਗਰ ਸਪਤ ਦੀਪਾਂ ਮੈ ਅਨਕ ਅਕਾਸ ਤੇ ਅਨਕ ਪਾਤਾਲ ਮੈ, ਪੁਨਾ
 ਪੁਨਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਈਰਖਾ ਕਰਤੇ ਤੇਵੀ ਆਤਮੀ ਭੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀ ਨੋਕ
 ਮੈ। ਜੇ ਕਰ ਕਰੋ ਕੈਸੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਦਤਾ ਯਾਦ ਕਰ ਜਬ ਵਿਗਨ ਭਗਵਾਨ ਹੀਤੇ ਪੂਜਾ
 ਦੇਖੀ ਜੀ ਸਹਿ ਤੇਈ ਰਖਾ ਕੀਤੀ। ਸੰਨਤ ਕੁਮਾਰੀ ਸਿੰਘਤਾ ਮੇ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਏਕ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਰੰਗਾਰ ਮੇ ਚਿਤ ਆਇਆ ਜੋ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਮੈ ਕਰਨਾ ਹਾ
 ਪੁਨਾ ਲੇਖ ਭੀ ਮਸਤਕ ਕੇ ਮੈ ਪਾਵਣਾ ਹਾ, ਸਿਪਦਾ ਕੇ ਭੀ, ਪੁਨਾ ਅਪਦਾ ਕੇ ਭੀ, ਅਰ ਆਦਾਸਾ ਕੇ ਭੀ
 ਪੁਨਾ ਮੇਰੇ ਪੂਜਨ ਕੇ ਤਿਯਾਗ ਕਰ ਸੋ ਵਿਸਨਾਦਕੋ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥੋ
 ਘਾ, ਪੁਨਾ ਇਤਰ ਸਥਾਨੋ ਭੀ। ਜਨ ਕਹੀ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਸੋ ਵਿਗਨ ਕਾ ਤਬ ਕ੍ਰਮ
 ਇਨ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਮੂਰਖੇ, ਮੈ ਪਿਤਾਮ ਹੋ, ਮੈ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਗਨ ਕੇ ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਪੂਜਤ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਵਿਗਨ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹਏ ਜਬ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ
 ਹੇ ਵਿਗਨ ਤੇ ਭਰਮਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪੂਜਨ ਮੈ ਜੋਕ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਮਨਾ ਕੰਤ ਜੀ ਕਰਤ
 ਭਏ, ਮਹਾਰ ਬਾਨੀ ਕਰਾ, ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਜੀ, ਮੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾ ਆਪ ਦੀ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ
 ਕਾ ਤੁਹੀ ਹਟਾਵੇ ਇਨ ਕੋ ਤੇ ਮੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਨਾ ਨਾਹ ਕਰਾਂਗਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਪੂਜਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਐਸੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਤੁਹੀ ਕਰੋ ਮੈ ਵੱਡਾ ਹਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕਹਾਂ ਮੈ ਵੱਡਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਕੋ ਕੋਈ

ਤਦਹੁ ਤੀਜਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਤਾਂ ਤੇ ਚਲੇ। ਤਸ ਕਾਸੀ ਜੋ ਆਇ,
 ਸਿਵ ਜੀ ਪਾਸ। ਤਾਂ ਸਿਵ ਜੀ ਮਨ ਮੈ ਕਹਾ ਜੋ ਕਿਹਾ ਫੂ ਮੈ ਸਜਾ ਝੁਠਾ ਕਹਾ। ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਪੈਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ। ਤਖ ਜੁਗਤ ਕੀਨੀ। ਜੀਗ ਵਿਸੇਸਰ ਨਾਥ ਵਿਸਤਾਰ
 ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਠੈ ਜੋ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ। ਤਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਹੀਨ ਅਰ ਅਰੂੜ ਹੋ ਕਰ
 ਦੋਰੇ ਅਕਾਸ ਕੋ, ਪੁਨਾ ਸਿਨਾਨੁ ਭਗਵਾਨ ਸਰਤ ਪਰ ਚੜੇ ਪਤਾਲ ਮੈ ਗਏ ਧੀਜ ਜੋ ਪਰਾ ਤੀਕ
 ਅੰਤ ਨ ਆਇਆ। ਤੇ ਮਨ ਮੈ ਵਿਆਰਿਆ, ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਨੇ, ਜੋ ਇਹ ਅਵਿਦਿਆ ਰਚਤ ਹੈ।
 ਇਸ ਕਾ ਇਹੀ ਅੰਤ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਨੇ ਕਾਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਭੀ
 ਸਿਵ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਕੈ, ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਧ ਸਤਿ ਕੀ ਹੈ। ਆ ਭੀ ਜਿਸ ਮਾਰੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸਤੇ
 ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਲਿਖੇਕ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ।
 ਇਹੁ ਨੀਸਾਨੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਰਜੇ ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਹੈ ਜੋ ਮਾਨ ਆਦਕੋ ਕੇ ਗੁਰੁ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ।
 ਜਿਸ ਕੇ ਤਮੋ ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਪਕਾ ਜਲਤਾ ਹੈ, ਸਰਪ ਸਮਾਨ।
 ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੋ ਚਲਤੇ ਜਲਤੇ ਕੋਊ ਅੰਤ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਹਾਰ ਕਰ ਸਾਖ ਭਰਨ ਨੀਏ ਨੇਤਰ
 ਕਾ ਫੂਲ ਤੇ ਗਊ ਕੇ ਸਾਥ ਲੈ ਕਰ ਸਿਵਜੀ ਨਿਕਟਿ ਆਏ। ਤਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਤ ਤਏ, ਸਿਵ ਜੀ
 ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰ, ਬਾਣੀ ਮੁਖੇ ਹੋਲਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਇਹ ਕੋਤਕੀ ਫੂਨ ਪੁਨਾ ਸੁਰਜੇ ਭੀ ਤੁਮ ਪੁਤ
 ਠੇ ਜੀ ਮੈ ਅੰਤ ਜੀਗ ਕਾ ਪਾ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤਸ ਸਿਵਜੀ ਅਨੀਕ ਬਰਨ ਸੁਨਕਰ
 ਸੁਪ ਦੇਤੇ ਭਏ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਗਤ ਮੈ ਮੰਦਰ ਸਥਾਇ ਕਰ ਤੇਰਾ ਪੂਜਨ ਨਾ ਕੋਊ ਕਰੇਭਾ। ਤੇ
 ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਕਰਕੇ। ਕੋਤਕੀ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਨਾ
 ਚੜੇਭਾ। ਪੁਨਾ ਸੁਰ ਕਉ ਭੀ ਮਨਝੁਖੀ ਕਹਾ। ਇਹ ਈਰਖਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਜੋ
 ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਜੋ ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਸਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਨ। "ਝਾੜ ਕਟਤ
 ਸਾਕਤ ਗਵਾਰਾ। ਜਿਹ ਹੀਏ ਅੰਦੁਬਾਧ ਬਿਕਾਰਾ। ਝਾੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਝਾੜ ਮਿਟਾਈ।
 ਨਿਮੁਖ ਮਾਹਿ ਨਾਨਕ ਸਮਝਾਈ"। ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਸਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈ ਕਦੀ ਤਸ ਸੂਰੂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਹਾਥ
 ਮੈ ਏਕ ਤਰਤ ਹੋਵੇ, ਅਰ ਦੂਜੀ ਤਰਤ ਸਾਗਾ ਜਹਾਨ ਬਿਚਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਤਸ ਜੋ ਤਿਸ
 ਕੋ ਟੂਟਨੇ ਨ ਦੇਵੇਭਾ। ਜੋ ਕੋਸੇ, ਜੋ ਜੈਸੇ ਕਉ ਖਿਰੀਏ ਤੈਸੇ ਮੈ ਢੀਲੀ ਤਾਰ ਕਹੀਭਾ। ਤੇ
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਇਹ ਵਿਆਹਥ ਕਾਹਜੀ ਨੀਏ ਝਗੜੇ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਿਸ ਕੀ ਕਥਾ
 ਜੋ ਸਕਤ ਹੈ, ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ, ਜੋ ਨਾਟ ਹੈ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਕਾਵ ਇਹ ਇਸ ਮੈ ਜੋ
 ਪੁਰਾ ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਦਾ ਪਾਤੂ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗ੍ਰੀਸੀ ਹੈ। ਅਜ ਪਾ ਤਸ ਦਾ
 ਹਵਨਾ ਮੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਚਾਰੇ ਦੇ ਜਿਆ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਹੋ ਤਿਓ। ਏਕ ਤਾਰ ਜੋ
 ਗੁਨਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੂਆ ਦੂਜੇ ਗ੍ਰੀਬੀ ਨ ਹੂਈ, ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਭਾਵਨ ਬ੍ਰਾਮੇ ਨਿਖਿਆ।
 ਇਤ ਕਰ ਲਿਖਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹ ਪੂਰਜ ਬਾਰਤਾ ਕਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿ ਆਏ
 ਹਾਂ। ਤਸ ਰਤਰ ਮੁਖ ਕੇ ਸਰਨ ਕਉ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਮ ਸਤਿ ਮੂਰਤੀ
 ਆਏ ਤੇ ਸਤ ਬਾਨ ਉਚਾਰਤ ਭਏ। ਤਸ ਸਾਨ ਕਰਮਾ ਪਰਤ ਧੀਰ ਬਿਸਨ ਜੀ ਆਇ

ਪਿਠ ਜਾਏ। ਤਬ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਆਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਿਨ ਕੇ ਹਾਥ
 ਮੇ ਰੋਸੀ ਗਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਮਲ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਹੁਣ ਕਰ ਧਾਰਯ, ਉਹੇ ਹੁਕਮ
 ਤਹ ਕਰਤੇ, ਲੰਬੀ ਭੁਜਾ ਪਸਾਰ ਕਰ ਮੁਨੀ ਮੀਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜਿਧਾਇ ਇਹ ਜਿਸ ਮੇ ਜੋ ਐਸੇ
 ਸਨ ਨ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ, ਹੇ ਬੇਦ ਪਾਠੀ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮੁਖ
 ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਰਫ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ ਅਰ ਕਮਲਾ ਜੀ ਤਰਫ ਪਿਠ ਕਰ ਦੀਯੋ
 ਆਦਮ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ। ਜਾਤੇ ਸਿਤ ਅਵਿਗਿਆ ਕਾ ਬਡਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਤ ਕੇ ਸਵਰਨ
 ਕਟੋਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੀ, ਲਖਮੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪੀਆਉ ਆਏ, ਹੇ ਪ੍ਰਿਯਾ। ਪੁਨਾ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਕਮਲਾ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਕਮਲਾ ਤਿਆਗੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਪਤੀ ਇਹ ਕਰਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ, ਮੇਰੀ ਤਰਫੇ ਚਿਤੀ
 ਕਰਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਨ ਭਾਗ। ਜੋ ਹੁਮਾ ਕਾ ਸਰਨ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜਾ ਤੇ
 ਆਪ ਬਿਮਾ ਬੀਰਜ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਮਹਾ ਬਰਨ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਵੇਦ
 ਜਿਧਾਇ। ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਸਭ ਮੈ ਤਮ ਰਹਿਆ ਮੇਰਾ ਹੁਆਮੀ ਕਿਸ ਪਰ ਕੇਪ ਕਰਾ। ਅਰਥਾਤ
 ਇਹ ਕੇਪ ਕੀ ਜਾਗ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾ ਤੇ ਦੁਤੀਆ ਭਾਵ ਨਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਤੋਪਾਲ ਕੀ ਦੁਮੀ
 ਬਹੁਤ ਹੈ ਸਰ ਕੇ ਧੀਰੇ ਕੇ ਹੁਖ ਮਾਥ। ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਹੀ ਜਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਸ, ਪਰ
 ਦੇਸੀ ਲਿਨਾ। ਤਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਸੁਪਤ ਪਸ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਜੀ ਭਗਵਾਨ
 ਹਸ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਲਖਮੀ ਜੋ ਦੂਧ ਸਭੀ ਹੁਆ ਨੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਪ ਪਿਲਾਇਆ।
 ਲਖਮੀ ਵਾਚ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੇਖਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਆਪ ਕੈ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਪੀਆ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ। ਹੇ ਸਿੰਧ ਸੁਤਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਭੋਜਤਾ ਹੂੰ,
 ਨਾਤਾ ਸੀਜੀ। ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਲਖਮੀ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਬਦਨ ਜੋ ਗੁਸ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਇਤਰ ਜੀਵ ਭੀ ਜੋ ਗੁਸ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ
 ਅੰਗੇ ਬਰਨ ਹੁਣ ਕਰ, ਕਮਲਾ ਕੇ ਮੁਖੇ, ਕਮਲਾ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕਰ, ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਦੇ ਤਾਂ
 ਜੋ ਓਹੀ ਬਾਰਤਾ ਭਈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਤਰੰਮੁਖ ਭਗਤਾ ਜੀ ਜੋ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਈਹਾਂ ਕਹੇ
 ਤਹ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੋ ਸਾਰਾ ਐਸਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਹੀ
 ਕਮਲ ਨਾ ਰਿਯਾ। ਭੋਰਖ ਪੁਨਾ ਹੁਮਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੋਈ ਸਰਜ ਕਰੈ ਹੋਰ ਤਿਆ
 ਇਤਨੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨ ਹੋਵੇ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸੋਚਿਓ
 ਮਸਾਂ ਜੋ ਆਪਨੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤੇ ਜੋ ਜੈਸੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ
 ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਜੋ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਆਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਅਤ ਉਹ
 ਹੁਕਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਰ ਕਰੀਏ ਉਹਾ ਵਿਸਨ ਆਦਿਕ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਉਤਰ

ਹਰੇ ਕੀ ਪੀਤ ਕੇ ਸਾਧੇ ਭਏ ਭਾਵਾਨ ਆਸੀ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਸਹਾ ਕਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰੇ ਹੈ ਜਾਪਾ ਜੇ
 ਤਾਂ ਨਖਮੀ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਹਾਂ। ਸਿਖੀ ਦੇਰ ਪੁਰ ਵਾਰੇ ਤਿਸ
 ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਏਕ ਨਿਰਮਲੀ ਸੁਆਮੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਕਾ ਭਯਾ, ਮ੍ਰੀ ਹੁਰ ਨਾਨਕ
 ਦੇਵ ਜੀ ਜੇ। ਪੁਨਾ ਸਾਧਾ ਪਾਇ ਕਾ ਸਾ ਪੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਾਠ ਛਾ ਕਏ। ਏਕ ਦੁਆਦ
 ਸਾਧਾ ਕਾ ਆਸੀ ਕਰ, ਮੁਇਆ ਏਕ ਜਨਮੁ ਪਾਇ ਕਰ, ਏਕ ਜੇਨਾ ਪਰਨ ਕਰ, ਬਹੁਕ ਟਿਕ ਨਿ
 ਰਮਲੇ ਸਹਾ। ਜੇ ਨਿਰਮਲੀ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲਿਖ ਆਇਆ। ਆਪੁ ਭਾਵਨਾ ਭਯਾਂ, ਨੈਨ
 ਭਯਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਅੰਦਰ ਜੇ ਪਿਛਵਾਹ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਨ ਦੇਖ ਲਏ।
 ਜੇ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਇਆ ਪ੍ਰਾਤ ਸਾਧੇ ਅਪਣੇ ਨਕੇਤ ਪੀਠੇ, ਤਾਂ ਜੇ ਸਾਧੇ ਨਾਨਕ ਕੈਰਤੇ ਹੈ ਟਿਰ
 ਜੇ ਅਨੰਤਾ ਦੁਆਰਨ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਇਹ ਦੁਆਇ ਪਾਠਨਾ ਆ, ਸਿਆਹ ਕਰ, ਪਰ ਨਿਖਾ ਕੁਰੀਏ ਜੇ
 ਇਹ ਜਨਮੀ ਹੁਰ ਕੀ ਜਾਇ ਪਿਛਾ ਹੈ। ਮਨੁਮੂਰਤੀ ਜਨਮ ਦੇ ਕਿਤੇ ਭਾਰਤਾ ਦੇ ਸਾਧਤੇ
 ਲਏ ਫਿਨ। ਪਿਤ ਪਾਠ ਨਾਨਕ ਪੁਰ ਸਾਧਨ ਲਹਿਪੁ। ਏਕ ਹੋਰ ਸੰਤ ਜੀ ਉਦਯੋਗ ਉਸ ਕੇ
 ਪਾਠ ਪੇ ਜਹਿਰ ਪੁਰਬੀ ਭਈ ਤੇ ਪਾਦ ਮੈ ਰਾਮ ਗਈ ਤਾਂ ਕਹੂੰ ਲਿਆਏ ਕਰਤ ਕਏ ਜੀ ਪਾਦ
 ਕਰ ਮੇਰੀਏ ਤੇ ਲਯਾ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਧੀ ਕਾ ਨਗੀ ਆਪ ਤਾਂ ਹੁਰ ਕਰ ਜੀ ਸੰਤ ਕਰਤ ਕਏ।
 ਸਾਧਨ ਜੀ ਜਪਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਹਿ, ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਭੂੰ ਜੇਨੇ ਕੀ ਲਾੀ ਤੇਨੇ ਕਰਨੀ,
 ਹੋ ਪ੍ਰੀਤਵਨੇ। ਤਾਂ ਆਸੀ ਹੀ ਕਰਤ ਕਏ। ਪਾਠ ਤਾਂ ਜਿਸ ਕੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਤ ਕਏ ਤਾਂ
 ਕਰ ਕਰ ਉਭਰ ਕੀ ਕੇਨ ਤਤੇ ਮੇ ਤਨਦੀਆ। ਸਾ ਮਾਤਰ ਉਠਾਇਆ, ਤਿਤਾ ਦੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾਂ
 ਪੁਛਿਆ ਆਪ ਤੇ ਦਰਸ ਹੁਆ ਵ ਨਾ ਹੁਆ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਰਤ ਕਏ: ਹੋ ਕਾਈ; ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਕਾ
 ਪਾਠ ਸਾਧ ਰਖ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਅਜਾਏ ਪਾਠ ਜੀ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕੈਨੇ ਪੁਛੇ ਕਨ, ਹੁਏ। ਤਾਂ
 ਕਾ ਮੇ ਜੇਕ ਆਵਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇ ਸਾਡਾ ਉਪਾ ਮਾਤਰ ਟੇਕਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ
 ਕੇ ਮੇਠ੍ਹੇ ਇਸ ਕੈਰ ਕੀ ਖਾਤ ਲਗੀ ਜਹਿਦੀ, ਹੋ ਟਾਈ। ਤਾਂ ਹੁਰ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ
 ਮਾਤਰ ਟੇਕਤ ਕਏ। ਇਹ ਸਾਧੀ ਜਪ ਮਗਰਾਪ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਪੁਰ ਕਏ।
 ਇਹ ਜੀ ਕਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਕਾਸ ਪੁਛੇ ਉਠਾਏ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪੁਛਿ ਕਰਨੀ ਪੰਜਦੀ
 ਲਿਖਏ। ਜਪ ਮਗਰਾਪੀ। ਏਕ ਕਰਤ ਜੀ ਕਏ ਹੈ, ਅਜਾਏ ਨਿਰਮਲਾ। ਪੈ, ਇਹ ਤੇ
 ਜੇ ਕਰਤ ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤੇ ਕੁਰੁਕੁਮਲੀ ਕੀ ਤਿਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ।
 ਕੇ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨ ਜੀ ਆਏ ਤੇ ਸਾਧਨ ਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤ। ਤਾਂ ਸਾਧਨ ਕਰ
 ਮਿ ਕਰ ਅਸਤਰ ਟੇਕਤੇ ਕਏ, ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਸਦ ਮਗਰਿਆ ਤਿਨਾ, ਜੀ ਕੇਰ ਜੀ ਕਾ। ਤਾਂ ਰਬ
 ਜੇਕ ਕਾ ਕਰਤ ਕਏ ਜੀ ਰਾਮ ਦਾ ਪੁਰੇ ਕੇ ਮਗਰਨ, ਜੀ ਕੇਨੇ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਾਸਦ ਕਰਏ, ਇਹ
 ਲਿਖਿ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਕਰਤ ਕਏ: ਜੇ ਪ੍ਰਾਦ
 ਕਰਨੇ ਕਰਾਂ ਪੇ ਕੇਤੇ ਕੇ ਸੋਈ ਇਹ ਹੈ, ਤੇ ਭਾਵੀ: ਜੇ ਦੁਆਪੁ ਰਾਨੀ ਜੇ ਹੁਰ ਵਾਨ

ਵਖਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈ ਜੋਈ ਲੋਭੀ ਹੈ ਤੇ ਜੋਈ ਜਮ ਕੇ
 ਭੈਰ ਜੋਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਹੁਨ ਕਰ ਸਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ। ਐਸੀ ਸਹਜ ਆਵਾਜਾ ਵਾਲੇ ਜੋ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਵਰ ਜੀ, ਹੁਨ ਭਾਏ। ਵੇਦ ਕੇ ਜਿਹਾਂਤ ਸਮਝਨ ਲੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਭਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸਹਿਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਖਿਯਾਦ
 ਹੋਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰਾਣ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ, ਕੈਲੇ, ਜੈਸੇ ਸੇਝਾ ਕਨਾ ਹੁੰਦਾ ਵਿਧਿ ਪਰਸਾਏ ਮਰਾ
 ਅਕਾਸ਼ ਤੇ। ਜਲ ਕਵਰ ਜੀ ਪੂਜਨ ਕਰ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਹਤ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਰ ਦੇ ਕਰ, ਜੋ ਸਹਜ ਤੰਤਾ ਕਾ ਜਿਹਾਂਤ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਗਾਨਾ ਮੇ
 ਨਿਵਾਜ ਕਰੇਗਾ, ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਮਿਤ੍ਰ ਧਿਆਨ ਭਏ। ਸਾਖੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦਾਸਾ
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਸਾਵਲੀ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਜੀ ਕੀ ਆਰਤੀ ਹੈ ਕਰੀ, ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਆਂ ਜੀ ਕੀ। ਜਗਨ ਮੇ ਥਾਨੁ ਰਵਿੰਦ੍ਰ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ।
 ਪ੍ਰਮ ਦੀਰਘ ਵਰਜੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਹੈ। ਐਸੀ ਜੋ ਕਦਾ ਆਰਤੀ ਆਰਤਿ ਹਰਿ ਕੀ
 ਹੋਇ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਵਦ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਂ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਪਾਤੋ ਭੀ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਣ/ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੰਦਰ ਕਨਾਰੇ ਜਾਇ ਲੈਏ, ਜਗਤ ਮਾਨ
 ਰਿਆਸ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਮਾਨ ਦੇਏ ਕੇ, ਸਾਖਰਥ ਸਦਾ ਜਿਵ ਜੀ ਵਤ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ
 ਥਾਨ ਲਾਮੀ ਹਥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੇਜਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪੀਵੇ ਏਕ ਕਲਚੁਰ
 ਰਿਸ ਕੇ ਅਵਰ ਪੀਤਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਦੀਆ ਥਾ ਜਜਮਾਨ ਪ੍ਰੇਰਤੀ ਜੇ। ਜੋ ਹੁਦਨ ਕਰਤਾ
 ਗੁਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਰਾਇਣ ਕੀ ਸਰਣ ਲੇਤਾ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਹਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ
 ਕਥਾ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤ ਅਥ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਹਜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਜਿਥੇ ਹੁਣ ਤੇਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਧਿਕ ਹੋਵਾ। ਜੋ ਸਰਣ ਪਾਇ ਕਰ ਦੇਸੇ ਹੀ ਭਯਾ। ਜੋ
 ਕਲਚੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਗੁਆਂ ਜੀ ਸਹੀਬ ਨਿਵਾਜ। ਜਹਾਂ ਜਿਹ ਤਟ ਪਟ ਭੈਏ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਰਾਇਣ ਜੀ,
 ਤਾਂ ਪੀਨਾ ਜਨ ਪਾਨ ਕਰਨ ਕਉ ਅਰਿ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਕਉ, ਸਰਬ ਜੀਵਾ ਵਸਤੇ, ਹੁਣ
 ਕੇ ਦੀਆ। ਪ੍ਰਮ ਗੁਆਂਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਰਿਤ ਮੇ ਕਲਨਾ ਕਿਆ ਫੁਰਨਾ ਗੁਆਂ ਤਾਂ
 ਸਾਨ ਦੀ ਕੀਆ ਮੀ। ਅਰ ਹੀ ਮ੍ਰੀ ਕੀਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਧਿਧ ਦੁਆਰਿਤੀ ਆ ਪ੍ਰਗਟਾ, ਤਹਾਂ ਜਾਂ
 ਪੈਦ ਐਸ ਅਵਤੰਜ, ਕਿਆ ਮੁਕਟ ਮਈ, ਪੈਠੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਗੁਪਤ ਭਏ ਤਹਾਂ ਜੋ, ਪੁਨਾ
 ਪੈਠੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਜੇ ਹੁਏ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਲਾਗਤ ਜੀ ਆਵਰ ਭਏ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋਵਾ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਕੀਰਨ ਕੇ ਥਾਨ ਮੇ
 ਪ੍ਰਾਣ ਭੇਜਦੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕੇ, ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨਮਤ ਜੀ
 ਮੀਆਂ ਤੇ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਉਦਾਸ ਜਰਤੇ ਜੇ, ਹੁਣ ਕਿਰਪਾ ਬਲ ਪਾਇਕਤਾ। ਜੋ ਸਾਵਲੀ

ਅਸ ਤੀਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਸਦੀ ਜੀਵ ਹੁਣ ਪਾਵੇ ਹੈ, ਜਨਾਨ ਪਾਠ ਕਰ ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇ
ਕਲਕਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤਹ ਸੰਜਾਰ ਖੀਰ ਹਵੇ ਪ੍ਰ ਧਨਾਢ ਨੈਨੇ ਹੈ। ਤਿਨਾ
ਆਸੇ ਮੋਹਨਾ ਰੁਪਏ ਜਵਾਰਰਾਤ ਦੇ ਵੇਰ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਪ੍ਰਭ ਜੀ,
ਇਹ ਵੇਰ ਧਨਾਢ ਹੈ। ਤਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ, ਧਰਮ ਹੀ ਧਨਾ
ਧਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਤਿਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਦਿਖਾਏ ਭਏ, ਜੋ ਕੈਸੇ।
ਜੇ ਰਮਣੀ ਜੈਕੜਾ ਨੈਦੇ ਜੋ ਵਿਅਸ ਰਾਮ ਪਰਸਾਦਾ ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਬੋੜਾ ਖਟਿਆ ਤੇ ਮਾਨ-ਬਰਕਤ
ਮਹੁਤ, ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਮੋਤੀ ਪਾਛਕੋ ਕੇ ਵੇਰ ਨੀ ਪਏ ਦੇਖੇ। ਜੋ ਅਪੇਲਾ ਨੈਦੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਅਸੇ
ਮੋਹਨਾ ਕੇ ਜੋ ਪੇਸਾ ਨੈਦੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਰੁਪਏ ਜੋ ਅਧ ਆਨਾ ਰੁਪੇ ਕੀ ਵਿਅਸ ਨੈਦੇ ਜੋ ਮਹੀਨਾ
ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਵੇਰ ਪੈਸਿਆਂ ਕੇ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਆਨਾ ਮਹੀਨਾ ਨੈਦੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਕੈਰੀਆਂ ਦੇ ਵੇਰ ਦੇਖੇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਧਰਮ ਹੀ ਧਨ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕਾ ਸਤ ਕੀ ਬਾਪੀ ਨਵਮੀ ਬਹੁਤ ਮਿਲੇਗੀ
ਆਇ। ਸਕਾਮਤਾਂ ਸਹਤ ਕਰਮਕੀਆ ਹੂਆ ਉਸੀ ਜਨਮ ਤੀ ਪੁਨਾ ਜਨਮਾਉ ਤੀ ਭਲ ਦੇਤਾ ਹੈ।
ਜੇ ਤੂੰ ਕਰੇ ਤੁਸਾਏ ਅਸਾਏ ਪਾਸ ਤੇ ਇਹ ਧਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਧਨ ਸੁਨਾ ਹੈ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ
ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿ ਜਨਾ ਕਾ ਜੀਨ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਜੋ ਅਸਾਏ ਦ੍ਰਿਰਫ
ਸੰਗ ਰਹੇ, ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ। ਇਹ ਸੋਨਾ ਰਾਂਦੀ ਕਾ ਜੋ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਕਾਗੇ ਮਤ ਵਾਲੇ
ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਇਵਾ ਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੁਢ ਮਤੀ ਮੋਰਦੇ ਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
ਸੰਤਹੁ ਕਾ ਨਾਮ ਧੰਨ ਹੈ ਇਹੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾਹਿ ਜੀ ਕਰਾ ਹੈ। ਰਮਣਾ ਨਿ ਮਾਧੇ ਰੇਇਦ
ਧਰਤੀ ਧਰ ਇਹੇ ਨਾਰ ਧੰਨ: ਕਰੀਏ। ਜੋ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭ ਜੋਇਦ ਕੀ ਐਵਾ ਜੋ ਹੁਣ ਰਾਜ ਨ
ਨਹੀਏ। ਜਹ ਕਾਬਲ ਕੀ ਕੁਢ ਜੋ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪਿਸ਼ੋਰ ਤੇ ਆਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦਾਂ ਮੇ
ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਦੇਨੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਤ। ਤਿਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਨਾਮ ਜੁਲਤਾਨਪੁਰ
ਤਹਾਂ ਤੀ ਜਲ ਪਾਠ ਕਰਨ ਕਉ ਏਰਨੀਭ। ਤਹ ਨਾਨਕ ਤੇ ਵਾਰਤ ਤਿਨ ਤਿਨ ਹੈ ਕਰ ਦੇਨੇ
ਹੇ ਚਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ। ਜਹ ਜਾੀ ਹੈ, ਤਹ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਰਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ,
ਮੇ ਜਲ ਪਾਠ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਦਿਰਸਾਟ ਦੇਖ ਤਿਨਾ ਆਸਾਨਾ
ਆਸੇ ਤਿਨੇ ਰੀਝਾ ਜਪਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਰੂਪ ਰਸਮੇ ਜਲ ਪੜੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪੁਨਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਜਲ ਪਾਠ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਫਲ ਖਾਏ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਹੁਣ ਪਾਇਆ
ਤਹਾਂ ਜੋ ਅੰਤੁ ਧਿਆਨ ਭਏ ਆਨ ਸਥਾਨ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨ ਲੀਏ ਤਹਾਂ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਪੀਏ ਜੋ ਜੋ ਤਿਨੇ ਰਸਮੇ ਮਿਲਿ ਕਰ ਕ੍ਰਿਧੇਨੀ ਹੈ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਿਆ ਅਤੇਦ
ਹੂਪ ਹੂਏ। ਆਸੇ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਟੂਡ ਭਟਿਆ ਲਿਖ ਉਪਰ ਉਦਰਪਾਰ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੁਨ ਹੂਆ।
ਜੋ ਤਹਾਂ ਜੋ ਸਨਾਨ ਪਾਠ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰੀਝਾ ਉਦਕ ਸਾਬ, ਜੋ ਸਹਦ ਚਰਦ ਦੁਖ
ਹੋ, ਜੋਤ ਤੇ ਚਰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਰਖ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।

ਦੂਰ ਦੂਰ ਕੇ ਲੋਕ ਤਹਾਂ ਆਏ ਹੈ ਮੇਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਹਾਂ ਭੀ ਜੋ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਧਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਦਭੋਜ ਹੋਰ ਹੋਰ ਤੀ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਰ,
 ਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਹੋਰ ਕਾਸਨ ਕੀ ਭਰਤ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੋਨਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਭੀ ਮੇਲਾ
 ਹੋਤਾ ਹੈ, ਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਾਨਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਕੀ ਸਵਾਰੀ ਆਦਰਵਾਰ ਕੀ ਰਾਤ, ਅਰਥ ਧੀਰੇ ਪੀਵੇ, ਆਵਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਿਮਾਂ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਧੀਰਤ ਹੈ, ਹੋ ਜੰਤ ਜਨੋ
 ਅਰ ਇਸ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਮਾਤਰੁ ਰਲ ਟੇਕੀਏ। ਤਬ ਭੇਟਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਠੇਕਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ, ਸੰਤੋ ਸਹਤ। ਤੇ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸਿੰਠ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਸੁਰਾਂ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਸਵੇ ਸੁਰਦੁਆਰੀਏ ਭੀ ਸਹਤ ਭਾਉ
 ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਜਰਾਂਵਾਨੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਭਗਵਾਨਦਾਸ
 ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਅਵਸੁਤ ਚਾਰਰ ਰਹੇ ਨਾਹੀ, ਇਕ ਰੂਪ, ਪਰ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਰੱਖੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ
 ਹਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾ। ਜੇ ਕਰ ਭਾਈ ਰਾਹਿਰ ਤਿਨ ਕੇ ਤਿਯਾ ਭੀ ਜਾਵੇ,
 ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਕਉ, ਤਉ ਭੀ ਚੁੰਢ ਕਰ ਆਏ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਨਾਹਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੇ ਜਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਿਸੀ ਰੂਪ ਪਰ ਜੋਏ ਹੁਏ ਬੇ।
 ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਕ ਕਾ ਉਸ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਸਿਰੋਧ ਥਾ। ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਮਾਨੁਖ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋਏ
 ਹੁਏ ਹੁੰਤ ਕੇ ਜਿਰੇ ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਕੇ ਤੁਹਾਦਾ ਸਾਧ ਦਰਾਏ। ਤਾਂ ਦਿਨੇ ਧ੍ਰਮਪਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਤਾਈ ਪਾਤ ਹੋਈ। ਜੋ ਉਤਵਾਇ ਨ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਫਟ ਲਿਤੇ ਜੋ ਬਡੀ ਫਟ ਹੈ।
 ਜੋ ਹਰੇਮ ਮਨਾ ਕਰੇ ਪਾਣ ਕੀ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਸੋਈ ਪਾਵੇ। ਜੇ ਕਰ ਸਾਧ ਕਰੇ ਕੇ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ ਹਕੀਮ ਮਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਹੀ ਨਾ ਪੀਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਕਰਣ ਨਹੀਂ ਰੁਖੁ
 ਰਖਤਾ ਕਰਣ ਮਾਨੇ। ਤਰੂਜ ਅਰ ਦਰਾਂ ਆਰਤ ਖਾਇਆ ਕਰੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ
 ਦਾਸ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਕੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਈ ਤੇ ਕਰਦੇ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਦਾਸਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਰ
 ਏ ਹੈ, ਅਰ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇਮ ਜੀ ਮਾਰ ਆਏ ਹੈ, ਤੇ ਸਿਕਰਾ ਰਾਜਸ ਮਾਰ ਏ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਧ ਜਿਨ ਕੇ
 ਆ ਤੇ ਜਪਨਾ ਪੁਨਾ ਹੁਕਸਤੀ ਜੀ। ਸਿਹਾਂਤ ਇਹ ਕਿਸੀ ਨਹੀਂ ਮਾਇਆ ਇਹ ਕਰਤਾ
 ਕਾ ਕੋਤਕ ਹੈ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹੇ: ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਮਾਰ ਹੈ ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਕਹੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈ ਰਾਜੀ ਹਾਂ, ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਆ ਹੈ ਮੈ ਤੇ
 ਹੁਣ ਅਕਰੇ ਅਧਿਨਾਸੀ ਹੋ। ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਾਹੀ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਕੇ ਤਾਈ ਨਾਹੀ ਹੈ। ਕੋਊ
 ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਾਇਆਯਾ, ਹੋ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ
 ਹੀਤਾ ਪੇ ਸਲੋਕ ਨਈਨੋ ਵਿਦਤੀ ਸਾਤ੍ਰਾਣੀ ਨਈਨ ਦੰਦਹਈ ਪਾਵਕ: । ਨਾਨਕੀ ਲਿਖ ਕਰੇ
 ਦਿਖੀਤੀ ਆਪੇ ਨ ਸੋਖਤੀ ਪਾਰਤ: ਜੋ ਅਧਨਾ ਆਪ ਸਾਹ ਕਾ ਆਤਮਾ ਕੋਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਟਸਤ ਹੈ।

ਪੁਨਾ ਸਾਸਤਰੇ ਕਰ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ, ਤੇ ਅਸਤੀ ਕਰ ਜੇ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
 ਅਰ ਨਪ ਜਨ ਕਰ ਕਲੇਦੀ ਕਰੀਏ ਜਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਪਵਨ ਕਰ ਸੁਕਤਾ ਕਰੀ ਉਡਤਾ ਨਹੀਂ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਜੈਸੇ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਮੋਰੀ ਅਰਾਪਤਾ ਕਿਆ ਇਸਬਤਾ ਪਈ ਹੈ, ਆਪ
 ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਜੇ ਕਰੇ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ, ਕਿਛੁ ਖਾਵੇ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ ਤਾਂ ਜੋਈ
 ਅਪ੍ਰਾਪੇ ਜੇ ਜਹਾਂ ਮਮ ਨਾ ਜਬ ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਲਾਸ ਕਰ ਕਰੇ: ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ,
 ਮਤ ਹੂੰ ਮਰਜਾਹਿ। ਤਬ ਅਵਧੂਤ ਜੀ ਕਰੇ: ਜੀ, ਮੈ ਮਰਨ ਵਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਜੇ ਪੁਨਾ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਤਪਸੀ ਜੀ। ਭਾਵ ਇਹ ਜੇ ਐਸੀ
 ਮਾਤਾ ਭਗਵੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਪੁਨਾ ਸਰਸ ਸੀਤ ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ, ਭਾਈ
 ਜਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਪ੍ਰਿਥੂ ਜੀ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਜਬ ਕੇ ਮਿਲਿ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ,
 ਵਜੀਰ-ਦਾਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੇ ਦੇਹੁਦੇ ਤੇ
 ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਜੇ ਦਰਸ ਪੂਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੰਧਾ ਵਾਲੇ ਆਦਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਜੀ
 ਹੁਈ ਰਾਮ ਟਿਕਾਇਆ ਜੀ ਮਹੰਤ ਸੀਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਇਨ ਕੇ ਨਿਜ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਜਿਆਨ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਪੁਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਰ ਕੀ ਲਾਭ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਜੇ
 ਗੁਰੂ ਇਨ ਉਡੀਕ ਜੀ ਜੇ ਹੁਣ ਆਵਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੇ ਭਾਗ ਹੁਏ ਜੇ ਆਪ ਕੇ
 ਦਰਸਨ ਹੁਏ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਟਿਕਾਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੀਤਾਂ ਸੇ।
 ਜੀ ਕੇ ਜੇ ਜੇ ਭਾਈ ਤਿਲਕਰਾਮ ਜੀ ਸੀਤ ਮੂਰਤੀ ਸੁਪੈਦ ਅਰ ਨਾਨਾ ਦਾਹੜਾ ਪੁਨਾ
 ਰਿਸਾ ਕੀ ਸੁਪੈਦ ਹਰ ਬਜਨ ਭਾਈ ਕਰ ਜਾ ਗੁਰਮ ਮਹੁਰਤ ਹੋਵੇ, ਅਪ੍ਰਤ ਵੇਨਾ, ਤਬ ਹੀ
 ਹੁਣ ਕਰ, ਜਨਾਨ ਆਦੀ ਕਿਰਆ ਕਰਕੇ, ਜੀ ਜਪੁ ਜੀ ਆਦਿਤ ਪਾਠ ਕਰਨਾ। ਅਖਰ ਮਧਾ ਰਾਈ
 ਕਰ ਉਪਾਸਨਾ। ਅਰ ਤਾ ਦੀਰਘ ਮਾਟਾ ਟਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋਧ ਕੇ, ਤੇ ਮਨ ਹੂੰ ਇਕਾਥਿਤ ਕਰਕੇ,
 ਜੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਸੀਤ ਆਤਮਾ ਜੇ ਜੀਵਨ ਖੁਕਤ ਮੁਕਤਿ
 ਅਰ ਭਾਈ ਜਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਰੇ ਸੇਵਕ ਆਤਮਾਕਾਰੀ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਪਾਠ ਵਾਰੇ ਤਨ, ਮਨ,
 ਦੰਨ ਕਰ ਆਪ ਹੂੰ ਹੀ ਕਸ ਲਵਾਵਣ ਹਾਰੇ, ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤਿਲਕ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ। ਜੇ
 ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਉਜਾਵਹ। ਤੇ ਦਧੀ ਅਰ
 ਨਵਲੀਤ ਤੇ ਦੁਹ ਹੋਰ ਫਲ ਫੁਲੇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਹ, ਪੁਨਾ ਆਪ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਜੋਈ
 ਦੁਖਾਥ ਹੁਣ ਹੈ ਜੇ ਸੀਤਾਂ ਅਰਥ ਆਇਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੋਈ ਕਾਲ ਚਰਿ ਕਰ ਸੀਤਾਂ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾ
 ਹੋਤੇ ਭਏ। ਭਾਵੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤਿਲਕ ਜੀ ਸੀਤਾਂ ਸਹਤ, ਅਰ ਨਾਨਾ ਵਾਸੀਆਂ ਸਹਤ, ਗੁਰੂ ਹੋਨਤਾਂ
 ਕਰਤੇ ਭਏ, ਤਉ ਕੀ ਸੀਤ ਜੀ, ਜੀ ਗੁਰਮਾਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਖਿਵਾ ਕਰ, ਹਲਤੇ ਹੁਏ ਅਰ
 ਮਾਤ ਭਏ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਸ ਹਰ ਤਹਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਰਮ ਸਿਧ ਰਿਸ ਕਰ ਸੇਕਰੇ

ਹੁੰ ਫੀਲੇ ਦਠੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ੍ਰੇ ਰਾਮ ਨਿਰਭਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆ ਕਰ ਦੇਖੇ ਭਏ ਹੈ, ਸਾਈਵਲ
 ਖਾਦ ਨਗਰੇ ਸੇ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਲੀਏ, ਜਾਏ ਖੇਤ੍ਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾ ਲੈਨੀ ਪੜੇ। ਏਹ ਆਪਸ ਮੇ
 ਆਪ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਆਏ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
 ਕਹੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਆਗਮਨ ਬਰਨੰਨ ਸੁਧਾਸਰ ਖੇਤ੍ਰਸੇ ਹੁਲਾਸ (੧੬) ੧੬ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ਼ਾਇ ਨਮ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨਕਮਲ ਭਯੋ ਨਮ: ਪੁਨਾ ਇਸ ਹਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਰਤ ਸਾਗਰ
 ਆਰਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਲਿਖਸਤੈ; ਖੰਡ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸਣ ਕਾ, ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ।
 ਪ੍ਰਸੰਗੀ । ੧੦ । ਦੋਹਰਾ: ਮੁਖ ਉਚਰੇ ਸਾਸਤ ਖਟ ਪਿੰਗ ਗਿਰਨ ਚੜ ਜਾਇ।

ਏਹ ਨਖੇ ਬਪਰੇ ਸੁਣੈ ਜੇ ਕਾਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਏ। ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਪ੍ਰਮਧਾਮ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ
 ਹਰ ਕੀ। ਜਿਸ ਮੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਪਤੀ ਸਗੁਣ ਮੂਰਤੀਧਾਰ ਨਰ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ
 ਲੀਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਭਾਉ ਗੁਰਹਣ ਕਰਨ ਲੀਏ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ। ਆਪ ਭੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸਭਾ ਭੀ
 ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ।
 ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਰਸਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮ ਦਾਸ ਅਰ ਵਾਸਤੁ ਏਕ। ਅਦੁਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਬਿਆਪਰ
 ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲਤਾ ਕੇ ਨਾਗਣੇ ਕਰ ਅਰੂਪ ਜੋ ਰੂਪਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਦਾਨਾਮ
 ਜੀ ਜਲਸੇ ਉਪਲ ਜੋ ਬਰਫ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਏ ਏਹ ਸਮਝਲੇ, ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ। ਜੋ
 ਜੀ ਬਰਹਮ ਬਿਆਪਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ ਧਾਰ ਧਾਰ
 ਕਰ। ੨ । ਜੋ ਕੀਸਾ ਹੈ ਬਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਅਜੂਨੀ ਜੁਵੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਅਰ ਸਤਚਿਤ ਅਨੰਦ
 ਰੂਪ ਹੈ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਤੇ ਜਾਤੇ ਕਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਜਰ ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਕੀ
 ਚੇਤਨਤਾ ਪਾਇਕਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰੈ ਹੈ ਕੀ। ਜੀਏ ਚੁੰਬਕ ਕੀ ਨਿਕਟਤਾ ਕੇ ਡੇਰਰ ਲੋਹਾ ਚੋਟਾ
 ਕਰੈ ਹੈ, ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ। ਫਿਰ ਓਹ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀਸਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਿੰਧੂ ਜਿਸ ਕੀ
 ਓਹ ਨਿਵ ਨੀਸ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਚੇਦਾਂ ਭਵਨ ਆਨੰਦ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕਰੇ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਹੈ
 ਜਹਾਂ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਕਰ। ਜੀਏ ਬਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਕੇ ਮੇਰੀ
 ਬੰਦ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਕੀ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ
 ਸਾਧਾਰ ਕੀ ਨਿਰਯਾਸ ਰਉ। ਉਤ੍ਰ। ਬਿਆਪਕਤਾ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ ਬੰਦਨਾ
 ਕਰਾ ਕਰੇ। ਜਾਤੇ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕੇ ਗਰਾਹਕ ਹੈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ। ਅਸਵਾ ਰਿਸੀ
 ਆਪਣੀ ਆਵਲੇ ਕੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਗੁਰ ਹਰਨ ਹੈ। ਰੂਪਮ ਆਸੂਨ ਸਗਲ ਸੈ ਭਰਵਾਨ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖ ਬਰਹਮ ਪਛਾਨ।

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਸਾਖਸਾਤ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਿਸੀ ਨੇ ਏਹ ਸਗੁਨ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ, ਦੇਹਾ ਜੁਗਾਸਾਸੀਆਂ ਕੀਆਂ
ਅਵਿਦਿਆ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲੀਏ ਗੁਰੋ ਸਿੱਧੇ ਹੀ। ਤਥਾ ਬਰਨ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹਰਿ ਮੂਰਤ ਜੋ
ਅਮਿਤ ਬਰਨ ਸੁਨਾਵੈ। ਪੁਨਾ। ਤਿਸ ਗੁਰ ਨੇ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿਭਤੁ ਕਰ ਮੁਖ ਸੰਚਰ
ਤਿਸ ਪੁਨ ਕੀ ਫਿਰ ਤੇਟ ਨ ਆਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਸਾਖਸਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਗਰਹ ਕਹੀਏ
ਸਰੂਪ ਹੈ। ਬਿਸਾਖਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜੋ ਵਾਤੂ ਦੇਵੀਏ ਭਾਵ ਸਹਤ ਜੋਈ ਸਾਖਸਾਤ ਜੋਤ ਰੂਪ ਨੇ
ਪ੍ਰਚਿਤੀ ਹੈ। ਏਹ ਬੰਦਨਾ ਕੀ ਰਿਆ ਬਾਧਤਾ ਨਹਿਨੀ ਹੈ, ਹੇ ਸਿਖ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪਾਗਿ।
ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੈ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਧੀਰਤ ਸਹਤ। ਜੋ ਸਤ ਸਿੱਖ ਸਹਤ ਸੁਭ ਖੇਤ੍ਰ ਤੇ ਤਿਨ ਮੇ
ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੂਆ ਬਾ। ਅਭੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਕਾਰ ਹੋਵਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮ
ਭਗਮਾਨ ਕਰ ਸੀਸ ਪਰ ਕਾਰ ਕੀ ਟੋਕਰੀ ਚਰਤੇ ਭਏ, ਸਾਧੇ ਸਹਤ। ਜਹਾਂ ਬਿਅੰਤ ਸਾਧ ਸਿੰਗਤ
ਮਾਈ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਬਿੰਧ ਜੁਵਾ ਸੁਭ ਸੇਵਾ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮ ਭਗਮਾਨ
ਹਰ ਸੰਤ ਮਹੰਤ। ਭਾਈ ਗੁਰ ਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਸਹਿਤ। ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰ ਗੁਨੀ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮਹੰਸ, ਰਾਜਾ
ਨੌਰ, ਸਰਫਾਰ, ਲੋਕ ਦੁਸਾਲ ਮੇ ਪਾਇਕਰ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਸਹਤ ਸੀਸ ਪਰ ਉਠਾਵਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਦੇਸ
ਏਤ੍ਰਿ ਸੇ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਐਰ ਭੋਖਾ ਨੇ ਸਾਧੂ ਭੀ ਜਿਸ ਤੀਰਥ
ਕੋ ਜੇਵ ਰਹੇ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ, ਉਦਾਸੀ, ਨਿਰਮਲੇ, ਨਿਰੰਗ, ਸੁਧਰੇ, ਹੋਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਨੀ ਹੈ।
ਜਹਾਂ ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਆਸਰਮ ਜੇਵਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਸਿੱਧੇ ਸਹਤ ਤੀਰਥ
ਕੀ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ, ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਹੈ
ਜੋ ਪੁਨਾ ਨੀਰ ਨਦੀ ਕਰ ਭਰਪੂਰ ਹੁਏ ਪਰ, ਉਜਲ ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਮੈ ਹਿੰਦਰ ਕੰਚਨ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ
ਹਿੰਦਰ ਸਿੰਭਤੇ ਜੇ। ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈ, ਬਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਪੈ, ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਜੀ
ਸਿੱਧੇ ਸਹਿਤ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈ ਦੇਖਣ ਕੀ ਕੁਛ ਨਿਰਭ ਬੂਹੇ ਕੇ, ਪੁਰਬ ਪਾਸੇ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਛ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਬਨਾਸੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ
ਸੁਮਨੇ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਸੁਨਨੇ ਨੇ ਲੀਏ। ਜਹਾਂ ਆਪ ਸਾਖਸਾਤ, ਸਤ-ਚਿਤ-ਅਨੰਦ ਮੂਰਤੀ
ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਪਰਾ ਸਰੂਪ, ਪ੍ਰਹਵਰ, ਨਾਥ, ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਖੀ, ਸ੍ਰੀ
ਨਿਯੰਤਾ, ਸ੍ਰਬ ਕਾ ਬੀਜ ਰੂਪ ਓਅੰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ, ਪਾਲਨ ਸਿਰਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸ਼ਨ, ਮਹੇਸ਼,
ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਰੂਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ, ਸੁਖੀਯੋਤੀ, ਸੁਵਰਤੁ ਦੇਵਨ ਕੋ ਭੀ ਦੇਵ, ਪੁਨਾ ਅਦੇਵਨ ਕੋ ਭੀ
ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਰੀਹਰ ਮੰਦਰ ਮੇ ਜਹਾਂ ਸਾਖਸਾਤ ਵਿਰਾਜਤੇ ਹੈ, ਤਹਾਂ ਸਮਝੇ ਬੈਠਦੇ ਸੇ; ਸੰਤ ਜੀ
ਹਿੰਦਰ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਗਦ ਗਦ ਹੈ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਉਪਤਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
ਰਮਣ ਕੀ, ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ, ਕਬਿਤ ਤੇ ਵੰਦ ਆਨ ਕਵੀ ਦਾ ਉਪਤਤੀ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਧਰ ਦੀਆ
ਹੀ। ਕਬਿਤ। ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਆਸ ਧਰ ਕੇ ਜੋ ਆਵੈ ਆਸ ਆਨ ਕੀ ਨਾ ਰਾਖੀ ਆਸ

ਅਮਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸ। ਭਗਤ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪਾਇਓ ਪਦ ਅਭਿਨਵਾਨਿ ਜਾਂ ਨੰਦ ਕੇ
ਹੁਨਾਸ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹੈ ਉਦਾਸ। ਬਿਯੰਤ ਜਗ ਵਿਚਿ ਅਭਾਸ ਗੁਰੂ ਸੁਚਸੈ ਬਿਸਵਾਸ ਗੁਨਨ
ਕੀ ਹਵੇ ਹੈ ਰਾਸ। ਆਪ ਕੇ ਰਹਾਇ ਉਦਾਸ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਪਾਪੁਨ ਕੇ ਹੋਤ
ਨਾਸ ਜਮ ਕੀ ਨ ਹੋਤ ਤਾਸ ਐ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ। ੧ । ਦੋਹਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਬੈਠਿਓ
ਕੇ ਤੇਲਿਓ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ। ਭਾਰ ਹੁਤੇ ਜੇ ਧਰ ਰਹਿਓ ਏ ਨ ਗਯੋ ਅਰਾਸ। ੨ । ਛੰਦ ।
ਸਰਬ ਤਸਕਤ ਰੂਪਨੰ ਸੁ ਅੰਤ੍ਰੰ ਸਰੰਭਰੰ। ਸੁਪਾਨ ਵਿਬਦੀਰ ਪਾਰਜਾਤ ਕਲਪ ਸੇਤਰੀ
ਦਿਸ਼ਟੀਤ ਪਾਪ ਨਾਨਿ ਸਨਾਨ ਮੁਕਤ ਤੇਵਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ।
। ੧ । ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਸਦਾ। ਰਨੁਖ ਦੁਖ ਹਰਨ ਸਰਨ ਪਾਪ ਤੇ ਅਨੰਦ
ਦਾ ਧਰਤ ਭੋਖਾਨ ਸੋਸ ਐ ਮਿਹੋਸ ਰਾਮੁਰੇਸਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੨ ।
ਕਰੰਤ ਜੇ ਪਦਛ ਨਾਨਾ ਦਛਨਾ ਦਿਸਗਮੰ। ਪਵਿਤ ਜੇ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤੰ ਸੁਨਿਮ੍ਰਿਤੰ ਕਰੰਜਮੰ।
ਨਗਾਏ ਚਰਨ ਧੂਰ ਕੇਸ ਪੂਰ ਰਾਮ ਨਾਨਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੩ ।
ਸੁਮੇਰ ਦੇਖ ਨਜਰੰ ਕੁਮੇਰ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਕਜਤੰ। ਫਨੀਮਨਿ ਸਜੰਤ ਪ੍ਰਭਾਤ ਭਾਨ ਕੁੰਤੰ। ਸੁਗੰਧ
ਧੂਪ ਦੀਪ ਪੂਜ ਆਰਤੀ ਕੰਰ ਸੁਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੪ । ਪਵਿਤ੍ਰ
ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤ ਨਾਵਈ। ਤੀਆ ਪੀਆ ਬਿਨੋਦ ਮੇਦਿ ਗੋਦਿ ਮੋਖਿ ਪਾਵਈ।
ਨਮਾਨ ਮਾਨ ਪਾਵਈ ਮਾਗਿਯਾਨ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਕਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੫ । ਗ੍ਰਿਥ ਪੰਜ ਹੋਤ ਪਾਠ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਪਢਿਓ ਕਰੈ। ਅਨਾਤਿ ਪ੍ਰਾਤਿ ਸਿਖ
ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਹਿਓ ਕਰੈ। ਬਜੰਤ ਸਿਖ ਭਰਿਨਾਦਿ ਸਬਦ ਸੇ ਸਦਾ ਸਗਿ। ਨਮਾਮੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੬ । ਉਤੰਗ ਬੁੰਗ ਮੰਦਰੰ ਪੁਰੰਦਰੰ ਨਿਹਜਰ ਕੈ।
ਨਰੰਦਰੰ ਮਨੰਦਰੰ ਜੁਗੰਦਰੰ ਬਿਚਾਰ ਕੈ। ਕਹੈ ਬਿਰਿਦ ਬਿੰਦਏ ਮੁਨਿੰਦਏ ਮਹਾਂ ਮੁਰੰ।
ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੭ । ਮੁਕਤ ਚਾਰ ਪਾਵਈ ਭਗਤ ਦਾਂਤ ਏਥ ਹੈ।
ਅਨੇਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਸਸੁ ਦੁਖ ਛੀਨ ਲੋਤ ਹੈ। ਪਵੇ ਜੁਯਾਇ ਆਟੰ ਜੁਗਾਟੰ
ਮਹਾਂ ਹਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੮ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਧ੍ਰੋਮ ਸੁਧਾ
ਗਿਧੁ ਗਿਧਿ ਉਭਾਰਹੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਖੰਡੈ ਗੁਰ ਤੀਰਥ ਨਿ। ਤਵਨ ਬਰਨੰਨ ਸਤਾਗਾਮੁ
ਹੁਨਾਸ। ੧੨ । ਐਸੇ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਨ ਪੂਜਨ ਅਰ ਉਪਤਿਤੀ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਭਾਈ
ਜੇ ਭਾਈ ਲਖਾ ਨਿਘ ਜੀ ਹੈ ਤਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹਰਤ, ਤਬ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ, ਤਹਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ
ਭਏ, ਸੰਤ ਸਹਤ। ਏਨ ਸਮੇ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਨਿਘ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੇ ਲਾਯੋ। ਤਿਸ
ਜੋਬਡਾ ਵਿਖੇਪਰ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭੀ ਵੇਮੁਖ ਰਹਨਾ ਪੜੇ। ਤਸ ਸੰਤ ਜੀ
ਰਹਤ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤੀਨ ਤਾਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੇ ਹਾਰੇ ਜੇ ਆਨ
ਤਾਪ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੧ । ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ। ੨ । ਘੋਖਨੇ

ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੩ । ਬੜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾ ਭੈ। ੪ । ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ।
 ੫ । ਵਿਦਿਆ ਭੁਲਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੬ । ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੭ ।
 ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਕਥਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੮ । ਇਹ ਆਠ ਤਾਪ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਕਾਮਨਾ
 ਅਧਿਕ ਹੋ ਕਰ ਕੋਊ ਗਿੱਬ ਸ਼ਸਤਰ ਪਠਨ ਭੀ ਕਰ ਲੀਏ, ਪੰਡਤਿ ਭੀ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਕਹਾਇ ਨੀਆ,
 ਸਉ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆਵੀਤ ਕੇ
 ਤਬ ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਆ ਗੁਣ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਰਾਗ। ਰਿਆ ਰਿਫ ਨਹੀ ਤਾਤਪ੍ਰਯ
 ਇਹ ਰੇਵਲ ਭਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਤਸਾ ਜੋ ਮਨੁਖ ਜਾਨੇ ਕੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਪੜ੍ਹ ਕਰ
 ਹਰਿ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਣ ਪਾਇਨ ਹੁਆ ਨਿਰਵਾਨਾ ਹੋ ਕਰ ਤੋ ਪੁਨਾ ਸੁਫਲ ਹੁਆ ਤਿਸ ਪੁਰਾ ਕਾ
 ਨਹੀ ਤੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾਸਨਾ ਭੀ ਖਾਤ ਕਰਿਆ ਹੈ, ਜੀ ਵਸਿਸਟ ਜੀ ਮੈ। ਜੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ
 ਬਚਨ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। "ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਿੰਜਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹਾਰੇ। ਜਿਹ ਭੋਜਨ ਕੀ ਹੋਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੇ"।
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਾ ਸੁਆਦੀ ਕਾ ਬਾਲ ਮੇ ਪਰੋਸ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਜਬ ਤੀਕ ਖਾਏ ਨਹੀ ਤਬ ਤੀਕ
 ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਰ ਤੁਸਟੀ ਦੇਹ ਕੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ, ਜੈਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦੀਆ ਹੈ। "ਆਤਮ
 ਗਿਯਾਨ ਨਾ ਜਾਨਿਓ ਜਿਉ ਦਰ-ਬੀਰਾਸ ਪਾਨ"। ਜੈਸੇ ਅਨਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਭਾਜਿਓ ਮੈ
 ਰੜਵੀ ਖਾਲੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੂਰਖ ਮਨੁਖ ਜਿਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੋ ਹੀਨ ਜੇ ਹੈ ਜੋ
 ਖੱਟ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸੁਨ ਕਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਤੋ ਹੀਨ ਰਹਤਾ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਕਥਨ ਹੈ। ਆਵਰੀ। "ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਬੇਦ ਭੇਦ ਨਹੀ
 ਪਾਇਆ ਸੋ ਪੜ੍ਹਨ ਕਿਸੇ ਨ ਲੇਖੀ। ਜੀਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਘਟ ਘਟ ਰਾਮ ਨ ਪੇਖੀ।
 ਉਸਤਿਤ ਕੀ ਮਨ ਕਾਖਯਾ ਰਾਖੀ ਮਾਨਹਿਮਾਨ ਵਿਸੇਖੀ। ਸੇਵਾ ਦਾਸ ਕਰਮਾਂ ਦਾ
 ਕੀੜਾ ਮਰਕਰ ਭਰਕ ਸੁਪੇਖੀ। ੧ । ਪੁਨਾ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਯਾਗ ਕਰ ਗੁਰ
 ਸੇਵਕ ਕੇ ਪਰਮ ਵਿਘਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਜਗਿਯਾਨੀ ਨੂੰ ਕਲਿਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰ
 ਪੂਰਿਆਂ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੋ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ ਸੋਈ ਬੇਦ ਕਾ ਗਿਧਾਂ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਸੇਵਾ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ ਕਾ ਸਾਧਨ ਸਮਝੋ ਐਰ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੀ ਜੋ ਰਿਫ ਸਿਫਾ
 ਬਨਣ ਕੀਏ ਹੈ ਸੁ ਤਿਯਾਗ ਕਰੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ
 ਹੈ ਏਕ ਟੇਕ ਪਰ। ਕਥਿਤ। ਲੋਕ ਬੇਦ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੋ ਪਤੀ ਬੁਝਾ ਕਉ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ
 ਸੁਆਮੀ ਸੇਵਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਇਹਨਾਨ ਦਲ ਸੰਜਮ ਨਾ ਜਾਪ ਤਾਪ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਪੂਜਾ
 ਨੇਮ ਨਤਕਾਰ ਹੈ। ਹੋਮ ਜਗ ਭੋਗ ਨਹੀ ਬੇਦ ਨਹੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸੇਵ ਰਾਗ ਨਾਦ ਬਾਦ ਨਾ
 ਸਿੰਦ ਆਨ ਦੁਆਰ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਮੇ ਏਕ ਟੇਕ ਹੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅੰਨ ਗਿਯਾਨ
 ਧਿਯਾਨ ਸਿਮ੍ਰਣ ਬਿਭਚਾਰ ਹੈ। ੨ । ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਬਿਪ੍ਰ ਬਾਦਕ ਕਾ।
 ਜੋ ਕੇਤੇ ਬਿਪ੍ਰ ਕੇ ਬਾਲਕ ਕਿਸੀ ਅਚਾਰਿਯ ਰਿਖੀ ਪਾਸ ਮਿਲ ਤਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਉ ਆਏ।

ਜੋ ਜੇਤਾ ਕਾਲ, ਬਿਪ੍ਰ ਬਾਲਕੋ ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਪਠਨ ਕਰਨ ਮੇ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਭਯਾ, ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ
 ਹੀ ਕਾਲ ਏਕ ਬਿਪ੍ਰ ਬਾਲਕ ਤੇਟਕ ਨਾਮ ਨੋ ਗੁਰਨ ਜੀ ਬਡਵਾ ਕੀ ਜੇਵਾ ਕਰਤੇ
 ਬਿਤੀਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਰਿਸੀ ਸਮੇ ਬਾਲਕੋ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਵਿਦਿਆ ਪਾਠਿ ਹੈ ਕਰ ਜੈਨੇ ਜੋ
 ਅਚਾਰਥ ਬਿਨਾ ਤਬ ਤਿਸ ਤੇਟਕ ਬਾਲਕ ਕਉ ਹਾਸੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਲਿਆ ਇਹ ਵਿਦਿਆ
 ਪੜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਾਸ ਮੈ ਖੁਰਪਾ ਦਾਤੀ ਹੈ ਤੇ ਭੁਰਾ, ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਵ ਉਤ੍ਰ ਨ
 ਕਹਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਰਬਗ ਸੇ ਖਟ ਕਰਮੀ ਸਤ ਚਿੰਤਕਵਾਨ ਤੇ ਪਰਮ ਤਪਾਵੀ। ਜੋ ਜਾਣ
 ਕਰੇ ਤੂੰ ਕਰਤ ਭਏ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਸੀਸ ਪਰ ਹਾਥ ਫੇਰ ਕਰ ਜੋ ਇਹ ਬਾਲਕ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ
 ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੂਏ। ਇਨ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਭੁਲਕਾਰ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਤੇਰੇ ਰਸਨਾਗੁ ਭਈ। ਜੋ ਐਸੇ
 ਹੀ ਭਯਾ, ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੂਆ। ਐਸਾ ਪੰਡਿਤ ਭਯਾ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਦੇ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਸਹਤ।
 ਗੁਰ ਜੇਵਾ ਕਾ ਅਧਕ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਜੋ ਕਰ ਜਾਣੇ ਤੇ। ਅਭੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ।
 ਤਬ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਾਨੋ ਪਰ ਸੀਸ ਧਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਤਾਂ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰ, ਸੀਸ ਪਰ ਹਾਥ ਕਮਲ ਫੇਰਿਆ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਤੂੰ ਕਾਟ ਨ ਕਰ
 ਜਿਸ ਗ੍ਰਿਥ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਕਸਨ ਕੀ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ, ਹੋ ਭਾਈ। ਹੋਰ
 ਤੈਨੇ ਰਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਥਨੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋ ਜੋ ਫੈਕੀਆਂ ਹੈ। "ਕਥਨੀ ਕਹ ਭਰਮ ਨਾ
 ਜਾਈ। ਸਭ ਕਥ ਕਥ ਰਹੀ ਨੁਕਾਈ। ਜਾਂ ਕਉ ਕੁਰਮੁਖ ਆਪੁ ਬੁਝਾਈ। ਤਾਂ ਕੋ
 ਕਿਸੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ।" ਰਿਦੈ-ਮੋਰ-ਮਸਵਾਣੇ ਕਰਮਨ ਤਿਨਕਾ ਮੂਰ ਵਰਗਾ ਹੋਇ ਰਿਯਾ
 ਹੈ। ਕਿਛ ਕਸਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਪਾਵਨੇ ਕਉ ਏਕ ਤੁਰ ਭੀ ਸਹਤ ਹੈ।
 "ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਗਰਭ ਨਾ ਬਾਧੈ"। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਪੁਨਾ ਤਤਵ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਾਲੀ ਬੁਧ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਤਮ ਦਿਸ਼ੈਨੀ। ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਵਾਰੇ
 ਨਿਰਕਾਮ ਪੁਰਾ। ਸੁਭ ਗੁਣੇਕੀ ਤੇ ਸੁਖ ਕੀ ਖਾਣੀ ਹੋ ਜਾਏ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ
 ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਸਤਿ ਜੀ ਧਿਆਨਾ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੂਏ, ਮਾਨੇ ਕਰ। ਭਾਈ ਨਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਕੀਸਰ
 ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਆਦਰ ਕਰੇ, ਗੁਰ ਸਵਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ
 ਨਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਯੋਗ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਵਿਜੇਗ ਕਾ ਸਮਾ ਜਾਨਕਰ ਸਤਿ ਰਾਜ
 ਅਭੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੋ ਭਗਵਨ, ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਹੋ ਤੇ ਇਸ ਦੇਹ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ
 ਵਿਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੂਰਤੀ ਹੋ। ਜੋ
 ਐਸੇ ਹੀ ਹੂਆ ਸ੍ਰੀਰ ਸੁਬੰਨ ਹੀ ਛੂਟਾ ਸਤਿ ਕੇ ਨਿਰਾਇ ਹੋਤੇ। ਤਬ ਸਤਿ ਜੀ, ਸ੍ਰੀਰ ਕੀ ਜੋ
 ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਬਿਧਿ ਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰਤ ਭਏ, ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਜਾਧੂ ਕੀ ਤੇ ਸੁਖਾਨੀਦ
 ਆਦੀ ਮਹਾਜਨ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕਹ ਰਹੇ ਜੋ ਧਰਮਜਾਲਾ ਆਪ ਲੇਵੇ ।
 ਪਰ ਸਤਿ ਜੀ ਇਹ ਸਿਰਲਪ ਨ ਗੁਰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰਬੰਧ ਕਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੈ

ਨਿਰਬੰਧਨੇ ਪੁਰਸੇ ਕਉ। ਆਸਾ ਪਰਮ ਦਖਲ ਨਿਰਾਸਾ ਪਰਮ ਮੁਖਯੀ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰਾ ਗ੍ਰੰਥ ਗ੍ਰੰਥ ਉਤ੍ਰਾਸਤੀ ਗੁਰਮਤਰ ਖੰਡੇ ਵਿਦਿਆ ਸੰਤ ਵਿਦੇਹਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ
 ਅਠਾਰ੍ਹਸੇ ਹੁਨਥਾ: । ੧੮ । ਏਕਾ ਗ੍ਰੰਥ ਬਰਮਾਨੇ ਤਿਸਾਂ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੈਠੇ ਸੀ।
 ਪੁਨਾ ਕਈ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਹੇ ਮਹਾਬਨ ਭੀ ਜੇ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਸੁਖਾਨੀਦ ਜੀ, ਆਦਿ
 ਨੇ ਕਰ, ਚੜ੍ਹ ਜੇ ਜਨ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰ ਸਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਇਸ
 ਸੀਮਾ ਆਪ ਦੂਰ ਜਿਥੇ ਅਜਾਭਾ, ਹੇ ਭਗਵਨ! ਐਰ ਜੇ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਦਿਕ ਜੀ। ਕਈ ਦਤਾਤ੍ਰਿ, ਸ਼ਿਵਚਾਰਯ ਜੀ, ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਆਦਿ
 ਸਿਵ ਜੀ ਹੇ ਭਏ ਹੈ। ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ੀ ਦੇਵਤਾ ਨਾ ਅਵਤਾਰ, ਕੋਈ ਰਿਸ਼ੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ। ਜੇ ਹੇ
 ਭਗਵਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੇ ਸੂਰਜ ਵਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੋ, ਆਦਿ ਦਿਆ ਰੂਪੀ, ਰਾਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਦਿ,
 ਅਰ ਭਰਮ ਰੂਪ ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ, ਅਵਤਾਰੇ ਮੇ ਭੀ ਮਹਾਂ ਮਣੀ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰੀ ਜੇ
 ਜੇ ਇਹ ਲਿਖ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾ ਹੋ ਕਰੇ ਜੀ, ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਮਹਾਂ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਮਰਬ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ
 ਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੇ ਐਸਾ ਸਾਤ ਪੁਰੀਆ ਸਤਰ ਰਾਖ ਤੇ ਅਨਕ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ
 ਤਟ ਮੇ ਨਾਹੀ। ਜਹਾਂ ਐਸਾ ਨਾਮ ਕਾ ਪੁਰਾਪ ਹੋ ਵੇਰਾ ਹੈ, ਅਖੰਤ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਪੁਨਾ
 ਦੁਖ ਭੁਖ, ਦਾਨਿਦ ਹਾਲਦੁ, ਕਾਲ ਕਰਮ ਗਤੀ, ਕਠਨ ਨਾਨਾ ਵਿਘਨ, ਅਘ ਐਘ, ਅਨਕ ਪਾਪ
 ਦੁਰਮਤਤਾ ਆਦਿ ਇਹ ਭਏ ਮਿਗਾਂ ਹੇ ਜੇਵਨਾ ਨਾ, ਸਮੂਹ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ
 ਹੀ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀਏ ਹੋਇਆ ਇਹ ਨਾਨ ਵਿਘਨ ਪਾਪ ਸਭੀ ਤਾਤ
 ਕਾਲ ਦੂਰ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਲਿਖ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ, ਹੇ ਸੰਤ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੋ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰਨੇ ਤਿਨਾ ਜਨਾ
 ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਉਤਰ ਹੈ ਜੇ ਸਹਤ ਕਏ। ਹਰਿ ਜਨੇ ਬਾਚ। ਸੁਨੇ
 ਹੈ ਗੁਰ ਅਜਨੇ ਕੇ ਸਮੂਹ, ਸੁਵਣ ਯੋਗ ਕਾਧਾ, ਪੁਨੇ ਰੂਪ, ਪੁਨ ਮੂਰਤੀਆਂ ਕੇ ਤੁਾਏ ਰਿਦੇ
 ਗੁਰ ਸਾਸਰੂਖਾ ਸਰਸਾ ਸੁਕਤ ਦੇਖ ਕਰ ਆਸੀ ਕਰਨੇ ਚਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਕਹੂੰ ਪੁਰਾਣ ਤਰ
 ਇਹ ਕਥਾ ਪੁਰਾਤਨ ਕਾਨ ਕਰੀ ਹੈ, ਗੁਰ ਜਨੇ ਨੇ। ਹਰਿ ਅਨੰਤ ਹਰਿ ਕਥਾ ਅਨੰਤਾ।
 ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬਨ ਮੇ ਆਏ ਤੇ ਪਿਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਤੇ, ਅਰ ਪੰਚ ਬਟੀ
 ਆਕਰੇ ਜੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਉਪੰਤ ਸੀਤਾ ਜੀ ਨਾ ਵਿਯੋਗ ਹੂਆ ਹੈ, ਨੇਤ ਅਨੁਸਾਰ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰੇ ਦੁਦਨ ਕਰਤੇ ਫਿਰੇ ਹੋ, ਬਨਮੇ। ਪੁਨਾ
 ਕਈ ਮਹਾਤਮਾ ਰਿਖੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਸੀਤਿ ਆਤਮਾ, ਭੀਲਨੀ ਜੇ ਆਦਿ ਕੋਰਕ।
 ਤੇ ਆਪ ਪਰਮ ਵਿਖੇਪ ਰੂਪ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ।
 ਅਹੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰਨੇ ਜੇ ਸੁਖ ਅਰ

ਸੋ ਸਾਂਤਿ ਦੂਪ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸਾ ਵਿਖੇਪ ਵਿਘਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਗੇ ਭੀ ਇਹ
 ਵਿਘਨ ਵਿਖੇਪ ਕਈ ਘਰ ਗਾਇਆ। ਕਿਆ ਅਨੰਤ ਸਿਸਟੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕਲੇਸ ਕਉ ਪਾਵਹੀ।
 ਕੋਟਾਂ ਕੋਟ ਸੀਤਾ ਤੇ ਆਦ ਨੈ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸਾ ਦੁਖ ਕਲੇਸ ਮੈਨੂੰ ਕਹਾਂ ਸੇ ਭਯਾ ਹੈ।
 ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਇਕੰਤ ਕਰ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਖਾਰਤਾ ਸਮਝਤੇ ਭਏ। ਅਹੋ ਇਸ ਦੁਖ
 ਕਲੇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਚੰਦ ਹੀ ਹੈ। ਸਰਬ ਉਪਾਧੀ ਕਾ ਮੂਲ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਚੰਦ
 ਨਿਨਾ। ਜੋ ਕਲੰਕ ਹੈ ਤ ਚੰਦ ਹੀ ੋ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਖਈ ਰੋਗ ਹੈ ਤੇ ਚੰਦ ਹੀ ਮੈ। ਗੁਰ ਦੇਹ
 ਹੈ, ਕਿਆ ਗੁਰ ਤਨਪਾ, ਕਉ ਚੰਦ ਹੀ ਸੇਵਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚੰਦ ਹੀ ਮੈ ਵਧਨਾ ਘਟਨਾ ਹੈ
 ਤੇ ਗਾਹੂ ਦੈਤਰ ਕਰ ਗੁਸਣਾ ਚੰਦ ਹੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜਗਤ ਮੈ। ਫੇਰ ਏਕ ਸਮੇ ਦੇਵਤਿਆ ਕੋ
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੈਤਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸੁਹਮਤ ਧਾਰ ਫਰ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਇੰਦ੍ਰ
 ਸਭਾ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ ਪਤੀ ਜੀ ਆਇ ਨਿਕਸੇ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ ਜੀ, ਜੋ ਨੀਨਾ ਹੈ
 ਉਦਰ ਜਿਨ ਕਾ ਤੇ ਏਕ ਰਦਨ ਸੁਖਸਦਨ ਹੈ। ਗਾਰ ਹੈ ਕੁਜਾ ਜਿਨ ਕੀ ਭਯਤੇ ਕੇ ਚਾਰੇ ਤਰਫੇ
 ਵਿਘਨ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ। ਮੁਖ ਮਸਤਕ ਪਰ ਜਿਨ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਕੰਠ ਮੈ ਤੇ
 ਨਾਗ ਹੀ ਕਾ ਸੀਸ ਹੈ। ਏਕਦਾਂਤ ਲੰਬਾ ਧਾਰਰ ਨਿਕਸਿਆ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ ਮੂਸੇ ਕੀ ਸਵਾਗੀ ਮਹਾਂ
 ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਭਾ ਮੈ ਹੀਸਤਾ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਾਨਨ
 ਜੀ ਕੋਪ ਕਰ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਪਨੀ ਹੁੰਦ੍ਰਤਾ ਦੇ ਅਭਿਆਨ ਪੁਨਾ ਅਸਾਭੀ
 ਕਰੂਪਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਤੂੰ ਹਸਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਹੁੰਦ੍ਰਤਾ ਤੇ ਕਰੂਪਤਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ
 ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਹੀ। ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ, ਤਥਾ ਸੋ ਧਨ ਰਹਾ ਹੈ। ਜੋ
 ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ। ਅੰਤਰ ਧਾਰਰ ਕੀ ਜਾਨਨੇ ਗਾਰਾ ਤਿਸ ਨਾਰਾਇਣ ਤੇ ਭੁਲ ਕਰ ਸੋ ਤੂੰ
 ਹਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਹਸਿਆ ਹੈ, ਮੂਹਪਤਾ ਕਰਕੇ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਲ
 ਜਾਇ ਤੇਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਰੂਪ ਤੇ ਕਰੂਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਫਸਨ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੋ
 ਕਲੰਕ ਲਗੇਗਾ ਤੁਰਤ ਹੀ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਹੀ ਸਭਾ ਮੈ ਗਾਰਾ ਕਾਰ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ
 ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨਜਾਇਮਾਨ ਹੋਇਕਰ ਆਪਣੇ ਭੀਤਰ ਰੂਪਤ ਹੋਗਿਆ। ਜਗਤ ਮੈ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਨਾਹੀ।
 ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਨਿਨਾ ਐਲੀਆਂ ਜੋ ਅਨ ਆਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨ ਮੈ ਰਸ ਨਾ ਪੜੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਤ ਭਰ
 ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੈਸੇ ਤੁਰੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਕਰ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾ, ਮੀਨ ਕੇਤੂ ਸ਼ਨੁ ਜੋ ਸਿਵਜੀ ਹੈ,
 ਤਿਨ ਕੇ ਸੁਤ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ ਨਈ। ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ ਜੀ ਪਾਸਤੇ ਸਰਾਪ ਧਿਆ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਨਾਇਕ ਜੋ ਗਿਰਜਾ ਨੰਦਨ ਹੈ ਜੋ ਧਿਆ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਦਰੋ ਕੀ ਰੋਥ ਕਾ ਜੋ
 ਏਕ ਦਿਨ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਤ ਸਪੇ ਮੈ ਜੇਤਾ ਕਾਲ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਕੋ ਦੇਖੇਗਾ ਸੋ ਕਲੰਕਤ ਹੋਵੇਗਾ,
 ਹੇ ਦੇਵਤਿਓ। ਸੋ ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਕੇਤੂ ਪੁਰਸ ਪਥਨਾਇ ਕੇ ਮੁਖ ਦੇਖੇਗਾ ਕਲੰਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਚੰਦ
 ਜੋ ਦੇਖੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸੀ ਦਿਨ ਇਨ ਕੋ ਸਰਾਪ ਹੁਆ ਹੈ, ਦੇਵ ਲੋਕ ਮੈ। ਵਿਘਨ
 ਨ ਹਰਨ ਹਾਰੇ ਸੁਖ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਏਕ ਰਦਨ ਜੋ ਦੁਖ ਰਦਨ ਹੈ, ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ

ਗਿਰਜਾ, ਸੁਨ ਕਰੀਏ ਫਰਸ਼ਿਦ ਹੋਰ ਸਰਸਦਾ ਪਾਸ ਦੇਤੇ ਠਏ। ਤਦ ਚੰਦਰਮਾ ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ
 ਨਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ, ਪੁਨਾ ਜਾਤ ਮੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ
 ਐਸੇ ਐਸੇ ਦੂਸਨ ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਅਪ ਭੀ ਸੀਤਾ ਸਿਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਸੋਕੇ ਅਪਣੀ ਕਿਰਣੇ ਸਾਥ ਚਲਯ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਐਰ ਚਿਰਨੀ ਕਾਤਾ ਅਕਵਾ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ ਸਾਜਤਾ ਹੈ, ਅਪਣੀ ਅਗਨੀ ਕਵ,
 ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਅਗਨ ਕਰ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਤਿਯਾਦਿਕ ਅਨੰਦ ਦੂਖ-ਸਹਤ ਜਗਤ ਮੇ ਦੂਖਨ
 ਰੂਪ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਚੰਦ ਹੀਨਾ ਘਾਟ ਕੀਤਿਆ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਰਾਮ ਮੈ
 ਤਾਂ ਕਲੰਕ ਕਸ਼ਟ ਕੋਊ ਨਹੀ। ਇਹ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਾਂ ਜਪਨੇ ਵਾਰਿਆ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ ਜੋਰਾਸੀ ਕੇ
 ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਨਾ ਸਭਾ ਦੁਖੋ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਕੇ ਜਪਨੇ ਵਾਰਿਆ ਕੀ ਰਚਨ ਕਮਲੋ ਕੀ ਰਜ ਸੂਤ ਲੋਕੋ ਕੋ ਪਾਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ
 ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਆਪ ਰਾਮ ਹੋ ਕੇ ਏਤਾ ਕਸ਼ਟ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੁ
 ਕਸ਼ਟ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਚੰਦ ਮੇ ਹੈ, ਰਾਮ ਮੈ ਨਾਹੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਕਾ ਵਾਰਕ ਹੈ। ਜੋ ਜੋ
 ਦੁਖ ਧਾਨ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਨੈ ਕਰ ਖੁਭੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਚੰਦ ਹੀ ਕਵ ਹੂਆ ਹੈ। ਅਬ ਤੇ ਰਾਮ ਮੇ
 ਚੰਦ ਕਲੰਕ ਲਗਾ ਸੋ ਲਗਾ। ਭੁਗਾਂ ਨੇ ਜੋ ਰਹ ਦੀਆ ਸੋ ਧਰ ਦੀਆ। ਫੇਰ ਕਨਕੁਡ ਮੇ
 ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਕੁਨ ਮੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਚੰਦ ਕੀ ਜਗਾ ਦਾਸ ਪਹਾਵੰਗਾ। ਨਿਯੰਤਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਆਪੇ ਪੁਨਾ ਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰਦੁਆਰਿਓ। ਤੇ ਮੈ ਪ੍ਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵੰਗਾ, ਬਦਪ ਮੈ ਸੁਖ ਸਰੂਪ
 ਹੋ ਸਦਾ। ਇਹ ਉਪਾਸੀ ਚੰਦ ਦੀ ਹੈ ਦੁਖ ਕੀ। ਸੋ ਮੈ ਦੂਰ ਕੀਯਾ। ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ
 ਉਸਤਤੀ ਕੇ ਅਨਿਕ ਪਦ ਬਨਾਵੰਗਾ ਗੁਰ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ। ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਪਣਾ ਆਪ ਭੀ ਜਪੇਗਾ।
 ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਐਰ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਭੀ ਜਪਾਵੇਗਾ ਤਿਨ ਕੇ ਜਨਮ ਮੁਣ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ
 ਲੀਏ। ਇਹ ਸੂਰਜ ਈਸ ਤੇ ਸੋਢ ਈਸ ਹੋਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੁਨ ਮੇ ਮੈ ਰਾਮਦਾਸ ਨਾਮ ਰਖਾਵੰਗਾ।
 ਇਸ ਕਿਹ ਪਿਤਾ ਦਸਰਥ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਭੀ ਮੈ ਪੁਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਗਿਰਹ ਮੇ
 ਨੀਨਾ ਕਰੀਗਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਭ ਜਨੇ, ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸੁਖ ਇਛਤ ਆਨੇ ਉਤਰੇ ਹੈ। ਰਾਮ
 ਚਿੰਨ੍ਹ ਚੰਦ ਪਦ ਹਟਾਇ ਕਰ ਤਰਾਂ ਦਾਸ ਧਰ ਦੀਆ। ਅਖਰੋ ਸੋ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ
 ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਭਏ, ਦਾਸ ਹਿਤ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸਭੀ ਨਗਰ ਨਾਗਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਕਰ
 ਮੁਖੇ ਜਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ, ਸੰਤੋ ਕੇ, ਅਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸਾਡਾ ਸੰਸਾ ਐਸੇ
 ਭਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੀਬ੍ਰ ਪਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰ ਸੂਕਾ ਪੀਘਲ ਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੋ
 ਕਹਾਂ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਬੁਨੀ ਧੰਨ ਨਿਆਇਕਰ। ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ
 ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਨੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਕਾ। ਨਾਹੀਤ ਕੇ ਪਤੀ ਨੇਕ, ਸੋਢੀ, ਗੀਗਾ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੂਏ
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਪੀਦਵਾਲ ਮੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਤ। ਤਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਨੰਦਨ ਸੀਸ ਪਰ ਟੇਕਰੀ ਮਿਤਕਾ
 ਕੀ ਉਠਾਈ ਹੂਈ ਤਿਨੋ ਦੇਖੀ। ਸੋ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਤੈਨੇ ਸੋਢੀਆਂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੋਇਆ।

ਸੁਸਰਾਲ ਘਰ ਭੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਤੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਬ ਭਗਤ ਢਲ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਾ ਜੈ ਨੇਕੁ ਮੀਰੋ।
 ਜਹ ਨੈਣ ਮੂੰਦੇ ਸੋ ਕਿਆ ਦੇਖਤੇ ਭਏ ਸੋ ਸਾਖਆਤ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ
 ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਸੀਤਾ ਸਹਤ। ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪਰ ਟੋਕਰੀ ਨਹੀ ਸੋ ਛਤ੍ਰ ਝੁਨਤਾ ਦੇਖਤੇ ਭਏ।
 ਤੇ ਸਕੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਿਵ ਗੁਰਮਾ ਆਦਿ ਪੂਜਨ ਪੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਸੁੰਦਰ ਸਲੋਕ ਬਨਾਇ ਕਰ ਜੈਦਾਂ ਸਹਤ। ਉਤਮ ਸਲੋਕੋ ਕੀ। ਜੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਮੁਕੰਦ ਹੈ
 ਸੁਆਤੰਤਰ। ਇਕ ਭਗਤ ਕੇ ਅੰਧੀਨ ਹੈ। ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਰੂਪ ਤੇਤਾ ਮੈ
 ਗਰਿਆ। ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ ਪੈ ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਨੰਦ ਨੰਦਨ ਬਾਸਦੇਵ ਭਏ ਹੈ।
 ਅਥ ਕਨ ਮੈ ਕਾਨੂ ਨੰਦਨ ਪੁਨਾ ਫੇਹੂ ਨੰਦਨ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਜੈ ਕੇ ਤਾਤ ਬਨੇ। ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸ
 ਹਰ ਦਾਸ ਕੇ ਫਰਜੰਦ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈ ਦਸਰਥ ਰੂਪ ਸੇ ਜੈ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਸਿਧ ਕਰਨ
 ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਚੀ ਆਪ ਕੇ ਹੀਦਨਾ ਹੈ ਧਾਰੀਦਾਰ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤਬ ਸੋ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕਰ
 ਐਸੇ ਸਰਬਤ ਅਪਨੀ ਕੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ, ਖਿਮਾ ਯੋਗ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ
 ਜਰਨੇ ਕਮਲੋ ਕੀ ਪਦਾਸ ਮਸਤਕ ਨਾਇਕਰ ਸੋ ਲੋਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਭਏ। ੧ । ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਣੇ ਬੇਦ ਕਾ ਜੋ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ
 ਹੇ ਉਸਤਤੀ ਮੈ। ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੀਏ। "ਜਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਨ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜੀਪਹਿ ਕਰ
 ਬਰਿਤ ਚਾਉ। ਅਨੰਦ ਨਿਤ ਮੰਗਨ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਸੀਸਾਰ। ਸੀਸਾਰ ਸਫਲ ਹੀਰਾ ਗੁਰ
 ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਸਨ ਪ੍ਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਤੇ। ਜੀਤਹਿ ਜਮਨੋਕ ਪਤਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਈ ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਵਗੁਨ
 ਗਿਆਨ ਰਤੇ। ਰਾਖੀਸ ਤਿਲਕ ਸੰਦਰ ਦਸਰਥ ਘਰ ਪੁਨ ਦੰਡਹਿ ਜਾਕੀ ਸਰਨੀ। ਸਤਿਗੁਰ
 ਗੁਰ ਸੇਵ ਅਨਖ ਗਤ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤਾਰਣ ਤਰਣੀ।" ਭਾਵ ਇਹੁ ਓਹੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਹੀ ਦਸਰਥ ਨੰਦਨ ਹਰਦਾਸ ਨੰਦਨ ਭਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੋਦ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੀ
 ਲੋਕ ਕਹਤ ਭਏ ਜੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਹਮਾਚੀ ਅਥ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਭਈ ਹੈ, ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਕਰ ਭੀ।
 ਅਥ ਕਹਤ ਭਏ। ਧੀਨ ਧੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ, ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਤੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣ ਸਤ ਸਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ ਨਖਮੀ ਕਾਤਿ। ਤਬ ਸੀਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸੀਤ ਸਵਜਨਾ ਕੇ। ਜੈ ਹੋਦ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਹੇ ਉਸਤਤੀ ਮੈ। ਜੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੈ ਕਰਮ ਹੈ ਅਥ ਕਾਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਤੇ
 ਮਰਣ ਹੈਪਾਅ ਤੇ ਧੂਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਅਧਿਆਨ ਹੈ, ਧਿ ਤੇ ਮੋਖ ਹੈ ਗਾਏ, ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਹੈ।
 ਧਮੀ ਤੇ ਅਧਮੀ ਹੈ, ਸਿਧੰਤਾ ਤੇ ਅਸਿਧੰਤਾ ਹੈ, ਸੁੰਦਰਾ ਤੇ ਅਸੁੰਦਰਾ ਹੈ, ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਦੈਤ।
 ਸਰਮ ਤੇ ਆਧਰਮ ਹੈ ਜਮ ਕੇ ਕਾਲ ਹੈ ਸੁਰਜ ਤੇ ਨਰਕ ਹੈ ਚੈਨੰ ਤੇ ਰਾਮਣ ਹੈ।
 ਇਹੁ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਆਲੇ ਭੈ ਸਹਤ ਹੈ ਕੇ, ਦੇਵੇ ਆਪੈ, ਕਰ ਜੋਤ ਕਰ ਹੇਨਤੀ ਪੜੇ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਜੈ ਹੇ ਅਸਾਏ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੈ ਆਗੂ ਕੁਕਮ ਹੋਵੇ ਸੋ ਰਾਮ ਕਹੈ।

ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਨਉ ਨਿਥੀ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਰਮਾਰੇ ਕਰਤਾ ਹਮ ਤਿਸ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ
 ਹਿਰ ਅਪਕਾ ਕਿਰਪਾ ਕਟਾਖ, ਹੇ ਭਗਵਤ। ਪ੍ਰਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥੇ। "ਮੇਰ ਮਨ ਵਿਵਸ ਕੀਓ
 ਕਮ ਰਹ ਕੇਸ ਪਛਾੜਿਓ। ਕਰੋਧ ਬਿੰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਲੇਤ ਅਪਮਾਨ ਸੋ ਝਾੜਿਓ। ਜਨਮ ਰਾਹ
 ਕਰ ਤੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਸੋ ਮੰਨੇ। ਭਵਸਾਗਰ ਘਰਿ ਜਿਖਤਾਰੇ ਹੁ ਪ੍ਰਾਨੇ। ਸਿਰ ਅਤਪਤ
 ਸਾਥੇ ਤਖਤ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤ ਪਲ। ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਮਰ ਸਲਭਣ ਤੂੰ ਅਟਲ ਰਾਜ ਅਭਾ ਦਲ"।
 ਦੋਹ ਕਹਿਦੇ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਗੁਰ ਬੀਰ ਮਹਾਂ ਜੋਧੇ ਹੋ। ਹੇ ਦੇਵ ਮੇਰੇ ਤੂੰ
 ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਤੁਸਾਂ ਆਵੇਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈ, ਪ੍ਰਿਥਨਾ, ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਬਲ ਡਿਛ ਨਹੀਂ ਦਲਦਾ। ਕਮ ਨੂੰ
 ਤੁਸਾਂ ਕਿਰਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਤੇਸੇ ਕੀਸਵਤ ਪਛਾੜ ਦੁਇਆ ਹੈ ਦ੍ਰੁਪਥ। ਕਰੋਧ ਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਥੀਡਿਆ
 ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇ ਜੀਤਾ ਸੀ ਕਰੋਧ ਕੁਝ ਜਹ ਇਦਰ ਨੇ ਕਮ ਕੇ ਭੇਜਾ ਸੀ
 ਅਪਣੇ ਭਰ ਕਰ ਕਿਥੇ ਤਪ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸੁਰਹ ਹੀ ਨਾ ਆਓਟ ਨੇਵੇ। ਤਬ ਕਾਮ ਆਇਕਰ
 ਧੀਰ ਦਿਤ ਲੋਕਰ ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਮੀਰ ਕਰਤੇ ਨਾਨਾ ਸੁੰਦਰ ਅਛਰਾਂ ਮਦਨਕਾ ਆਦਕ। ਸੋ
 ਪ੍ਰਿਥਾਰਿਆ ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸੁਮੇਰਵਤ ਰਹੇ। ਤਿਤ ਕਰ ਨਾ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਕਾਮ
 ਕੀ ਕਮਨਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ, ਆਪ ਉਨ ਕਉ ਸੁੰਦਰ ਪਚਾਰਥੋ ਕਰ ਪਸੰਨ ਕੀਆ ਜਾਤੇ
 ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਢੇ ਅਤਿਬੀ ਆਏ ਹੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਦੁਹ ਕਾਮ ਰਾਹ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਦੇਵ,
 ਮੇਰਾ ਜੀਤਨਾ ਤੇ ਸਿੰਧ ਕਾ ਤਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਜੀਤ ਕੇ ਕਿਆ ਸਿੰਧ ਤੁਕੇ ਧੋਤਰ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਸੋ ਕਰੋਧ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇ ਜੋ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਭਾਂ ਜੀਤਾ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਕਰੋਧ
 ਨੂੰ ਭਾਂ ਜੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨੇ, ਐਸਾ
 ਜੋ ਕਰੋਧ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਿੰਨ ਬੰਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਜੋ
 ਸਕਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਭਵੰਟੇਵੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਕਟਕ ਹਰਨ ਕਥ। ਹਟ ਜਾ ਚੇ ਠੀਰ
 ਸਤ ਸੰਕਤ ਸੇ। ਸੋ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਬਰ ਬਰ ਕਾਪਤਾ ਭਾਗ। ਕਰਾਂ ਜਾਇ ਹੁਕਿਆ ਕਲਿਜੁਗ
 ਕੇ ਰਾਜਾ ਲੋਗ ਤੇ ਧਨਾਢਿ ਇਹ ਭਏ ਪ੍ਰਾਤ। ਤਿਨ ਕੇ ਦਿਏ ਰੂਪ ਕੀਦਵਾਂ ਮੇ ਜਾ ਹੁਕਿਆ।
 ਅਥਾਤ ਇਹ ਸਭੇ ਪਤੀਆ ਕੇ ਸਹੁਤੀ ਲੋੜ, ਇਛਾ, ਭਹਿਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਦੋਹ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
 ਦਾਸ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਝੂਲਤਾ ਹੈ ਸਭਾ ਅਤਪਤ ਕਰੀਏ ਛਤ੍ਰ ਤਿਲੋਕ ਕਾ। ਪੁਨਾ
 ਐਹ ਹਰਨ। ਏ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਹੁਗੁਤੀ ਆਪ ਆਰੇ ਪਰਮੇਸਵਰ। ਸੁਰ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ
 ਸਿਧ ਸੇਵਤ ਧੁਰੇ ਧੁਰ। ਆਦਿ ਗੁਰਾਢ ਅਨਾਦ ਕਲਾਹਾਰੀ ਤੇ ਲੋਭ। ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਨ
 ਜਗ ਅਥੇ ਆਰੋਹ। ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਤਰਪਿਓ ਪ੍ਰਾਪੀ ਤਾਰਣ ਤਰਣ। ਅਤ ਗੁਰੂ ਕਾਦੈਨ ਸਨ
 ਗਵਿ ਗੁਰਗਮਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸੁਰਣਾ ਦੋਹ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਰ ਜੋੜ ਕਰ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕੈ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ,
 ਤੂੰ ਸਰਸ ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਆਈ ਜਲਿਆ ਆਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਅਜ ਬਣਿਆ ਹੈ ਤੂੰ
 ਸਭਾ ਸਦਾ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਜਗਤ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਗੁਰ ਮਾਲਕ ਹੋਏ ਤੇ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੋ
 ਹੋਇਓ। ਦੇਵਤਾ ਮਾਨਖ ਸਿਧ ਸਾਧ ਅਨਾਦਕਾਲ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਸੇਵਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਤਿਲੋਕੀ
 ਤੇਲੀ ਹੀ ਸਕਤੀ ਕਰ ਧਾਰੀ, ਕਿਆ ਇਸਬਤ ਹੈ,। ਜੁਗਾਂ ਤੇ ਪੇਹਲੇ ਭੀ ਜੁਗਾਂ ਦੀ ਮੁਯਾਦਾ ਤੇ ਨੇ ਗੇ

ਬਨਾਈ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ। ਸਭ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਪ ਭੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਕਠਨ ਭੀ ਹੈ।
 ਤੇ ਨਿਗਮ ਵੇਦਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਤੈਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੰਖਾ ਸੁਰ ਕਉ ਮਾਰਕੇ ਜਨ ਮੇ। ਮਾਨੁਖ
 ਨਾਟ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਹੋਦ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਸਾਨੀ ਮੁਸਾਦਾ ਰਖਨ ਲੀਏ ਤੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਜਾਇ ਕੇ ਸਰਨ ਨਈ ਹੈ।
 ਪਾਰਸਰਾਮੀ ਕਹੀਏ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਦੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾਚੈ ਤੂੰ। ਤਾਰਣੈ ਕੇਉ ਮਹਾ ਜਹਾਜ
 ਹੈ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਧਿਨਾਸ ਕਰਨੇਵਾਰਾ ਹੈ ਤੂੰ। ਕਾਲ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਬਦਣਾ ਤੂੰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ
 ਜਾਤੇ ਕਾਲ ਕਾ ਭੀ ਤੂੰ ਮਹਾਂਕਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਦ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ
 ਸਰਣ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸੁਵਣਾ ਕਉ ਜੋ ਅਮਿਤ ਹੂਪਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ
 ਜਨ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ ਧੰਨ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਰਾਮ ਮੂਰਤੀ। ਹੇ ਸੰਤੋ ਅਧੁ ਤੇ ਪੁਲੋਖ ਦਗਨ ਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਕਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮੁਖੇ ਗੁਰੂ ਸੁਜਸ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਸੁਵਣਾਮਿਤ੍ਰ। ਹੇ ਅਚੁਤ ਗੋਝ ਸੰਤ ਜੀ,
 ਅਧ ਅਸਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕਿਆਨ ਐਏ ਗੋਝਿਦ ਹੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ
 ਆਏ ਹੋ। ਤਾਤੇ ਗੁਰੂ ਹੀਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਸਾਡੇ ਸੰਜੇ
 ਸਿੰਝੇ ਐਸੇ ਚਿਹ ਗਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੀਬਰ ਜਲ ਕੇ ਚੇਕਰ ਰਿਣ ਸੁਸਰ ਬਹ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣੇ, ਕਰ ਜੈਸੇ ਅੰਕੁਸ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਜੇ ਰੂਪ ਸੰਧਕਾਰ
 ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਜੋ ਕਰਾਂ ਭਯਾ ਹੈ, ਸੰਤ ਸਵਜਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਭੀ
 ਹਮਾਈ ਵਾਚੈ ਵਾਰ ਚੀਦਨਾ ਹੋਇ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਲੀਏ ਤ੍ਰਿਤਾਰੇ ਈਸਰ ਅਵਤਾਰ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਹੋਇ ਉਸਤਤੀ ਬਰਨਨੈ ਏਕਉਨਵਿੰਸਤ ਹੁਣਾਸਾ। ੧੯। ਧ੍ਰੁਮ
 ਪਹੁਰਤ ਸੇ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਧਾਮ ਸਤਬੰਡ ਦਰਸਾਰ ਸਨਾਨ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸੰਤ।
 ਤਉਭੀ ਹਜਿ ਗੁਰ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਕਦ ਸੰਤ ਜੀ ਦੇਵ ਨਗਰ ਤੇ
 ਸਾਰਹ ਦੂਰ ਇਕੰਤ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਤਉ ਭੀ ਗੁਰੂ ਗੋਝਿਦ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਕਈ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਾਧੂ ਦੂਰੇ ਕੁਨਕਤ ਸਾਧ ਭਾਜੀ ਭੰਗਰ ਮੇ ਰਕਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਭੋਜਨ ਲੀਏ
 ਸੰਤ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਜੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਕਈ ਕਈ ਸੁਧ ਆਪਣੇ ਸੰਤ ਅਸਥਾਨੇ
 ਮੁਸਾਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇਕਰ ਸਾਧਾ ਕਰਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤੋ ਮਹੰਤੋ
 ਕੇ ਪ੍ਰਦਰਸਣੀ। ਪੁਨਾ ਨਾਕਰ ਭਾਈ ਲਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹ ਹੀ ਨਾਮ ਜਿਨ ਕਾ ਭਯਾ
 ਜੋ ਸੁਹਜੀਵੀ ਪਰ ਦਯਾਲ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਵਣ ਸਾਹੀ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਤੈਸੇ ਭਾਈ ਅੰਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਮੀ ਵੇਰਾਜੀ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ
 ਦੂਨੇ ਜੀ ਸੰਤ ਤੇ ਆਈਆਂ ਭਾਇਆਂ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਧਰਮ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਹ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਦਿਆਨ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਜੋ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸੋ ਸਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਆਦਰ ਕਰੇ
 ਪ੍ਰਮਾਦ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਕਤ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ ਜਾਣਕੇ ਭੀ ਪੁਨਾ ਚਿਤਿਤ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਦਕਾ।
 ਭਾਈ ਰਾਮਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਸਾਖੀ ਜੀ ਜੈਸੇ ਹੀ ਕਨੀਤ ਅਸਥਾਨੇ

ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰ ਕਰੀ ਬੋਧਾ ਜਾ ਐਤ ਕੇ ਹੋਇਦ ਕੇ ਧਿਆਇਨ ਪਰਾਇਨ ਹੋਨਾ ਇਸ ਕਰ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਰੀ ਹੁਰ ਅਸਥਾਨੋ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੀਰਥੋਕੇ ਸਥਾਨੋ
 ਸਰਤ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਚਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਬਿਧੀਕਾਰ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤੋਖਸਰ ਟਾਹਲੀ
 ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਸਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਆਇਤੋ ਸਥਾਨ ਪਾਠ ਦਾਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਮ ਭਾਵ ਸੇ।
 ਇਹ ਮੂਲ ਕਹਿਆ ਹੈ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਕੇ। ਅਸ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀਤ ਕੇ ਪਾਠ ਕੇ ਪਾਇਕਰ
 ਇਕਾ ਵਿਆਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਟੀਕਾ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਪੰਡਤ ਲੋਕ। ਅਸ ਹੁਰ ਸਥਾਨ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੇ।
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬੀਚ ਆਇ ਗਈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਭਿੰਨ ਠਹੀਂ ਕਹੀਓ, ਸੰਤੋ। ਸਭ ਤੇ ਆਈ ਧੁਆਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਲੋ ਜੀ ਕੀ ਹੈ ਤਿਨ
 ਕੀ ਕਥਾ ਪਿਛੇ ਬੋਰੀ ਜੀ ਕਹਿ ਭੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਸ ਹੋਰ ਸੁਣੇ ਗਿਲਾਨੀ ਤੇ ਆਨਕ ਪੁਨਾ
 ਜੰਜਾਲੋ ਕੀ ਅਸਕਤਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਾਵਰਨ ਹੋਕੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਜਾਹੁ ਕਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਕਹਤ ਭਏ ਸੀਤ ਕਉ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਏਕ ਬੋਰ ਪੁਨਾ ਸੀਤ ਹੁਰ ਸਥਾਨੋ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦਰਸਨ
 ਕਰਵਾਵੇ, ਆਪ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹਮ ਭੀ ਕਰਹਿਗੀ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸੀਤ ਜੀ ਸਤ ਹਰਨ ਕਰ ਕਰ
 ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਦਰਸਨ ਕਉ, ਬੈਠਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਾ ਫਾਰਕੇ ਜਾਬ ਲੀਆ, ਭੇਟਾ ਭੀ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਲੋ ਜੀ ਕੀ ਧੁਆਲ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਜਾ ਟੇਜਿਆ ਅਕੋਰ ਧਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਐਨ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਹੁਰ
 ਸਬਦ ਉਤਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੂਥੇ: ਤਥ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ, ਇਹੁ ਆਦਿ ਤੇ ਕੈਸੇ ਮਿਨੈ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਉ ਜੋ ਕਥਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਰਬ ਸੰਗਿਆ ਕੇ ਦੂਜ ਕਰਨਵਾਰੇ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ।
 ਹਰਿ ਜਨ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਾਧੋ, ਜੈਸੇ ਮੈਂ ਇਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਚੁਨਿਆ ਹੈ, ਬੜੇ ਸੀਤ ਜਨਾ ਤੇ, ਭਥਾ
 ਹਮ ਭੀ ਸੁਣ ਲੇਵੇ। ਡਲੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਣ ਕੇ ਘਰ ਇਨ ਕਾ ਜਨਮ ਹੈ ਧੰਨੇਵਤ। ਏਕ
 ਸਮੇ ਮਾਈ ਇਨ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਮਾਲਵੇ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਲੀਏ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਇਨ ਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਬੇਕਸ ਸਾਲ ਕੀ ਹੈ ਸੀ। ਤੇ ਹਤ ਸਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਇਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਕੀ
 ਕਰਾਂਤੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ। ਆਨਨ ਮੇਂ ਮਸ ਤੀਜਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਮਲ ਪਤਵਤ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੁਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ। ਜੋ ਬਾਨਪਨ ਮੇਂ
 ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਕੇ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾਤੇ ਹੁਏ ਜੋ ਚੁਣਿਆ ਇਨੋਨੇ। ਇਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ
 ਮੇਂ ਬੋਰੇ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕੰਤ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਜਾਤੇ ਸੁਭ ਸੰਸਕਾਰੀ ਸੇ। ਜੋ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ
 ਕਰਤੇ ਮਾਰਗਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ। ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਇਨ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਏਕ ਸਵਦਾਰ ਪਠਾਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਆ
 ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ, "ਰੂਪੇ ਕਾਮੀ ਦੋਸਤੀ"।
 ਜੋ ਦਾਸੀ ਦੁਆਤਿਤਿ ਦੁਨਾਵਤ ਭਈ। ਇਹੁ ਤੇ ਨਾ ਜਾਵੇ ਕਾਰਜ ਕੀ ਮਿਸ਼, ਖਾਇਕਰ ਸੇ ਜਤਨ ਸੇ
 ਨੇ ਗਈ ਤ੍ਰਿਆ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਰ। ਜੋ ਕਾਂਤਾ ਕਹਤ ਭਈ ਬਰਨ ਜਵਾਰਜ ਮੋਤੀ ਮੁਹਰਾਂ ਮੇਂ ਤੇ
 ਲੇਵੇ ਪਰ ਮੇਰੇ ਜਾਬ ਚਹੇ ਰਸੇ। ਤਥ ਆਪ ਕਮਲ ਬਦਨ ਸੁਖ ਸਦਨ ਸੀਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ
 ਮੈਂ ਇਹ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਬਾਰਜ ਸੇ ਖਾਨ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਘਰ ਕਉ।

ਤਾਂ ਦੱਸੀ ਕਹਾ ਜੋ ਖਾਨ ਜੀ ਆਏ ਹੋ। ਤਦ ਇਨ ਕੋ ਏਕ ਭੌਲੇ ਧੀਰ ਲੁਕਾਇ ਦੀਆ ਤਿਆ ਠੇ
 ਰੇ ਜੁਤ। ਲੁਕਾਵਲੀ ਇਨ ਕੀ ਥਾਦ ਨਾ ਰਹੀ ਉਤਾਵਲ ਸੇ ਲੇਖਮ ਕੋ। ਤਾਂ ਖਾਨ ਕਹਤ ਭਯਾ ਈਹਾਂ
 ਕੋਣ ਆਇਆ ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਜਿਸ ਕੀ ਪਨਹੀ ਪੜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਖਾਨ ਸਾਰੇ ਘਰ ਮੇ ਆਪ ਟੋਲਤਾਂ
 ਹਥਾ ਲਜਾ ਕਰ। ਤਦ ਭੌਲੇ ਧੀਰ ਨਜਰ ਕਰਨੇ ਆਪ ਤਦ ਭਾਈ ਸਾਨੇ ਜੀ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋ ਕਰ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ। ਤੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸੁਖਮਨੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੇਨੂੰ ਅਰਪਨ ਹੁਆ ਮੇਰੀ
 ਦੁਰਪਤ ਸਤਾ ਵਤ ਰਾਖਾ ਕਰੋ। ਤਦ ਰਿਸ ਕੋ ਕੁਛ ਨਜਰ ਨਾ ਆਇਆ ਭੌਲੇ ਧੀਰ ਆਪ ਸਾ
 ਹੋ ਗਿਆ ਸੋ ਮਲੇਛ। ਜਦ ਖਾਨ ਘਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਤਦ ਇਹ ਤਾਤਕਾਲ
 ਤਹਾਂ ਸੇ ਚਿਕਨ ਪਏ। ਮਾਲੀ ਕੋ ਕਾਰਜ ਕੋ ਭਾਂ ਤਿਆਰ ਦੀਆ। ਸੂਰ ਈਵਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸੋ ਦਸਾਂ ਕੀਆਂ ਅੰਦਰਾਂ ਜੁਨਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸੁਰਣ ਆਇ ਲਈ।
 ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਿਆਗ ਕੇ ਪ੍ਰਨਾਦ ਭਗਤਵਰ। ਜਦਪ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਕਰ ਤਰੇ ਨੇੜ ਦਿਖਾਇ
 ਹਰੇ ਪਦਾਰਥ ਅਰਿ ਸਾਦੀ ਕਾ ਤੇ ਭੀ ਨਾ ਜਾਣੇ ਭਏ। ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਹੋਸ ਮਾਨਸਰ ਵਾਸੀ
 ਹੁਪ ਰਾਜੀ ਦੁਖ ਰਾਜੀ ਜੋ ਕਉਅਨ ਕੀ ਧੰਗਤੀ ਹੈ ਉਸ ਤਰਫ ਨਹੀ ਜਾਤਾ। ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤਰਫ
 ਜਿਤ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਨਾ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਨੇ ਜੀ। ਤਦ ਕੀ ਬਹਮਾਸਾਨ ਨਵਾਇਕਰ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇ ਹੀ ਤਤਪਾ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਕਿਰਪਣ ਧੰਨ ਕੋ ਉਘਮ ਕੋ ਨਗਰਾ ਹੈ।
 ਗੈ ਏਹ ਸੇਵਾ ਹੁਪ ਜੋ ਸਾਰਾ ਧਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇ ਨਾਹੇ ਭਏ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਾਦਾ
 ਦੁਆਰਿ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨਕਾ ਨੋਕ ਪੁਨੋਕ ਮੇ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰ ਭਇਆ; ਇਦਰ, ਜਮ, ਵਰਣ, ਕੁਮੇਰ, ਕੁਰਮਾਦੇ
 ਕਰ ਇਹ ਪੁਜਨੇ ਜੋਗ ਹੋ ਗਏ ਹੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ, ਹੋ ਸਾਏ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭੀ ਸਾਧ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਤਦ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਤੇ ਪੁਜਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨੇਰਜੜ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਾ
 ਆਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੇਟਾ ਦੇਇ ਕਰਾ। ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੋ ਗੁਰ
 ਸਾਨੇ ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨੀਵ ਸਾਰਿਥ ਸੁਖਾਪੀ ਜੀ ਕੋ ਦੁਖਮ ਕਰ ਨਿਬੋਨੇ ਨਰਕਿਓ ਕੇ ਜੋ ਸੇਨੇ ਹੈ
 ਜੋ ਤੇਪ ਬਾਈਓਆਂ ਹੋ ਪੁਨਾ ਮਿਤਕਾ ਕਾ ਦਾਹੁ ਜੋ ਕਾਹੁਰ ਹੈ ਜੋ ਲਨਾਯਾ ਤੇ ਇਹਾਂ ਦੇ ਭੋਨੇ
 ਤਿਨਾ ਧੰਨ ਪਾਏਕਰ ਸੋ ਚਲਾਏ ਗਊ ਗਰੀਬ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰਨ। ਐਸੇ ਜੋ ਦੁਸਟ ਦਨਦੰਡਨ
 ਤੇ ਮੰਡਨ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਬੋਧਿਦ ਚਾਰਿਥ ਜੀ, ਅਹਾਂਬੀਰ, ਚਕਰੀਰ, ਖਲ ਖੰਡਨ, ਸਰ ਬੰਡਨ ਕਾ
 ਜੋ ਇਹ ਨੇਰਜੜ ਨਾਖਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਤਗ ਕਾਯਾ ਸੁਨਕਰ ਸਾਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ।
 ਪੁਜਨ ਕਰ ਆਨ ਗੁਰ ਸਥਾਨੋ ਕੇ ਜਾਣੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਮਗਨੇ ਕਾ ਪੁਜਨ ਕਰ ਕੇ
 ਪੁਨਾ ਗਲੀ ਲਾਯਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨੀਵ ਸਾਰਥ ਕੇ ਇਆਰ ਕਾ ਮੰਗਨਾਦਾਰ ਜਹਾਂ
 ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਗੁਰ ਇਸਥਾਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪੁਜਨ ਕਾ ਪੁਨਾ ਦੋਸਤੀ ਅਟਾਰੀ ਗੁਰ ਇਸਥਾਨ ਕੇ
 ਨਿਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਜਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨੀ ਭਾਵਸੀ ਕੇ ਨਿਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ
 ਸ੍ਰੀ ਮੰਤਰਸਰ ਜਹਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਟਾਰਨੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਧਰਕਰ। ਅਰ
 ਮਸਨ ਕੀਆ। ਫੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਬਿਧੇਕਸਰ ਜੀ ਆਇ ਸਨਾਨ ਕੀਤਾ ਚੀਸਰ ਕਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ

ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਫੇਰਾ ਸਹਿਤ। ਐਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਜੀ ਸਨਾਨ ਪਾਠ ਕਰਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਥਾਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਜੋ ਕੋਸਾ ਦਿਖ ਇਸਥਾਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਜੀ
ਸਾਖਿਆਤ ਧੀਜ ਬੀ ਕੀ ਜਿਸ ਕਉ ਉਪਮਾ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਂ ਨੇ। ਜਹਾਂ ਅਜ ਤੀਕ ਰਿਖੀਆਂ ਕੇ
ਸਮਦਾਇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਹਾਂ ਸੁਭਾਵਕ ਦੀ ਈਨੀ, ਕਰਕੇ ਰਿਦਾ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਸੁਤੇ ਹੀ ਭਜਨ ਕੀ ਰੁਚੀ ਬੜ ਆਵਤੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਾ ਕੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਕੁਝੇ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ
ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪੁਨਾ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਬਾਹੀਬਾਰ ਲੀਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਪੂਜਨ ਕਰ ਸੰਤ
ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਕੇ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭਈ। ਤਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਸਰ
ਕਾ ਸਨਾਨ ਪਾਠ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ ਕਰਤੇ ਭਈ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਆਇ
ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਧਰ ਕਰ। ਤਬ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਠਿਕ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੀ
ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ, ਏਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਰਾਖੀ ਕਰਨੇ
ਕੀ ਕਿਦੀ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਈ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਹੋ ਸਭ ਕੀ
ਆਗਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਰੇ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਜੋ ਕਲਾ ਤੀਕ ਜਬ ਤੀਕ ਸ੍ਰੀ ਮੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਸਭ
ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਕਟ ਧਾਧ ਕਰ ਪੁਰਖਾਰਤ ਕਰੇ ਇਹ ਜੀਵ। ਜਬ ਅਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਪਰ ਇਸਥਰ
ਹੁਆ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਕਰਮਾ ਸਿਟੇ ਸਥਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕੁਲਯਾ ਜਹ ਕੀਵਾਨੀ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਗੁਡੀਆਂ ਸਾਥ ਖੇਲਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਵਿਆਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤਬ ਭਰਤਾ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਪਾਇ ਕਾ ਪੁਨਾ ਗੁਡੀਆਂ ਸਾਥ ਖੇਲ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ।
ਏਸੇ ਹੀ ਏਹ ਬਾਹਤਾ ਸਮਝਨੀ, ਹੋ ਸੰਤੋ। ਪੁਨਾ ਰਾਖੀ ਕਰਨੇ ਪਰ ਏਕ ਬਾਹਤਾ ਭੀ ਹੈ ਜੋ
ਏਕ ਮਾਈ ਇਧਾ ਜੀ ਬਾਹੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਖੀ ਕਰਦੀ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਤੀ ਕੁਈ ਏਹ ਏਸੇ
ਖੇਲਤੇ ਤਿਸਕੀ ਜੈਦੀ ਮੇ ਭੀ ਜਾਇ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਤੀ ਆਪ ਜਾਂ ਤੇ ਭਾਵ ਗਰਾਹਕ ਹੈ। ਅਬਵਾ
ਕੋਈ ਉਸ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਨ ਦੇਨਾ ਹੁਆ। ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਗਤੀ ਭੀ ਹੀ ਜਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਹੁਆਮੀ।
ਅਬਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਵਨਾ ਉਸ ਕੇ ਫੁਰੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸੀ ਮੇ ਭੁਭਤਾ ਦੇਨਾ ਹੁਆ, ਜੀਆਂ ਕਾ ਅਰਥ। ਜਾਂਤੇ
ਪਨ ਕਾਮਨਾ ਦੇਨ ਕਉ ਸੁਰਤਤ ਜੋ ਹੁਏ ਸਤਗੁਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਕੇ ਜੋਤੀਜੋਤ ਸਮਾਵਣੇ
ਜੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜੀ ਜੋ ਮਾਈ। ਸਭ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਸੀਘਰ ਹੀ ਦੌੜ ਕਰ ਹੁਦਲ ਕਰਤੀ
ਜਹ ਪ੍ਰਿਤਕਾ ਕਾ ਦੇਹੁਤਾ ਸਥਾਪਨ ਗੁਰੂ ਗਰਿ ਜੋਇਦ ਜੀ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਪਣੇ ਰਾਏ ਸੇ,
ਸੁਰਤੇ ਵਰ ਦੇ ਕਰ। ਤਬ ਜੋ ਪਾਂ। ਮਾਈ ਆਈ ਸ੍ਰੀ ਦੇਹੁਰੇ ਅਲਪ ਕੇ ਫੀਨ ਭਾਵਤੀ ਹੈ
ਮੁਲ ਕਰਤੀ ਪੁਨਾ ਰਾਖੀ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਧੀਰ ਜੋ ਅਵਾਜ ਆਈ ਜੋ ਹੋ ਮਾਈ ਸਰਜ ਸਾਥ
ਆਨੂੰ ਰਾਖੀ ਕਰ। ਤਬ ਕੋਤੇ ਐਹ ਭੀ ਸਰੀਰ ਸੁਫਤੇ ਜੋ ਸੇ ਨਿਜੀ ਕਰਤੇ ਭਈ
ਜੋ ਸੇਵਾ ਰਾਖੀ ਕੀ ਹਜੂਰ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ; ਤਉ ਸਹਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਕਰਨੀ ਜੋਗ ਹੈ।
ਐਸੇ ਨਿਧਾਤ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਰੀਕਾਰ ਤਿਆਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਇਹ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਪੁਨਾ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮਾਨ ਕੋਰਤਾ ਭਯਾ ਜੀ ਬਾਲ ਅਵਾਸਥਾ ਮੇ ਕੋੀ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਬਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਏਕ ਬਾਲਕ ਸਾਥ ਈਫੀ ਫੰਡਾ ਕੀ
 ਪੇਡ ਖੇਡੀ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਬਾਈ ਜੀ ਕੀ ਬਾਹੀ ਆਈ। ਤਬ ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ। ਤਬ ਰਾਬ
 ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਏਸ ਬਾਲਕ ਮੋਹਨ ਸਾਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀ। ਮੈ ਸੰਵੇਰੇ ਇਹੁ ਬਾਜੀ ਆਪ ਕਉ ਦੇਵਾਂਗਾ।
 ਜੋ ਘਰ ਥੇ ਜਾਤਾ ਫਲਾਨੇਰ ਸੇ ਰਾਤ ਕਉ ਨਾਨ ਨਕਿਆ ਲਿਸ ਕਰ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਭਯਾ। ਤਬ ਸੰਵੇਰੇ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਈ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਪੁਡੀ ਫੁਹਾਈ ਜੋ ਅਜਾਡੀ ਧਾਜੀਦੇ ਤਬ ਸੇ ਉਠ ਕਰ ਬਾਲਕ ਪੁਨਾ
 ਖੇਲਤ ਭਯਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ। ਏਨਾਂ ਅਨੰਦ ਰੂਪਾ ਸਾਥੀ ਲੋਕੋ ਮੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਵਨ ਕਰ
 ਕੇ ਕੋਪ ਕਰ ਉਪਰ ਸੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਦੁਸਰੇ ਦੇਹ ਰਏ ਨਹੀਂ ਅਜੀ ਰਖਣੇ ਰਾ ਤਬ ਦੁਰਤ ਹੀ
 ਚਾਮ ਦੁਆਰ ਵੇੜ ਕਰ ਇਸ ਬਨ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਏਹ ਕਥਾ ਹੈ ਸੇ
 ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਿਖਾਰੀ ਹੈ ਜੁਹਵਾਨੇ ਨੇ ਸਾਜਤ ਕਾਰੋ ਨੇ ਤਾ ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਇਸ
 ਕਥਾ ਕਾ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਬਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ ਹੈ ਪਿਤਾ ਕੀ
 ਭੈ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਇਨਹੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੀਏ। ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ
 ਗੁਰੂ ਬਾਈ ਅਟਲ ਜੀ ਸਾਹਿਬ। ਸਰਬ ਜੀਵ ਕਾ ਅਧਾਰ ਭੂਤ ਹੈ ਸੁਭਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਨਾ
 ਇਨ ਹੇ ਜਨਮ ਹੈ ਨਾ ਮੁਨ ਹੈ ਸਦਾ ਹੁਯ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋਇ ਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭੀ ਸਾਥ
 ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਆਦਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਈ ਜੀ ਹੁੰਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਪ੍ਰਕਾਸਿਕਰ ਬਡੀ ਰੋਟੀਆਂ ਉਪਰ ਖਿਚੜੀ ਪਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਈ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ
 ਅਤਰ ਬਾਹਰ ਵਰਤਾਵਤੇ ਭਏ ਸਾਧੂ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਮ ਨਿਧਿ ਗਣੇਸ਼ੋ ਤੇਯਾਰੋਧੁਸਾ ਸਰ
 ਬੰਡ ਬਾਈ ਅਟਲ ਬਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਰਬਨ ਈਸਪੋ ਹੁਨਸਾ। ੨੦ । ਪੁਨਾ ਜੀ ਭਾਈ
 ਬਾਹਿਬ ਜੀ ਬਾਈ ਹਰੇ ਜੀ ਕੇ ਜਾਇ ਨਮਸਕਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਾਥ ਸਰਤ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰਤ ਭਏ
 ਜੋ ਜੀ ਬਾਈ ਹਰਿਆ ਜੀ ਕਵਨ ਭਏ ਹੈ। ਕਥਾ ਬਾਈ ਹਰੇ ਕੀ। ਹਰਜਨੇ ਵਾਰ। ਹੈ ਸਾਥੋ,
 ਜਬ ਭਾਨਣ ਉਦੇ ਹੋਨ ਨੂੰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਚਿਹਨ ਉਜਨੇ ਕੇ ਭਾਸ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਅਕਾਸ ਮੈ।
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਗਾਂ ਆਤਮਾ ਸਾਧਾਤ ਕਾਰ ਹੋਨ ਨੂੰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨ ਪੁਰੀ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਆਵਤ
 ਪ੍ਰੇਮਾਬੋਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਕੀ ਖੀਤ ਭੀਤ ਕਾ ਚਿਹਨ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ
 ਉਨਕਾ। ਜੋ ਬਾਈ ਹਰੇ ਜੀ ਕਾ ਬਾਲ ਅਵਤਾ ਤੇ ਹੀ ਅਤਿ ਤਿਆਰ ਵਾਲਾ ਹੁਭਾਵ ਸੀ।
 ਭਾਵਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਉ ਹਿਦਾ ਨਿਰਭਰ ਕਿਆ ਪੂਰਨ ਰਹਤਾ ਸੀ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਦੇ ਗੁਨਨ ਕੇ ਸਾਗਰ
 ਭਾਗ ਤੇ ਕੋਮਲ ਹੁਭਾਵ ਸੇ। ਭਜਨ ਸਮੇ ਈਨਿਆਂ ਸਬ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੇ ਨੀਦ ਆਵੈ ਤਬ ਮਿਰਚਾਂ
 ਪਾਸ ਕਰ ਭਾਵਣੀਆਂ ਜੋ ਕਿਵੇ ਨਿੰਦਤਾ ਨਾ ਆਵੈ ਭਜਨ ਕੀ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ। ਤੇ ਇਉਂ
 ਨੂੰ ਹੁਈਆਂ ਰੋਡੀਆਂ ਜੋ ਕਿਵੇ ਕਾਮ ਪੀਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਟਪਦੀ
 ਹੀ ਭੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਸਬ ਸੁਣੀ "ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰ ਭਾਇ ਪ੍ਰਸਟਾਏ। ਹਰ ਸਿਮ੍ਰਨ ਨਹੀਂ
 ਮੈਰ ਉਪਾਏ। ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਭਏ ਸਿਧ ਜਗੀ ਦਾਤੇ। ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਨੀਰ ਰਹੁ ਭੁਟ ਜਾਤੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਹਾਥੀ ਸਭ ਘਰਨਾ। ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ। ਹਰਿ
 ਸਿਮਰਨ ਕੀਰਤਿ ਸਭਨ ਅਕਾਰਾ। ਹਰਿ ਸਿਮਰ ਮੇ ਆਖ ਨਿਰੰਕਾਰਾ। ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਆਪ
 ਹੁਲਾਇਆ। ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਤਿਨ ਪਾਇਆ। ਐਸੇ ਜੁਨ ਕਰ, ਜੁਵਣ ਕਰ,
 ਕਰਿਨ ਧੀ ਧੰਨ ਹਰ ਕਾ ਨਾਮ, ਧੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਧੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਧੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ,
 ਧੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਧੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ। ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਿਤਿਆਂ ਸਮਾਧੀ ਨਰ ਜਾਵੇ ਜਹਾ ਸੈਨੇ ਖਨੇਵੇ
 ਐਸੇ ਹੀ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਭਈ ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਬਾਧਾ ਰਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਬਹੁਤ
 ਸਮੇ ਪੀਛੇ ਜੀਰ ਕਾ ਸਮਾਧਿ ਕਰਿ ਜਾਨ ਕਰ ਬਾਧਾ ਕੇਸਰੇ ਸਿੰਘ ਕੇ ਉਗੀ ਮੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ
 ਭਏ। ਆਏ ਜਹਾ ਪੜੇ ਰਹੇ ਤਹਾ ਹੀ ਪੜੇ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਤਾਲੀ ਦਿਨ ਐਨ ਅਸਨ ਹੀ
 ਰਹਿਤੇ ਭਏ। ਤਿਨੇ ਦਿਨ ਮੇ ਚਜਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਲੀਆ। ਐਰ ਜਮੇ ਅਰਧ
 ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਆਦਮਾਰ ਕਮਲੀ ਕਿਸ ਕੇ ਵੇਸ ਵਧਾਇ ਕਰ ਸਹਾ ਭੀਰੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਐਰ ਸਿੰਘ ਭੀ
 ਜਾਏ ਏਹਾ ਅਠੇਕ ਸਰਕਾਰ ਸੀ। ਜੋ ਬਾਧੀ ਹਰੇ ਕੇ ਆਇ ਬਹੁਤੇ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ।
 ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਾਨੇ ਰਾਇ ਸਾਹ ਕੇ ਸਾਬ ਨੇ ਕਰ ਸਿਮਰੇ ਵਿਸਨ ਦਾਸ ਤੇ ਹੁਲਾਣ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਦਾਨੇ ਰਾਇ ਸੰਤ ਬਾਧੀ ਹਰੇ ਕੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਰਿਸ ਕੇ ਸਾਹ ਜੀ ਕਹਿ
 ਕਰ ਹੁਲਾਵਤੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਮਸਤਕ ਆਨ ਟਿਕਾਇਆ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਚਜਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ ਖੁਏ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਾਧੇ ਮੇ ਜੀਤੇ ਕੇ ਹਾਥ ਸਭ ਕਿਛ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਆਪ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜਾ ਤੈਨੂੰ ਬੁਰੂ ਹਾਮ ਦਾਸ ਸਭ ਕਿਛ ਬਖਸਿਆ। ਹੁਸੀਂ ਦਰਸਨੀ ਦਰਵਾਜੇ
 ਆਏ ਹਾਥ ਜੋੜੇ। ਤੇਰੀਆਂ ਸਭ ਕਾਮਨਾ ਹੁਰੂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਦਮਾ
 ਤਤਿਗੁਰੂ ਤਤਨ ਘੜੇ ਜੋਹ ਹੋ ਭਾਈ। ਜੋ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਤੇਜੇ ਹੀ ਹੋਤ ਭਈ ਜਹਾ ਜੀਤੇ ਆਖੀ
 ਸੀ। ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਭਈ ਬਾਧਾ ਰਹਿਆ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਧਾ
 ਅਟਨ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਭਰਨਾ ਨਿਕਟਿ ਜਿਤਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਦੇਹ ਭਾਮ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਕਾਨ ਮੇ
 ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਨ ਅਭਨ ਸਾਹੀ ਸੰਤ ਮਹਾ ਸਿੰਘ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕ ਕੇ ਭੇਜਤੇ ਭਏ। ਜੋ
 ਉਹਾ ਕਿਆ ਕੋਤਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਧ ਰਾਤ ਸਮੇ। ਜੋ ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬਾਜੇ
 ਯਾਵਤੇ ਹੁਏ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਾਧੇ ਹਰੇ ਕੇ ਨੇ ਰਲੇ ਹੈ, ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੇ
 ਆਸਨ ਪਰ ਸਿਰਾਇ ਕਰ, ਪਰ ਸਾਧ ਉਨ ਕੇ ਭੀ ਜਿਨ ਮਿਤਕੇ ਕਉ ਹੂਮ ਨਹਾ ਹੈ ਸੰਤ ਕੀ
 ਆ ਕਾ। ਜੋ ਉਨੀ ਪੀਛੇ ਹੁਰਾ ਲੋਕ ਕੇ ਰਲੇ ਹੈ, ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਭਾਈ ਅਰਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸਾਹੀ ਹਰੇ ਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਭਏ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਤਲ ਹਾਂਕੇ ਭੀ ਇਹ ਭੀ ਰਲੇ ਸੰਤ ਮਸਤਾਨੇ
 ਜੀ, ਨਾਮ ਚੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਪਏ। ਜੋ ਇਹ ਬਾਧੀ ਹਰੇ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਹੈ ਸੰਤ ਲੋਕੇ। ਐਸੇ
 ਆਦਮਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਆਏ ਰਹਤੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਵਨ ਸਰ ਤੇ ਕਰਤੇ ਪਰ। ਐਰ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਸਭਾਨ ਦੇਖ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਦਿਆਨ ਸੰਤ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਦੇਖ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ।

ਸਿੱਤ ਜੀ। ਤਦ ਐਸੇ ਸਾਧੂ ਭੀ ਨਾਮਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ਹੋ ਭਗਵਨ ਇਹ
 ਕਿਸ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਹੈ। ਹਰਿ ਜਨੇ ਵਾਸ। ਸ੍ਰੀ ਕਵਲ ਸਰ ਕੇ ਤੀਰਥ ਕੇ ਕੰਨੇ ਪਰ ਸਿਨ
 ਕੀ ਦੇਹੁਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਆਵਣ ਸਾਗੀ ਸੁਰਮਨ ਸਿਧ ਹੂਏ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਸਦਾ ਸਿਵ
 ਜੀਵਤ ਜੋ ਈਹਾਂ ਧਿਆਨ ਪਰਾਇਨ ਹੋਏ ਸੇ। ਜੋ ਇਨ ਕੀ ਕੋਨ ਕੋਨ ਸਕਤੀ ਕਰੀਏ ਸਿਧ ਕੀ
 ਲਹਰੀਵਤ। ਜਿਸ ਤੇ ਆਪੇ ਸਾਖੀਆਂ ਇਨ ਕੀਆਂ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਗ੍ਰਿਥੋ ਬੀਹ ਨਿਖ ਧਰੀਆਂ ਹੈ।
 ਪਹਿਲੀ ਭਾਈ ਸਹਿਜ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸੀਆਂ ਜੋ ਨਿਖ ਧਰੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਭਾਈ ਲਾਲ ਭੀਦ ਰਾਸੀ ਨੇ
 ਨਿਖ ਰਖੀਆਂ ਹੈ, ਹੇ ਗ੍ਰਿਥ ਸੰਤ, ਰਤਨ ਮਾਠਾ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਜੋਭਾ ਰਾਮ ਸੰਤ ਮੁਕਟ ਮਨੀ ਜੀ ਨੇ
 ਸੰਤ ਮਾਠਾ ਮੇ ਨਿਖ ਧਰੀਆਂ ਹੈ। ਇਨ ਕੀ ਅੰਤਰਜਾਪਤਾ ਜੈਸੇ ਧੋਨ ਦਿਖਲਾਇਆ ਭਾਈ
 ਸੁੰਦਰ ਵੇਰਾਥ ਕੇ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰ। ਤੈਸੇ ਦਿਖਾਨੀ ਅਪਨੀ ਮੋਹ ਬਨੀ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਸੁਕਤੀ
 ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਵਤ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਨਨ ਭੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਤੁਛ ਮਤਿ ਨੇ ਕਿਆ ਕਿਛ
 ਬਰਨਨ ਕਰ ਸਕਨਾ ਹੈ। ਪੰਤੂ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰਥ ਯਦ ਕਿਰਤ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਥ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸੁਖਾ ਸਿੰਧੂ ਕੀ ਸਫਨਤਾ ਕੇ ਹੋਤੁ। ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਮਾਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਇਆ ਇਨ ਕੋ।
 ਭਾਵੇ ਸੁਰਮਾ ਦਿਕੁ ਜੇ, ਕਿਆ ਸਾਧੇ ਸੁਰਮ, ਗੀ ਦੇਖਤੇ ਜੇ। ਤਉ ਭੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੁਆਰਿਓ ਜੋ
 ਦਿਸ ਦੇਖਿਆ ਭੀਤਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਜਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਜਰਦੇ ਦਿਨੇ ਬਹੁਤਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸੇ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕਉ ਜਾਤੇ ਸੇ ਜਹ ਮੌਜ ਆਵੇ। ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਦੀਪਮਾਨਾ
 ਕੀ ਰਾਤ ਕਉ ਜਾਤੇ ਕਏ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕਉ। ਜੋ ਇਨਾ ਸੰਤੋ ਜੋ ਗੁਨੀ
 ਬਾਰਤਾ ਨਿਸਰੇ ਹੀ ਜੋ ਦੀਪ ਵਾਲੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਸਰ
 ਮੇ। ਜੋ ਰਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਜਹਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਭੀੜ ਕਰੀਏ ਮਹਾਂ
 ਸਥਾਨਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੀਪਕ ਐਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੋ ਹੈ ਅੰਦਰ ਸਾਰਾ ਜੈਸੇ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾਕੇ
 ਗੁਣ ਸੁਨ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਜੋ ਸੋਨਾ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਤਦ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਦਮਨ ਤਰਫ ਜੋ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਾਰਹ ਪਲੈਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਧਾਕ ਪਦਮ ਆਪਨੇ
 ਉਥੇ ਕਰਕਰ ਭੀਰਰ ਨਜਰ ਘਾਸ ਕਰ ਭੀ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਦੀ ਕੋਤਾ ਰਿਤ
 ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਸੋ ਗਿਆਨ ਰਤ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਨੇ ਅਸਨ ਪਰ ਬਾਝੇ
 ਭਏ। ਤਸ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪੁਰਖ ਭਯਾ ਰਾਬ ਜੋੜ ਕਰ ਜੋ ਹੋ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਉਥੇ ਪਾਉ
 ਕਾਕਰ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖਤੇ ਬੇ, ਭੀਤਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭੀੜ ਮੇ ਤੋ ਕਹੀ ਜਾਤੇ
 ਨਹੀਂ ਜੀ। ਐਸੇ ਗੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਬਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਨੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ। ਭਾਈ ਚਤਨ ਸਿੰਘ ਭੀਰਵੀ ਕੇ ਆਪੇ
 ਇਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤ। ਪੁਨਾ ਕੇ ਨੈਣ ਦੇਣ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਊ ਤਿਤ ਵਿਖਪਤ
 ਪੁਨਾ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤ। ਦੇਵਤਾ ਭਾਏ ਉਥੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਤਿਉ ਤ ਹੋਵੇ।
 ਪੁਨਾ ਜੋ ਐਸੇ ਅਵਸਥਾ ਜੀ ਯੋਗਦ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਹਿਰਦੈ ਸਿੰਘ ਪਦਮ ਨਿਲੋਤੀ ਸਾਧ

ਸਿੱਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਉਹ ਕਾ ਪੂਰਨ ਪੁਨਾ ਇਹੀ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਵਾਨਾ। ਇਕ ਜੋਈ
 ਦੇਖਤਾ ਸੀ, ਦਸ ਭਿਨੇ ਨੈਨੇ ਕਰ। ਦੂਜਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਹੁ ਰਾਖ ਦਿਆਲ ਦੇਖਤਾ ਸੀ।
 ਅਵਰ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਖ ਸਕਤਾ, ਹੀ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਕੇ ਜੇ ਐਸੇ ਭਾਈ ਰਾਖ ਦਿਆਲ ਜੀ ਹੂਏ ਏ, ਹੀ ਭਾਈ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੀ ਰਾਖ ਦਸ ਪੁਰ ਤੇ
 ਧਾਰਨ ਏਨੇ ਜੋ ਦੂਰ ਇਕੀਤ। ਇਕ ਸੇਵਕ ਭੀ ਪਾਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀ; ਤਿਸ ਜੋ ਮੰਤ ਕਰਤ ਭਏ: ਚਨ
 ਤੇਹੂੰ ਅਰਪ ਸਾਹੀ ਦਿਖਾਈਏ। ਸੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ ਕਿਏ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ
 ਅਖਰੇ ਸਥਾਨ ਕੇ ਘਾ ਸੇ ਮਾਖੀ ਕੇ ਪੇਟੇ ਸੰਢਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ, ਮਾਥੇ ਜਿਸ ਕੇ
 ਸਵੇਦ ਫੂਲ ਹੈ। ਜਬ ਆਇ ਕਰ ਦੇਖਾ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਰ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਤਬ ਮੁਖਾ
 ਰੂਪਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਮਹਿ ਕੇ ਪੇਟੇ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਇਹ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਭਯਾ ਕਰ ਆਇਆ
 ਸੀ ਸੇ ਰਾਖ ਰਾਇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖ ਦਸ ਪੁਰੇ ਜਾਏ ਕੂਪੇ ਸਾਥ ਰਹੇ
 ਮੇਰੇ ਕੇ ਜਨ ਸਿੰਧੇ ਗਾ। ਪੁਨਾ ਪਾਪੁ ਪੀਖੀ ਭੀ ਪਾਨ ਕਰਹਿਰੇ ਪਾਨੀ ਮੇਰਾ ਨਿਕਲਿਆ
 ਰੂਪਾ ਤੇ ਮਤ ਕੋਊ ਸਾਥ ਜਿਸ ਜੋਰ ਹੀ ਫਿਰ ਕਰ ਰਾਖ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੀ ਹੀ ਕਰ
 ਮਹਿ ਮੇਂ ਬਖਸਿਆ ਜਾਵਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਰਾਖ ਦਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਤਾ ਮਾਫ਼ ਕਰੇ। ਇਹ
 ਦਲੀਲ ਕਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਰਾਖ ਦਸ ਜੀ ਵੇਈ ਨਹੀਂ ਇਤੀ, ਤਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਦਾ
 ਦੁਖ ਦਾਈ ਜਾਨ ਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਰ ਕੀ ਲਿਸ ਪਾਪੀ ਨੇ ਏਅਦਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਾ ਤੇ
 ਸਰਬ ਮੋਹ ਹੀ ਵਲ ਕਰ ਤੇ ਏਜਕਾ ਨੂੰ ਚਨ ਗਿਆ ਹੈ ਆਪ ਕਰਮੇ ਕਾ ਚਲਾਇ ਭਯਾ। ਜਿਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਏਅਦਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਨੇੜ ਪੁੱਕ ਵੇਰੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਠੀਕ
 ਵੇਰ ਸੇ ਹਾਰੇ ਸਾਰ ਗਰਭ ਮੇਂ ਚਲਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੀ ਵਿਗਾੜ
 ਨ ਸਕੇ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਆਪ ਉਹ ਵਿਗਾੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ।
 ਜੇ ਐਰ ਕਉ ਫਲ ਦੇਵੇਗਾ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕੇਹੂੰ ਜੇ ਕੇਹੂੰ। ਜੇਸੇ ਜੇ ਚਾਵਲ ਸੇ
 ਚਾਵਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਦੇਵੇਗਾ ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ, ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲਪੇਗਾ।
 ਕਲਿ ਰੁਝ ਨਹੀਂ ਕਾਇਮ ਹੈ ਇਸ ਹੱਥ ਦੇਇ ਇਸ ਹੱਥ ਫੈਟਿ। ਕਿਆ ਖੁਸਾ ਸੈਦਾ ਨਕਦ ਹੈ
 ਜਹਾਂ ਦਿਨ ਕੇ ਦੇਹਿ ਅਤ ਰਾਤ ਕਉ ਨੇ। ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੁਕ ਹੁਣੇ ਕਾ ਹੀ ਸੇਰੁ ਚੀਜਦੇ ਹੈ
 ਰਾਜੇ ਲਲੀਪਵਤ, ਰਾਜੇ ਹਰੀ ਸੰਦ ਵਤ, ਰਾਜੇ ਸਤਬਹੀ ਵਤ, ਰਾਜੇ ਭਗੀਰਥ ਵਤ, ਰਾਜੇ ਚਿਕਮਜੀਤ
 ਵਤ। ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪੂਰਨ ਮਾਤਾ ਕੋਲਾ ਗੁਰੂ ਰਹਿ ਗੋਲਿਦ ਸਰਤ ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਰਾਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਆਬਾਨੇ ਕਉ ਪਰਸ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਰ ਅਨਮਨ
 ਅੰਗਤ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਤਹਾਂ ਸਥਾਨ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ
 ਰਾਮ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਕ ਟੇਕਿਆ ਸ੍ਰੀ ਮੰਡਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਭਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਏ ਧਰ। ਪੁਨਾ ਰਾਖ ਰਾਖ ਸੰਤ ਏਕ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤਿਸ ਕਾ ਚਲਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਪਰਮ ਭਾਵ ਸੇ।

ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਸ਼੍ਰਮਾ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਾਏ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਯਾਤਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਇਕੀਜਮੇ
ਹੁਣਾਸਾ। ੨੧ । ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾ ਜੋ ਉਤਾਰਾਏ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ
ਜਿਨ ਕਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਮੇ ਯਾਤਰਾ ਕਾ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜੋ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਕਾ ਇਹੀ ਭਾਤ ਪਾਥ ਹੈ, ਹੇ ਸੀਤੋ ਜਿਸ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਸੁਖ ਰਾਸੀ
ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਗਤੋ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾ ਬਰਨਨ ਹੋਵੇ ਸਮੇ ਕੀ ਸੁਫਲਤਾ ਲੀਏ। ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਪੁਨਾ ਧੰਨ
ਚੌਥੇ ਸਮਾ, ਕਾਨ ਭੀ ਚਿਤੀਤ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤੈ ਹੈ, ਪਨ ਪਨਿ ਪੜੀਆਂ ਪਰਿਤ ਪੀਟੇ। ਇਹ
ਚੌਥੇ ਵਸਤੂਆਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕੀਆਂ ਹੈ। ਐਸੇ ਜਾਣ ਕੇ ਜਿਨੇ ਗੁਰਮੁਖ, ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਤੋ, ਭਗਵਤ
ਭਾਤੀ ਪੁਨਾ ਭਾਤੋ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੀ ਕਾ ਕਰਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਨੇ ਫੁਲਵਤ ਨੁਕੰਧਤ
ਹੋਏ ਹੈ। ਤਿਨੋਕੀ ਮੇ ਕੀਰਤੀ ਹੁਪੀ ਸੁਪੀ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ
ਤਨ ਮਨ ਤੇ ਧੰਨ ਕੀ ਤੇ ਸਮੇ ਕੀ ਸੁਫਲਤਾ ਲੀਏ ਬਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖੇ। ਤੁਸੀਂ
ਆਪਣੀ ਸੁਫਲਤਾ ਲੀਏ ਸੁਵਤ ਯੋਗ ਕਥਾ ਸੁਵਤ ਕਰੇ ਜੋ ਸੁਵਤ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਿਆ
ਮਨਕਨ ਨਾਵਨੇ ਸੇ ਲੋਕ ਮਹਤੁ ਹੀ ਅਮਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਥਾ । ਪੁਨਾ ਜੋ
ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਤੋ ਕੇ ਅਸੀ ਜਿਨ ਕਾ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਕਿਉਂਕ ਹੈ ਅਰ ਦੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀਤ ਤੇ ਹੈ
ਭ੍ਰਮਰਵਤ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਖੰਡ ਹੋਵੇ ਰੋਨਮੇ ਤੇ ਘ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇ ਹਮਰ ਨੂੰਹ ਮੇ ਜੋ ਜਿਆਨੇ
ਪੇਕ ਤੋ ਖੰਡ ਘ੍ਰਿਤ ਭੀ ਨੈ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਘ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਖੰਡ ਕੇ ਨਾਹੁ ਕਰ। ਅਰ ਰੂਪੇ ਕਉ ਭੀ ਸਾਂਭ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ਘ੍ਰਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਰਨ ਤੇਮੇ
ਇਹ ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਤੋ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਹੈ ਸੇ ਖੰਡ ਘ੍ਰਿਤ ਵੰਤ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਭਾਵ ਬੇਰੇ ਤੇ ਰੂਪੇ ਵਤ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਸੀਤ ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਕਨਿਆਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਹਾ ਧਾਤ ਨੈਨਾ ਹੈ।
ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਤਰਫ ਨਹੀ ਦੇਖਨਾ, ਜੋ ਅਮਕਾ ਐਸਾ ਹੈ। ੧ । ਅਬ ਕਥਾ
ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇਸ ਰਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਧਾ ਸਰਬਾਸੀ ਕੀ ਹਰਿ ਓ ਤਤੱਸਤਿ ਸੁਹਮ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲਯੋ
ਨਮ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾ ਲਿਖਤਾ ਲਿਖਣੇ ਕਰ ਪੁਲ ਕੇ ਅਗਮ ਭਾਸਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ
ਉਸ ਕਾ ਹਿਦਾ ਤਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਪ੍ਰਮਤਮਾ ਮੇ ਜੋ ਨੀਨ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਹਿਦੇ ਚਾਨਾ
ਜੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਉਗਾਰਨ ਕਰਵਾਏਗੇ ਸੁਤਹਾਰ ਕੀ ਪੁਤਲੀ ਵਤ ਮੇਰੇ ਕਨਿਆਨ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ
ਸੁਧਾ ਸਰਵਾਸੀ ਸੁਖਰਾਸੀ ਇਕ ਲੋਕ ਰਾਜ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੇ ਪੀਏ।
ਗੁਸਤੀ ਅਰ ਜੀਨ ਬਹੁਤ ਪਰ ਸੀਤਾਨ ਨਹੀ। ਦਾਨ ਪੁਨਿ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰੇ, ਤੇ ਮਤਿ ਉਚੀ ਤੇ
ਮਨ ਨੀਵੀ ਤਿਸ ਕਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਬਾਹਿਰ ਜਾਇ ਮਸਤਕ
ਟੇਕਿਆ ਇਤ ਰਾਜ ਕੇ ਦਿਨੇ ਮੇ। ਤਥ ਬਸੰਤ ਕੇ ਦਿਨੇ ਮੇ ਬਸੰਤ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਨਤੋ ਭਏ।
ਬਸੰਤ ਮਹਨਾ। ੨ । ਮਨ ਕਰਾ ਇਸਤਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ। ਤਨ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਸਿਰੀ ਪਰੈ
ਨਾਮ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਇਹ ਜਗੁ ਸੁਏ ਕਾ ਪਰਾਤ। ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਾਨਿਆ ਕਰ ਵਿਰਾਤ।
ਮਨਦਾਰਾ ਸੰਪਤ ਗੁਰ, ਕਿਹੂ ਸਿੰਗ ਨਾ ਚਾਲੈ ਸਮਝ ਲੋਹ। ੨ । ਇਕ ਭਾਤ ਨਾਵਸਿਏਤ ਹੋਇ ਜੀ।

ਰਹੁ ਨਾਲਰ ਭਜ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗ"। ੨ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨੀ ਆਵਾਜ ਰਿਹੈ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਰ ਜਾਤੀ
 ਭਈ। ਰੰਦਮਾ ਕੀ ਰਾਂਦਨੀ ਤੇ ਸੀਤਲਤਾ ਵਤ। ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਪੁਨਿਆ ਨਾ ਚੰਦ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ
 ਅਨ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸੀਤਲਤਾ ਭਵ ਭੰਜਨ ਤੇ ਰਿਅਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਰਰਦੈ ਵਾਰਾ। ਤਾਂ ਮਨ ਮੇ
 ਬਿਬੇਕ ਰਰਤੇ ਭਈ ਤੇ ਕਹਤ ਭਈ ਜੇ ਰਰ ਧੰਨ ਦਾਰਾ ਇਕ ਨਾਲ ਚਲਤੇ ਨਾ ਹੁਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀ
 ਇਕ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਤਾਲਾ ਪੋਟਾ ਕੈਸੇ ਪਸਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਤ ਨਾਲ ਆਇ ਨਰ ਫਿਰ ਮੇ ਧੰਨ
 ਹੀ ਇਕਤੁਤਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨੀ ਭਾਰਜਾ ਨੇ ਕਹਤ ਕਏ। ਹੇ ਭਲੀ ਲੋਕ ਤੈ ਮੇਰੇ ਸਾਸ ਨਹੀ
 ਚਲਣਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਨਹੀ ਚਲਨਾ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਐਵੇ ਪਚੇ ਪੱਚ ਮਰੀਏ, ਮੂਰਖੇ ਵਤ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਨ ਅਸਯੁੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੀ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਹੈ ਅਬ ਸੋ ਰਾਮ ਨਰੀਏ ਜਿਸ ਨਰ ਤਨ ਕੀ ਮਨ ਕੀ
 ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਜੀ ਚੈਸੇ ਸਮੇ ਸਵਾਸਾਂ ਕੀ ਪਰਮ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋਤਾ ਕਿਤੁ
 ਬਿਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਤਾ ਕਿਛੁ ਆਪਨੇ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕੇ ਜੁਦਾ ਕਰਨੈ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਨਰ ਕਹਤ
 ਭਈ, ਤਿਨ ਕੀ ਰਾਂਤਾ, ਹੇ ਨਾਥ ਆਪ ਕਿਧੇ ਧਾਮ ਚਾਦ ਪਰਸਨ ਚਲੇ ਹੋ, ਅਵਾ ਤੀਵੇ ਨੇ
 ਸਨਾਨ ਕਉ ਚਲਤੇ ਹੋ ਵਾ ਬੇਦੋ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਪੜਨੇ ਲੀਏ ਕਾਂਸੀ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ, ਕਿਤੇ
 ਬਨ ਮੇ ਜਾਇਰਰ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੇ ਕਾ ਆਪ ਕਾਤਾਤ ਪ੍ਰਾ ਹੈ, ਰਿਖੀਓ ਨੇ ਅਸਸਮੇ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ।
 ਤਾਂ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ। ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਤੇ ਸਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਬੇਲ ਸਹਤ।
 ਤੇਰਾ ਕਿਸ ਤਰਫ ਧਿਆਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ
 ਬਿਆਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਤਿਆਗ ਨਰ ਕੋਨ ਖਾਤਿਆਂ ਮੇ ਜਾਇ ਪੜੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ
 ਤੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਤੇ ਬੇਦੋ ਦਾ ਪੁਨਾ ਧਾਮਾ ਕੇ ਪਰਸਨੇ ਕਾ ਅਰ ਜਹਾਂ ਤਪਾਂ ਦਾਨਾਂ ਨਾ ਪੁਨਾ ਪੁਰਸੀਆਂ
 ਨੇ ਸਨਾਨਾ ਕਾ ਆਸਰਾ ਨਿਚੋੜ ਇਹ ਫਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸੇਵਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਸਭੀ ਮਾਨਬਾਂਫਤ ਅਰਥ ਗਿਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈ। ਅਬ ਗਿਰੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਨਿਰਾਇ ਜਾਣ ਨੀ
 ਅਪੋਛਾ ਨਹੀ ਮੈਨੂੰ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰਮ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਨਰ ਨਿਰਸਾਨ ਹੁਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਤੂੰ ਕਰੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਨਿਰਵਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਐਸਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁੰਵਣ ਨਰ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਆਪ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਪੁਰਸਾ ਸਾਡੀ ਇਕ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕੈ ਧੰਨ ਦਾਰਾ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਨ ਸੁਖਤਾ ਨੀ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਨੀ ਵਾਸਨਾਨਰ ਕਿਉਂ ਵਿਰਅਰਥ ਸਨਮ ਕੰਵਾਵੁਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈ ਨਹਿਆ ਹੋ
 ਸਗਤ ਗੁਰੂ, ਜਗਨ ਨਾਥ ਗੁਰੂ, ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਤੇ ਸੁਖਦਾਈ ਕੋਨ ਹੈ, ਜੇ ਕਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਸੇਵ ਨਾ ਗਿਧਾਂਤ ਰੂਪ।
 ਹੈ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਲੇਈ ਨਹੀ, ਨੇਵਨ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੰਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੇ
 ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੋ। ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਿਆਪਰ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੀ ਫੂਲ ਨੀ
 ਸਾਸਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਿਆਪਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੈਓ ਉਹ ਸਰਬਰੂਪ, ਸਰਬ ਨਾਲ
 ਨਿਵਾਸੀ, ਸਭ ਘਟ ਵਾਸੀ, ਸੁਖ ਰਾਜੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ, ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੈ। ਐਸੇ ਸੁੰਵਣ ਨਰ
 ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੋ ਦੇਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਆਦਿਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਨਾ ਝੂਠਾ ਜਾਣਨਰ ਇਨ ਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ

ਰਿਦੈ ਤੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਗੁਰ ਨਿਪਾ ਤੇ। ਅਬ ਗੁਰ ਨਿਪਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਿਦੇ ਅਕਾਲ ਮੇ
 ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਇ ਉਦੈ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਆਨਾ ਰੂਪ ਤਾਪ ਪਾਪ ਵਿਜਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਨਿਹਜਤਨ ਹੀ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ। ਅਰ ਜੋਤ ਆਜੋਤ ਨਉ ਜਾਨਕਰ ਮੈ ਰਹਿਣ ਤਿਆਗ ਕਰਿਆ ਹੈ।
 ਅਬਿ ਤਿਸ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗੁਰਨ ਤਿਆਗ ਕਾ ਤਾਂਤੋ ਰਹੇ ਅਬ ਮੈ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੌਨ ਤੀਰਜ ਸੇਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਿਆਰ ਤਨ ਮਨ
 ਧਨ ਦੇ ਪਾਵਨ ਕਰਨੇ ਵਾਰਾ ਇਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਾਤਰ ਈ ਹੈ, ਮਹਾਂ ਤੀਰਥ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮੈ ਇਸ
 ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬਚਨ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰ
 ਰਹਤ ਭਈ ਸੇ ਜਵਾਬਵੀ, ਆਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਕਉ। ਹੇ ਨਾਥ ਕਹੂੰ ਦੇਹ ਕਾ ਪਿਛਾਵਾ ਦੇਹ ਕੋ ਤਿਆਗ
 ਕਰ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧੰਨ ਕਾ ਲੋਭ ਦੇਹਰ ਕੈਸੇ ਜੁਦਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਮੈ ਤਾਂ
 ਆਪ ਕੋ ਰਚਨਾ ਕੀ ਦਾਸੀ ਹੂਈ। ਆਪ ਕੋ ਚਰਨੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਭਚਾਰਨੀ
 ਇਬਤੀਆ ਵਤ ਮੈ ਨਾਹੀ ਧੰਨ ਕੋ ਗੁਰਨ ਕਰਤੀ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਹਵਾਲ ਸੋਈ ਮੇਰਾ
 ਹਵਾਲ। ਆਪ ਕਾ ਸੁਖ ਅਸਵਾ ਦੁਖ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਸਕਤ।
 ਜੀਐ ਆਪ ਕੀ ਮਰਜੀ ਚੇਵੈ ਤੈਸੇ ਆਪ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਰੇ
 ਐਰ ਕੌਨ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਤੇ ਕਲਿਆਨ ਦੇ ਦੇਣ ਹਾਰੀ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਕੀਤੀ ਚਾਹੁਤੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਮ ਸੁਜਾਨ ਹੋ, ਹੋ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੋ, ਕਿੰਤ ਕਿੰਤ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਮੈ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਈਆਂ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਿਆਗ ਕੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਨਾਥ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਭਲਾ ਲਹੀ ਸੇ ਕਰਤਵ ਕਹੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਏ ਸੋਈ ਬਾਰਤਾ
 ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਨੀਰੀ ਨਿਗਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋ ਤੇ ਜਹਾਂ ਕਥਤੀ
 ਰੂਪ ਇਨ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸਮਦਮ ਆਦੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੈ ਸੇ ਕਰਤਵ
 ਕਰਤਾ ਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਵੇਰ ਕਿਸੇ ਕਰਤਵ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਪੇਖਾ ਨਾ ਰਹੇ। ਤੇ ਸੁਭਾ।
 ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਲੱਖ ਰੁਪਈਏ ਕਾ ਏਰ ਵੇਰ ਨਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਐਰ ਭੀ ਜਹਾ ਜਹਾਂ ਜਮਾ ਸੀ
 ਧੰਨ ਮਾਲ ਮਿਲਖ ਮੰਦਰੇ ਸਹਿਤ, ਭੂਖਨ ਬਸਤੇ ਸਹਤ, ਜਭ ਕੀ ਇਕਤਤਾ ਕਰਨੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੋ
 ਸਕਿ ਗੁਰੇ ਇਹ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਆਪ ਕਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਏ, ਹੋ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ। ਐਸੇ ਰਹਿਤਆਂ ਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਬੜੀ ਨਾਜ ਆਵਤੀ ਹੈ ਰਾਹੇ ਤੇ ਹੋ ਦੇਵ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਮੇ
 ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਹੋਇਆ ਝੂਠਾ, ਪੁਨਾ ਹੋਇਆ ਆਪ ਕਾ, ਤੇ ਮੈ ਝੂਠੀ ਰੰਗਤਾ ਕਹਿ ਜਿਆ ਤੈਸੇ ਤੇ ਮੈਨੇ
 ਕੇ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹਾਂ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਅਰਿਭ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਾਤਰ ਕੀ ਉਮ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਾ। ਇਸ ਕਾਲ ਤਬ ਬੜੀ
 ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਨਹੀ ਬਨੀ ਸੀ ਤਾਤ ਕਾਲ ਬੜੇ ਬੜੇ ਕਾਰੀਗਰ ਰਾਜ ਮਜੂਰੇ ਕੋ ਬੁਠਾਏ ਕਰ ਚਲੀਆਂ ਪੂਨੇ

ਕੀਆਂ ਧਰਾ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਗਣੇਸ਼ ਕਉ ਮਨਾਇ ਕਰ
 ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਦੁਆਰਿਯੁ : ਕਾ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਜਹਾਂ ਉਤਮ ਭੂਮੀ ਅਰ ਚਿਨਨੀ ਹੈ ਤਹਾਂ
 ਜੇ ਇਟਾਂ ਬਨਵਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਵਿਆਂ ਮੈ ਪਰਪਕ ਕਰਵਾਇਕਰ ਲਿਆਵਾ ਭਏ। ਅੰਬਾਰ
 ਨਾਇ ਦੀਏ। ਹੋਜ ਕੇ ਹੋਜ ਸੈਰਕੇ ਬੈਲੀਆਂ ਕੇ ਮੁਖ ਖੋਲ ਕਰ ਰਾਜ ਮਜੂਰੇ ਕੇ ਬਾਂਟਕੇ ਹੈ,
 ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈ, ਜੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ ਭਗਤ ਰਾਜ। ਆਪ ਨਾਸ ਤਿਨ ਕੇ ਮਜੂਰੇ ਵਤ ਰਮਾਵਤੇ
 ਹੈ। ਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤੇ ਧੰਨ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਸੇਵਾ
 ਕਰ। ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਅਦਵੈਤ ਨਿਸਚੈ ਗੁਰ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਰ।
 ਧੰਨ ਕੀ ਬੈਲੀਆਂ ਕੇ ਮੁਖ ਖੋਲ ਕਰਜੇ ਦੇਤੇ ਹੈ, ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਸ। ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ਮਜੂਰੇ ਰਾਜੇ ਬੀਚ ਹੋ ਕੇਸਤਿਨੁਰਾ ਦੀ ਤਿਨ ਕੇ ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਬਨਾਇ ਕਰ
 ਦੇਵੀ ਅਚਵਾਵਤੀ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਆਗਯਾਕਾਰ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਛਾਦਨ ਕੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕੇ ਬਾਤਰ ਗੁਪਤ ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਦਿਖਾਲਾ ਰੂਪ ਭੈਸਾ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪ ਖੇਤਰ ਕਉ
 ਨਾਸ ਨਾ ਕਰਦੇਵੈ। ਪੁਨਾ ਹੰਗਾਰ ਰੂਪ ਗੜੇ ਥੀ ਵੀ ਫਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਉਤਮ ਪੁਮਾਨਤਾ
 ਤੇ ਜੀ ਸਤਿਨੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਪਰਤੇ ਹੈ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਕੇ ਨਾਸ, ਸਭ ਸਿਵ ਤੇਰਾ ਹੈ।
 ਮੈ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਸਕ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇ ਵਰਖਾ ਬਹੁਤ ਹੋਈ।
 ਤਬ ਭੋਜਨ ਸਾਲਾ ਚੋਇ ਪੜੀ ਕਹੂੰ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਆਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਈ ਜੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਏਕ ਤਗਾਰੀ ਚੂਨੇ ਕੀ ਅਮਰੇ ਸਥਾਨ ਕੇ ਰਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਊਹਾ ਜਨ ਬਰਖਾ ਨਾ ਗਿਰਤਾ ਹੈ ਸੀਰੇ
 ਤਾਂ ਆਪ ਬਦਨ ਕਰਤ ਭਏ, ਭਗਤ ਰਾਜ ਜੀ, ਜੇ ਗੁਰ ਰਖਨਾ ਹਈਨਿ ਨਾਸ ਕਰਣਾ ਹਈ ਇਥੇ
 ਚੂਨਾ ਲਵਾਇ ਕਰ। ਸਭ ਧੰਨ ਇਟਾਂ ਚੂਨਾ ਇਹ ਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀ ਸਗਨ ਨਾਸ ਜੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ
 ਕਾ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਾ ਤਾਂ ਸੇਵਕ ਕੀ ਕਿਆ ਕੁਦਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੀ ਇਥੇ ਨੈ ਲਵੇ।
 ਕਦਾਚਿਤ ਗੁਰ ਗਿਰ ਪੜੇ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਕਹੂੰ ਆਨ ਸਥਾਨ ਕਰ ਲੇਣਾ। ਜੇ ਕਰ ਜਰੂਰ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ
 ਹੀ ਉਸ ਮੇ ਤੇਰਾ ਮੋਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਚੂਨੇ ਕੀ ਮੰਨੀ ਪੀਸ ਤੂੰ ਆਪ ਮਜੂਰੇ ਵਤ। ਤਿਸ ਕੀ ਜੇ
 ਮੇਹਨਤ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕਾ ਚੂਨਾ ਲੇ ਕਰ ਜਾਇ ਲਵਾਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸੁਭ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਨਾਇ ਇਸ ਕੂੜੇ ਸੰਧੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ
 ਕਾ ਨਿਮਰਨ ਕਰ। ਜੇ ਮਸਤਰ ਟੋਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਐਥੇ ਨਿਦੇਸ਼ ਸੁਨ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਤੀ
 ਹੁਈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਕਰ। ਆਪਣੇ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਈ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨੀਏ
 ਇਹ ਦੇਖੋ ਜੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਨਾ ਬਰਨਨ ਗੁਰਸੇਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਮੈ ਇਨ ਕੇ ਭਗਤ ਰਾਜ ਸਬੋਧਨ ਦੀਆ ਹੈ, ਐਸੀ ਸਹਿਜ ਅਵਸਥਾ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ
 ਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ। "ਜਿਹ ਗੁਰ ਬਨ ਸਮਾਸਰ ਨੀਏ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਨ।" ਪੁਨਾ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਦਾਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਾ ਸਚਨ ਹੈ। ਰਾਮ ਨਲੀ ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾਵੀ। ੧੦ T
 "ਕੇ ਮਨ ਐ ਕਰ ਸਨਿਸ਼ਯਾ। ਬਨ ਜੈ ਸਦਨ ਸਬੈ ਕਰ ਸਮਝੁ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ। ੧ ।

ਰਹਾਇ। ਜਤ ਕੀ ਜਟਾ ਜੋਗ ਹੈ ਮਸ਼ਨ ਲੋਮ ਹੈ ਲਖਨ ਬਵਾਓ। ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਆਤਮ
 ਪੁਰਖ। ਨਾਮ ਬਿਭੂਤ ਲਗਾਇਓ। ੧ । ਅਲਪ ਅਹਾਰ ਸੁਲਪ ਸੀ ਨਿੰਦਰਾ ਦਿਸਾ
 ਗਿਆ ਤਨ ਪੀਤ। ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਹਿਓ ਹਵੇਵੇ ਤੈ ਗੁਣ ਅਤੀਤ। ੨ ।
 ਰਾਮ ਰਬੋਧ ਚੰਡਾਰ ਲੋਭ ਹਨ ਮੋਹ ਨ ਮਨ ਮੋ ਲਿਆਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਆਤਮ ਤੁਤ ਹੈ ਦਰਸੈ
 ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਰਹਿਪਾਵੈ"। ੩ । ਐਸੇ ਏਹ ਜਲਿਆਸੀ ਤਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਹਾ
 ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਰਾਮਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਪ੍ਰਮ ਸੁੰਦਰ
 ਰੁਨੇਗਜ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਹੋ ਸਰੀਰ ਨਾ ਭੀ ਅੰਤ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਰੋਈ ਸਮੇ ਪੀਏ। ਤਾਂ ਸਾਖਿਆਤ
 ਨਾਰਾਇਣ ਮਹਾ ਵਿਸਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਖਦਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਯਾ। ਜੋ ਜੋਤਿ ਮਹਿ
 ਨਿਨ ਹੋ ਗਈ ਜੋਤ ਤਿਨ ਕੀ। ਭੀਸੇ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਿਉ ਜਨ ਮਹਿ
 ਜਨ ਆਇ ਖਟਾਨਾ। ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸਿੰਗ ਜੋਤ ਸਮਾਨਾ। ਮਿਟ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸਰਾਮ।
 ਨਾਲਰ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਸਦ ਰੁਰਬਾਨ"। ਜੋ ਐਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਗਤੀ ਭਈ ਤਿਨ ਹੋ ਦੇਖਨਰ ਇੰਦਰ
 ਵਰਣ ਕੁਮੇਰ ਸੂਰ ਚੰਦਰਾਦੀ ਭੀ ਸਿਰਾਵਤੇ ਭਏ ਜੋ ਐਸੇ ਤੇ ਰਮ ਹੋਤੇ ਤੇ ਭਲਾ ਸੀ।
 ਜੋ ਚਤਰ ਤੁਜ ਹੋ ਕਰ ਨਾਰਾਇਣ ਹੋ ਨਿਰਟ ਪਾਰਖਦ ਹੋ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਪੀਛੇ ਕਾਂਤਾ
 ਤਿਨਹੀ ਜੋ ਭੀ ਤਨ ਤਜ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਥਮ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਪਤ ਭਈ, ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੇ ਹੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ।
 ਇਹਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿਧੂ ਰਹਿਓ ਉਤਰਾਰਨੇ ਸੁਧਾਨਰ ਉਤੇ ਦੇਸ ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਸੰਗ
 ਬਰਨਨ ਨਾਮ ਦੇਐਬਿਤਸ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੨ । ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਜਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ
 ਹੀ ਹੈ। ੧੯ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਅਬ ਕਬਾਣਾ ਵਾਵਨ ਖੰਡੀ ਸਿਧ ਕੀ ਅਤੇ ਬਾਵਾ
 ਪਰੀਤਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ। ਜੰਗਲ ਕੀ ਤਟਪੁਰ ਜੋ ਨਪਾਲ ਕੀ ਝਾੜੀ ਭੀ ਰਹਨਾਵਤੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਰੀਸਾ ਬਨ ਹੈ ਜਹਾਂ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭੀ ਨਠਨ ਦਿਰਸਾਟੀ ਸੈ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਐਸਾ
 ਜੰਗਲ ਘਨ ਘਟਾ ਵਤ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਉਚੇ ਬਟ ਨਲ ਬਿਭ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ
 ਹੋਏ ਹੋ ਬੰਡੀ ਸਿਧੰਤਾ ਸਹਤ। ਅਰ ਦੋ ਇਨ ਹੋ ਬਾਲਕੇ ਚੇਲੇ ਸੀਸੈ ਕਹਤ ਭਏ ਹੋ ਸੁਆਮੀ
 ਜੀ ਕਾ ਕੋ ਅੰਬ ਦੇਵੇ ਜੋ ਰਮ ਖਾਏ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਸੋ ਆਯੋ ਤੀਨ ਨੋ ਬਾਵਾ
 ਗੁਆਈ ਰਹਤੇ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਆਂਬੋਂ ਕਾ ਬਾਗ ਸੀ ਬਡਾ। ਇਨਕੇ ਰੋਈ ਨਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਬਨਵਾਸੀ ਥੇ।
 ਤਬ ਬਾਵਾ ਜੀ ਜੋਰਾ ਤੇ ਭੋਰਾ ਬਾਲਰਿਆਂ ਹੋ ਕਹਤ ਕਏ ਜੋ ਜਾਵੈ ਗੁਆਈਆਂ ਨੇ ਆਂਬ ਤੁਮ ਭੀ
 ਖਾਇ ਆਵੇ ਤੁਨੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੋਕਰ। ਤਬ ਜੋਰਾ ਤੇ ਭੋਰਾ ਬਾਲਕ ਜਾਇ ਨੇ ਕਹਤ ਕਏ।
 ਜੋ ਗੁਆਈ ਕਹਤ ਭਯਾ ਤੁਮਰਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਵਣਖੰਡੀ ਸਿਧ ਕਹਨਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਕੋ ਆਂਬ ਨਹੀ
 ਆਵਤਾ ਰਿਆ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਬਾਲਕ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਬਾਰਤਾ। ਤਬ
 ਵਣਖੰਡੀ ਬਾਵਾ ਜੀ ਏਕ ਨਾਟਕਾ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋਰਾ ਭੋਰਾ ਕਓ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹਕਰ
 ਸਿੰਗਲ ਹੋ ਪੇੜ ਮੇ ਛੁਹਾਵੇਗੇ ਜੋਈ ਆਮ ਹੋਇਗਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ। ਸੋ ਬਾਲਕੇ
 ਤਬ ਜਾਇ ਤੁਹਾਵਤੇ ਭਏ ਸਤਿਨਾਮ ਕਹ ਕਰ ਜੋ ਤਾਤ ਨਾਲ ਆਂਬ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਸਤਿ ਬਚਨਤੇ।

ਜੇ ਕੋਸੇ ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਤੇ ਸਾਧ ਹੋਇ ਜਾਏ ਹੈ, ਤੇ ਕਾਮੀਆਂ ਤੇ ਜਤੀ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਲੋਕੀਆਂ ਤੇ
 ਸੰਤਿਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਤ ਹੋਤੇ ਹੈ; ਕਰੀਰ ਪਾਤਰ ਤੇ ਤਾਪ ਆਂਬ ਹੋਤੇ ਭਏ ਸੰਤ
 ਬਚਨ ਤੇ ਸਾਲ ਬਿਛੋ ਤੇ ਆਂਬ ਹੋਤੇ ਭਏ ਕੋਸੇ ਪੁੰਡਤ। ਅਬ ਭੀ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਦੇਖ ਆਏ
 ਹੈ। ਤਿਨੇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਿਧ ਇਨ ਪਰ ਕੋਪ ਕਰ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਜੇ
 ਤੁਮਾਰੀ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠੇਗਾ ਸੋ ਤੁਰਤ ਹੀ ਮਰ ਜਾਏਗਾ। ਤਬ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਕਹਤ ਕਏ ਹਮ
 ਏਹ ਲੜਕਾ ਮਹੰਤ ਕਰੇਗੇ। ਸੋ ਅਬ ਭੀ ਊਹਾਂ ਉਨਕੇ ਏਹ ਖੰਡਾ ਮਹੰਤ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਪੂਜਨ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਫੇਰ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਸਾਂਈ ਨੇ ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਤੁਮਰਾ ਮਹੰਤ
 ਜੋ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠੇਗਾ ਸੋ ਹੁਸਟੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਮਹੰਤ ਬਦਨਾ
 ਦੇਤੇ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸਸਾਨ ਪਰ। ਹੋਰ ਵਣਖੰਡੀ ਕਾ ਚੋਲਾ ਢਾਕੇ ਬੰਗਲ ਬਨ ਤਿਸ ਨੇ
 ਇਹ ਸਿਧ ਸੋਰ ਨੀ ਸਵਾਰੀ ਅਰ ਸਰਾਪ ਕਾ ਕੋਰਵਾ ਹਾਥ ਮੇ ਲੈ ਕਰ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਚਲਾ
 ਆਵਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਇਹ ਕੰਧ ਦੁਕਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਇ ਪਿਲੇ ਜੋ ਦੇਖ ਕਰ ਐਸੀ ਸਕਤੀ
 ਆਤਮ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਗਰੀਸਾਕਾਰ ਨਸਨੰ। ਐਸੀ ਐਸੀ ਸਕਤ ਅਨੇ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਹੈ
 ਪਰ ਏਹ ਸਕਤੀ ਕਹੂ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਨਹੀ। ਅਣਹੋਦਾ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਜੋ ਮਨਨ ਹੰਗਾਰ ਹੈ
 ਪੁੰਡਿਨ ਜੋ ਰਿਸੇਸਕਤੀ ਕਰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੋਵੈ ਅਪਨਾ ਅਥਵਾ ਨਿਸੀ ਕਾ। ਜੋ ਅਰ ਦੁਰਵਿਰੋ
 ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਚਰਿਭਜਨ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੀ ਨੇ ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਜਨਮ
 ਮਰਨ ਰੂਪਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਨੀਤੇ ਹੋਵਨ ਸੋ ਭੀ ਨਹੀ। ਤਾਂਏ ਇਹ ਸਿਧਤਾ ਸਕਤੀ ਨੀ
 ਅਭਿਨਾਖਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਨਹੀ ਕਰਦੇ, ਝੂਠਾ ਧੰਧਾ ਕਾਲਕਰ। ਏਹ ਟੋਰ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ
 ਮੇ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੀ ਤਾਂ ਤੇਤਿਲ ਕੋ ਇਤਨੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਨਿਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਚਰਨ ਕਵਲ ਗੁਰੀ ਮਾਤਰ
 ਲਾਵਣੀ ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਅਭਿਮਲ ਕਰੇ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਪੁਨਾ ਪੁਰਬ ਪਰਸਗਿ। ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਉਦਾਸੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਕੇ ਸਾਧ ਹੋਏ ਹੈ ਕਰਾਂ
 ਕਮਨੀਆ ਸਿਧਿ ਕੋ ਇਸਰਿਛਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪ੍ਰਾਗਿ ਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸੰਗ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਮਨੀਏ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਏਕੀ ਸੁਨੇ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਜੋ ਕਮਨੀਆ ਖਤੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਯਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਿਰਟ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਜੋ ਕਲਾਹੀਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਬਾਲਪਨ ਮੇ ਖਿਜਾਵਤੇ ਹੀਸਾਵਤੇ ਬੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਗਤਾਲ ਹੈ ਪਨਹੀ, ਜੋ ਪੁਲ ਕਰ, ਤਿਸ ਨੇ ਮਾਤਰ ਪਰ ਲਾਇਆ। ਤਬ ਿ
 ਪੈਮ ਗਿਯਤਾ ਹੋਈ। ਜਬ ਬਿਪ ਮੋਹਰੇ ਕੀ ਕਟੋਰੀ ਭਰ ਲੈ ਚਲਾ ਸ੍ਰੀ ਸਾਨੰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪਿਲਾਵਣ
 ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਕਮਨੀਆ ਖਸੋਟ ਕਰ ਪਾਨ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਸੋ ਦਿਜਾਧਮ ਦੂਜੀ ਕਟੋਰੀ
 ਲਿਆਇਆ ਮੋਹਰੇ ਕੀ ਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਲਾਲਚਕਰ ਤਬ ਭੀ ਸੋ ਪਾਨ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਜੋ ਨੀਚ
 ਹੋਜੀ ਬੇਰ ਲਿਆਇਆ ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਕਮਨੀਆ ਜੀ ਅਬ ਜਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨ ਅਤ੍ਰਿਜਾਮੀ
 ਤੇ ਪਰਧ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਨ ਪੁਕਾਰ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਜਏ ਹੈ ਦਿਜਨੀਚ ਦੇ ਕਨੇ ਕਹਾਂ ਕਏ।

ਇਹ ਤੇ ਤੀਜੀ ਕਟੌਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਪੀ ਦਿਸ ਧਮ ਨਹਤ ਕਯਾ ਜੀ ਨਾਮਨੀਏ ਪੀਤੇ ਹੈ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨਹਤ ਭਏ ਹੇ ਨਾਮਨੀਏ ਏਤੀ ਸਰਤ ਉ ਨਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ। ਤਾਂ ਨਾਮਨੀਏ
 ਹਾਸ ਜੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸਾਡੀ ਪਗਤਾਏ ਨੇ ਪੁੰਨੇ ਜੇ ਪਾਈ ਹੈ ਗੁਰੇ, ਅਥ ਜੀ
 ਨਿਰਪਾ ਤੇ ਅਥ ਨਾ ਸਦਰਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਰ ਨਹਾ ਤੁਮੈ ਸਭੀ ਸਾਧ ਸਿਧ
 ਹੋਇਓ। ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਵ ਨੁਝ ਨਹੀ ਰਹਾ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਰ ਨਹੀ ਵਿਚਰ। ਤਾਂ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰ
 ਨਹਤ ਭਏ ਹੇ ਨਾਥ ਜਹਾਂ ਗੁਰਮ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਰਹੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਰਨ ਨਹਤ ਕਏ।
 ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀਪਦਾ ਤੁਮਾਰੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਰਪਾ ਸੇ
 ਬਹੁਤ ਹੋਜੀ। ਜੋ ਏਹੀ ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿੱਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚੇਲੇ ਭਏ ਹੈ ਅਨਮਾਤ ਜੀ ਨਾਮਨੀਏ ਤੇ ਨਾਮ ਭਯਾ
 ਹੈ। ੧। ਦੂਜੇ ਚੇਲੇ ਬਾਨੂ ਗਾਨਾ ਜੀ। ੨। ਤੀਜੇ ਚੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਫੂਲ ਜੀ। ੩। ਚਤੁਰਸ ਚੇਲੇ
 ਜੀ ਕੋਇੰਦ ਜੀ। ਉਦਾਸੀਓ ਮੇ ਏਹ ਚਾਰ ਧੂਏ ਨਹਨਾਵਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿੱਤੇ
 ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਚੇਲੇ ਚਾਰ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕੋਇੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬੇਟੇ
 ਜੋ ਚੇਲੇ ਜੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਭਏ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ
 ਵਿਸਨ ਨੇ। ਵਿਸਨ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵ ਪਦ ਆਪੇ ਅਥ। ਨੋਟਾਨ ਨੋਟ ਬਹੁਮਾ ਸਿਧਨ ਮਹੇਸ਼ ਜਿਸ
 ਜਿਵ ਪਦ ਨੇ ਟਹਨੂਹੈ ਹੈ। ਭਾਈ ਫੋਰੂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮਦਾ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਏਹ ਸਭੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਨੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨਮਾਤ
 ਜੀ ਨੀ ਸ੍ਰੀਪਦਾਇ ਮੇ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਤੀ ਸਿਧਿ ਭਏ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੋਣ ਕੋਣ ਨਾਮ ਨਹੀਏ।
 ਫੋਰ ਇਨਹੀ ਨੇ ਨਿਪਾਲ ਨੀ ਲਾਜੀਓ ਮੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਜਾਇ ਪਿਲੇ ਹੈ ਪੁਰਸ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ
 ਨੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਕੂਤ ਚਾੜੀ ਭਈ ਤੇ ਸੀਸ ਤੇ ਜਟਾ ਮੁਕਟ ਅਧੇ ਧੂਣੀ ਧੁਖੇ। ਪੁਨਾ ਨਟ, ਸੰਗਲ,
 ਬੀਰਗਣ, ਚਿਮਟਾ, ਭੋਲੀ ਧਰੀ ਭਈ ਪਾਨੇ ਜਿਵਜੀ ਆਨ ਇਸਤ ਕਏ ਹੈ ਕੁਮੀ ਪਰ, ਸੀਸੀ
 ਜਮਾਧ ਲਗੀ ਭਾਈ ਬਾਵਾ ਜੀ ਨੀ। ਤਬ ਵਿਚਰਤੇ ਵਿਚਰਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਜਸ ਇਨ ਨੇ
 ਦੇਖਾ ਤਬ ਚਿਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰ ਉਨਲੀ ਜੇਵਾ ਜੋ ਟਕਪਾਹੁਏ। ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਕਾਕਨਾ
 ਉਨ ਹੀ ਸਹਾਰ ਸਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਸ ਜੇਵਾ ਕਰਤ ਭਏ ਬਹੁਤ ਕਾਲ। ਤਬ ਜਚੇ ਜੋ ਫੂਲ ਜੀ
 ਸਮੇਰ ਪਰਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੀਠਾ ਮਹੀਰਹੁ ਸਾਸ ਤਹਾ ਏਹ ਹੋਰ ਭਏ। ਤਬ ਬਿਹ ਵਜ ਦੇਤੇ ਭਏ
 ਜੀ ਹਮ ਜੀਏ ਤੁਮ। ਤਬ ਪ੍ਰਮ ਸਿਧੰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਭਰਤ ਭੀ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਗਿਆਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਗਿਆਨ
 ਪ੍ਰਮ ਵਿਚਾਰ ਸਹਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਜੇਵਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਾਰ ਕਰ। ਅਰ ਵੀਹ ਹੀ ਜਟਾ
 ਅਰਕੁਤੀ ਧਾਰਤ ਭਏ ਸੰਗਲ ਆਦੀ ਚਿਨ। ਆਈ ਵਿਜੇਸ ਨਹੀ ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਰਦਾ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ
 ਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮਦਾਸ ਤੇ ਚਲੀ ਹੈ ਰੀਤੀ ਸੰਗਲ ਧੂਣੀ ਜੀ। ਜੀਏ ਦੇਖ ਨਾ ਸੰਨਿਆਸ ਗੁਰਦੇ
 ਭਏ ਆਏ ਕਰ ਜੋ ਇਹ ਚਿਹਨ ਹਮਾਰੇ ਹੈ ਭਕੂਤੀ ਆਦ ਤੁਮ ਮਤ ਪਹਿਏ।

ਤੇ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਹਾਥ ਇਹ ਸਚਨ ਦੌਲਤ ਕਏ ਕਿਨ ਕੇ
 ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦੇਵੇ ਜੋ ਪਹਿਰੇ। ਤਾਂ ਹਮ ਤੁਮ ਭਾਇ ਨਰ ਕਿਛੁਤੀ ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਸਨਾਂ
 ਰਹੇ। ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਮਨ ਨਿਵਾਵੇ ਤੁਮ ਹਮ ਜੋ ਮਨ ਨਵਾਵੇ। ਤਸ ਭੀ ਹੀ ਕਰਤ ਕਏ ਜਸ
 ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਗੰਗਾ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਉਤ੍ਰ ਜਾਤੀ ਭਈ ਜਿਨਾ ਸਰੀਰ ਜੇ ਮਠੇ।
 ਜੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਉਦਾਸੀਆਂ ਹੀ ਦੇਹ ਮਨ ਰਹੇ ਜੋ ਜਿਵੇ ਉਤ੍ਰੇ ਜੋ ਨਾ ਉਤਰਤੀ ਭਈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੰਗਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਰੋਪਤੀ ਚੀਰਵਤ। "ਜਿਨ ਨਾ ਪੱਖ ਕਰੇ ਤੂੰ ਹੁਆਮੀ ਤਿਨ ਨੀ
 ਪ੍ਰਿਥ ਗਲ ਤੇ ਆਣੀ ਹੈ।" ਜੀ ਕਿਰਾਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਗੀਤਾ ਮੇ ਜਿਸ ਤੁਫ ਜੇ ਹੈ
 ਤਿਸ ਤੁਫ ਮੇ ਹੈ। ਤਾਤ ਪ੍ਰਜ ਏਹ ਜੋ ਆਪ ਬੀਚ ਪਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਜੇ ਰੋਤੀ ਹੈ ਕਿਰਾਨ
 ਪਾਂਡਵੇਤ ਨਹੀ ਤੇ ਨਹੀ ਰੋਤੀ ਭਾਵੇ ਦੁਰਯੋਧਨ ਵਰ ਪਿਦਾ ਹੋਵੈ। ਤਸ ਬਡਾ ਜੈਕਾਰ ਕਯਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੀ ਨਿਰਪਾ ਤੇ। ਤਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਰਮਿੰਦੇ ਕਏ ਖਟਕਸਨੇ ਮੇ।
 ਫੇਰ ਕਬੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਕੋ ਏਨਲਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਕਏ। ਜੋ ਗਿਲ
 ਹਮਾਰੇ ਹੈ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਪਹਿਰੇ ਹੈ। ਤਸ ਨਿਰਬਾਲ ਜੀ ਨੇ ਕਟ ਜੋ ਗਿਲ ਉਤਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਿੰਦੀ
 ਪਰ ਫੇਰ ਦੀਆ, ਤੇ ਕਹਤ ਕਏ: ਹੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜੀ, ਜਿਨ ਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਰ ਲੇਵੇ।
 ਜਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਿਸ ਕੋ ਹਾਥ ਲਗਾਵਹਿ ਤਸ ਫਨੀਅਰ ਸਰਪ ਹੋ ਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਫੂਹਾਰ ਕਰ
 ਫੂਲੇ ਡੀ ਮਾਰਣ ਕਉ। ਜਸ ਬਾਵਾ ਜੀ ਹਾਥ ਲਾਏ ਤਸ ਗਿਲ ਹੋ ਜਾਏ। ਜੋ ਲੈਸੇ ਜੈਸੇ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਜੋਨੇ ਨੂੰ ਹਸ ਪਾਵੰਦਾ ਹੈ ਤਸ ਮਾਟੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਭਾਵੰਤ ਮਾਟੀ ਜੋ ਕਰ ਕੁਹਾਵਤਾ ਹੈ ਤਸ
 ਕੰਚਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਸ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਲਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਤੁਮਕੋ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਚੰਦ ਕੀ ਬਖਾਸ਼ਿ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਵਾਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ, ਹਮ ਭੂਲੇ ਹੈ, ਤੁਮ ਖੁਸੀ ਜੇ
 ਪਹਿਰੇ ਹੋਰ ਕਉ ਦੇਵੇ। ਫੇਰ ਜਿਸੀ ਨਾਲ ਸੰਨਿਆਸੀ ਗਿਲ ਲੀਏ ਯਤਨੇ ਕਏ ਨਿਰਬਾਲ ਜੀ ਸਾਥ
 ਜਾਂ ਤੇ ਬਾਦੀ ਪੁਰਜਾਂ ਕਉ ਭਗਤਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਇ ਲਗੇ ਹੈ, ਤਮੇ ਹੁਣ ਕੀ ਅਧਰਤਾ ਕਰਿ। ਤਸ ਜੀ
 ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਧੂਣੀ ਜੋ ਪਰਮ ਕਪਾਇਆ ਨਾਲ ਕੀਆ ਅੰਗਾਰੇ ਵੰਤ। ਤੇ ਕਹਾ ਸਰਬ
 ਬਿਆਪੀ ਤੁਹੀ ਪਹਿਰ ਲੇਵੇ। ਤਸ ਕੌਣ ਪਹਿਰੇ ਫੇਰ ਆਪ ਉਠ ਕਰ ਸਕਿਨਾਮ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ
 ਕਰ, ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਮਾਤਰ ਟੋਰ ਕਰ, ਪਹਿਰੇ ਲੇਵੇ ਕਏ। ਇਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਜੀ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਅਖਾਡੇ ਬਾਥ ਕਰ ਕਰਾਂ ਨਿਵਾਨ ਕਰਤ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਜਿਸੀ ਨਾਲ
 ਰਾਜੀ ਖੰਡ ਨਾ ਮਹਾਤਮਾ ਸੁਣਤੇ ਭਏ ਪੰਡਤ ਕੇ ਮੁਖ ਜੋ। ਜੋ ਕੀਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਜਹਾਂ
 ਭੂਹੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਚਾਵੰਡਾਂ ਚਰਵੀ ਚਰਵਾ ਖਰ ਆਦਿ ਜਿਵਨੇਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਮਰ ਕਰ।
 ਪਰ ਜੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇ ਸੰਤੁ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪਿਕਾ ਤਾਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਜਸ ਜਿਵਜੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਮਰਤੀ ਬਾਥ ਕਾ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਚੇਰਾਜੀ ਖਾਣਕੇ ਜੀਵ ਕੋ ਮਨੁਖ ਕੀ ਨਿਆ ਝਾਠਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ
 ਨਾਲ। ਜੇਹੜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਨਾ ਲੇਖਾ ਫੈਰਾਉ ਕੀ ਨਾਲ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ।

ਜਬ ਜੀਵ ਨੇ ਕਾਲ ਬੀਚ ਨਾਠ ਪੁੱਛਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਪੀੜਾ ਨੇ ਜੁੱਧ ਪੁੱਛਤ ਜੀਵ ਅਨਭਵ
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾਂ ਕਾਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਇਹ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜੋ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ
 ਸਿਮਰੇ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰਿਓਂ ਹੈ ਨੇ ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਸਰੀਰ ਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿਸ ਨੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਾਨੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਪੁਸ਼ਟ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੈ ਬਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਦੋਇਆ
 ਤਾਂ ਹਿਆ ਭਯਾ। ਜੋ ਬਲਦ ਚੜੇ ਭੈਰੂ ਭਮਰਾਵੈ ਇਹ ਭਯਾ ਅੰਤ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੀ
 ਮੁਕਤੀ ਭਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਆਸੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖ ਹੋ ਕਰ। ਇਹ ਮੁਕਤੀਆਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
 ਦਾ ਜੀ ਨੇ ਦਰਬਾਰ ਪਰ ਧੂਰੀ ਜੋ ਪੜੀ ਹੁਨਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਨਬੀਰ ਜੀ ਨਾ ਬਦਨ ਹੈ।
 "ਜੇ ਤਨ ਕਾਂਧੀ ਤਜੈ ਨਬੀਰਾ ਰਮਈਏ ਕਹਾਂ ਲਿਖੇਗਾ"। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਨਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ
 ਕਾਂਧੀ ਤਨ ਤਜੇ ਤਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਸੈਨੇ ਸਿਮਰ ਕਰ ਕਿਆ ਫਲ ਪਾਇਆ। ਤੈਸੇ ਗੁਰੂਅਰਾਨ ਪੁਰਖ
 ਆਖੇ ਨਾ ਰਾਮ ਆਏ ਤੇ ਕਿਆ ਜਿਵਤਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਆਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਆ
 ਹੈ ਕਿਨ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੀ ਪਰਮ ਗਿਆਤ ਹੂਈ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਿਓਂ ਦਿਨਨੀ ਬਾਰਤਾ। ਮੁਕਤ
 ਬੁਧੀ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਤਿਆਗੇ। ਪੁਨਾ ਬਾਝੀ। "ਦਰ ਦਰਸਨ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤ ਕੈਨੂੰ ਕਰੇ
 ਕਿਆ"। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ/ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਮੁਕਤ। ਜੋ ਏਕ ਬੇਰ ਰੀਸਮਾਧਨ ਨਾਸ਼ਾ ਪਰਬਤ
 ਹੀ ਕੰਦਰਾ ਜੋ ਭੀਤਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਜੋ, ਇਕੰਤ ਜਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਚਾਰੇ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਜਾਮੇ ਮੇ ਆਇ ਬਾਰ ਸੇ ਮੋਹਨੀ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਤਬ ਹਨਵੰਤ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ
 ਤੁਹੀ ਕਵਨ ਹੈ। ਤਿਨੋਂ ਕਹਾ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਜੀ ਬੈਠਿਨ ਨੀ ਮਾਕਤੀ ਹੈ ਹੁਪ ਚਾਰੇ।
 ਭਗਵਾਨ ਨੀ ਆਗਿਆ ਜੋ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਵਰਨੇ ਕੋ ਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਕੁਲ ਕਰ ਕੀਰ ਨੇ ਪਾਇ
 ਕਰ ਕੀਰਤ ਭਏ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸੋ ਵਾਲਾ ਸੁਤਰ। ਜੋ ਜਾਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਲੋੜ ਹੋਵੈ ਤੁਮਰੀ ਤਹਾਂ
 ਆਪ ਜਾਵੇ, ਹੋ ਦੇਵੀ, ਮੁਲ ਕੋ ਲੋੜ ਨਹੀ ਮੈਨੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ ਸੈਨਾ ਸਿਮਰਨਾ ਹਾਂ।
 ਜੋ ਬਾਵਾ ਜੀ ਮਨ ਮੇ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਈਹਾਂ ਕਾਂਧੀ ਭੀ ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜਿਦੇ ਨੀ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਤੁਹਾ
 ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਕਾਂਧੀ ਨੇ ਭੂਤ ਅਰ ਪ੍ਰੇਤ ਚਿਰੰਜੀਵ
 ਅਨੰਤ ਸਹੰਸਰ ਬਰਖੇ ਨੀ ਪੰਗਤੀ ਬੀਤ ਜਾਇ ਤਉ ਉਨ ਨੀ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਜਾਣੈ
 ਜੋ ਕਹੂੰ ਅਨ ਆਥਾਨ ਚਲਾ ਜਾਏ ਤਉ ਭੀ ਜੈਸੇ ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ
 ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੀ ਕੰਠਿਆ ਕਾ। ਕਾਂਧੀ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਏਕ ਪੰਡਤ ਜਾਥ ਤਿਸ ਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਈ ਜਾਨ ਕਰ
 ਗਿ। ਹਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿਖਾਵਤ ਭਯਾ। ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਵਿਚਾਰੀ ਇਤੀ ਹੋਵੈ
 ਜਿਵ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਡਤ ਇਹ ਵੇਖ ਇਕਨਾ ਜਿਵਾ ਤੇ ਕੁਤੇ ਪੈ ਮੁਕਤ ਦੇਨੀ ਤੇ ਸੂਰ ਵਿਯਾ ਖਾਇ
 ਜੋ ਕਰ ਮੁਖ ਅਪਨਾ ਉਨਾ ਜਿਵਾਂ ਜਾਮ ਪੁੰਝ ਦੇਨੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਭੀ ਜਿਵ ਹੈ। ਹੋਰ ਦੇਖ
 ਇਕਨਾ ਕੋ ਸੀਰਕੇ ਲਗ ਕਰ ਜਿਵਾਂ ਨੇ ਮੰਦਰ ਬਨੇਨੀ। ਇਕਨਾ ਨੇ ਹਜਾਰੋ ਰੁਪਏ ਲਗਾ ਕਰ ਮੰਦਰ
 ਬਨੇਨੀ ਜਿਵਾਂ ਦੇ। ਇਕਨਾ ਕੋ ਲਾਖੇ ਰੁਪਏ ਲਗ ਕਰ ਮੰਦਰ ਬਨੇ ਨੀ ਆਰਤੀਆਂ ਘੰਟੇ ਵੈਲੇ ਤਾਲ
 ਮਿੰਦਰ ਬਾਜਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਧੂਪ ਦੀਪ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਇਕਨਾ ਨੇ ਕੋਰ ਤੇ

ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਰੰਗੀ ਕੀ ਧਾਰਾ ਤਿਨ ਪਰ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਇਹ ਦੇਖ ਸਿਵ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
 ਪਰ ਰੁਨਤੇ ਹੈ ਇਕਨਾ ਕੇ ਰਵਾਂ ਹੀ ਨੇ ਮੰਦਰ ਬਣੇ ਹੀ ਰਾਜੀ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤੇ ਬੈਠੇ ਕਰਮ। ਪੁਨਾ
 ਮਰ ਕਰ ਦੁਖ ਮਹਾਂ ਪਾਇਆ ਜੁਗੇ ਪ੍ਰਸੰਤ। ਤਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ। "ਮਨੋ ਕਠੋਰ ਮਰੇ ਬਨਾਰਸ ਨਰਕ
 ਨਾ ਬਾਚਿਆ ਜਾਈ। ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤ ਮਰੈ ਹਾੜੀਏ ਤਾਂ ਸਗਲੀ ਜੈਣ ਤਰਾਈ।" ਪੁਨਾ ਸਿਵ ਮਾਤ੍ਰ
 ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਵੇਖ ਨੈ ਤਉ ਭੀ ਕਰਮ ਗਤੀ ਨਹੀ ਮਿਟਦੀ ਹੈ ਪੁਤਰੀ। "ਜੇਹੇ ਕਰਮ
 ਕਮਾਵਦੇ ਤੇਹੇ ਆਵਨ ਪੋਸ। ਬਸ ਕਰ ਰਾਜੀ ਮੈ ਜਬੈ ਮਰ ਕਰ ਬਨੈ ਮਹੇਸ਼।" ਜੀੋ ਸੁਨ ਕਰ
 ਦੇਖ ਕਰ ਕੰਨਆ ਕੰਪਾਏਮਾਨ ਭਈ ਤੇ ਪਾਪ ਕਿਆ ਤਿਸ ਤਿਆਗ ਦੀਨੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਾ ਜੀ ਮਨ ਮੇ
 ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੈ। ਆਜਾਂ ਨੂੰ ਈਹਾਂ ਕੀ ਮੁਰਤੀ ਲੈਣੀ ਕੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀ। ਭਿਖਾਰੀਓ ਵਤ ਰੈਸੇ ਜੀੋ
 ਕੋਝਾ ਪਤੀ ਸਾਹ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਕਰ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਸਾਹ ਕੀ ਦਿਸ਼ਾਂਤਰ ਮੇ ਸਰਨ ਜਾਇ ਲੇਵੇ ਪਿਤਾ
 ਜੇ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਸਦਾ ਬੁਤ ਕਾ ਸੋਰ ਦੂਨ ਲੈ ਕਰ ਜੋ ਭੁੰਚੇ। ਤਬ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ
 ਜੇ ਕੋਪ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਤਿ ਕਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਨਾਨਾਇਕੋ ਮੈ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਤਾ
 ਹੈ। ਪਰਿ ਮੇ ਜੋ ਮੁਖ ਨਹੀ ਜੋੜਤਾ ਹੈ, ਜਗਤ ਭਰ ਮੇ। ਪ੍ਰਮਾਣ। "ਜੇ ਘਰਿ ਹੋਏ ਮੰਗਣ ਜਾਈਏ
 ਮੇਰ ਉਨਾਮਾ ਮਿਲੇ ਤਹੀ।" ਜੋ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸਰਨ ਰਹਤਾ ਤਉ ਸਭ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਕਾ ਜੋ ਪਾਤ੍ਰ ਸੀ।
 ਤੇ ਬਖਸੀਸ਼ਾ ਭੀ ਭਿਖਾਰੀਓ ਕੋ ਮਨ ਭਾਵਤੀਆਂ ਦੇਤਾ। ਤੇ ਉਹ ਕੀ ਬਖਸੀਸ਼ ਪਾਵਣੀ ਮੰਗਤਿਆਂ ਕਾ
 ਰਾਮ ਹੈ। ਤੇ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਧਿਕਾਰ ਮੰਗਤੇ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਜੋ
 ਆਜੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਹਮ ਕਿਆ ਜਾਣੀਓ। ਜੇ ਆਜੀ ਜੀਵਦਿਆਂ ਹੀ ਨਾ
 ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ਜੀੋ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਕਾਜੀ ਤਿਆਰੀ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਮਗੋਰ ਧਰਤੀ ਮੇ
 ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਉ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ ਸੋ। ਪੁਨਾ ਮੈ ਤੇ ਕਾਜੀ ਤਜ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਚਲਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਬ ਮਾਤ ਭਲਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਇਸਟ ਆਸਾਨ ਰਾਜੀ ਤੇ ਜੇਟ
 ਭੁਵਾਂ ਘਰ ਹੈ ਜੋਈ ਗੁਰਧਾਮ ਹੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਇਸਟ ਆਸਾਨ ਕਾਜੀ ਤੇ ਜੇਟ ਦੁਣੀ
 ਆਧਰ। ਜੀੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਭ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਕਏ। ਅਰ ਤਿਆਰੀ ਜਾਣੈ
 ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਕਰਤਾ ਕਏ, ਦਿਤ੍ਰ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ। ਤਬ ਜੀਤ ਮਾਜੇ ਨੇ ਜੋ ਨਹੀ ਭੇਦੀ ਜੋ
 ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਬਾਵਾ ਜੀ ਕਾਸੀ ਤਿਆਗੇ ਜੋ ਲੋਕ ਤੁਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇਗੇ। ਜੋ ਸਿੰਧਾਪਨ ਮੇ
 ਮੁਕਤ ਆਸਾਨ ਇਨੋ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ, ਨਮਲਵੰਤ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਜੀਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਲੋਕੋ ਕੀ
 ਮੁਕਤੀ ਜੋ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੇਨੋ ਕੀ ਭੈ ਅਕਲਾਖਾ ਰੂਪ ਤਿਨ ਹਮੇ ਤੇਰ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਹੈ, ਹੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ। ਤਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਚਨ। "ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ। ੪ । ਅਸਿ
 ਹਮ ਚਨੀ ਠਾਕੁਰ ਪੈ ਹਾਰ। ਜਬ ਹਮ ਜਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਵੀ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵੈ ਮਾਰ। ੧ ।
 ਹਰਾਉ। ਲੋਕਨ ਕੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਉਪਮਾ ਤੇ ਬੈਠਿਤ ਜਾਗੁ। ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਉ ਭਾਵੈ ਸੁਰਾ ਕਹੁ ਹਮ ਤਨ
 ਭਲੈ ਹੈ ਭਾਰ। ੧ । ਜੋ ਆਵਤ ਸਰਣ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੀ ਤਿਸ ਰਾਖਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਸ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਨਾਮੁ ਪੁਰਖੁ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਤੁਰਕੇ
 ਮਾਰਗ ਉਨੰਘ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਸਠਾਨ ਆਇ ਕੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾ
 ਦਰਸਨ, ਭੇਟਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਰ, ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ, ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮਾਤਰ ਪਰ ਨਾਵੇਤੇ ਕਏ, ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਭਏ। ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਪਿਛਲੀ ਭੂਨ ਦਾਸ ਦੀ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੀ
 ਅਗੇ ਦਾਸ ਕੇ ਵਿਛੋੜਨਾ ਨਹੀ। ਅਪਨੇ ਚਰਨਾ ਤੇ ਹੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ। ਤਬ ਸਬਦ ਕੀ ਅਵਾਜ਼
 ਆਈ। "ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਠਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹਰੇ। ਭਰਤ ਕਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਵਾਲੀ।
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਰੀ"। ਐਸੇ ਹਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਏ, ਸਤਿ ਜੀ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਸਾਧੋ ਸਰਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਬਤੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਰ ਆਨ ਟੇਕਿਆ,
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੇਟਾ ਲੈਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੁਆਰੇ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸਾਰਾ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਸਾਲੋ
 ਅਦਰ ਗੁਰ ਅਸਲਾਨ ਪਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਨੀਏ ਅਪਨਾ ਅਖਾਤਾ
 ਰਚਾਵਤੇ ਭਏ ਇਥੇ । ਰੋਜ਼ ਸਠਾਨ ਕੀਰਾ ਨਾ ਤੇ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਭ ਕੇ
 ਸੁਹਿਰਦ ਬੇਨਨਾ, ਆਓ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ। ਸਿੰਘ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀਵਾ ਸਤਿ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਅਥਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ਰੀ ਚੀਨੀ ਤਿਨੁ ਤੋ ਆਈ। ਏਕ ਅਖੰਡਤ ਬੈ ਅਨੰਦ ਮੇ। ਸਰਬ ਮੈ
 ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇਖਤ ਭਏ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਰ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ ਭਏ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲ
 ਮੂਰਤੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ। ਸ਼ੇਰੀਆਂ ਸਤਿ ਜਨੇ ਕੀ ਗੁਰ ਚਰਨੇ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸੁਖ
 ਨੇਏ ਪਰ ਭੀ ਲਾਗੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ
 ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਬਿਨਾ ਨਾ ਵਿਹਾਰ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਦਸ ਜੀਵ ਨਾ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। "ਤੇਰੇ
 ਹੁਕਮ ਪਾਵੈ ਨੀਸਾਨ ਤੋ ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ"। ਪੁਨਾ। "ਤੂੰ ਹੀ ਦਰੀਆ ਤੂੰ
 ਹੀ ਕਰੀਆ ਤੁਝੇ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰ"। ਦਰੀਆ ਸੀਸਾਰ ਤਿਸਤੇ ਕਰੀਆ ਨਿਆ ਤਾਨੇ ਵਾਲਾ
 ਮਨੁਹ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ, ਐਰ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਹੋਊ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਸਿਰ ਜਨੇ ਨਾ ਮੇਲ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਹੇ
 ਗੁਆਮੀ ਸੀਸਾਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਨੂੰ ਤਾਰ ਨੇ, ਨਾਮ ਜਹਾਜ ਦੇ ਕਰ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰਮਤਰ ਸਿੰਘ
 ਗੋਬਿੰਦ ਉਤਾਰਧੇ ਗੁਰਮਤਰ ਖੰਡੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀਨ ਕਾਂਧੀਓ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਰ ਆਰਾਮਨ
 ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਥੀਏ ਤਿਬਿਸਤ ਹੁਨਾ। ੨੨ । ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਸਤਿ ਅਤਿ ਕਿਪਾਲ ਮੂਰਤੀ ਹੋਏ ਹੈ
 ਐਸੀ ਸਾਰ ਧੋਹਨਾ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਮੈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾ ਸਰਨ ਬੇਨਨਾ। ਪੁਨਾ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸੀਲ ਅਰ ਸਾਰ ਗਿਰਾਹੀ ਦੇਹ ਆਦਿਨ ਅਭਿਮਾਨ ਆਰ ਜਾਨ ਕੇ ਜਿਨਾਂ ਤਿਆਗਿਆ ਸਬ ਨਾ
 ਸਭ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਤਮ ਜਿਨੇ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਭ ਤੇ ਦੁਆਰ ਸਦਾ ਜਿਨ ਨਾ ਹਿਰਦਾ ਸੀਸਾਰ ਕੀ
 ਰਾਮਨਾ ਤੇ ਰਹਤ। ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਓ ਤੇ ਸੁਬ ਬਾਊ ਉਪਕਾਰ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਅਰ ਕਥਾ
 ਤੇ ਗੀਤਨ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਮੇ ਨੀਨ ਰਹਿਨਾ। ਪੁਨਾ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਲਭੂਆਂ ਨਾ ਯਗ ਕਰਤੇ ਕਏ।
 ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰਮਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਜਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਤ ਕੇ ਸਾਂਟਤੇ ਭਏ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਤੇਟਾ
 ਨਾ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਤਿ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਰ ਪੁਰੀ ਮੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਬਤੇ ਬਤੇ ਜਿਹ ਭਏ
 ਹੈ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ। ਬਾਵਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾਸ ਜੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਕੋਣ ਮੈ ਪੂਰਬ ਕੀ ਕਰਕ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਖਾੜਾ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮ ਉਹਨਾਂ ਤਪ ਕਰਦੇ ਥੇ। ਸੋ ਆਪਸ ਮੇ ਮਿਲ ਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਨ ਬੁੰਗੇ ਦੇਵਲ ਵੇਲੇ ਆਵਦੇ ਸੋ ਰਹਿਰਾਸ ਸਮੇ। ਏਨ ਸਮੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ
ਬਾਵਾ ਜੀਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਪੁਨਾ ਚਿਟੇ ਅਖਾੜੇ ਵਾਲੇ ਮਹੰਤ ਜੀ ਜੀਤ ਦਾਸ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੀ ਕਾਂਸੀ
ਨਿਵਾਸ ਤਜ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ। ਚੋਰ ਤੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਸਰਦਾਰ
ਉਤਮ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕ ਮਿਲਕਰ ਸਠਾਰ ਕਰੇ ਹੀਲੀ ਨਾ ਪੁਨਾ ਖਨਵਾਇਕਰ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੇ
ਪਾਵਨ ਲੀਏ ਪਠਾਨਕੋਟੇ ਐਰਾਪਤ ਨਦੀ ਜੋ ਤੇ ਆਵਤ ਭਏ। ਜਿਸ ਸਰਦਾਰ ਨੀ ਜਮੀਨ
ਬੀਚ ਆਵਤੀ ਹੈ ਹੀਲੀ ਨੇ ਹੀਲੀ ਦੀ ਸਮ ਹੀ ਚਾਲ ਜਿਸਕੀ ਸੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਸ ਮਾਨ ਕਰ
ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਐਰ ਨਾਤੋ ਨੇ ਦੁਇਰ ਭੋਜਨ ਦੇਣੇ ਪਕਾ। ਐਸੇ ਖਨਤੇ ਖਨਤੇ
ਕਨਥੇ ਸਰਦਾਰ ਕੀ ਜਮੀਨ ਮੇ ਜਬ ਆਏ ਸੋ ਨਾ ਖਨਨੇ ਦੇਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਦੇ
ਮਹਾਤਮ ਤੇ ਪ੍ਰਮੁਖ ਸੇ। ਤਬ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਿਨ ਨੇ ਬੂਏ ਪਰ ਧੁਨੀ ਲਾਇ ਕਰ
ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿਕਰ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਜੀਤ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਭਏ ਵਾਹ ਵਾਹ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜੀ
ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਥਾ ਸਹੀ। ਤਬ ਉਹ ਚਰਨੀ ਆਇ ਭਏ ਭੋਟਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇ
ਜੀ ਰੂਪਈਆ ਪੁਨਾ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਆ ਪਰ ਘਰ ਮੈ ਤੇ ਹਾਸ ਮਿਲਕਰ ਸੇਵਾ
ਕਰਦੇ ਭਏ ਹੀਲੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਹੀਲੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬੀਚ ਆਇ ਮਿਲੀ ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਚਲਾਟੇ ਸਪਨ ਜੋ
ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੀ ਸਿਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
ਤੀ ਹੀਲੀ ਜੀਤ ਕਰਖਨੀ ਗਈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬੀਚ ਆਇ ਅਭੇਦ ਹੂਈ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ।
ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਲਦੀ ਐਰਾਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਈ।
ਜੋ ਅਬ ਮੈ ਤਿਕਤ ਕਿਰਤ ਰੂਪਾ ਕਈ ਹੈ ਅਰ ਬੜੀ ਬੁਝਿਆਈ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ।। ਕਰ
ਬਾਵਨ ਜਿਉ ਲਾਟਕਾ। ਜੈਸੇ ਜੀ ਭਗਵਾਨ ਬਾਵਨ ਨੇ ਹਾਸ ਮੈ ਜਿਸੀ ਬਿਛ ਨੀ ਨਾਠੀ ਆਈ।
ਸਥ ਮੇ ਬਿਛ ਸਭ ਬਨਾਪਤੀ ਸੋ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਤ ਭਯਾ, ਤੇ ਸਸਕਤ ਹੂਆ ਤੀਸੇ ਇਹ ਨਦੀ
ਜਲੇ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹਰਿ ਦੁਆਸ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਈ ਹੈ ਤੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਪੇ
ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਇਸ ਕਾਲ ਬਜੇ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਹੁਏ, ਯਾਜੰਤ੍ਰ ਬਾਜਤੇ ਭਏ ਤੇ ਦੇਵਤਾ
ਅਗਾ ਸੋ ਫੂਲਨ ਨੀ ਬੁਖਾ ਕਰਤ ਭਏ; ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ ਨਾ, ਜੈ ਜੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਨੀ, ਜੈ ਜੈ
ਗੰਗ ਰਾਜ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਇਸ ਸਮੇ ਪੱਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਤੂ ਪੂਰਾ ਤੇ
ਕਬਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੁਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਾਠ ਸਮਾਪਤ ਕਏ। ਕੀਰਤਨ ਪਾਠ ਪੁਰਾਨ,
ਦੇਵੀ ਜੀ ਨੇ ਪਾਠ ਭਏ, ਸੂਬ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾ ਸਥਾ ਜੋਗ ਪੂਜਨ ਹੂਆ। ਸਰਬ ਦੇਵਨ ਨੇ ਦੇਵ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨਾ ਮੁਖ ਪੂਜਨ ਹੂਆ।
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਹਾਂ ਰਹਾਂ। ਜੈਸੇ
ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਖਸਾਤ ਕਾਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅੰਤੁ ਬਾਹਰ। ਐਸੇ ਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪੁਰੀ ਨੇ ਮੰਗਲੇ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ। ਇਸ ਨੇ ਜੋ ਧੁਨਨਗੀ ਅਭਵਾ ਕਸਨ

ਕਰਨਗੇ ਸਤ ਭਾਵ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਰਬਰ ਤਿਨ ਪੁਰੀ ਕੀ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਹੀਨਤੀ ਖਿਚੀ ਹੁਈ ਆਧ ਯੋਗਤ ਰੂਪ
 ਸ਼੍ਰੀਯੋਗਾਰ ਮੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ ਨਿਆਨ ਰੂਪ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਾਰਸ
 ਮੰਗਲ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਬਾਵਾ
 ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਈਏ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਉਤਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਜੇ ਜਹਾਂ ਧਰੇ ਬਨ
 ਹੈ ਨਿਰਜਨ ਜਾਨ ਤੇ ਤਮਾਲ ਤੇ ਗਜਾਨ ਪੁਨਾ ਤਲ ਨਾਮਾ ਬਏ ਉਚੇ ਮਹੀਸੁਰੁ ਕਿਆ ਬਿੰਬ ਹੈ।
 ਜਿਨ ਪਰ ਸੁਯੋਤ ਬੂਰ ਵਾ ਫੂਲ ਉਪਰ ਹੈ ਜੋ ਕੀ ਕਾਧਤਾ ਹੈ ਮਾਨੇ ਸੂਰਜ ਹੈ ਘੋੜਿਆਂ ਨੇ
 ਚਲਤਿਆਂ ਨੇ ਪੁੱਖੇ ਝਗ ਰਿਜੇ ਭਏ ਹੈ। ਤਿਨ ਉਪਰ ਜਿਨ ਹਰੇ ਨੇ ਤਰ ਦੇਖੇ ਸੇ ਸੂਰ ਸਸੀ
 ਹੀ ਗਤੀ ਆਦਰੋ ਕੀ ਚਲ ਮੰਦ ਭਾਜਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਘਰਬਰ ਬਨਘੋਰ ਮੋਰਾਇ ਕਰ ਧਤਿਨਾਮ
 ਈ ਕਰ ਜਿਨ ਬਿਛੋ ਕੋ ਬਡੇ ਕਾਗ ਬਾਗੇ ਜੇ ਤਿਨ ਬਿੰਨ ਨੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਪੂਲ ਤੇ ਪੁਨਾ ਨਾਡਿਆਂ
 ਮੇ ਪਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਦਰਾਣੀ ਦਰ ਆਏ ਸੁਭ ਬਨਵਾਇ ਕਰ ਸੁਭਾਧਿਮਾ
 ਕਰ ਫੁਲਾਵਤੇ ਭਏ ਉਚੇ। ਤਿਜਕਰ ਕੀ ਅਨਤ ਕਰਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੁਏ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ
 ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਜਿਹ ਸਾਧਕ, ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ, ਸਿਵਗਨੇਸ ਮਹੇਸ, ਗਿ੍ਰੁਟੀ ਕੋ
 ਈਸਵਰ, ਵਰਨ, ਕੁਬੇਰ, ਸੂਰ, ਜਾਨੀ ਅਪਨੇ ਪਵਿਤਾਰਥ ਕੋ ਨੀਏ ਆਇਦਕਾਮ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਨਗਰ ਕੋ ਨਰ ਨਾਹੀ ਜੁਤ ਮੰਗਲ ਮੈ ਵੇ। ਬਨਾਇਕਰ ਆਏ ਬਡੇ ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਦੇਸੋ ਦੇਸੋ ਕੀ
 ਗਿਰ ਗੁਲ ਰਾਵਤੀ ਆਇ ਇਕਤ੍ਰ ਭਈ। ਆ ਕੇ ਦਾਨ ਜਨਾਨ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਬੇਏ ਕੀ ਸੁਨੀ, ਮੁਨੀ,
 ਗੁਨੀ ਸੁਨਤੇ ਸਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਪੂੜੀ ਪੂੜਾ ਲਛੂ ਤੇ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਅਨੰਤ ਭਾਗ। ਗਿਹਾਰ ਵਿਸਨਾਦਰ
 ਦੇਵਤਾ ਭੀਦੋ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ ਭੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਈਆਂ ਨੇਵਲ ਭਾਵਨਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸਭ ਗਿਰਤ ਲੋਕ
 ਅੰਤ ਮੰਗਤਾ ਭੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਨਾਕੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹੁਏ
 ਤਹਾਂ ਨੋਨ ਕਮੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਸ੍ਰੀ ਈਏ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਕੁੰਕਮ ਚੰਦਨ
 ਰੂਪ ਦੀਪ ਫੂਲਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਕਰਿ ਆਰਤੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੇਟਾ ਧਰ ਕਰ, ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ
 ਜੀ, ਪੁਨਾ ਬਾਵਾ ਸਤਿਨਾਮ ਜੀ ਸਭੀ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਤ ਅਰਦਾਸੇ ਕਰਵਾਇ ਕਰ। ਦਾਸ ਅਰ ਦਾਸੀਓ
 ਜੀ। ਫੇਰ ਨਿਰਬਾਣ ਸਤਿ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਆਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ
 ਹੈ ਕਰ, ਹਾਥ, ਜੋੜ ਕਰ ਕੇ, ਗਰ ਮੇ ਅੰਦਰਾ ਪਾਇ ਕਰ। ਹੈ ਦੇਵ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ, ਪੇਰੇ ਤੇ ਚਿਵ
 ਨਾਹੀ ਬਨਤਾ ਸ਼ੇਵਾ ਨਾ ਬਨਾਇ। ਤੇਰੀ ਜੇਵਾ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਵੈ ਅਵਰ ਨ ਹੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੁਬ ਬਿਆਪੀ
 "ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਤੁਝੇ ਕਿਆ ਅਰਪੋ"। ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ਅੰਤੁ ਧਾਰਡ ਤਾਂਤੇ ਮੈ ਤੇਰੀ
 ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ, ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੋਬਿੰਦ। ਇਹ ਨਬਾ ਜੋ ਪਕਨਕੇ, ਬੁਣਨਕੇ ਵਾ ਨਿਖਨਕੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਤ ਤਿਨ ਕੋ ਜਸ ਰੂਪ ਈਏ ਦੇਵ ਨੋਨ ਤਕ ਫੂਲਨਕੇ ਤਾਤ ਪ੍ਰਾ ਬਿਹੁ ਲੋਕ ਪੁੱਛੇ ਕਿਸ ਕੀ
 ਗੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। "ਹਰਿ ਕਾਸਾ ਸੁਣਿਹ ਜੋ ਧੀਵੰਤ ਦਿਹਾਰ ਕਰਮਾਹੀ। ਤਿਨ ਕੋ ਜਥ ਨਿਵੇ
 ਅਦਿਨ ਪੂਜ ਕਰਾਈ"। ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮਦਾਸ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ, ਦਾਸ ਰੂਪ
 ਤਿਨ ਕੀ ਜੇਵਾ ਕੀ ਕਥਾ ਇਹ ਪੂਰੀ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਮਾਤਮਾ ਕੀ ਰਿਰਪਾ ਕਰ। ਨਿਜਿ

ਰੂਪ ਜੀ ਬਾਵਾ ਜੀ ਹੈ. ਚੇਲੇ ਜੋ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੀ ਪ੍ਰਮਾਣੁਤ ਸਿੱਤੀਏਖ ਨਾ ਨਿਰਬਾਣ ਜੀ ਬਚਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਤੁਹੀ ਇਕਾ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਪ੍ਰਸਤਨ ਕਰੇਗੇ। ਪੁਨਾ
 ਅੰਗੇ ਕਰ ਕਰ ਸਮਾ ਪਾਇ ਨੇ ਆਪ ਦੇਹਤੇ ਵਿਦੇਹ ਰੂਪ ਭਏ ਭਿਆ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਣੁਤ ਮੇ ਲੀਣ ਹੁਏ
 ਤੇ ਮਹੰਤ ਐਰ ਚੇਲਾ ਹੁਆ ਤਬ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਕਾ ਰੂਪ ਪਿਸਾਚਨੀ ਆਇ ਰਿਮਤੀ ਨਿਜ ਰੂਪ ਨੇ ਤਿ
 ਬਚਨ ਕਰ। ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਅਪਣੀ ਵੰਗਾਹ ਭਿਆਰ ਬੁਧੁ ਨੇ ਧਿਰਾਸ ਨਕਲੇ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਅਹੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਭਿਆ ਕਰਿਆ, ਜੋ ਐਸੀ ਮਹੰਤੀ ਬੜੇ ਮਾਲ ਸਾਗੁ ਗੁਰੂ ਆਪ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਮੈ ਨਾ ਲਈ
 ਧਿਰਾਸ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਤ ਕਉ। ਭੀਤਬਚਨ ਜਿਨੇ ਨੇ ਪੰਤ ਗੁਰਦੇਵ ਨੀ ਆਗਿਆ ਸਤ ਭਾਵਨਾ ਸਰਤ
 ਨਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੀ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਪਸਚਰਾਪ ਸਿਰ ਧੁਨ ਧੁਨ
 ਕਰ ਭਿਆ ਹੈ। ਭਾਂਵੇ ਜਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਡਾ ਉਨ ਕਾ ਪੁਰਾਪ ਤੇ ਸਿਧਤਾ ਭੀ ਜਰਤ ਮੇ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭੀ
 ਮਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਪਾਇਓ ਤਬਾ ਬਚਨ। ਸ੍ਰੀ ਕਿਰਸਨ ਚੰਦ ਜੀ ਤਿਰਦਸਮੇ ਭਿਆਏ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ।
 "ਹੇ ਉਧਵ ਜੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਇਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਜੋਭੀ ਮੇਰੇ ਮੇ ਠੋਰ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਐਰ ਨੀ ਭਿਆ
 ਕਤਾ ਕਹਿਣੀ ਹੈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਭਗਤੀ ਨਾ ਮੂਲ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਅਭੇ ਕਤ ਬਚਨ ਬੋਲਨਾ, ਕਪਟ ਤਿਆਰ ਕਰ, ਭਾਵ
 ਇਹ ਆਪ ਸਿਆਣਾ ਨਾ ਜਨੈ ਗੁਰਾਂ ਅਭੇ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਮਾ ਗੁਰ ਦੇਵਾ ਨਾ ਉਨ ਨੇ ਹਾਥ
 ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਜਗਆਸੂ ਨੇ ਕਠਿਆਨ ਨੀ ਇਛਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰੇ ਜਿਥੇ ਆਏ
 ਅਪਣੇ ਕਿਸੀ ਗੁਨ ਵਿਦਿਆ ਅਭਿਆਨ ਨੇ ਨਾ ਜਨਾਏ। ਪੁਨਾ ਬਾਲੀ ਨੀ ਗੁਰ ਬੋਲੇ ਗੁਰੇ ਆਏ।
 ਪੁਨਾ ਪੁਰਬ ਪ੍ਰੀਤ। ਨਿਜ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜੀ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਓ ਤਖਤ ਜੀ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਮੇ ਆਇ
 ਬੰਨਦੇ ਜੋ ਜੋ ਕੀਸੇ ਅਪਣੇ ਪੁੰਨ ਜਪ ਤਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਸੋ ਮਾਲੇ ਦਿਵਜੀ ਦੇਠੇ ਹੈ।
 ਸੁੰਦਰ ਸਿਆਮ ਮੂਰਤੀ ਸਮਧਰ ਗੋਰਾਜ ਸਹਿਤ ਉਪਰ ਜੀਰ ਨੇ ਭਭਤੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ
 ਜਟਾ ਮੁਕਟ ਸੁੰਦਰ ਰਮਲ ਪਤਵਤ ਠੇਠੇ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਸਤਕ ਦੇਨਾ ਤਿਸੇ ਕਰਨਾ ਆਓ ਸਰਸ
 ਭਿਆਪੀ। ਜਿਥੇ ਕੇ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਨਾ ਵਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਜਿਥੇ ਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਜਿਥੇ ਪੁਰਮ ਸੁਭ ਨੇਸਟਾ
 ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿਰਬਾਣ ਸਾਹਿਬ ਨੀ ਧਿਤੀ ਤਬਾ ਉਨ ਨੀ। ਪੁਨਾ ਫਰਕ ਇਤਨਾ ਹੀ
 ਹੁਆ ਜੋ ਉਨਾ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸੰਤ ਆਏ ਅਭਿਆਨ ਸਹਤ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਤ ਕਰ
 ਨਿਤ ਅਭਿਆਨ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਸੰਤ ਬਚਨ ਨਹੀ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਿਆ ਰੂਪੀ ਪਿਸਾਚਨੀ
 ਕਰ ਗੁਸੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਤ ਕੋਈ ਅਪਣੇ ਗੁਰ ਕੁਏ ਕਾ ਅਭਿਆਨ ਕਰੇ ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ਹੈ
 ਵੀਰਾ ਆਦੀ, ਵਾ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ। ਗੁਣ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਹੈ ਕੀ ਧਨ ਧੰਨੀ ਸਾਹ ਨਾ ਹੈ
 ਇਹ ਸਾਹ ਦੁਆਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਵਣਜ ਮੂਰਤੀ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਕਰ ਲੀਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ
 ਮਲਕ ਸਾਸ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੈਗਾ ਤਬ ਇਹੁ ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ ਦੇਠੇ ਕੋ ਉਸੇ ਪਤ੍ਰਕਟ ਹੋ ਜਾਵੈਗੇ।
 ਤਬਾ ਜੀ ਗੁਰ ਬਾਰਾਯੀ। "ਬਰਾਯੀ ਕਰੈ ਬਰਾਬੀ ਫਿਰ ਗੈਰਤ ਅੰਦਰ ਪਾਇ। ਵਜਹੁ ਕਵਾਏ
 ਅਗਨਾ ਮੂਹ ਮੂਹ ਪਾਣਾ ਖਾਇ। " ਜੋ ਕਰੇ ਫੇਰ ਬਚਨ ਨੇ ਲੇਵੇ, ਪੁਨਾ ਸਖਿਆ ਨੀ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਜਾ ਤੇ ਸੰਤ ਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ, ਅਰ ਦੁਖ ਕਟਣ ਹਾਥ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ

ਜੀ ਮਹਿਤੀ ਦੇ ਵਧਾਤੇ ਬੜੀ ਦੀਨਤਾ ਕਰਦੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਨ ਬੁੰਗੇ ਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਦਿ ਤੇ ਹੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਇਹੁ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਮਹਿਤੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਿਓ
ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਰੇ ਕੁੰਭ ਬੀਚ ਦੇ ਚਿਠੀਆਂ ਪਾਇ ਨਾ ਤਿਨ ਜੋ ਕਰਾ ਜੋ ਤੁਮ
ਆਪਨੇ ਹਾਥੁ ਚਿਓ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਖੋ ਜੋਈ ਆਵੇ ਚਿਠੀ ਜੋਈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੁਈ। ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਆਰੇ
ਨਿਆਇ ਨਿਆਇਹੁਆ। ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਗੁਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਜਬ ਸਚਿ ਹਾਥ ਪਾਇਆ।
ਤਬ ਇਨ ਕੋ ਮਹਿਤੀ ਦੀ ਆਈ ਆਕਾਸ਼ ਤੇ ਉਨ ਕੋ ਜਗੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਦੂਜੇ ਗੁਰ ਕਾਈਆਂ ਕੋ।
ਜੀ ਜੈਕਾਰ ਭਯਾ ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰੋ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਅਯਨ ਪਰ ਸੈਠੇ ਤਬ ਹੀ
ਚਿਤ ਕੋ ਸਾਂਤ ਆਇ ਗਈ। ਜੈਸੇ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਜੀ ਨੇ ਭੋਰਹਜੇ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਜੀ ਜੋ ਫਿਰ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ ਕਰੇ ਮੁਖੀਆ ਸਿਵਰ
ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਇਹ ਧੰਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮੇ ਨਹੀ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਤਾ। ਤਬ
ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਾਜੀ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਇਸ ਮੇ ਮਰਜੀ ਨਾ
ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਨਾ ਸੰਨਬੰਧ ਸੱਤ ਬਚਨ ਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਨੇ
ਸੱਤ ਬਚਨ ਹੁਆ ਗੁਰੋ ਆਰੇ ਤੋ ਸਿਖ ਨਾ ਸੰਨਬੰਧ ਗੁਰੋ ਸਾਧ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋ ਨਾ ਸੰਜੋਗ ਸਿਖ ਸਾਧ।
ਜੋ ਨਾ ਹੁਆ ਸਤ ਬਚਨ ਤੋ ਹੋਈ ਨਾ ਸਬੰਧ, ਸਿਖ ਨਾ ਗੁਰਾਂ ਸਾਧ। ਉਹ ਸਿਖ ਤਨ, ਮਨ,
ਧਨ ਗੁਰਾਂ ਜੋ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਉਠਣਾ ਚੋਰ ਹੁਆ। ਤਬ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਕੋ ਮਨ ਮੇ ਅਰਾਮ ਨਾ ਆਵੇ।
ਚਿਤ ਨਲਪਨਾ ਮੇ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਅਪਨਾ ਅਵਗੁਨ ਜਾਨ ਕਰ ਫੇਰ ਸਤਿ ਆਰੇ ਭੂਲ ਖਿਆ
ਕਰਵਾਈ ਤੇ ਮਹਿਤੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ, ਧਰਮ ਮੰਦਰ ਕੀ ਸੱਤ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ, ਪੁਨਾ
ਚਿਤ ਕਉ ਭੀ ਸਾਂਤ ਆਇ ਗਈ ਨਿਰਜਤਨ ਕੀ ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਤਾ ਮੇ ਧਰੇ ਹੈ
ਕਰਤਾਰ ਨੇ। ਤਬ ਬਚਨ ਜੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਹਿਬ। "ਤਬ ਇਹੁ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਤਤ ਕਾਲ
ਵਸ ਆਵੈ"। ਜੈਸੇ ਸਾਹ ਜੀਵਨੇ ਮੇ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਮੁਖਤਾ ਸੇਵਾ ਕੀ ਭਾਈ ਦੂਨੇ ਸਾਧ
ਕੋ ਕਰ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਦੂਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ, ਇਹ ਪੰਡ
ਭਾਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਨਹੀ ਉਠਾਈ ਜਾਤੀ। ਮੈ ਕੀ ਜੁਧਾਸਰ ਦਾਤਾ ਹਾਂ ਮਹਿਤੀ ਨੈ ਭੈ ਕਰ। ਤਬ
ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਭਾਈ ਪੰਡ ਉਠਾਏਗਾ,
ਹੋ ਭਾਈ। ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਪੰਡ ਸਿਧ ਦੇਣੇ ਕੀ ਤੋ ਪਾਂਡੀ ਕੀ ਨਿਆ ਕੁਦੁਤ ਹੈ
ਨਾਹ ਕਰਨੇ ਕੀ। ਜੋਈ ਬਾਝਤਾ ਭਈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਮ ਰਾਖ ਕੀ ਆਸਾਨ ਮੇ ਪਾਇ ਤਿਨ
ਮੇ ਇਹ ਮਹਿਤ ਬਣੈ। ਸਿਧਾਂਤ। ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰ ਸਤਿ ਕੀ ਅਬਵਾ ਕੋਇੰਦ
ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਇਤਰ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਤਾ ਨਵੈ। ਅੰਨ ਜਨ ਆਸਾਨ ਚਾਪੀ ਪਖੋਰਕ ਰਿਦਿਓ
ਹੋਰਾ ਕੋ ਬੀਜ ਕੋ ਅਭਾਵ ਕਰ। ਤਬ ਜੋਈ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ
ਗੁਰੋ ਬਾਝੀ। "ਸੇਵਕ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸੇਵਕ ਕਿਆ ਕੋ ਰਹੈ ਬਹਲਾ"। ਪੁਨਾ। "ਗੁਰ ਸਿਖ
ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਾਲਰ ਭੇਦ ਨਾ ਭਾਈ"। ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਨਾਲਰ ਨਾ ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਦੇਣੇ ਲੋਕੇ ਨਾ ਸੁਖ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨੇ, ਹੇ ਗੁਰ ਮੁਖੇ, ਜਾਂ ਤੇ
ਇਸੀ ਧਾਰਨਾਐ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਖ ਹੋਵਣਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਸਸਨ ਦੇਤੇ
ਭਏ। ਹਰਿ ਇਛਾ ਜੋ ਤਬ ਸੋ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਾ
ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭੀ ਨਿਰਵੇਦ ਜਿਦੇ ਮੇ ਭਇਆ
ਪਦਾਰਥੇ ਸੇ। ਜਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਚਲਨੇ ਨਗੇ ਹਰਿ ਇਛਾ ਜੋ। ਤਬ ਸੋ ਸਰਪਤੀ ਖਿੰਸਾ ਚਿਥ ਨੇ
ਸਾਬ ਹੀ ਤੁਰ ਪੜਾ, ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਆਗ ਕਰਿ, ਦਗਸ ਪ੍ਰਾਨਾ ਧੰਤ ਪੁਰੋਵਤ। ਤਬ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨਗਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨੀ ਆਇ ਰਿਧੇ ਰਾਜ ਅੰਚਰ ਪਾਇ ਕਰ। ਜੋ ਹੇ
ਭਗਵਾਨ ਇਹੁ ਰਾਜਾ ਨਹੀ ਆਪ ਨੈ ਚਲੇ ਕਿਧੇ ਇਹ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਸੁਖ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਥਾ
ਧਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਤੁਮ ਨੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੇ ਕਿੰਪਾ ਨਾਥ ਜੇ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਦੁਖੀ ਕਰ ਮਾਸਕਾ ਹੈ ਆਪ
ਤੇ ਤੁਮ ਨੈ ਜਾਵੇ। ਜੋ ਕਹਿ ਸਤਿ ਸਤ ਨੇ ਸੁਖਦਾਈ ਵੇ ਤੇ ਆਪ ਇਹੋ ਈਹਾਂ ਤਿਆਗ ਜਾਵੇ।
ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਹੇ
ਰਾਜਾ ਇਹੀ ਰਾਮ ਸੰਪੂਰਣ ਭੂਤੇ ਮੇ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਨੇ। ਤੇਰੇ ਮੇ ਸਭੀ ਮੇ ਇਹੁ ਭਾਵਨਾ ਜਿਦੇ ਮੇ
ਤੁਮ ਧਾਰੇ, ਇਹੀ ਮੇਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕਰ ਬਾਰਤ ਭਯਾ, ਕੀਸੇ, ਜੈਸੇ ਸੁਧ ਆਰਾਜੀ
ਸੰਘਰ ਪ੍ਰਿਤਬਿੰਬ ਕੇ ਧਾਰਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਰਦ ਕਾ ਰਾਜਾ ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ
ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਤੇ ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਚੇਨਾ, ਸਿਖ, ਹੋ। ਇਹ ਤਨ
ਮਨ ਧਨ ਰਾਜ ਸੰਪੂਰਣ ਜਭੀ ਆਪ ਕਾ ਹੈ ਚਾਰੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਵੇ ਮੈ ਆਪ ਨੇ ਪਾਦ ਪਦਮ ਸਾਬ
ਰਹ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰਗਾ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਆਪਣੇ
ਚਰਕਰ ਆਪਣੀ ਆਗਿਆ ਹੀ ਤੇ ਮਾਨਨੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਕੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਪ ਨੂੰ ਤੂੰ ਗੁਰ ਦਖਣਾ ਦੇ
ਪਿਆਰੇ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਇਹੁ ਸਰਬੰਸ ਆਪ ਕਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਹਾ ਇਹ ਰਾਜ
ਆਪਣਾ ਹੁਆ ਤੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਤੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰ। ਇਹ ਰਾਜ ਨਿਘਾਨ ਪਸ ਇਸ਼ਬਤ ਹੋਇ ਕਰ
ਪੁਰਬਵਤ ਰਾਜ ਸਾਜ ਕਉ ਚਲਾਇ ਨੇਉ ਪਟਾਰਸ ਆਵੇ ਆਵਾ ਜਾਵੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਾ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਵਧਾਤਾ ਨਹੀ। ਮੈ ਨੇ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਆਗਿਆ ਮਾਨਨੀ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੇਵਕ ਜੋ ਹੁਆ
ਸੁਨ ਕਾ ਹੋਰ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਨਾਰਦ ਕਾ। ਆਪੇ ਸਮਝ ਕਰ ਹਰਖਮੋਹ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਹੋਏ ਕਰ ਇਸ਼ਬਤ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਦੋਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੇ ਸੁਕਤ ਰੂਪ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਕੇ ਕਰ
ਪ੍ਰਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਹਿੰਦੂ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡੇ ਉਤਾਰਥੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ
ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਕੀ ਕਾਧਾ ਅਮਾਪਤਮ ਚਤੁਰਬਿੰਸਤ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੪ ।

ਸਖੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੀ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਖਣ ਦਿਸਾ ਨੇ ਜਾਏ ਸੇ।
 ਤਸ ਏਕ ਸਿਖ ਸਾਧ ਸੀ ਬੁਨਾਹਾਸਿਘ ਨਾਮ ਤੇ ਸਿੰਘਾ ਹੈ ਅਵਸਾਧਾ ਸਿਸ ਨੀ। ਤਿਸ ਪਰ
 ਪਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨਹਤ ਭਏ: ਭਾਈ ਬੁਨਾਹਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤੁਸੀ ਨਹੋਰ ਜਾਵੇ ਤੇ ਵਿਸਾਤ ਕਰੇ
 ਜਾਏ ਨੇ, ਮੇਰਾ ਵਰ ਹੂਆ ਤੁਸੀ ਕਮਲ ਵਰ ਕਰੋਗੇ ਨਿਨੋਰ ਮੇ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਗੁਰੂ
 ਨੇ ਲਲ ਹੋਣਗੇ, ਹੋਣੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਰਾਮ। ਜੋ ਸਰਵਣ ਨਰ,
 ਰਰ ਜੋਤ ਨਰ, ਬੇਨਤੀ ਨਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਨਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ, ਇਸ ਸਿੰਘ ਅਵਸਾਧਾ ਮੇ ਨਵਨ
 ਕੰਠਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਨਹਤ ਭਏ ਏਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੰਤਤ (ਸੰਤਾਨ) ਮੈਨੂੰ
 ਮੰਨੀ ਸੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਕੰਠਾ ਹੀ ਹੂਈ। ਸੋ ਨਹਤਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੇ ਲੋਵੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਹੁਰਮ ਮੰਨੇ ਜਬ ਗਏ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੁਵਪਨ ਮੇ ਕਹ ਦੀਆ
 ਜੋ ਇਹ ਸਿੰਘ ਬਿਧ ਅਵਸਾਧਾ ਵਾਲਾ ਬੁਨਾਹਾ ਸਿੰਘ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਜਾਣ ਨੇ ਇਸ ਨੇ
 ਮਾਤਰ ਟੋਲਦੇ ਮਾਨ ਸਹਤ। ਸੋ ਭੋਟਾ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪੋਰੀਚੀ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰਸਿਖ। ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ
 ਹੂਆ ਜਬ, ਤਬ ਸੰਤ ਸਜਨ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾ ਨੇ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ
 ਪੰਜ ਪੌੜੀਆਂ ਪੜ ਨਰ ਵਿਵਹਾਰ ਨਰ ਦੀਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਜਨ ਸਾਰਾ ਸੋਧਦ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨਨਮ ਧਾਰਤ ਭਏ ਅਰ ਨਾਮ ਕਰ ਬਡੇ ਹੂਏ। ਨਰਤਵ ਜਿਨ ਨਾ
 ਸਥਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮ ਉਪਨਾਸੀ, ਪਿਆਰੀ ਬਾਈ ਭਨਨਵਾਲੇ, ਨਾਮ ਨੇ ਕਾਢੀਆ। ਉਪਨਾਸ
 ਨੀਏ ਯਦਿ ਰਿੰਚਿਤ ਫੋੜੇ ਨੀ ਦਵਾਈ ਭੀ ਰਖਦੇ ਸੀ। ਰਬੀ ਤਿਸ ਕਰ ਏਕ ਪਸਾਚਨੀ ਨਾ
 ਅਸਨ ਅਰੋਗਤਾ ਨੀਏ ਚੂਸ ਸੁਟਿਆ ਸੁਖ ਕੀਆਂ ਪਰਕਾਰੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਨਰ। ਤਬ ਕਾਰ ਕਾਲ
 ਤਿਸ ਪਸਾਚਨੀ ਨੇ ਸੁਖਅਜਾਰਮ ਆ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਸਾਧਾ ਪਾਇ ਨਰ ਜਖਮ ਭੀ ਪਿਲ ਗਿਆ।
 ਅਰ ਇਨ ਨੇ ਤਿਸੀ ਖਿਨ ਸਾਂਤ ਆ ਗਈ। ਅਰ ਸੁਭ ਮਹਤ- ਰੁਣ, ਅੰਤਰਾਮਰਾ, ਸਹਤ ਹੋ ਆਏ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਤਿਪਕਾਰ। ਨੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਉਪਨ ਭੂਰਾ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਰਖਦੇ
 ਜਾਂ ਤੇ ਵਡਭਾਈ ਵੈਰਾਗਿਆਂ ਨੇ ਰੂਪ ਪੇ ਜੋ ਨਹਤੇ ਸੇ, ਅੰਤ ਬਾਰਨ। ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ
 ਜੀ ਨਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਿਹ ਬਿਖਿਆ ਜਗਨੀ ਤਜੀ ਤੀਓ ਭੋਖ ਵੈਰਾਗ ਨਹ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਨੇ ਮਨਾ
 ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਧੇ ਭਾਗ।" ਮਾਧੇ ਪਦਰਾ ਵਚਨਾ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗ। "ਕੋਣ, ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਬੰਧੀ ਜੋ ਨਰਮ ਧਰਮ ਨੀ ਧਾਰਨਾ ਨਿਰਭਾਪ। ਪੁਰਾਨੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ਗੁਰ ਦੁਆਰਿਓ। ਜੋਈ ਧਾਰਨਾ
 ਤਪ ਤੇ ਤਿਖਆ ਨੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਇਕੰਤ ਸੁਵਫ ਅਸਚਾਏ ਮੇ ਹਰਿ
 ਸਿਮ੍ਰਣ ਨੀਏ ਵਿਚਰਦੇ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਨੇ ਬਿਦਾਲੇ ਕਿਸੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫਾਰ ਮੇ ਭੀ
 ਇਕੰਤ ਜਾਇ ਬੈਠਦੇ ਸੇ, ਹੁੰਦਰ ਸਬ ਜਾਈ ਤੇਇਕੰਤ ਜਾਨ ਨਰ। ਸੋ ਬਰਵਲ ਨਹੁ ਫਨ ਟੂਟੈ
 ਨੂਟੇ ਜਾਣਗੇ। ਤਿਸ ਮਨ ਸੀ ਜਾਣਿਆ। ਜੋ ਇਹੀ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਚੋਰ ਹੈ। ਫੋਟੇ ਨੇ
 ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਕਹੁ ਬੇਰਤਾ ਹੈ, ਪੁਰ ਮੈ। ਤੇ ਫਨ ਨੀ ਜਾਵਿਹ ਹੋਰ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇਕਾਰ। ਐ
 ਉਨਮਲ ਬੇਈਮਾਨ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮਣ ਰੂਪ ਨੇ ਭੀ ਅਪਨੀ

ਕਾਟ ਰੂਪੀ ਨੀਟੀ ਪਰ ਨਾਇਕਰ ਵੇਖਣਾ ਹੁਆ ਜੋ ਏਹ ਅਤੀਤ ਕਰਾ ਹੈ ਵਾ ਪਕਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਸਹਨ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵੇ ਨਰ ਹੀ ਸੀਵ ਕਾ ਭਨਾ ਹੋਨਾ ਹੁਆ। ਜੋ ਬਾਗਮਾਨ ਤਿਨ ਨੇ ਪਨਹੀ ਨਰ
 ਪ੍ਰਮ ਤਾਕਿਨਾ ਕੀਆ, ਜੋ ਮਾਰ ਮਾਰ ਨਰ ਆਪ ਹੀ ਬਕਤ ਹੈ ਨੇ ਤਿਆਗਤ ਭਯਾ। ਤੇ ਭਾਈ
 ਜੀ ਜਿਰ ਨੀਵਾਂ ਨਰ ਬੈਠੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਕਰਤੇ ਜਹੇ ਜਬ ਚੁਪ ਨਰ ਕੇ ਸਾਗ
 ਕਾ ਬੁਹਾ ਲੀਘਦੇ ਸੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਬਾਗ ਕਾ ਸੁਆਮੀ, ਜੋ ਦੇਖ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਪੁਰ ਮਾਤਰ ਟੇਕ ਕੇ
 ਕਹਤ ਭਯਾ, ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਕੇ ਕਰਵਾਲ, ਇਸ ਬਾਗ ਕੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹਨ ਜਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਚਰਨ
 ਧਾਰੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਚਪਾ ਕਰ ਕੋਊ ਮੋਕੇ ਸੇਵਾ ਬਤਾਵੇ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਸਾਂਤ ਆਲਮਾ ਸਚਨ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਜੇਤੀ ਤੁਮ ਇਸ ਬਾਗਵਾਲ ਕੇ ਨੌਕਰੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਦੁਗਣੀ ਕਰਦੇ ਵੇ
 ਏਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਗ ਬਲ ਕਰ ਕਰ ਕਾਪੇ ਨਿਰਟ ਖਲੋਇਆ ਹੁਆ, ਖਬਰ ਨਹੀ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਰਨ ਰਹਿ ਹੁਣ ਕੀ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਕੇ ਕਰਣੇ ਕੀ ਦੇਰੀ ਹੈ
 ਇਕੋ ਮੈਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਵਨਗੇ, ਵ ਤੇਪ ਅਗੇ ਉਡਾਵਨਗੇ, ਵ ਧਰਤੀ ਸੇ ਗਾਢ ਨਰ ਕੀਜੇ ਕੀ ਚੋਟ ਨਰ
 ਮਾਰਨਗੇ। ਤਬ ਜੋ ਨਰਪਤ ਬਾਗਬਾਨ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਸਾਚ ਕਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀ
 ਜੀਸੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਰਾਜੀ ਹੈ। ਤਬ ਜੋ ਹਾਸ ਜੋੜ ਨਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੀ ਭਾਂਵੇ ਮਾਰੇ ਭਾਂਵੇ ਰਖੇ
 ਹੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਮਾਲਕ । ਫਲ ਟੂਟੇ ਦੇਖ ਨਰ ਚੋਰ ਕੇ ਭੁਲੇਖੇ ਮੈ ਇਨ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਰਾਜ; , ਕੋਪ ਕਰ, ਸੀਤ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੀ ਅਬ ਐਕ ਸੈਨੁ ਆਪ ਕੁਛ ਨਾ ਕਰ।
 ਇਹੀ ਹੁਕਮ ਦੇਹੋ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਕੋਨ ਨਮੋਤ ਮਾਰਾ, ਜਾਂਤੇ ਇਹ ਆਪ ਕਾ ਤਕਸੀਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੀਤ
 ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤਿਉਮ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਛਤੇ ਏ ਹੁਣ ਆਪ ਹੀ ਭੁਖੀ ਕੁਛ ਅਵਤ ਕਰ
 ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕੀਸੇ ਬਨ ਆਵੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਡਰ ਨਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੀ
 ਮੈ ਭੁਲਾ ਹੋ, ਜੀਸੇ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸਾ ਖੇਲੇ ਜੀਸ ਪਰ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਗਣੀ
 ਨਰ ਦੇਨੀ ਨੌਕਰੀ, ਨਰਪਤ ਨੇ, ਸੀਤ ਆਇਆ ਏ ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਧਰ ਨਰ ਸੀਤ ਚਰਨ ਪਰ ਗੁਣ ਰਾਗ
 ਹੁਆ ਜਿਨਾ ਸਹਤ ਨਰਿੰਦਰ ਘਰ ਟਿਆ। ਹੇ ਸੀਤ ਜਨੇ, ਦੇਖੋ ਏਹ ਸੀਤ ਕੀ ਸਾਹਨਸੀਤਤਾ ਹੈ।
 ਜੀਸੇ ਬੁਧਮਾਨੇ ਨੇ ਇਸੀ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ। "ਫਲੇ ਭਲਪਨ ਨਰ ਤੈ ਜੋ ਦੁਖ ਦੀਜੈ ਤਾਸ
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਧਰੀਏ ਅਗਨ ਪਰ ਜਿਉ ਜਿਉ ਅਗਨ ਸੁਬਾਸ"। । ਏਹ ਸਮੇ ਅਪਨੀ ਧਰਮਾਲ ਮੇ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੇ ਬੈਠੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਬ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਭਾਈ ਰਾਊ, ਹਾਸ
 ਮੈ ਦੁਤਾਰਾ ਲੀਆ ਹੁਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਹੂ ਚੋਟੀ ਪੁਛਾਈ ਕਰੀਏ, ਜਿਸੀ ਹਾਟ ਪਰ ਵ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ।
 ਕਹੂ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੀਗਾ। ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ ਆਇ ਨਿਸਾਏ ਜੀ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
 ਪਾਸ। ਤਬ ਦੂਜੇ ਹੀ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਬਾਲਕ ਆਵਤੇ ਦੇਖ ਨਰ ਸਚਨ ਦੇਨਿਆ । ਆ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇ। ਤਾਂ ਹਾਸ ਚਰ ਨਰ ਬਾਲਕ ਬੋਲਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਕੁਤਿਆਂ ਵਰਗਾ ਕੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ ਨਹੀ ਨਹੀ।

ਤੂੰ ਸਹੀ ਸਚ ਮਜ਼ਦਲਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ। ਹੁਣ
 ਤੂੰ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਸੁਣ ਬਣਾਇਨੇ ਸੁਣ ਸੁਆਦ ਕਰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ।
 ਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰ ਸਬਦ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਰਹਤੇ ਭਏ ਜਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਜਰਬਾਨ ਸਾਹਿਬ
 ਕੇ ਦਫਤਰੇ ਲਿਖ ਦਿਆਂ। ਪੁਨਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਭੀ ਭਾਈ ਮਜ਼ਦਲੇ ਮੇ ਰੋਈ,
 ਨਿਆ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਦਿਨ ਦਿਆਲ ਹੈ। ਜੇ ਐਸਾ ਦਲੀ ਦੀਨਾ ਪਰ ਰੋਈ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਸੁਰਲੇਖ ਆਦਿ ਮੇ ਕੀ। ੩ । ਤਬ ਮਹਮਾ ਸਿਅੰਤ ਭਈ ਭਾਈ
 ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ। ਤਬ ਰੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਰਹਤ ਕਯਾ ਜੇ ਆਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਏਕ ਹਿੰਦ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੇ, ਤੇ ਸੁਭਾਵਰ ਪ੍ਰਮ ਨਿਰੰਗ ਜੇ, ਸੋ ਸੁਭ
 ਕਰ ਰਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਭਾਵੇ, ਤਿਸ ਗਿਰਸਤੀ ਨੀ ਰਾਮਾਏ ਪਾਸ ਨਿਆ ਉਸਤਤ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਰਾਮ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਭੀ ਬਡੀ ਸਰੋਤੀ ਰਾਖਤੇ ਜੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਹਤ ਭਏ
 ਜੇ ਅਜਾਡੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੇ ਪੂਰਾ ਉਤ੍ਰਿਆ ਤਉ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਜਾਨਗੇ। ਤਬ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਏਕ
 ਭੁਨਾ ਭਰ ਕਰ ਏਕ ਜੇਵਰ ਕੇ ਰਾਧ ਭੇਜਾ, ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸ। ਤਬ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਭ
 ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਥੇ ਆਨ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ ਡੋਨਾ ਮਨੁ ਕਾ ਤੇ ਰਹਤਿ ਭਯਾ ਮੁਖੇ: ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਇਹੁ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੀ ਦੀਆ, ਆਪ ਹੋ। ਤਬ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ
 ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਏ ਦੇਖ ਕਰ, ਤੇ ਭਰਾ: ਸੀਰਾਂ ਨੇ ਬੱਡੀ ਦਿਆ ਰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੇ ਯਾਦ ਤੇ ਕੀਆ ਹੀ।
 ਫੇਰੇ ਭਾਈ ਸਾਹਈ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਕੀਸੇ ਜੇ ਆਗਿਆ ਰਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ
 ਜੀ ਕੇ ਨਖਸਮਨ ਅਰ ਭਰਤ ਆਦਿ ਭਏ ਤਥਾ ਆਗਿਆ ਰਾਮੀ ਜੇ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
 ਅਨੁਜ ਭਾਈ ਸਾਹਈ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਾ: ਭਾਈ ਸਾਹਈ ਰਾਮ ਜੀ, ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਨ
 ਯਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਰਤਾਇ ਆਵੇ। ਤਬ ਤਥਾ ਸਤੁ ਰਹ ਰਹ, ਕਰ ਜੋੜ ਨੇ ਜੋ ਡੋਨਾ ਨੇ ਰਾਮ ਜੋੜੇ
 ਕੇ ਬੂਟੇ ਬੂਟੇ ਨੇ ਮੂਲ ਮੇ ਧਰ ਕਰ ਚੈਲ ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਆਇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ
 ਜੀਤਾ ਆਗੇ। ਤਬ ਆਪ ਰਹਤ ਭਏ ਜੋ ਇਨ ਨੇ ਵਿਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਕਰ। ਤਬ ਸਾਹਈ ਰਾਮ
 ਜੀ ਨੁਕਤੀ ਕੀ ਗਲੀ ਭਰ ਦੀਨੀ ਜੇ ਜੇਵਰ ਕੈ ਰਾਧ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ
 ਰਹਤ ਭਏ: ਰਾਧ ਜੋੜ ਨੇ ਜੋ ਅਜਾਡੀ ਤਰਫੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਨਾ, ਤੇ ਕਹਿਨਾ
 ਇਸ ਯਾਦਗੀਰੀ ਆਪ ਜੀ ਰਾਮ ਕੇ ਕਰੋਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪ ਪਲੋਕ ਭੀ ਸਾਗਇਤਾ ਰਹੇਗੀ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਧੀਰਜ ਧਰਮ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੀ ਰਹਤ ਭਏ:
 ਜੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਗਿਰਸਤੀ ਨੇ ਸਿਨੂੰ ਨੂਟ ਨੂਟ ਲੀਆ। ਮੇਰਾ ਫੱਕਾ ਭੀ ਰਹਣੇ ਨਹੀ ਦੀਆ।
 ਜੇ ਜੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸਕਤੀ ਹੀ ਸਕੀ ਖਿਚ ਨਈ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੀ ਨਗਨ ਚਰਨੀ ਦੇਖ
 ਕਰ, ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮੇ ਮੇ ਆਇ ਗਿਰੇ, ਅਰ ਅਪਣੀ ਭੂਨ ਖਿਆ
 ਭਾਵਾਈ। ਤਬਾ ਦਰਸਟਾਂਤ । ਐਸੇ ਹੀ ਨਿਸੀ ਦੁਸ਼ਟ ਮਾਨੁਖ ਨੇ ਬਟੇ ਬਾਬਾ ਕਰ ਜੁਮਾਨ ਨੇਤ
 ਭਾਈ ਅੰਨ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਗੇ ਆਇ ਧਰੇ ਕਥਾ ਬੀਚ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਕੋਈ ਰਾਮ ਕੋ ਨੈਨ ਨੀ ਜੈਨ ਸੋ ਰਹਾ। ਤਬ, ਜੋ, ਕੁਚੀ ਰਾਮ ਨੇ, ਬੰਟੇ ਪਾਖਾਣੇ ਮੇ ਧਰ ਦਿਏ
 ਸੋ ਰੁਮਾਲ, ਪੁਨਾ ਧੋਇ ਸੁਕਾਇ ਕਰ, ਤਿਸ ਮੇ ਨਤੁ ਬਾਂਧ ਕਰ, ਤਿਸੁਤਾ ਸਹਤ ਤਿਸ ਪੁਰਾ ਕੇ
 ਅਰਪਨ ਕੀਏ। ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਜੋ ਜਿਸ ਵਸਤੂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਸੋ ਆਪ ਨੇ ਕਿਰਪਾਲਰ ਨਿਆ ਪਰੁਗਈ ਹੈ।
 ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਚਨ ਹੁਈ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਹੋ ਉਪਕਾਰੀ ਸੀਤ। ਸੋ ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤ ਕਰ
 ਸਿਖ ਬਣਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ। ੪ । ਪੁਰਿ ਮਿਲਨੇ ਸੋ, ਬੀਚਇਹੁ ਰਾਗ ਕਾਨ ਕਾ ਦੇ
 ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮੇ ਪੁਨਾ ਪੁਰਿ। ਏਹ ਸਮੇ ਸੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ
 ਅਰਥ ਧਰਿਆ ਨਿਰਾਸਨੇ ਵਸਤੇ। ਅਰ ਆਪ ਹੇਠਾਂ ਰਖਤ ਪੋਸ ਪਰ ਆਇ ਸੈਨੇ। ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਿਆਇਣ
 ਪਰੈਣ ਹੋ ਗਈ ਐਸੀ ਜੋ ਜਿਸ ਐਕਦੀ ਨਾ ਅਰਥ ਨਿਰਾਸਨਾ ਧਰਿਆ ਸੋ ਸਰ ਸਭ ਬਲ ਗਈ।
 ਜਬ ਨੇਤੁ ਖੁਲੇ ਅਰਥ ਕੀ ਯਤ ਸਾਮਗਰੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਦੇਖੀ ਜਾਇਏ। ਤਬ ਮਨ ਨੀ ਬ੍ਰਿਤ ਏਹ
 ਸਮ ਹੀ ਰਹੀ। ਅਪਣੀ ਇਕ ਰਾਸ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਰਿ ਭਏ ਬਿਤ ਮੇ, ਸੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ, ਅਰ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਪੁਨਾ ਜੁੜ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਅਰਥ ਧਰਨ ਨਾ ਜੋ ਧਰਨ ਨਿਸਫਲ ਕਥਾ ਆ ਸਭ
 ਵਸਤੂ ਵੈਅਰਾ ਗਈ ਉਸਦਾ ਸੋਕ ਮਾਝੁ ਨਹੀ ਕੀਤਾ। ਜਾਂਤੇ ਹਰਖ ਜੋਰ ਛਿੰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਮਾਲ
 ਸੀ। ਐਸੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲ ਸੋ ਸੀਤ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ੫ । ਏਹ ਭਾਈਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭਏ ਸੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ। ਸੋ ਵੈਅਰਾ ਕਰ ਸੀ ਭਰਵਰ ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਏ
 ਕਿਸੀ ਸੀਤ ਕੇ ਢੂੰਢਤੇ ਫਿਰਨ ਕਿਸੀ ਦੇਸਾਂਤੁ ਮੇ। ਏਹ ਸਮਨ ਸਿਧਿ ਮਿਲਿਆ। ਸੋ ਦੂਜੇ
 ਆਵਤੇ ਸੇਵਾਸਿੰਘ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਆਵਰੇ ਨਹਿਏ। ਤਿਸ ਨੀ ਅੰਤਰਮਤਾ ਸਮਝਕਰ
 ਇਹ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ, ਜੋ ਤੁਸੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਬਣੈ ਤਾਂ ਮੈ ਨਹਿਣਾ ਸਨਾ, ਹੋ ਸਿਰ ੧੦
 ਸੋ ਅਉਲੀਆ ਮਾਨਮਾਨ ਹਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਮੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕੁਤਿਆਂ ਦੇ
 ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਖਾਕ ਜੇਹਾ ਭੀ ਨਹੀ । ਪਰ ਮੈ ਤੇਰੇ ਯੁਕਤ ਪੂਰਬ ਬੋਲਨੇ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।
 ਜੇ ਸਹੀ ਸਦ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਾ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਜ ਸੋ
 ਮੈ ਤੂੰ ਦਾਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਤਸਰ ਮੇ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲਿ
 ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਸੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ ਬਚਨ ਹੈ। " ਸੋ ਮੁਕਤ ਨਾਨਕ
 ਜਿਸਸਤਿਗੁਰ ਚੰਗਾ"। ਤਬ ਭਾਈ, ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ
 ਮੇ। ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਗਿਨਾਨ ਆਈ। ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਰਸਤੀ ਹੈ। ਇਨ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਥਾ ਕਲਿਆਣ
 ਹੋਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਸਰੀਰ ਲਿਆਹ ਦੇਵੇ । ਜਬ ਇਹ ਜਾਂਦੇ ਭਏ ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜਲ ਮੈ ਡੁਬਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਨਹੀ ਪਾਈਤਾ, ਹੋ ਭਾਈ। ਤਬ ਚਿਤ ਪਰਿ
 ਜੋ ਜਿਨਾ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਬੂਝੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵਾਲ।
 ਏਹ ਮਨ ਮੇ ਕਬੀ ਆਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਆਸਾਡਾ ਮੋਨਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਜੋ
 ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦਹੀ ਨੈ ਆਵੇ ਜੋ ਆਸੀ ਰੋਗ ਹਰੇ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਹਰੇ ਕਰ
 ਲਾਭੇ ਦਹੀ ਸਾਧ। ਜੋ ਰਿਖਾ ਦੇਖਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸਵਾ ਗਜ ਕੇ ਰੋਗ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ
 ਤਬ ਮੀਲ ਜੀ/ਕਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਤਰਕਾਂ ਦਾਟਾਂ ਕੇ ਡਰ ਕਰ ਜੋ ਬੇਅਦਬੀ

ਇਹ ਵਸਤੂ ਕੋਸ਼ ਅਸੀਂ ਭੀਰਤ ਰਖੇ ਹੁਏ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਇਹ ਵਸਤੂ ਕਾਮ
 ਸਹਜਾਤੀ ਹੈ ਮੋਨਾ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
 ਸਿੰਘ ਦੀ ਚਲੇ ਆਵੇਂ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਜੇਵਾ ਸਿੰਘ ਚਰਨੀ ਹਿਰ ਪੜੇ ਤੇ ਦਰਿਤ ਨਿਸਚਾ ਹੁਆ। ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁੱਜੇ ਕੇ ਭਗਤ ਬਗਤ ਬੀਬੀਆਂ ਬਾਬਾਏ ਮੇ, ਨੀਦੀਗਣੇ ਸਾਹਜ ਬਹੁਤ ਫਿਰੇ, ਅਸ
 ਉਥੇ ਆਪਸ ਮੇ, ਤੇ ਫੁਰਾਏ ਮਾਨਨ। ਨਰ ਨਾਨਿਓ ਕੇ ਭੀ ਅਟਕਾਵੈ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਤੇ : ਕੀ
 ਸਮਝਦੇ ਜੀਤ ਸੁਖਦਾਈ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਇਨ ਬਿਖਤਾਂ ਕੇ
 ਗੰਢਿਆਂ ਸਾਧ ਜੋਇਨਕ ਅੰਨ ਕਾਦਾਂ ਕੇ ਭਰ ਭਰ ਕਰ ਜਹਾਂ ਜੀਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਲੰਗਰ ਹੋਏ ਹੈ
 ਤਹਾਂ ਪੁੰਚਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਕੂਪ ਜਾਸਾ ਮੇਰੇ ਕਰ ਖੇਤੁ ਜੀਓ, ਜਲ ਕਰ, ਨਰ ਨਾਨੀ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਭੀ
 ਸੁਖ ਪਾਏਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜੇਵਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਖੜੀ ਸੁਹਮਣ ਇਨ ਨੇ ਤਿਆਗੇ
 ਹੈ ਸੁਖ ਨੀਏ। ਅਸੀਂ ਇਨ ਨੇ ਦੁਖ ਕੈਥੇ ਦੇਈਏ ਹੇ ਗੁਰੇ, ਪੁਨਾ ਪਕੜੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ।
 ਨੀਤ ਬਚਨ। ਫਾਸਸੀ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾਇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਹਿਬਦ ਫੇਰ ਦਿਨ ਮੇ
 ਦਲੀਲ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕੰਮ ਮੈ ਕਰਾਂ ਕਿ ਨ ਕਰਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਉਹ ਮੇ ਭਾਨੀ ਖਤਾ ਹੈ। ਇਹ
 ਕਦੇ ਨਾ ਦਲੀਲਵੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਉਸਤਾਦਿ ਦੀ ਕਹਾਵਤ ਸੋਤ ਕਰ ਲੈਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਦਿਲਮੰਵਰ ਹੈ।
 ਅਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਉਤਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀਰਾਮ ਜੀ ਦੁਪ ਕਰ ਕਰੋ ਜਾਂ ਤੇ ਜੀਤ ਪਰਖ ਰੀਕੀਤ ਸੀਰ ਹੈ।
 ਭਾਈ ਰੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਹਮਣ ਸਿੰਘ ਪਰਖ ਸਿਮਰੇਵੰਤ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਇਸੀ ਜੇਵਾ ਮੇ ਤਰਪਤ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ ਜੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ^{ਸਿਲੇ} ਆਇ ਮਾਨਨ ਲਾਏ। ਜੋ ਨੀਦੀਗਣ ਕਹਾਂ ਭਾਗ ਕਰ
 ਜਾਏ ਤਹਾਂ ਪੀੜੇ ਆਏ ਮਾਨੇ ਸੀਗੇ ਸੀਸ ਕਰ ਬੈਠ। ਤਾਂ ਜੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕਹਤ ਭਾਸਾ ਕਿਵੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ
 ਭੀ ਮਾਰੋ। ਤਬ ਬਿਖਤ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਜੁ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਆਸਾਂ ਜੋ
 ਟਹਿਲ ਨੈਣੇ ਕਾ ਮੈ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਦਾ ਜਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਮਬਕਤ ਹੋਏ ਅਬ ਭੀ ਜੋਕਰ ਆਸਾਂ ਕੇ
 ਟਹਿਲ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਛਡਵੇ, ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਮਾਰਾਂਗੇ ਤੈਨੂੰ। ਜੋ ਤੈ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੋੜਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧੀ ਭੀ ਖਤਾਵੰਦ ਹੈ। ਤਕਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ, ਮੈ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਮੇ ਨਹੇਤਾ ਪਾਇਆ
 ਜੇਵੰਗਾ। ਤਬ ਛਾਡ ਦੇਵੇ ਭਏ। ਤਬ ਵਸਤੂ ਨੇ ਜੀਤ ਆਏ ਇਹ ਬਿਰਤੰਤ ਕੀਤਾ ਜੈਨ ਨੇ ਸਵਾਹ ਕਾ
 ਤਬ ਜੀਤ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਨੇ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈ, ਕਤਾਹ ਰੰਗੀਬ ਅਸਾਨੇ ਨੇ
 ਨਗਨ ਦੇਵੇ ਆਪ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਖਾਤੇ ਜੇ । ਪੁਨਾ ਜੋ ਪਾਖੰਡੀ ਆਸ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਜੀ ਪੂਜਾ
 ਇਨ ਪੂਜਾ ਖਾਤੇ ਜੇ, ਪਾਖੰਡੀ ਸਿਖ ਜਾਧ ਕਹਾਇ ਕਰ, ਨਾਮ ਵਿਮੁਖ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਨੇ ਕਦੇ
 ਵਸਤੂ ਆਸਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਜੋ ਟਹਿਲ ਲੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਜਬ ਕਬ ਟਹਲ ਹੀ ਕਰ ਜੀਵ ਕਾ ਭਤਾ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਕਰ ਗੁਰਾਂ
 ਜੀਤਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਅਨਾਥਾਂ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਕੇ ਜੇਵਿਆ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਜੋ
 ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਪੰਖੀ ਪਸੁ ਜਨਮ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਤੇ। ਜੋ ਕਰ ਨਿਸਰਾਮ ਜੇਵਿਆ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਜੀਤਾਂ ਕੇ
 ਹੁਕਮ ਕੋਰ ਆਦਿਕੋ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਰਾ ਤੇ ਬਚਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ ਜੋ ਟਹਲ ਲੇ :

ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਚਨ ਕਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਜੀ ਸਾਧ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੱਖ
 ਜੀ ਭੀ ਨੇ ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ। ੧ । ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੱਖ ਤੇ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੱਖ ਜੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ
 ਧੰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਆਪ ਵਰਤਦੇ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਸਤੇ ਲਾਖ ਰੁਪਿਆ ਕੇਜਿਆ ਸੁਭਕਾਰ ਨੇ। ਤਬ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਸਭੀ ਦਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੇ ਪੁਨਾ ਲੰਗਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਆਪਣੇ ਸਾਸਨ ਤੇ ਭਾਂਡੇ
 ਨਿਰਦ ਕੇ ਸੋ ਭੀ ਮਾਟੀ ਹੀ ਹੋ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਐਸੇ ਆਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਸੋ ਮਾਇਆ
 ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਦੇ ਭਏ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਜੁਨ ਦੇਖ ਕਰ ਆਚਰਜ ਭਈ ਜੋ ਇਹ ਮਾਇਆ ਨੇ
 ਬਾਕਿਰ ਬਾਂਟ ਕਰਨ ਹਾਏ ਸਿੱਤ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਟੁਕੜੇ ਵ ਮਾਇਆ ਨੇ ਭੀ ਅਪਦਾ ਪਾਇ ਦੇਣੇ ਹਨੇ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਸਿੱਖ ਹੂਏ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੱਖ ਦਿਸਬਰ
 ਪਰਮ ਸਿੱਖ। ਜੋ ਇਸ ਚਾਲੀ ਸਿੱਖੀ ਨੀ ਜੋ ਕੋਨ ਸਿੱਖੇ ਆਪਾ, ਭਾਵ ਰੰਗਾਰ, ਮੈ ਪੇਰੀ,
 ਨ ਵਧਣੀ। ਜੋ ਰਿਸ ਰਹਣੀ ਪਰ ਨਿਪਾ ਗੁਰ ਸਿੱਤ ਜੀ ਤੇ ਚਲਦੇ ਭਏ ਆਪ ਭੀ।
 ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਪਰ ਨਿਪਾ ਦਿਸਟ ਸਿੱਤ ਕੀ ਹੋਈ ਸੋ ਭੀ ਕੋਈ ਇਕ। ਅੰਨ ਨੀ ਦੇਗ ਤੇ ਸੂਖੇ
 ਕੀ ਦੇਗ ਜੋ ਪਰਮ ਨਿਪੁੰਨ ਹੂਏ। ਆਲਣ ਆਦੀ ਜੋ ਸਰੀਰ, ਜੋ ਸੁਖ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਦੰਦੀਆਂ
 ਨਾਇ ਬਹਿਨਾ ਜੋ ਇਹ ਸਭੀ ਤਿਆਰ ਕਰ। ਮਿਤ ਨਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੀਆ। ਭੂਸਰ
 ਆਪਣੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਨਾ ਸੁਖ ਮਾਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਨ ਕੀਤ ਆਏ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ ਗੁਰ ਗੋਰ ਮੈ ਮੁਰਦਾ ਰੂਪ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਕਰ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਰਾਜ ਕੋਰ
 ਵਾਨਿਆ ਪਾਤਕ ਮੈ ਪੁਨਾਜਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਮੈ ਨਾਇ ਕਰ ਨਿਸ ਪਾਪ ਹੋਗ ਰਹਤ ਕਰ ਦੇਨਾ ਇਹ
 ਜਿਨ ਮੈ ਸਰਤੀ ਭਈ ਪੁੰਨਖ। ਪੁਨਾ ਬਡੇ ਬਡੇ ਮਾਲੀ ਪਰਕ ਕਰ, ਮਾਨੇ ਜੋ ਹਟਾਏ ਆਪਣੇ
 ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ, ਕੁਪਾਇ ਹੀਲੀਆਂ ਨੇ ਸੀਚਣ ਮੈ ਨਾਇ ਦੇਣਾ। ਅਰ ਅਨੰਤ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਬਨਾਵਾਏ ਭਏ ਧਰਮ ਨੀ ਖਿਧਤਾ ਲੀਏ। ਏਹ ਸਮੇ ਸਰਕਾਰ ਰਣਜੀਤ ਸਿੱਖ ਜੀ ਆਲ ਮਾਤਰ
 ਟੇਰਿਆ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੀਏ ਬਚਨ ਕਰਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਬਚਨ। ਹੋ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਏ ਕੋਰ ਹਾਂ
 ਜੋ ਕਈ ਮੋਰ ਠੇਰੀਠੇਰਾ ਅਵਤਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਈ ਯਗ ਕਰਾਵਣ ਹਾਏ ਪੰਡਤ ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਨਖਮੀ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ ਕੋਈ ਇੰਦਰ ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜਯੰਤਾ ਨਾ ਜੋ ਪਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੀ ਕਈ
 ਕਰਪਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਅੰਤਰਾਮੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੋ ਜੋ ਸਿ ਕਵਨ ਹਾਂ ਬਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਿਏ ਕਾ ਕਰਮ
 ਦੂਜ ਹੋਵੇ, ਆਪ ਕੀ ਜਿਰਧਾ ਕਰ। ਹਰਿਸਨ ਬਾਚ ਨਰਿੰਦਰ ਪੁੰਨ। ਹੀ ਕਾਨਨ ਮੈ ਤੇ ਆਪ ਨੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾ ਸਿੱਖ ਜਨਮ ਹੋ। ਜਬ ਨਰਿੰਦਰ ਬਚਨ ਕਰਾ ਹਾਏ ਜੋਰ ਕਰ, ਜੀ ਨੇਣ ਨਖਣ ਕਰ ਮੈ ਨੇ
 ਸਿੱਖ ਆਪ ਜਲਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੱਖ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੁਨੇ ਹੋ ਕਾਸਿੰਦਰ ਸਿੱਖ ਕਾਲ
 ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਤਾਨ ਤਾਸਨ ਜੀ ਸੇਵਾ ਲੀਏ ਆਵੇ ਇਹਾਂ
 ਹੋ ਚਕਾਏ ਜੋ। ਤਬ ਸੋ ਆਵੇ ਇਹਾ ਪਰਪਰ ਸਿੱਖ ਸੁਪੈਦ ਤੇ ਨਾਲ ਗੁਲਾਨ ਵਤ ਦੇਖ ਕਰ ਪਾਪੀ ਨੂਰ
 ਦੀਨ ਮਨੋਨ ਸੂਬਾ ਜੁਲਮੀ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਖਸੋਟ ਲੈਣਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਚਨ ਕਰਾ
 ਭਏ। "ਜਾ ਰਮਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹੀ ਇਹਾਂ ਸਮਾਇ ਨੀਆਂ

ਸਿੱਖੋ ਨੇ ਹਾਏ ਕਰ ਜਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭਈ ਹੈ, ਸੋ ਸਰਾਇ ਤੇ ਢਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ
 ਪਰ ਨਵਾਏਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਵਾਏਗੇ। ਜੇ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਜੋ
 ਨਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾ ਸਿਖਾਏ ਹੈ। ਅਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਰਾਜਿੰਦਰ
 ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਹੁਏ। ਜੋ ਸੀਤਾਂ ਜੋ ਮੁਖੇ ਬਚਨ ਤਾਂ ਹੁਆ ਹੈ। ਮੇ ਕੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਚਰਨੋ ਪਰ ਕਹਤ ਭਈ ਸਰਕਾਰ: ਹੈ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਤੁਸੀ ਧੰਨ ਹੋ ਮੈ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਸੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ।
 ਮੈ ਰੁਕੇ ਹੋਏ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਬਚਨ ਰੂਪ ਬੇੜਾ ਦਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੋ। ਜੋ ਇਸ ਕਰੇਸੇ ਕਰ
 ਮੈ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਜੋ ਕਬੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਕੀ ਸੁਰਤ ਮੁਕਤ ਕੀ ਲੇਵੇਗਾ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ।
 ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਵਿਦਾ ਹੁਏ। ਇਸ ਨੇ ਸਿੱਖ ਚਾਟਏ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਬਰ ਹੋਤ
 ਭਏ। ਮੈ ਕੀ ਰਾਜਾ ਹੀ ਜਾਨਣੇ ਸੇਵਾ ਬੰਦਗੀ ਪਾਇਨ। ਭਰਵੰਤ ਕੀ ਸੇਕ ਕਰ ਇਹ ਸੇਵਾ
 ਗਾਖੜੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰਦੁਆਰਿਓਂ ਨਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਅਮ ਕਾਲ ਘੋੜ ਚਤਿਓ ਮੈ ਜੋ ਕੰਚਨ ਨੰਕਨ ਹਾਏ
 ਮੈ ਜੋ ਜਿਨ ਨੇ ਸੋ ਉਤਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਵਰ ਸਪਿਦਾ ਭੀ ਭਾਈ ਰੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਗੇ ਧਰ ਕਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਚਰਨੋ ਪਰ। ਸੋ ਤਿਸ ਨਾ ਅੰਨ ਜਲ ਲੋਕਰ ਪਰਪਰ ਗਰੀਬੋ ਆਦਿ ਨੇ
 ਭੁੰਚਵਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪੀੜੇ ਸੀਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਕਈ। ਏਕ ਸਮੇ ਕਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ
 ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈਸੀ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਗਤੀ ਕਰ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗ ਜੋ ਗਿਰੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਖੂਨ ਤਿਸ ਕੇ
 ਹੁਏ ਨਿਰਾਸਿਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇਕ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਬਾਬੇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤੁਮਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ
 ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜਾਇ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਨਿਆਇ ਕਰ। ਅਗੇ ਜੋ ਤੁਮ ਕਰੋ ਸੋ ਹਮ ਕਰੀ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਦਯਾਸਿੰਘ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੈਸੇ ਤੁਮਰੇ ਨਿਆਉ ਮੈ ਆਵੈ ਤੈਸੇ ਕਰੋ, ਮੇਰੇ ਨੀਏ ਮਨ ਮੇ
 ਨਾ ਧਰੋ। ਤਬ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਹੀ
 ਮੀਠਾ ਨਾਗਾ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਮੋਹ ਨ ਮਨ ਮੈ ਆਇਆ, ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਹੰਗਤਾ ਕਾ ਜੋ
 ਪ੍ਰਿਅਮ ਹੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਭਾਵ ਕਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਅਪਨੀ ਨੁਖਾ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਲਿੰਗ ਮੇ
 ਰਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਤੇ ਇਹ ਦਯਾ ਭਈ ਹੈ।
 ਅਬ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਾਜੀ ਹੈ, ਕਹੋ। ਜੋ ਕਰ ਤੈਨੋ ਕੋਈ ਭਿਠਾ ਕਰ ਤੈਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਬੁਰਿਓ ਬਾਦਰ
 ਹੋ ਕਰ, ਜੈਸੇ ਤੇਰੀ ਮਾਜੀ ਹੋਵੈ ਖੋਡੇ, ਅਜੇ ਤੇਰਾ ਬਾਲਪਨ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ
 ਰਹਿਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਘੁੰਘਟ ਖੋਲ ਕਰ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ, ਕੈਸੇ, ਪੀਸੇ ਤੇ ਪਕਾਵੇ, ਜਾ ਸਿਰਤ ਕੋ
 ਭੋਜਨ ਭੁੰਚ ਵਾਵੇ। ਅਸੇ ਸੀਤ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਭੀ ਨਿਰਮੋਹ ਹੋ ਕਰ ਘੁੰਘਟ ਖੋਲ ਕਰ
 ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇ ਤਤਪਰ ਭਈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ, ਚੰਨੀ ਪਸਿਨੀ, ਪੁਨਾ ਲੰਗਰ ਕੀ
 ਸੇਵਾ ਪਰਾਇਣ ਹੋ ਕਰ ਜਨਮ ਆਪਨਾ ਸੁਫਲ ਕਰਤ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਜਲਣ ਜਟ ਸੀਤ ਕੀ ਅਸੇ
 ਹੀ ਆਪਨੀ ਨੁਖਾ ਕੋ ਕਹਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਕਰ ਖਾਇਰੀ ਦੂਜਾ ਮਲਾਈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕਿਉ ਬਾਜ ਨਾਹੀ।
 ਜੋ ਕਰ ਪਿਛੇ ਹੋਵੈ ਨਹੀ ਤੇ ਅਗੇ ਹੋਵੈ ਚਰਖਾ। ਅਰ ਰੁਖਾ ਮਿਸਾ ਖਾਇਰੀ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉ
 ਡਰ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਵਧੀਰ ਭਈ ਭਾਈ ਦਯਾਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸੀਤ ਸੇਵਾ

ਭਾਈ ਜੀ ਨੀ ਨੁਖਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯਾ ਜਿਸ ਕਾ ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸਤਿ
 ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕਾ ਮੋਹ ਕੈਸਾ ਨਿਰਮੂਲ ਹੋਇਆ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੂ
 ਗਿੱਥੇ ਉਦਾਸੀ। ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਡੇ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਣ ਸਿਖ ਸਾਖਾਂ ਸਹਤ
 ਪੰਚ ਬਿੰਤ ਹੁਨਾਯਾ। ੨੫। ਬਾਬਾ ਮਨੀਂਗਾ ਧਿਰ ਕੈਸੇ ਕੇ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋਸ
 ਮਿਲਨੇ ਆਵਤੀ ਸੀ। ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਿ ਨੀ ਫੇਵਢੀ ਮੇਂ ਦੁਸਮਨੇ ਨੇ ਦਸ ਰਜਾਰ ਜੁਪਈਏਕਾ ਕਰੇ ਏਕ
 ਮੁਨਖ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਰਨ ਕੇ ਖਲਵਾਇਆ। ਸੰਤ ਉਪਰ ਸੇ ਬੈਠੇ ਝੋਝੇ ਬੀਚੇ। ਜਬ ਸਰਕਾਰ
 ਬੀਚ ਢੂਹੇ ਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਨ ਨਗੀ ਤਬ ਬੁਨਾਇ ਨੇ ਝੋਝੇ ਬੀਚ ਸੇ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਭੁਜਾ ਪਕਾ ਲੈਏ
 ਭਏ। ਰਾਜੀ ਨੀ ਅੰਬਾਰੀ ਬੀਚ ਸੇ। ਆਰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬਿਨਾਇ ਕਰ ਪਵਤੀ ਬੀਚ ਸੇ ਸੇ ਮਾਨੁਖ
 ਸੇ ਬੁਨਾਇ ਕਰ ਫਿਰਾ ਕੇ ਨੀਚ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸੀਸ ਨਾਟਿਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਤੂੰ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਰਤਾ। ਸੇ
 ਰੁਪਈਏ ਤੇਰੇ ਕਿਸ ਕਾਮ ਆਵਤੇ। ਉਹ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਜੋ ਕਾਘ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇ
 ਸਭ ਜਤ੍ਰ ਤੇ ਮੂਰਖਤਾ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾ ਫਨ ਨੇਵਲ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਭੀ
 ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਕੇ ਭੀ ਸਤਿ ਸਰਕਾਰ ਸੇ ਨ ਮਾਰਨ ਦੀਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਰਖਿਆ ਨੀਤੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹਕਿਉਂ ਮਰੇ। ਸੇ ਐਸੇ ਸਿਖ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਸੇ ਤਪ ਜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਕਹਾ
 ਬਹੁਰੰਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬਾਣੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਸਮ ਦੁਆਸ
 ਬਾਸੀ ਹੋਤ ਭਏ। ਯੋਗੀ ਪੁਨਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹੁ ਭਗਵਤ ਜਰਨਾਰ ਬਿੰਦੋ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵਨਾ ਇਹੁ
 ਭੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨ ਨਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ। ਇਸੀ ਕਰ ਜੀ
 ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਹੀ ਉਨਾਸ ਕਰਤ ਭਏ। ਪਰਮ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ। ਪਰਮ ਮਾਤ ਅਵਸਥਾ ਪੁਨਾ
 ਗੁਨੀਆਂ ਬਾਜਾਰਾਂ ਮੇਂ ਜੇ ਕਭੀ ਚਲੇ ਭੀ ਸਹਜ ਤਬ ਇਹੁ ਪਦ ਗਾਵਤਿਆਂ ਫਿਰਨਾ।
 ਤਹਾ ਪਦ। "ਮਾਈ ਮੇਂ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਲਗਦਾ ਪਿਆਰਾ। ਆਸ ਪਾਸ ਸੁਰੇ ਜੇ ਸੋਹਣ ਬੀਚੇ ਜੋਰੇ
 ਦਰਬਾਰਾ। ਹਿਰ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਹਜੀ ਬਿਜੈ ਗੁਰੂਦੀਪ ਅਵਤਾਰਾ। ਗਿੱਥੇ ਪੋਥੀਆਂ ਬਹੁਤ ਬਨਾਈ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਮਨ ਧਾਰਾ। ਪੁਨਾ ਕਬੀ ਕਿਏ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਮੇਂ ਇਹ ਨਹਜ ਉਨਾਸੀ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ।
 ਮਨ੍ਹਰਬੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਨ੍ਹਰਬੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ। ਨੀਯੋ ਬਾਸੀ ਸਾਸਸਾਦ ਉਚਾਰਨਾ। ਪਰਮ ਜਿਧੰਤਾ
 ਸਹਤ ਹੁਏ, ਜੋ ਕੈਸੇ ਏਕ ਬਾਲਕ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਜੀ ਲੰਨ ਵੰਤ ਕਾ ਬੇਟਾ ਜੋ ਕਿਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
 ਸੇ ਸਤਿ ਆਗੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਹਿ ਜੇਵਾ ਕਰਹਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਰੁਮਾਨ ਭੀ
 ਬਹੁਤ ਬੇਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਰਹੈ ਨਿਕਟ। ਏਕ ਦਿਨ ਅਵੇਰ ਜੋ ਆਇਆ ਤਬ ਸਤਿ ਕਹਾ
 ਤੂੰ ਅਵੇਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਕੇ ਬਾਲਕ। ਸੇ ਹਾਸ ਕੋਝ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀਵਨ ਜਾਨ ਹੈ ਜੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਕੇ ਬੁਝਾ ਤਾਪ ਨੇ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀਵਨ ਦਾਸ, ਤੂੰ
 ਨਾਨੀ ਕੇ ਉਪਰ ਮੂਤ ਦੇ, ਤਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਤੈ ਨੇ ਮੂਰਨਾ ਤੇ ਨਗੀ
 ਜਨ ਨਾ ਗਡਵਾ ਉਪਰ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਜਾਇ ਕਰ। ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਜਬ ਜਨ ਨਾ ਗਡਵਾ ਪਾਇਆ
 ਗਿੱਥੇ ਖਿਨ ਤਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਸੰਤ ਬਚਨ ਤੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਖਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸੇ ਜੋਗ ਕਰਨਾ ਸੀਖਤੇ ਭਏ। ਕੈਸੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਖਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ

ਸਨਮ ਹੀ ਨੇ ਜੋਗ ਭੁਸ਼ਟੀ ਸੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਜੋਗ ਕਨਾ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਰਾਜ
 ਹੀ ਵਾ ਭੋਗੋ ਕੀ ਕਿਹੁ ਖਬਰ ਨਹੀ ਜਿਨਹੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਭੋਲੇ ਮਹਾਦੇਵ ਸੇ ਸੀਸਾ ਕੀ ਦੁਸਰਾਈ
 ਧਿਰੇ ਤੇ ਸਦਾ ਭੂਮੀ ਸੈਨ ਨਰਤੇ ਸੇ। ਬਡੀ ਰਾਏ ਤਕ ਜਾਚੁਤ ਕਰਨਾ। ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਨਿਤ ਕਿਆ ਕਰਨੇ
 ਸੀ ਜਪ ਜਾਪ ਤੇ ਆਦਿ ਨੈਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਾ ਪਠਨ ਕਰਨਾ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਹੀ ਆਸਾ
 ਦੀ ਵਾਰ ਸੁਣਨੀ ਰਾਗੀਆਂ ਸੇ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀਆਂ ਮੇਂ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਤੰਬੂਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਸ
 ਸੇ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਸੇਵਕ ਗੁਲਾਮ ਕੇ ਇਕਾਸ ਆਇਕ ਨੁਬਦਨ ਮੁਖ ਸੇ ਨ ਕਰਨਾ। ਸਮੇਹ ਕਰ
 ਵਰਤਨਾ। ਕੇਵਲ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਬਡਾ ਨ ਸਮਝਨਾ। ਜੋ ਕੀਏ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਸੇਵਕ
 ਤੇ ਕਈ ਵੇਰ ਭਈ ਚੋਚੀ ਕੀ, ਸੇ ਦੇਖ ਅਦੇਖਾ ਕਈ ਬਾਰ ਕੀਤਾ। ਜਬ ਫੇਰ ਫੇਰ ਸੋਈ ਕਾਮ
 ਜੋ ਮੁਰਖ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ। ਯੋਗ ਕੀਮ ਨਾਹੀ ਯੋਗ ਗੁਸਾਏ ਆਸਾਏ ਇਕਤ੍ਰ
 ਹੋਏ ਕਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਤੈਨੂੰ ਰਖੇ ਇਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਖੇ ਯੋਸੀ ਇਕਤ੍ਰਾਈ ਕਰ
 ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਇਨੇ ਤੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਇ ਇਨੇ ਮੈ ਚਲਿਆ ਜਾਨਾ ਰਾ।
 ਭਵੇ ਉਸ ਨਾ ਬੰਦ ਬੰਦ ਜੁਦਾ ਕਰਾਇ ਦੇਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਆਪ ਖੁਦ ਮਾਨਕ ਸੇ। ਪਰ ਚਿਤ ਮੇ ਇਹੀ
 ਨਿਗਰੇ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਨੌਕਰ ਹੈ ਤੀਏ ਮੈ ਕੀ ਨੌਕਰ ਰਹਿ। ਸੀ
 ਸਾਹਜਾਦਾ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਯੋਗ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਸੇ। ਨਿਤਨਿਆਂ ਬਰਸਾਂ ਪੜਿਏ ਜਬ ਬਹੁਰੰਗੀ ਜੀ
 ਕੇ ਮਿਲੇ ਭੈਟਾ ਧਰ ਕਰੇ ਜਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਬੈਠੇ ਨਿਕਟ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਸਚਨ ਕਰਤ ਭਏ
 ਗਿ ਤਰਫ ਦੇਖ ਨੇ। ਉਹ ਨਢਿਆ, ਉਹ ਜੋਗ ਕਨਾ ਆਪੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਮਹਾਨਾਜਾ
 ਜੀ ਹਾਸ ਜੋਤ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੀ ਅਬ ਤੇ ਲਹੀ ਹੋਤੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਹੁਤ
 ਰਾਜ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸੋਧੈ ਹਿਨ ਉਨ ਜੋ ਵੇਹਲ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਹੇ ਗੁਆਮੀ ਸੀ। ਤਬ ਆਪ
 ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰਿਅ ਹੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਅਬ ਜੋਗ ਕਬਹੂ ਆਇ ਨਾ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ
 ਹੁਆ ਸੇ ਹੁਆ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਸ਼ੀਰ ਮਾਂਦਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਬਹੁਰੰਗੀ ਕਉ ਸਦਾਇਆ ਚਾਹਿਨ
 ਸੁਚ ਸੇਵਕ ਭੇਜ ਕਰਿ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਜੁ ਆਏ ਉਨ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
 ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਭਨਾ ਕਰੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਕੋਤ੍ਰ ਸੇ ਦਾਮ ਰੋਜ ਕਾ
 ਹਥਦ ਕਰ ਦੀਆ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਉ। ਸੋ ਕਾਰਜ ਸਹਜਾਏ ਨੇ ਹਾਸ ਮੋਲਾਏ ਦੀਆ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ।
 ਤਾਂ ਬਹੁਰੰਗੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖਭੰਜਨੀ ਜੀ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਮੰਗਵਾਇ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਕਉ ਜਬ ਦੀਆ ਜੋ ਪਾਨ
 ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਰਕਾਰ ਜੀ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਜਤੀਜੀ ਤਾਤਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰਾ ਕੀ ਆਵਤ ਕ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਹਾਸ ਜੋਤ ਕਰ। ਗੁਰੂ ਕਰਵਾਨ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਆਪ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੋ ਅਰ ਅਖਲੰਤਰ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਕਿਦਿਓ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹੀ
 ਮਾਇਆ ਧਾਜੀਓ ਨੇ ਮਿਲਣ ਕੀ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕੋਪ ਨਹੀ ਕਰਨਾ, ਹੇ ਦੈਵ। ਪੁਨਾ ਕਿਤਨਾ
 ਕਲ ਪੀਛੈ ਸਾਹਜਾਦਾ ਜੀ ਆਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ ਬਹੁਰੰਗੀ ਸਿੰਘ ਨਾ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੀ ਆਪ
 ਜੋ ਗੁਪਏ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਭੇਵੀਏ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ। ਜੋ ਇਹ ਬਰਾ ਨਾ ਦਾਮ

ਫੌਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ ਉਪਰ ਆਪ ਜਾ ਨਿਰਸਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਹੁਰੀ ਜੀ ਕਹਤ ਕਏ ਉਹ ਨਾਜ਼ਾਤ ਨਹੀਂ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਨਕਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਸੋ ਕਾਫ਼ ਆਰੇ ਹੋ ਦਿਆ, ਜਤੀ ਜੀ ਕੇ। ਸੋ ਕਾਫ਼ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਤੀਨੀ
 ਬੀਰ ਭਾਗ ਦੇਤੇ ਭਏ ਤਰਾਂ ਹੀ ਦੇਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਸਰਜਾਨ ਕਾ ਦੁਖ ਤੋ
 ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਜੀ ਨੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਹਮ ਤੋ ਦੂਰ ਨਾਹੀ ਕੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ
 ਕਾਫ਼ ਦਾਮੋ ਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਹੀ ਕੇ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਨਵੇ, ਹਮ ਸੋਨਾ ਚੰਦੀ ਨਿਕਾ
 ਕਰੀਓ - ਕਿਚਨ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ਕਰ। ਜੋ ਨਾਫ਼ ਨੀਚਨ ਸਰਸ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਤ ਕਰ ਜਰੇ
 ਹੈ ਸੋ ਸੰਤ ਜੀ ਕਨਕ ਨਾਮਨੀ ਸੂਰੇ ਤਿਨ ਵਤ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਯਾਨ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 ਵਹੀ ਬਡਭਾਗੇ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਇਓ ਦੁਖ ਤਿਆਗੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਣੇ। ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਨੇ
 ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਬਾਹਿਰ ਜੰਗਲ ਮੇ ਬੜੇ ਸੰਤ ਮਹਾਰਮਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੀ ਇਛਾ
 ਹੋਈ। ਸੋ ਵਜ਼ੀਰ ਕੋ ਵਾਹਿਨ ਸਹਿਤ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਲੋਏ ਕੇ ਭੇਜਿਆ। ਸੋ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ
 ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕਰ ਰਾਜੇ ਵਲੋਂ, ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਿਅਮੇ ਆਪਨਾ
 ਮੂੰਹ ਤਵੀ ਕੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਪੁਨਾ ਆਪਨੀ ਗੋਦੜੀ ਥਾਮ ਨਾਇ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਵਾਹਿਨ
 ਜੋ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਉਸ ਪਰ ਸਵਾਰ ਨਾ ਹੁਏ। ਅਰ ਚਰਨੀ ਚਲ ਕੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਏ।
 ਅਥੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਦਰ ਪੂਰਬਤ ਉਠ ਕੇ ਆਸਣ ਪਰ ਬੈਠਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਰਾਜੇ ਦੇ
 ਆਸਣ ਤੇ ਨਾ ਬੈਠੇ। ਅਰ ਆਪਨੀ ਗੋਦੜੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭੰਏ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਸਾਨੂੰ
 ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਰਾਜੇਵਾਰ। ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਦੇ ਗਲਾਂ ਦਾ ਉਤਰ ਦੇਵੋ।
 ਇਹ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਆਸਣ ਪਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ
 ਬੈਠੇ। ਸੰਤ ਜੀ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਾਜਾ, ਜੋ ਅਭਿਯਾਤ ਤਿਆਗੀ ਕੋਇਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਕੇ ਪਾਸ
 ਜਾਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕਾ ਪਲੋਕ ਮੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਇਹ ਜੋਰ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਆਪਨਾ ਮੂੰਹ
 ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੂੰ ਖੇਚਲ ਨ ਹੋਵੈ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰ ਅਸ ਹੁਣੇ। ਜੋ
 ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਕੇ ਬਸਤਰ ਹਨ ਓਹਨਾ ਪਰ ਬੈਠਨੇ ਕਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਵਾਲੀ ਬਾ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਆਪਨੀ ਗੋਦੜੀ ਵਿਛਾਇ ਬਰ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੀ
 ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ। ਅਰ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਪੂਰੇ ਸੰਤ ਹਨ। ਤਦ ਰਾਜੇ ਨੇ ਮੋਹਰਾਂ ਨਾਫ਼ਾ ਕਢਾਇ ਕੇ ਆਰੇ
 ਆਨ ਰਖਿਆ। ਦੇਖ ਕਰ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਸੀਸ ਕਟਾਇਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ।
 ਚੇਰੇ ਕੇ ਖਬਰ ਹੁਈ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਬ ਜੰਗਲ ਮੇ ਜੋ ਕੁਟੀਆ ਹੈ ਉਸ ਮੇ ਆਇ ਕਰ, ਕਾਤ
 ਰਉ ਮਾਇਆ ਭੀ ਨੈ ਜਾਵਨਰੇ ਅਰ, ਸੀਸ ਭੀ ਕਾਟ ਦੇਨਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਕਰਨਾ
 ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿ ਕਰ ਸੰਤ ਵਿਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਲਿਆ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਚੇਲਾ ਨਾ ਆਪਨਾ
 ਕਉ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ, ਜੈਸੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ। ਇਹ ਵੇਦੀ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰੋ ਚੇਲਾ। ਤਬ ਮੁੰ।
 ਮੈਂ ਅੰਗਰੀ ਡਾਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਚੇਲਾ ਲਿਸੀ ਕਾ ਨ ਬਣ। ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਿਖਾ ਕਰ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਿਆ ਕਰ ਜੋ ਤਾਹਾ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਇਹ ਸਿੰਘ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰੋ ਚੇਲਾ

੧। ਜਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਸੋਰ ਹੋ ਕੇ ਕੋਠ ਖਾੜਿਆਂ ਮੇਂ ਪਇਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪ । ਸ੍ਰੀਰ ਨੋ ਜਬ ਤਿਆਰਣੇ ਲਗੇ ਸ੍ਰੀ
 ਬਹੁਰਗੀ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣ ਚਢਾਇ ਕਰ। ਤੇ ਪ੍ਰਿਅਮ ਪ੍ਰਫੁਤ ਭਏ ਸੇਵਕੇ ਤੇ ਜੋ ਆਜ ਕੋਠ ਚਿਤੀ ਹੈ।
 ੨। ਜਹਤ ਭਏ ਜੀ ਆਜ ਤੋ ਪੂਜਨਮਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਫਲ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਆਜ ਸ੍ਰੀਰ ਨਹੀ
 ਹਿਯਾਗਤੇ। ਜਾ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੋ ਨੇ ਇਸੀ ਤਿਹੀ ਮੇਂ ਦੇਹ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਜੀ
 ਜਾਗੀ ਨਹੀਂ ਨਰਨੀ ਯੋਕਵ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਏਕਮ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਹੁਰਗੀ ਜੀ ਤਨ ਤਿਆਰ ਕਰ
 ਸੋਤੀ ਮੇਂ ਲੀਨ ਭਏ। ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਘਟ ਫੂਟ ਕਰ ਘਟਾ ਅਯਾਸ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ੩। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤੇ ਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸਰਮਸਾਲ ਵਾਲੀ। ਤੇ ਪ੍ਰਿਅਮ ਕੁਲ ਸਪਤਿਆਂ ਨੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਹੁੰਚਾਵਤੇ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਅਗੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਬਾਵਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਜੀ। ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਸਿਧ ਬਾਏ ਹਜੇ
 ਕੇ ਚੇਨੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਅਥਾਵੇ ਗੁਰੂ ਹਏ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਲੀਨਾ ਰਾਮ
 ਜੀ, ਸਾਧ ਹੇਮੇ, ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਬੈਠ ਕਏ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਿਚਤੀ
 ਹੀਧੇ ਜੋ ਰਾਮ ਵਲਟੋਹੀ ਮੇਂ ਤੇ ਕਾਠ ਕੀਦਰਬੀ ਬੀਚਰਲਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਰੀਧ ਕਰ ਚਿਤਕਾ,
 ਹਾਠ ਸਾਹਨਕੀ ਭੀ ਜਿਸ ਹੋ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਸਭੀ ਖਿਚਤੀ ਤਿਸ ਬੀਚ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਚਾਰ
 ਸ੍ਰੀਰ ਸੋ। ਇਹ ਭਾਈ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਦੂਜੇ ਹੇਮਾ, ਤੀਜੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਜੀ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ
 ਗਿਆਮ ਸਿੰਘ, ਚੌਥੇ ਆਪ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਬੀਚ ਘਿਤ ਪਾਇ ਕਰ ਤੇ ਬੀਚ ਕੁਨਾਲੀ
 ਧਰ ਕਰ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਆਪ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਭਏ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹ ਕਰ। ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ
 ਭੀ ਖਿਚਤੀ ਕੇ ਦੁਆਲੇ ਬਿਠਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਭਾਈ ਸਾਧੋ ਖਾਵੇ ਖਾਵੇ ਆਪ ਭੀ ਤਿਸ
 ਬੀਚ ਭੋਜਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀਤ ਅਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰ ਹੋਰ ਸਾਧ ਭੀ ਲਗੇ ਖਾਵੇ।
 ਹੇਮਾ ਨਾ ਖਾਏ। ਏਹ ਤੇ ਗੁਰੂ ਆਪਣ ਬੀਚਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ੧ । ਦੂਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਆ
 ਸਿੰਘ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਭੋਜਨ ਜੇਵਤਾ ਹੈ। ੨ । ਤੀਜੇ ਆਪ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਜੇਵਤੇ ਹੈ। ੩ । ਤਾਂ ਤੇ ਹੇਮਾ ਕੈਸੇ ਬਡਿਆਂ ਕਉ ਉਚਿ ਸਮਵਾਵੇ। ਤੱਥ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸ੍ਰੀਰਾਮੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਜੋ ਸੁਖਮਨੀ ਪਤੀ ਹੈ, ਤੈਨੇ। ਤਾਂ ਪੈ ਹਾ ਜੋਕਰਕ
 ਅਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਤ ਕਏ ਬਸ ਏਹੋ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਜਿਨਾ
 ਨੇ ਪਤੀ ਸੁਖਮਨੀ ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਜੂਠੇ ਕਹਾਂ ਕਿਆ ਸੋ ਮੁਖ ਹੁਦਰ ਸਵਰੀ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਖਾਵੇ। ਤਬ ਭੋਜਨ ਮਿਲਕਰ ਸਭੀ ਸ੍ਰੀਤ ਕੁਨਾਤੀ ਮੇਂ ਜੇਵਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀਤ ਅਥਾਧ
 ਐਹ ਹੈ। ੪ । ਏਹ ਸਮੇਂ ਪਟਫੇਰਿਆ ਕੇ ਬਾਲਕ ਮੋਹਨ ਤੇ ਭਗਾ ਕਰ ਬੇਲਤਿਆਂ ਕੇ ਸੀਸਾ ਪਤ
 ਕਈ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਡਰ ਸੇ ਘਰ ਕੋ ਨਾ ਜਾਤ ਭਏ ਤੇ ਭੂਖ ਕਰ ਆਤਰ ਕਏ। ਜਹਾਂ
 ਆਵਲੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀਤ ਜੀ ਸੇ ਸਿਧਤਾ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਹਮ ਕੂਖੇ ਹਾਂ ਦਿਨ ਕੇ ਜੀ ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀਰਾਜ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਕਿਆ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਹੋ ਬਸਮਤੀ ਚਾਵਰ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਹਤ ਭਏ।

ਭਨਾ ਜੀ ਏਹੋ ਦਿਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੀਚ ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸੁਗੰਧਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਚਾਵਰ
 ਦੇਤੇ ਭਏ, ਜੋ ਬਾਲਕ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ ਸਾਧ ਸੂਪ ਭੀ ਚਾਹੀਏ ਹੋ ਕਰੇ।
 ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੀਚੋ ਸੂਪ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਦੇਤ ਭਏ ਮੁੰਗੀ ਕੀ ਕੜਕੀ ਭਰ ਭਰ ਕਰ ਹੋਰ ਜੋ ਕੋਈ
 ਵਸਤ ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਮਾਂਗਤ ਭਯਾ ਜੋ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਜੋ ਨਾਫ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਨਿਜਾਰੇ ਨਿਜਾਰੇ। ਜੈਸੇ
 ਜੈਸੇ ਦੁਰਪਦੀ ਸੁਤਾ ਵਲਟੋਹੀ ਬੀਚੋ ਸਤ : ਪਦਾਰਥ ਨਿਰਾਸ ਦੇਤੀ ਜੀ ਜੋ ਸੁੀ ਜਾਵੇਤਾ ਕੀ ਖ਼ਿਆ ਕਰ
 ਦੀਨੀ ਭਈ ਸੀ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ। ਪਰ ਏਹ ਰਾਮ ਵਲਟੋਹੀ ਭੀ ਤੇ ਪਰਮ ਆਧਿਕ ਜੋ ਅਧਿਕ ਜਾਂ ਤੇ
 ਦੁਰਪਦੀ ਆਪ ਖਾ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਬੀਚ ਤੇ ਕਛੂ ਨਾ ਪਾਵੇ ਵਲਟੋਹੀ ਮੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਨੁੱਝੀ ਜਗਨ ਨਾਥ
 ਜੋ ਆਪ ਸਤਿ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਦੇਵੇ ਅਰ ਭਾਵੇ ਨਿਸੀ ਸਮੇ ਦੇਵੇ ਅਰਜੀ ਕੋ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਹੀ, ਸਤਿ ਨਿਰਖਾ
 ਸਤਿ ਖੁਰਾਣਾ ਜਹ ਮਿਲੈ ਜਤਿ ਜਿਧਾਂ ਨੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕਰ ਕਰੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਭੀ ਨਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਰੰਗ ਚੜੇ। ਆਗੇ ਸਤਿ ਕੇ ਰੰਗਨਾ ਦੇਨਾ ਹੋਇ।
 ਏਨ ਸਮੇ ਚਲਤੇ ਸੁਭਾਵਤ ਮਜੀਠ ਮੰਡੀ ਮੇ ਆਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਠਾਨ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ। ਤੇ
 ਰਿਹਾ ਸੁੀ ਭਾਈ ਆਸਾ ਭਿਖੀ ਜੀ ਕੋ। ਜੀ ਕਰੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਨਿਰਪਾ ਕਰੇ, ਹੋ ਭਗਵਾਨ।
 ਤਾਂ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਲਿਆ ਦੁਆ। ਜੋ ਕੁਝ ਕਰ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਜੋ ਦੁਆ ਪੀ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਅਬ ਨਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਹੀ ਬਾਟੀ ਮੇ ਦੁਆ ਲੇਕਰ ਮਨਾਈ ਸਰਤ ਬੀਚ ਮੇ
 ਰਿਟੀ ਚੀਨੀ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਆਗੇ ਸਤਿਆ ਆਨ ਸਤਿਾਂ ਨੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਾਈ ਜੀ ਇਕੁਟੇ ਦਿਨੇ
 ਦੇਖਤ ਭਏ। ਸਤਿਾਂ ਦਾ ਸਤ ਸਤਿਲਪ ਤਹਾਂ ਇਕ ਬੋਤਾ ਖਲੋਤਾ ਹੁਆ, ਦੇਖਤ ਭਏ। ਜੋ ਕਯਾ
 ਰਾਸਭ ਨਾਏ ਕੇ ਪਾਲ ਪੋਕੀ ਵਗੇ ਜਿਸੇ ਕੋ ਠਾਕ ਮੇ ਸੀਡ ਮੁਖ ਤੀਕ ਚਲੇ। ਜੋ ਦੁਰਧ ਕੀ
 ਬਾਟੀ ਉਠਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਬੋਤੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸਤਿ ਜੀ। ਜਬ ਜੋ ਸਹੁਤ ਹੀ ਪੀ ਲਿਆ।
 ਫੇਰਾ ਸਾ ਰਹਿਤਾ ਆ ਬਾਟੀ ਮੇ ਤਿਸ ਆਗੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਸਤਿ ਖੁਰਾਣੇ ਕੋ ਕਰਤੇ ਭਏ ਨੀ ਪੀ,
 ਨੀ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਜੋ ਬੜਾ ਚੌਧਰੀ ਲੋਕ ਜਿਨੇ ਪਰਤ ਦੇਖਨ ਇਹੁ ਤਮਾਸਾ। ਜੋ ਦੇਖੀਏ ਸਤਿ
 ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੀ ਬਨਾਵਟ ਸਾਧ ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਦਾ ਪੂਰਨ
 ਇਹ ਰਾਮ ਕਸੋਟੀ, ਹੋਈ, ਜੋ ਕੈਸੇ ਸਹਾਰੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਹਾਰੇ। ਜਬ ਹੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਤਨ ਮਨ
 ਰੂਪ ਰੰਗ ਜੋ ਲੋਕ ਬਨਾਵਟ ਹੀ ਵਟਾ ਰੋੜਾ ਤਿਸ ਪਰ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰੇ। ਨਿਆ ਜੋ
 ਪ੍ਰਾਮੇ ਅਭਾਵ ਹੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਪੀਵੇ ਇਵੇ ਕੈਸੇ ਪੀਵੇ। ਜੋ ਨਾ ਪੀਤਾ ਕਯਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਜੋ ਦੂਧ ਆਪ ਪਾਨ ਕਰ ਮੁਖੇ ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਭਾਗ ਗਏ ਜੋ ਕੁਲ ਗਿਆ, ਕੁਲ ਗਿਆ, ਕੁਲ ਗਿਆ।
 । ੩ । ਏਕਸਮੇ ਉਚੇ ਕੋਠੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ, ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਤਿ ਭਾਈ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਆਇ ਯੋਂ,
 ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਸਤਿ ਕਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਾਈ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿ ਆਵੇ, ਜੋ ਆਪ
 ਨਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਮਾਰੇ ਕੋਠੇ ਤੇ ਵਾਲ ਜੋ ਨਾ ਮਾਰਤੇ ਭਏ। ਮਨ ਮੇ
 ਵਿਚਾਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਕੋਨ ਟੰਗ ਬਾਹ ਤੁੜਾਏ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧ ਰਾਂਸੀ ਕਰੇਰੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਆਪ ਕੋਠੇ ਤਾ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਆਸ਼ਕ ਐਵੇ ਜਾਂਦੇ ਨੀ। ਇਸ ਮੇ ਇਹੁ ਨਿਸੀ

ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਅਪਣਾ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਰਖਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਆਗੇ, ਤਿਆ ਵਾਰਨੇ ਕਰੇ ਗੁਨ ਸੀਤਾਂ ਤੇ।
 ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ। "ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਭ ਜੋਪ ਗੁਨ ਕਉ ਗੁਰਮ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਏ"।
 ਭਾਵ ਇਸ ਮੇਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀਤੈ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਗਿਆਸੂ ਕਲਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲਾ ਫਿਰ ਅਪਣਾ ਕੁਝ
 ਬਣਾ ਬੈਠੇ। ਜੇ ਕਰ ਕੁਝ ਬਣੇਗਾ, ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਜੀਤਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਤਿਲਕ ਜਾਏਗਾ। ਤੋ
 ਨਾਰਜ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਜਬ ਸਭਾ ਕੁਝ ਕਉ
 ਹਿੰਗਾਰ ਰੂਪ ਸੀਸ ਨਾਟ ਕਰ ਗੁਰ ਆਗੇ ਭੇਟ ਕਰੇਗਾ। ਬਚਨ ਮੰਨਣਾ ਸਭ ਕੋ ਕਠਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਾਧੋ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿਨਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹੇ ਨਾਹੀ ਮਾਨਾ। ਜਿਨ ਕਾ ਗੁਰਮ ਜਨਮ
 ਗਿਆਨੁ ਅੰਤ ਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋ ਮਾਨਣਾ ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਵਤ। ੪ ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਬਾਜਾਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਦੋੜੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੋ ਬਾਲਕ ਪੀਏ ਨਕੇ ਹੁਏ ਹੈ।
 ਹਾਟ ਪਰ ਸਰਾਫ ਨਾ ਪੁੱਤਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਆਪ ਨਿਸੀ ਨਾਰਜ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਜੀਤ
 ਬੁਕ ਬੁਕ ਭਰ ਭਰ ਕਰ ਨੁਟਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ ਘਾਤਕਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਲੈ ਜਾਹੁ। ਜੋ ਲੈ ਜਾਤੇ ਭਏ
 ਪੁਨਾ ਆਪ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਇਹ ਕੋਤਰ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਤਰ ਨੇਪਿਤਾ ਕੋ ਜਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜੇਇ ਕਰ
 ਜੋ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀਤਾਂ ਨੇ ਹਾਟ ਉਜਾੜ ਦੀਨੀ। ਤਬ ਜੋ ਕਾਹਲੀ ਤਾ ਦੋੜਿਆ ਆਇਆ ਹਾਟ ਪਰ
 ਤਬ ਸਭੀ ਢੇਰ ਤੈਸੇ ਕੇ ਤੈਸੇ ਦੇਖੇ ਜੈਸੇ ਛਾਡ ਗਿਆ ਧਾ। ਜਬ ਗਿਣੇ ਦਾਮ ਤਬ ਭੀ ਪੂਰੇ ਕੇ
 ਪੂਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਆ। ੫ । ਹੋਰ ਸਰਕਾਰ ਕਾਸੀ ਜਹ ਮਿਲੇ ਬੀਚ ਬਾਜਾਰ ਮੇਂ ਤਬ ਜੋ ਕੁਝ
 ਦੇਵੇ ਮੁਹਰਾਂ ਰੁਪੈਏ ਜੋ ਸਭੀ ਨੁਟਾਏ ਦੇਵੇ, ਕਲਾ ਨਿਧਿ ਜੀਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਜਿਸੀ ਦਿਨ ਬਡੀ
 ਸ਼ਾਨਕਲ ਜੋ ਸਾਧਾਂ ਕੀਆਂ ਮੇਂ ਚਕੂ ਮੁਗਨੀਆਂ ਹੋਵੇ ਪੀਡੀਆਂ ਪਾਵੀਆਂ ਤੀਰ ਜੋ ਸਭੀ ਰੂਪ ਬੀਚ
 ਡਾਰ ਦੀਨੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੂਲੇ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਮਹੰਤ ਜੋ ਭਾਈ ਸਰਮ ਦਸੋ ਆਏ ਸੀ ਜੀਵਨੇ
 ਤੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾਂਗਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰੰਮ ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾਂ ਸੁਖਦਈ। ਜੋ
 ਇਹ ਕੋਤਰ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਧ ਤੰਗ ਹੋਵਨੇ ਨਾਚੇ ਵਰਜਣੇ ਕਉ। ਤਬ ਭਾਈ ਦੂਲੇ ਰਾਮ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ
 ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸਾਧਾਂ ਕੋ ਵਰਜਤੇ ਭਏ। ਦੇਖੇ ਸਾਧੋ ਇਨ ਕੋਜਿਸੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ।
 ਜੋ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਇਹੁ ਕਰੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ ਜੀ। ਫੇਰ ਕਿਸੀ ਦਿਨ
 ਤਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦਗਾਨ ਕੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਮਸਤਕ ਟੋਰਆ ਤਬ ਏਕ ਲਕਤੀ ਕੀ
 ਮਕਲ ਬੈਰਾਗਨ ਰੂਪ ਸੀ ਜੋ ਲੈ ਕਰ ਕੈਹਿਤੇ ਭਏ ਕੈ ਤੈਨੂੰ ਬੈਰਾਗਨ ਦੀਨੀ, ਮਹੰਤੀ ਕੀ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰੀਨਿ ਹੋ ਕਰ ਲੈ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ ਦਾਨ ਸਫਲ ਜਲ ਕਰ।
 ਮਨੋ ਭਵਿਖਤ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕਹਿ ਦੀਨੀ ਹੈ ਸੀਤਾਂ ਨੇ। ਪੁਨਾ ਮਹੰਤੀ ਭੀ ਭਾਈ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਸੀਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਇਹੁ ਗੁਨਾਘਾਟ ਕਧਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੀਤਾਂ ਕੋ। ਉਹ ਅਪਣੀ ਕਾਜੀ ਆਪ ਹੀ
 ਸਵੈ ਮੈਂ ਜਨਤ ਗਿਆ ਜਾਨੇ ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੋਨ ਨਾਵਉ ਹੋ ਮੈਂ ਅਪਣੇ
 ਨਿਠਾਰ ਪੁਰ ਸੁਭ ਗਤੀ ਲੀਏ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੰਮ ਗੁਰਾ ਗਿਊ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰਿਤਾਰਾ ਸੁਆਸਰ, ਖੰਡ
 ਸੀਤ ਗੁਣ ਗੀਤ ਕਥਨੀਨ ਛਬੀਸੀ, ਗੁਲਾਮ। ੨੬ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮਾ ਜੀ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਮੇ, ਜਿਨ ਕੀ ਪਰਮ ਹੀਕਾਰ ਰਹਿਤ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਮਾਧੀ,
ਹੁਈ ਹੈ, ਜਹਾਂ ਚਾਵਨ, ਮੰਗੇ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਮਾਧੀ ਹੈ; ਤਿਸ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ ਰਹਿਤੇ ਸੇ,
ਸੰਸਾਰ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਪਰਮ ਸਤਿ, ਨਿਰੁਤਾ ਇਸਟ, ਅਨਿਸਟ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਮੇ ਸਮ
ਬੁਧੀ, ਸਦਾ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸੀ ਤੇ ਭਜਨਾਂਦ ਮੇ ਲੀਨ। ਕੋਈ ਕਿਰਤ ਕਾ ਬਿਯੋਤ ਭੀ ਤਨ ਕਰ
ਨਾ ਕਰਨਾ, ਕੇਵਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰ। "ਆਸਾ ਪਰਮ ਦੁਖਿਯੰ ਨਿਰਾਸਾ ਪਰਮ ਸੁਖਿਯੰ"।
ਭਾਵੇ ਹੁਖ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਆਪੇ ਤੋਂ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਹ ਸੁਬਦ ਨਾ ਕਰਨਾ।
ਜਉ ਕੋਉ ਲਿਆਇ ਭੀ ਦੇਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਹਿਆਰਣਾ। ਇਸ ਦੁਆਰਿਓ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਕੇਵਲ ਇਹ
ਕਿਰਨ ਭਗਤ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਮਾ ਅਡਣ ਸਾਹੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮਾ ਨੰਦ ਮੂਰਤੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ, ਮੇਲੇ ਤੇ ਪੀਛੇ, ਜੋ ਕੋਈ ਟੁਕੜਾ ਡਿਗਿਆ ਢਠਾ ਪੜਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇ ਕਿਸੀ
ਕਾ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਧੋਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੁਕਾਇ ਕਰ ਤੇ ਫੁਟ ਕੇ ਧਰ ਦੇਨਾ। ਜਹ ਕਈ ਅਤਿਅੰਤ
ਹੁਖ ਬਿਆਪੇ ਤਬ, ਚਾੜ ਕਰ ਫੁੰਨੀ ਮੇ, ਖਾਇ ਲੈਣੇ। ਵਾ ਸਤੁ ਆਦੀ ਜਨ ਮੇ ਭਿਯੋਇ ਕਰ
ਭੇਜਨ ਕਰ ਨੇਣਾ ਅਥਵਾ ਇਵੇ ਸੁਕੇ ਖਾਇ ਲੈਣੇ। ਉਨ ਕੀ ਨਿਰਇਕਤਾ ਇਹੁ ਵਰਨੰਨ ਹੈ, ਹੇ
ਗੁਰਮੁਖੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਈ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵੇ, ਸਾਧੂ, ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਇਹ ਭਾਵ ਕਰਨਾ ਜਾ ਤੇ
ਸਰਲ ਸੁਭਾਉ ਨਿਸਕਪਟ ਹੈ ਜਨ ਮੇ ਭਗੋਇ ਦੇਣ। ਤਨ, ਮਨ, ਧੰਨ, ਸੰਤਾਂ ਸਜਨਾ ਤੇ
ਨੁਕਾਇ ਨ ਰਖਣਾ। ਪੁਨਾ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਲੀ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਜਿਨ ਕੇ ਹਈ, ਤਾਂ ਤੇ
ਉਹ ਧੰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਕਿਤ ਕਿਤ ਸਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ।

੧। ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਿਦੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਸ ਰਾਮ ਜੀ ਪਰਮ ਸਿਧੰਤਾ
ਸਹਤ ਹੁਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਰਮਸਾਲਾ ਇਨ ਹੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਧਾਸਰ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ। ਸ੍ਰੀਰ ਕਰ ਪਿੰਗਲ ਸਰੂਪ ਮੇ, ਜੇਸੇ ਸੂਰਜ ਕੇ ਰਬਵਾਈ
ਅਰਣ ਜੀ ਭਏ ਹੈ। ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਨਿਵਾਸ ਲੀਏ ਜਾਗਾ ਰੋਕਤੇ ਭਏ ਈਹਾਂ ਭੀ ਜਹਾਂ ਸਮਾਧ ਹੈ,
ਏਕ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਨਾਮਾ, ਭਾਈ ਪਰਮਾ ਜੀ ਕੇ। ਇਹ ਜਾਗੇ ਭਾਈ ਸਾਹਦਰਿਆਉ ਆਏ ਸੇ।
ਭਾਈ ਪਰਸ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਪਰਮਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਵਜੀਰਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਿਲਣ ਜੀ। ਰਾਹੇ ਹੀ
ਸਿੰਧ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਧਾਸਰ ਮੇ ਇਹੁ ਹੁਏ ਹੈ। ਭਿਨ ਭਿਨ ਜਗੇ ਮੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਸ ਰਾਮ
ਜੀ ਆਸਣ ਕੇ ਪਰਮ ਇਸ਼ਥਿਤ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਈ ਅਰਥੀ ਆਵੇ ਆਪਨੇ ਆਸਣ ਦੇ
ਨੀਂਹਿ ਹੀ ਕਢ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਜਥਾ-ਸਕਤ ਅਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਦੂਭੇ ਰਾਮ
ਜੀ ਭਏ ਮਹੰਤ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਮਹੰਤ ਤਦ-ਨੰਤਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ
ਮੀਤੇ ਮੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤੋ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ। ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਮੇ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਨਾ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਕਰ
ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਅਰਥੀਆਂ ਕੇ ਕਾਮਧੇਨੂੰ ਤੇ ਕਲਪਤੇਹੁ ਸਮਾਨ ਭਏ। ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕੁਟੀਆਂ ਮੇ ਰੁਪਤ
ਵਾਨ ਦੇਣਾ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਭੀ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਆਦੀ ਦੀ ਰੋਲੀਆਂ ਮੇ ਵਲੇਟ ਦੇਣਾ। ਏਕ ਸੰਤ

ਉਦਾਸੀਨ ਹੋ ਕਰ ਧਰਮ ਸਾਲ ਤੇ ਤੁਹਾਏ ਲਾਗਾ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਇਕੱਤ ਹੋਇ ਕਰ
 ਕਰਤੇ ਹਏ: ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ, ਕਿਸ ਦੁਖ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਸੀਨ ਹੋ। ਸੋ ਕਹਤ ਤਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਦੀ ਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਥੇ ਤੀਤਰ ਸੇ ਰੁਪਏ ਕਾਢ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਹਾਰ ਦਾਇ। ਤੇ ਕਯਾ
 ਇਹ ਨਾਂਗਰੀ ਹੋ ਦੀਜੈ ਤੁਮ, ਤੇ ਕਹਨਾ ਹਾਈ ਹਮਾਰਾ ਖਰਚ ਗਿਣ ਲੈ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੋ ਨਾ।
 ਸ੍ਰੀ ਅਮਿਤਸਰ ਵਾਡ ਕੇ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸਨ ਬਿਛਿਆਂ ਭਾਰੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ ਸਾਥ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਲਿਖੋ। ਸੋ ਸਾਧੂ ਜਥੇ ਲਾਂਗਰੀ ਕਉ ਦਾਮ ਦੇਤ ਭਯਾ
 ਤਥੇ ਭਾਈ ਖੁਸੀਆ ਰਾਮ ਕਹਤ ਤਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ, ਜੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਇਹ ਰੁਪਏ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਪਨੀ ਹਥੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਭਾਂਤਰ ਹਰੇ ਸੇ। ਮੈਂ ਸਿਯਾਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਾਧ ਕੇ ਤੁਸੀਂ
 ਹੀ ਚਿਤੇ ਹੈ। ਤਥੇ ਪਰਮ-ਸੁਖਦਾਈ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਹਤ ਤਏ: ਹੋ ਭਾਈ, ਰੁਪਏਆਂ ਜੈਸੇ ਹੋਰ ਰੁਪਏ
 ਕਿਧੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ। ਹਜਾਰੇ ਰੁਪਏਆਂ ਕੀ ਮੋਹਰ ਏਕ ਸਮ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਬਰ ਨਹੀਂ
 ਸਾਧ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੋਨਦੇ, ਅਪਨੇ! ਐਸੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੇ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ।
 ਭੁਨਾ ਤਨ ਧੰਨ ਦੇ ਕਰ, ਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤਾ ਹੈ। ਨਿਤ ਅਧਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਸੇ ਜਿਨਾ
 ਪ੍ਰੀਦਿਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਚਤਰ ਤਏ ਸਰਬ ਇਲਮ ਵਾਲਿਆਂ ਸੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਕੇ
 ਪਠ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਵੰਤ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਝੂਠੇ ਕਾਰਜੇ ਮੇਂ ਖਰਚਤੇ ਹੈ, ਤੇ ਤੇ ਸੋ ਮੂਢ ਮਤ-ਹੀਨ ਹੈ।
 ਨਿਵਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਕਾ ਚੰਸੀ। ਤਾਂ ਭੀ
 ਇਨ ਕਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸੰਤੋ ਮੇਂ ਹੀ ਰਹਤਾ ਸੀ ਸੁਭ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਰ ਈਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇਂ ਆਇ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਤਏ ਸੁਭ ਕਰਮ ਵਟੀ ਪਾਰ ਸਕਾਰੀਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੂਜੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
 ਵਰਨਾਂ ਪਾਸ ਰਹ ਕਰ ਨੀਤਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਤਏ ਪ੍ਰਮ ਸੋਫਨੀਕ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਤ ਐਸੇ ਬਿਜਨ ਬਨਾਵੇ
 ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਹੀ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਜਥੇ ਭੋਜਨ ਕੇ ਹੁੰਗਹਿ। ਤਥੇ ਸਵਾਦੀਕ
 ਸਨਿਧਾ ਜੀਵ ਕਰ ਧੰਡੇ ਅਹਿਲਾਦ ਕੇ ਪਾਵਹਿ। ਏਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਤ ਕਾ ਬਾਵੀ,
 ਸਾਧ ਸਰੂਪ, ਤਿਸ ਕਾ ਜਨਮ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੇ ਕਾ ਸੀ ਮਹੰਤ ਕਾ ਵਰਨੀ ਤਾਂ ਤੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ
 ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਧਰਮ ਸਾਲ ਕੀ ਸਾਧੂਆਂ ਕੇ ਫਤ੍ਹੀ ਆਦਿਕ
 ਧਨਾਇ ਦੀਨੀ, ਪਾਦਕਾ ਭੀ। 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਉਤਰ ਤਰਫ਼ ਕੀ ਕੰਧ ਸਾਥ ਏਕ ਦੁਸਟ
 ਜਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਭਾ। ਸੋ ਨੀਵ ਕੇ ਉਸਾਰਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤ ਤਯਾ, ਤਥੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਜ ਬਚਨ
 ਕਹਤ ਤਏ: "ਧਰਮ ਦਲਾਲ ਪਏ ਨੀਨਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਨਾਹਾ ਪਰਵਾਣਾ।" ਜੈਸੇ ਤੁਸਾਡੀ
 ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਥਾ ਕਰੋ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਆਪ ਤੇ ਪਾਤ ਸ੍ਰੀ ਜਾਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਤੇ ਹਏ

ਘਰ ਨੀਏ। ਪਾਏ ਤੇ ਸੋ ਦੁਰਜਨ ਦੁਸਟ ਜਨ ਅਪਨੀ ਤਰਫੋ ਜਗਾਹ ਵਧਾਇ ਲੈਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ
 ਨਾ ਮਰਨੇ ਉਦਰ ਜੂਲ ਕਰ। ਸਹੀ ਲੋਕ ਤਿਸ ਕੇ ਧਿਯਾ ਧਿਯਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਇਸ ਪਾਪੀ ਨੇ ਪਾਪ
 ਭਲ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਨੀਚ ਚਹਨੀ ਆਇ ਜਿਹਿਆ ਹੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰਾਈ। ਅਬ ਸੋ ਪਾਪੀ
 ਸੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਤੇ ਸੀਤਾ ਕਾ ਭੋਰਾ ਦੁਖਨਾ ਹਰਾ ਹਰਿਆ ਵਸਤਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
 ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੇਲੇ ਭਏ ਸਰਬ ਜਗਿਆਸੂਆ ਸੋ ਮੁਕਟ ਮਨੀ ਪਰਮ ਵਿਦਵਾਨ ਸੁਜਾਨ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ
 ਪੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹੁਏ। ਏਕ ਗੁਰ ਬਿਨਾਸ ਯਾਵਤੇ ਭਏ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਵੇਲੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
 ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ। ਦੂਜੇ ਸੀਤ ਕਥਾ ਸੀਤ ਮਾਲ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਤੀਜੇ ਗੁਰ ਪਰਨਾਮਕਾ।
 ਆਰਥ ਸੀਤੋ ਸਾਥ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਤ ਭਏ। ਆਰਥ ਕਥਾ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਅਭਣ ਸਾਹੀਕੀ।
 ਹਿਨ ਕੇ ਚਲਾਏ ਸਮੇ ਅਨੰਤ ਸਾਧੂ ਗੁਪਤ ਪਰਾਇ ਆਏ। ਏਕ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕਉ ਦਰਸਨ ਭਯਾ, ਕੂਪ
 ਪਰ ਮੰਤ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਤੇ ਅਨਾਹਦ ਧੁਨੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਰਹੀਆ ਹੈ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕੀ। ਸੋ ਸਾਧੂ
 ਕਰਤ ਭਯਾ ਹੋਰ ਸੀਤਾਂ ਕਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ, ਇਸ ਕੂਪ ਪਰ ਜੋ ਸੀਤ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਲਾਨੀ
 ਹੁਕਮ ਭਾਤੀ ਤੇ ਸੋਭਨੀਕ ਚੇਹਰੇ ਪੁਨਾ ਸੋਹਨੇ ਦਾਹੜੇ ਯੈਸੇ ਸੀਤ ਮੈ ਆਈ ਕਬੀ ਨਹੀ ਦੇਖੇ, ਹੇ ਭਾਈ।
 ਤਬ ਬੁਧਮਾਨੇ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸ੍ਰੀਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ, ਅੰਤ ਸਮੇ, ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ, ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਅਬ ਕਿਆ ਦਸਾ ਹੈ ਚਿਤ ਕੇ
 ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੋ, "ਏਕ ਸਬਦ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵਸਤ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਨਾ ਆਵਾ"।
 ਜੋ ਹੁਨ ਕਰ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਤਿਅੰਤ। ਤੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ।
 ਯੀ ਆਪ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਿਉਂ ਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸੀਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ। ਤਬ ਸੋ ਸੀਤਾਂ
 ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਜੁ ਤਬ ਸ੍ਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ। ਸੋ ਸੀਤ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਪਰਮ
 ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ। ਤਬ ਪੀਠੇ ਵੇਦ ਵਿਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕ੍ਰਿਆ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ ਮਹੰਤ ਭਏ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਸੀਤ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਜੋ ਫਲ ਫੂਲ
 ਕਾ ਸਮਾ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਰ ਸਰਬ ਮੰਤੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰ। ਤੇ ਕੁਟ ਆਪ ਕਰ
 ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਸੂਹਨੀ ਆਦਿ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ,
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰ ਤਿਆਰ ਚਹਿਨਾ। ਪੁਨਾ ਨੀਚਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਸਾਵਧਾਨ। ਕਰਾ
 ਸੀਤਨ ਮੇ ਸਾਵਧਾਨ ਤੇ ਦੇ ਵੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅਵਰਨ ਨਗਰ ਹੋ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਸਰਧਾ ਕਰ। ਜੋ
 ਆਮਨ ਨਿਕਟ ਚਲ ਕੇ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਨਾ: ਜੀ ਆਈਏ, ਰਿਜਕ ਆਇਆ, ਭਾਗ ਆਇਆ।
 ਹੁਣ ਅਸਨ ਤੇ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਯੈਸਾ ਸੁਹ ਸੁਭਾਵ। ਪੁਨਾ ਜੈਵ ਮੇਲ ਤੇ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਆਪ ਤੀ ਕਰਣੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੇਲਾ।
 ਸੀਤਾਂ ਵਡਿਆ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਬਰਨ ਪੂਛਣੇ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
 ਕਾ ਧਰਨ ਹੈ। "ਵਡਾ ਹੋਇ ਨ ਆਪ ਜਣਾਵੇ"। ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਯੀ। "ਜੋ ਦੀਸੇ ਗੁਰ

ਸਿਖੜਾ ਤਿਸ ਨਿਵ ਨਿਵ ਨਾਹਉ ਪਾਇ ਜੀਉ। ਆਖੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ ਜੀਅ ਕੀ ਗੁਰ ਸਜਣ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ
ਜੀਉ। ਜੇਈ ਦੇਸ ਉਪੋਸੜਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ਜੀਉ। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਗੁਣੇ ਸਹਿਤ
ਹੁਏ ਰੇਲੇ ਭਾਈ ਬਾਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ। ਭਾਈ ਬਾਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ
ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੈ ਭਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਏ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਰਨ ਸਭਾਵ ਨਿਸ ਕਪਟ, ਪੁੰਨਾਰ ਚੱਕ ਕੇ
ਜੀ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅਰਥ ਦੇਣਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਧਰਮ ਵੇਟਾ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪੈਰੀ
ਪਵਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਆਪ ਬੁਲਾਵਣੀ, ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ। ਨੀਤ ਬਰਨ।
ਜੇ ਭਾਵ ਸਹਤ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬੁਲਾਵਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤਰਫ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਮੁਖ ਜੇ ਪਾਵੇ ਬੁਲਾਏ ਤਿਸ ਤਰਫ ਦਾਹਨਾ
ਸਕੀਯ। ਜੇ ਨ ਬੁਲਾਏ ਹੀਕਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਤਰਫ ਪਿੱਠ ਜੋ ਅਧਰਮ ਰੂਪ ਜਾ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭੀ
ਧਰਨ ਹੈ ਅਧਰਮ ਮੇਰੀ ਪਿਠ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਦੂਜੀ ਚੌਕੀ ਮੇ ਇਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ, ਨੇਮ
ਸਾਥ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਪਰਾਤ ਸਮੇ ਰੂਪ ਪਰ ਨਹਾਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕੀ ਪਉੜੀ ਪਰਮ ਤੀਰਥ ਰਾਜ
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਭੀ ਨੇਮ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਅਰ ਗੁਰਪੁਰਬੋ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨੋ ਮੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਿਆਂ ਜਾਣਾ ਤਾਲਾਂ
ਸਾਹਤ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਮੇਲ ਕਰ। ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲਾਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ। ਤਥਾ ਬਰਨ।
"ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੋ ਬਾਨ ਭਾਲਿਆ ਨੇ ਧੂੜ ਮੁਖ ਲਾਵਾ"। ਤਥ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ ਸਨਾਨ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਰਨਾ ਤਥ
ਨਿਕੀਆਂ ਬਠਿਆਂ ਸਾਜਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ। ਐਸੀ ਉਤਮ ਭਾਵਨਾ ਜੀਤਾਂ ਪਰ। ਪੁਨਾ ਕੋਤੀ ਬਾਰ
ਸ੍ਰੀ ਅਬਰਨ ਨਗਰ ਜਾਏ ਭਏ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ। ਆਜੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਚਤਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ। ਜੈਸੇ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੰਦ ਭਗਵਾਨ ਮੇ ਸਰਗਾ ਉਤਕੰਠਾ ਤਥਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਭਾਈ ਚਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਥਾ ਕਰਦਾ ਦੇ ਹਥੇ ਜੋਈ ਇਹ ਕਰੇ ਜੇ ਇਹ ਬਾਲਮੀਕੀ ਹੈ
ਵਾ ਵਿਸਾਸ ਜੀ ਹੈ। ਆਸੂਮ ਐਸਾ ਜੈਸੇ ਪੁਰਬ ਰਿਖੀਆਂ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਥਾ ਕਰਨੇ
ਸੋ ਧਰਨ ਪਠਨਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਪਰਾਣ ਹੋਣਾ, ਕੰਠ ਗਦ ਗਦ ਤੇ ਰੁਮਾਰ ਖੜੇ ਹੋ ਆਵਣੇ। ਕਥਾ ਬੀਚ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਣਾ ਸਹਾ ਮੇ ਤਥ ਸਭ ਕੇ ਰੁਮਾਰ
ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ। ਯੋਸਨਵ ਧਰਮ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਧਾਰਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਆਪ ਅਸਾਂ ਨੂੰ
ਇਹੀ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਸਿੰਘ ਚਕਰ ਮਾਨਾ
ਥਨਕ ਬ੍ਰਜਤ ਦੇਖ ਪ੍ਰਭਾਪ ਜਮ ਭਰਿਓ। ਨਿਰਤਉ ਭਏ ਰਾਮ ਬਲ ਗਰਜਤ ਜਨਮ ਮਹਨ
ਜੀ ਪਹਿਰਿਓ"। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋਟਕ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥ ਤਾਪਾ ਕਰਤ ਭਏ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਚਰਿਤ ਪੁਨਾ ਸਤਿਯੋ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੇ ਸ੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਸੂਚੀ ਪੜ੍ਹ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਚੰਦ੍ਰਕਾ ਤੇ ਰਾਮ
ਸਾਮ੍ਰ ਨਾਮ। ਪੁਨਾ ਦਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਹਿਤ ਅਨੰਤੀ ਮਾਨਾ ਬਨਾਈ ਕਵਿਤਾ ਜੋਰ
ਪਦ ਬਹੁਤ ਬਨਾਏ। ਜੇ ਸਭੀ ਗ੍ਰੰਥ ਬਹੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਏ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਚੌਕੀ ਚੌਕੀ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕੇ ਚਰਨ

ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਮੇਂ ਲਾਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਭੀਰਵ ਆਰਤ ਹਰਿ ਕੀ ਆਰਤੀ ਸੁਣਨੀ ।
 ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਆਇ ਕਰਨੀ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਜਾਵਨਾ। ਏਕੋ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਹੁਈ
 ਸਰਦਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਮੰਦਰ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ, ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਮੇਂ।
 ਤਾਂ ਭਵਨਾ ਦੁਆਰਿਓਂ ਜਲ ਏਤਨਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੂਆ ਠੇਜਾ ਭਰਾ। ਤਿਸ ਕਰ ਜੋ ਉਪਰ ਛਾਤ ਸੀ ਸੋ
 ਜਲ ਕਰ ਨੀਚੇ ਜਾਇ ਪੜੀ। ਤਰਾਂ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸਾਂਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇ ਸੋ ਭੀ ਸਾਂਚ
 ਹੋਏ ਗਏ। ਹਰਿ ਟਿਛਾ ਸੇ ਹਾਤ ਕਾ ਸਮਾ ਨਿਵੜ ਅੰਧਕਾਰ ਤਹ ਕਿਸੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਧੂ ਜਾਇ ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਭਿਰਨੇ ਕਰ ਜਲ ਖਾਤੇ ਸਾਂਚ ਫੂਝ ਗਏ ਹੈ। ਤਹ ਜੁਨ ਕਰ
 ਕਰਤ ਹਏ ਹੇ ਮੂੜ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਤਾਰਨ ਹਾਰੇ ਹੋਨ ਇਹ ਨੋਕ ਤੇ
 ਪੁਨੋਕ ਵਿਤਰਨੀ ਆਦਿਕੋ ਸੇ, ਸੋ ਆਪ ਕੋਏ ਫੂਝਾਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਏ ਐਸੇ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਤਹ ਸੀਘ੍ਰ ਆਪ
 ਉਠ ਕਰ ਆਏ ਤਹ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਸਹੀ ਸੱਚ ਕੂਰਮ ਤਗਵਾਨ ਤਾਂ ਜਲ ਬੀਚ ਗਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕਰ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹਾਂ ਜਲ ਬਡਾ ਤਾਰੂ ਮਾਨੁਖ ਤਾਵੁ ਕੋਈ ਤਹਾਂ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੈ। ਤਹ ਹਾਥ ਜੋੜ
 ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤ ਹਏ ਟੱਕਾ ਹਾਥ ਮੇਂ ਨੇ ਕਰ ਤੇ ਸਵੇ ਰੁਪਏ ਕਾ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨ ਕਰ।
 "ਹੇ ਸਤਿ ਜੁਹੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਦਸਾਂ ਕੀ ਫੂਲ ਖਿਮਾ ਕਰੋ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ"। ਤਹ ਤਹ ਕਾਲ ਉਪਰ ਤਰ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਨੀਚੇ
 ਸਿਉ ਕੇਸੇ ਜੇਸੇ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਕਉ ਸਹੂਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਇ ਆਵੈ, ਅਗਿਆਨ ਆਵਰਣ ਤਿਆਗ ਕੇ।
 ਗਿਸ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਰ। ਤਥਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ
 ਦ੍ਰਿੜ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਆਏ, ਅੰਭ ਬੀਚ ਸੇ। ਤਹ ਵਡੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ, ਭਈ ਆਪਸ ਮੇਂ। ਰੁਮਾਲ
 ਭੀ ਉਪਰ ਸੇ ਪੁਨਾ ਭੀਰਵ ਸੇ ਖੁਸਕ ਤਹ ਐਰ ਰੁਮਾਲ ਪਹਿਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਹਰੀ ਭਗਤਾਂ ਕਾ
 ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ, ਹੇ ਸਤਿ। ਆਖੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਕੀ। ਵੇਰਾਜ ਮੂਰਤੀ ਸਿਧੇ ਸਾਧੋ
 ਮੇਂ ਜਿਨਕੀ ਸਮਤਾ। ਜੇਈ ਪਦਾਰਥ ਆਵੈ ਸੋਈ ਬਰੀਯਾ ਅਨਾਥਾ ਕਉ ਟੰਗਵਾਇ ਦੇਣਾ ਅਰ
 ਕਹੂੰ ਮੇਰ ਕੀ ਫਾਸ ਮੇਂ ਨ ਫਸਨਾ। ਜਹ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣਾ ਤਹ ਆਪਣੀ ਦਾਹੜੀ
 ਨਾਨ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦਰ ਆਖੇ ਭਾਵੁ ਦੇਣਾ। ਕਨੋਭ ਤਿਆਗ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਖਰ ਹੀ ਚਲਤੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ
 ਹੁਧਾਸਰ ਮੇਂ। ਪਰਮ ਸਕਤਵੰਤ ਸਿਧਤਾ ਸਹਤ ਹਏ ਅਨੰਤ, ਐਕ ਸਿਖ ਹਏ ਜਿਨ ਕੇ। ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੀ
 ਸਹੀਸ਼ੀ ਨਾ ਤਿਆਗਤ ਭਏ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨਰੇ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਤਪੋਬਨ ਮੇਂ,
 ਪਰਮ ਉਤਾਰ ਆਤਮਾ, ਸਿਧਤਾ ਸਹਤ, ਤਪ ਹੀ ਜਿਨ ਕਾ ਧਿਆਨ ਹੂਆ ਤੇ ਅਸਨ ਕੇ ਪਰਮ
 ਅਗਤਿ, ਸੰਤੋ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ, ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ। ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੀਚਣਾ ਹੋਵੇ। ਆਖੇ ਕਥਾ ਭਾਈ
 ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੂਲੇ ਕੀ। ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚੋਲੇ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜੋ ਸਰਬ
 ਆਰਥਨਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਲਭੀਤ, ਭਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹੁਧਾਸਰ ਪੁਰੀ ਮੇਂ।

ਹੁਣ ਦੇ ਸਾਧ ਮਾਮਤਾ ਤੇ ਨਿਸਕਾਮਤਾ ਦਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਭੀ
 ਕਿਹਾ ਪਥਰ ਹੈ ਕਿਧੋ ਨਾਹੀ। ਉਹ ਸਕਾਮੀ ਵਿਹਾਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਆਏ। ਇਹੁ ਨਿਸਕਾਮੀ
 ਅਸੁਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਜਨ ਕਰਤੇ ਗਏ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸੰਤ ਜਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਸੰਤੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਅਵਰ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਜਨਕ ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੂਰਤੀ ਏਕ ਨਿਜ
 ਅੰ ਨਿਸਚਿਆ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਅਨੇਕ ਰੂਪ। ਇਕਨਾ ਕੇ ਪਰਮ ਇਸ਼ਟ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮ। ਇਕਨਾ ਕੇ
 ਨਿਰੂਪ ਜੋਈ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦੁਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੀਤਾ ਜੀ ਤੇ ਉਪਮਨਾ ਪੁਨਾ ਸੁਰਤ ਕੋਰਤੀ
 ਮਾਭਵੀ ਇਹ ਚਾਰੋ ਰਈਅਤ ਕੀ ਭਾਰਜਾ ਜੇਸੇ ਇਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ਐਸਾ
 ਅਨੇਕ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰੀਏ। ਹੋਰ ਸੁਣੇ, ਜੇਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਰਬਾਰ ਪਰ ਅਨੇਕ ਮੰਗਤੇ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਹੋ, ਜਾਤਨਾ ਸਹਤ। ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਿਨ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਤੇ ਦਰਸਨ ਸੁਣਿਆ ਅਣਸੁਣਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਕਿਹਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦਾਤ ਦੇਣੇ ਕਉ ਸਮਰਧ ਨਾਹੀ। ਕਿਸੇ ਸਮਰਧ ਤੇ ਹੈ ਧੰਨੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਨ ਕਾ
 ਮਾਭਨਾ ਫੋਕਾ ਹੈ ਵਿਤ, ਜੇ ਮਿਰਜਾਦਾ, ਤੇ ਭਾਰਿਦ ਜੇ ਮਾਭਤੇ ਹੈ ਮੇਵਾ ਬਿਨਾ ਦੇ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਜੁ ਤਿਸਕੇ
 ਨਾਮ ਵਜੀਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਆਦੀ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸੁਏਦਾਰ ਇਹੁ ਹੁੰਦੇ ਭੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ਚੋਏ ਭਏ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਮਾਭੀ ਸੇ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੀ ਮੰਗਤਿਆਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅਦਰੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੀਸ ਮੁਖ
 ਫੇਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਸਨ ਮਿਸ਼ਟ ਬਰਨ ਤੇ ਚਾਧੀ ਫੂਟੀ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਹਾਥ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਤ
 ਅਨੇਕੋਂ ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਸਨ ਫਹੀ ਹੋਤਾ ਹੋਇਦ ਕਾ। ਫਿਰ ਕੀਸੇ ਸੇ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ
 ਜੇ ਸਰਬ ਹੁਣੇ ਕੀ ਖਾਨ ਸੇ ਤੇ ਸਰਬ ਰਾਗੋਂ ਕੀ ਭੀ। ਸਿਹੰਦੇ, ਸਤਾਰਾ, ਦੁਤਾਰੇ, ਤੰਬੂਰੇ,
 ਸਾਹ, ਤਾਬੂਸ, ਮਧਮਾ, ਢੋਲਕ, ਤਾਲ, ਮਹੰਦੀ, ਜੋੜੀਆਂ ਢੋਲੀਆਂ, ਪ੍ਰੇਮਦਾਸੀਆਂ ਹੋਰ ਕੋਨ ਕੋਨ ਨੀਏ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪੋਥੀਆਂ। ਜੇਸਾ ਕੋਈ ਅਨਾਧ ਆਵੇ ਰਾਗੀ ਰਾਗੀ ਵ ਰਾਗੀ ਹੋਇਦ
 ਭੀ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਕਰ ਲੈਣਾ। ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਫੂਰਾ ਲੋਈਆਂ ਤੇ ਬਾਤੁ ਤੇ ਗੋਨ ਗੋਨ ਜੇ ਦੇਖਨਾ ਤਿਸ ਕੇ
 ਫੇਰਾ ਸੇ ਭਾਵਨ ਨਿਸਕਾਮ ਤੇ ਗੁਪਤ ਹੋਇਦ ਅਰਾ ਹੋਇਦ ਕਾ ਜਾਨ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਪੁਨਾ ਸੁਧੀਆ
 ਸਾਧੀ ਸਾਧੋ ਕੇ ਸੁਰਾਂ ਕੀ, ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਹੁਰ ਗੁਆਦ, ਜਿਨਸੇ ਰਿਤੀ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ।
 ਪੁਨਾ ਤਾਨਾ ਰੀਤੀ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਾ ਹੋਨਾ। ਵੀਤ ਆਟਪਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਕੀਆਂ ਜਿਨ ਮੇਂ
 ਪਤ ਹੁਰਾਂ। ਖਰ ਜਜ਼ਿ, ਖਰ ਤੀਧਾਰ, ਮਧਮ, ਪੀਰਮ, ਹਈਵਟ, ਨਿਖਾਦ। ਤੀਨ ਸਾਧਮੀ ਤੇ ਕੋਈ
 ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਹੀ ਯਦ ਕਿੰਚਤ ਤਾਲ ਹੀ ਜਿਨਿ ਰੀਤੀ ਮੇਂ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੇ ਤਾਇਨ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ
 ਜਨਾ ਆਪ। ਜੇ ਸਰੋਤਾ ਸੁਣੇ ਆਚਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਅਵਰ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਤੇ ਸੇ ਰੀਤੀ ਜੋਧੀਆਂ ਆਪ
 ਹੁਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ। ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜੋੜ ਮੇਲ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹੋਈ ਪੀਖਾ ਨੇ ਕਰ ਜਾਇ। ਇਸਥਿਤ
 ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਸਹਤ, ਸੁਈ-ਦਾਨ ਖੈਲਾ ਜਿਨ ਕੇ ਮੋਢੇ ਪਰ। ਜੇ ਜਾਣਨਾ ਰਾਗੀਆਂ ਕੇ ਕੁਛ ਦੇਰ ਹੈ ਰਹ
 ਆ ਸਹਤ ਕਾ ਤਾਇਨ ਕਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ। ਜੇ ਰਾਗੀ ਆਵੇ ਤਹ ਹਾਮ ਮੇ
 ਪੁਨਾ, ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਆਦ ਬਾਨੀ। ਤੇ ਸਭ ਕੇ ਪੀਛੇ ਧੰਨਨਾ ਉਸਨ ਕਾਲ ਮੇਂ

ਆ ਫੇਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੁਪਹਰੀ ਤੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਆਵਣਾ ਸਬਦ ਜੁਲਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਈ-
 ਰਾ ਨੇ ਦੇ ਰੁਪੇ ਜੇ ਰਖੇ ਸੇ ਸੇ ਏਕ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ। ਤਸ ਦੂਜਾ ਕਾਢ ਕਟ ਧੈਰੇ ਸੇ ਰਬਾਈਆ ਕੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕਰਾ ਦਿਆ। ਅਰ ਕਹਿਣ ਲੈ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਮਸੇਸ ਹੋਇ ਦਿਆ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਸੇ।
 ਕਰੀ ਕਰੀ ਪਸਰਮ ਤਰਫ ਭੀ ਜਾਏ ਸੇ, ਮੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਈਆਂ। ਤੇ ਗੁਰੀਬਾਂ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸਾਧ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਧੰਨਵੰਤਾਂ ਸਾਧ ਕਦੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਸੁਖੇ ਮੁਖ, ਬਾਤ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਪਸਰਮ ਜੇ ਜਾਏ ਸੇ
 ਹਾਈ ਹਰੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਿਰਪਾਨ ਜੀ, ਭਾਈ
 ਮੁਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੀ ਜੀ ਸਾਹੁ ਜੀਵਨੇ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਤੀਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
 ਹਾਏ ਬਕਾਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੁਆਮੀ, ਕੀ ਸੇਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਕੀ, ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਬਨਵਾਵਤੇ ਭਏ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਆਪ ਜਾਇ ਕਰ। ਜੇਸੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੈਰਾਗ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੂਰਤੀ
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਸਰਬ ਰਾਜਿਓ ਕੀ ਸਪਦਾ
 ਕੀ ਸਿੱਖਾ ਤਿਆਜ ਕਰ। ਇਨ ਕੇ ਜੇ ਵਡੇ, ਵਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸੇ, ਭਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ, ਬੁਖਾ ਰਾਜੀ, ਸੇ ਤਾਂ ਸਾਖਯਾਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੀ ਸੇ, ਸਭ ਕੇ ਸੁਖਦਾਇਕ, ਹੇ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਅੰਬਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਗੁਣ ਬਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੇ ਭਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਇਨ
 ਸਿਉ ਭੀ ਅਧਿਕ ਸਮਝਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਧਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੁ ਗੁਰਦੇਵੇ ਤੇਗੁਰੂ ਦੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਨੇ ਸੰਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰੀਤ ਗੀਤ ਬਰਨਨ ਸਤਾਈ-ਸਮੇ
 ਗੁਨਾਸਾ। ੨੨ । ਆਗੇ ਕਾ ਭਾਈ ਚਾਨਣਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਠਾਕਰ ਮੰਗਯਾ ਭੀ ਜਿਨ ਕੀ
 ਪਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਰਤ, ਚੀਰਮਤ, ਸੰਤਵਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਦਾਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਹਤ।
 ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਰਜੇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੂਆ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ
 ਨਿਵਰਤੀ ਨੀਏ ਮੇ ਕੇ ਦੇਯੀ ਜਾਹੀਏ, ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੇ ਮਸ ਮਸ ਕੇ ਕਨਕ ਕਾ ਦੂਧ ਨਿਕਲਾ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਐਰ ਦੂਧ ਮਿਠਾਇਕਤ ਕਾੜਨਾ, ਬੀਚ ਮੇਵਾ, ਪਿਸਤਾ ਤੇ ਬਦਾਮਿਲੀਓ ਮਿਠਾਵਣੀਆ
 ਮਿਸਰੀ ਰੀਨੀ ਬੀਚ ਪਾਇਕਤ ਤਿਸ ਕੇ ਸੇ ਖਾਵਣੀਆਂ ਐਸੇ ਮੇ ਕੇ ਸਿਆਣੇ ਕਰਾ ਹੈ। ਤਥ
 ਮੰਗਰੀ ਕੇ ਬੁਨਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੂਧ ਕਾਰ, ਜੇਸੇ ਏਰ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਤੇਸੇ
 ਇਨ ਕਰੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹੀ ਪਰ ਸਾਹਾ ਨੰਗਰ ਹੀ ਸਰਬ ਸੰਤਾ ਨੀਏ ਹੈ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਉਦਾਰ
 ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਿਸਕਪਟ। ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਮਾਨ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਇਹੀ ਸੰਤਾਂ
 ਹੇ ਗੁਣ ਕੁਖਣ ਹੈ। ਹਾਰ ਘਟ ਕਾ ਜਬ ਦਿਨ ਰਹੈ ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਾਏ ਜੇ ਸੰਤ।
 ਜੇ ਕਰੀ ਉਤਰ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰੀ ਜਾਏ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਭਾਈ ਚਾਨਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਥ
 ਜੇ ਪੀਡਤ ਕਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਪਰ ਏਕਨਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਕਰ।

ਆ ਫੇਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੁਪਹਰੀ ਤੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਆਵਣਾ ਸਬਦ ਜੁਲਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਈ-
 ਰਾ ਨੇ ਦੇ ਰੁਪੇ ਜੇ ਰਖੇ ਸੇ ਸੇ ਏਕ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ। ਤਸ ਦੂਜਾ ਕਾਢ ਕਟ ਧੈਰੇ ਸੇ ਰਬਾਬੀਆ ਕੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕਰਾ ਦਿਆ। ਅਰ ਕਹਿਣ ਲੈ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਮਸੇਸ ਹੋਇ ਦਿਆ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾ ਸੇ।
 ਕਰੀ ਕਰੀ ਪਸਰਮ ਤਰਫ ਭੀ ਜਾਏ ਸੇ, ਮੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਈਆਂ। ਤੇ ਗੁਰੀਬਾਂ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸਾਧ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਧੰਨਵੰਤਾਂ ਸਾਧ ਕਦੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਸੁਖੇ ਮੁਖ, ਬਾਤ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਪਸਰਮ ਜੇ ਜਾਏ ਸੇ
 ਹਾਈ ਹਰੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਿਰਪਾਨ ਜੀ, ਭਾਈ
 ਮੁਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਰਾਮਾ ਜੀ ਜੀ ਸਾਹੁ ਜੀਵਨੇ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਤੀਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
 ਹਾਏ ਬਕਾਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੁਆਮੀ, ਕੀ ਸੇਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਕੀ, ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਬਨਵਾਵਤੇ ਭਏ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਆਪ ਜਾਇ ਕਰ। ਜੇਸੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੈਰਾਗ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੂਰਤੀ
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤੀਆਂ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਸਰਬ ਰਾਜਿਓ ਕੀ ਸਪਦਾ
 ਕੀ ਸਿੱਖਾ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਇਨ ਕੇ ਜੇ ਵਡੇ, ਵਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸੇ, ਭਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਭੀ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ, ਬੁਖਾ ਰਾਜੀ, ਸੇ ਤਾਂ ਸਾਖਯਾਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੀ ਸੇ, ਸਭ ਕੇ ਸੁਖਦਾਇਕ, ਹੇ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਅੰਬਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਗੁਣ ਬਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੇ ਭਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਇਨ
 ਸਿਉ ਭੀ ਅਧਿਕ ਸਮਝਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਧਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੁ ਗੁਰਦੇਵੇ ਉਤਾਰਾਏ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਨੇ ਸੰਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰੀਤ ਗੀਤ ਬਰਨਨ ਸਤਾਈ-ਸਮੇ
 ਗੁਨਾਸਾ। ੨੨ । ਆਗੇ ਕਾ ਭਾਈ ਚਾਨਣਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਠਾਕਰ ਮੰਗਯਾ ਭੀ ਜਿਨ ਕੀ
 ਪਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਰਤ, ਚੀਰਮਤ, ਸੰਤਵਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਦਾਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਹਤ।
 ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਰਜੇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੂਆ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ
 ਨਿਵਰਤੀ ਨੀਏ ਮੇ ਕੇ ਦੇਯੀ ਜਾਹੀਏ, ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੇ ਮਸ ਮਸ ਕੇ ਕਨਕ ਕਾ ਦੂਧ ਨਿਕਲਾ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਐਰ ਦੂਧ ਮਿਠਾਇਕਤ ਕਾੜਨਾ, ਬੀਚ ਮੇਵਾ, ਪਿਸਤਾ ਤੇ ਬਦਾਮੀਆਂ ਮਿਠਾਵਣੀਆਂ
 ਮਿਸਰੀ ਰੀਠੀ ਬੀਚ ਪਾਇਕਤ ਤਿਸ ਕੇ ਸੇ ਖਾਵਣੀਆਂ ਐਸੇ ਮੇ ਕੇ ਸਿਆਣੇ ਕਰਾ ਹੈ। ਤਥ
 ਮੰਗਰੀ ਕੇ ਬੁਠਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੂਧ ਕਾਰ, ਜੇਸੇ ਏਰ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਤੇਸੇ
 ਇਨ ਕਰੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹੀ ਪਰ ਸਾਹਾ ਨੰਗਰ ਹੀ ਸਰਬ ਸੰਤਾ ਨੀਏ ਹੈ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਉਦਾਰ
 ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਿਸਕਪਟ। ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਮਾਨ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਇਹੀ ਸੰਤਾਂ
 ਹੇ ਗੁਣ ਕੁਖਣ ਹੈ। ਰਾਗ ਘਟ ਕਾ ਜਬ ਦਿਨ ਰਹੈ ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਾਏ ਜੇ ਸੰਤ।
 ਜੇ ਕਰੀ ਉਤਰ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰੀ ਜਾਏ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਭਾਈ ਚਾਨਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਥ
 ਜੇ ਪੀਛਤ ਕਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਪਰ ਏਕਨਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਕਰ।

ਪਹਿਲੇ ਤਿਸ ਤੇ ਕੋਈ ਜਨ ਪ੍ਰਭੂਤ ਭਯਾ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਥਾ ਕੌਨ ਸੁਨਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰਿਥਵ ਜੀ। ਤਬ
 ਜੇ ਬੁਢਾਵਤ, ਯਸਵਤ, ਧੰਡਤ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਭਾਈ, ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਮੇ ਉਠ
 ਕੇ ਭਯਾ: ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ ਏਕਲੀ ਕਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਬੀਚ ਬੈਠਨੇ ਕਾ
 ਨੇਮ ਹੀ ਕਰਦਿਆ। ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਏਨੇ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਠਾ ਲਗ ਗਈ ਤਹੀ ਗੁਰ
 ਫਿਰਪਾ ਤੇ। ਤਬ ਕਥਾ ਕੇ ਭੇਰ ਸਮੇ ਸਾਰ ਸੇ ਰੁਪੇਆ ਹੂਆ ਐਰ ਬਸਤਰ ਬਿਹੁਪਣ ਅਠਕ
 ਪਾਠੇ ਸਕਤ, ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਸੰਪਦਾ, ਮਾਨ ਸਕਤ ਭਈ ਤਿਸ ਧੰਡਤ ਕੀ ਜਾਂਤੇ ਦੀਨ ਦਿਨਾ ਕੇ
 ਮਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਧੰਡਤ ਕਉ ਨਿਸਕਾਮ ਸਮਝ ਕਰ ਆਪਨੇ ਡੇਰੇ ਰੋਜ
 ਹੀ ਕਥਾ ਕਰਾਵਤ ਭਈ। ਤਿਸ ਧੰਡਤ ਕੇ ਤਬ ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨੇ ਐਸਾ ਧੰਨੀ ਹੂਆ ਸੰਤ
 ਗੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਦੁਖੀ ਸੀ ਸੇ ਪ੍ਰਧ ਸੁਖੀ ਭਯਾ। ਆਏ ਕਥਾ ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਚਾਵਲ ਮੰਡੀ ਮੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਜਿਠ ਕੀ ਅਰਥੀਆ ਹੈ ਕਲਪਤਹੁ ਸਮ। ਐਸੇ
 ਪ੍ਰਮ ਉਦਾਰ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਨਿਸਰੇਵੰਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਜਾਗਯਾ ਮੇ ਸਾਰੀ
 ਰਾਤ ਬੈਠਾ ਰਹਿਣਾ, ਬੈਰਾਗਣ ਪਕੜ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸਿਧ ਅਵਸਥਾ ਜੇ ਬਰਨ ਕਰੈ ਸੇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੈ।
 ਬੀਚ ਹੀ ਜੇ ਕਿਸੀ ਦੁਰਜਨ ਨੇ ਉਠ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਚੁਰਾ ਲੀਆ। ਤਬ ਆਪ ਕਹਤ ਭਈ ਜੇ
 ਕਰ ਦੇਵੇ ਮੇ ਰੁਪਏ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਖਤਾ ਮਾਫ, ਸਰਮ ਭਾਜ ਸਾਥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੋਊ ਨ ਕਾਮ।
 ਨਾਗੋ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪਾਜ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਹੋਰੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਚੋਰ ਜੇ ਢਾਤ ਸੇ
 ਗਿਰਾਂ ਟਾਂਡ ਤਿਸ ਕੀ ਟੂਟ ਗਈ ਸੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਮਰ ਗਿਆ। "ਗੁਰ ਕੇ ਧੰਨ ਕੇ ਜਨ
 ਜੇ ਹਰ ਹੈ। ਹਰ ਤੇਜ ਵਿਕੂਤੀ ਦੁਖੀ ਮਰ ਹੈ"। ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਜਿਹੋ ਬਰਨ ਨਾਗੋ ਮਾਨਾ,
 ਉਲਟ ਅਵਿਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ, ਸੇ ਅਵੈਸ ਦੁਖੋ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈ, ਐਤ ਪਤਿਰ ਮੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਮਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੇ ਸਦਾ ਗੁਰੇ ਪਰ ਮੁਸਤਾਕ ਰਹਤੇ ਭਈ। ਜੇ ਤਪ ਕੀ ਤੇ ਜਾਗਰਤ ਕੀ, ਪੁਨਾ
 ਭਜਨ ਕੀ ਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਕੀ, ਐਸੇ ਗੁਨੋ ਕੀ ਖਾਣੀ ਮੇ ਧੰਨ ਐਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਠਾਕੁਰ
 ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਡੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਜੇ ਮਿਲੇ ਪੁਨਾ ਭੁਜਾ ਪਰਸਾਦ
 ਕਰ ਕੰਠ ਮਿਲੇ। "ਆਵਹੁ ਭੋਏ ਗਲ ਮਿਲਹੁ ਐਕ ਸਚੇਲਕੀਆਹ"। ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਜੇ ਹਥ ਫੇਰਿਆ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪਿਠ ਤੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਥਾ ਦੇ ਕੁਪੀਨ ਭਾਜੀ ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਈ
 ਅੰਦਰੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਧਾਰ ਬਨਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ
 ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਏਕਲੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣੇ ਗਏ ਹੈ, ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਤਬ ਏਕ ਨਿਗਾਹੀਆ ਰਾਮ ਸੋਇਆ ਦੇਖਾ, ਤਗਤ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਨੰਦ ਤਰਨ ਹੁਆਇ ਕਰ,
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਨਿਵ, ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਉ ਨਵਾਈ, ਤਥਾ ਹੀ ਪਾਦ ਪਦਮ
 ਆ ਕੇ ਨਗਾਇ ਕੇ ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਉਠ ਕਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਿਮਰ। ਤਬ ਜੇ ਉਠ ਕਰ, ਸੁਣ ਕੇ
 ਉਪੇਸ, ਹਿੰਦੇ ਮੇ ਧਾਰ ਕਰ, ਸੰਤ ਹਰੀ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤਬ ਸੰਤ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਰਿਦੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਨਿਗਾਹੀਆ ਰਾਮ ਫੇਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੋਣਾ ਨਹੀਂ,
 ਤੇ ਏਹ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਵੇਨਾ ਹੈ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ, ਅਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸੇ ਵਰਸਦਾ ਹੈ, ਸਦਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਇਸ
 ਨੇ ਉਠ ਕੇ, ਸਨਾਨ ਆਈ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਦੁਸਾਡਾ ਦੋਨੇ ਨੇਕੇ
 ਹੋਵੇਗਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਆ। ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਧਕ ਸੁਖਨੀਆ ਹੋਆ,
 ਭਾਈ ਮੇ ਰਹਿਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਸਰੀਰ ਇਕਾਦਸੀ ਤੇ ਦਿਨ, ਸ੍ਰੀ ਦੁਧਾਸਰ, ਮੇ ਤਿਸਾਤ ਭਯਾ, ਪਰਮ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਸੀ।
 ਤਿਨ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਿਆਨੀ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਲੇਨੇ ਲੀਏ ਨੇਮ ਕਥਾ ਕਾ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦੋ ਮੁਸਾਹਿਬ ਬਾਹਿਨੇ ਸਾਬ ਤੇਜੇ ਰਾਮ ਬਾਯੋ। ਜੋ ਸਿਤਾਬੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ
 ਲਾਵੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ। ਤਬ ਆਇਕਰ ਤਿਨੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਅਰਜ ਸੁਨਾਈ ਸਰਕਾਰ ਤਰਫੇ।
 ਹੁਸ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਆਏ ਤਿਨ ਕੇ
 ਸਾਬ ਨੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਏ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਤੀ। ਤਬ ਹੋਰ, ਦੋ ਮੁਸਾਹਿਬ ਹੋਰ, ਆਏ
 ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਨੇਮ ਕਥਾ ਕਾ ਕਰਕੇ, ਰੋਜ ਵਾਂਗੂ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪਣੇ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ਜਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਉਹਾਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ, ਆਈ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ, ਭੇਟਾ ਸਹਤ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਥਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨੇਮ ਜਾਨਕੇ। ਜਿਨਾ ਪੁਰਖਾ ਗੁਰੂ
 ਰੁਫ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਤਿਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਨਿਮਿਤ। ਜਿਨੇ ਨੇ ਮਾਇਆ
 ਰੁਫ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਤਰਫ ਪਿਠ ਕਰੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਇਆ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ।
 ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਹਾਈ ਹੋਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੋਨੇ ਲੋਕ ਭਿਰਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਾਵ
 ਇਹ ਜੋ ਕਥਾ ਕਾ ਨੇਮ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਸਦਿਆਂ ਭੀ ਨ ਤਿਆਗਿਆ। ੨ ।
 ਹੋਰ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਉਤੀ ਨਜਰ ਸੀ; ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਭਜਨ ਵੰਤ, ਰਹਤ ਵੰਤ; ਸਿਖ, ਸਾਧ, ਵਿਹਕਤ
 ਕੇ ਖਬਰ ਰਖਦੇ ਸੀ, ਮਰੇਮ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਹੋਰ ਹੀ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਪ੍ਰਦਾਵਨਾ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਿਓ। ਹੋਰ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇਨ ਕਾ ਤਿਨਕ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ, ਟੀਕਾ।
 ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਅਸਵਮੇਧ ਸਹਸ ਕਿਰਤ ਸੇ ਭਾਖਾ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਖਰਮ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾ ਰਚੀ। ਜੋੜ
 ਮੇਠ, ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਆਦਕੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਕਿਆ
 ਨੇਮ ਸਾ। ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਹੀਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਤਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਪ ਸੁਖ ਸਮਝਨੇ ਕਓ ਤੈਸੇ ਇਹ ਭੀ
 ਕਰਤੇ ਸੇ। ਫੇਰ ਇਕੀਤ ਹੋਇ, ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਸੇ, ਭੀਤਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੇ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਿਠ ਉਠਾਵਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਓ, ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਅਸਭਾਨ ਕੇਸ ਗਿਰੇ ਹੋਵਨ ਸੇ ਉਠਾਇਕਰ
 ਘਰ ਫੈਕਣੇ। ਅਰ ਵਡੇ ਪਰਕਰਮਾ ਮੇ ਸਵਾਨ ਕੀ ਵਿਠ ਉਠਾਵਨੀ, ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਰਾ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ
 ਹੁਸ ਗੀ ਆਇ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ। ਐਸੇ ਨਿਗਰੇਵੰਤ, ਭਜਨਵੰਤ, ਆਵੰਤ, ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ
 ਸਿੰਘ ਰਿਆਨੀ। ਇਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਸੇ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਰਿਆਨੀ ਚਵਿਓਟ ਕੇ ਵਾਂਸੀ ਖੇਤਰੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਦੁਧਾਸਰ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਪ੍ਰਿਯਮ ਕਾਨ ਗੋਮ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਤੇ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ

੧ ਵੇਰੋ ਭਾਈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਕਥਾ
 ਏਹੀ ਕਰਤੇ ਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਰਉਕੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਸਾਹਿਬਾ ਵੇਨੇ
 ਇਨ ਕਾ ਨਿਤ ਨੇਮ ਸੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਨਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੇਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮੇ ਜੁਧ ਮੇ ਮਰ ਗਿਆ।
 ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਜਵਾਨ। ਤਬ ਕੋਊ ਪੁਤ੍ਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਤ ਕੀ ਅਜ਼ਾਬਾ
 ਕਿਆ ਹੈ ਸੇ ਕਰੋ। ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ। "ਜਬ ਲਗ ਮੇਰ ਮਰਨ
 ਮਾਇ। ਤਬ ਲਗ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੇਇ ਸਜਾਇ"। ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਜੁਧਾ ਮੇ ਇਨ ਸੇ ਕਹੁ ਵਿਤਰਾਰ ਹੁਆ
 ਭੋਗ ਕਾ, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਬੁਰੇ ਬਡਾ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਥਾ ਦੂਰ ਤੀਕ। ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਤੇ ਗਰ ਮੇ
 ਅਜਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਚੁਨ ਖੜੇ ਹੁਏ ਦੀਵਾਨ ਮੇ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ
 ਸਾਹਿਬ, ਮੇ ਐਸੇ ਤਨਖਾਹੀਆ ਹੇ ਤਾਤੇ ਮੇ ਪਾਪੀ ਕੇ ਖਤਾ ਮੁਆਫ ਕਰੋ। ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰ
 ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਭਾਵ ਇਸ ਮੇ ਇਹ ਜਿਨ ਕੇ ਪੁਲੋਕ ਨਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਪ ਅਵਗੁਨ ਕਰਤੇ
 ਹੇ ਨਾਹੀ ਜਬ ਦੇਵ ਸਜੇਗਾ ਹੁਆ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਆਏ ਬਖਸਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ, ਪੁਲੋਕ ਕੀ ਸਜਾਇ ਕੇ ਭਰ ਸੇ।
 ਜੇ ਐਸੇ ਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਕਥਾ ਵਡੇ ਬਾਬੇ ਕੀ। ਬਡਾ ਬਾਬਾ ਜਨਮ ਕੇ ਖਤਰੀ
 ਸੇ। ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਭਿਵ ਕਰ ਮਸਤ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਜੜਾਊ ਮਹਨੇ ਕੀ ਤਰਫ। ਤੇ ਸਰੋਰ
 ਕੇ ਭਾਰੇ ਦੇ ਢਾਈ ਸੇਰ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਏ। ਜਬ ਸਨਾਠ ਕਰ ਰਹਨ ਜੇ ਚੰਦਨ ਲੀ ਚੌਕੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਉਤਾਰੀ ਜਾਤੇ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਬਸਤਰ ਤੇ ਰੂਖਨ ਕੀਰਨ ਕੇ ਪਹਰਾ ਦੀਏ। ਤਬ
 ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਹ ਕਹਾਂ ਸੇ ਪਹਰੇ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਉ ਗਾਲੀ ਕਢ ਕਰ ਕਹਤੇ
 ਉਲਟਾ ਮੇਨੂੰ ਚੰਦਨ ਪਾਏ ਦਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਲੁਟਾਇ ਦਿਆ। ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਕਾਰ ਆਈ ਤੇ ਰੂਖਨ
 ਨਿਆਈ, ਭੋਜਨ ਸਹਤ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਗਾਰਨ ਠਿਕਾਨ ਕਰ 'ਏ ਭੜੂਏ ਤੇਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਹੁ ਦੇ
 ਤਾ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਦਸ ਬਰਸ ਆਰਜਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ਸੇ ਤੂੰ ਹੀ ਨੈ ਨੈ। ਅਸੀਂ ਨਾ ਭੋਗਾਈ ਪਿਛੇ ਜੇ ਤੂੰ
 ਆਇ ਰਿਮੜਓ ਗਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵਤ"। ਤਬਾ ਪਦ "ਏਧੇ ਰੀ ਮੇਰੀ ਮਤ ਬਹਿਰਾਨੀ ਸਦਾ ਜੀਵਨ ਮਨ
 ਨੇੜ। ਜਿਵ ਸਨਕਾਦਕ ਅਰ ਮੁਹਾਦਕ ਤੇ ਭੀ ਕਾਲ ਨ ਫੇਰੇ"। ਏਹ ਪਦਗਾਇਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਜਬ
 ਸਰਕਾਰ ਰਨੀ ਗਈ ਤਬ ਇਹ ਪੀੜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸੇ ਸੇ ਦਸ ਬਰਖ
 ਪਰੀਤ ਦੁਖ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਖੀਤੇ। ਕਥਾ ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਚੜਤ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰ
 ਕਾ ਪੁਤਰ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕਾ ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤੇਤਿਆਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਪਾ ਸੰਤਾਂ
 ਕਾ ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਆ। ਸੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮ ਲੋਕਵੰਦ ਸੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭੋਜਨ ਹੁੰਦਵਾਇਕਰ ਪੁਨਾ
 ਚੜਤ ਸਿੰਘ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪੁਰ੍ਹਾਂ ਸਹਤੇ। ਤਬ ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਸੇ ਤੂੰ ਮਾਂਝੇ ਸੇ ਗੁਰਾਂ
 ਤੇ ਦਵਾਈਏ। ਤਬ ਚੜਤ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਜੇ ਰਾਜ ਮਿਲੇ ਇਸ ਭੂਮੀ ਕਾ। ਤਬ
 ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ, ਪਿਠ ਪਰ ਬਾਪੀ ਦੇ ਕਰ, ਕੇ, ਤੂੰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਪੁਤਰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਹੋਤਰਾ
 ਆਸ। ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਸੰਤ ਚਲੇ ਗਏ ਕਾਹੂ। ਤਬ ਸੰਤ ਸਨਨ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਿਰਿ ਏਨੀ। ਜੇ

ਘਾਹ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖੜਗ ਪਰਗਵਤੇ ਭਏ ਸਰਕਾਰ ਕਉ। ਸਿੰਘ ਨਦੀ ਜਿਸ ਕਾ ਅਟਕ ਭੀ ਨਾਮ ਹੈ
 ਸਿੰਘ ਸਾਦਰਸ਼ ਜਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਪੁਦ ਜੈਸਿਆਂ ਕੋ ਜਿਸ ਅਟਕਾ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸ ਤੁਫ ਨਹੀਂ
 ਆਵਣੇ ਦੀਆ। ਜੋ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਕਤੀ ਜੋ ਬੀਚ ਅਪਨਾ ਥੋੜਾ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ
 ਹੈ ਹਾਂ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਜਿਸ ਬੀਚ ਕੋਤੇ ਗਾਡਰੇ ਅਜਾ ਕੋ ਸਮੂਹ ਅਰ ਮਾਨੁਖੋ ਕੋ ਸਮੂਹ ਚਲੇ ਜਾਵਹਿ
 ਪਰ ਕੋ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਸੰਤਾਂ ਮਿਲਨੇ
 ਪੁਜਨੇ ਕਾ ਹੁਡਾਵ ਥਾ ਜਿਨ ਕਾ। ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਦੇਖੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭੀ ਪੂਜਦੇ ਸੇ, ਜੋਇਦ ਨਾਤੇ।
 ਕਿਸੀ ਕਹਾ ਕੇ ਆਪ ਲੋਕੀਆਂ ਸਾਧਾਂ ਕੋ ਕਿਉਂ ਜਾਇ ਮਿਲਤੇ ਹੈ, ਅਸਬਾਨ ਪਰ, ਹੇ ਰਾਜਿੰਦਰ। ਤਬ ਆਪ
 ਕਹਤ ਭਏ : ਮੇ ਤੇ ਤਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ, ਹੇ ਭਾਈ, ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾ ਕੋ। ਜੋ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਨੇ ਕੀ ਤਿਨ
 ਕੋ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜਾਵਨੇ ਕਰ ਸੇ ਤੇ ਭਰ ਜਾਏਗੀ। ਹੀਨ ਤੇ ਮਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜਿਸ ਕੋ
 ਕਈ ਅਭਿਲਾਖੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਤਾਤ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਜਬ
 ਹੋਰਾ ਨੇਣ ਰਏ ਹੈ ਤਬ ਬਾਹਰ ਭਾਈ ਦੁਖੁ ਤੈਜਨ ਜੀ ਮਿਲੈ ਤਬ। ਸਰਕਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਬ
 ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨਗਰੀ ਇਹੁ ਲੈਵੇ ਪਹ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ
 ਕੰਨ ਕਰੋ। ਤਬ ਰਾਜਿੰਦਰ ਜੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕੰਨ ਕਰਤੇ ਰਏ। ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ
 ਕੀਤਾ ਜੋ ਲੁਟਨਾ ਕਿਸੈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ, ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਨਗਰ ਕਾ ਬਿਚਾਇ ਹੁਆ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ
 ਭੀ ਭਨਾ ਭਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ। ਆਪੋ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਦੇਹਰੇ ਕੀ ਤੇ
 ਸਰਕਾਰ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਪਰੋਡ ਪੇ ਸਬਜਾਈ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਲੀਏ ਸਾਵਨ ਕੋ ਦਿਨਾ
 ਮੈ ਉਦਾਂ ਦਰਗਾਤੀਆਂ ਹੈ, ਖਾਸੇ ਮੈ ਅਰੂਰ ਹੋ ਕਰ ਤਹਾਂ ਵਿਚਰਤੀ ਸੀ, ਸੁਤਾਵਕ। ਤਬ, ਕਰਤਾਰ ਕੋ
 ਹੁਕਮ ਸਿਦਿ, ਇਕ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਬਿਰਰਦਾ ਜੀ, ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਸਰਕਾਰ ਕੋ ਆਏ ਗਿਆ। ਕਿਵੁ ਫੌਜ
 ਸੀ ਸੇ ਭੀ ਪਿਛਾਹਾਂ ਹਟ ਗਈ, ਉਂਡੀ ਕੋ ਭੈ ਕਰ। ਰਸਾਲੇ ਕੋ ਸਮਦਾਇ ਕੋ ਪਸਰਮ ਤਰਫ ਭੇਜਾ
 ਜਨ ਸੀ, ਤਹਾਂ ਨਦੀ ਕੋ ਰੜਨੇ ਕਰ। ਤਹਾਂ ਜਨ ਕੋ ਬੀਚ ਹੀ ਕਰਾਰ ਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲਤੇ ਰਹੇ,
 ਏਨੇ ਕੋ ਭੈ ਕਰ, ਖਾਸੇ ਕਉ। ਜਬ ਸਾਮਨੇ ਨਿਕਟ ਆਇਆ ਕਰੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕੀਪਾਇਮਾਨ
 ਆਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਦੇਹੁਰਾ ਅਗਰ ਭਾਗ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ, ਹਾਬ ਜੋੜ ਕਰ,
 ਹੇ ਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਬ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਇਸ ਉਂਡੀ ਸੇ। ਪੁਰਬ ਤੇ
 ਜਸ ਕੀ ਰਕਾਰ ਸੇ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਬ ਇਸ ਰਜ ਸੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ। ਤੁਮ ਉਹਾਂ
 ਸਾਹਿਬਕ ਹੋ ਜਹਾਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਦੇਵ। ਸਭ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਕੀ ਹਾਬ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ
 ਤਾਰ ਪੇਖਨੇਕੀ ਬੁਤਲੀ ਵਤ ਜੋ ਸਰ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਨਿਯੰਤਾ ਤਿਸ ਕੋ ਪਰੇਰੇ ਹੁਆ
 ਹੈ ਨਾਭ ਸਰਕਾਰ ਕਿਉਂ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਔਰ ਤਰਫ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਤਬ
 ਸਰਕਾਰ ਭੀ ਆਇ ਗਏ, ਬੜੀ ਨਜਾ ਸਹਿਤ। ਫਿਰ ਸਰਕਾਰ ਰਹਨੇ ਕਰ ਦੁਰਕੇ ਗਰ ਬੀਚ ਅੰਦਰਾ
 ਪਾਏ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਹੁਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜਹਾਂ ਜਨ ਖੜਾ ਹੈ, ਬਰਖਾ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਨਦੀ ਕਾ ਤਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ

ਸ਼ਕਤੀ ਕੀਤੀ ਹਈ ਆਪਣੀ ਖਤਾ। "ਦੇਸ਼ੋ ਮੇਰੀ ਫੁਲ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਨੀਵਾਂ, ਤੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਸਾਮ੍ਹਣੇ
 ਅਨ ਬੁਰਜ ਪਰ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਉਚਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸਾ ਤੇ ਕਾਹੇ ਕੇ ਨਾ ਹੋਇ ਜਾਂ ਤੇ
 ਭਾਵੇਂ ਕੇ ਮਰਾ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ"। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਸੰਤਾਨ ਹੈ, ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੇ ਹਜਾਰ ਰੁਪਿਆ ਦੀਆ ਸਰਕਾਰ ਨੇ, ਬੁਲਾਏ ਕਰ ਜੋ ਇਹੁ ਗੁਰੂ
 ਅਜਨ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦੇਹੁਰਾ ਬਠਾਵੇ ਖੀਤ ਸਹਤ, ਐਰ ਜੇਤਾ ਚਾਹੀਐ ਤੇਤਾ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਤਬ ਕੇਤਾ
 ਸਾਲ ਪੀਰੇ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਸਰੀਰ ਫੂਟ ਜਿਆ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦੇਹੁਰੇ ਕੀ ਟਹਿਲ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਘਰ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਸਹਤ ਕਹਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਆਏ
 ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਦਿਸਬਰ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਰੋਸੇ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਧਿਰੋ, ਪ੍ਰਮ ਸੁਚੇਤ, ਭਿਆ ਤਕੜੇ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਸਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮ ਅਠਿਠ ਨਿਸਭਾ। ਦੇਹਰਾ। "ਭਗਤ ਜਈ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਦੀਨੀ ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ
 ਗਾਏ ਵਿਧਿ ਜਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਦੀਨੀ ਪਾਨੀ ਹਾਰ"। ੧ । ਏਕੁ ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਮਹਾਜਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਜਾਰ ਮੈ
 ਜਿਸ ਕੀ ਹਾਟ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ
 ਸਰਧਾ ਰਾਖਤੇ ਸੇ। ਜਬ ਬਾਨਕ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਕਾ ਚਿਵਾਰ ਹੂਆ ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ
 ਨੁਖਾ ਭੀ ਤੇ ਪੁਤਰ ਸਾਥ ਲੋਕਰ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟਿਕਾਵਟੇ ਲਿਆਈ ਸਹਤ ਅਕੋਰਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਧਰ ਕਰ ਮਾਤਕ ਟੋਕਿਆ। ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ ਬੈਠ ਗਏ। ਤਬ ਭਾਈਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਏਕੁ ਰੋਟੀ ਪਰ ਰੁਪਾ ਰਾਮ ਧਰ ਕਰਿ ਬਾਨਕ ਕੀ ਏਨੀ ਮੈ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਬਾਨਕ ਨੇ
 ਫਲ ਜੋ ਵਸਨ ਹੈ ਸੇ ਤਾਂ ਸੁਟ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਰੋਟੀ ਰੱਖ ਨੀਨੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੋ ਬੋਲਵੇ ਜੋ
 ਬਾਨਕ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਨਿਕਿਆ ਫਲ ਤਾਂ ਸੁਟ ਪਾਇਆ
 ਹਈ ਤੇ ਰੋਟੀ ਰੱਖ ਲਈ। ਸੇ ਦੋਨੇ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਤਾਂ ਤੇ
 ਏਕੁ ਕਾ ਤੇ ਆਦਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਫਲ ਕਾ ਤੇ ਅਠਾਦਰ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜਾਹਿ ਰੋਟੀ ਦੀ
 ਤੰਨੁ ਕੀਸੀ ਕਾਈ ਨ ਕਾਗੀ; ਤੇਰਾ ਘਾਸ, ਤੇਰਾ ਸਦਾਸ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਬੋਲਨੁ ਉਚਹਿਓ। ਅਰ ਕਲ
 ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੀਗਾ। ਸੇਈ ਧਾਰਤਾ ਲੋਤ ਭਾਈ ਜੋ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਨੇ ਕਹੀ ਸੀ। "ਭਗਤ ਮੁਖੇ
 ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਜੋ ਬਾਨ ਹੋਵੀਦੇ। ਪੁਰਖ ਪਹਾਰੇ ਜਾਪਦੇ ਸਤ ਲੋਕੁ ਸੁਣੀਦੇ"। ਜਬ ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਜੁਬਾ
 ਅਵਸਥਾ ਪਾਈ ਤੇ ਭੀ ਫਰਜੀਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸੁਨ ਖਾਲੀ ਹਿਰਾ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਅਵਰ ਚਿਵਾਰ
 ਧਰ ਦੀਆ। ਤੇ ਭੀ ਫਰਜੀਦ ਪੂਰ ਨ ਹੋਇਆ। ਪੁਨਾ ਐਰ ਭਾਈ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੈ
 ਖੁਸ਼ਨਾ ਬਠਾਇਆ ਤਬ ਏਕੁ ਸਮੇ ਹਾਟ ਪਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪਿਤਾ ਆਇਆ ਸੇ ਬਾਨਕ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰੋਦ
 ਮੈ ਜਾਇ ਬੈਠਾ, ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਕੇ ਵਾਡ ਕਰ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਭੀ ਅਰ ਅਵਰ ਲੋਕੁ ਭੀ ਕਰ
 ਗੇ ਕਿ ਰੇ ਬਾਨਕ, ਤੂੰ ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਕੇ ਨਾਲਾ ਕਰ ਬੁਲਾਇ, ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਕਾ ਅਨ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋ ਜਾਏ। ਪਰ ਜੋ ਇਆਣਾ ਨਾਲਾ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਹੂ ਬੁਲਾਇਆ ਅਪਣੇ ਪਿਤਾ ਹੀ
 ਨਾਲਾ ਕਰ ਬੁਲਾਏ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਲੋਕੁ ਨਾਥ ਲੇਨ

ਜਿਸ ਕੇ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਭੀ ਆਈ ਹੈ ਲੋਕ ਲਾਜ ਸੇ। ਹੇ ਲੋਕੋ ਅਵਲੋਕੋ ਇਹ ਬਾਤ ਕੇ ਜੇ ਬਿਭਾਨੇ
 ਅਨੇ ਕਰ ਰੂਏ। ਜੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੋਏ
 ਤਿਹ ਰੂਪਾ ਜਾਤੇ ਸੀਤ ਬਰਨ ਅਟਲ ਹੈ, ਸਦਾ ਸਦਾ। ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀਤਾ
 ਜਾਣ ਕਰ ਸੁਟ ਪਾਇਆ। ਜੇ ਕਰ ਮੈ ਰੂਪਾ ਨੇ ਲੈਦਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਬ ਆਜ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਖਿਤਾ ਤੇ ਤਾਰਨਕਾ ਕਾਰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ, ਜੋਈ ਵਸਨ ਰੂਪ ਫਲ। ਪਰ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਜੇ ਜਾਤਾ
 ਮਤ ਬੈਸਨਵ ਸੀ ਸੀਤ ਅਗਾਧ ਮਤ ਨ ਜਾਣੈ ਜੇ ਜਿਤਨੇ ਕਰਬ ਧਰਮ ਹੈ ਬੈਦ ਨੇ ਕਹੈ ਸਭ ਕੇ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਿਥ ਸੀਤਾ ਕਾ ਆਸਨ ਹੈ। ਤਾਵ ਇਹ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਤਿਨਾਂ ਗੁਣਾ ਮੈ ਹੈ ਤੇ ਸੀਤ ਚੌਥੇ ਪਦ ਮੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈ।
 ਸਾਧ ਸੇਵੀ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਧਾ ਸਕਤ, ਲੋਕ ਨਾਥ ਮਹਾਜਨ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਮੀਸੀਠ ਮੀਡੀ ਕੇ ਧਰਮ ਸਾਲ ਤੇ ਸੋ ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤੇ ਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਨਾਇ
 ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਬੈਠ ਕੇ, ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ, ਜੇ ਸਾਂਤ ਆਵੈ ਕਿਵੇ। ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਬਰਨ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਕਿਰਤ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰੋ ਤੁਸੀ ਮੁੰਜ ਰਸੀ ਕਾ ਤਿਸ ਮੇ ਸੈਣ ਸਮੇ
 ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਕਰ। ਐਸਾ ਸੁਧ ਬਿਵਹਾਰ ਕਰ ਬਾਂਟ ਖਾਵੋਡੇ, ਮਨ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ ਸੁਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਸਾਂਤ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੀ ਝੂਠ
 ਨੇ ਬਿਨਾ ਨਫਾ ਨਹੀਂ ਕਿਛ ਬਰਤਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਿਆ ਕਰੈ। ਤਬ ਸੀਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਫੇਰ ਸਾਂਤਿ
 ਹੀ ਕਹੂੰ ਸਸਤੀ ਨਹੀਂ ਪਈ ਜੋ ਗਾਂਠ ਬਾਂਝ ਲਿਆਵਣੀ ਹੈ। ਅਧਵਾ ਕਹੂੰ ਬਜਾਰ ਮੇ ਕੋਈ ਬੇਰਤਾ ਹੈ,
 ਤਬ ਮੇਤੀ ਦੇ ਕਰ ਭੀ ਲਿਆਵਣੀ ਹੈ, ਭਾਈ। ਜਿਤਨਾ ਮੁਖੇ ਕਰਨਾ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਦੇਣਾ। ਤਬ ਕਰਤ
 ਭਏ ਭਾਈ ਜੀ ਸੀਤ ਬਰਨ ਜੀ ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜਿਤ ਕੀ ਅਰਾਮਦਾਰੀ ਨੀਏ ਸੋ ਸੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
 ਭਾਤ ਭਈ। ੨ । ਆਪਨੇ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਪਕਾਰੀ ਕਰ ਲਿਖੇ ਹੈ ਬਡੀ ਧਰਮ ਸਾਲ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਮੈ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਨੇ ਕੀ ਕਿਰਤ ਸੁਧ ਸਿਖਾਂ ਪੰਜਾਂ ਕੇ
 ਫਤਾਇ ਦੇਤੇ ਸੇ ਰੋਜ, ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਸ਼ਰੂਪ ਸੇ ਜੇ, ਅਮ੍ਰਿਤ ਇਨ ਸੇ ਛਕਿਆ ਸੀ ਤਿਨਾ ਨੇ। ੩ ।
 ਸ੍ਰੀ ਕੀ ਅਕਲ ਕਾ ਹੈ। ਸੀਤ ਕਰੈ ਸੋ ਛਾਜੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੀ
 ਭਾਤ, ਆਪ ਚੀਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਬੈਠ ਕਰ, ਜਾਗਤ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਸੇ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ
 ਗਮਈ ਦੂਧ ਚਾਵਰ ਕੀ ਬਨਾਇ ਕਰ ਬਾਲੀਆਂ ਭਰ ਫਰ ਕਰ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਛਕਾਵਣੀਆਂ।
 ਭਾਵੇ ਸਾਸਤ੍ਰੀ ਮੇ ਚਾਵਲ ਅਯੋਗ ਕਰੇ ਹੈ। ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਨੇ ਪਰ ਸੀਤ ਕੇ ਰਾਧ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਅਗਿਆ ਕਰ ਜੇ ਦੀਏ ਭਏ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਧੋਰ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਜਗ ਆਦਿਕ
 ਮੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਗੁਰ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਸਤੇ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਨਾ ਦੁਆਰਿਓਂ ਹੋਇਦ ਮੇ
 ਹੋਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ੪ । ਸੀਤਾਂ ਸੇ ਕੋਈ ਸੁਖਮੀਨੀ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪੂਛਨੇ ਆਯਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਥਾ ਕਰਤ ਭਏ
 ਸ੍ਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰਨ ਸੇ ਸੁਭ ਕਰਣੀਆਂ ਅਲੋਕਤ ਸਮਝ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੁਧ ਆਦਕ ਕੁੰਨਤ ਦੇਤੇ ਹੈ।
 ਆਗਾ ਬਿਦਾਬਨ ਕੀ ਤਬਫ ਕੋਈ ਕਾਇਦਾ ਜੀ, ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖੋਰ ਸਿਖ ਕਰ ਕਿਸੀ
 ਦੁਆਰਿਓਂ, ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਸੁਖਮੀਨੀ ਕੀਠ ਕਰਤ ਭਯਾ, ਜਾਂ ਤੇ ਕਾਇਬ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਨਾਲਕ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਨੇ

ਸਿਖ ਹੈ ਪੁਰਖ ਮੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੰਠ ਕਰ ਪ੍ਰਭਤ ਭਯਾ ਹਯ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਇਸ ਕੇ
 ਪਸੈ ਕੀ ਵਿਸ਼ ਮੇ ਕੇ ਸਮਝਾਵੇ ਜੀ। ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਮੇ ਸਨਾਨ ਆਈ ਕ੍ਰਿਆ
 ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਚੈ ਭਾਈ। ਫੇਰ ਭੁਰੂ ਠਾਠਕ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕਾ ਆਨ ਕਰ ਕੇ ਅਰਦਾਸ
 ਕਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਆਗੇ। ਸੋ ਯੈਸੇ ਹੀ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਏਕ ਨਿਪੁ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਏਆ ਸੀ ਜੋ
 ਤਿਸ ਕਾਠ ਤਿਸ ਕੇ ਅਤੀਸਾਰ ਲਯਾ। ਤਹ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਮੇ ਜੋ ਉਠ ਕਰ ਪੜਨੇ ਨਾਯਾ। ਤਹ
 ਭਾਇ। ਇਸ ਕੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਕਿਹੁ ਜਤ ਆਈ ਤੁਮੇ ਜੋ ਰਾਹੀਏ ਸੋ ਅਥ ਮੁਝ ਕੇ ਕਹੇ ਜਾਂ ਤੇ ਪਾਠ ਸਾ
 ਉਠਨਾ ਚੋਲਨਾ ਨਹੀ। ਸੋ ਅਥ ਦਿਸ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ ਆਪ ਪੜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਹੁ ਨਹੀ ਚਾਹੀਦਾ।
 ਜੋ ਜਾ ਪੜ੍ਹਤੇ ਪੜ੍ਹਤੇ "ਆਦਿ ਸਤੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੁ" ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਸਤਾਰਵੀਂ ਪਠਨ ਭੀਆ ਤਹ ਮਨ ਮੇ ਆਈ
 ਜੋ ਇਹ ਰਹੁਤਾ ਚਲਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀ। ਮੇਰ ਕਿਹੁ ਸਸਤ ਕੀ ਇਸ ਕੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਤਹ ਪੂਛ ਲੇਵਉ,
 ਜਥ ਚਿਠਾਇਆ ਤਹ ਓਹੀ ਸਲੋਕ ਹੁਣ ਕਰ ਮੰਚ ਪਰ ਹੀ ਮਲ ਸਾਧ ਸ੍ਰੀਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਭਰਿਆ ਹੂਆ
 ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਜਤ ਭਯਾ। ਤਹ ਅਸਰਜ ਜੋ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੀਪ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤੇ
 ਸਤ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮਨ ਉਸ ਕੇ ਮੇ ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਰਹੀ ਜੋ ਉਹ ਕਹੁ ਰੂਤ ਪ੍ਰੇਤ
 ਹੂਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇ ਅਥਭਤ ਜੋ ਮੂਆ। ਸੋ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਵਿਸਨ ਲੋਕ ਮੇ ਵਿਸਨ ਰੂਪ
 ਹੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਨਿਕਟ ਇਸਤਿਤ ਭਯਾ। ਤਹ ਪਾਰਪਦੇ ਕੀ ਸਭਾ ਨਾਮੀ ਇਕਤੁ ਹੈ ਕਰ
 ਚੈਠ ਮੇ, ਚੈਠ ਨਾਮ ਪਸ। ਤਹ ਸੋ ਪਾਰਪਦ ਭੀ ਆਵਤ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਚੈਠ
 ਨਾ ਭਾਵਨ ਹੀਸ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ; ਚੈ ਪਾਰਪਦ, ਤੁ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਮੁਕਤ
 ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੈ ਪਰ ਤੇਰਾ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਕਾਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਸੀਸਾ ਹੈ ਜੋ ਖਬਰ ਨਹੀ
 ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਜਤੀ ਹਈ; ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਕਰ ਆਓ। ਦਰਸਨ
 ਦੇ ਕੇ। ਸੋ ਆਗਿਆ ਆਇ ਕਰ ਵਿਸਨ ਪਰ ਆਗੂੜਹੋ ਕਰ ਆਇਆ। ਸੋ ਕਾਇਸ ਜੋੜੇ ਦਿਨ
 ਰਹਤੇ ਹਯ ਮੇ ਗਡਵਾ ਲੇ ਕਰ ਆਹਰ ਜੋੜ ਕੇ ਆਵਤਾ ਜਾ, ਤਹ ਹੀ ਪੁਰਖ ਤਰਫ ਸੁੰਦਰ ਸਮਝਾਈ।
 ਪਵਿਰ ਆਸਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਤਹਾਂ ਇਸਤਤ ਹੂਆ ਰਮਣੀਕ ਆਸਾਨ ਦੇਖਤ ਕੇ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇਖੇ ਏਕ
 ਸੁੰਦਰ ਵਿਸਨ ਹੈ, ਸੁੰਦਰ ਝਰੋਖੇ ਹੈ, ਲੀਰ ਲਾਗ ਝਰੋਖੇ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਏਕ ਵਿਸਨ ਰਤੁ ਭੇਜ ਨਿਕਸ ਕਰ
 ਕਾਇ ਕੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤਹ ਓਹੁ ਕਾਇਸ ਕਰਤ ਭਏਆ ਮੇ ਪਾਪੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਰਾਇਣ ਰੂਪ
 ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਆ ਕੀਆ। ਤਹ ਸੋ ਸਭ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਮੇ ਤਾਂ ਓਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇਰਾ ਰਸੋਈਆ ਹਾਂ ਫਿਰ
 ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਅਥ ਮੁਕਤ ਭਯਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤੇਰੀ ਜਤੀ ਤੇ ਕ੍ਰਿਆ
 ਸੀਸਾ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਪਿਤੁ ਭੀ ਚੈਠ ਧੀਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ। ਸੋ ਕਾਇਸ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹੀਨ ਮੇਰੇ
 ਹਾ ਹੀ ਜੋ ਤੁ ਮੁਕਤ ਹੂਆ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸੋ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਭਏ ਵਿਸਨ ਲੋਕ ਕੇ ਸਵਰਗ ਭਤੀ। ਏਕ ਨਿਖ
 ਹੂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਹ ਕਿਲੇ ਕੀ ਮੇ ਜਿਣਾਇ ਦੀਆ। ਕਿਸੀ ਦੇਖ ਕਰ। ਸੋ ਸੁਖਮਨੀ ਪੜਤਾ ਜਾ। ਪੁਨਾ
 ਜਾ ਦੇਖਾ ਤਿਸ ਕੀ ਅਸਤੀ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਾ ਲਿਕਾਈ। ਤਹ ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸਾਰ ਕਰਤ ਭਏ। "ਹੇ ਜਿਏ
 ਤਿਸ ਨਿਖ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਆਪਨੇ ਲੋਕ ਲੇ ਗਈ ਹੈ ਜਲਦੇਹ"। ਕੀਏਈ ਪੁਸਾਨ ਏਕ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਸਟਪਦੀ ਹੀ ਕੰਠ ਕਰ ਪੜਤਾ ਸਾ ਮਰਦ ਇਸ ਕੋ ਨਾਹੀ ਕੰਠ। ਜਸ ਸੇ ਮੁਆ ਤਥ
 ਮੁਨੋ ਏਣਾ ਦੇਵਿਆ ਵਿਮਾਣ ਪਰ ਆਈਆਂ ਤਰੇਵੀ ਇਹੁ ਜਾਨ ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹਮਾਰੀ ਸਖੀ ਤੈਣ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਸਹਰ ਏਕੁੰਠ ਨੇ ਗਈਆਂ। ਤੁ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ
 ਉਤਰਾਈ ਸੁਧਾ ਸਰ ਥੀਡ ਸੰਤ ਕਥਾ ਬਰਨਨ ਅਸਟਯੋਜਤ ਹੁਲਾਸਾ ੨੮ । ਆਈ ਕਥਾ
 ਯੋ ਸਾਰਿਯ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਤੇ ਰਲਤੇ ਵਿਰਹਤੇ ਅਰ ਤਪ ਤਤਤੀਖਯਾ ਕਰਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਨਾਨ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵਤ ਭਏ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇ। ਕਈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ
 ਘੋਰ ਏਠ ਕਵਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿਆ ਕਰੈ। ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਕੀ ਪਵਤੀ ਏਠ ਰਹੀ ਵਿਰਾਜਮਾਨ
 ਰਹੇ। ਕਣ ਕਣਹਰਾ ਏਕ ਭਾਦਰ ਸਰੀਰ ਤੀ ਸੂਰ ਕਰ ਫੂਲਰ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਬੈਰਾਜ ਰੂਪ ਬਲਿਆ
 ਹੁਆ ਹੈ, ਆਪਨੀ ਇਛਾ ਸੇ। ਹਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਏਕ ਸਮੇਂ ਏਠਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਨਸਾ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਰਿਯ ਕੇ ਰਾਜੀ ਤਿਠ ਕੋ ਪ੍ਰਮ ਸਰਧਾ ਆਵਤ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ
 ਹਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਘਰ ਚਲ ਜੇਵਆ ਕਰੋ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਨ ਹੋਲਤ ਭਏ, ਨ ਘਰ ਹੀ
 ਜਾਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਵਿਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਥ ਭਾਈ ਮਨਸਾਸਿੰਘ ਕੀ ਘਰ ਕੀ ਤੁਨੀ ਈਹਾਂ ਹੀ
 ਅਸਠ ਘੋਰ ਨਪੇਟ ਕਰ ਦੇ ਰੋਟੀਆਂ ਆਨ ਦੇਵੇ ਸੇ ਨੇ ਕਰ ਆਪਨੀ ਮਰਜੀ ਸੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੇਵੇ, ਹਰਿ
 ਕੀ ਪਉੜੀ ਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੇ। ਕਈ ਬਾਰ ਮਾਰਾ ਸੇ ਪੜੇ ਹੋਵਹਿ ਉਪਰ ਸੇ ਲੋਗ ਨੰਘ ਨੰਘ
 ਜਾਵੇ। ਜੇ ਜਾਨਤ ਭਏ ਨਿਮਸਕਾਰ ਤੀ ਕਹਿਹ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਵੇਰ ਇਕੰਠ ਚਲੇ ਜਾਵਹ ਤਾਨ ਨੀਏ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਕਿਤਨੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਰਿਯ
 ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਮਾਏ ਪਾਵੇ ਘਰ ਭਰੀਯੀ ਬਹੁਤ ਜਾਂ ਤੇ ਭਾਤਾਂ ਕੋ ਮਾਨੇ
 ਦਇਜ ਪਾਇ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਏਕਾ ਮਾਈ ਤੇ ਏਕ ਆਪ। ਸੇ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਤੇ ਵੈਰਾਜ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਸੇਕ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੀ ਮਾਯੇ ਨਾਹੀ ਆਪੇ, ਐਸੀ ਗਿਆਤ ਕਿਸ ਕੋ ਹੈ।
 ਏਕ ਹਰੀ ਕਿਨਾ ਸੇ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਿੰਧ ਸਿੰਧ ਭੋਜਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੰਸਤ
 ਅਨੇਕ ਆਵੇਦੀ ਹੈ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਆਪੇ ਆਪਨੇ ਮੇਲਸੇ ਖਿਲ ਕਰ ਤੇ ਸੂਰ ਅਸਠਾਨੇ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਨੇ ਰਲਤੇ ਰਹੀ ਘਰਾਂ ਕੋ। ਇਹ ਕਿਸੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਮਾਨੇ ਜਾਤੇ ਤਾਤੇ ਜੇ ਆਪ ਹੂਏ
 ਕਰੋ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੈਸੇ ਮਾਂਝੇ। ੧ । ਇਕ ਕਾਲ ਸੰਤ ਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਅਰ ਝੜੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਸਾਰਾਤਮਾ ਨਿਰੀਕਿਰਨ ਅਰਨਚੇਤ ਸਾਧੂ ਆਵਤ ਭਏ। ਜੇ ਸੰਤ ਕਰ ਕੰਧਾਇਮਾਨਤੇ
 ਪ੍ਰਮ ਹੂਏ ਸੇ ਮਾਰਾ ਕਰ ਭੀ ਸਮਤਾ। ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਤਪੇ ਹੀ
 ਏਠ ਜਿਨ ਕੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਤਨ ਕੇ ਗਾਤੁ ਭਾਂਡਾ ਜਾਏ। ਜਿਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਕੋ ਸੰਤ ਅਤ ਵਿਅਧ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਜਸ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਾ ਨਿਵਾਸ ਲੀਏ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਰੇ ਜੇ ਇਹੁ ਬਡਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤੇ ਉਦਾਰ ਹੈ
 ਗੁਰੇ ਜੋਸੇ ਸੰਤੋ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਆਵਤ ਭਏ। ਤਹ ਉਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਇਠਾਇ
 ਲੀਆ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਅਸਾਣ ਤੇ। ਤੇ ਘਰ ਮੇ ਅੰਠ ਹੰਠ ਇਹੁ ਨਾਹੀ ਆਪਨੇ ਆਨ ਪਾਨ ਨੀਏ ਜੀ, ਘਰ

ਪ੍ਰਿਅਮ ਆਟਪਦੀ ਹੀ ਕੰਠ ਕਰ ਪੜਤਾ ਸਾ ਮਗਰ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਹੀ ਕੰਠ। ਜਸ ਸੇ ਮੁਖ ਤੇ
 ਚੁੰਨੇ ਟੈਣਾ ਦੇਵਿਆਂ ਵਿਆਣ ਪਰ ਆਈਆਂ ਤਰੇਵੀ ਇਹੁ ਜਾਨ ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਿਅਮ ਹਮਾਰੀ ਕਖੀ ਤੈਣ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਸਹਤ ਚੁੰਨੇ ਨੇ ਗਈਆਂ। ੩ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਜੁਗਾ ਸਿੰਧੂ ਕ੍ਰੀੜੇ
 ਉਤਰਾਏ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੀੜ ਸੰਤ ਕਥਾ ਬਰਨਨ ਅਸਟਯੋਗਤ ਹੁਲਾਸਾ ੨੮ । ਆਈ ਕਥਾ
 ਆਸਾਹਿਯ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਤੇ ਰਲਤੇ ਵਿਰਚਤੇ ਅਰ ਤਪ ਤਤਤੀਖਨਾ ਕਰਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਠਾਨ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤ ਭਟੇ। ਪ੍ਰਿਅਮ ਅਵਸਾ ਮੇ। ਕਥੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ
 ਧੀਰ ਏਨ ਕਹਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਜੁਇਆ ਕਰੈ। ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਕੀ ਪਵਤੀ ਏਨ ਰਹੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ
 ਰਹੇ। ਕੁਟ ਕਟੈਹਰਾ ਏਕ ਰਾਦਰ ਸਚੀਰ ਤੀ ਸੂਰ ਕਰ ਫੁਲਰ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਏਰਾਗ ਰੂਪ ਧਰਿਅਾ
 ਹੂਆ ਹੈ, ਆਪਨੀ ਇਛਾ ਸੇ। ਹਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਏਕ ਸਮੇ ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਨਸਾ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਸਰਧਾ ਆਵਤ ਭਟੀ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ
 ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਘਰ ਚਲ ਜੇਵਆ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਨ ਸੋਲਤ ਭਏ, ਨ ਘਰ ਹੀ
 ਜਾਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਵਿਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਥਾ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਘਰ ਕੀ ਤੁਨੀ ਈਰਾਂ ਹੀ
 ਆਸਨ ਧੀਰ ਨਪੇਟ ਕਰ ਦੇ ਰੋਟੀਆਂ ਆਨ ਦੇਵੇ ਸੇ ਲੇ ਕਰ ਆਪਨੀ ਮਰਜੀ ਸੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੇਵੇ, ਹਰਿ
 ਕੀ ਪਉੜੀ ਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਨ ਕਰੇ। ਕਈ ਬਾਰ ਮਾਰਤ ਸੇ ਪੜੇ ਹੋਵਹਿ ਉਪਰ ਸੇ ਲੋਗ ਨੰਘ ਨੰਘ
 ਜਾਵੇ। ਜੇ ਜਾਨਤ ਭਏ ਨਿਮਸਕਾਰ ਤੀ ਕਰਿਹ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਵੇਰ ਇਕੰਤ ਚਲੇ ਜਾਵਹ ਤਸਨ ਲੀਏ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਕਿਤਨੇ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਾ ਸਾਹਿਬ
 ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਮਾ ਘਾਇ ਕਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਮਾਏ ਪਾਏ ਘਰ ਗਰੀਬੀ ਏਹੁਤ ਜਾਂ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਮਾਨੇ
 ਦਾਇਜ ਘਾਇ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਏਕਾ ਮਾਈ ਤੇ ਏਕ ਆਪ। ਸੇ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਤੇ ਵੇਰਾਗ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਸੇਕ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੀ ਮਾਯੇ ਨਾਹੀ ਆਪੇ, ਐਸੀ ਗਿਆਤ ਕਿਸ ਕੇ ਹੈ।
 ਏਕ ਹਰੀ ਬਿਨਾ ਜੇ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਿੰਧ ਸਿੰਧ ਭੋਜਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ
 ਅਨੇਕ ਆਵੇਦੀ ਹੈ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਆਪੇ ਆਪਨੇ ਮੇਲਸੇ ਜਿਲ ਕਰ ਤੇ ਸੂਰ ਅਸਰਾਨੇ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਨੇ ਜਨਤੇ ਰਹੇ ਘਰਾਂ ਕੇ। ਇਹ ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਾਤੇ ਤੀ ਨਾਹੀ ਮਾਯੇ ਜਾਤੇ ਤਾਤੇ ਜੇ ਆਪ ਹੁਣੇ
 ਕਰੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੀਸੇ ਮਾਯੇ। ੧ । ਇਕ ਕਾਲ ਸੀਤ ਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਅਰ ਲੜੀ ਨਜ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਸਾਤਾਤਮਾ ਨਿਰੀਕਿਤਨ ਅਰਨਚੇਤ ਸਾਧੂ ਆਵਤ ਭਟੇ। ਜੇ ਸੀਤ ਕਰ ਕੰਧਾਇਮਾਨਤੇ
 ਪ੍ਰਿਅਮ ਰੂਖੇ ਸੇ ਮਾਰਤ ਕਰ ਤੀ ਸਮਤਾ। ਪੁਨਾ ਕੀਸੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਤਪੇ ਹੀ
 ਏਨ ਜਿਨ ਕੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਤਨ ਕੇ ਅਸਤ ਭੀੜ ਜਾਏ। ਜਿਨ ਕੇ ਸੂਰ ਕੇ ਸੀਤ ਅਰ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਜਸ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਾ ਨਿਵਾਸ ਲੀਏ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਰੇ ਜੇ ਇਹੁ ਬਡਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤੇ ਉਦਾਹ ਹੈ
 ਗੁਮਰੇ ਜੇਸੇ ਸੀਤੋ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇ ਆਵਤ ਭਏ। ਤਥਾ ਉਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਇਠਾਇ
 ਐਸਾ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਆਸਣ ਤੇ। ਤੇ ਘਰ ਮੇ ਅੰਨ ਰੰਨ ਭਿਛੂ ਨਾਹੀ ਆਪਨੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਲੀਏ ਤੀ, ਪਰ

ਇਨ ਕੇ ਤੇ ਆਵੈਸ ਜਾਗੀਏ। ਤਥ ਮਾਤਾ ਕਾ ਏਕ ਬਸਤੁ ਏਰ ਕਰ ਸੀਧਾ ਸੋਧ ਮੋਲ
 ਆਵੈ ਤਥੇ। ਭੋਜਨ ਪੁੱਕ ਕਰ ਲੀਏ ਮਾਤਾ ਕਹਤ ਭਈ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਹਨ ਨਹੀਂ ਇਹੁ ਬਿਧ
 ਕੀ ਬਣੇ। ਯਾਹਰ ਭੀ ਅਥ ਬਰਖਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸੰਤਾ ਕੇ
 ਯਾ ਤਪਾਵਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਤਾ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਤਥ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ
 ਪੂਰੀ ਕੀ ਚੋਗਾਠ ਤੇ ਬਰਖਾ ਤੇਕ ਫੋੜ ਕਰ ਤਿਸ ਈਸਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ /
 ਇੰ ਕੇ ਤਪਵਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਮਧਰ ਭੋਜਨ ਭੁੰਜਵਾਏ। ਤਥ ਪਰਮ ਸੁਖਸਾਥ ਧੀਤੀ। ਸੰਤਾ
 ਵਿਸਰਿਆ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਭਰੀਧੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕਰ ਵਰ ਦੇਤੇ ਭਈ। ਜੇ
 ਏਥੇ ਬਡੇ ਤੁਮਾਰੇ ਬੁਰੇ ਹੋਇਗੇ ਜਿਨਾ ਮੇ ਰਾਹੀ ਝੂਠਤੇ ਲੀਯੋ। ਅਰ ਮਾਇਆ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨਾ ਕੀ
 ਖਾਨ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ। ਇਤਨਾ ਕਰ ਕਰ ਆਪ ਰਮਤ ਰਾਮ ਹੂਏ, ਨਿਰ ਅਪੇਖ, ਨਿਰ ਕਿੰਤਨ, ਸੰਤ।
 ਈ ਇਨ ਕੀ ਵਿਭੂਤੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਾ ਕਹਣੀ ਹੈ। ਜਿਨਕੇ ਵਰ ਕਰ ਨਿਵਾਜਿਆ ਰਜੀਤ ਨਿੰਘ, ਸੇ ਪੁਨਾ
 ਕੰਪਤਾ ਸੀ ਇਨ ਕੇ ਭਰ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਨਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਕਈ ਗ੍ਰੰਥ
 ਆਏ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਤ ਸਕਤੀ ਸਕਤ ਹੂਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਚੁੰਨੇ ਮੇ ਐਥੇ ਵਿਰਾਜਤੇ ਭਈ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
 ਅਰ ਸੁਕੇਤ ਪੁਰੀ ਮੇ ਵਿਰਾਜੇ ਹੈ ਵਾ ਜੇਸੇ ਜਨਕ ਜੀ ਵਿਦੇਹ ਜਨਕ ਪੁਰੀ ਮੇ ਵਿਰਾਜੇ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਨਿੰਘ ਕਉ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਿੰਘ ਅਰਧ ਨਾਮ ਲੇ ਕਰ ਬੁਲਾਵਤਾ ਭਯਾ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਲੀਏ। ਤਥ ਜੁਨ
 ਪੁਰ, ਤਿਸ ਸਹਤ ਅਵਰ ਨਿੰਘ ਕੋਪ ਕਰ ਅਰਧ ਨਾਮ ਬੁਲਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ, ਤਨਖਾਹੀਆ ਬਲਾਇ ਕਰ
 ਆਡਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਇਓ ਤੇ ਮਿਲਕਤ ਪੁਨਾ ਸਤੀ ਕਹਤ ਭਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਕਰ ਇਸ
 ਨੇ ਨਿੰਘ ਕੇ ਅਰਧ ਨਾਮ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਤਨਖਾਹੀਆ ਹੈ, ਹੋ ਗੁਰੇ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ
 ਆ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭੇ ਤਨਖਾਹੀਏ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਰ ਮੇ ਕੇ ਜੇ ਤੁਮ ਸਭੀ
 ਸਨ ਅਰਧ ਨਾਮ ਕਰ ਬੁਲਾਵਤੇ ਹੋ। ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨਿੰਘ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰ
 ਬੁਲਾਵਤੇ ਹੋ। ਐਥੇ ਜੁਨ ਕਰ ਹੀਸ ਕਰ ਬਖਸੀਸ ਮਾਗਤੇ ਭਈ। ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਕੋਲੇ ਵੁਕ ਦੇ
 ਪਰ ਭਖਾਵਤਾ ਸੀ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇ ਨਿਕਟ ਤਿਨ ਕੇ। ਤਥ ਆਪ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਈ: ਹੋ ਰਾਈ,
 ਇਹ ਅਮਿਤ ਕਾਨੂੰ ਕੋਲਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਭੋਲਨਾ ਹੈ। ਅਰ। ਇਹ ਜੇ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਸਵਾਸ ਹੈ ਇਸ
 ਪੁਰੀ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਤਾਂ ਜਾਪ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕਰ ਬਡਾ ਅਠਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੋਲੇ ਬੋਜਨ ਕਰ ਪ੍ਰਜਵਲਤ ਕਰੇ,
 ਭਈ। ਇਨੇ ਪਰ ਵਿਅਰਧ ਨਾ ਗਵਾਇ ਜੇ ਏਕ ਤੇ ਸਵਾਸ ਕੋਈ ਕੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਪਵੇ ਹੈ।
 ਜੁਨ ਕਰ ਸੀਤ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਯਾ। ੪ । ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਨਿੰਘ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ, ਜਾਹੀ ਵਾਲੀਏ,
 ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ: ਹੋ ਸੁਵਾਮੀ ਜੀ, ਮੇ ਕੇ ਕਾਮ ਸਤਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਐਥੀ
 ਨਿੰਘਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਨੀ ਸਤਿ ਹੋਵੇ। ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਈ। ਅਰੋ ਭਾਈ
 ਸ੍ਰੀ ਨਿੰਘ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਬਿੰਦੁ ਸੰਤਾ ਗੁਰਮੱਖਾਂ ਕੇ ਕਾਮ ਕੀ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਆ ਕਿਵੇ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ

ਪਰ ਨਾ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਸਿਆ ਹਾਂ ਕਾਮ ਬਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਵ ਜੈਸਿਆਂ ਕੋ, ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਪ੍ਰਸਰਮੇਰ ਭੀ ਰਿਖੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਜੈਸਿਆਂ ਕੋ ਚਲਾਇਮਾਨ ਕਰ ਚੀਆ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਇਹੋ ਕਿਆ ਚਲੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤੇ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪੋ ਇਹੀ ਉਪਾਇ ਹੈ
ਐਰ ਕੋਊ ਤਪ ਆਦਿਕ ਉਪਾਇ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਕਟਦੇ ਭਏ, ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਸੁਖੈਨ ਹੀ
ਸਿਵ ਰਿਪ ਕਉ ਜੈ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ੫ । ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੀ, ਭਾਈ ਵਸਨਾ ਨਾਮ ਜਿਸ ਦਾ।
ਜੇ ਧਰਮ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪੰਜ ਸ੍ਰੋਂ ਰੁਪਇਆ ਅਰ ਇਕ ਬਡੀ ਵਾਲਨੀ ਭੇਟਾ ਲਿਆਇਆ ਸਵਾਮੀ ਗੁਰਦੇਵ
ਜੀ ਕੋ ਹਜੂਰ। ਕੈਸੀ ਵਾਲਨੀ ਕੁਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਮੇਂ ਬੋਰੀ ਕੀ ਇਕਨੀ ਵਾਲੀ ਜਾਏ ਵਾਤ
ਜੇ ਬਾਂਧ ਕਰਿ। ਸੋ ਸਿਖ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਜੇ ਇਕ ਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕੀਏ
ਦੇਵੇ ਜੇ ਵਸਨਾ ਮੇਰਾ। ਆਗੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਏ ਪਰ ਧੂਕਤ ਸੇ, ਸੋ ਰੁਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਬ
ਭਾਈ ਬਨੁ ਸੋ ਸਿਫਾਰਸ ਕਰਾਈ ਤਬ ਸਾਹਿਬਾਂ ਬਰਨ ਕੀਤਾ: "ਐ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾ ਤੂੰ
ਮੇਰਾ ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ"। ਪੁਨਾ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਤੇਨ ਬਾਤਾਂ ਕਰ ਮੈਂ ਭੀ ਜਗਤ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ
ਘਸਚਾਤਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਤੇ ਦੂਜਾ ਇਵਾਹ ਕਰ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਅਨੰਤੀ
ਅਨਅਧਕਾਰਨ ਕਉ ਮਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ, ਬਰਨ ਰੂਪ ਫਾਸੀ ਮੇਂ ਫਸ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਤੀਜੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਭਾਤਰੇ ਤਲਵਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾਵਨੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਜਥਾ ਜੈਰ ਆਗਿਆ
ਅਨੁਸਾਰ ਸੋ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਹਿਆ। ਪੁਨਾ ਏਜਾਹ ਕਾ ਦੀਵਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਸੇ ਸਰਕਾਰ ਕੋ। ਏਕ ਸਮੇਂ
ਸਾਧੂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਊ ਸਾਮਨੇ ਆਇ ਖੜਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ ਅਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ।
ਤਬ ਹੀਸ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਤੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਨਿਆਸੀ ਹੈ। ਵਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹੁ
ਜੇ ਤੇਨੇ ਸਰਾਹ ਤਿਆਜ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਤੂੰ ਤੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਕਰ ਸੁੰਨ ਅਵਰ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਮੇਂ
ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪੇਟ ਭਰ ਪਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਢੇ ਵਤ ਤੂੰ ਤੂੰ ਸੰਢ ਆਸੀ ਹੈ
ਕਰੇ ਤੂੰ ਕੋਣ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀਸ ਕਰ ਬਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਭਯਾ, ਗੁਰਾਂ ਕੋ। ੬ । ਏਕ ਕੋਊ ਰਾਜਾ ਸੀ।
ਤਿਸ ਨੇ ਸਾਹਜਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਖਾਏ ਲੀਨਾ ਸੀ, ਕੋਈ। ਪੀਛੇ ਗਰੀਬ ਹੋਇ ਕਰ ਟਬਰ ਸਹਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਫਕਿਆ
ਕਰੇ। ਗੁਰੂ ਕੋ ਆਦਿ ਵਿਖੇ। ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ ਓਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਸ ਭੋਹਿਆ ਸੀ।
ਸਾਹਿਬਾਂ ਆਖਿਆ: "ਘਰ ਆਇਆ ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਇਆ।" ਦੂਜਾ ਆਚਨ ਇਹ ਭੀ ਕਰਦੇ ਸੀ।
'ਭਾਲ ਪਤੀਜੇ' ਨਾਹੀ ਬੂਕ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਦਾਤੀ'। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣਕੇ ਭੀ ਜੇ ਕਪਟ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪਰ ਇਹ
ਘਰਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਊਨਾ ਜੀ ਮੈਂ ਭਾਈ ਆਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਵਧੂਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਤੀਜੇ ਭਾਈ
ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ, ਜੀ, ਭਾਈ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਸੁਖਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ।
ਇਹੁ ਪੰਜ ਪਰਵਾਣ ਰੂਪ ਸੰਤ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਘਰਨੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਵੀ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ
ਮੈਂ ਭੀ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਸੀ। ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਨੈਥ ਸਿੰਘ ਉਪਕਾਰੀ ਜੀ।

ਸਾਹਿਬ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹਾਈ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੁਪ ਹੋਰਾ ਮੂਰਤੀ।
ਪੁਨਾ ਵੇਵਰੀ ਰੂਪ ਸੀ ਉਠੇ ਕੀ ਚੀਨੀ ਘਾਟੀ ਮੈ, ਸੀ ਦਿਆਨ ਦਾ ਫਕੀਰ ਸੇ ਸਹੀ ਸੋਚ, ਸਭ
ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਫਾਰਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ, ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਠ ਕੇ ਦਸੀਆ ਤੇ ਸਮ ਦਰਸੀ,
ਉਦਾਰ ਜਿਤ ਤਿਆਗੀ ਵੇਰਾਗੀ ਪਰਮ ਜੋਗੀ। ਤੀਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕਰ ਜੇ ਧ੍ਰਮ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਹੋ (੧) ਸਾਮ (੨) ਸਾਮ (੩) । ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਬੋਧ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਹੂਆ ਤਿਸ ਧ੍ਰਮ ਕਾ
ਤੇ ਸਭ ਮੈ ਪਰੇ-ਪੂਰਨ-ਧ੍ਰਮ ਕੇ ਦੇਖਤ ਭਏ। ਜੇ ਆਵੇ ਸਭ ਕੇ 'ਆਓ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ', ਐਸੇ ਮੁਖੇ
ਕਰਤੇ ਜੇ। ਇਸੀ ਧ੍ਰਮਾਨੰਦ ਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕਾ ਤਿਆਗਤ ਭਏ।
ਕਹਤ ਭਏ: "ਦੇਹ ਜਨ ਤਰੀਯ ਵਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਸਾਧ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ"। ਪੁਨਾ ਏਕ
ਹੋ ਪੀਠ ਆਪਣੇ ਪੀਠੇ ਰਖਤੇ ਹੇ ਤਿਸ ਕੇ ਅਵਾਨਠੇ ਕਹ ਜੀਠੇ ਰਹਤੇ ਜੇ। ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਮੋਰ ਚਕੋਰ ਜਿਨ
ਹੇ ਨਿਕਟ ਵਿਚਦੇ ਸਨ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰ। ਸੀਤ ਤੇ ਕਰ ਅੰਗੂਜ ਹੀ ਤਹਾਂ ਸਿਕਾਰ ਨਾ ਖੇਲਤ ਭਯਾ।
ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਗ ਮੇਂ ਸੀਤ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਰਾਂ ਕੇ ਆਏ ਇਕਤ੍ਰ ਭਏ ਸੀਤ ਸਮਾਗਮ ਸਮਝ ਕਰ।
ਇਹ ਭਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਮਤਮਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤ ਭਏ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਹਾ ਜੇ ਭੇਟਾ ਨੈ ਕਰ ਸਭ
ਸੀਤ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਆਵਣਾ ਹੈ ਦੇਵਤਰਾਂ ਕੇ ਉਦਾਸੀ ਸੀਤ ਮਹੀਤ। ਐਸੇਂ ਜੁਣ ਕਰ ਸਭ ਤਕੀਏ ਤੇ
ਸਦੀਆਂ ਨਾਇ ਬੈਠੇ ਏਕਠੇ ਤਿਸ ਜਾਂਦਨੀ ਹੇਠ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਭੇਜੀ ਹਈ ਸੀ। ਜਬ ਸਰਕਾਰ
ਆਈ ਤਬ ਸਭ ਮਹੀਤੋਂ ਕੇ ਬੇਬਦਾਰ ਕਹੈ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਬੇਬਦਾਰਾਂ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਕਉ। ਮਹਾਰਾਜ ਅੰਦਰ
ਜਠੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇਖੇ ਇਹ ਮਹੀਤ ਬਡੇ ਹੈ ਇਧਰੋਂ ਜਠੇ। ਸਰਕਾਰ ਨਿਕਰੇ ਕੀਆ ਇਹ ਸਭੋਂ ਕਹਿ
ਕੰਗਲ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਾਲਗੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਦਿਆਨ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਭਾਜ ਜਾਤੇ ਭਏ ਮਹਾਰਾਜ
ਕਾ ਆਸਨ ਸੁਨਕਰ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਾਵਾ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਸੀਤ ਕਰਤਾਰੀਏ ਸੇ ਭੀ ਚਲੇ ਆਏ ਸ੍ਰੀ
ਸਰਬ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਬਈ ਕਿਸੀ
ਪਾਸ ਨਾ ਆਈ। ਪੁਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਚੀਨੀ ਘਾਟੀ ਵਾਲੇ ਸੀਤ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕੋਂ ਕਹਾ
ਹਿਊ ਤੇ ਜਠੇ ਭਏ ਹੈ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਹਾ ਜੇ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਉਂਗੀ ਕਾ ਇਨ ਮੇਂ
ਇਹ ਤਾਂ ਸਭੋਂ ਕੀਰ ਹੈ ਪਾਖੰਡੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਹੋ ਪਾਚ ਜੇ ਦੇਸ ਦੀਆ ਮਹੀਤ ਕਉ।
ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਢਾਈ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੋ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਏਕ ਯਉ। ਐਸੇ ਐਸੇ ਪੂਜਾ ਸਭ ਤੀ ਕਰਵਾਈ।
ਹੋਰ ਸਾਰਤ ਕਰ ਚੀਨੀ ਜੇ ਜਾਂਦਨੀ ਕਾ ਬੀਰਨਾ ਬੀਰਾ ਕਾਢ ਦੇਵੇ, ਪਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਆਵਾਜ ਕਰ ਕੇ:
ਅਵਾਜ ਕਰ ਕੇ ਬੀਰ ਸੇ ਜਬ ਬੀਰਾ ਕਾਢਿਆ। ਪੁਨਾ ਜੋਬ ਰੋਤਰਭੇ ਭੀ ਜਬ ਕਾਢਿਆ, ਤਬ ਬੀਰ ਹੀ
ਹਰੀ ਜਾਂਦਨੀ ਕੇ ਦਬੇ ਗਏ ਮਹੀਤ, ਜੇ ਪਾਖੰਡੀ ਸਦੀਆਂ ਤਕੀਏ ਨਾਇ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਬਡੇ ਸਤਨ ਜੇ ਨਿਕਰੇ,
ਕਹਾ ਕੇ ਤੁਝੇ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ। ਕਹਾ ਮ੍ਰਿਗਨਾ, ਕਹਾਂ ਤੁਝੇ ਪਾਦ੍ਰ ਤੇ ਆਸਨ ਭੇਲੀ ਰਿਮਟੇ ਗਏ। ਇਹ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਾਲਗੀ ਕੀ ਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਬਡਾ ਹਸਰਸ ਹੂਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗਿਆ
ਨਾਲਗ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਨ ਕੀ ਉਸਤੋਤ ਕਰੈ। ਜਬ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ ਮੇਂ ਅਤੀਤ ਤਿਨ ਕੇ

ਸਭ ਕੋਈ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਪਰਮ ਅਤੀਤ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
ਸਿੰਧੂ ਉਤਾਰਧੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੀ ਇਕਨਤਿਰਿਸਿ ਹੁਨਾਨ।

੨੬। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਕਵਲ ਸਿਰਿਏ ਸਿਰਧ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰਕਾਨੇ
ਸਾਹਿਬ ਆਵਤੇ ਸੇ, ਬਸਤ੍ਰ ਪਰਮ ਜੀਰਣ ਸੇ। ਏਕ ਕ੍ਰਮ ਕੋ ਜਬ ਠੀਕ ਹਨੇ। ਉਹਾ ਏਕ ਸਿਖ
ਧਾ ਦੇਕ ਕਰ ਨੈ ਗਿਆ, ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਘਰ ਮੇ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਵਣੇ ਲੀਏ। ਜਬ ਉਹ ਕੋ ਭੋਜਨ ਜੇਵਿਆ
ਤਬ ਏਕ ਔਰ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਤਿਆ ਸਹਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਹਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਇ
ਜਾਣੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਰਾਤ ਹਰ ਕਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਬ ਉਨ ਕੋ ਭੋਜਨ ਪਾਵਣੇ ਪਏ, ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਹਾਥ
ਜੇਕ ਕਾ: ਜੀ, ਇਹ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੈ ਸੋ ਲਹੌਰ ਮੇ ਬੇਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰ ਤੁਸਾਡੀ ਪੁਸਾਕ ਬਨਾਇ ਦੇਵੀਏ
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਬ ਨਹ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸਿਖ। ਤਿਨ ਘਰ ਏਕ
ਮਿਸਾ ਆਟਾ ਏਕ ਕਣਕ ਕਾ ਗੁਨਿਆ ਭਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਦੋ ਤਰਾਂ
ਕਾ ਆਟਾ ਕੇਸਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਮਿਸਾ ਸਾਰੇ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਤੁਰ ਪਏ ਜੋ ਦੁਸਾਂ ਦੇਸ
ਵਿਚ ਰੋਦ ਕ੍ਰਿਉ ਪਾਇਆ। ਜੋ ਬਖਸ਼ਾਵਤੇ ਹਏ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਇਹ ਭੋਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਨਗਦਾ ਹੈ। ਦੇਸ ਏਕ ਜੈਸੀ, ਭਾਵੇ ਸਾਧ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ
ਸਿਖ ਸਾਧ ਰੋਵੇ ਸੋ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਬਨਾਵੇ ਜੋ ਸਰਧਾ ਕਰ
ਦੇਵੇ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸੋ ਸੰਤੋਖ ਪੂਰਬਕ ਭਏ। ਉਸ ਤਰਤ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਭੀ ਫਰਕ ਨਾ ਕਰੋ ਘਰ ਰੋਵੇ। ਏਕ
ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅਬਰਨ ਨਗਰ ਰਲੇ ਜਾਤੇ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਬ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਸੁਦਾਮਾ ਪੁਰੀ
ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੇ ਭੜ ਨੀਰੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਰਾਣੀ ਦੇਖ ਕਰ ਝਰੋਏ ਬੋਰ ਸੋ ਇਨ ਕੋ
ਇਕ ਸੰਵਕ ਭੋਜਿਆ ਜਹਾ ਏਕ ਬੈਰਾਜੀ ਕੋ ਮਕਾਨ ਮੇ ਉਦਰੇ ਜੋ ਤਬ ਬੇਦਾਰ ਆਇ ਕਰ ਕਰਾ
ਜੋ ਤੁਮ ਕੋ ਰਾਣੀ ਬੁਲਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਾਂ
ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਕਹਾ ਉਨ ਕਾ ਗੁਰਾਉ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਹੈ। ਤਬ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਸਹਤ ਭਏ। ਆਭੇ
ਰਾਜਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਮਾਈ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤਬ ਸਤਕਾਰ ਕਰ ਬੈਠਾਇ ਲੀਆ ਤੇ ਰੁਪਏ ਤੇ ਮੁਹਰਾਂ ਕੁਝ
ਸਾਰ ਮੇਤੀ ਕੀ ਸੋ ਰਾਣੀ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਆਯੋ ਧਰੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ, ਹੇ ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ
ਇਹ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਬ ਮਿਸਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਨੈ ਲਈ ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਕੀ ਝੋਲੀ
ਭਰ ਦੀਆ। ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਏਕ ਦੇਸ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਭੀਆਇ ਕੋ ਦੇਵੀ
ਦੇਤੇ ਸੇ। ਐਸਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਫਲ ਤਿਆਗਤ ਹਏ, ਗੁਰੂ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ, ਭਾਈ ਜੀ। ਪੁਨਾ
ਰਾਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਤਿਆਗੀ ਇਹੁ ਜਾਣ ਕੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮਾਰਗ ਮੇ ਇਹ ਪ੍ਰਮ ਵਿਘਨ
ਹੂ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਕੋ ਲਾਗਵੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਜਾਣਕੇ ਭਏ ਹੈ।
ਔਰ ਸਵਾ ਸੋ ਕੀ ਤਿਨ ਕੀ ਆਰਾਧਨਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਬਰਨ ਨਗਰ ਕਾ
ਗੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਖਡੇ ਹਤੇ ਸਿਖਾਂ ਵਿਰਕਤਾਂ ਕੀ ਵਾਹਤਾ ਕਰਤੇ
ਔਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦੀਵਾਨ ਮੇ ਆਯੋ ਬੈਠਤੇ ਸੋ ਜੈਸੇ ਰਲਖੀਤੁ ਰੋਵੇ। ਜੇਭ ਪਹਰ ਵਾਤ ਤੇ ਕਰ ਉਨ ਕਰ
ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦਰ ਪਰ ਆਇ ਬੈਠਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਕੋਈ ਦੇਹ ਕੀ

ਮਾਦਰੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਹਜਾ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਰਤ ਹੋਏ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।
 ਅਸਾਂ ਕੋਈ ਦੇਹ ਹਾਂ, ਸਰੀਰ ਸਾਧ ਜਾਤਾ ਤੀ ਵਾਸਤਾ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਅਕਿਰਤਮ ਦੇਵ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਾਸਕ ਹਾਂ। ਆਖੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਜਗਾ ਸਿੰਘ ਗਰੀਬੀ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ
 ਗਰੀਬੀ ਭਾਈ ਜਿਸਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਜਾਣਕੇ ਜੋ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਰੀਬੀ ਭਾਈ ਚੰਡਲ ਸਿੰਘ ਗਰੀਬੀ ਕੇ
 ਜਿਠ ਕੀ ਸਮਾਜ ਸੀ ਆਖੇ ਅਟਲ ਰਾਏ ਜੀ ਕੇ ਸੁਵਜਾ ਪਯਾ ਹੈ। ਜਬ ਭਾਈ ਚੰਡਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਾਏ
 ਤਿਨ ਕਾ ਏਕ ਸਿਖ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਚਿਯਾ ਲਭਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੀ ਭੀਜ ਦੁਖਪੜਾ
 ਵਿਸੇਸ ਨਾ ਸਹਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤਿਸ ਤੇ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਸਿਉ
 ਨੇਹ ਤਿਸ, ਆਖੇ ਮਰ ਜਨੀਐ। ਪ੍ਰਿਥ ਜੀਵਨ ਸੰਸਾਰ ਤਾ ਕੇ ਪਾਵੇ ਜੀਵਨਾ"। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਪੇੜੇ
 ਰੂਪ ਚਿਹਰਾ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹੁੰਦਰ ਰੂਪ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਐ ਉਪਕਾਰੀ ਜੋ ਕੋਈ ਗਰੀਬ
 ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਰਨੇ ਪਰ ਚਲੇ। ਤਬ ਜਾਇ ਕਰ ਸਭਾ ਭਾਵਾਇ ਕਰ, ਕੀਰਤਨ ਕਰਵਾਏ ਕਰ, ਮਰਣਾ
 ਸਵਾਰ ਆਵਣਾ, ਜਾਤੇ ਸਭਾ ਮੰਡਨ ਜੀ। ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ। ਜੋ ਸਭੀ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਜਾ
 ਦੇ ਆਖੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਣਾ ਹੂਆ। ਜੋ ਗਰੀਬ ਕੋਕੋਈ ਬਡਾ ਡੇਰ ਜਾਏ ਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਪਣੀ
 ਸੇਭਾ ਸਮਝ ਕਰ ਭਾਵੇ ਨੀਦਰ ਤੇ ਭੀ ਅਨੀਦਰ ਰਹੇ ਅਰ ਅਮਲ ਖੇਲੇ ਤੇ ਏਅਮਲੀ ਰਹੇ। ਤ੍ਰਿਪਾਵਤ
 ਸੁਤਿਆਵਤ ਭੀ ਰਹੈ ਤੇ ਭੀ ਗਰੀਬ ਕੇ ਸੰਮਾਜ ਮੇ ਜਾਵਨਾ ਪ੍ਰਜਾਵਣਾ ਸ੍ਰੀ ਗਰੀਬੀ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਆਪਣੇ
 ਹਾਥੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੇ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਤੇ ਮਹਾਂ ਭਾਗਤ ਭਾਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਰ ਐਤ ਐਤ ਐਤ ਗੁਰ ਗਰੀਬੇ ਗੁਨਗੀਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾ ਹੁਣਨ ਤੀਏ। ਅਨਰ
 ਅਮਿਤ ਆਵਣੇ ਮਾਇਆ ਸਰਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਪਰ ਆਪ ਮੁਖ ਲੰਗਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ਵੇਲੇ
 ਸਹਿਆ ਕੈ। ਐਸੇ ਭਾਈ ਜਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਧਾਨੀ ਕੋਇਲ ਤੇ ਭੀ ਹੁੰਦਰਮ ਜਬ ਆਵਾਜ਼
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਲੈਣੀ। ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਮ ਆਨੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਮੋਹਣੇ
 ਹਾਰ ਜਾਰੇ ਐਤ ਬਾਹਰ ਪੂਰਨ ਤੇ ਪੂਰਨ ਨਿਤ ਸਮਾਜ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਜੈਸਾ ਕਉ ਐਤ ਨਾ
 ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਮਹਾਂ ਬਿਧ ਬ੍ਰਹਮਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਰੀਬੀ। ਜਬ ਪ੍ਰਕਰਮਾ
 ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ/ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਤਬ ਦੇ ਤੁਫੀ ਹੁਜਾ ਕੇ ਦੋ ਮਾਨੁਖਾਂ ਨੇ ਟੋਰੀ ਜਾਣਾ। ਤਬ ਭੀ
 ਮੁਕਤ ਧਾਲ ਜੋ ਕਰਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਹੁੰਦਰ ਕੇ ਮਾਨੇ ਸਮ ਸੰਤੋਖ ਵੀਰਾਰ ਸਤਸੰਗ ਇਹੁ
 ਮੁਕਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਖੇਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋਵਾਂ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ, ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ਜਾਨ। ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦਰਾਂ ਮੇਂ ਤੇ
 ਜਾਏ ਹੀ ਕੋਇਆ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਨਿਵ ਕਰ ਟੇਕਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਵਰ। ਪੁਨਾ ਨੌਵੇ
 ਮਹਲ ਪੁਨਾ ਉਨੀ ਦਰ ਆਖੇ ਲਿਲਾਰ ਨਿਵਾਵਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਆਖੇ ਐਤ ਨਿਰਾਨਮ ਬਿਧ।
 ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੇ ਆਲਸ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਜ ਕਲ ਕੇ ਦਿਨੇ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨੇ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਐਸੀ ਹੀ
 ਪਰਕਰਮਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਕਰਨੀ ਚਤਰ ਦਾਰ ਤੇ ਚਾਏ ਹੀ ਕੋਏ ਪਰ ਸੁਭਾਜ ਜੋ ਹੂਮੀ ਹੈ ਤਿਨ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਠਾਵਣਾ। ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਣਕੇ ਭਾਈ ਚੀਵਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਵਰ ਭਏ

ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਤਿਨਕੇ ਰਾਹਕੇ ਹਾਈ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਰਹਤ ਵੰਤ ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਸਿੰਘ। ਤੀਜੇ ਜਾਗੀ ਹਾਈ ਮਖਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਰਾਦਾ
ਬਣਵਾਇ ਕਾ ਗਾਠ ਦੇਈਆਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜ ਸਹਿ ਜਾਈਆਂ ਤੇ ਜਾਗੀਆਂ, ਤਾਜਿਆਂ ਕੇ ਐਹ ਸਭਾ ਕੇ।
ਜਗ ਮਾਈ ਭਾਈ ਨੇ ਭੇਡ ਪਹਰ ਰਾਤ ਨੇ ਕਰ ਜਾਗਤ ਕਰਨਾ। ਸਨਾਨ ਆਈ ਸੁਭ ਕਰਤਵ
ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂਬਾਨੀ ਪਠਨ ਸੁਨਨ ਕਰਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਿਆਨ ਸਚਤ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ।
ਹਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਸੀ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਾਪਰੇ ਭਏ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਹਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਰਾਜੀ ਸਭ ਭਾਜੀ ਇਸ ਭਵਨ ਮੇਂ ਭਏ ਹੈ। ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਹੀਰੇ ਠਲਾ ਸੁਰਸਾਦਾ ਦੇ
ਰਾਜ ਰਤਨ ਰੂਪ ਰੇਸਮ ਭੋਰੀ ਭਲੀ ਪਰੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਲਾ ਗੁੰਥਨ ਕਰ ਆਪ ਭੀ ਪਹਰੀ ਹੈ ਤੇ ਐਵ
ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਰੋਤਿਆਂ ਕੇ ਭੀ ਪਰਚਾਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਿੰਘਾਰ ਕੇ ਰਚ ਕਰ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਗੰਤ ਗਇਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਕਿਰਸਨ ਚੰਦ ਭਰਤਾ ਕੇ ਭਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ
ਹੈ। ਅਹ ਤਕ ਰਾਜੀ ਜਿਨ ਕੀਆ ਹੀਰੀ ਰਾਜੀ ਗਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਆਵੇ
ਜੇ ਹੋਰ ਰਾਜੀਆਂ ਤੇ ਵਿਰਕਤਾ ਜਾਗੀਆਂ ਗੁਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗਾਠ ਦੇਨਾ, ਆਪ ਨਾ ਠੇਣਾ। ਜੇ ਇਹੁ
ਭੇਡੇ ਧਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਇਸ ਮਾਰਗ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਸਿਵਾਇ ਕਥਾ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਵਿਨੀ ਕੀਟ
ਪਾਖਰ। ਜੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਇਹੁ ਨਾਨੇ ਜੇ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਨ ਬਾਨ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ
ਗੀ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਨ ਨੀਏ ਇਨ ਕੇ ਰਤਨਾ ਪਾਸ ਹੀ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਆਪ ਹੀ ਮਹੰਤ ਹੋ ਜਾਏ ਭਏ, ਜੇ ਰਾਜੀ। ਪੁਨਾ ਪੁਤ, ਪੋਤ੍ਰ,
ਨਾਮ ਨਾਮ, ਰਿਵਾਜ ਅਸਾਰਮ ਵਿਵਾਹ ਆਦੀ ਸਭ ਇਹੀ ਜੇ ਪੂਰਨਹੋਤਾ ਭਯਾ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ
ਕਾ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਅਖੰਡ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਨਿਰਧਾਰ ਭਯਾ। ਜੇ ਸਭਬਲਾ ਕਾਨ ਭੇਡ ਪਹਰ
ਰਾਤ ਨੇ ਕਰ ਜਾਗਣਾ, ਅਖੰਡ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਇਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰ ਕੇ, ਐਸੀ ਨਿਰਵਿਘਣ ਭਗਤੀ
ਹੋਈ ਉਮਰਾ ਪ੍ਰੀਤ; ਜੇ ਇਨ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਂ ਕਥਾ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਜਿਹਾਡੀ ਹੋ ਗਾ। ਜੇ ਕੋਈ
ਏਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਈ, ਪੁਤ੍ਰ, ਪੋਤ੍ਰ, ਆਦਿ ਰਾਤ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭੀ ਹੋ ਗਏ ਘਰ ਮੇਂ ਤਹ ਆਪ ਤਿਨ ਕਾ ਤਨਕ ਜੇ
ਸੋਕ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰ ਸੇਵਾ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮੇਂ ਆਇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਨਾ, ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ। ਤਾਂ ਤੇ
ਹੀਨ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਸਭਾ ਕੇ ਰੂਖਨ। ਆਪੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਅਕਾਨ
ਗੁਜਾਏ ਕੀ। ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਚੀਨੀ ਜੇ ਮਧਰ ਹਾਨੀ ਰੂਪ
ਮਿਸਰੀ ਸਾਧ ਘੋਨ ਕਰ ਪਿਨਾਵਤੇ ਹੁਏ। ਅਰ ਆਪਨੀ ਤਰ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧੀ ਦਾਤਨੇ ਕੀ ਭੀ
ਛਿ ਨਾ ਕਰਤ ਭਏ, ਨਿਸਿਕਾਮ ਹੋ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਦਾਨ ਚੀਨੀ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਰੀਝ ਪਠਨ ਕੀਆ
ਜੇ ਰਠਨਾ ਕਰ ਹੀ ਕਰਨੀਆ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪੁਨਾ ਤਾਈਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਜਿਸ ਸੇਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਕਥਾ ਹੁਨੀ ਹੈ ਜੇ ਇਹੁ ਜਾਨਤੇ ਭਏ ਤੇ
ਏਹ ਖੰਡਤੇ ਕੇ ਭੀ ਰੂਖਨ ਹੈ: ਇਹੁ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਬਰਨਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਹ ਉਨ
ਜੀ ਜੇ ਜੁਠੇ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਸਤਾਸੰਗਾਦ ਹਰੇ ਮਨੁਖਾਂ" ਜੇ

ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਸ ਸਭਾ ਮੇਂ ਬੈਠਤੇ ਭਈ ਸੇ ਪਰਮ ਸੋਭਾ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਭਈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੀ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ। ਜੇ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਸਰੋਤਾ ਮਨ ਕਨ ਠੇਠ
 ਵਕਤਾ ਕੇ ਦੇ ਬੈਠਨਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਸੰਧਾ ਸਮੇਂ ਤਿਸ ਕੇ
 ਆਦ ਮੇ ਮਹੰਤ ਰੂਪ ਸੇ ਬੀਚ ਹੋ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਆਦਿ ਕਰੇ ਐਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਸੰਜੁਗਤ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਰਾਮ ਰਾਮਨ ਰੂਪ, ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ
 ਜੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ। ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹੋ ਕਰ, ਸੰਤ ਸਰਤ, ਤੇਸੇ ਸਬਦ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤ ਭਈ, ਭਾਈ
 ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਉਜਾਏ, ਅਖੰਡ ਨੇਮ ਵਾਲੇ। ਜੇ ਕੋਤੇ ਬਾਰ, ਇਨ ਕੀ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਕ
 ਲੇ ਜਾਵਹਿ, ਤਉ ਭੀ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਨਾ ਤਿਆਗਤ ਭਈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ। ਏਕ
 ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆ ਦੀਆ ਚੌਕੀ ਬੀਚ ਹੀ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਟੀਆ ਦਾ ਦਰ ਖੁਲਾ ਪੜਾ ਹੈ ਤੇ ਪਦਾਰਥ
 ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਲੈ ਗਏ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤੁਹੀ ਸੰਤਾਲੋ। ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਈ: ਓਹ ਤਾਂ ਠੈਣ ਵਾਲਾ
 ਨੇ ਗਿਆ, ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਹਨੂੰ ਬੇ-ਮੁਖ ਹੋਵਾਂ। ਅਰ ਅਪਨੀ ਵਸਤ ਸੇ ਨੇ ਜਯਾ
 ਤੇ ਵਾਹ ਵਾਹ, ਜੇ ਅਸਾ ਵਰਤਣੇ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਕੁਛ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ, ਸੋਨੇ ਕੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਜਾਂ ਕਰ
 ਪ੍ਰਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ; ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਗਿਆ। ਐਸੇ ਅਭੈਲ ਨਿਸਚੇਵਾਨ ਸੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਗੁਰ ਕਰਪਾ ਤੇ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਭਾਈ ਜੇ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ। ਸਰੀਰ ਕੇ ਭਾਵੇ ਮਾਂਦਗੀ ਤੀ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਗੁਰ ਸਬਦਾਂ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਤਿਆਗਨਾ, ਪੁਨਾ
 ਅਪਨੀ ਹਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਪੋਥੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਕੇ ਪੜਨ ਲੀਏ ਐਸੇ
 ਉਪਕਾਰੀ ਸਿਖ। ੧ । ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ, ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਜੇਵਾ ਜੇਵਕ ਹੋਇ ਕਰ ਆਇ ਕਰਤੇ ਭਈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਐਸੇ ਸਿਖਰੇ। ਇਨ ਸੇ ਅਧਿਕ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਈ,
 ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤਵ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰੇ। ਸਬਦ ਦੇ ਅਠੰਦ ਕਰ ਸਦਾ ਅਠੰਦ ਹੀ
 ਰਹਿਣ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਅਲਖ ਦਿਨ ਰਹਤੇ ਪੁਕ੍ਰ ਇਨ ਕਾ ਸਾਂਤ ਭਯਾ ਤਬ ਸੰਸਾਰਾ ਸਮਾ ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ
 ਸਨ ਕਰ ਸੇ ਸੇਵਾ ਮੇ ਸਾਵਧਾਨ ਆਏ ਹੁਏ। ਪੁਤਰ ਕਾ ਸੋਕ ਮਨ ਮੇ ਨਾ ਆਇਆ ਸਬਦ ਕੇ ਪਰਤਾਪ
 ਕਰ, ਜੇ ਕਟ ਸਾਥ ਬਾਂਧ ਕਰ ਜੋੜੀ ਬਾਜਾਰਾਂ ਮੇ ਭੀ ਸਬਦ ਉਚਾਰੀ ਜਾਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ
 ਸਿੰਘ। ਨਾਜਿ ਫੋਡ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਵਕਤਾ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਵਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ। ਜੇ ਇਹ ਚਾਟੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੇ ਹੁਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਕਤਾ, ਪਰ ਸਚਿਆਰ ਤੀ। ਜਬ ਇਹੁ ਬਚਨ ਆਵੇ। "ਕਲੀ ਐਦਰ ਨਾਨਕਾ
 ਸਿਨਾ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਪੁਤ ਜਨੂਰਾ ਧੀ ਜਨੂਰੀ ਜੋਰੂ ਜਿਨਾ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰ"। । ਇਹ ਅਰਥ
 ਆਨੇ ਏਸ ਪਰ ਹੀ ਘਟਾਵਤੇ ਸੀ। ਐਸੇ ਸੁਚਿਆਰ ਬੇ ਪੁਨਾ ਤੇਸੇ ਹੀ ਅਰੋੜੇ ਸਿਖ ਭਾਈ ਇਸਨ ਸਿੰਘ

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਵਕਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੇਸੇ ਤਿਨਕੇ ਪੁਰ ਗਿਆਨੀ ਭਾਈ
 ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਖੰਡ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਹਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਕੇ ਫੂਖਣਾ। ਕਥਾ ਐਸੀ
 ਕਰਿਹੁ ਜੋ ਬਾਨਕ ਬ੍ਰਿਥ ਜਵਾਨ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭ ਸੁਨ ਕਰਪੁ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਪ੍ਰਮ ਨਿਗੇਵੰਤ।
 ਤਿਨ ਕੇ ਵੇਟੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਗੁਰ ਸਿੰਘਤਾ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਿਨ ਕੇ
 ਹੋਏ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਤੀ ਕਵੀ ਸਿਧਿ ਹੂਏ ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦਾ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰ।
 ਭਾਈ ਵਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਕਰ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ । ਸਮਾਦਾਇ ਸਿਖੋ ਕੀ
 ਰਾਖੀ ਭਾਈ ਜੈਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀਵ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋ ਕਰ ਸੁਭ
 ਨਿਪਤ ਸਦ ਗੁਰਬੋ ਕੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਬੜੀ ਰਾਤ ਨੇ ਕਰ ਆਵਣਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਪਠਨ ਮੇ ਤੇ ਹਰ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸਰਵਨ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗਿਆਨ
 ਪਰ ਰੇਣ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਤੀ ਭਥਾ ਸੁਭ ਸਿਖਿਆ ਦੀਨੀ ਭਾਈ, ਜਿਨੇ ਨੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੇ
 ਪੜਨੇ ਕੀਤੇ ਤੀਹਰ ਕੇ ਸੇਵਨ ਕੀ ਸੁਭ, ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ। ਤਥਾ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤਾਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਸਮੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹੇ ਭਾਈ ਜੈਨਾ। ਭਾਈ ਪਹਲੂ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ
 ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ ਸਿੰਘ। ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ
 ਗੋਬ ਬੰਗਲੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਭਰੋਸਾ, ਤੇ ਪੰਚਮੀ ਕੀ ਪੰਚਮੀ ਸਿਖਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਨੇ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਮਿਤ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਵੇਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸਰਵਣ
 ਸੁਰ ਕੇ ਆਵਣਾ ਹਾਟ ਮੇ ਤੇ ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਥਾ ਮੇ ਕੀ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਕਰਣਾ ਜੋ ਬੰਗਲੇ ਵਾਲੇ
 ਕਰੇਏ ਸੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਪੰਚਮੀ ਹੀ ਛੁਟਾ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੁਰੀ ਮੇ ਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਾਈਭਾਈ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੇਵੀ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇਮੀ, ਤੇਸੇ ਹੀ ਸੁਖਾ ਨੰਦ
 ਸੰਤ ਨਾਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਈ ਤਿਆ-ਕੇ ਪਤੀ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਆਦਿਕ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ
 ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਦਯਾ ਤੇ ਸੁਭ ਮਤ ਹੂਏ ਤਨ, ਮਨ ਸੋਧ ਕਰ ਪਿਓਰੀਏ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ
 ਯਾਗੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ
 ਯਾ ਕਰ ਕੁਟੀਰ ਸਹਤ ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰ ਸੇ ਤੀ ਜੀਵਨ ਖੁਕਤ ਭਏ।
 ਕਥਾ ਭਾਈ ਜੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਨੀ ਦਰਵਾਜੇ ਉਪਰ
 ਰਹੇ ਸੇ; ਵਰਕਤ, ਪਰਮ ਅਭਿਆਸ-ਵੰਤ ਆਸਨ ਕੇ ਇਸਬਤ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਲ ਪਰਮ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਏਕ। ਕ੍ਰਪ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਨਗਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਰਹਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ। ਪੁਨਾ ਚਾਰਾਂ
 ਪਾਸ ਨਗਰ ਮੇ ਏਕ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਪੁਨ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਅਟੱਲ ਰਹਿ ਕੇ
 ਆਸਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਕਈ ਬਰਸ ਬੀਤ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਨੀ ਦਰ ਪਰ ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਮੇ ਬੜੇ ਬ੍ਰਿਥ ਸਿਖੋ ਕੀ ਚਾਹੀ, ਕਛਹਰੇ ਕੀ ਰੀਤ ਮੇ ਸਾਵਧਾਨ ਸੇ ਮੇ ਦੇਖੇ
 ਹੀ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ (੧) ਤੇਸੇ ਪ੍ਰਮ ਅਭਿਆਸੀ ਸਮਾਦਾਇ ਪਰਮ ਹੋਸ ਅਤ੍ਰਪੈ ਜਮਾਧ ਮੇ
 ਯੋਗ ਮਾਨ ਹੋ ਜਾਨਾ ਜੋ ਬਾਹਿਰੇ ਬੁਨਾਏ ਜਤਨ ਜੋ ਬੁਨਾ ਏਲਣਾ। ਅਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕੇ

ਸ੍ਰੋਤਿਆਂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਯੋਰ ਸਾਸਣੋਂ ਕੋ ਪਰਮਾਣ ਸੁਣਾਵਣੇ ਗਿਆਨ ਨੇਸਟਾ
 ਫੇ। ਤਥਾ ਹੀ ਭਾਈ ਹਰਿਬੋਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਕੋ ਅਭਿਆਸੀਏ ਸਿਖੀ ਰਹਿਤ ਮੇਂ ਨਿਪੁਨ ਤੇ, ਚੀਨ
 ਦਿਆਨ ਸੇ। ਤਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਹਨਵਾਈ, ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਤੀ ਕੀ
 ਸੁਰੀਧ, ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਰਾਗੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਤੇ ਗਿਆਨੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਯੋਰ ਜੋ ਠਿਰਥਾਣ
 ਸਿੰਘ ਹੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਅਭਿਆਸੀ ਭੋਜਨ ਵੰਗਵਤੋ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਨੇਕ ਨਾਜ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕਾਂਚਰਨ ਮੇਂ
 ਸਨੇਕ ਵਾਵਨਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਮਿਉ ਸੇ। ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਅਧਿਸਟਾਂਤਾ ਕਥਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੰਗਤ ਰਾਇ
 ਜੀ ਅਪਨੀ ਜਨਮ ਭੁਮੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਮੇਂ ਆਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ
 ਤਤਕਾਰ ਹੈ ਗਿਆਨ-ਵਾਨ ਸੰਤ ਤਿਨ ਕੀ ਨਤਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਆਪ ਭੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਨੇਸਟਾ ਸਹਤ ਹੂਏ। ਭਾਵ ਇਹ ਅਕਿਰਤਮ ਦੇਵ ਜੋ ਸਦਾ ਸਿਵ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਤਿਸ ਕੋ
 ਸਮਝ ਕਰ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਰਸੀਆ ਭਈ। ਜਿਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਨਕ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਚੈਨ
 ਰਾਏ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ਗਿਆਨਵਾਨ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਜੋਧ ਈਸ ਰੂਪਨ ਰਤਵਾਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
 ਮਗਰ ਮੂਰਤੀ ਕਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋ ਕਹਨੇ ਯੋਗ ਕਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਮੋਖ
 ਲੀਏ। ਜੋ ਸਗਨ ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਹੀ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਸੀ
 ਕਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀਨੇ ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਮੇਂ ਇਸਿਬਤ ਹੋਣਾ ਜਹਾਂ ਅਨੇਕ
 ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਸੰਗਤ ਰਾਏ ਜੀ, ਹਰੀ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀਸ। ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀਸ।
 ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗੋਗਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਜਨੇਸ ਗਿਰ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮਹੀਸ। ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀਸ।
 ਹਰੀ ਹਰ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀਸ। ਭਾਈ ਚੈਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਨਿਕ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤ ਪੁਨਾ
 ਅਨਿਕ ਹੀ ਜਹਾਂ ਵਕਤਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਕਾਂਡ, ਜੋ ਵੇਦ ਕੋ ਬਚਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਰਨਾ ਤਹਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ ਤੇ ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ। ਚੇਰਕ ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਪੁਨਾ ਯਥਾਰਥ
 ਬਚਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਜਹਾਂ ਵਰਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ
 ਉਤਰ ਪਾਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਵਕਤਾ।
 ਪੁਨਾ ਉਤਰ ਦੇਣ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਰਥ। ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ ਦਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਤੇ
 ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰੀ ਜਿਨ ਕੋ ਹਸਤਾਮਲ। ਮਯਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀਸ ਹੋਰ ਪੰਡਤ ਬਹੁਤ ਬਡੇ ਬੁਧਿਮਾਨ
 ਜਹਾਂ ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰੂਪ ਵਿਸਥੀ ਕਉ ਉਤ੍ਰ ਰੂਪ ਟਾਕੀਆਂ ਲਾਵਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸੰਤ।
 ਜਬ ਜਗਿਆਸੂ ਐਸੇ ਗੋਦੜੀ ਕੋ ਓਵੇਗਾ ਤਬ ਜਕਤਾ ਰੂਪ ਪਾਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਧਰ ਹਰ ਕਾਪਣਾ
 ਇਸ ਕਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਵ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਦ ਰੂਪ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੀ ਸੰਤ ਸਤਾ ਕੋ
 ਜੋ ਰਾਏ ਸੇਵ ਕੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋ ਵਿਰਚੇ। ਤਿਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਬਾਲਕ ਅਨਜਿਅਮ ਦਾਸ
 ਥਾ ਜੋ ਕਿਸੀ ਬੈਸਨਵ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਲਗਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਲਗਾ। ਜਬ ਚੈਨਰਾਏ ਨੇ ਦੇਖਾ
 ਤਬ ਭੂਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਕਚਰ ਭਏ: ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ, ਯੈਸਾ ਕਾਮ ਵੇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਸਿਨਾ ਪੂਜਾ।

ਆਉ ਤੇਨੂੰ ਦਿਖਾਈਏ, ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਸਾਨਗਰਾਮ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਆਈ
 ਮਸਤਕ ਟਿਕਵਾਇਆ। ਆਪ ਟੇਕ ਕਰ ਖੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੋ ਘਨਸਿਆਮ ਅਸਾਡਾ ਸਾਨਗਰਾਮ ਇਹ
 ਹਈ, ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਕੋ ਪੂਜੇਗਾ ਪੁਰਖ ਦੇਵ ਸਗਨ ਸਮਝ ਕਰ ਤੂੰਦੇਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੇ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਹੋ ਸੁੰਦਰ,
 ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋ ਸਚਨ ਸਬਦ ਹੈ ਚਿਤ ਮੇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਤਿਰਮ ਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ,
 ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਇਹ ਪੁਰਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪੂਜਨ ਇਕੋ
 ਕਰੋ, ਹੋਰ ਪੂਜਨ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਦੇਖ ਕਰ ਘਨਸਿਆਮ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਸੱਤ ਬਚਨ
 ਕਰਤ ਭਏ, ਪਿਤਾ ਆਯੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਸੁਖ ਭਏ ਤਿਨ ਕੋ ਜੋ ਚਿਤ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਸੁਸਤੀ ਭੀ ਪੂਰਨ ਭਯਾ ਧੰਨ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪੂਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ। ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਪੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤ੍ਰਾਰਹੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੀਝੇ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨੰਨ ਭੀਐ ਹੁਨਸਾ। ੩੦।
 ਆਈ ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਸੱਤ
 ਜੋ ਬੜੀ ਧਰਮਸਾਨੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ ਵੇਰਾਜੀ ਤੇ ਤਪਸੀ ਹੁਏ ਹੈ, ਕੋਟ ਵਾਸੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਿਨ ਜੀ
 ਕਥਾ ਸੁਨੇ, ਹੋ ਸੰਤੋ। ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪਰਮ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
 ਮਨ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਹ ਖਰਚ ਪਰ ਨਾਦ ਕਰਿ ਕੋਈ ਸੋਚਾ ਮੁਲਤਾਨ
 ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਹੁਕਮ ਮੇ ਏਕ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਵਿਰਕਤ ਨ
 ਦਰਸਨ ਹੂਆ, ਇਨ ਕਉ। ਤਬ ਤਿਨ ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਵਿਕਾਇ ਰਸਾ ਅਰ ਪਰਮ ਵੇਰ
 ਆਣ ਉਦੇ ਹੂਆ, ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ ਸਿਤ ਵਤ। ਤਿਨ ਕੋ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਭਾਈ ਕਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਤਬ ਸੇ ਸੁਭਾਵਕ ਪ੍ਰਫੁੱਤੇ ਹਏ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇ ਅੰਗੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਤ ਭਾਈ ਵੇਰਾ
 ਹੈ ਤਿਸ ਨਗਰ ਮੇ। ਐਸੇ ਸਵਲਕਰ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਨ ਮੇ ਵਿਦਾਰ ਕਰਾ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਵਨ ਕੋ
 ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਤਬ ਤਾਤਕਾਲ ਹੁਰ ਪਏ ਸੰਤ ਕੋ ਕਿਛੁ ਨਾ ਕਹਿਆ। ਵੇਰਾਗ ਰਿਦੇ ਮੇ
 ਬੜਾ, ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਕੋ ਸੁਖ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਛੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾ। ਰਲਤੇ ਰਲਤੇ ਰਾਨੀਸ ਕੇਸ ਪਰ ਜਾਇ
 ਸਿਖ ਕੀਆ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਪੀਰਾਸ ਕੇਸ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਤਹਾਂ ਤਬ ਲੇ ਕਰ
 ਹੁਈ ਕੋ ਪੜਦਿਆਂ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਟੋਕਰਿਆਂ ਮੇ ਸੀਸ ਆਪਣੇ ਪਰ ਧਾ ਕਰ ਮਾਰਗ ਉਲੰਘ ਕਰ
 ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਆਪੇ ਆਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਚਰਨਾਂ ਮੇ ਸੋਜ ਪੈ ਕਰ ਪਾਕ ਚਾਲ ਭਈ ਤੇ ਜੀ ਮਾਰਗ ਕਾ ਦਰਨਾ
 ਨਾ ਤਿਆਗਤ ਭਏ, ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਲੀਏ। ਤਹਾਂ ਭੀ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹਏ ਜੋਬਿਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ।
 ਅੰਗੂਰ ਨਾਮਾ ਫਲ ਲਿਆਏ ਦੀਏ ਸੰਤਾਂ ਕੋ। ੧। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ, ਪਹਾੜੀ ਉਪਰ
 ਬੈਠ ਕਰ, ਤਪਸਿਆ ਕਰਤੇ ਸੇ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਆਵੇ। ਹਿਕਨੇ ਕੋ ਤੈ ਕਰ ਕਿਵੇ ਭਜਨ ਸਮੇ ਜੇਸੇ ਰਾਮ ਦਿ
 ਸੰਤ ਦਿਨੀਬਰ ਰੂਪ ਕੀ ਕਾਜਨ ਉਪਰ ਬੈਠ ਕੋ ਕਰਤੇ ਸੇ ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਭੈ ਕਰ। ਸੋਈ ਵਾਦਤਾ ਹਈ
 ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਰ ਪੜੇ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਉਠਾਇ ਕਰ ਦੂਧ ਬੀਝ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਕੇਸ
 ਹਾਥ ਮੇ ਦੀਆ ਭਰ ਕਰ, ਜੋ ਪ੍ਰੀਵੈ ਜੀ। ਤਬ ਹਾਥ ਮੇ ਕਟੋਰਾ ਲੈ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਮਨ ਕੋ
 ਆਨਿਆ ਜੋ ਦੂਧ ਪੀਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਬਰਸੋਕਾ ਤਪ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਥਾਨਿਆਂ ਜੇ ਦੂਧ ਪੀਵੇਗਾ ਤਦ ਕਾਮ ਦੁਖ ਦੇਈਗਾ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਰ ਜਿਰਾਇ ਦੀਆ
 ਤੇ ਪੀਤਾ ਨਾ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੇ ਕਰਾ ਜੀ ਤੇ ਹੁਸੀਂ ਦੁਧ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਤਬ ਹੁਮ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰਤਾ।
 ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਮੈ ਪੀਤਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਅਵਗੁਨ ਕਰਤਾ। ਈਹਾਂ ਜਹਾਂ ਭੋਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ
 ਤਾ ਅਵਗੁਨ ਦੂਧ ਨੇ ਕਹੁ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਪਾਮ ਤਪਸੀ ਵੇਰਾਵੀਤ ਭਜਨਵੀਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ। ੨। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਬਨ ਮੇ ਰਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮਾਰਗ
 ਮੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕੰਠ ਕੀ ਹਸੀ ਜਿਰੀ ਪਈ ਦੇਖੀ; ਦੇਖ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੇ ਅਸਾਰੇ ਤੇ
 ਇਹ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਕਰ ਦੇਵੀਏ, ਜੇ ਇਹ ਉਠਾਇ ਲੇਵੇ ਜਰ
 ਜਾਣ ਕਰ। ਤਾਂ ਏਕ ਖਾਟਕ ਜੇ ਬਨ ਜਾਗ ਬੈਲ ਪਰ ਜੋਨ ਨਦੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬੁਨਾਵਤੇ ਭਏ ਜੇ ਹੇ ਸਾਂਸੀ ਕੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ ਇਸ ਮਾਰਗ ਤਰਫ ਆਇ। ਤਬ ਸੇ ਖਾਟਕ ਕਹਤ
 ਭਯਾ: ਕੇ ਆਖਨਾ ਹੈ ਬਾਨਿਆਂ, ਹਸੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਓਹ ਤਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਹੋਏ ਨੀ ਮੈਨੂੰ
 ਦੇਖਿਆ। ਬਿਗਾਨੀ/ਵਸਤ ਹਰਾਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕਿ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ
 ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਭਏ, ਹੇ ਦੇਵ ਇਹੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਮੈ ਵੇਰਾਵੀ ਹੋਇ ਕਰ ਤੇ ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਭੀ
 ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਗਰੀਬ, ਮੁਸਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਤੀ ਤਿਸਕੀ ਉਹ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜੇ ਮਾਰਗ
 ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਲੰਘਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਜੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਬੜਾ ਬਿਆਤ ਹੈ। ੩। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ
 ਅਪਨੇ ਕੋਠੇ ਬੀਚ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਸੰਤ ਤਬ ਬਾਹਿਰ ਚੂਹੜੇ ਆਏ ਖੜੇ ਭਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ
 ਭਾਈ ਹੁਸੀਂ ਕਵਨ ਹੋ ਖੜੇ ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ, ਅਸੀਂ ਹਲਾਲ ਖੋਰ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ: ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਹਲਾਲ ਖੋਰ ਬਾਹਿਰ ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪ ਉਠ ਕਰ
 ਬਾਹਿਰ ਆਇ ਗਏ ਕੂਟੀਆਂ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਭੀਤਰ ਕਰ ਦੀਆ, ਬਰਖਾ ਸਮੇ। ਐਸੇ ਦੋਨ ਦਿਆਲ ਸੇ। ੪।
 ਕੋਟ ਨਵਰ ਮੈ ਕੋਈ ਪੁਮਾਨ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਕਟਕ ਬਰਨ ਬੈਲਤਾ ਸੀ। ਤਿਸੀ ਮਾਰਗ ਆਪ
 ਰਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਕਸਾਈ ਹੈ ਜੇ ਕਸਾਈਆਂ ਵਾਲਾ
 ਕਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਆਪ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਬਕਰਾ ਝਟਕਾਇ ਕਰ, ਲਗਾ ਬੇਰਨੇ
 ਮਾਸ। ਜਬ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਮਾਰਗ ਸੇ ਸੰਤ ਆਇ ਲੰਘੇ ਜੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ; ਜੇ ਇਹੁ ਕਾਮ ਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਦੂਹਤੇ ਨਹੀਂ ਸੇ, ਇਹ ਕਿਆ। ਜੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏਆ ਆਪ ਦੇ ਮੁਖੇ ਜੇ
 ਕਸਾਈ ਹੋਣ ਦਾ ਬਰਨ ਠਿਕਿਸਆ ਸੀ। ਤਬ ਸੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸਨ ਮੈ ਜੇ ਸੰਤ ਬਰਨ ਸਦਾ
 ਮੰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਹੀ ਜਨਮ ਮੇ ਇਹੀ ਕਾਮ ਕਰੈ ਜੇ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਨਾ ਪਾਵਨਾ ਪਵੇ, ਕਿਵੇ
 ਮੁਝ ਕੋ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ; ਤੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਪੀਰ ਹੋਦਕ ਹੈ ਜੇ ਪੀਤਾ ਵਾਲੀਆਂ
 ਬਾਰਤਾਂ ਕਰਤਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਜੇ ਐਸੇ ਧਾਪਲ ਉਤਮ ਪੁਮਾਨੋ ਮੈ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਪੀਰ
 ਹੋਦਕਭਯੋ। ਸੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੂਆ ਸੰਤ ਬਰਨ ਸੇ। ਸੇ ਕਾਮ ਨਾਤ ਕਰ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਮੇ ਲਾ ਰਹੇ।
 ਤੇ ਬਰਨ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਸੰਤ ਹੋਣੇ ਨਾਹਾ, ਜੇ ਕਰੇ। ੫। ਇਸਤੀ ਤੇ ਬਾਲਕ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਨਹੀਂ ਜਨ ਕਰਦੇ ਪੀਛਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ ਇਸ ਸੇਵਕ ਇਨ ਕਾ ਕੂਸਤੀ, ਜੇ ਹਾਰਜਾ ਜਹਿਤ

ਅਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੀ ਤਿਆ ਕੀ ਚਲਤੀ ਬੇਰ ਪਾਵੇ ਕੀ ਝਾਂਝੇ ਮੇ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪੈ ਗਈ, ਭਾੀ ਜੀ ਕੀ। ਜਬ ਜਬ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੋਵੇ ਤਬ ਤਬ ਮੇ ਵਾਪ ਚਿਹਨ ਝਾਂਝੇ ਸਹਤ
 ਆਵੇ ਆਨ ਪਛੋਵੇ, ਤਿਹ ਕੇ ਚਿਤਵਨੇ ਕਰਿ, ਸੰਤ ਕੇ। ਤਾ ਚੈਵਹਿ ਪੂਰੇ, ਖੁਸ਼ਾਹੇ ਕਰੇ, ਜੇ ਹਾਇ
 ਹਾਇ ਮੇ ਮਸਰਿਆ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਹੀਂ ਰੋਤੀ, ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੇ ਚਿਤਵਣਾ ਤਿਆਰ
 ਕਰ। ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀ ਖਾਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਸ ਇਸਤਰੀ, ਜਿਹ ਆਈ ਹੀ ਮਨ
 ਜਿਨ ਕੇ ਕਾਨੇ ਕਿਠ ਹੋਏ ਹੈ, ਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਇਹ ਖਾਹਤਾ ਉਲਟਾ ਉਪਰਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਵ।
 ਜਿਨ ਕੇ ਇਕ ਚਿਹਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਰੁਚ ਬਿਨਾ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੜਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਧਿਆਨ
 ਜੇ ਕਰ ਨਾ ਲਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇ। ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਕਰ ਤਿਆ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਮੁਖ ਚਿਹਨ ਕੇ ਦਰਸਤੇ ਹੈ।
 ਸਾਧ ਹੋ ਕਰ ਸੇ ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਜੇ ਆਸਾਏ ਮਨ ਤੇ ਸਰੂਪ ਮੇ ਜੁੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈ, ਸੇ ਝੂਠ ਹੈ।
 ਬਾਰਤਾ। ਜੇ ਕਰ ਦੁੰਦੇ ਕੇ ਧੌਲ ਸਮ ਜਗਤਿ ਜਿਸ ਕੇ ਰਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ, ਕਿਆ ਝੂਠਾ ਸਮਝਿਆ ਹੈ।
 ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਧਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਤਮਾ ਤੇ ਇਤਰ
 ਨਾ ਰਸ ਬੁਧੀ ਫੁਰੀ ਨਾ ਬਿਧਾਇਮਾਨ ਹੁਆ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਮੇ। ਜੈਸੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਕੇ ਬਾਜਾਰ ਮੇ ਇਕ
 ਰਾਮ ਜਨੀ ਚਲੀ ਆਵਦੀ ਸੀ, ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ। ਤਬ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਨ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ
 ਕਏ: ਦੇਖੋ ਇਹੁ ਕੇਸਾ ਫੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਰੂਪ ਹਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਆਤਮਾ
 ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਆਸੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖੇ ਜਗਿਆਸੂ, ਜਿਸ ਕਰ ਆਪਣਾ ਭਨਾ ਹੋਵੇ।
 ੬। ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਦੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕਈ ਇਕ ਮਾਹਤ ਮੇ ਕਿਸੀ ਕਾਂਤਾ ਮੇ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹਲੀ ਗਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਅਸੇ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ
 ਨੇਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੇ ਅਮਾਨ ਜਬ ਜਬ ਮੇਨੂੰ ਚਗੰਨੀ ਤਬ ਮੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨੈ ਨੇਵਾਂਗਾ। ਤਬ
 ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇ ਨੇਤ੍ਰ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਆਦ ਹੋ ਗਏ। ਜਬ ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਤਬ ਕਹਤ
 ਕਏ: ਹੋ ਸਤਿ ਨਾਮੁ। ਅਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨ ਦੇ ਹੋ ਜੇ ਮੇ ਆਪ ਪਾਸ ਧਰੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਤੇ
 ਅਬ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੋਰ ਕੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜਬ ਐਸੇ ਕਰਾ ਤਬ ਤਾਤਕਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਏ
 ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਭਾਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਖਿੜੇ ਤਬਾ ਖਿਰ ਆਏ। ੭। ਕਹੂੰ ਹੁੰਘੇ ਜਨ ਮੇ ਸਭਾਨ ਲੀ
 ਕਰਨੇ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਰਾ ਜੀ ਇਥੇ ਪਤੀਕ ਖਨਾ ਭਮਕਾ ਹੋਵਦੇ ਹੈ। ਤਬ
 ਸੰਤ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤ ਕਏ ਆਸਾ ਭੀ ਖਲਕਾ ਹੀ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪਵਿਤਰ ਚਰਿ ਨਾਮ ਕਰ
 ਹੋਵਣਾ ਹੈ। ੮। ਇਨ ਕੇ ਜੇਠੇ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੇ ਮਹੀ ਜਨਮ ਤੇ ਬਾਹੀ
 ਕਾ ਭਾਮ ਸੀਖਤੇ ਕਏ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੇਤ ਲੀਏ, ਜੇ ਮੇਰਨਤ ਕਰ ਖਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਨ ਖਾਵਨੀ,
 ਪੜੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਤੇ ਮਾਰਗ ਪੇ ਅੰਤ ਬੰਨ ਕਾ ਹੀ ਪਾਖ ਵਿਘਨ ਹੈ, ਗਿਰਤ ਅਸਰਮ ਮੇ
 ਹੈ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਭੀ। ਤਬ ਕੋਈ ਸਵਧੀ ਇਨ ਕਾ ਮਤ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਿਖ
 ਖਰਚ ਪਤ ਕਰ ਕਰ ਕਿਸੀ ਦੂਰੇ ਨਗਰੇ ਇਨਕੇ ਕਾਲ ਦੇਵਣੇ ਆਵਤਾ ਸੀ। ਮਾਰਗ ਮੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਸਾ
 ਜੇ ਆਇਆ, ਤਬ ਉਤਰ ਕਰ ਪਿਸਾਬ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ, ਖਰਚ ਰਾਧ ਸੇ ਬਾਧ ਕਾ। ਤਬ ਖਰਚ ਤੇ ਪਾਇ ਕਰ

ਜੇ ਦੋਹੀ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਕੰਢਰਾਂ ਸੇ ਇਸ ਕਰ ਅੰਗ ਰੂਪ ਹੋ ਰਾਏ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭਯਾ। ਤਬ ਭਾਈ
ਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਇ ਕਰ ਕਰਤ ਹਏ : ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਭਾਣ ਦੇਣੇ ਆਇਆ ਸੀ।
ਦੋਹੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ਕਾ ਜਾਤ ਮੇ ਜੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਆਵਤਾ ਹੋ ਤਿਸ ਕੀ ਯੋਸੀ। ਦੁਹਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ
ਹੁਣ ਉਠ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ। ਤਬ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ ਉਠ ਧੰਨਾ ਤੇ
ਰਹਨੀ ਨਾਮਾ। ਐਸੇ ਸਾਮ੍ਹਣ ਹੋਏ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ। ੩। ਏਕ ਸਮੇ ਆਮੋਕੇ,
ਕਿਆ ਜੁਧ ਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਦੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਲਗਤ ਆਂ ਭਾਈਆਂ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਉ। ਜਬ ਤੀਸਰੀ
ਵਾਰ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਦੁਖਮਨ ਮਾਰਨ ਲਗਾ ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਧਨ ਅਸਾਂ ਦੇ ਹੀ ਵਾਰਾਂ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਦੇਣੀਆਂ ਸੀ
ਜੇ ਇਸੀ ਕਰ ਇਥੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਬ ਸਰੀਰ ਛੁਟੇਗਾ। ਤਬ ਦੇਹ ਛੁਟ ਗਿਆ ਨਿਥਾਣਾ ਰੂਪ ਹੁਏ। ਤਿਨ
ਕਾ ਪੀਛੇ ਪਲੰਘ ਸਾ ਤਹਾਂ ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ : ਹੇ ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੇ ਕਰ ਪੀਛੇ
ਏ ਮੇ ਸਕਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਤਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ। ਜੇ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਦੂਰ ਹੁਆ ਦੁਖ। ਕਰਾ ਭਾਈ
ਦਰਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਕਲ ਸਿੰਘ ਬਾ, ਹੋਟ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਿੰਘ ਨੇਤ੍ਰ; ਤਿਨਾ ਨੇ ਜਾਨਿਆਂ ਜੇ ਇਹ
ਕੁਝ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੇ ਘਰ ਆਗੇਧੀ ਸੀ, ਏਕ ਮਾਧੀ, ਏਕ ਆਪ ਸੇ। ਤੇ ਭਾਈ ਦਰਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
ਨਿਵ ਨਾਮ ਬੀਚ ਨਾਗੀ ਰਹੇ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਖਿਆਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ।
ਨਿਗਰਾ ਤੇ ਭੂਖਾ ਜਾਣ ਕੇ ਉਠ ਲੋਕੋ ਨੇ ਕਹਾ : ਹੇ ਭਾਈ ਦਰਲ ਸਿੰਘ, ਤੂੰ ਸਾਡੀਆਂ
ਖਬਰਾਂ ਚਰਾਇਆ ਕਰਿ, ਤੇ ਵਾਗੀ ਨਾਲੇ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਆ ਕਰ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਸੱਤ
ਧਰਨ ਜੀ। ਤਬ ਨੀ ਚਰਾਵਨ ਖਬਰਾਂ । ਸੇ ਕੇਸੇ ਆਪ ਤਾਂ ਬਿਛ ਕੇ ਨੀਚੇ ਬੈਠ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਿਹ
ਤੇ ਖਬਰਾਂ ਆਪੇ ਪੜੀਆਂ ਚੁਕਨ। ਪੁਨਾ ਸੰਝ ਸਮੇ ਜਾਣ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋ ਕਰ ਘਰੇ ਘਰੀ
ਚਲੀਆਂ ਜਾਵਣ, ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ। ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਸਿਧੋ ਕੇ ਘਰ ਭੋਜਨ ਭੁੰਚਤੇ ਰਹੇ ਭਾਣ,
ਜੀ ਪੁਨਾ ਬਨ ਮੇ ਹੀ ਰਾਤ ਭੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇ। ਤਬ ਰਾਤ ਕਉ ਭੂਖੇ ਸਮਝ ਕਰ ਧੁਰ
ਦਰਬਾਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂ ਉਤਤੀਆਂ ਭਈਆਂ, ਉਪਰ ਕੜ ਹਿਪੋਸਾਦਿ ਸੇ ਛੱਕ ਕਰ ਪਰਮ ਸਵਾਦੀਕ
ਭੋਜਨ ਪੁਨਾ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ ਭਏ। ਜੇਸੇ ਅਧਮ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ। ਜੇਸੇ ਭਗਤ ਮਾਲ ਮੇ
ਯੋ ਭਿਰਾਰ ਮੇ ਸੇ ਏਕ ਬਨ ਮੇ ਗਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਹਨੂ ਧਨ ਲਿਆਇ ਦੇਵੇ ਭੋਜਨ ਤਬਾ ਭਾਈ ਭੀ ਨਾ
ਦਿਨੇ ਜਾਇ ਨਗਰ ਮੇ ਨ ਰਾਤ ਕਉ। ਰੋਜ਼ ਹੀ ਭੋਜਨ ਉਤਰਿਆ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਲੀਏ, ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ
ਮਗਜੀ ਕਰ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੇ ਨਗਰਵਾਸੀ ਜੇ ਧਰਮਸਾਣ ਮੇ ਇਕਤ੍ਰ ਭਏ, ਕਿਸੀ ਸਬਬ, ਤਬ
ਘੁਤੇ ਭਏ ਜੇ ਭਾਈ ਦਰਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਾਂ ਤੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਤ ਭਯਾ ਸੇ ਕੋਤੇ ਦਿਨ ਹੁਏ ਹੈ
ਮੇਰੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ; ਉਹ ਕਰਤ ਭਯਾ, ਮੇਰੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਭੋਜਨ, ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ। ਤੇ
ਘਰਾਂ ਤਿਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਾਸ ਚਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਕੋਤ ਮੇ ਆਇ ਜਾਏ। ਸੇ ਐਸੇ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੇ ਭਾਈ
ਦਰਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਚਰਾਵਤਾ ਹੈ ਸੇ ਆਪਸ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇਤਾ ਉਸ ਨੇ
ਗੋਨ ਪਾਇਆ ਨਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ, ਜੇ ਕਿਸੀ ਪੁਸ਼ਟਮਾਨ ਕਾ ਭੋਜਨ ਪਾਤਾ ਹੈ, ਕਿਧੇ।
ਜੇ ਸਭੀ ਯਮਨੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ਸੇ। ਤਬ ਕੋਈ ਇਕ ਐਰ ਖਬਰਾਂ ਕੇ

ਹਰਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਇਹ ਸਾਤ ਕਉ ਭੀ ਘਰਿਹ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ
 ਜੋ ਭੋਜਨ ਕਰਾ ਜੇਵਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਛਿਪ ਕਰ ਤਿਨ ਤੇ ਦੂਰ ਬੈਠ ਰਹਾ ਜੋ ਮਤ
 ਕੋਈ ਮੁਸਨਮਾਨ ਛਿਪ ਕਰ ਦੇ ਆਵਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਾਤ ਕਉ ਏਦਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਪਰ ਜੋ ਉਤਰੈ
 ਜਿਨ ਕੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਤਬ ਖਰਮ ਚਰਦ ਨੇ, ਚਾਰ ਰੋਟੀ ਜਾਨਕਰ ਸਮਝਿਆ ਜੋ
 ਈਹਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਸੇਵਰ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ। ਚਾਰ ਰੋਟੀਆਂ ਜਾਂ ਤੇ ਆਇਆ।
 ਤਬ ਚੂੜੇ ਏਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਆਓ ਪ੍ਰਸੇਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭੋਜਨ ਪਾਉ। ਜੋ ਸੁਠ ਕਰ
 ਜਬ ਆਇ ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਵ ਨਾ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ
 ਹਥੀ ਜੋ ਕਰਾ ਜੋ ਇਹ ਬਾਹੁਤਕੀ ਵਾਹਤਾ ਤੁਹਾਂ ਨਾਹ ਮੇ ਨ ਜਣਾਵਣੀ ਪਰ ਜੋ ਕਰ ਦੇਤਾ ਭਯਾ ।
 ਤਬ ਇਹ ਬਾਹੁਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਭਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਸੇਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸਭੀ ਜੇਵਰਾ ਹੈ ਕਰ ਜੇਵਾ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ੧ । ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਸਮਝ
 ਕਰ ਚਰਿਆਉ ਮਾਰ ਸਨਾਨ ਕੇ ਜਾਏ ਸੇ, ਭਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਰਾਤ ਕਉ
 ਇਨ ਕੀ ਮਾਤਾ ਮਿਤ ਭਈ। ਤਬ ਆਪ ਸਨਾਨ ਭੇਲੇ ਜਾਏ ਸੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਮਾਤਾ ਕੀ ਹੁਰੇ ਮੇ ਈਡ
 ਸਾਧਕਰ ਨਦੀ ਮੇ ਓਟ ਜਾਇ ਸਰੀ, ਰਾਤੇ ਰਾਤ। ਇਨ ਸੇ ਕਾਠੀਆਂ ਅਕਠੀਆਂ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਹ ਕੇ
 ਜਲਾਇ ਦੀਆ। ਜੋ ਅਵਰ ਖੋਲ ਲਿਆ ਕੇ ਕਾਬਨੂੰ ਦੇਣੀ ਹੈ। ੨ । ਬਹੁਤ ਠੋਕ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਭਾਈ
 ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜੋ ਨੀਚ ਜਨ ਜੋ ਮਲੇਨ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਚੋਰਟ ਕਰੇ। ਤਬ ਰਾਤ ਕਉ ਜਹਾਂ
 ਸੋਇ ਪੜੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਤਹਾਂ ਸੇ ਏਕ ਭਰਨਾ ਹੈ ਸੀ ਤਿਸ ਬੀਚ ਸੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਵੇ ਭਏ
 ਭਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਭਰਵ ਜੋਨੀਆਂ ਸੀਰ ਆਇ ਪਾਇ ਕਰ। ਤਬ ਸੇ ਰੋਨੀਆਂ ਹਥਟਾ ਹੋਇ ਕਰ
 ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਆਰ ਪੜੇ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਖੇਦ ਨਿਰਨ ਨਾ ਹੂਆ ਜਿਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਈ
 ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਹਤਾ। ੩ । ਤਬ ਮਲੇਨ ਨੀਚ ਅਟਕ ਨਦੀ ਮੇ ਈਡ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰ ਹੁਟ ਆਵਰੇ ਭਏ
 ਏਹ ਕਿਆ ਏਹਣ ਜੋ ਭਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਭਾਂ ਬਯੋਮ ਸਾਲ ਮੇ ਏਨਾ ਦੇ। ਯੇਸੇ ਯੇਸੇ ਪਤੋਆਵੇ ਦੇਖ
 ਦੇਖ ਕਰ ਨੀਚ ਮਲੇਨ ਕਾ ਫਿਰਾ ਨਹਮ ਨ ਹੂਆ ਜਾਂ ਤੇ ਪਥਰ ਤੇ ਭੀ ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੈ। ੪ ।
 ਕੋਟ ਰੂਪ ਮੇ ਸੀਤ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਨਦੀ ਤੇ ਜੋ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਪਵੈ ਤਬ ਠੋਕ ਕਰਤ ਭਏ: ਦੇ ਭਾਈ ਟਹਿਲ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੇਨ ਦੂਰ ਹੀ ਯੇਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਪੁਰੀ ਕੀ ਕਰਤ ਤਬ ਟਟੀ ਨਾਇ ਕਰ ਜਨ ਕਾ
 ਬੰਨਾ, ਸੁਆਟਾ ਭੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤੇ, ਸੇ ਨਿਕਟ ਨਗਰ ਕੇ ਨਿਕਾਸ ਦੀਆ। ਯੇਸੇ ਸਕਤਵੀਤ ਜੇ।
 ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਚਾਰ ਸਾਦੇ ਕੇ ਈਡ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ
 ਪਰੋਖੀ ਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਲਾਵਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਤ ਭਾਨ ਸਨਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਸ ਨਗਰ ਮੇ ਸਿਰਦਾਰ ਨੇ
 ਆਗਾ ਚਿਵਾਇਆ ਜੋ ਈਹਾਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਸਜਾਇ ਕਰ ਆਇਨ ਨਾ ਕੇਰ, ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਸਜਾਇ
 ਪਾਏਗਾ। ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਭੀ ਕਉ ਕਰਤ, ਜੋ ਭਰ ਹੈ, ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਰਹਤ, ਜੋ
 ਹੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਇਹੁ ਰੋਜਵਤ ਨਹੀ ਜੋਰੀ ਵਾਜਾਇ ਕਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਾਂਤਨ ਕਰਏ,
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਕਤ, ਕਿਵ ਖਬਰ ਨਹੀ ਜੋ ਸਿਰਦਾਰ ਕਿਆ ਆਤ ਹੈ, ਹੂਮ ਆਸ। ਇਕ ਨਿਵ ਨਾਮ
 ਜੀ ਮੇ ਮਗਨ ਹੈ ਦੂਜੇ ਨਿਵ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਮਿਣਹਿ ਤਿਨ ਕਰ ਜੀ ਪ੍ਰੀਨ ਹੈ। ਜੋ ਨੀਚ
 ਹੁਨ ਕਰ ਦੁਸਟ ਆਲੁਮਾ ਮਾਰਦਾਰ ਤਹਾਂ ਆਵਰ ਲਯਾ, ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਪ੍ਰਮਾਣ ਮੰਗਣ ਦੇ ਕਰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਉਨ ਮੀਲਤ ਜੇਸੇ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ
 ਆਸੇ ਜੇ ਏਕ ਹਾਮਾ ਸੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਕੇ, ਤਤ ਕੇ ਸੀਸ ਕਰ, ਫੁਜਾ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਚੁਾਟ ਨੈ ਜਬ,
 ਤਬ ਸੰਤ ਕਾ ਹਾਥ ਫੁਜਾ ਹਾਮੇ ਮੇ ਨ ਪੜਾ, ਤੇ ਕੀਥੀ ਪਰ ਪੜਾ, ਤਬ ਨੇੜੇ ਪੈਨੁ ਕਰ ਕਿਆ ਦੋਹੈ ਜੇ ਉ
 ਫੁਜਾ ਉਪਰ ਦੀ ਖੜੀ ਰਹੀ ਕਾਨਵਰ ਹੋਇ ਤਰ ਨੀਚੇ ਨ-ਉਤਰੇ ਕਰ ਜਤਨ ਰਹਾ ਸੇ ਮਲੇਵ ਨੀਚਾਮ।
 ਤਬ ਤਿਸ ਫੁਰਤਮਾ ਕਾ ਜੇ ਪਾਪ ਕੇ ਸੋਧੀ ਸੰਤ ਨਾਨਾ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਅਬ ਤੂੰ ਭੈਣ
 ਜੇ ਆਮ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ। ਮਾਰ ਕੁਣ ਧੀ ਤੇ ਆਮ ਫੂੰ। ਸੰਤ ਰਸਨ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਵਰਜਤੀ ਜੀ
 ਇਹੀ ਕਥਨ ਸਾਚ ਹੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਸੰਤ ਜੇ ਕੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਧੀਆਂ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਵਤ ਹੈ, ਜਗਤ ਜੀਵੀ ਕੇ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹੈ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਾ। ਜੇ ਦੇਰ ਅ ਮਾਨੀ ਜਵਾਈਓ ਵਤ ਨ ਪੂਜੇ ਸੰਤਾਂ ਕਉ
 ਜੇ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਦੋਨੋ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖਾਂ ਬੀ ਸੇ ਨੀਚ ਫਿਜਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਨੀਚ ਮਲੇਵ ਪਾਪੀ ਸੰਤਾਂ
 ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਿਹ ਕਰ ਆਪਣੀ ਭੂਨ ਪਿਆ ਕਰਾਵਤ ਭਯਾ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਨਿਤ ਮੰਨੇ ਕੇ ਗੀਤ ਪੜੇ
 ਰਾਇਨ ਹੋਵੇ। ਦੁਆਣੇ ਕੇ ਸੁਖ ਕਾਨਧ ਲਾਇ ਕਰ। ੧ । ਭੋਜਨ ਸਮੇ ਕੋਈ ਕਿਸਤੀ ਸਿਖ ਆਇ ਕਰ
 ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸਿਖ ਭੀ ਪੁਰਾਇ ਪਾਵਟ ਨੀਏ, ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਏਕ ਅਤੀਤ ਕੇ ਭੋਜਤ ਭਏ। ਤਬ ਜੇ ਅਤੀਤ ਜੇਤਾ ਭੋਜਨ ਉਨ ਕੇ ਪੱਕਾ ਥਾ ਸੇ ਸਭੇ ਭੋਜਨਕਰ
 ਉਨੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ। ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰ ਕਹਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਬਿਹਗਮ ਸਾਹਿਬ ਕੇ। ਜੇ
 ਭਾਈ ਬੀਨ ਸੰਤਾਂ ਸੰਨੀ ਅਲਪ ਅਵਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹਰਤਾ ਹੈ। ਨਿਹਰਾ ਮਲ ਆਦਰ ਵਿਕਾਰ ਘੱਟ ਹੋਤੇ ਹੈ :
 ਭੋਜਨ-ਕਾ ਅਲੰਦ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਤੋਖ ਦੇਖ ਕਰ ਲੋਕੋ ਕਉ ਭੀ ਪਤਮ ਪ੍ਰਸਤਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਕੀ ਸਰਥਾ ਕਰ। ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਗੁਣ ਹੋਤੇ ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਨੋਕ ਮੇ, ਸੰਜਮ ਕੇ ਅਵਾਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ
 ਰਹਾਸ ਸਮ ਉਦਰ ਤਰ ਲੀਆ ਤਬ ਉਹ, ਭੋਜਨ ਹੀ ਨਰਲਾਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਧ ਮਸਤਕ ਟੈਕਤ ਭਯਾ
 ਸਿੰਘ ਆਯੋ। ਅਰ ਸੰਤਾਂ ਜੀ ਵਹੀ ਪਾਰਤ ਭਯਾ। ੨ । ਕੋਈ ਜਿਗਤੀ ਅਵਰ ਨਕਰਵਾਹੀ
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮੇਨ ਕਰਾਵਤਾ ਭਯਾ ਆਪਣੇ ਨਕੇਤ ਮੇ ਪਵਤਤਾ ਅਰ ਪੜਕਾ ਯੋਸਤੀ ਪੂਰਬਕ ਭੋਜ ਕਰ। ਜਬ
 ਸੰਗਤ ਸਹਤ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਆਵਟੇ ਆਆ ਤਬ ਜੇ ਗਿਰਹੀ, ਕੀ ਘਰਨੀ, ਕਹਤ ਭਈ ਇਹੁ
 ਭੀ ਧਾੜ ਆਈ ਹੈ। ਜਬ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੀਤਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੇ ਭਾਈ
 ਸਿਖੇ, ਰਾਤ ਈਹਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਰਾਤ ਨੇ ਈਹਾਂ ਧਾੜ ਆਵਤੀ ਹੈ ਸਿਖੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਮੁਜਬ ਜੇਹੁਨ
 ਚਲੇ ਗਏ ਸੇ ਏਰ ਰਹੇ ਕਸਟ ਤੇ ਜੇ ਸੰਤ ਬਚਨ ਨੇ ਨਾ ਮਾਨਤ ਭਏ ਸੇ ਧਾੜਕੇ ਆਵਣੇ ਕਰ ਲੁਟੇ ਕੁਟੇ
 ਕਏ। ੩ । ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਘ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਨਗਰ ਜਾਤੇ ਜੇ ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਠਾ ਸਾਧ ਆਇ ਮਿਲਾਪ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਜਬ ਤੁਰਣੇ ਲਾਗੇ ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸਿੰਘ ਤਬ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਗਾਹੁਰ ਜੀ ਇਸ ਦਿਨ ਗੁਸੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੇ ਨਾ
 ਮਾਨਤ ਭਏ। ਜਬ ਤੁਰੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਤਬ ਬਰਮਾ ਭੀ ਉਪਨੇ ਸਹਤ ਹੋਈ, ਤਿਸ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਕਸਟ ਪਾਇਆ।
 ਸਭ ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਗਏ ਤਬ ਜੇ ਅਪਰਾ ਭਾਰੀ ਤਾਹੂ ਚਲੇ ਤੀਬਰ ਬੋਭ ਸਿਓ ਜਿਸ ਮੇ ਦੰਤੀ ਰਸਤੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਜੀ ਬਹਿ ਜਾਇ ਜੇ ਬੀਰ ਆਵੇ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਤ ਆਇ ਬਡੇ ਖੇਦ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਆਯੋ। ਤੁਨ

ਕਰਾਵਣੇ ਬਰਨ ਨਾ ਮਾਨਣੇ ਕੀ। ਰਾਤ ਰਹਿ ਕਹ ਫੇਰ ਹੁਖ ਸਾਧ ਰਠੇ ਗਏ। ਭਾਖ
 ਆ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰਧ ਹੋਈ ਪਾਏ ਬੇ, ਦੇ ਪਾਪੇ ਅਰਧ ਆਰਧ । ਐਸੇ ਸੰਜਮੀ ਸੇ ਪ੍ਰਮ ਸੋਗੀਸਵਰ
 ਕਲਾਨਦ ਮੇ ਮਗਨ ਰਹਿਣਾ। ਇਹੁ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਾਖ ਚੁੰਚੀ ਪਤ੍ਰ ਨਿਅੰਤਿ ਭਾਈ ਰਹਿ ਦਿਆਲ ਜੋ
 ਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੈ ਜਗਾਸੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕੇ ਸੋਗ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰੀਏ। ਬੋਹੀ ਸੀ ਤਿਸ ਦੇਸ ਕੇ
 ਵਿਸਾਖੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹੁਪਸਾਰ ਵਸੀ ਸੁਖ ਰਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਿ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪੁਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਬਡੀ ਧਰਮਜਾਲਾ ਮੇ ਰਹੀ ਰਹਿ ਦਿਆਲ ਜੀ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਸੇ ਸਹੀ
 ਜਿਨ ਪਰ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਭਯਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਪਰ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਇਹੁ ਲਖਨ
 ਅਉਤੇ, ਹੈ। ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮਾਨ ਅਰ ਸੰਪਦਾ, ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਸਨ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹੁ
 ਹੈ ਹਰਿ: ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਹੋਰੁ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀ ਭਾਜਤਾ। ਸੇ ਇਨਕੀ ਐਸੀ ਦਿਸਾ ਭਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ।
 ਪ੍ਰਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕਥਾ ਤੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਸੀ ਭਾਈ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਜੀ। ਜਹ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੀ
 ਭਈ ਤਬ ਸੋਈ ਬਰਨ ਸੁਨਾਵਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੇ। ਜਿਸ ਕਰ ਹਮਰੀ ਤਰਫ ਹੀ ਨਾ ਆਵੇ ਤੇ
 ਆਗੋਈ। ਜਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨ ਆਵੇ ਤਬ ਐਸੇ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਪਨੇ ਭਰਤਾ ਕੇ
 ਹੁਕਮ ਕਰ ਕਿਉ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਕਟ ਜਾਤੀ ਹੈ; ਭਾਵੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ, ਸੇ ਪਾਪੀ ਹੈ ਨਰਕ ਕਉ ਜਾਣੇਗੀ,
 ਆ ਕਰ। ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇਨ ਬੇਨ ਬੇਨ ਨਾ ਮਿਲਾਵਰ ਐਸੇ ਸਡੀ ਦੂਰਭਏ। ਵੇਰਾਈਆਂ
 ਆ ਗੇਸ ਗੋਦਰੀ ਵ ਕਮਲੀ ਦੁਪਰ ਰਿਦੇ ਸੋਕ ਭਜਨ ਤੇ ਸਤ ਸੰਤ ਮੇ ਰਹਿਣੇ ਕੀ, ਜਹਾਂ ਅਖੰਡ ਕਾਂਟਰਨ
 ਕੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਿਉ ਜੋ ਮਨ ਆਦਰ ਸਤੁ ਭੂਹਾਂ ਹੀ ਵਾਸੀਕਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਨ ਧਾ ਨਹੀ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ
 ਭੇ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਆਪੁ ਸੰਗ ਹਮ ਕੀਰਤਨ ਗਾਈਐ। ਇਹੁ ਅੰਬਾਨ ਗੁਰੂ
 ਪਾਈਐ"। ਸੇ ਐਸਾ ਅੰਬਾਨ ਸ੍ਰੀ ਹੁਪਸਾਰ ਭੀ ਹੈ ਆਜ ਤੇ। ਐਸੇ ਵੀ ਆਰ ਕਰ ਵੇਰਾਜ ਰੂਪ
 ਸਾਹਿਬਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਤੇ ਸੇ ਕੋਏ । "ਜਿਹ ਰਿਖਿਆ ਸਰਨੀ ਤਜੀ ਜੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗਾ"। ਸੇ
 ਭਈ ਰਹਿ ਦਿਆਲ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਵਸਥਾ ਭਇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਭਏ।
 ਆ ਕੀਰਤਨ ਸਰਵਣ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਹੁਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ
 ਆ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਆਦਰ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾ। ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਵ ਨੇ ਭੁਨੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕਾ ਸਤ ਸਕਾਨੇ ਪਰ ਆਦਰ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤਾ ਸਰਵਣ ਕਰੇ ਭਾਈ ਤੇ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗੀਤ ਸਭਾ ਮੇ ਐਸੇ
 ਭੇ ਪਾਵੇ ਮਾਨੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੈਨੇ ਹੈ। ਸੀਮੇ ਪਰ ਦਲਖਦਾਸ ਟੋਪੀ ਉਪਰ ਤਿਸ ਕੇ ਸੇਵੀ
 ਕਰ ਕਰੀਤੀ ਮੁਖ ਕੀ ਜਤ ਸਤ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਗੰਭੀਰ ਗੀਤ ਉਦਰ ਕੀ ਦਾਗੁ ਰਨ ਬੋਲਨਾ ਸੁੰਦਰ,
 ਆਇਨ ਲਾਇ ਬੋਲਨਾ, ਸਤਾ ਗੀਤ । ਐਸੇ ਸਹੋਤੇ ਲੋਕ ਹੋਤੇ ਸੇ, ਜਹਾ ਬੀਰ, ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਆਏ
 ਸੇ ਬੰਦ ਆਏ ਸਤ ਸਜਨਾ ਬੀਰ। ਆਦਰ ਵਾਰ ਮਿਥਾ ਸੁਪਾ ਪਾਠ ਕਰ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇ ਨਿਵਲੀਣ
 ਜਾਵਨਾ। ਪੁਨਾ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਫਰੋ ਹਾਰ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਕੇ ਅਰਾਧ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਦੁਆਦਸੀ ਤੀ
 ਕਲ ਬਿਸਨ ਨਹਜ ਪੇਗਜ ਤਖ ਭੇਜ ਆਦੀ ਅਰਾਧ ਕਰਨੇ, ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਤੇ । ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਤੇ
 ਭਾ ਕੀ ਭਾਗਜਾ ਸੰਤ ਚਰਨਾ ਮੇ ਹੋਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਮ ਨਿਰਧਨ ਸੇ ਇਹੁ। ਸੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ

ਕਿ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਕੁਰਮ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਵਤੋਂ ਦੇ ਦਿਖਤੀ। ਤਾਈ ਹਰਿਦਿਆਲ ਕੇ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭਈ ਜੇਠੇ ਜੋ, ਜੋ ਮਨਹਨ ਤਿਆ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਹੇ ਕੁਝ ਕੀ। ਜੇਨ ਸਾਧ ਭਾਜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ ਕਰੀ
 ਭੀ ਤੇ ਭੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਪੁਛਨਾ ਜੋ ਆਪ ਕਰੇ ਸੇ ਕਰੀ। ਜੋ ਕਰੀ ਪ੍ਰਸਿਤਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੰਤ ਜੀ ਜੋ
 ਭਈ ਮੁਜੀ ਹੋਵੇ ਸੇ ਰਾਜੀ ਕਰੇ, ਆਜ ਤੇ ਦਿਨ ਤੇ ਅਸਾਭੀ ਮਰਜੀ ਨਹੀ, ਹੈ ਭਾਈ, ਜੋ ਦਾਤਾ
 ਭੀ ਕਰੇ ਜੀ ਆਪ ਤੀ ਮਰਜੀ, ਸੰਤ ਕਰੇ ਤੇਹੀ ਮਰ ਜੀ। ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਿਨਾ ਅਸਾਭੀ ਮਰਜੀ ਕੀ ਤੇਹੀ
 ਰਾਜੀ ਫਿਰ ਗੋਲੀ ਹੋਈ ਕਿਧੋ। ਤਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਇਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਿਹ ਪਦਾਰਥ ਕਰ।
 ਆਇਓ ਜਾਏ। ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਪੁਨਾ ਤੇ ਰਿਸ ਕੀ ਘਰਨੀ ਭੀ ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਤੀ ਅਮਦਨ ਬੰਦ ਹੁਈ
 ਕਰ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਇਸ ਸਦੀਰ ਕੇ ਚਲਾਏ ਨਾ ਸਮਾਂ ਨਿਰਫ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਇਹ
 ਕਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਉਚਾਲਾ ਕਰ ਚਲੀਏ। 1. ਏਸੇ ਤਾਈ ਹਰਿਦਿਆਲ ਜੀ ਪਿੰਡ ਭਟੀਆ
 ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਤਬ ਫੈਟਬਨ ਭਾਈ ਕੁਰਮ ਸਿੰਘ ਕੁਰਮ ਸਦੀ ਆਇਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਦੁਸਟ ਤੁਕਤੀ
 ਜੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਸਣ ਨਾ ਅਵਰਾਜ ਨਾਹੀ ਰਹੀ, ਜੋ ਸੰਤ ਜੀ। ਜੰਗ ਨਾਹੀ ਤੇ ਫੌਜ ਤੀ ਮੇਰੀ
 ਭਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਪੈਰੀ ਪੜਦੇ ਸੇ ਏਠੇ ਭੀਤਰ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਵੇਤਾਇ ਨੀਆ ਤੇ ਕਹਾ ਬੈਠਾ
 ਵਹਿਗੁਰੂ, ਵਹਿਗੁਰੂ, ਵਹਿਗੁਰੂ ਜਪ, ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਏਤਨੇ ਕੁ ਕੁਰਮ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ਦੇਵੇ ਆਏ
 ਪਾਰ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਰਮਾਰਾ ਦੁਆਮਨ ਕਰਾਂ ਦੁਕਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ
 ਗੀਤ ਦੇਖ ਨਵੇ ਅਤ੍ਰ ਬਾਹਿਰ। ਤਬ ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਘੋਰ ਦੇਖੇ ਦੁਰਜਨੇ ਕੇ ਕੁਝ ਨਜਰ ਨਾ ਆਵੇ।
 ਜੀ ਸੰਤ ਨਿਦਕ ਕਉ ਜੁਭ ਜੁਭ ਕੋਈ ਨਜਰ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਤਥਾ ਤਾਂ ਨਿਰਾਜ ਹੈ ਕਰ ਜੁਆਰੀ ਵਤ ਕਰੇ
 ਜੇ, ਨਿਦਕ ਨੀਜ। ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕੁਰਮ ਸਿੰਘ ਕੀ ਦੇਨੇ ਲੋਕੋ ਮੇ ਰਖਿਆ ਹੋਈ ਜਾਤੇ ਨਾਮ ਕਾ
 ਪ੍ਰਦੇਸ ਦੀਆ। 2. ਬਡੀ ਬਰਖਸਾਲਾ ਮੇ ਏਹ ਤਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁਏ ਜਾਨੇ।
 ਪ੍ਰਮ ਭਾਈ ਕੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋਭਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਹਰਿਦਿਆਲ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਲੇ
 ਭਈ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਜੋਭਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਵੇਹਾਹੀ ਉਪਕਾਰੀ ਜੋ ਰਸਨੀ ਕੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਤੇਜੇ ਭਾਈ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਮੋਹਨ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭਈ ਮਨਜਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਗਈ ਉਤਾਰਹੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਦ ਸੰਤ
 ਨ ਬਰਨਨ। ਇਕਤੀਏ ਗੁਲਾਮ। 3. ਆਏ ਭਾਈ ਜੁਦੇਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਚੇਲੇ ਨਾ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿਤ
 ਕਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਜਗੋ। ਭਾਈ ਮਾਤਾਨ ਸਿੰਘ ਕਉ ਜਪ ਮਕਰਾਨ ਪੈਲੀਆਂ ਤੇ ਤਬ ਭਵਰਤ ਨਾ ਕਰੇ।
 ਸਿੰਘੀ ਰਚੀਆ ਦੁਆਰਿਓ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਸਾਧ ਗਿਆਨ ਕਰੇ ਸਰੀਰ ਖਾਤ੍ਰਾ ਕਰ। ਪ੍ਰਮ ਗਿਆਨ
 ਨਾ। ਏਕ ਸਾਧੇ ਬਰਨ ਪਰ ਜਰਰ ਮੋਹਰੀ ਭਈ ਸੇ ਬਰਨ ਕੇ ਦਰ ਰਾਈ ਸਿੰਘ ਟੀਕ।
 ਗਿਰੀ ਕਰਾ। ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੈ ਭਾਈ ਮਾਤਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਾਂ ਕਰਤ
 ਜੀ ਆਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਵੰਚਕ ਨਹੀ ਕੁਦ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਅਜ ਕੋਈ ਦੇਹ ਨਹੀ। ਭਨਾ ਜੀ ਕਿਛੁ ਤਾਂ ਹੋਤਾ ਹੋਵੇਗਾ
 ਕਰਤ ਭਏ ਜੇਸੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਨਾ ਏਕ ਪਾਦ ਅਰ ਬੀਚ ਨਾ ਤੇ ਦੁਤੀਆ ਪਾਦ ਕੇ ਗਿਤੀਆ

ਭਲੇ ਸਿਉ ਮਨੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਏਕ ਸਮ ਹੋਈ। ਤੇਏ ਏਹ ਭੀ ਜਾਨੈ ਅਸੀਂ ਦੇਹ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ
 ਨੀ ਹੀ। "ਨਾਨਕ ਦੁਖ ਸੁਖ ਇਆਪਤ ਨਹੀ ਜਿਥੇ ਅਤਮ ਰਾਮ ਹੁਆਸ"। ਤਥਾ ਦੇਹਰਾ
 ਸੁਖ ਦੋਸਤ ਤੰਗ ਮੇ ਇਨ ਇਆਪਤ ਮਨ ਮਾਰਿ। ਜਿਉ ਗਿਰ ਸਾਗਰ ਮੁਕਤ ਮੇ ਭਾਰ
 ਦੇ ਨਹਿ। ਤਬ ਜਿਆਨਿਆ ਪਾਵ ਕੋ ਕਟ ਕਰ ਤੇਲ ਮੇ ਤਲ ਦੀਆ ਤਬ ਭੀ ਦੁਖ ਨਾ
 ਹੀ ਦੇਹ ਕਾ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਜਾਗਤਿ ਪਨ ਸਬੋਪਤ ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਸੋ ਜਾਗੀ
 ਅਸਟਾਨ ਕੂਟ ਸਬ ਤਿਸ ਮੇ ਨੀਨਤਾ ਪਾਈ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇ ਓਹ ਚੈਤਨ
 ਹੀ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਭੀਡ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਭੀਡ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ
 ਹੁਆਸਰ ਪੁਰੀ ਮੇ ਹੀ। ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਜੋ
 ਰਹਸ ਰਹਸ ਸਮੇ ਕਰਤ ਥੇ ਤਿਨ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਿ ਸਿੰਘ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮ
 ਕੇ ਖਿਰੇ ਭਏ ਭਗਵੰਤ। ਕਿਸੀ ਖੇਤਰਵਾਨ ਜਟ ਕੇ ਕਨਕ ਜੋ ਬੋਰਨ ਕਾ ਸਮ ਹੁਆ
 ਹੀ। ਕਰ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰਤਾ ਭਯਾ ਸੰਤਾਂ ਆਏ। ਜੀ ਮੇ ਜਾਹ ਕਾ ਕਰਜਾ ਬਹੁਤ ਦੇਨਾ ਹੈ।
 ਅਪ ਜਾ ਕਰ ਤਹਾਂ ਨਾਏ ਭਏ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਅਬ ਤੂੰ ਨਿਸੰਗ ਕਰਜਾ ਉਤਾਰ ਨੈ।
 ਜੇ ਦਾਨੇ ਦੇ ਦੇ ਕਰ ਕਰਜਾ ਭੀ ਉਤਾਰਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਅਪਨੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭੀ ਪਰ ਲੈਨੈ। ਤਬ
 ਜੇ ਬੋਰਨ ਤੈਜੇ ਕਾ ਤੈਸਾ। ਸਰਕਾਰ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਆਏ ਵੇਦਾ ਲੀਏ ਜੋ ਕਿਛੁ ਲੈਵੇ। ਤਬ ਸੰਤ
 ਭਏ ਜੋ ਹਮ ਕਰੇ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਨੇਜੇ। ਸਰਕਾਰ ਕਰਤ ਰਈ ਜੋ ਮੈ ਮਾਨੇਗਾ। ਬਰਨ
 ਹੀ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਆਵਣਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਹੀ
 ਕੀਤਾ ਕਰੋ ਇਸੀ ਮੇ ਆਏ ਤੂੰ ਪਰਮ ਸੁਖ ਜੋ ਸੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਮਾਨ ਤੇ ਉਦਾਸੀਨ ਸੰਤ ਜੀ।
 ਜਾਮੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ। ਜਾਹ ਕਰ ਰਿਤਿ ਮੇ ਵਿਹਾਰਿਆ ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ
 ਆਸਾ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਦੇਵਨਗੇ। ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਦੀਨੇ ਜੇ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਅਵਾਈ ਸੀ
 ਹੀ। ਜਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਉ ਦੇ ਕਰ ਕਰਾ ਰਾਬ ਜੋ ਕਰ। ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ਮੁਰਤੀ
 ਜਾਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਜੇਵਾ ਮੇ ਲਾਏ ਦੀਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।
 ਜਾ ਸਮ ਸਿੰਘ ਨਾਂਗਰੀ ਕਰਤ ਕਯਾ ਜੀ ਧੰਜ ਸੋ ਗੁਦ ਤ ਦੇਨਾ ਹੋ ਕਰਾਂ ਸੋ ਦੇਵੇਗੇ। ਤਬ ਖੀਸੇ ਮੇ
 ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਧੀਰ ਸੋ ਦੀਆ ਅੰਸੇ ਸਮਰਥ ਜੇ। ੨ । ਫਿਰ ਸਿਖ ਗੋਮਰ ਖਾਨ ਸਿੰਘ
 ਕਰਤਾ ਜੀ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਆ ਖੌਸ ਬਰਸ ਨਾ ਵਿਦਿਆਵੰਤ ਯਸਵੰਤ ਗੁਨਵੰਤ
 ਆਏ। ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਗਿਧਰ ਮੇ ਲੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਬ ਸੋ ਸੁਵ ਆਏ ਧਰ ਦੀਆ ਮੁੜ ਨੈ ਤੇ
 ਭਯਾ ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਜਵਾਵੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਅਸੇ ਦੁਖ ਅਜਿਆਨੀ ਜੇਵਕ ਮਿਲਨੇ ਸੰਤ ਕੋ
 ਜੀ ਹੀ ਕੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਹੋ, ਨਿਸੰਗੇ ਕਰ। ਆ ਆਕਾਰੀ ਜੇਨਾ ਮਿਲਨਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਤਿਸ ਕੋ
 ਕਾ ਫਲ। ਪਤਿ ਬੁਤਾ ਭਾਰਜਾ ਸੁੰਦਰ ਸੁਸੀਲ ਪ੍ਰਾਪ। ਹੋਵੇ ਭਰਤਾ ਕੋ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਪੁਨਾ ਕਾ
 ਅਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਨੇਮ ਸਮਝਣਾ। ਪੁਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਸੰਤ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਅਸਾਏ ਪ੍ਰਾਣ ਚਾਹੇ ਤਾਂ
 ਹੀ ਕਾਲ ਦੇਹ ਤਕਾਲੇ ਰਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਹੀ। ਤੇਰਾ ਤ੍ਰਿ ਜੀ ਪੜੇਗਾ ਉਸ ਪਰਕਾਰ ਅਸੀਂ

ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭੋਲਿਆ ਪਰਮੇਸਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਧੀਰਜ ਕਰੋ ਤਾਂ
ਆਸੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੋਣਾ, ਮਤਿ ਸੋਚ, ਨਿਸ਼ਚਾ ਪਾਵ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਤ ਬਰਨ ਸੇ ਹੁਆ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾਸੀ
ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਿਐਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਜੋ ਤਿਸੀ ਦੇਹ ਕੇ ਵਾਸੀ
ਜੀ ਅਵਰ ਸੰਤ ਕੀ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਰਤ ਹੈ, ਰਾਨਾ ਪੜ੍ਹ ਅਰਥ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਿਥੇ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸੇ ਸੰਤ ਜਾਨ ਵਿਚ ਦੇ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਕਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈ।
ਨ ਪ੍ਰੀਤ ਉਠ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰੋਤ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਵਾਧਿ ਅਸੇਕਰ ਸੰਤ ਕੀ ਕਿਰਿਆ
ਜੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ। ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਧ ਪਾਨ ਤੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਨਿਵ ਮੇਂ ਸਦਾ ਮਰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸੇ।
ਨਿਕੋਰ ਮੇਂ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਰਖਤੇ ਸੇ ਅਦਾ ਪਾਨ ਕਰਨ ਕੀਏ। ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇਕ ਕਾ ਆਗਮਨ ਹੁਆ,
ਨੂੰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੁਏ ਮੰਗਵਾਇ ਨਾਂਏ ਅਪਨੇ ਪਾਸ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹੀ ਪਕੜ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਕਰਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਕਿਹੋ। ਜੋ ਕੁਮ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾ ਸਰਾਬ
ਨੂੰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕੈਦ ਅਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰੇ, ਸਰਕਾਰ ਆਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਮਦਰਾ ਤੇ
ਵੀ ਪੀਤੇ ਹੈ। ਅਜੀਂ ਗੁਰੀਬ ਸਿਖ ਕੁਸੀ ਨਾਮੀ ਪੀਵਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਲੇਵੇ। ਜਬ
ਕਰੇ ਨੇ ਦੇਖਾ ਸੇ ਕੁਝ ਕੇ ਖੋਲ ਕਰ ਤਬ ਸਭ ਬਾਂਹ ਨਹੀਂ ਨਾਮੀ ਦਿਘਾਟ ਆਈ, ਪਾਨ ਕਰ ਭੀ ਦੇਖਾ।
ਸਾਹਿਬ ਨੇਕ ਨਜਾਇਮਾਨ ਹੋ ਕਰ, ਸਨਾਮ ਕਰ, ਰਜਗਨਾ ਦੇ ਕਰ, ਸਿਤਾ ਕੇ ਮਾਨ ਸਹਤ ਵਿਦਾ ਕੀਆ
ਨਿਕਰ ਚੁਕਨੇ ਸੇ ਸੇ ਭੰਡ ਨੀਆ ਜੋ ਸਿਤਾ ਸੇ ਲੈਣਾ ਯੀ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼।
'ਅਭ' ਕੀ ਪੈਜ ਸਦਾ ਤੂੰ ਰਖਦਾ ਹਰ ਜੋਓ ਹੁਰੂ ਤੂੰ ਰਖਦਾ ਆਇਆ। ਪ੍ਰਨਾਦ ਜਨ
ਹ ਰਾਖ ਨੇ ਹਰਿਜੀਉ ਹਰਣਾਖਸੁ ਮਾਭ ਪਜਾਇਆ। ਹੀ ਜੋਓ ਇਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ।
'ਅਭ' ਕੀ ਪੈਜ ਰਾਖ ਤੂੰ ਹੁਆਮੀ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਸੁਲਾਈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਹ ਕਾ ਅੰਤ
ਆ ਪ੍ਰਿਥਮ ਲਿਖ ਛਾਡਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਸੇ ਸਭ ਸੰਤ ਇਕੱਠ ਕਰ, ਅਮਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਿਰਿਆ ਸੁਭ
ਕਰੇ, ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰੰਭ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ, ਮੰਗਨ ਕੇ, ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਤਿਆਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਨੂੰ ਦੇਸ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਦਾਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਤੇ ਗੁਰੀਬ ਜੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪੁਰਾਪ ਕਰ
ਜਤੀ ਜਲ ਤਈਂ ਵਤ ਵਰ ਆਈਆ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਾ ਕੁਝ ਘਿਉ ਕਾ ਨੇ ਜਾਤਾ ਸੀ ਕੁਰੀਅਮ ਕੁਝ ਮੇ,
ਸੁਭਾਵਤ ਤਿਸ ਕੇ ਛਿਦਰ ਹੋ ਕਰ ਘਿਉ ਕਾ ਰਾਜਾ ਲਏ ਨਾਮੀ। ਜੋ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜਵਾ ਸੇਰ
ਭਾਈ ਦਾਨਾ ਸਿੰਘ ਤੇਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਹੁਆ ਵੰਦ ਕੀ ਤਾਂ। ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੇ ਵੰਦ ਹੁਆ।
ਹੋ ਰਹਾਇਤਾ ਸੇ। ਤਬ ਸੋਇ ਸਿਖ ਨਿਯਾਇਆ ਘਿਉ ਛਿਨ ਸੇਰ। ਇਤ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹ
ਮੇਂ ਮੁਨਦੇ ਬੋਝੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਸੇਰ ਘਿਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕੁਹਤ ਭਏ। ਸਵਾ ਸੇਰ ਮੁਖੇ ਕਰੇ ਸੇਰ ਦਿਨਦਾ ਹੈ
ਇ ਦੇਖ ਸਾਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਕਈ ਕਾਏ ਹੁਏ ਹੈ, ਪਰ ਤੇਨੂੰ ਘਿਉ ਕੇ ਵੰਦ ਗੋਤੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਵਾਹ ਵਾਹ
ਆ ਨੂੰ ਇਹੀ ਮਨਦੁਰ ਹੈ। ਤਿਆ ਕਾ ਕਰਾਹ ਕਰ ਕੇ ਵੇਰਾ ਬੋਝਾ ਵਰਤਾਇ ਦੀਆ, ਸੰਤ ਮੇ।
ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾਸ ਗਿਰਸਤੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨੇਲਾਮ ਰਾਮ ਉਦਗੀ ਸਾਧ ਹਜਰੇ ਕੇ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਥਾਨ ਸਿੰਘ
ਜੋ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਮੇਂ ਸੇ। ਅਪਨੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਭਿ ਰਹੀ ਕੀਰਤ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ

ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜਾਤ ਮੇਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਭਏ।
 ਏਨੇ ਨੇ ਜੈਸੇ ਮਿਰੂ ਮੁਖੁ ਜੀ ਕਹੀ ਜੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਏ। ਜਬ ਸਰੀਰ ਨਰਮ ਹੂਆ ਕਿਸੀ ਦੇਖ
 ਭਾਈ ਸਾਈਦਿਤੇ ਕਾ। ਤਬ ਕੋਈ ਨਾਇਕ ਦੇਖ ਕਰ ਕੋਈ ਦਾਨਾ ਇਹ ਕਹਤ ਭਯਾ।
 ਗਾਈ ਦਿਤਾ ਹੁਸਾਨਾ ਸਰੀਰ ਰਾਤੀ ਭਯਾ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਅਜੀ ਕੋਈ ਚੋਰ ਤੋ ਨਹੀ
 ਭਾਰ ਪਯਾ ਠਾ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਨੇ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਨੇ ਕੇ ਗੁਰਾਂ
 ਜਾਵਾਂਗੇ। ਵਾਜੇ ਵਜਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਹੂਆ ਜੋ ਦਿਨੇ ਪੰਚਮਿਤ
 ਭਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਵ ਚਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਭੀ
 ਸਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਗਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇ। ਤਿਆਗਤ ਭਏ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਜੈਸੇ ਨਾਮ ਕੁੰਜ
 ਆਤਮਾ ਹੈ। ਤੇ ਭੋਨਾ ਰਾਮ ਮਾਧ ਭੀ ਜੈਸੇ ਮੁਖੇਂ ਕਹੀ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਮ ਸੁਖੇਨ ਮਿਰੂ ਭਏ।
 ਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇਵ ਕਾ ਧਨ ਹੈ। "ਜੋ ਰੁਮਗਾ ਕਾ ਭਾਵੇ ਕਰਤੇ ਸੋ ਜਨ ਕਬੂ ਨ
 ਹੀ ਧੂਰ"। ਭਾਵ ਇਹੁ, ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਤੇਰੇ ਕ ਰਾਨ ਜਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਚਤਨ ਪਾਇ ਕੇ
 ਨਾ ਜੋ ਉਰਾਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮ ਸਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਪਛਾਣਾਏ ਕੇ ਨਹੀ ਮਰਤੇ, ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਨ ਹੈ ਤਰ ਦੇਹ
 ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕ ਕਾਰਜ ਜੋ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਨਰ ਪਾਸ ਚਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ ਬਦਨ ਹੋ ਕਰ। ਜੀ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ ਜੀ ਭਗਵਤ ਮੇ
 ਜੋ ਤਹਾ ਸਨੇਕ। "ਨਾਮਾ ਜੀਰਤਨ ਸਸਯ ਸਰਸ ਪਾਪ ਪ੍ਰਣਾਸਣੀ। ਪ੍ਰਣਾਮੋ ਦੁਪਾਸ
 ਕੰ ਤਨ ਮਾਮੀ ਹਰਿ ਪਰ"। ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਆ ਹੂਆ ਸਰਬ ਪਾਪਾ
 ਨਾਸ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ
 ਜੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਰਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਦਾਸੂ
 ਅ ਜੀ ਸੰਤ। ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਚਤੌਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਭਵਾਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀਏ ਸਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਾਸੂ ਰਾਮ ਸਾਬ
 ਕੀ ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਵੇਰ ਰਖਤਾ ਸਾ ਕਿਸੀ ਵਿਰਾਟ ਚੀਤ ਮੇਂ। ਬਨ ਮੇਂ ਏਕਲੇ ਜਥੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ
 ਗੁਣ ਮਾਰਨੇ ਤਉ ਤੁਰਿਆ ਦਾਸੂ ਰਾਮ ਕੇ। ਤਬ ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਕਾਤ ਭਏ ਜੋ ਮੇਰਾ
 ਨਾ ਭੀ ਨ ਭਿੰਗਾ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਤਿਉ ਜੋ ਮੇਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਾਸਕ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਵਿਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪਠੋਇਆ। ਵਲ ਨਾ ਦਿਆ ਹੋਇਆ"।
 ਮੇਰੇ ਮਾਰਨ ਤੋ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾ ਜੇ। ਗੁਰੂ ਕੋਰਿਦ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ।
 ਤਿਸੇ ਕਾਲ ਸੁਨ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਮਿਤ ਭਯਾ, ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਰ ਗਿਰ ਕੇ। ਐਸੇ ਜਨੇ ਕੇ ਸਰਾਈ
 ਕਾ ਦਰ ਮੇਂ ਜਾਣਹੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਚਾਕਿਯ ਸਬਦ। ਗੁਰੂਕੀ ਮਹਨਾ ੫
 ਆਮ ਕੇ ਬਨ ਪੂਰਨ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਿੰਗਾ ਨ ਬਿਯਆ। ਕਾਈ। ੧ । ਰਹਾਉ।
 ਜੋ ਜੇ ਜਿਤਵੇ ਰਾਜ ਹਰਿ ਮਾਈ। ਜੋ ਜੋ ਕਰਤਾ ਆਪ ਠਰਾਈ। ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਤਿ
 ਰਾਈ। ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਰਭਰੀ ਗਾਈ। ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਿਤਾ ਜੀ ਰਾਟ ਪਰ
 ਮੇਂ ਜੋਦਾ ਤੋਲਦੇ ਜੋ ਬਾਨਪਨ ਮੇਂ। ਤਬ ਏਕ ਮਾਈ ਨਿਰੰਤਰ ਜੀਰ ਭਰ ਜੋ ਨਿਯਾਇ ਰਹ

ਹੁਣ ਹੋਈ। ਹਾਈ ਮੋਰਾ ਸਿੰਘ ਮੈਂਦੂ ਜੇਰ ਪਕੇ ਪ੍ਰਿਤ ਕੀ ਭੋਰ ਹੈ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਨਮਿਤ ਦੇਵੇ
 ਇਹ ਜੇਰ ਪਕੇ ਜੋ ਭੀ ਲੇਵੇ। ਜੋ ਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਿਤ ਟੋਲ : ਆ ਜੋ ਚਲੀ ਪ੍ਰੀਨ ਹੈ ਕਰ। ਤਸ
 ਏਕ ਕਰ ਆਇ ਕੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਦੇ ਉਜਾੜ ਇਥੇ ਤੂੰ ਅਬ ਉਨ ਖੜੋਟੇ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਕਾਮ ਨਾਹੀ
 ਤਤਕਾਲ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਏ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਮਟਕਾ ਹਰਪੂਰ ਦੇਖ ਲੈਵੇ ਆਪ ਰੋਸ ਕਾਰੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਪਿਤਾ ਮਟਕਾ ਦੇਖਿਆ ਪ੍ਰਿਤ ਕਾ ਤਬ ਪੂਰਨ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਜੀ ਹੂਆ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਾਵਤੇ ਭਵੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਜਾ ਆਇ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਓ। ਤਬ ਨਿਖਾਰੀ
 ਪ੍ਰੀਨ ਕਰ ਬੀੜ ਬਨਵਾਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਸੋਧਾ ਲੀਏ ਨੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਅਰ
 ਸ਼ੀਦ ਭੇਟਾ ਮੰਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕੀ। ਭਾਵਨਾ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਤ - ਅਖਰ ਅਖਰ
 ਮਾਤ੍ਰਾ ਸਹਤ ਸੁਧਾਵਾਂਗੇ। ਜਬ ਗਏ ਤਬ ਸੋ ਕਾਰਜ ਨ ਹੂਆ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਕ ਵਿਘਨ ਭੀ
 ਪੁਨਾ ਤਰਾ ਕਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲਾ। ਤਬ ਮੁੜ ਆਏ ਕਰਤ ਭਵੇ ਜੋ ਚੇਹੁ ਅਬ ਜੋ ਆਪ ਕੀ
 ਮਾਤ੍ਰਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਮੈ ਅਬ ਵਲੀਆਂ ਤੁਸਾਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਨ ਆ ਚਾਹੇ ਸੁਧੀ ਤੇ ਚਾਹੇ ਨ ਸੁਧੀ।
 ਆਏ ਪਰ ਤਾਂ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਰੀਕਾਰ ਤਜਣਾ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਾਂਗਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੂਈ ਜੋ ਏਕ ਬੇਰ ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ
 ਆਵੇ। ਜਬ ਗਏ ਤਬ ਤਰਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਭੀ ਸੁਰ ਮੇਲ ਤੇ ਕਰ ਅਰ ਸਹਾਇਕ ਸੁਧਾਵਨ ਹਾਰੇ ਪਾਇ
 ਅਖਰ ਅਖਰ ਲਗਾ ਮਾਤ੍ਰਾ ਸਹਤ ਮਨ ਬਾਛਤ ਸੋਧ ਹੋਈ ਜਬ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਨ ਹੈ ਕਰ ਚਲੇ ਆਏ ਤੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਧਰਤੀ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਰਬ ਸੀਆਂ ਕੇ ਭਲੇ ਵਸਾਤੇ ਤਰਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤੇ
 ੨ । ਕਥਾ ਹਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਹਜਰੇ ਵਸੀ ਕੀ। ਠੇ ਬੰਦ ਕੀ ਗਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ;
 ਜੇਗੀ, ਜਤੀ, ਤਪੀ, ਲਤੀ, ਗਿਧ, ਸਾਧਕ ਆਦੀ। ਭਤਲ ਵਸੀ ਹੋਇ ਵਾ ਭੂਚਰਵਾਨ ਭੁਚਰ ਦੇਵਤਾ ਆਦੀ
 ਸ੍ਰੀ ਨਾ ਹੋਇ। ਤੰਤੀਸ ਕਰੋੜ ਜੋ ਅੰਜਾਨ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨ, ਮਹੇਸ਼ਰ, ਰਨੇਸ, ਹੁਰੇਸ,
 ਲੋਕ, ਦਿਨੇਸ, ਨਿਨੇਸ। ਪੁਨਾ ਕੋਟ ਦੇਵੀ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾਦਾ ਆਦੀ ਸਨਾਤਨਿਕ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਅਤ੍ਰ ਨਾਰਡ ਸ੍ਰੀ
 ਅਸਿਟ ਆਦੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵਾ ਚੋਲਾ ਕਵਨ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਾਰਕ
 ਸਪਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀਆਂ ਕੇ ਬਨਾਏ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿਦੇ ਕਾ ਮੰਤਰ
 ਤਤ ਪਰਮ। ਜੋ ਕਿਆ ਕਾਨ ਮੇ ਅਰ ਕਿਆ ਸਾਧਨ ਤਿਉ ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਪਰ ਤਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਵ ਨੇ
 ਪ੍ਰੀਨ ਹੈ ਕਰ ਅਪਨੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਗਿਰੀ ਪਰ, ਪਾ ਅਤੀਤ ਪਰ, ਵਾ ਭੋਗੀ ਪਰ, ਵਾ ਜੇਗੀ ਪਰ।
 ਅਤ੍ਰ ਵਾ ਜੁਝਾ ਵਾ ਬ੍ਰਿਧ ਨਰ ਨਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਰੰਡਾਲ ਚੇਰ ਵਾ ਸਾਧ। ਇਨ ਸਭਨੇ ਪਰ ਜੋ
 ਇਹ ਪਰ ਦਾਤ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਕਰ ਚੋਲੀ ਹੈ ਕੋਨ ਦਾਤ ਮਿਲਵੇ ਹੈ। ਕਿਸ ਕੋ ਕਿਸ ਵੇਲੇ। ਇਹ
 ਸਾਧਾ ਬੇਦੋ ਤੇ ਭੀ ਐਰ ਸਭ ਤੇ ਅਕਥਨਾਸ ਹੈ, ਹੇ ਸਿਓ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਕਰਾ ਨਭ ਕਥੀਏ।
 ਪ੍ਰੀਨ ਕੀ ਮੇਨ ਕਰ ਸੰਤ ਕੀ ਕਥਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬੰਦਿ ਗ੍ਰਿਤ ਕਰਤੇ ਹਾ ਬਾਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ
 ਸਾਧਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਨ ਕਰ ਜੋ ਪਰਮ ਤਤ ਪਰਮ ਭੂਰਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਨਾਮ ਧਾਰਨਾ ਜੋ

ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਹਾਰ ਨੇੜੇ ਭਟੇ ਸਤ ਕਰਮ ਭਰਮ ਜੋ ਤਿਆਗ ਰਹੇ। ਸਾਰ ਕੀ ਰਿਠੀ ਦੇਖ ਕਰ ਤਾਤ
 ਪਰ ਕਉ ਸਮਝ ਕਰ ਬੁਧਿਮਾਨ ਹੁਮਾਸਤਾ ਜੋਸੇ ਮੇਂ ਬਣ ਕਉ ਖੀਦ ਨੇਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਭਾਈ ਬਾਨਕ
 ਸਿੰਘ ਨਾਮਵਣਜ ਕੇ ਭਰ ਨੇੜੇ ਤਥੇ ਹੁਏ ਮੀਤਾਂ ਦੁਆਰਿਓ। ਨਾਮ ਤੇ ਬਾਨਕ ਸਿੰਘ ਅਰ ਕਾਮ ਕਰਤੈ ਭਟੇ
 ਬਥੇ ਬਿਧ ਅਰਾਜਕੋ ਕਾ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਕੁਸੁ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਐਸੀ
 ਵਤ ਭਈ। ਜਿਸ ਕੇ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਖੈਸਨਤ ਜੰਨਸਾਜੀ ਹੋਰ ਜੀ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਕਰ ਚੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ।
 ਜੋ ਇਨੇ ਨੇ ਕੋਣ ਸਾਧਨ ਕਰਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਇਨੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪੇ ਸਭੀ ਜਨ ਨਾਮ ਧਾਰੀ ਕਰੇਤੈ
 ਜਦੋਂ ਹੋ ਇਨ ਕੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਏ ਕਰਿ। ਜਤਾ ਬੋਨ ਕਰ ਅਨੇਕ
 ਉਦਾਸੀਨ ਸਿੰਘ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹਏ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਹਾਜੀਰ ਰੁਪਏ ਇਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜੋ ਅਪਨੇ ਕਮਾਏ
 ਹੂਏ। ਉਨ ਸੇ ਹੀ ਸੱਤ ਧਰਮ ਦੇ ਵਲਜ ਕਰਦਿਆਂ ਕੇਤੇ ਖੋਜੀ ਆਨ ਸੰਹਜ ਰੁਪਏ ਹੋਏ ਭਾਈ
 ਜੋ ਪਾਸ। ਅਰ ਬਿਧਪਰਨ ਨੀ ਹੁਆ ਦੇਵ ਪਰ। ਸਾਖੀ। ਕੋਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤਿਆਨੀ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਸੁਸਤੋ
 ਤਾ ਬੋਝ ਉਠਾਇ ਕਰ ਇਨ ਕੇ ਦਹਸਨ ਕੇ ਰਲਾ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੱਤ ਕੀ ਕੀਤੀ ਰੂਪ ਸੁਰਸਤੀ ਮੇਂ
 ਨਾਇ ਕਰ। ਤਥਾ ਸੱਤ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਅੰਤਰੀਆਂ ਆਪ ਮਾਨਕ ਜੋ ਸਰਦ ਕੇ ਹਿਦਿਓ ਕਾ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਜੋ
 ਮੇਰ ਚਰਚੇ ਦੁਆਰਿਓ ਕਰਤ ਭਟੇ ਤਿਸ ਹੁਮਾਨ ਕੇ ਸੁਨਾਇ ਕਰ ਸਫਦ ਨੀ ਸਾਖ। ਤਥਾ ਸਾਖ।
 "ਕਿਆ ਪੜੀਐ ਕਿਆ ਗੁਨੀਐ। ਕਿਆ ਬੈਦ ਪੁਰਾਨਾ ਦੁਨੀਐ। ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਈ ਜੋ
 ਸਹਿਜ ਨ ਮਿਲਓ ਸੋਈ। ਹਰਿ ਤਾ ਨਾਮ ਨ ਜਪੀਐ ਰਵਾਗ। ਕਿਆ ਸੋਚਹਿ ਬਾਰੀਘਾਰ।" ਐਸੇ
 ਹੁਨ ਕਰ ਸਾਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ। ੧। ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤ-ਲੋਭਿਤ ਕੇ ਮਨ ਤੀ ਬਿਥਾ ਪੁਛਤ
 ਭਾਸ। ਜੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ-ਅੰਤਰੀ ਦਿਤ ਕੀ ਬਿਥਾ ਕਾ ਐਸਾ ਸੁਭਾਵ ਹੋ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ।
 ਤਥਾ ਸੁਣ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਨਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਹਏ: ਹੋ ਸਾਸ; ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ
 ਚਿਤ ਕੀ ਹਿਵਸਥਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਗੁਰ ਸਾਸ: ਰੂਪ ਜੀਮੇ ਮੇਂ ਚਿਤ ਸੁਭਾਵ ਰੂਪ ਮੁਖ ਨਜਰ
 ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਬਦ। ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ। ੯। ਬਿਥਾ ਕਹੋ ਕਵਨ ਜਿਉ ਮਨਕੀ।
 ਨੇਭ ਕੁਸਿਓ ਦਾਹੂ ਦਿਸਧਾਵਰ ਆਸਾ ਨਾਹਿਓ ਧਨ ਕੀ। ੧੫ ਕੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਸੇਵ
 ਕਰਤ ਜਨ ਜਨਕੀ। ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਭੋਰਤ ਰਹੇ ਹੁਆ ਹਾਮ ਹਜਨ ਕੀ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ
 ਕੀ ਬੋਝ ਬੋਝ ਲਾਜ ਨ ਨੇਕ ਹਜਨਕੀ। ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਓ ਨਹੀ ਗਵਾਰ ਕੁਮਤਿ ਇਨਾਸੈ
 ਤਨ ਕੀ।" ਇਹ ਹਿਵਸਥਾ ਆਸਾ ਜੀਵੀ ਹੀ ਕੀ ਵਟਨਨ ਕੀ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਹੋ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝ ਕਰ ਮੇਂ ਚਿਰਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਤਥਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਬੋਗਾ ਧਨ ਸੀ ਤਥਾ ਤੇ
 ਸਾਧ ਸਿਖ ਕੇ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਸਾਹੁਸਾਦੇ ਕੇ ਵਾ ਅਵਰ ਨਿਸੀ ਅਰਥ ਅਰਥੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕੇ
 ਸਿਤ ਕਰਦਾ ਮੀ ਸਹਿ ਕਿਰਤ ਦੇਤੇ ਤੀ ਮੇ। ਅਬ ਧੰਨ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਪਾਸ ਅਰ ਮਰਣਾ ਹੀ ਕਿਰਤ
 ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਦੇਣੇ ਕੇ ਚਿਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਸਿਤ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਾਫ ਕਰ ਮੇਂ
 ਅਰਜਜ ਮਾਨ ਹੋਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਕਰਤਾ ਹਾਂ। ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਮਖਾ ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਤਹਾਂ
 ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮਾਇਆ ਤੀ ਮਹਾਂ ਪਰਤਨ ਹੈ ਤੇ ਹਿਦਿਓ ਤੇ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਸਤ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ
 ਹੀ ਹੈ ਸਮਝਿਆਂ ਹੁਆ ਭਾਵੇ ਉਹ ਤਿਸ ਕੁਝ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸੱਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਇਨ ਕੇ ਜੀ

ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਤਾ ਥਾ ਸੰਤ ਰਸਨਾ ਪਰ ਹੋਇ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਬ੍ਰਤਾ।
 ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਸਨਹੁ ਰੇ ਲੋਕ ਸੰਤ ਰਸਨ ਕੇ ਬੀਓ। ਨ ਤਰਸੀਮਿਯੋ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਦੇਹ
 ਨਰੇ ਸੇ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਹਤ ਤਸਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪੇ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ
 ਕੀ ਕੋਸੈ ਦਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰੇ। ਤਾ ਸੰਤ ਕਹਤੇ ਭਏ ਮਹਾ ਗੁਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਰ ਕਉ। ਐਸਾ ਦਾਹ
 ਹੋ ਜਿਥੇ ਅਗਨੀ ਲਾਏ। ਤਿਸ ਕਾ ਇਹੁ ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਦੇ ਪੁਰਸਾ ਕੇ। "ਇਹ ਨਿਦੇਸਾ ਮਾਰੀਐ
 ਹਮ ਦੇਸਾ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ"। ਪੁਰਾ। "ਹੋਵੇ ਜੇਖ ਮਸਾਇਓ ਪੀਰ। ਅੰਤ ਕਾਲ ਮਰ ਨਾਭੇ ਭੀਰ"।
 ਜਾਂ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਮਹਾ ਕਸ਼ਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਕਰਮ ਹੁਆ ਭੋਗਣਾ ਸੋ ਭੋਗ ਕਰ ਤਤ ਕਾਲ
 ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ। "ਏਕੇ ਆਵਨਿ ਡਿਰਿ ਜੋਨ ਨ ਆਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
 ਸੇਵਾ ਸਮਾਇਆ"। ਹੋਰ ਇਨਕੇ ਮੁਖ ਜਤਿਆਨੀ ਭਾਏ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀਏ ਇਨ ਕੀ
 ਸੰਗਿਓ ਭਈ। ਭਾਈ ਜਮੀਤ ਸਿੰਘ; ਭਾਈ ਨਾਨਕਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ
 ਅਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸੰਤੁ ਇਮਥੇ ਉਤਾਰਯੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਡੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੇ ਇਤੀਸਮੈ ਹੁਲਾਸਾ। ੩੨।
 ਨਾਨਕ ਭਾਈ ਦਿਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਪੁਰੋਵਾਰ ਚੰਨ ਮੈ ਮੰਗੋਵਾਲ ਚਕੋਵਾਲ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਿਵਾਨ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਭਏ ਮੰਗਨ ਮੂਰਤੀ। ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਬਾ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਉਦਾਸ
 ਅਰ ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾ ਵ ਉਪਕਾਰੀ ਤੇ ਅਨੰਤ ਸੰਤਾਂ ਸਿਖਾ ਕੋਪ੍ਰਤਪਾਨਕ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ। ਏਕ
 ਸਮੇ ਸਰਕਾਰ ਆਇ ਮਿਨਿ ਸੰਤ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਸੁਰਸਰੀ ਮੈ , ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ। ਨਿਸੰਤਾ ਪੂਰਬਕ ਅਨੰਤ
 ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਪੁਸਾਕਾ ਤੇ ਰੁਪਏ ਰੁਖਨ ਪ੍ਰਾਤ ਆਦੀ। ਜੋ ਸੰਤ ਜੀ ਸਭ ਅਭਿਆਰਤਾ ਕੇ ਬਾਟ ਦੇਤੇ
 ਭਏ , ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹੁ ਸਭੀ ਹਮਾਰੇ ਭਾਈ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਇਨ ਕਾ ਅਰ ਹਮਰੀ
 ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧੋ ਸਾਧੋ ਹੈ, ਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਨ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹੋਰ
 ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਦੀਆ ਸੋ ਭੀ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਓ ਲੈਸਭੀ ਗਾਏ ਦੀਆ ਪੁਰਖ ਤੇ ਲੋਕਵੰਦ ਸਿਖਾ ਸੰਤਾਂ ਕੇ।
 ਪੁਨਾ ਏਕ ਗੁਮ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਲਾਇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਹ ਮੇ। ਜੋ ਗੁਮ ਅਪਣੇ ਰੰਦੇ
 ਸਾਥ ਨਾ ਲਾਇਆ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਧਰਮਸਾਲ ਸਾਥ ਲਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਬਹੁਤੀ ਲੋਕ ਹੈ ਤੇ
 ਵਰਜਾਇ ਭੀ ਪੇਤਾ ਹੈ ਫਾਦਨ ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਕਰ। ਦੇਖੇ ਹੋ ਸੰਤੋ, ਪਦਾਰਥ ਬੀਚ ਸੇ ਸੁਖ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਸੋ
 ਇਹ ਕੀ ਕੋਸੈ ਉਠੀ ਹੈ ਰਿਦਿਓ। ਅਰ ਸਰਸਾ ਜੀਵਾਂ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਨਕਰ ਤਿਨ ਕਜ ਕੋਸਾ ਹਿਤ ਕਰਤੇ
 ਹੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਹੀ ਸੰਤ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਪੁਨਾ ਕਠਨ ਕਹੀ ਹੈ , ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ
 ਅਨੰਦ ਜੀ ਸੇ ਤੇ ਇਕੀਸ ਫੁਲਾਂ ਵ ਸਪਤ ਗੋਰੂ ਤਾਰਨੇ ਵਾਰੇ ਭੀ ਇਨਹੀ ਜੈਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਬਾ ਛਪੈ।
 "ਤਬਰ ਹੋਤ ਜੋਈ ਵੰਸ ਮੈ ਸਪਤ ਗੋਰੂ ਤਾਰੇ ਸਹੀ। ਪਿਤਾ ਪਖ ਚੋਬੀਸ ਬੀਸ ਮਾਤਾ ਕੇ ਜਾਨੇ।
 ਰਿਆ ਖੇਡਨ ਪਰਵਾਨ ਮਾਧ ਪੁਰੀਚ ਰਖਾਨੇ। ਏਕਾਦਸ ਫੁਲ ਭਗਨ ਦਸ ਹੁਆ ਤੇ ਲੇਖੇ। ਮਾਤ ਭਗਨ
 ਫੁਲਾਨ ਏਕ ਨਿਮਰਤ ਮੈ ਪੇਖੇ। ਪਰ ਮਿਤ ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਕੀ ਤਤ ਵੇਤਾ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹੀ।
 ਰਗਤ ਪੰਤ ਸੋਈਵੰਸ ਮੈ ਸਪਤ ਗੋਰੂ ਤਾਰੇ ਸਹੀ"। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤਜਨ
 ਜੋ ਧਨ ਹੈ ਜਗਤ ਜੀਵ ਤਾਰਨ ਕਾਰਨ ਆਏ ਹੈ। ਕਥਾ : ਏਏ ਮਤਾਧ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲੀ ਵਾਨੇ ਕੀ।

ਬੇਦੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਭਜਨ ਮੂਰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਮੁਆਦਾ ਤੇ ਰਹਤ ਤੇ ਪਰਮ ਇਸ਼ਟ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪਣੇ ਸੋਸ ਪਰ
 ਯਜਰਨ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਕੋ ਹੀ ਤਿਸੀ ਯਾਰ ਮੇਂ ਚਲਾਵਤੇ ਭਏ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਮੇਂ ਜਬ ਭੋਜਨ ਪਾਵਣੇ ਗਏ ਤਿਸ ਕਾ ਖੁਰ ਆਗੈ ਰੋਗ ਗ੍ਰਸਤੀ ਸੀ
 ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਦੁਆਸ ਜੋ ਬਿਅਰਾ ਨੇ ਦੋਏ ਦੇਹੀ ਬੀਚ ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਸਮਾ ਆਇ ਪੁਰਾ ਭਯਾ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨੇ ਦੇ ਵੇਨੇ ਦੇਵ ਨੇ ਬਨਾਏ ਹੈ ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ ਕਾ ਵਖਤ ਇਦੈਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਬਲਾਇਆ। ਜਬ ਬੈਠੇ ਤਬ ਸੇ ਗ੍ਰਸਤੀ ਨਿਜਾਹ ਪ੍ਰਯੋਜਨੀ ਮਿਤਰ ਪੁਤਰ ਕਉ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਅਗ੍ਰ
 ਭਾਗ ਮੇਂ ਲਿਆਇ ਧਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੀ ਹੁੰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਸ ਕੇ ਜਿਵਾਵੇ ਪੀਛੇ ਭੋਜਨ
 ਪਾਵਣਾ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਆਸਾਡੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੋ ਹੁਏ। ਐਸੇ ਅਭਿਆਨੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਜੁਟਾਇਆਂ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਿਰਾਨ ਹੂਆ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਜ ਹੈ।
 ਆਪੇ ਭੀ ਜਿਨ ਜਿਨ ਭਗਤਨ ਕੇ ਮੰਕਟ ਬਨਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਭੀ ਭੈਲੇ ਦੁਸਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਜ ਕਰ ਤਿਨ
 ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਪੁਨਾ ਵਿਦਰ ਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੀਏ ਬਲੀ ਕਉ ਪਤਾਨ
 ਪਠਾਇਆ ਹੈ। ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਜੀ, ਜੀ ਸੁਦਾਮਾ ਜੀ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ, ਨਰਸੀ
 ਜੀ ਪੁਨਾ ਦੁਕਮਨੀ ਕੇ ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ। ਅਰ ਭਾਰਤ ਬੀਰ ਦੀਤੀ ਕੇ ਘੋਟ ਨੀਚੇ ਟਿਟਭ ਕੇ ਅੰਡਿਆਂ ਕੀ
 ਦੁਸਾਂ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਗੁਰੇ ਦੀਹਾਂ ਭੀ ਮੇਰੀ ਅਬ ਨਜਾ ਰਖੇ। ਤਬ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹ
 ਕਰ ਜਨ ਜੋ ਛਿਟਾ ਦਿਆ ਸਵ ਪਰ, ਸੇ ਸਜੀਵ ਹੂਆ ਦੇਹੀ ਇਨਾ। ਬਡਾ ਜੇ ਜੇ ਕਾਰ ਹੂਆ ਤਹਾਂ
 ਨਰ ਨਾਹੀਆ ਮੇਂ। ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਦਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿੰਥੇ। "ਜੀਅ
 ਚੁਗਤ ਵੰਸ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਸਧਿ ਹੁਮ ਕਾਰਨ ਕਰਾਹਾ। ਆਇ ਦੁਗਾਇ ਪ੍ਰਭ ਰਖਦਾ ਆਇਆ
 ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਨਹੀਂ ਭਰਣਾ"। ਪੁਨਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਨ ਕੀ ਚੂਲੀ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ
 ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਦਨ ਮੇਂ ਸਾਮਨੇ ਬਦਨ ਨਾ ਪਸਾਰਾਗੈ। ਜਬ ਭੀਕ ਹੁਆਸ ਹੈ। ਕਥਾ ਭੀ ਘੇਲਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀਨੂੰ ਸੰਤ ਛਤੇ ਪੁਰੇ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਭਾਈ ਘੇਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਬਡੇ ਦਰਦ ਵੰਦ ਹੈ ਸੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ
 ਸੰਤ ਪੁਰੇ ਕੇ ਪਾਸ ਕਿਰਣ ਨਾਮ ਗੁਮ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਜੁਗਰੇ, ਰੋਟੀ ਸਾਵੇ ਬੀਚ ਈਥੀ, ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਸੀ।
 ਆਗੈ ਭੀ ਸਦੀਵ ਮਥਾ ਰੁਖਿਆਂ ਲੁਟਿਆਂ ਵਾਸਤੇ, ਗਹੀਰ ਵਾਸਤੇ, ਸਦੀਵ ਰਾਖਤੇ ਹੇ ਸਨ। ਕਿਰਨ
 ਵਿਚ ਦੁਰ ਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੀ ਸਰ ਹੈ ਸੀ, ਉਸ ਵਾਸ ' ਹੁਏ। ਜਬ ਛਤੇ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਕਏ ਓਥੇ ਵੇਕ
 ਕੁਝੀ ਨਜਰ ਆਈ। ਟੁਕੜਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਜਾ ਖੇ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀੜੀਆਂ
 ਹਨ। ਤਬ ਬੀਰਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਇਥੇ ਛਿਡੀਓ ਤਾਂ ਇਹ ਇਥੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਫ ਘਰੁ ਬਣਾਵਨਗੀਆਂ।
 ਅਰ ਕਈ ਇਨ ਕੇ ਸਨਝੀ ਕੀੜੀਆਂ ਪਿਛੇ ਹੋਵਨ ਗੀਆਂ। ਉਹ ਇਨ ਤੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਖੀ ਅਰ ਇਹੁ
 ਉਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਖੀ ਤਾਂ ਤੇ ਭੇਰ ਕਿਰਨ ਜਲੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਪੜਤੀ ਕੇ ਆਏ ਜਿਥੇ ਟੁਕੜਾ
 ਲਿਆ ਹੈ ਸੀ। ਉਸੇ ਛਿਕੇ ਕੇ ਪਾਸ ਘਾਨ ਛੰਡਿਆ ਤੇ ਤੇ ਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨ ਗਏ।

ਐਸੇ ਦਰਦ ਵੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਸੇ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇ ਬਾਰਨ ਕੀ
 ਹਰਮ ਸਾਲਾ ਮੇ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਾਂ ਏ ਸਮੇ ਸੋਤ ਕੀ ਹੁੰਤ ਪੋਹ ਮਾਘ ਕੇ ਦਿਨ ਬੇ ਠੰਢੀ ਹੁੰਦ ਕੀ ਵਰਖਾ
 ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਠੰਡੀ ਪਵਨ ਚਲਤੀ ਸੀ ਰਾਤ ਕਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਕੁਤਿਆ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਪਾਵਣੇ ਸਤੇ ਬਾਰ
 ਗਏ। ਟੁਕੜੇ ਪਾਇ ਰਹੇ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਬਿਜਲੀ ਖਿਵੀ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ, .. ਆਲੀ ਰਾਤ
 ਹੈ ਸੀ। ਬਿਜਲੀ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਏਕ ਬੈਰ ਡਿਗਾ ਪੜਾ ਨੜਰ ਆਇਆ, ਫੇਰ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ।
 ਫੇਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਪੜਾ ਤੜਫਤਾ ਹੈ। ਉਨਵੇ ਕੀ ਸਕਤ ਨਾਰੀ। ਉਸ ਵਖਤ ਐਸੀ ਦਰਦਵੰਦਗੀ
 ਆਈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਾਨ ਹਾਨ ਪਾਈ ਤਬ ਲੋਕ ਭਾਈ ਜੀ ਦੀ ਹਾਨ ਹਾਨ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਆਏ, ਤੇ
 ਪੁੱਛਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਬੋਲੇ ਜੇ ਏਕ ਸਧ, ਸਾਈ ਕਾ ਜੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਪਾਠੇ ਨਾਨ, ਇਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਟੈ
 ਚਲੀਐ। ਤਬ ਸਗੋ ਮਿਲਕੇ ਉਸ ਖਰ ਕੇ ਚੁਕ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਲੈ ਆਏ, ਫੇਰ ਤਾਤਕਾਲ
 ਐਸਤਰ ਬਾਨਿਆ, ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਉੱਪਰ ਜੋਦੜੀ ਪਾਈ। ਕੁਛ ਚੁਰੀ ਜਹੂ ਨਿਆਏ। ਤਬ
 ਜੀ ਉਹ ਗੁਰੇਤੀ ਮੇ ਨਾ ਆਇਆ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਣ ਕੇ ਤਿਆਗਣੇ ਵਾਲੇ ਲਖਣ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਜਬ ਭੇਗ ਪਾਇਆ ਤਬ ਉਸੀ ਵਖਤ
 ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁਟੇ। ਉਸ ਕੀ ਭਤੀ ਕਰੀ। ਐਸੇ ਦਰਦਵੰਦ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ। ੨ ।
 ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸੇ ਦਇਆ ਵਾਨ ਸੇ ਜੇ ਜਹਾਂ ਭੁਖਾ ਨਿਕਾ ਕੂਕਰ ਦੇਖਨਾ ਉਸ ਕੇ ਤਹਾਂ
 ਚੁਰੀ ਕੁਟ ਕੇ ਪਾਵਣੀ। ਜੇ ਪਾ ਵਾਲਾ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਕੇ ਤੇਲ ਲਗਾਵਣਾ। ਜਿਸ ਕੇ
 ਗੰਢੇ ਪਵਨ ਉਸ ਕੇ ਮਨਮ ਨਾਵਣੀ। ਸਾਥ ਕੁਤਿਆ ਕੇ ਭੀ ਚੁਰੀ, ਕੜਾਹਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਵਣਾ ਤੇ
 ਉਪਰ ਮਨਮ ਤਹਾ ਲੈਲੀ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਹਿਨਾ ਇਨ ਕੇ ਕੜਾਹ ਕਉਨ ਖਵਾਵਣਾ ਹੈ; ਇਹੁ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈਨ। ਐਸੀ ਦਇਆ ਕਰਣੀ। ੩ । ਏ ਸਮੇ ਫਿਰਕਿਆ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੇ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਬਾਰਨ ਕੀ ਹਰਮ-ਸਾਲ
 ਵਸਤੇ ਜੇ ਆਲੇ ਫੇਰ ਛੱਤੇ ਗਏ ਸੇ। ਫੇਰ ਬਾਰਨ ਮੇ ਬੈਠਕੇ ਸੇਵਾ ਨਾਰੇ ਕਰਨੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੇ ਸੁਹਿਰ ਕੇ ਲੋਕ ਭੀ ਆਵਹਿ। ਕਥਾ ਕੀਹਤਨ ਸੁਣਹਿ ਤਾਂ
 ਉਨ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਵਸਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਰੀਤ ਰੱਖੀ ਜੇ ਰੰਗ ਆਵਨ ਤੇ ਰੋਜ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਵਨਾ।
 ਏਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਬਾ ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਬੋਲੇ ਮੇ ਜੇ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮੂਰਤੀ
 ਕੇ ਹਾਥ ਮੇ ਅਫੀਮ ਕੀ ਗੰਢੀ ਆਈ ਚੁਰੀ ਵਰਤਾਵਣ ਲਗੀ। ਏਕ ਦੁਖਾ ਸਿੰਘ ਚਉਧਰੀ ਜਬ ਉਸ ਕੇ
 ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦੀਆ ਉਸ ਦੇਖ ਕਈ, ਤੇ ਸਭਨਾ ਨੂੰ ਸਾਰਤ ਰੀਤੀ ਜੇ ਖਾਈ ਨਾਹੀ। ਜਬ ਵਰਤਾਏ ਰਹੇ ਤਬ
 ਦੁਖਾ ਸਿੰਘ ਕਿਹਾ ਜੀ ਰਾਵਲ ਜਿਨਾ ਆਪ ਭੀ ਮੁਖ ਪਵੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਘਿਣੇ ਮੁਖ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਰੋਗਾ ਮੁਖ ਪਾਇਆ ਤਬ ਕਰਨੇ ਨਜੇ ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਨ ਪੇਸ ਰਾਖੀ ਹੈ।
 ਰਾਵ ਇਹ ਜੇ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਪ ਕਰ। ੪ । ਤਿਸੀ ਸੰਤ ਪੁਰੇ ਮੇ ਏਕ ਭਾਈ ਸੰਨਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਹਥੇ ਉਦਾਹ ਆਤਮਾ ਜਿਨਾ ਕਾ ਨਿਗਰਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਰਚਨਾ ਮੇ। ਕਿਰਤ
 ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਪਟਵਾਰ ਕੀ ਕਰਨ ਅਰ ਰਿਦੇ ਸੇ ਉਪਮਾਤਾ ਰਹਿਣੀ। ਜਿਸੇ ਸੰਤ ਮੇ ਕਮਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।

ਪਿਛਲੀ ਹਾਲ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਰ ਭਜਨ ਮੇਂ ਚਿਤ ਟਿਕਾਏ ਕਰਨਾ। ਫੇਰ ਦਿਨ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ
 ਟਹਨ ਕਰਨੀ। ਇਸੀ ਮੇਂ ਸਾਗੀ ਆਸ਼ੂ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਭਏ। ਭਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾ ਸਦਕਾ ਐਸਾ ਜੋ
 ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਕੁਝ ਨ ਕਹਿ ਸਕੇ; ਸਾਹਿਬ ਭੈ ਕਰੇ। ਅਰ ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕੁਝ ਵਹਿ ਜਾਵੇ ਤਬ ਐਰ
 ਪਟਵਾਰਿ ਪਾਏ ਕਰਵਾ ਲੈਣਾ। ਅਰ ਉਨਕੇ ਭਜਨ ਅਰ ਟਹਿਨੋਂ ਨ ਰਹਿਣਾ। ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਨ ਕਾ
 ਪ੍ਰਤਿ ਪੰਜ ਸੰਤ ਸਰਸ ਕਾ ਮਿਤ ਹੋਏ ਲਗਾ। ਤਬ ਆਪ ਸੇ ਬੇਦ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਰਚਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੋਕ ਨ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਦਿਆ। ਐਸੇ ਠਿਕਾਏ
 ਰਹੇ। ਤਬ ਨੇਕਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਸ਼ੀ ਅਰਾਧ ਕਰੋ ਜੋ ਜਿ ਕੀ ਆਰਥਨਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ।
 ਤਬ ਤਿਨਾ ਤਾਈ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਣੇ ਆਸ਼ੀ ਮੁਖ ਮੇਂ ਅੰਗੀ ਝਾਰ ਕਰਿ, ਜੋ ਐਸੀ ਬਾਰਤਾ ਫੇਰ ਕਈ
 ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਜੋ ਗੁਰ ਪਾਏ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚਾ ਪਦਾਰਥ ਮਾਂਗਣਾ ਜੋਗ ਹੈ। ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ
 ਨਾਸਵੰਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਫੁੰਡਾਂ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਪਾਏ ਸੱਚਾ ਪਦਾਰਥ ਮੰਗੀਏ।
 ਐਸੇ ਭਾਈ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਤੇ ਭਏ ਵੇ। ੫ । ਕਰਾ ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ।
 ਇਕ ਘੋੜੀ ਵਾਲੇ ਗਾਉ ਮੇਂ ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰੰਤ ਹਏ ਹੈ। ਨਾਮ ਭੀ ਅਜਾਇਬ ਅਰ
 ਕਰਨੀ ਕੇ ਭੀ ਅਜਾਇਬ, ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਚਾਲੀ। ਜੋ ਵਡੇ ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ ਅਰ ਸਦਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੇ
 ਪ੍ਰੰਤਵਾਨ। ਆਏ ਅਤਿਅਗਤ ਸਾਧ ਸਿਖ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਜਿਸ ਵਖਰ ਕੋਤੀ
 ਆਵੇ ਪ੍ਰੇਦੇਸੀ ਤਬ ਆਸ਼ੀ ਤੇ ਪ੍ਰੰਨ ਬਦਨ ਕਰ ਕਹਣਾ ਜੋ ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ, ਰਿਜੜ ਆਇਆ ਭਾਗ
 ਆਇਆ। ਅਜ ਅਸੀਂ ਥੀ ਭਗਵੰਤ ਦਿਆਲ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਐਸੇ
 ਨਿਮਰਾ ਕੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰੰਤ ਸਾਥ ਕਰਣੇ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਦੇਸੀ ਕਾ ਪਕੇਵਾਂ ਚਰਨ ਸਾਥ ਹੀ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਣਾ।
 ਚਾਪੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਫੇਰ ਪ੍ਰੰਤ ਸਾਥ ਕਰਨੀ ਜੋ ਮਾਰਗ ਕਾ ਸੂਰ ਮੰਭੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਫੇਰ ਮੰਜੀਆਂ ਤੇ
 ਰੁਨਾਈਆਂ ਰਜਾਈਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨੀ। ਹਰ ਨਿਤ ਨੇਮ ਐਸਾ ਜੋ ਸਵਾ ਪਹਿਰ
 ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਉਨ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਆਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਨੀ। ਭਾਵੇਂ ਨੇਮਾ ਸੀਤ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਇਨਕਾਰ
 ਕਰਾ ਨੈਣਾ। ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਾਠ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਥ ਗਾਇ ਕਰਣਾ ਜੋ ਦੂਰ ਤਦ ਨੇਕ
 ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਐਸੀ ਹਾਲੀ ਰਸਨਾ ਨਾਮ ਰਾ ਕਰ ਜੋ ਮਾਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ
 ਸੁਵਾਦ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਚੇਰ ਤਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਨਾਮ ਨ ਭੀ ਪ੍ਰੰਤ ਕਰ ਜੋਰ ਆਇ ਸੁਣਹਿ ਅਰ ਅਨੰਦ
 ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਅਰ ਮੁਖੋਂ ਧੰਨ ਜਨ ਕਰੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਹਾਲੀ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਜੈਸੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਸੇਵਕ ਕੀ ਉਕਤ ਨਿਭਹੀ ਪਤ"। ਜੋ ਅੰਤ ਪ੍ਰੰਤ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ
 ਸਾਥ ਹੀ ਸਮਾ ਬਤੀਤ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਤਿਨ ਕਾ ਅੰਤ ਕਾ ਸਮਾ ਜਬ ਨਰਦੀਕ ਆਇਆ ਜਾਨ ਕਰ
 ਤਬ ਅਰਦੇ ਹੀ ਆਠ ਦਿਨ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ ਆਸ਼ੀ ਤੇ ਪਿਛੇ ਆਠ ਦਿਨ ਅਸਾਫਾ ਸੁਰੀਰ ਰਹੇਗਾ।
 ਸਨਥੀਆਂ ਕੇ ਕਹਿ ਦੀਆ ਜੋ ਤੁਮਾਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਵਿਵਹ ਕਾ ਜਗੂਰ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਕਰ ਅਸਾਫਾ
 ਸੁਰ ਵਿਆਕਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭਰਤਾ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਆਸ਼ੀ ਤੇ ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਸੁਰ ਤਿਆਗੀਏ। ਅਠਵੇ ਦੇ ਹੀ

ਇਤਨਾ ਬਰਨ ਕਰਿਦੇ ਭਏ। ਜੇ ਤੇਜੇ ਹੀ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿਆ ਥਾ
 ਉਹੀ ਵਖਤ ਸ੍ਰੀਰ ਕਉ ਤਿਆਰਤ ਭਏ ਖਿਡਨੇ ਪਹਿਰ ਦਨ ਕੇ। ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਤ ਤਏ ਹੀ
 ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿਪਕਾਰੀ। ੧ । ਦਾਸ ਬਨੈ। ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਿੰਘਾਂ ਵਾ ਨੌਕਰ ਨਿਆਇ ਤਹ
 ਛੱਡੇ ਹਾਂ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀਆਂ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਡ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਐਕ
 ਏ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਿਉਂ ਕਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਤਰ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਨੇ
 ਹਰਿਦੇ ਸੀ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਜੀ ਤਿਨ ਦੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਭਾਈਸਾਨ ਸਿੰਘ ਤਿਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਿ
 ਸੰਤਨ ਕਾ ਭੀ ਕਥਨ ਕਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ ਜੋ ਇਹੀ ਭਾਵਤਾ ਲਾਗੀ। ਦੂਜਾ ਉਤਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ ਸੇ ਸਭੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰ ਭਾਈ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਏਕ ਪਿਤਾ ਏਕਨ ਕੇ ਰਾਮ ਬਾਰਕ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਚਾਈ"।
 ਤੀਜੇ ਉਤਰ ਇਹ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਚਉਥੇ ਇਹ ਸੰਤ ਸੰਤਲੀ ਜਹਾਂ ਟਿਕਤੁ ਹੁਈ
 ਸੇ ਸਭੀ ਸੰਤ ਸੰਤ ਹੀ ਕਰਨਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਥ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀਕੀ। ਸਹੀ ਸਾਚ ਹੀ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਆਲ ਸਰੂਪ ਹੀ ਭਏ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
 ਰਾਜ ਅਤ ਜੋਗ ਦੇਨੇ ਮਾਣਤੇ ਭਏ, ਜੀਵਨ ਖੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ। ਕੇਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋਤ ਤਏ।
 ਜੇਸੇ ਸਰਬ ਨਦੀਆਂ ਕਾਸਿੰਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋਤ ਹਏ ਗੁਰੂ, ਜੋਸਿੰਦ ਕੀਆਂ
 ਕਥਾ ਤੇ ਚਰਿ ਗੁਰ ਸ਼ੀਵਤਨ ਚਰਿ ਨਾਮ ਨਿਮ੍ਰਨ ਇਹੀ ਭਯਾ ਜਨ ਇਸ ਕੇ ਮੀਨ ਰੂਪ ਭਏ। ਇਕ
 ਖਿਣ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੀ ਹਿਨਾ ਨਾ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਮਾਨਤ ਭਏ, ਕਿਆ ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਿਰਾਹ ਕੇ ਬਿਦਾਰ ਕਰ
 ਪਰਮ ਅਹਿਲਾਦ ਮਾਨ ਚਹੈ ਅਸਟ ਪਹਿਰ। ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨਿਰਭ ਆਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼
 ਕਰਨਾ ਪਰਮ ਨਿਰਬੇਦ ਰੂਪ ਜੋ ਜੋਸਿੰਦ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਗਿਯ। ਇਕ ਤਿਨ
 ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਰੋਗ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਰਿ। ਕਿਉਂ ਦਰਗਹਿ ਪਤਿ ਪਾਇਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਰਿ"।
 ਪੁਨਾ। "ਜਿਹ ਵੇਨਾ ਵਖਤ ਵਿਚਾਰੀਐ ਤਾਂ ਕਿਤਿ ਵੇਲੇ ਆਤ ਹੋਇ"। ਪੁਨਾ। "ਇਕ ਤਿਨ
 ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਭਗਤਿ ਕਿਨੇਹੀ ਹੋਇ"। ਹੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਤੇ ਪਿਆਰਿਓ। ਜੇ ਇਕ ਖਿਣ ਭੀ ਮਨ ਤੇ
 ਗਾਵਤ ਬਿਸਰ ਜਾਇ ਉਹ ਭਗਤੀ ਨਹੀ ਨੱਗੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ "ਚਰਿ ਸਪਦਿਆਂ ਇਕ ਖਿਣ ਫਿਲ ਨ
 ਗੀਰੀਐ ਮੇਹੀ ਜਿੰਦਕੀਐ ਮਤਿ ਕਿ ਜਾਏ ਸਾਰੁ ਆਵੇ ਨਿ ਨਾ ਆਵੇ ਰਾਮ"। ਕਿਹੀ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ।
 "ਗੁਰਗੁਰੁ ਗੁਰਾਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗੁਰਾਨ ਮਤਿ ਹੋਇ। ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਮਤਿ ਅੰਤ ਕਾ ਟਿਹੀ
 ਗੁਰਾਨ ਹੀ ਹੋਇ"। ੧ । ਇਹੀ ਕਾਰਜ ਤੇ ਕਰਣੇ ਵੀ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਅਤਿ ਜਗ੍ਹਰਤ ਕਰੀ
 ਹੈ। "ਅਵਰ ਕਾਜ ਤੇਰੇ ਕਿਤੇ ਨ ਕਾਮ। ਮਿਲ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਜ ਕੇਵਨ ਨਾਮ"। "ਰਾਮ
 ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੇ ਤੇਰਾ ਕਾਜ ਹੈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮ ਨੋਕ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਭੀ, ਬੇਨਤ
 ਉਨਤ ਭੀ, ਖਾਤੇ ਪਾਤੇ ਭੇ, ਲੇਤੇ ਦੇਤੇ ਜਾਗਤ, ਜੋਇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ
 ਕਰੀਐ। ਤਥ ਕੇਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰ ਜੋਤ ਕੇ ਬਿਨੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪੂਰਤ ਤਏ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ। ਇਹੁ ਭਗਵਨ ਜੋਸਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਅਕਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿ ਕਰਮੇ ਕੇ

ਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਆਧਕਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਜੋ ਨਿਤ ਭਵਿਤ ਆਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ। ਸਾਧਨਾ
 ਤਪ ਤਤਿਖਯਾ ਯੋਗ ਆਦਿ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਬਹੁਤ ਸਾਸਤਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ। ਹਰੀ
 ਨਾਮ ਮਹਾਤਮ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਬੀਰ ਬਾਲਮਬਾਰ
 ਬਰਨਨ ਕਰਾ ਹੈ, ਜਾਂਤੇ ਹਮ ਸੁਨਤੇ ਪਠਤੇ ਹੈ। ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸਾਸਤਰ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਤ ਕਹੂ
 ਕਹੂ ਰਹਾ ਹੈ, ਬਹੁਤਾ ਕਰਮ ਯੋਗ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਅਸਾਨੇ ਸੀਸੇ ਨਿਵਰਤੀ
 ਅਰਥ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਬਰਨ ਸੀਸੇ ਤਿਮਰ ਕੋ ਦਿਵਾ ਕਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਯੋਸੀ ਸਰਵਣ ਕਰ ਸੰਤ
 ਜੀ ਬਰਨ ਕਰਤ ਹੁਏ। ਹੇ ਭੋਲਿਦ ਲੋਕੋ ਜੈਸੇ ਨਾਹ ਮੇਂ ਕੋਈਆਂ ਤੇ ਟਕਿਆਂ ਕੇ ਸਰਾਫ ਬਹੁਤੇ
 ਹੈ ਤੇ ਮਾਨਕ ਹੋਰਓ ਕੇ ਸਾਲੇ ਕੇ ਏਰੇ, ਕੋਈ ਇਕ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਉਨ ਕੇ ਬਣਜਾਰੇ ਤੀ ਬੋਝੇ ਹੈ।
 ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੀਆ ਭੀ ਕੋਈ ਇਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੀਨ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਮਨੁਖ ਹੈ। ਜਿਗਿਆਸੂ (੧)
ਗੋਪੀ। ੨, ਪਾਮਰ ੩, ਨਿਸਕਾਮ (੧) ਸਕਾਮ (੨) ਜਿਸਨ ਉਦਰ ਪਰਾਇਨ (੩)
 ਤੇ ਕਰਮ ਸਾਧਨ ਕੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਆਧਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧਨ ਕਾਰ ਭੀ ਕਰਮ ਯੋਗ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਜੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਕਰਮ ਸਹਕਾਮ ਵ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਨੇ ਜੋ ਜਬ ਅੰਤਰ ਕਰਨ ਕੀ ਸੁਧੀ ਹੋਵੇਗੀ
 ਗੀਤਾ ਜਨ ਸਮ। ਤਬ ਇਹ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਨਾਨੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ,
 ਇਕ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ, ਸਿਮਰਨ ਅਤਿ ਉਤਮ ਕਰਮ ਹੈ। ਯੋਗ ਕਰਮ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ। ਇਸੀ ਤੇ
 ਸੂਰ ਸਾਧਨ ਮੇਂ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪਦ ਹੈ ਤਬਾ ਪਦ ਰਾਗ ਖਮਾਜ। "ਭੋਲਿਦ ਭਜਨ ਕੰਇਹੋ ਯਾਰਾ।
 ਸੰਕਰ ਪਾਰਬਤੀ ਹਿਪਦੇਸਤ ਤਾਰਨ ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਪਿਓ ਸੁਤਸਾਰਾ। ੧। ਰਹਾਉ। ਅਸਮੇਧ ਯਗ
 ਜਉ ਕੀ ਜੈ ਗਯਾ ਬਨਾਰਸ ਅਰ ਹੋਦਾਰਾ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰ ਤਉ ਨ ਪੂਜੈ ਜਓ ਤਨ
 ਗਾਰੇ ਜਾਇ ਹਮਾਰਾ। ਸਹਸਰ ਵਾਰ ਜੋ ਬੀਨੀ ਯੀਨੇ ਪੁਰੀ ਚੰਦਰਾਇਣ ਜੋ ਵਾਰਾ।
 ਸੂਰ ਦਾਸ ਭਗਵੰਤ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਭੇ ਹੈ ਦੁਆਰਾ। ਤਬਾ ਯੋਗ ਪਦ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ
 ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ "ਭਯੋ ਕੋ ਕੋਈ ਤੁਨ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਯੋਗ ਯਗ ਤਪ ਹੋਮ
 ਨੈਮ ਫੂਤ ਏ ਸਭ ਕਵਨੇ ਕਾਮ। ੧। ਰਹਾਉ। ਇਕ ਪਠੇ ਸਭਲੀਦ ਪੁਰਾਣਾ ਏਕ
 ਪਠੇ ਅਰਧਨਾਮ। ਤੀਰਥ ਸਕਲ ਅਰੇ ਤੇਕੀਏ ਤਉ ਨ ਨਾਮ ਸਮਾਲ। ੨। ਭਣਤ ਨਾਮ
 ਦੇਇ ਅਤੁਜਾਮੀ ਸੰਤੋ ਲੋਹ ਬਿਜਾਹੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰ ਜਿਲੀ ਕੋਈ ਨ ਤੁਲੇ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਪੁਰਾਰੀ।
 ਤਬਾ ਜਠੋਕ। "ਜੋ ਕੋਟ ਦਾਨੰਗ ਰਹਣੇ ਏ ਕਾਸੀ। ਪਰਾ ਯਾ ਗੀਤਾ ਯਦਕ ਕਠਪ ਯਗਾਰ
 ਮੇਰੂ ਸਵਰਨ ਦਾਨੀ। ਭੋਲਿਦ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਨ ਤੁਲੀ। ੩। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸੰਤੋ ਏਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕਰ
 ਜੋ ਭੋਲਿਦ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ। ਤਾ ਸਿਮਰਨ ਆਵੈ ਸਭ ਸਾਧਨ ਹੁਤ ਕਰਮ ਧਰਮ
 ਆਇ ਜਾਂਤੇ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਬੀਰ ਸਤ ਲਦੀਆਂ ਗੀਤ ਆਦਿਕ ਆਇ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸੁਧ ਪੁਰਾਣ ਦਿਵਾ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਂਤੇ ਹੈ। ਜੈਂ ਦਲਿਆ ਧਰਮ ਮੇਂ ਸਰਬ ਧਰਮ ਆਇ ਜਾਂਤੇ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਸਭ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਧ ਸਾਧਨ ਅਵੰਤੁ ਆਇ ਜਾਂਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਭੋਲਿਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜੀ ਦਾ ਤਾਰ

ਪਰਮ ਅਰ ਅਪਨੇ ਕਲਿਆਣ ਕਾ ਸੁਭ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਧੰਨ ਹੀ ਕੀ ਇਕਤਰਤਾ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸਰਵਨ ਕਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ
ਜੀ ਆਪੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣ ਭਏ। ਜੰਨ ਹੈ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਬ ਅਸਾਡਾ ਸੰਦੇਹ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਡੇ ਜੋ ਬ੍ਰਿਧ ਸਿੰਘ ਹੋ ਸਿਖ
ਆਪ ਜੀਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਪਰ
ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣ ਅਰ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਕਾ ਵਰਨਣ ਹੋਨਾ ਭਗਵੰਤ ਮਥੀਧੀ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਾਵਣਾ ਬਡਾ ਰਾਤ ਲੇਕਰ। ਇਸਨਾਨ ਆਦਿ ਸੁਭ
ਯਾਤਾ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਕੀ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਵਣਾ, ਮਾਨਸੀ ਪੂਜਨ
ਮੇ, ਮੰਤਰ ਰਾਜ ਜਪ ਜੀ, ਅਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਜੀ ਪਾਠ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸੀਤ ਕਾਨ ਮੇ ਇਕੰਤ ਨਾਮ ਜਪਣਾ
ਐਸੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੀ ਅਪਨੇ ਭੇਰੇ ਮੇ ਪ੍ਰਥਮ ਪਰਚ ਤੇ ਨੇ ਕਰ ਅਰਥ ਰਾਤ ਪਰਚ ਤਕ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
ਸੁਨਤੇ ਪਨਤੇ ਬਿਤੀਤ ਹੋਵਣਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਇ ਕਰ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨਾ।
ਸਵਾ ਜਾਗਰਤ ਮੇ ਰਹਿਣਾ। ਸਾਥ ਭਾਈ ਧਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਰੂਪ ਭਏ ਹੈ। ਭਾਈ ਨਾਰੰਗ ਸਿੰਘ ਸਮਾਧੀ, ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤਬਾ ਭਾਈ ਸਿਆਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤ।
ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜਬ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇ ਜਾਈ ਹੋਵਨ ਤਬ ਤਬ ਬੀਚ
ਦਿਵਾਨ ਕੇ ਪਰਮ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਬਦ ਧਿਰ ਮਨ ਕਨ ਲਾਇ ਕਰ। ਤੀਹੇ ਹੀ ਸੁਭ
ਸੇਵਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਪਰਮ ਤਪਸਵੀ ਵੇਰਾਤ
ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਮੂਰਤੀ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੇ ਅਨੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਸਭੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਰ
ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਉ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਸਹੀਸਰ ਹੀ। ਖਾਨ ਪਾਠ ਪਹਿਰਾਨ
ਮਕਾਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਹੁਏ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਦਾ। ਏਕ ਦਿਨ ਕੀ ਸਾਦਤ
ਸਮਝ ਕਰ ਕੁਦੈ ਹੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਏਕ ਸਰ ਜੋ ਘਾਟ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਅਪਨੇ
ਰਾਬ ਸੇ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਪਰਮ ਉਪਕਾਰੀ ਗੁਲਾਬ ਤੇ ਕੀ ਅਧਕ ਉਤਪਤੀ ਜਿਨਕੀ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ
ਜਗਤ ਭਰ ਮੇ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਐਸੇ ਤਿ ਸਵਜਨੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਨ ਵਰਨਣ ਤੇ,
ਕਾਗਦ ਅਰ ਕਾਨੀ ਸਾਰੀ ਅਰੁ ਰਾਬ ਇਹ ਸਾਧਨ ਬਕਣ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਣੇ ਕੇ ਬਰਨ ਤੇ ਅੰਤ
ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਇਹੁ ਸਮਝ ਕਰ ਅਨੰਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਭਾਈ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ
ਅੰਤ ਸਮਾ ਜਬ ਆਇਆ। ਅਰ ਕਈ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਸਰ ਕੇ ਨੂੰ ਕਾਟ ਸਹਿਤ ਪਰ ਭੁਟੇ ਸਾ। ਤਬ
ਇਕ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸੀਸ ਤੇ ਰਾਵ ਨੂੰਟਾ ਸਾਫਾ ਤੇ ਕਰ ਮੇ ਨਡਾ। ਮੇਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੋਈ ਹੈ।
ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਥ ਪਾਠ ਕਾਨ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਸਹੀਰ ਛੁਟ ਜਾਏਗਾ, ਸਿਤਾਂ ਕਾ।
ਇਕੇ ਉਠ ਕੇ ਬਾਤ ਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਿਆਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੇ ਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ, ਅਰ ਭਾਗਵਤ ਸੰਤਾਂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਠ ਭੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਬ ਸੇ

ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਫਿਟੇ ਮੁਹੁ ਜੇਹੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪੀ ਕਥਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਕੋਈ
 ਸਿਰੀ ਦੇ ਫਿਟੇ ਮੁਹੀ ਆਖੇ ਤਬ ਉਹ ਉਮਰਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਯਾਦ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
 ਯੋਗ ਪੁਰਸ਼ ਆਖਿਆ ਸੀ ਅਖਰੇ ਸਮੇ। ਇਹੁ ਕਥਾ ਸਭ ਸੁਣ ਕੇ ਆਏ ਹੈ ਅਈ ਆਪ ਪੂਛ
 ਦੇਸੇ ਕਿਸੀ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਭੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਹੋ ਖਰਨ। ਸਭ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕੂੜੇ ਧੰਧਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ
 ਪਿਟਣੀ, ਤੇ ਭੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਆਏ ਸੁਣ ਕਰਿ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਸ ਪਏ ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਨਿਸਕਪਟ
 ਸਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਸੱਤ ਹੋ ਸੱਤ ਹੈ, ਹੇ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ। ੨। ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ
 ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਪਣੀ ਚਵੰਠੀ ਕੀ ਨੀਵ ਜੋ ਧਰਾਈ ਹਰ ਭਾਗੀ ਕਰ ਜਨ ਹਾਏ ਪੁਦਾਇਕੇ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਮਰਨ ਇਤ ਉਪਰ ਖੜੇ ਸੇ। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਠੀਕੇ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ ਆਇ ਨਿਕਸੇ।
 ਰਸ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਚੰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ। ੧। ਤਨ ਕੀ ਨੀਵ ਕੋਰੀ ਤੇ ਮੰਦਰੋ ਕੀ
 ਨੀਵ ਪੱਕੀ। ਇਸ ਮੇ ਕਰਨ ਦਰਦਾ ਹੋ, ਹੋ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਬ ਵਿਰਾਗਿਆ ਮਨ ਮੇ
 ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਇਸ ਮੇ ਸਦੇਹ ਚਾਈ ਮਾਤ੍ਰਭੀ ਨਰ। ਸੱਤ ਹੈ, ਸੱਤ ਹੈ, ਸੱਤ ਹੈ। ੩।
 ਏਕ ਸਮੇ ਹੁਣੁ ਮਨ ਜੋ ਕਰੋੜਪਤੀ ਹੈ, ਚਉਧਰੀ, ਤਿਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਪਰ ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਫੂਨ ਧਣਵੀਏ ਕਰ
 ਵਸਾਏ ਉਪਰ ਸੇ ਤੇ ਮੁਹਰਾਂ ਰਖਏ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਨਥੀਆਂ ਨੇ ਯੋਗ ਮਰਣਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸੱਤ ਬੀਰ
 ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਪੀਡੇ ਸਭਾ ਮੇ ਨਹੀਂ ਲੋਕ ਉਸਰਿਤ ਕਰਨੇ ਜੋ ਯੋਗ ਮਰਣਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੁਆ।
 ਤਬ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਭੀ ਬੀਰ ਸੇ; ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਕਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੁਲਾਹੇ ਰਮਿਆਰਾਂ
 ਜੰਗਲਾਂ ਤੇ ਨਾਈ ਛੀਲਿਆ ਜੇਹਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੁਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਵੇਰੇ ਉਠ ਕੇ ਬਾਨਮੀਕ, ਕਈਰ,
 ਰਵਿਦਾਸ, ਨਾਮ ਦੇਵ, ਸੈਠ ਆਦਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰਨ ਉਠ ਕੀ ਬਾਨੀ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਇਕ ਮਾਸ ਭਰ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲੇਨਾ ਪ੍ਰੇਤ ਰੂਪ ਜਾਣ
 ਕੇ ਨਾਮ ਵੇਖੁ ਜਾਣ ਕੇ ਅੰਗਲ ਰੂਪ ਮੁਦਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸਭੀ ਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ ਹੇ ਚੰਦ ਜੀ ਸਤ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬੇਖੁਬ ਹੂਏ ਹੈ ਚਕਰਵਰਤੀ ਜਾਰੇ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇ ਉਨਤਾ
 ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ। ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਕੇਤਕ ਬਾਤ ਹੈ। ੪। ਠਾਕੌਰੋ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਕੋਠੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਕਾ ਗਿਰ ਪਕਾ। ਤਬ ਸੰਤ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਤਬ ਪ੍ਰਤਾਦ ਜੋ
 ਸਥੀ ਸੇ ਜੋ ਜਗਤ ਨਾਮ ਕਰ ਵਾ ਘਰ ਕਿਰੀਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ, ਨਿਕਟ ਆਨ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ,
 ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਹੋਏ। ਤਬ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਧਰਮ ਸੇਧ ਤੇ ਰਹਤ ਹੀ ਰੋਹਤੇ ਭਏ
 ਜਿਤ ਮੇ ਜਿਨ ਕੇ ਇਹੁ ਨਿਸਰੇ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘਟ ਨੂੰ ਫੁਟੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ
 ਪ੍ਰਜੇਜਨ ਨਹੀਂ। ਵੇਦਾਂਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਸਸਟ ਰਾਜ ਸਿੰਘੀ ਆਕੋ ਮੇ ਕਾਹਾ ਹੈ। ਮਨੇ ਨਾਸ ਵਾਸਨ
 ਖੜੇ, ਤਤਵ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਕੇ ਹੈ; ਯੋਗ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਸ ਹੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਪੁਰਸੋਤਮ।
 ਤਿਸ ਕਾ ਤਨ ਭਾਵੇ ਹੈ ਏ ਫੁਟੇ ਧਰਮਨ ਕੇ ਘਰ ਵ ਚੰਡ ਨ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਰੋਵਤੇ ਵ ਰੋਜਤੇ ਜੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ
 ਹੈ, ਨਤਰ ਸੰਨਿਧੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਭਾਵਨਾ ਦਵੇਤ ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਦੀ ਚਿਤ ਮੇ ਗਿਆਨ ਅਰਨੀ ਤਰ
 ਆਪ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅੰਤੁ ਬਾਹਰ ਦੇ ਭਾਵ ਤੇ ਚਰਿਤ ਜਿ। ਕੇ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਬਰਹਮ ਨਿਸਰੇ ਹੁਆ ਹੈ।

ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਬਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਹੀ ਜਨਮ ਪੁਨਾ ਸਰਬ
 ਗੇ ਮੇ ਸਰਬ ਜਾਨ ਮੇ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੂਪ ਜਿਦਵ ਹੂਪ ਹੈ ਸੇ ਐਸੇ ਨਿਸਚੇਵੀਤ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ
 ਇਨ ਕੇ ਸੰਧੀਆਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੁਣ ਕਹ ਮੰਤ ਕਰਤ ਕਹੇ: ਹੈ ਸੁਰਮੁਖੇ, ਇਹ ਭੀ ਇਨਕਾ ਘਰ ਹੈ।
 ਆ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਹ ਖਲਕੇ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜੋ ਰਮਆਰ ਆਨ
 ਹੋ ਹੈ ਇਹ ਤੇ ਇਨਾਂ ਰਮਆਰਾਂ ਦੇ ਮਥੇ ਮਾਰੇ। ਦੁਸਾਰਾ ਅਸਾਰਾ ਵਾਸਤਾ ਹਰ ਰਮ ਸਾਰ ਕੁਝ
 ਨਹੀ ਤੁਸੀ ਆਸੀ ਸਦਾ ਆਤਮ ਦੇਸ ਕੇ ਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੀ ਸਦਾ ਆਤਮ ਹੀ ਅਠੀਦ ਕਰ
 ਅਠੀਦ ਹੈ। ਤੁਝ ਦੇਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਸੰਧੀ ਨੇ ਅਏ ਓਠਾਇ ਕਹ, ਜੋ ਤਰਾਂ ਹੀ ਤਨ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਦੇ
 ਖੁਡ ਹੁਏ। ਇਤ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਜਹੀਓ ਉਤਾਰੀ ਸੁਪਾਰ ਈਏ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨੰਨ
 ਸਿੰਧੀਓ ਹੁਤਾਸਾ। (੩੨) ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨਜ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਗਿਆਨੀ, ਭਾਈ ਸੰਤ/ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਜਨਕ ਤਿਨੋ ਨੇ ਹੈ ਰਾਦਸੀ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਥਾ ਕਹਤੇ
 ਹੈ। ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੇ ਸਭ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਨਾਏ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ
 ਆਪਾ ਹੈ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਅਪਣੇ ਰੰਕਾਰ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਨੀਏ। ਪੁਨਾ ਭਾਵ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਅਜਨ ਜੀ ਭਾਈ ਅਪਨੀ ਆਪ ਉਗਾਰੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਧਰਿਆ ਹੈ। ਅਸਾਵਰੀਓ ਮੇ।
 ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸਿਸਨ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਜਿਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ।
 ਤਿਨ ਨੇ ਏਹੁ ਆਹਤਾ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ। ਅਹ ਆਹਤਾ। "ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਜਮਨ ਸਰਬ ਦੇਖਨਿਵਾਰਣੀ। ਗੁਰ ਦਹਨ ਕਵਨ ਭਲਿਹਾਰ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਸੁਖਦੁਪਾਰਣੀ।
 ਨਿਰੋਧ ਨਾਥ ਸਿੰਧ ਜੋਗਸੀ ਖਟ ਜਤ ਗਿਆਨ ਪਾਸੀ ਮਥੇਵੀ। ਭਜ ਦੀਨਾਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ
 ਨਾਨਕ ਵਿਸਵ ਨਾਥਵਿਸੇਸਵਰੀ। ੧। ਜਿਹ ਜਪਤ ਜਤ ਗੰਧਰਬ ਦਾਨਵ ਵਿਸਵ ਬਿਧਿ ਤਾਪ
 ਭਏ। ਜਿਹ ਜਪਤ ਮੁਨ ਜਨ ਦੁਰਕ ਹਿੰਦਨ ਭਵਨ ਚੌਦਰਿ ਜਾਪਨੀ। ਜਿਹ ਜਪਤ ਨਵ ਬੰਡ ਦੀਪ
 ਭਏ ਜਪਤ ਜਾਟੋ ਸਾਗਰੀ। ਭਜ ਦੀਨਾਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵਨਾਥਵਿਸੇਸਵਰੀ। ੨। ਜਿਹ
 ਕੇ ਇੰਦਰ ਕੋਟ ਚੰਦਰ ਕੋਟ ਸੂਰਜ ਸੇਵਤੀ। ਜਿਹ ਕੋਟ ਦੇਵੀ ਕੋਟ ਗੰਧਰਬ ਕੋਟ ਜਪਤੇ ਦੇਵਤੀ।
 ਆ ਕੋਟ ਜੋਸ ਜਨੇਸ ਏਤਾ ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਰੇ ਗੁਰੀ। ਭਜ ਦੀਨਾਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵਰੀ
 ੩। ਜਿਨ ਸਭਦ ਧਾਨ ਪ੍ਰਗਠ ਚੌਦਰ ਭਵਨ ਜੀਤ ਵਸੀ ਕਰੀ। ਜਿਨ ਸੇਤ ਚੰਦ੍ਰਿਓ ਸਫਲਰੀ
 ਵ ਰਹੀਓ ਏਵ ਤਾਤਕ ਧਰੀ। ੪। ਕਹਿਆਹੁ ਪੂਰਤ ਨਾਨਕੀ ਸ ਜਗਤਾਰਿ ਆਹਨੀ। ਭਜ ਦੀਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵ ਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵਰੀ। ੫। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਤ ਧਰੀ ਕਲ ਜੁਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ।
 ਆ ਅੰਗੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਭਏ ਹੈ ਮਾਧ ਜਾਨ ਉਗਾਹਨੀ। ਗੁਰ ਅੰਗਦਾਸ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਤੀਜੇ
 ਕੇ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੀ। ਭਜ ਦੀਨਾਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵਰੀ। ੪।
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਏ ਹੈ ਤਿਹ ਜੇਤ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹੋਇਦੇ ਸੇ ਗੁਰਮਾ ਕਾਮ ਆਦਿ
 ਕਲ ਜਜਣੀ। ਗੁਰ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜਗਤ ਸਹਾਇ ਰਾਹਨ ਜਾਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੀ। ਭਜ ਦੀਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਵਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵਰੀ। ੬। ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਚੌਦਰਿ ਜੇਤ ਤੇ ਗੁਰ ਤੇਜ

ਸਿੰਘ ਥੋੜੇ ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਪਾਠ ਕਰਾਏ। ਤਾਂ ਘੋੜ ਪੁਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਕਟ ਕੀਤਾ। ਅਰ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਅਪਣੇ
ਘੋੜੇ ਭਾਈ ਤਸਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਤਾਇਆ ਏਨਾਇ ਕਰ ਪਠ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੰਘ
ਜੇ ਕਹਾ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਲ ਦੀ ਭਵਿਤ ਸਹਿਤ ਦੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿੱਜੇ ਹਥਿਓ ਵਾਨ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋਂ ਪਾਠ ਕਰਾਏ।
ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ ਪੰਡਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਸੀਂ ਗੀ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਤਾਂ
ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਆਖੇ ਤਾਂ ਕਰਾਂ ਨਾ। ਇਹ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਹ ਸਿੰਘ ਨਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤਾਇਆ
ਠੋਕ ਕਰ। ਗ੍ਰਿਥਾਯਾਸ ਕਰਨੈ। ਇਸ ਭਾਰ ਫੁੰਟੀ ਸਾਢੇ ਨਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੇਲ ਗੁਲਾਮ ਹੁੰ
ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਕਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਭੇਰੇ ਭੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ
ਹੈ ਗੁਲਾਮ। ਜਬ ਇਹ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸਮੀਪ ਪਾਠ ਕਰਣੈ ਭਾਵਾ। ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਦੇ ਤਬ ਭੀ ਗੁਲਾਮ
ਜਿੰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਸਤਕ ਟੋਕ ਕਰ।
ਥੋੜ ਉਪਰ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਖੇ ਸੰਗਤ ਕੀ ਇਤਨੀ ਭੀੜ ਹੋ ਰਹੀ ਜੀ ਜੋ ਭੜੀ ਹੀ ਚਿਨ ਚਿਨ ਮੋਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਬ ਉਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਭੀ ੧੬ ਹੀ ਉਦਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇਹੀ
ਸੁਣ ਮੁਨੀ ਰੁਪ ਰਾਪ ਹੋ ਗਈ ਮਾਨੋ ਮੂਰਤਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਧੋਨੀਆਂ ਹਨ। ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਢਾਈ ਪਾਠ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ
ਜੀ ਦੇ ਸੁਣ ਪੁਨਾ ਭੇਰੇ ਰਨਾ ਆਇਆ। ਹੋਏ ਹੀ ਚਿਰ ਪਿਓਂ ਹੁਣ ਨੀਤਾ ਜੋ ਢਾਈ ਪਾਠ ਹੋਇਆਂ ਹੀ ਸੰਤ
ਦਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਕਥਾ ਫਕੀਰ
ਜੇਦ ਦਲਾਨ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਵਾਸੀ ਫਕੀਰ ਜੇਦ ਪਰਾ ਮਤਿਸੰਗੇ ਭਏ ਆਤਮ ਦਰਸੀ। ਸਰੀਰ ਨਾ
ਨਿਰਬਾਰ ਦਲਾਨੀ ਕਰ ਕਰਣਾ, ਜੇਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜਿਤ ਚਾਵ ਕਰ। ਤੇ ਗੁਸਤ ਸੰਜਾਰ ਬੀਚ
ਜਲ ਕਮਲ ਨਿਖਾਈ ਰਹਤੇ ਜੇ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਸਭ ਕੇ ਮਧੇ ਜੇ ਸਭ ਤੇ
ਉਦਾਸਾ। ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ ਰਹਤੇ ਜੇ ਸਤਿ ਪੰਥ ਲੀਏ। ਏਕ ਸਮੇ ਕਿਸੀ ਜੇ ਕੇਤੇ
ਮੋਰੇ ਜੇ ਦਾਮ ਨਾਏ ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਕਉ ਪੁਰਵਾਇ ਦੀਏ ਭਾਦਤ ਹੋਜਨਾਦਿਕੋ ਕੀ ਖਿਧਿਕਰ। ਤਬ ਜੇ
ਜਾਮੇ ਵਾਨਾ ਦਾਮ ਮਥਿਤ ਕਥਾ ਕਥੀ ਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚਰ ਜੀ ਰਮਾਏ ਦਾਮ ਦੈਰੇ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ
ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੋਚਤਾ ਸਹਿਤ, ਨਿਸਕਪਟ ਦਾਨੀ ਹੈ। ਹੈ ਆਈ, ਜੇਰ ਮੈ ਨੇ ਨਹੀਂ ਧਰੇ ਘਰ ਮੈ
ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਵਰ ਕੇ ਪਿਯਾਏ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਸਮਦਰਸੀ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਭੋ। ਮਾਝਕ ਪੁਰਵਾਇ ਦੀਏ ਹੈ। ਕਹੂੰ
ਵਿਖਾਰਥ ਵਿਖਾਰੇ ਜਦ ਤੇਰੇ ਦਾਮ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਅਮਲ ਅਫਸੋਸ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਅਸਟੈ. ਪਾ
ਹੁਏ ਤੇ ਦੇਵਾਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਵਾਨਾ ਹਮਲੇ ਭੀ ਨਿਕਾਇਆ ਜਾਏ। ਜਾ ਤੇ ਐਸੇ ਜੋ ਏਤੇ
ਘੇ ਨਿਕਾਸਤੇ ਹੈ ਦਿਵਾਨੇ। ਐਸੇ ਦੁਲਕਾਰ ਜੋ ਪੈਨ ਕਰ ਤਿਆ ਤੇ ਵਿਤ ਕੀ ਜੀ ਦਿਵਾਨੇ ਤਿਆਰਤ
ਗਾਮ ਆਪਣੇ ਭਾਵ ਮਾਠ ਕਰ। ੧। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਪੁਨਾ ਉਥੇ ਜੋ ਸਭਾ ਆਇਆ ਸੀ ਸਿੰਘ ਨਿਕਟ ਤਿਆ ਕਾਨ ਆਇ
ਐ। ਤਬ ਸਭਾ ਕੇ ਸਾਰ ਲੋਕ ਕਥਾ ਕੀ ਸਹੁਤ ਉਤਰਤੀ ਰਹ ਚੁਕੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ।
ਜੇ ਸਹੁਤ ਅਦਫਤ ਮਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਹਿ ਬਿੰਦ ਸੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ
ਫਕੀਰ ਦੇਵ ਕੀ ਭਫਫ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਹਾ: ਤਿਉ ਫਕੀਰ ਜੀ ਜੀ, ਕੋਈ ਕਥਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਹੇ। ਤਬ ਫਕੀਰ ਜੇਦ

ਬਹਾਦਰ ਰਾਇ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜਸਮੇ ਸਾਹ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਜੀ। ਇਨ
 ਰੋਨਕ ਸੰਤ ਪੈਸ ਰਾਖੀ ਜਾਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੂ। ਤਜ ਦਨ ਈਸੁ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਜੁ ਵਿਵ ਨਾਹ
 ਵਿਸੇਵਈ। ੨। ਸੁਨ ਅਸਟ ਵੰਦਨ ਆਰਤੀ ਤਿਹ ਜਕਲ ਪਾਪ ਨਿਨਾਸਤੀ। ਪੜ ਇਕੀਸ
 ਕੁ ਪ੍ਰਵਾਹ ਮਕਲੈ ਸੰਤੁਨ ਕਵਲ ਪਪਤੀ। ਤਿਹ ਆਰਤੀ : ਰਚਾਨਾ ਰਚਤਾ ਜਾਣ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੂ।
 ਅ ਦੀਨ ਈਸੁ ਗੁਰਦੇਵ, ਨਾਨਕ ਵਿਗਵਨਾਸ ਵਿਸੇਵਈ। ਆ ਜਿਠੇ। ਇਸ ਮੈ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਖੀ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਕਹਾ ਹੈ : ਇਸ ਮੈ ਗਿਆ ਕਾਹਨੇ। ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਆਪ ਲੈਣਾ ਅਪਨੀ
 ਰੀਤਾ ਜਿਸ ਵੇਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਿਖੋ ਨੇ। ਬਡੇ
 ਅਭਾਜ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰ ਪੋਧਤਿ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮ ਲੀਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਵਰ
 ਸਰਾ ਕਤ ਪਕੈ ਸੁਣੇ ਨੀ ਪਵਿਤ੍ਰਾਪ। ਪੁਨਾ ਭਾਵ । ਗੁਰਦਾਸ ਨਾਮ ਸਰਬ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਕਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੇ ਅਪਣਾ ਭੋ ਗੁਆ। ਨਾਮ ਭਾਈ ਰਾਉ ਰਚਾਈ ਕੀ। ਸੁ ਭਾਈ ਵਜਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਇਨ ਕੇ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾ ਸੰਬੰਧਨ ਦੀਆ ਜਾ ਪੀਛੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਪਦਸੰਗ ਧੋੜਾ ਸਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ,
 ਮੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੰਦਕਾ। ਏਕ ਜਾਮੇ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਨਿਕਟ ਕੀਰਤਨ ਸਰਬ ਸੁਨਾਇ ਕਰ
 ਮੇਠੇ ਜੇ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਇਨ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭਾ ਪਦੋਖਿਆ ਜੀਏ। ਜੇ ਭਾਈ ਰਾਉ ਜੀ, ਜੇ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ
 ਰਾਖੀ ਸੰਗਯਾ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਹਲੋ, ਭਾਈ ਮੂਨ ਤੇ ਆਦੀ ਜੇ ਕੇਸੇ ਹੈ, ਜੇ ਕਹੇ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਰਾਉ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਮਾ। ਜੀ ਸਦੇ ਅਸਾਏ ਰਾਖੀਆਂ : ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਸਿਰਤਾਜ ਢਰੁ ਗੁਪ ਤੇ ਓਹੀ
 ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜੀਦਰ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਰਾਜੀਦਰ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਗਾਵਣ ਜੀਦ ਆਦੀ ਜੇ ਕੇਸੇ ਹੈ ਦੇ
 ਰਾਖੀ ਜੀ। ਤਬ ਭੇਰ ਭਾਈ ਰਾਉ ਜੀ ਉਤਾਰਤ ਭਏ ਮਰ ਰਾਖੀਆਂ ਕੀ ਸਭਾ ਕੇ ਰੂਪਨ ਤਾਂ ਓਹੀ ਹੈ
 ਜੀ। ਪੁਨਾ ਨਰੈਸ਼ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਭਾਈ ਨਖਣ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਮੇ ਕਹੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਰਾਉ ਜੀ
 ਬੋਲਤ ਭਏ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕੇ ਮਕਟ ਮਣੀਏ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਇਤ ਪਤੀ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ
 ਰਾਉ ਰਾਖੀ ਕੇਸਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਬਿਦਿਆ ਕੇ ਨਿਧਿ ਤੇ ਓਹੀ ਹੈ, ਹੇ ਰੂਪਤੀ ਜੀ।
 ਤਬ ਰਾਜੀਦਰ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਈ ਰਾਉ ਜੀ ਆਪ ਕੇਸੇ ਹੈ । ਕਹੇ। ਤਬ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ
 ਇਹੁ ਰਾਉ ਰਾਈ ਮਾਧੁਕ ਸਭਾਏ ਮਾ ਮੁਕਾਮ ਜਾ ਤੇ ਨਿਕਾ ਸੁਰ ਸਰੁਆਦ ਗੀਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸੇ
 ਗਾਇਨ ਕਰ ਮੈ ਭੀ ਸੁਣੇ। ਮਾਧੁਕ ਜੀ ਪ੍ਰਾਨੰ ਕੀ ਆ ਗਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਸੇ, ਜੇਸੇ ਨਿਖਿਧ
 ਗੋਨੀ ਰਾਖੀਆਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਮੈ ਰਾਜੀਦਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਦ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਤਿਸ ਵਤ ਮੈ ਨਿਕਾਰਾ ਤਾਨਾਇਕ ਹੋ
 ਅਸੇ ਦੁਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸਿਦ ਭਈ ਅਰ ਬਹੁਤ ਇਯਾ ਪਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਜੀ ਕਾ ਸਦਕਾ।
 ਗੀਤ ਬੋਲਨ। ਗੁਰ ਬੋਲਨਾ ਵਿਵਾਹ ਪ੍ਰਗਤ ਇਹੁ ਉਤਮ ਮਾਨ ਕਾ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਰਨਾ ਆਵਤਾ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਆਦ ਦੇਵ ਕੇਹੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅਟ ਮੈ ਸੁਰ ਮਤੀ ਪਾ। ਦੀਨੀ ਹੈ। ਮਰਬ ਸੁਖਨ ਕੀ ਖਾਣ । ਤਬਾ
 ਮੇ ਗੁਰੂ ਲਾਡੀ। "ਭਈ ਵਡਿਆਈ ਜਾਏ ਅਲਾਪੀ। ਭਈ ਵਡਿਆਈ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਇਸੀ ਕਰ
 ਹੈ, ਜੇ ਸਭੇ ਕੇ : ਕਹੀਏ ਬੋਲ ਕੇ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਕੇ ਹੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ, ਨਿਸਚੇ ਕਰ। ਜੇਸੇ

ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਹਾਥੀ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਪਲ ਪਲੇ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ
 ਗੰਢੀ ਕੀ ਵਿਆਹ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੁਨੀਯਤ ਹੈ।" ਅਰਥ ਤੇ ਇਹ ਕਾ ਇਹ ਹੈ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੇ ਕਈ ਨਿਆਏ
 ਕੇ ਇਹੁ ਭੀ ਅਰਥ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਤਿਸ ਪੁਰਾਣੀ ਕੀ ਹੁਣੀ ਹੈ ਜੋ ਅਠਾਇ
 ਗਿਆ ਬੋਲਣ ਕੀ ਜੁਗਤ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਇਹੁ ਉਤਾਰਨ ਹੈ, ਏ: ਬਾਤ ਨ ਕੀਚੈ ਘਟ ਪਟੀ
 ਗੰਢੀ ਬਾਤ ਬਣਾਇ। ਬਾਤੀ ਹਾਥੀ, ਪਾਟੀਐ ਬਾਤੀ ਹਾਥੀ ਪਾਇ। ਕੋਊ ਕਲੀਵ, ਜੋ ਭਾਂਡ ਹੈ, ਸੋ
 ਫੁੱਟਨ ਜੋ ਦਾਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ ਭਯੋ। ਤਬ ਦਾਜਾ ਜੀ ਕਲੀ ਕੀ ਸਵਾਰੀ ਪੈ ਨੈ ਦਲੇ ਜਾਏ ਜੋ
 ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਰਾਜੀਦਰ ਪਰ ਆਰੂਢ ਕਰ ਲੀਆ। ਸੋ ਭਾਂਡ ਅਪਨੇ ਮੂਰਖ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਕਈ ਦਾਜਾ
 ਜੋ ਕੋਊ ਦਾਜਾ ਕਾ ਭਨ ਸਉ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਕੋਪ ਰਾ ਨਾਜੀਦਰ ਤਿਸੀ ਹਾਥੀ ਕੇ ਪਾਵੇ ਮੇ
 ਤਿਸ ਕਾ ਬੁਰਨ ਕਰਵਾ ਦੀਆ। ਅਵਰ ਦਿਗਸਟਾਇ। ਇਕੀ ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦੁਖਮਨ ਅਵਰ
 ਲੀਸ ਕੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਤਿਸ ਤੇ ਬਰਾਮ ਸਹਿਤ। ਤਬ ਤੇ ਪਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਕੁਕਾਇ ਲੀਆ
 ਭਾਰ ਮੇ। ਤਬ ਸੋ ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਚੋਰਾ ਦਿਵਾਇਆ ਜੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਕੋਊ ਮਤ ਕੁਕਾਇ ਮਤ ਅਪਨੀ
 ਭੂਠ ਲੀਏ। ਤਬ ਸੇ ਬਾਨਕ ਬਤਰੇ ਸੀ। ਆਪੇ ਨਿਕਲ ਕਰ ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਕੀ
 ਕੁੰਝਰੀ ਮੇ ਆਵਤ ਭਯਾ ਨਿਰਭੈ ਹੈਕਰ। ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਾ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਸਕਾਰ ਕਰੀ।
 ਤਬ ਸੋ ਨਰੇਸ ਸਿੰਘਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੀ ਕੋਪ ਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਏ ਮੇ ਤਿਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜੁਗਰ ਹੀ ਕਰ
 ਘੜ ਲੀਏ। ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਬਾਨਕ ਅਬ ਤੇਰਾ ਕੋਠ ਰਖਸਕ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਸੁਮਤਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੈ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੀ ਰਾਜੀਦਰ, ਅਬ ਮੇ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਤੇ ਠਾਹੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਦੇਠੇ
 ਰੂਸ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਪਕੜੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕੀ ਕੋਊ ਏਕ ਰੂਸ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੀ ਨਜਾ ਪਾਠਤਾ ਹੈ। "ਨਿਰਭੈ ਦਾਹ ਗਰੇ ਜੀ ਨਾਜ"। ਤੇ ਆਪ ਤੇ ਮੇਰੀ ਦੇਠੇ
 ਰੂਸਾ ਬਰਹਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਨਿਰਭੈ ਭਯਾ ਹੋ। ਭੀਏ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜੋ
 ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਅਪਨੇ ਕੋਠ ਕਾਫੀ ਕਰ ਅਪਨੇ ਰਾਜ ਸਿੰਘਸਨ ਪਰ
 ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ। ਬਰਨ ਕੇ ਬੋਲਣ ਪਾ ਇਹ ਉਤਾਰਨ ਲੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਊ ਦੀ
 ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਲੀਆ ਸੁਭ ਬਲਨ ਉਤਾਰਨ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਰਤ ਦਾਨ ਮਾਨ ਪਾਇਆ। ਕੋਊ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋ ਸੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਉਤਾਰਨ ਕਰਤੈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਨ ਸੇ ਐਸੀ ਅਨੰਤ ਸੁਭ ਹੁਣੈ ਕੀ
 ਹੁਮਤੀ ਤਿਨ ਮੇ ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਊ ਜੀ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇ ਹੀ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਾਈ
 ਭਾਈ ਸੀ। ਤਿਸ ਮੇ ਦੇਠੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਆਦਿ ਪੁਨਾ ਦਾਸ ਕੁਰਨ ਕੇ।
 ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਊ ਰੂਮ ਰਬਾਈ ਬਲ ਕਰ ਆਵੇ, ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਜਨ ਛਾਦਨ ਕਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ,
 ਸੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਅੰਤ ਸਮ। ਜੀ ਰੁਪਸਰ ਜੀ ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ,
 ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਟੇਰ ਆਪ ਮੇ ਆਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
 ਧਿਆਨ, ਭਾਈ ਮਹਦਾਨੇ ਧਾਲੇ ਸਰਤ, ਧਾਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ^{ਬਣਾ ਪਾਠ} ਆਸਤ ਭਏ। ਐਸਾ ਸੁਭਲ ਮਰਨਾ
 ਹੁਆ ਸੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਸੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਧਰਮ ਸਰ ਬੰਡ ਮੇ
 ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਸਰਤ ਵੇਲਾ ਨਿਰਨੈ। ਜਬ ਤਿਨ ਪਰਚੇ ਕਾ ਬਾਜਾ ਘੜਿਆਲ ਜੋ

ਜਾਗਰਾ ਜੈਗੀ ਬਜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤ ਨਿਰਬਾਣ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ
ਆਪ ਜਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੋਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ
ਤੇ ਆਪਨਾ ਜਬ ਆਪ ਸੁਣਨ ਕਰ ਆਪ ਇਨਾ ਤੇ ਰੀਝਤਾ ਹੈ, ਤਿਆ ਮੋਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਜੀ ਸੁਯੋ ਜੋਤੀ। "ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਭਖਣੇ ਪ ਪ ਹੋ ਤਉ ਵੀਨੇ ਆਪਨੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਿਲਓਹੁ।
ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਮੋਹਿਓ ਜਬ ਨਾਨਕ ਆਪ ਸੁਣਹਿ"। ਤਿਨ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰਬਾਣ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਿਓ। "ਆਪਹੁ ਨਹੁ ਨ ਹੋਵਤ ਭਾਈ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਨਾਮ ਪਾਈ।" ਦੂਜੀ
ਚੌਕੀ ਸ੍ਰੀ ਅਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਜੀ ਭਾਈ ਚੈਤ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਜਸਾ
ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋਗੀਏ ਮੁਦੀਏ; ਅਰ
ਕੈਨ ਕਨੀਏ ਜੋ ਅਨੰਤ ਬੀਤੇ ਤੇ ਅਨੰਤ ਹੀ ਵੇਹਨੀ। ਗੁਰ ਜਸੀਏ। ੨। ਤੀਜੀ ਰਾਮ ਕਲੀ
ਘਿਲਾਵਨ ਕੀ ਚੌਕੀ ਭਾਈ ਮਿਸਰਾ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਮੇ ਮੁਖੀ ਐਤ ਸਾਖ ਕੀਰਤਨੀਏ। ੩। ਪੁਨਾ
ਚੌਕੀ ਚੌਕੀ ਨਕਈ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ। ੪। ਪੁਨਾ ਪੀਰਮੀ ਭਾਈ ਅਨੰਦੀਆਂ ਕੀ। ੫।
ਫੇਵੀ ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਦੀ। ੬। ਸਤਵੀ ਅਨੰਦੀਆਂ ਕੀ ਚੌਕੀ। ੭। ਇਤਨੇ ਨੂੰ
ਦੁਪਹਿਰ ਦਿਨ ਬਿਤੀਤ ਹੋਵਣਾ। ਪੁਨਾ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਹੋਵਣਾ। ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੋਤਾ ਇਕੋ ਹੀ
ਰਹਿਣਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਤੇ ਵਕਤਾ ਤੇ ਅਵਰ। ਜਿਸ ਵਾਤੂ ਕਾ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦਨ ਹੋਵਣਾ
ਸਬਦ ਕਰ ਸੋ ਭੀ ਇਕੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਚੌਕੀ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਇਹੁ
ਜਿਨ ਸੰਗਯਾ ਨਾਮ ਨੇ ਕੀ। ੧। ਦੂਜੀ ਚੌਕੀ ਰਬਾਬੀਆਂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ। ਸੋ ਚਰਨ
ਕਵਨੀਏ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਯਾ। ੨। ਤੀਜੀ ਚੌਕੀ ਰਬਾਬੀਆਂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ। ਤੀਜੀ ਚੌਕੀ
ਭਾਈ ਰਾਓ ਕੀ ਆਦੀ ਉਨ ਕੀ ਇਹੁ ਸੰਗਯਾ। ੩। ਚੌਥੀ ਚੌਕੀ ਕਥਾ ਹੋਈ ਗਿਆਣੀਆਂ ਇਕਰ
ਜਿਨ ਕੀ ਗਿਆਣੀ ਸੰਗਯਾ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇ। ੪। ਪੀਰਮੀ ਕੀ ਭਾਈ ਅਤ੍ਰੇ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀ ੫।
ਪੁਨਾ ਖਸਟਮੀ ਚੌਕੀ ਭਾਈ ਦੂ ਹਰ ਪੁਪ ਕੀ। ੬। ਤੇ ਤਿਨਾ ਨੇ ਜੋ ਦਸ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਇਹੁ
ਖਸਟ ਚੌਕੀਆਂ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀਆਂ। ਰਹਿਰਾਸ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਫੇਰ ਆਰਤੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੋਵਣੀ।
ਏਹੁ ਸਾਤਵੀ ਚੌਕੀ। ੭। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬਾਬੀ ਨੁਬਨ ਮਾਹਿਓ
ਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਚੌਕੀ ਇਹੁ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀ ਆਠਵੀ ਚੌਕੀ। ੮। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਧਿਸਨ ਸਿੰਘ ਕੀ
ਚੌਕੀ। ੯। ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗਿਆਣੀ ਹੁੰ ਹੈ ਸੋ ਕਥਾ ਕਰਦੇ ਹਰੇ ਹੈ
ਸਾਹਿਬੋ ਕੀ। ਗੁਨਾਮ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤ ਕਰਦਾ ਮੇ ਦੇਖਿਆ ਅਬ ਸੋ ਨਹੀਂ ਆਈ
ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਰੈਸਾ ਸੋ ਮਾਨਕ ਸਾਮ੍ਰਥ ਹੈ ਸਭ ਦਿਧਸੀ। ੧੦। ਉਪਰੰਤ ਫੇਰ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀ
ਚੌਕੀ ਆਈ ਭਾਈ ਬੰਡੇ ਰਬਾਬੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸਿਕਾਰ ਪੁਹੀਏ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀ ਚੌਕੀ। ਬਹੁੜੇ
ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਨੈ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ। ਪੁਨਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੇਜਾ ਪਰ ਪਧਾਏ
ਸ੍ਰੀ ਅਖਾਸਨ ਜੋ ਗਰਬ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਆਵੂਦ ਹੋ ਨਵ। ਸਤਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ
ਭਿਤਾ ਚੌਕੀ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਸਾਧ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੰਖ ਧੁਨੀ ਘੰਟਾਂ ਕੀ ਧੁਨੀ,
ਭੇਰੀ ਧੁਨੀ, ਨਰ ਸਿੰਘ ਧੁਨੀ, ਭਾਣੇ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਉਸਤੋਂਦੀ ਕੀ ਧੁਨੀ, ਐਰ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ। ਪੰਨ

ਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਸਤਿਗੁਰ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਹੁਨੀ ਹੋਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੋ ਜੀ ਸੇਵਾ ਪਰ ਹਰਾਜਤ ਭਏ।
 ਗਿ ਕਾਤ ਮੇ ਭੀ ਮੰਦਰ ਭੇਜ ਦੁਰਧ ਰੋਗੀ ਆਇ, ਮਾਰਾ ਸੁਖੀਤਾ ਸਹਿਤ, ਅਥਵਾ ਕੇਵਲ ਹੀ ਦੂਖ
 ਹੋ ਭਨੀ ਧੀਰ ਸਿਉ ਸਨਾਇ ਕਰ ਮੇ ਆਏ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਅਰਪਣ ਕਰੇਣ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਨਾ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸਿਉ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਭਰਾਵ ਕਰੇ ਰਾਹੇ : ਸਾ ਦਿਵ ਭੇਜ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸਿਉ ਸਦਗੋ ਫਨ, ਜੋ ਏਹ ਹੈ, ਵਾ ਸਾਧ ਮਾਤ੍ਰ, ਅਥਵਾ ਕੋਧਦੇ ਕਾ ਅੰਨ ਅਰਪਣ ਕਰਿਆ ਹੁਕਾ ਤਿਸ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕਰ ਭੇਜੇ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ। ਭਗਤ ਭੀਨਨੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਇੰਦਰ, ਭਾਈ ਨਾਨੋ ਜੀ ਆਦਿਕੇ ਕਾ। ਯਾ ਤੇ ਮੇ ਰਿਆਸ ਨਹੀ ਜੋ ਵਿਸਤਾਰਕ ਰਾਸ ਮਾਰਸ ਹੀ
 ਗਿਆ ਹੈ ਸੰਤੋਖ। ਤਥਾ ਪਦੀ ਹੈ ਭੀਨਨੀ ਕੇ ਸੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਅਰਵਾਵਨੇ ਕਾ। ਅਖੀਨੇ ਮੀਨੇ ਰਾਖ
 ਰਾਖ ਏਹ ਲਿਆਈ ਭੀਨਨੀ। ਕਉਨ ਸੀ ਅਜਾਵਤੀ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਇਹ ਗੱਤੀ, ਨਾਂਜ ਕੁਲਗੀਨੀ,
 ਨਿਪਟਿ ਕੁਭੀਨਨੀ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਜੂਠੇ ਫਲ ਨੀਨੇ ਮਨ ਸੁਕਰੇਨ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ
 ਐਵੇਂ ਭਨੀ ਪਾਈ ਰਸਕੀਰ ਸੀਨਨੀ। ਕਉਨ ਸੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਛਿਨ ਮੇ ਲਿਖਾਨ ਦੜੀ
 ਪੂਰ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਭਾਈ ਜਾਵਨੀ ਵੈਰੁਨ ਭੁਲਨੀ। ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਕੋਈ ਦਸ ਪੰਜਾ
 ਹਿਯੋ ਜੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰਤਾਪਾ ਤਾਏ ਜੋਕਨ ਅਹੰਕਾਰੀ। ਏਨੇ ਹੀ ਅਰਥ ਤਥਾ ਕੀ ਨਿਕਟਤਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇਥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦੌਰ ਕੀ ਉਨ ਮੀਨਤ ਮੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਥ ਭੀਤਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ
 ਜੋ ਕੇ ਭਗਨੀ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਨਾਨ ਆਚਿਕ, ਸੇਵ ਆਈ, ਜੋਨੇ ਕੀ ਆਖੇ ਸਾਧ ਕਾਵਾਵਣਾ, ਏਹ
 ਹੋ ਸਾਫਿਓ ਸਾਧ ਪੈਵਣਾ ਪਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ, ਅਰ ਅੰਤਰ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਣ ਵਾਜੇ
 ਹੋਵੇ ਸੋ ਦੁਰਬਾਲੀ ਕਾ ਉਜਾਰ ਪਵੇ ਕਰੇ। ਬਹੁਤ ਫਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਕਨੀਚੇ ਦਰੀਆ ਆਇ।
 ਪੂਰਾ ਸ੍ਰੀ ਖੈਰ ਸਾਹਿਬੋ ਨੀਏ ਧਰਣਾ ਸਿੰਘਾਨ, ਜਿਸ ਕੇ ਏਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਹਾਮ, ਤਿਸਨ, ਮਹੇਸ ਆਈ
 ਅਜਤਾਰਾ ਅਰ ਪੂਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਖ ਬੰਦਨ ਆਇ ਕੇ ਕਰ ਸਾਹੁਦਸੇ । ਇਨੇ ਮੇ ਤਿਨ
 ਪਰਿਥੇ ਕਾ ਚਾਸੀਤ ਬਜਨਾ ਕੁਤਲ ਮੇ ਭੀ ਅਰ ਨਰ ਮੇ ਭੀ। ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦੌਰ ਕੇ
 ਸਿਵਨ ਪੁਕਟੇ ਕੀਏ, ਜੋ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਖਿਲਿਆ ਜਾਯਾ ਜਨ ਕੇ ਹਿਦੇ ਕੇ ਕਪਟ
 ਪੂਰ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦਰਵਾਜੇ ਕੇ ਕਿਵਾੜ ਪੁਠੇ ਸਦਾ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ।
 ਹੁੰਦੇ ਭੀ ਜਾਯਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈ, ਜਗਤਾ ਦੇ ਭਾਮ ਰੂਪ ਪਕਦੇ ਦੇ ਦੂਰ ਰੋਇਆ । ਧੀਰਾਂ
 ਭੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਹ ਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸਨਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਨਿਰਸਾਣ ਜੋਗੀ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਜੀ ਮੇ ਸੁਰ ਸਿਖੇ ਪ੍ਰੇਤਵਾਨ ਕਰ ਵਾਨਤ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਜੋ ਤਿਸ
 ਰਾਸਮਾ ਅਰ ਹੁਕਾ ਹੈ, ਦੇ ਸੰਤੋ। ਜੋ ਸੁਰਸੁ ਆਇ ਸਵੇਰੇ ਆਈ ਸਾਧੋ ਸੇ ਗਾਇਨ ਕਰਤ ਭੀ
 ਜੋ ਸੁਰ ਪ੍ਰੀਤਾ ਨੀਏ ਕੇਵਲ। ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮ ਕਿ ਪਾਠੁ ਕਿਰਪਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਪਰ ਜੋ
 ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਨਿਸ ਕਪਟ। ਕਪਟ ਕੋਨ ਜੋ ਕਰ ਨਹੀਂ । ਜੋ ਏਹੀ ਬਥਾ ਕਪਟ ਹੈ ਦੂਰ
 ਪ੍ਰੇਸਟ ਸਾਧ ਜੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਸਟ ਕਾ ਕਹਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਰਿ। ਮੇ ਰਸ ਮੁਖਧੁਰੀ ਕਰ ਭੇਦ ਦੀ
 ਪੀੜਨ ਕਰੇਣੀ। ਭਾਵੇ ਸਾਧ ਸਿਖੀ ਕਾ ਭੇਖ ਭੀ ਧਾਰਿਆ ਪਰਿ ਰਿਦੇ ਮੇ ਇਹੀ ਭਠਾਖਾ ਸਦਾ

ਜੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਮਰਾ ਟੋਕੇ, ਮਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਛਿਣ ਲਿਆਇ ਡੀ ਦੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਸਭ
 ਇਸ ਮੈਨੂੰ ਸੰਗਾ ਤੇ ਆਦਰਸ਼ ਐਸੇ ਹੀ ਇੱਛਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹਾਥ ਅਰ ਦਿਨੋ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਹਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਏ
 ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿਐ। ਇਹੁ ਕਥਾ ਤੇ ਜੋ ਸੰਚਰਤ ਹੋ ਸੋ ਤੇ ਵਧ ਕਰਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮਰਨ ਨਾਮ
 ਤੇ ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਦਸਨ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਮਾ ਤੇ ਇਹੀ ਵਰ ਲੇਤੇ ਹੋ। "ਦਰਸਨ ਮਾਰੀ ਦੇਹੋ
 ਆਰੇ। ਤੁਮਹੀ ਸੇਵਾ ਕੋਨ ਕਰਿਨ ਨ ਤਾਯੋ। ਪੁਨਾ ਜੇਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਾਨ ਹੈ।
 ਉਸੀ।" ਰੂਪ ਕਰਿਓ ਜੇਹੇ ਦਾਦਰਾ ਕਰ ਦੇ ਜਿਦੇਸ ਨ ਧੂ। ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਿਖਿਆ ਯਿਸੇਇਆ।
 ਕੁ ਆਰ ਪਾਰ ਨ ਸੁਝ। ਸਰਨ ਭਵਨ ਤੇ ਨਾਇਕਾ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਛਿਨ ਦਸਨ ਦਿਖਾਏ ਜਾਓ।
 ਮਨ ਭਈ ਮਤ ਮਾਧਵਾ ਤੇਹੀ ਗੱਤ ਲਈ ਨ ਜਾਇ। ਕਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕ੍ਰਮ ਚੁਕਈ ਮੇ ਨਿਮਿਤ ਦੇ ਤਉ ਜਮਝ
 ਅਭਾਇ। ਜੋਗੀਸਰ ਪਾਠੇ ਨਗੇ ਤਉ ਗੁਨ ਕਥਨ ਅਪਾਰ। ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਕੇ ਕਾਹਲੇ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ
 ਮਾਯਾ। ਐਸਾ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਦੂਰ ਵਿਖੇ ਨਠਨ ਹੈ। ਜਿਨ ਭਗਤਨ ਆਈ ਸੇਵਕ ਵੱਤ ਕੋਕਰ
 ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੇਸਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਆਈ ਪੀਤ। ਸੋ ਡੀ ਕਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਪ੍ਰਭਲ ਜਮਝ ਕਹਿ ਸਹਨ
 ਆ ਦਰਸਨ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਮਾਗਤੇ ਹੈ ਭਾਵੰਤ ਪਾਏ। ਤਉ ਇਹੁ ਜਨਾ ਬਹੁਤ ਕਰ ਦੇਨਤੀ ਕਰੇ
 ਆਹਿ ਕਨੇ। ਪੁਨਾ ਬਚਨ। "ਜਿਹਹਿ ਜਹਿ ਜਾਉ ਤਰਾਂ ਤੇਹੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ ਸੋ ਨਾਗਰ
 ਅਵਰ ਨ ਦੇਵਾ"। ਐਸੀ ਆਨੰਨ ਪ੍ਰੇਤੀ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨੋ ਮੇ ਤਸ ਕੋਟੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
 ਜਿਤੀ ਜਾਏ। ਸੰਤ ਸੰਗ ਸਹਾਇਤਾ ਤੇ ਅਭਿਆਸ ਨ ਜੋਤੀ ਜਾਏ। ਭਾਵੇ ਬਨ ਕੀਦਰਾ ਮੇ ਜਾਇ
 ਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਜੀ ਦੇਵਤਾਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਚ ਨਾਵਾ ਬੇਟਾ ਘਰ ਮੇ ਵਿਦਿਆ ਪੜਨ
 ਸੋ ਤਾਂ ਸਾਇ ਨ ਆਈ। ਤਬ ਸਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੇ ਕਾਸਨ ਦੂਰ ਹਥੇ ਪਰਾਤ ਕੀਦਰਾ ਮੇ, ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਗ
 ਕੇ, ਜਾਇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ। ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਆਸਟ ਸਰਖ ਪੁਆਣ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਭਿ ਮਿਲੇ।
 ਜਹ ਤਬ ਕੋਹ ਨੇ ਮਰਾ ਟੋਕ ਕਰ ਕਰਾ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਪਰਮ ਕਠਨ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ, ਸੰਤ ਗੁਰ
 ਭੇਗ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਤਉ ਗੀ ਮੁਝੇ ਸਾਇ ਨਗੀ ਆਈ ਇਸ ਮੇ ਕਵਨ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧਤਾ ਤੇ
 ਕਰੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਪਤ ਕਹਤ ਭਾਏ: ਹੇ ਪੁੱਤਰ, ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਐਸੇ ਰਹਿ ਕਰ ਚਨੇ
 ਆਏ। ਤਬ ਸੋ ਦੂਰ ਇਕੰਤ ਜਾਇ ਕਰ ਜਨ ਅਭਿਕ ਡੀ ਦਿਆਗ ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਤੇ ਬਚਨ
 ਪਿਓ ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਏ। ਤਾਂ ਡੀ ਕੋਚ ਜੀ ਕਰਤ : ਹੇ : ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਬ ਡੀ ਮੋਕੇ
 ਸੰਤ ਤਹੀ ਆਈ ਮਨ ਮੇਰਾ ਭਟਕਤਾ ਹੈ, ਦਸੇ ਦਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਕਵਨ ਉਪਾਇ ਕਰੇ ਤਬ ਡੀ ਐਸੇ ਕਹੀ
 ਕਰ ਜਨੇ ਸਦੇਸੇ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਹੇ ਰੋਚ। ਤਬ ਇਸ ਦਿਆ ਕੋਚ ਨੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ
 ਤਾਂ ਕੁਤ ਡੀ ਨਗੇ ਤੇ ਗੀ ਮਾਨਾ ਮਾਤੁ ਡੀ। ਇਹੁ ਕੀਦਰਾ ਤਿਆਗੇ ਸੋ ਤੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਿਰਾਧਾਰ
 ਇਕੰਤ ਰਾਹੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ। ਪੁਨਾ ਕੁਹੀ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਏ। ਤਬ ਕੋਚ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਆਧ ਮਾਤੁ ਗੀ ਮੇ ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਚਹਿ ਜਾਏ। ਐਸਾ ਹਿੰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੇ ਸਰਬਤ, ਹੇ ਤਤਿਭ,
 ਅਬ ਡੀ ਮੁਝੇ ਸਾਇ ਨਗੀ ਆਈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਕਰਾ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰ ਤੇ
 ਕਰਤ ਕਰਾ ਸਤੀ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤੇ ਅਨ ਮੇ ਆਣਾ ਹਉ ਤਾਂ ਤੇ ਕਵਨ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ

ਤਿਆਗੇ। ਤੁਹਾ ਪਿਤਾ ਕਰਾ ਦੇ ਪੁਰ, ਚਿਤ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਸੋਦਹ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋ
 ਅਵੇਗ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਕੋ ਤੂੰ ਤਿਆਗ । ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮੈ ਕੋਰ ਹੀ ਇਹੁ ਤਿਆਗ।
 ਪਰ ਇਹੁ ਤਿਆਗ ਤਿਆਗਵਾਨ ਕੀ ਸੰਗਤ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤਿਆਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਨ ਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
 ਜਬ ਐਸੇ ਕਰਾ ਤੁਹਾ ਰੀਕਾਰ, ਆਪਾ ਭਾਵ ਭੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਨਸਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਰ ਸਤਿ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਬਸਿਸਟ ਜੀ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨਿਰਧਾਣ ਪ੍ਰਕਰਨ ਮੇਂ ਕਰਾ ਹੈ। ਈਹਾਂ ਕਥਨ ਦਾ
 ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਛੁਟਨਾ ਆਨ ਫਤਨ ਹੈ। ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਬਚਨੇ ਮੇਂ ਕਰਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ
 ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਮਨ ਕੀ ਇਹੁ ਜਗਿਆਸੂ ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਜਨਮ ਮੇਂ ਤਪ ਤਤਿਖਆ ਵਾ ਸਾਧਨੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਉਹ
 ਸਤਿ ਸੰਤ ਕੀ ਹੀ ਜਹਾਇਤਾ ਕੀ ਭਨਾਈ ਜਾਣੇ। ਜਾਤੇ ਬੇਟੇ ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਜੀਤਨਾ ਮਹਾਂ ਠਨਡ ਹੈ।
 ਤੁਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਬੋਲਨ। "ਇਨ ਪੰਚਨ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਭਿਗਾਰਿਓ ਪਲ ਪਲ ਹਰ ਜਿਤ ਅੰਦਰ ਪਾਰਿਓ"।
 ਤਾਂ ਤੇ ਰਗਤ ਜਨ ਭਗਤੀ ਕਰ ਨਿਰ-ਅਭਿਆਸ ਹੈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਗੇ ਇਹੁ ਬੈਠਤੀ ਦਰਸਨ ਹੀ ਕੀ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਯਾਦਗਾਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਤ ਜਨ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਤਾਪ ਪਾਪ ਕੇ ਖਾਪੀ ਤਿਨ ਦਾਸਨ ਕੇ
 ਆਪਨਾ ਦਰਸਨ ਹੀ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਭਗਤ ਬਲਡ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਤਬ ਦਰਸਨ ਮੇਂ ਟਿਰੇ
 ਹਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰਿੰਗ ਕੀਟਵਤ। ਤਬ ਸਭ ਇਸ ਨੇ ਬੰਧਨ ਢੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਗਵਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਿਸੀ ਕੋ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇਵਾ ਕਰ ਐਹ ਜੀਵੀ ਕਾ ਭੀ
 ਕਰਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਤਿਨ ਪਹਿਰੇ ਵੇਠੇ ਭਾਈ ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਿਰਹ ਸਿੰਘ
 ਜਾਤ ਕੇ ਬਾਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਦੁਤਾਰੇ ਸਾਥ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਮੇਂ ਦੇਖੇ ਹੈ, ਬਾਨਪਨ ਮੇਂ। ਜੋ ਠਾਕੁਰ
 ਭਾਈ ਦਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਰੋਹੁਓ ਆਵਤੇ ਸੇ ਅਤੀ ਰਾਹ ਲੇ ਕਰ। ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਨਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਧੋਖਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਮੇਂ ਆਇਆ ਸੀ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਨਿਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰ।
 ਤਬ ਹੋਈ ਮਾਸ ਭਰ ਨਾਕਰਾਂ ਕੀ ਹਰਮਸਾਨੇ ਰਿਹਾ। ਜਬ ਭੇਢ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੇ ਤਬ ਓਹਾ ਦੇ ਜੀਤ
 ਜਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ। ਉਨ ਸੀਤੇ ਸਾਥ ਦਾਸ ਤੀ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਪਾਇਆ
 ਪਰਮ ਧੰਮ ਕਾ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ। ਜੇਸੇ ਪਾਨੇ ਸਾਥ ਪਲਾਸ ਪੱਤਰ ਹੀ ਜਾਇ ਨਰ ਨਾਰ
 ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੁਸਾ ਜਾਇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂ। ਤਬ ਉਹ ਧ੍ਰਿਧ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਭਜਨਾਨੰਦੀ
 ਕੀਰਤਨ ਬਰਦੇ ਮੇਂ ਦੇਖੇ। ਤੁਹ ਕਾ ਸੰਸਕਾਰ ਮੇਰੇ ਤਿਦੇ ਮੇਂ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਪਛਮ ਦੇਸ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਨਾਨਕ ਬੰਦ ਸੰਤ ਰਾਗੀ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੋ ਪਾਸੇ ਮੇਂ ਸਾਥ ਦਾਨ ਲੇ ਕਰ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਆਣ
 ਗਤਾ ਬਹੁਤੇ ਸਰੇ ਪੀਛੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਧਾ ਤੀ ਵਾਰ ਕੇ ਕੀਰਤਨੀਏ ਮੇਂ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਆਪਨਾ
 ਸਮਾਂ ਪਵਾਣ ਕਰ ਬਿਭੀਤ ਲਗੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨ। ਮਾਨੇ ਰਾਗ ਹੀ ਰੂਪ ਰਾਗ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਮੁਕਤ ਅਰਬ। ਤਬ ਅਰਧ ਉਰਧ ਸਭਾ ਸੰਗਤ ਕੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਪੁਨ ਪੰਥ ਜਾਤ
 ਨਿਤ ਨੇਮ ਕੇ ਬਾਨ ਆਏ। ਜਬ ਰਾਗ ਘਟ ਕਾ ਧ੍ਰਮ ਮਹਾਰਤ ਹੂਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਸਭ ਜੀਵੇ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦ ਆਏ। ਮੁਖਾਸਨ ਪਰ, ਅਹੁੜ ਹੋਇ ਕਰ ਜੋ ਰਾਗ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਬ ਹੋਈ ਹੁਨੀ
 ਅਨੰਤ ਸੰਖ ਭੇਰੀ ਹਾਜੀਰ ਕੀ ਹੋਈ। ਸਾਥ ਕੀਰਤਨ ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ ਨਕੀਏ ਕੀ ਆਹੋਤੀਆਂ ਸਰਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ ਬਾਨ ਜੋਗਇਆ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਆਇ
 ਹਿਸਰ ਭਏ ਸਬਬ ਜੀਵੇ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦ। ਹਜ਼ਾਰੇ ਗੁਰ ਜ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘਤਾਂ, ਲਾਲਕ, ਬਿਧ, ਜਵਾਨ
 ਨਰ ਨਾਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਸਮਾਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪੁਸ਼ਪਾਸਨ ਮੇਂ ਨਾਏ ਦੇਵਤਾ ਸਮਾਇ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਬਵਾ ਸੁਧ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸੁਭ ਗੁਨ ਜੈਸੇ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਵਾ ਨਭ ਮੇਂ ਜੈਸੇ ਨਭਤਰ
 ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਬੇਦੋ ਮੇਂ ਅਬਰ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਘਿਅਰੇ ਮਮਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਅਭਤਾਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਕਕਾਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਭੋਗ ਨਗਾ ਅਰ ਸਭ ਮੇਂ ਸਥਾ ਜੈਸੇ ਵਰਤਿਆ ਪ੍ਰਮ ਪਵਿਤਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਨ ਮਨ ਕੇ
 ਪਵਿਤਰ ਕਰਨ ਵਾਰਾ, ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਲਿਖੀਤ ਹੈ। ਤੇ ਗਨੀ
 ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ। ਕਾਨੀ ਸਿਆਹੀ ਕਾਗਦੇ ਕਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਐਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸੁਧਾਸਰ ਸਹਿਤ ਸਰਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜਿਸ ਮੇਂ ਤਰਪੂਰ ਹੈ। ਐਂ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਮੇਰੀ ਅਤ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਫੰਡਵਤ ਹੈ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਅਤਿ ਚੰਦਨਾ
 ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰਿੰਦ੍ਰਿਯੋ ਉਤ੍ਰਾਧੇਰੁਧਾਸਰ ਪੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀਤ ਹਰਨੰਨ
 ਸਉਦੀਸਮੇਂ ਗੁਨਾਸਾ। ੩੪। ਏਕ ਮ ਏਕ ਖਤਰਾਲੀ ਫੂਫਾਏ ਨਗਰ ਕੀ ਨਿਵਾਸਨ, ਦੇਵ ਜੀਜੇਤ ਤੇ
 ਭਰਤਾ ਅਦਿਕ ਮਤ ਇਸਕੇ ਜਲ ਤੁੰਗ ਵਤ ਤੀਨ ਹੈ ਗਏ ਕਾਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧ ਮੇ। ਏਕ ਤਿਸ ਕਾ
 ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਥਾ ਮੇਂ ਤਿਸ ਪਮ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੀ ਭਈ।
 ਸੁਵਾ ਆਵਸਥਾ ਭੀ ਧੰਨ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਸ। ਤਬ ਏਕ ਧੈਸਨਵ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਨਗਰਾਮ ਦੇਤ ਭਯਾ
 ਪੂਜਾ ਪਰਚਾ ਕੇ ਲੀਏ। ਤ੍ਰਿਆ ਜਾਮੇ ਕਉ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਸਾਖਰਸ ਸਾਨਗਰਾਮ ਕਾ
 ਕਰਨਾ, ਪਰ ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਭ ਪਰਚੇ ਲੀਏ ਇਹ ਆਧ ਕਾਨੀ, ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਧਿਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਦਾ
 ਆਧਕ ਸੀ। ਤਬ ਸੋ ਤ੍ਰਿਆ ਤਿਸ ਸਾਨਗਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਤਤੋਪਰ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਪੁਤੀ ਮੇਂ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ। ਜਬ ਤਿਸ ਮਰਤੇ ਕਾਯਾ ਆਈਯਾ ਧੀਸੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਸਨਾਨ ਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਜਾਵਹਿ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ ਕਹਿ ਜੈ ਹੈ ਸਖੀ ਤੂੰ ਤੀ ਰਨ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ। ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਆ ਕਾ ਤਿਦ ਅਸੁਧਾ ਮੇਂ ਧੂਹਨ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤਦਫੇ। ਤਬ ਉਹ
 ਕਰੇ ਕੁਮ ਹੀ ਜਾਵੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਜਿਸ ਕੇ ਕੁਮ ਆਖੇ ਹੈ, ਹੇ ਜਖੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ। ਜੇ ਕਉ
 ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਤੇ ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਨਾਹੀ। ਇਹੁ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬਨਾਇਆ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਤਿਨਾ ਨੇ ਤਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੀਰਥਰਾਜ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਅਰ
 ਪਾਮ ਰਾਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਰਮ ਭਾਵ ਮੇਂ ਕਰਣਾ ਪੂਜਾ ਮਾਯਾ ਆਲੀ ਕਰਤੇ ਰਹਿ ਗੁਰ
 ਗ੍ਰੀਰਤਨ ਸੁਵਣ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਨਕੇਤ ਜੋ ਆਵਣਾ ਗੁਰ ਨਾਨੀ ਗੀਤਾਂ ਸੰਗਾਰ ਨਾਮ ਪਾਠ ਆਲੀ
 ਕਰਦਿਆਂ। ਇਸੀ ਰੀਤ ਸਿੰਧੂ ਕਈਆਂ ਕੇ ਐਸੇ ਹੀ ਨਿਜ ਨੇਮ ਕਈਆਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਪੁਰਹ ਮੇ।
 ਜਬ ਕਈ ਐਰ ਪੁਰਈ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਜਾਤੀ ਵੇਰ ਮਿਲ ਕਰ ਸਚੇਨੀਆਂ ਕਰਨਾ ਜੋ ਗੁਣ ਰਨ

ਹੁਰ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਕਉ ਹੇ ਸੱਖੀ। ਫਿਰ ਤਿਸ ਸੋਈ ਭੁੱਖ ਦੇਣਾ। ਤਬ ਸਭੀਆਂ ਸਖੀਆਂ
 ਨੇ ਕੋਮਲ ਢਾਣੀ ਕਰ ਕੁਰੂ ਮਹਾਤਮ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨੀ ਵਰਤਨ ਕਰ ਨੁਹਾਵਈ। ਜਿਨ ਜਿਨ ਕੇ ਪਟੇ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਵਰ ਜੀ ਦਿਖਾਏ ਵਾ ਜੁਣਾਏ ਸੰਤ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਗਧੀਦ ਦੁਆਰਿਓ। ਕੋਈ ਕਰਤ
 ਭਰੇ, ਜੋ ਕਿਸੀ ਦਰਸਨ ਨੇ ਇਸ ਤੀਰਥ ਕੀ ਠਿੰਦਾ ਕਰੀ ਬੀ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਠੇ
 ਗੋਟ ਪਟੇ ਦੇਖੇ ਹੋ। ਜਬ ਹੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋ ਤੇ ਤਿਆ ਅਰ ਫੂਲ ਖਿਆ ਕਰਵਾਈ ਤਬ ਜੋ
 ਰਾਜੀ ਹੂਆ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਚਿਨ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਮੇ ਪ੍ਰਭ ਮਹਾਦਰ ਦੇਲੇ ਤਿਸ ਤਿਆ ਕੀ ਕੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ
 ਐਰ ਸਖੀਆਂ ਨੇ ਕਰਣਾ ਹੀ ਮੁਕਾਏ ਅਜ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬੁਧਾਤ ਤੀਰਥ ਕਾ ਸਥਾਨ ਪਾਨ ਕਰ ਤੇ ਦਰਸਨ
 ਪਰਮ ਪਾਮ ਕਾ ਕਰ, ਹੇ ਸਖੀ। ਤਬ ਜੋ ਤਿਆ ਭੀ ਨਿਲ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਖੀਆਂ ਸਾਥ ਤੀਰਥ ਰਾਜ
 ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਸਰ ਤੇ ਪਨਾਫ ਮੇ ਸਥਾਨ ਪਾਨ ਕੀਆ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ
 ਅਸਤਕ ਟੇਕੇ ਕਰ ਏਕ ਤਰਫ ਕੋਠੀ ਕੇ ਦੋਨ ਥਈਆਂ, ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਹੁਲ ਨੀਏ।
 ਤਬ ਤਿਸ ਤਿਆ ਕੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਹੁਖ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੀਰਥ ਆ ਗਈ। ਤਬ ਮੇ ਸਵਪਨ ਮੇ ਕਿਆ ਦੇਖਤੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪੁਨਾ ਦੇਵੀਆਂ ਐਰ ਪਾਰਖਦ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਆਈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹੀਰ ਬੜੀ
 ਸਭਾ ਨਾਥ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੀਰਨ ਕਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਵਰਨ ਜੜਤ ਆਇ ਧਰਿਆ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੇ ਨਰੇ ਨੇ ਜੋ ਪਾਰਖਦ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕੁਰੂ ਪਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੈ।
 ਆਵਨੇ ਸਮੇ ਸਭ ਸਭਾ ਉਭੇ ਹੋ ਕਰ ਭੰਡਉਤ ਅਰਪੁਰਖਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੂਜਨ ਅਛੋਤ ਰੂਪ ਦੋਪ
 ਆਇਕੋ ਜੋ ਕਰ ਕਰਾਵਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦਰ ਆਈ ਕਨਧ ਚਿੰਨ ਕੇ ਫੂਲਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਬੰਧਨ ਕਰ
 ਪਰਿਰਾਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਸਾਦਰ ਜਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਵੇਦ ਮੂਰਤੀ ਹਾਰ ਕਰ ਚੱਤਰ ਮੁਖ
 ਸਹਤ ਉਜਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਗੁਰ ਭੋਇ, ਸਰਾ ਸਿੰਘਟੀ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ ਰੂਹੀ ਹੈ।
 ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੇ, ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕਉ ਬਾਹੀਯਾ ਚੰਦਨਾ ਹੈ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ, ਹੇ ਕਰਤਾਰ, ਹੇ
 ਕਰਤਾਰ। ਜੋ ਚਰਨ ਆਪ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਪੈਰ ਸਮ ਹੈ, ਹੇ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਚਰਣ
 ਜੀਨ ਹੇ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤੀ, ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਰਾਪ ਵਿਭੰਜਨ, ਭਾਦ ਪ੍ਰਿਯ। ਜੋ ਕਾਂਤਾ ਪ੍ਰਭ ਪਕੀ ਦੇਖਤੀ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਦੇਵ ਮੂਰਤੀ ਅਰ ਸਭ ਕੋਤਕ। ਤਬ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰਤ ਤਏ
 ਕਰਨ ਜਟਰ ਕੰਠਨ ਕੀ ਵੱਟੀ ਦਾਰ ਸੋ। ਜੋ ਉਸ ਮਾਈ ਕੇ ਅਜਾਏ ਨਿਕਟ ਮਥਾ ਲਿਆਇ ਟਿਕਾਵੇ।
 ਤਬ ਵੱਟੀ ਦਾਰ ਰੂਪ ਭਵਹੀ ਕੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਸਵਾਸ ਪੀਏ। ਤਬ ਜੋ ਕਾਂਤਾ ਆਇ ਚਰਨਾ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਨਾਨੀ ਭੈਨ ਤਿਸ ਕੇ ਵਾਸ ਸਾਵਣ ਵੱਤ। ਤਬ ਮੋਤਨ ਮਾਲਾ ਵਾਨੇ ਜੀ
 ਹੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਾਨਾਇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਟੇ, ਤਿਸ ਤਿਆ ਕੇ। ਹੀ ਮਾਈ, ਇਹੁ ਦੇਖ ਅਸੀਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਦੂ ਕਿਉਂ
 ਕਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਮੰਦਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬਨਵਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਜੋ, ਇਹ ਤੀਰਥ ਭੀ
 ਕਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਣਾ। ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਈ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਹੁਨ
 ਖਿਆ ਕਰਵਾਈ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸੋ। ਤਬ ਮੋਤਨ ਮਾਲਾ ਵਾਨੇ, ਕਮਨ ਬਦਨ, ਰੂਪ ਸਦਨ, ਚਰਨ
 ਏਕਤ ਰਏ ਸਨ ਰੁਖਦਾਈ। ਅਬ ਤੈਨੂੰ ਸਖਸਿਆ ਉਨ ਮਾਈਆਂ ਕਾ ਸਦਨਾ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸਾਥ

ਨਿਆਈਆਂ ਹਨ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤੇਹੂੰ ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ ਮਾਈਆਂ ਬੀਚ ਹੀ ਜਾਇ ਹੈ
 ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ, ਪੁਨਾ ਰਿਦੇ ਕੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਤਪਾਟ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਪਰਦੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਏਨੇ ਤਬ ਲੱਗੀ ਉਂਤਰੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੀ ਹੈ
 ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਅਰ ਅਸਰਧਾ ਪਹਿਲੀ ਤੇ ਪਿਰਕਾਹ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਹੇ ਮੈ ਮਹਾਂ
 ਅਭਾਗਣ ਮੈਰੀ ਮਤੀ ਕਾਵਲੀ ਸਦਰਸ। ਇਹੁ ਤੇ ਸਾਖਿਆਤ ਸ੍ਰੀ ਕਮਨਾ ਪਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਨਾ
 ਮੈ ਹਸਣੇ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ, ਮੈ ਪਾਪਣ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਤਿਨ ਸਭ ਮਾਈਆਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ ਜੇ ਦੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈ ਗੁਰੂ
 ਜੋਸਿਦ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਸਿਨਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੇ ਚੇਤਨਾ
 ਕੀ ਭੀ ਚੇਤਨ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕਰਨੇ ਦੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕੇ ਕੰਠ ਕਰਨੇ। ਅਰ ਨਿਤਾ
 ਨੇਮ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਰਸਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਕਾ ਸਨਾਨ, ਬਿਧਿ
 ਪੂਰਬਕ। : ਬਹੁਤੇ ਬਰਸੇ ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਮੈ ਗਈ ਜੇ ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਹੀ ਤਿਸ
 ਕਾ ਸਰੀਰ ਫੁਟਾ ਤੇ ਜੋਤ ਤਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੇ ਲੀਨ ਭਈ। ਐਸੇ ਗੁਰੂ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਾਖੀ ਕਹਿਤ। "ਏਉਂ ਏਕ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਫੇਰ ਤਨ
 ਬਿਆਪ ਜਯੋ ਕਰਤ ਉਪਾਵਤ ਉਪਾਵਤ ਨ ਪਾਰ ਹੈ। ਦੋਵੇਰ ਬੁਨਾਇ ਕਹਿਯੋ ਸੋਧੋ ਸਜਨ
 ਸਾਧੋ ਕੇ ਕੰਠ ਉਪਕਾਰ ਰੁਜਾਇ ਤਨ ਪਾਰ ਹੈ। ਆਵ ਮੇਧ ਫਲ ਹੋਇ ਤਨ ਤਉ ਸੁਫਲ ਹੋਇ
 ਜੇਯੋ ਸਾ ਮੈ ਪਿਤ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ। ਅਨਕ ਜਤਨ ਸੁਨ ਪੁਵਨਿ ਸਿਰ ਚਾਰੀਧਾਰ, ਪਾਵਤ ਨ ਪਾਰ
 ਇਨ ਏਕ ਕੇ ਜੇ ਪਾਰ ਹੈ"। ਪੁਨਾ ਜੋਤਸੀਆਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਹੇ ਰਾਜਨ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਤੇ ਭੀ ਤਨ ਅਯੋਗ ਹੋਇ ਉਪਸਾਜ ਕਰ।
 ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੈਰਵੀ ਫਿਰਵਾਈ ਸੁ, ਗੁਲਾਬ ਤਿਸ ਲਗ ਬੀਚ ਦੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਿੰਘ ਰਹਤੇ ਸੇ,
 ਨਿਹ ਕਿਚੈਨ। ਤਬ ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ ਵਜੀਰ ਪ੍ਰਭੀ ਜੇ ਕੇ ਅਸਵਮੇਧੋ ਕਾ ਫਲ ਹੋਇ। ਤਰਾਂ
 ਕਹਾਂ ਜੀ ਏਕ ਕਾ। ਤਬ ਪਿਵਤਰ ਜਲ ਮੰਗਵਾਇ ਕਰ। ਤਿਸ ਬੀਚ ਏਕ ਜਗ ਕਾ ਫਲ ਸੰਕਲਪ
 ਕਰਵੀਆ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਤਬ ਕੀਰਣ ਸੀ ਦੇਹੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਤਕਾਲ।
 ਤਬ ਰਾਜਾ ਚਰਨੀ ਆਇ ਜਿਲਿਆ ਤੇ ਸਿਖ ਬਨਿਆ। ਤਾਂ ਨਾਨਕਵਰ ਨਰੈਤਮਾ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋੜਕਰ ਕਹਾ
 ਜੇ ਏਤੇ ਫਲ ਤੁਸਾਂ ਕੇਸੇ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤੋ। ਤਬ ਸੇ ਰਿਖੀ ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਨਰ ਨਾਥ,
 ਅਸੀਂ ਦੋਪਾਵਲੀ ਕੀ ਦੋਪਾਵਲੀ ਚਰਨਾ ਮੈ ਨਗਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਕਾ ਸਨਾਨ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸਿਖ ਭੀ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਹਾਂ।
 ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਜੇ ਹਮ ਏਕ ਏਕ ਪਾਵ ਧਰਨੇ ਹਾਂ ਚਰਨੀ ਪਰ ਮੈ ਅਸਾਡਾ ਚਰਣ ਚਰਣ ਅਸਵਮੇਧ ਜਗ ਹੋਵੇ
 ਹੋਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਹਮਾਰੇ
 ਅਨਿ ਕੋਈ ਸਭ ਫਲ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਅਸਾਂ ਹੁ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਇੰਛਾ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸਦਾ ਸਦਿ ਚਰਤੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਮ ਕੀ

ਕੀ ਕਿਵੇਤ ਕਰ ਖਾਤੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾ ਰਾਜਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਸਾਥ ਆਵੇਤ ਭਯਾ ਸਹਿਤ ਰਾਣੀਆਂ ਤੇ
 ਕੁਲ ਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਭਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸੁਧਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜਾਹਿਦ ਜੀ ਸੇ
 ਇ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਿਕਰ ਸਭੀ ਸਨ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੇ ਭਾਵ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ
 ਜੇ ਨੇਕਾ ਸਮਝ ਲੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜਾਹਿਦ ਜੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਹਿਤ ਗੁਰ
 ਜਾਹਿਦ ਜੀ। ਸਾਖੀ ਦੇਕ ਸਿਤ ਕੀ ਕਥਨੀ। ਏਕ ਸਿਤ ਆਪਣੀ ਵਾਹਤਾ ਕਰਤ ਭਏ ਹੈ ਸੀਤ ਸਮੂਹ ਮੇ
 ਮੂਢ ਇਕ ਆਪਣੀ ਜੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਾਨ ਕੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗੁਨ ਗੁਨੀ ਹੋ ਗੁਰ ਪੁਖ ਭਵਤ
 ਖਿਤੀ। ਜੇਸੇ ਖਟ ਪਦ ਸਤ ਗੁਨਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਲੀਤਾ ਹੈ ਕੀਰ ਕਾਏ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖ ਤਿਆਰ ਕਰੀ। ਜੇ
 ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੇਰੇ ਤਾਈ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੁਆ। ਕਿਸੀ ਦੇ ਕੇ ਫਲ ਕਰ। ਜੇ ਦੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇਵਤਾ ਸਰੂਪ
 ਮੈਂਦ੍ਰ ਲਈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੋਕ ਲੋਕ ਕਉ। ਤਾਂ ਮੇ ਆਯੋ ਕੀ ਦੇਖਨਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਉਪਰ ਜੇ ਰਾਜ ਜੇ
 ਸਿਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜ ਰਾਜ ਕਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਦੂਰ ਆਯੋ ਤੇ ਨਭੀ ਆਯੋ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਪਰੋ
 ਸਮ। ਪੁਨਾ ਲੀਰੇ ਤੇ ਕੀ ਅਗਨ ਕੀ ਨਾਟਾ ਉਰਹ ਅਗਸ ਕੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਮਨ ਮੇ
 ਸਿਰਾਰਤ ਭਯਾ ਜੇ ਇਹੁ ਓਹ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਕਰਾ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਜਾਨ। "ਉਹ ਜੇ ਵਸਾਇਤ
 ਦੇਇ ਨਹਰੀ ਇਜਨ ਸਿਵੇ ਰਮਏ। ਹਰਿ ਗਲ ਰਾਖੇ ਕੋਇ ਨਹੀ ਮੋਇ ਦੁਝੇ ਵਿਸਾਇਆ"।
 ਅਨਥਿਧਵਤ ਮੈਂਦ੍ਰ ਭਾਸਿਆ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਪਾਪੀਆਂ ਕੇ ਸਿਰੀਧਾਸ ਰਾਧ ਕਰ ਜਮਦੂਤ
 ਘੀਟੀ ਨਈ ਸਾਤੇ ਹੈ ਮੁਕਦਰੋ ਕੀ ਮਾਰ ਕਰਤੇ। ਤਾਂ ਜੇ ਕਰਾ ਤਿਨਾ ਪੁਆਨਾ ਕੇ ਜੇ ਇਹ ਕਵਨੁ ਹੈ ਜੀ। ਜੇ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਅਮਰ ਦੂਤ ਵਾਹ। ਹੇ ਸਾਧ ਜਿਨਾ ਪੁਰਜਾਂ ਭਗਵੰਤ ਸਜਨ ਨਹੀ ਕੀਆ, ਤੇ ਪਾਖੰਤ
 ਤੁਹ ਨੇਜਾਂ ਨੂੰ ਨੋਕ ਖਾਧਾ ਹੈ, ਅਹ ਮੱਥਸ ਟਿਕਵਾਏ ਹੈ, ਉਲਟਾ ਉਨ ਮੇ, ਜੇ ਰਮ ਜੇ ਪੂਜੇ ਹਮਰੀ
 ਰੁਆਰੇ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਜਾਨੇ ਹੈ ਭਾਈ ਅਹ ਅਧੇ ਭਰਤਾਂ ਨੂੰ ਭਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਕੀਪਾਇਮਾਨ
 ਹੈ ਕਰ ਕਰਾ ਜੇ ਮੈਂਦ੍ਰ ਤਾਂ ਤਾਂ ਨੋਕ ਮਾਧੀ ਦੇਵਤੇ ਹੈ। ਹਰ ਸੇ ਕਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜਿਉ ਜਾਣੇ ਤਿਉ
 ਜੇ ਰਹੀ ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ। ਪੁਨਾ ਉਹਾਂ ਖੜੋਤੋ ਅਗਸੀ ਸੇਕ ਜੇ ਘਾਮ ਹੈ ਜੇ ਵਿਆਪੇ। ਤਾਂ ਮੇ
 ਕਿਹਾ ਈਹਾਂ ਤੇ ਤਪਤ ਅਤੀ ਆਰ ਕਰ ਵਿਆਪੇ ਹੈ ਮੁਤੇ। ਤੁਥਾ ਜੇ ਫੇਰ ਇੱਕ ਛਾਇਆ ਸਥਾਨ
 ਪਰ ਨੇ ਕਏ। ਜੇ ਚੂਹਾਂ ਭੀ ਅਤਿ ਤਪਤ ਵਿਆਪੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਅਹ ਕੀ ਅਤੀਤ ਤਪਤ
 ਗੇਟ ਅਖਾਵ ਜਮਈ ਹੀ ਲਾਯੋ ਹੈ। ਤੁਥਾ ਜੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਅਮਰ ਦੂਤ ਵਾਹ। ਹੇ ਭਾਈਕੋਊ ਪੁਨ
 ਹਈ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਿੰਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਕਿਹੁ ਸੇਕ ਤੇ ਅਵਰ ਕੋਊ ਉਪਾਇ ਨਹੀ ਈਹਾਂ।
 ਜੇ ਕੋਊ ਬਾ ਤੁਹ ਮੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ। ਤੁਥਾ ਦੇਵ ਦੂਤ ਰਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਉਹ ਪੁਨ ਤੇਰੇ ਈਹਾਂ ਰਾਖ
 ਜੇਨਾ ਭੀ ਸੇਕ ਨਹੀ ਉਨ ਕਾ। ਓਹ ਤਾਂ ਮਾਧੂ ਨੋਕ ਹੀ ਹੀ ਜਿਨਾ ਭਾਈ ਭਾਈ ਕਰ ਕਰ ਮਥੇ ਟੇਕੇ
 ਤਿਨਾ ਹਾਂ ਖੜੋਟ ਲੀਆ ਤੁਝ ਤੇ। ਤਾਂ ਮੇ ਕਿਹਾ ਉਹ ਕਵਨ ਪੁਨ ਹੈ, ਹੇ ਅਮਰ ਦੂਤ ਜਿਸ ਤਾ ਕਨ
 ਈਹਾਂ ਪਹੁੰਤੇ। ਤਾਂ ਜੇ ਕਰਤ ਭਏ ਦੇਵ ਦੂਤ: ਹੇ ਸਾਧ, ਜੇ ਪ੍ਰਸੇਸਰ ਨਾਨ ਸੋਰਤਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ
 ਸਿ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੁਨ ਕਾ ਹਲ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਭੋਕ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਊ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਤਾ ਸੇ ਸਰਤਾ ਕੀਸੇ।
 ਜੇ ਪੇਸ਼ਾ ਧਰਮ ਕੀ ਕਾਤਾ ਪੇਸ਼ਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰੀ ਹਈ ਅਤਿ ਸੰਦੁਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਤਾ ।

ਤੇ ਪੁਰਾਨੀ ਬਾਨੀ ਜੋੜਨ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਆਰ ਸਿਨਾਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋ ਚਾਰੇ ਇਕੱਠ ਲਏ ਜਾਣ ਪਾਏ ਕਰ।
 ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੋ ਨੇ ਕਰ ਇਹ ਦਿਨ ਤੇ ਨਿਕਟ ਨ ਜਾਏ ਨ ਦੇਖੇ ਨ ਸਾਫ਼ ਕਰੇ, ਤਿਸ ਸਾਥ।
 ਹਿੰਦੂ ਧੰਨ ਸਭਤਾ ਕਾ ਹੈ। ਭਯਾ ਧਰਨ। ਆਪਣੇ ਜੋੜਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਤੀ। ਕਾਨ ਦੁਕਾਨੇ ਜੋ ਨਹੀਂ
 ਸਤੀ। ਕੁਰਤੇ ਰੋਜਨ ਅਨਪ ਅਹਾਰੀ। ਜੋੜਨ ਕਰਨੇ ਕਾਇਆ ਹਮਾਰੀ। ਪੁਨਾ ਇਹ
 ਅਤਿਅੰਤ ਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਕਤੀ ਜੋ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੈ ਭਾਦਨ ਰੋਜਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਹੀ ਗੰਠ ਹੈ। ਐਸੇ ਜਮੇ ਜੋ
 ਕਹੀ ਹਿਰਾਨੀ ਪੈਲੀ ਧੰਨ ਕੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ਅਕੀਤ। ਜੋ ਹਿਰਾਦ ਸਾਥ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜੋ ਧੰਨ
 ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਅਵਰ ਸਭ ਕਾਰਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਚਾਨ ਸਮਝਣਾ ਜੋ ਰੋਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਕਪਟ ਨਹੀਂ ਕੀਆ
 ਮਨ ਮੇ ਸੁਭ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸ਼ੰਤ ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਬਿਆਵਾਨ, ਸਿਮਰਨਵਾਨ ਕੋ ਐਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਨਿਸ਼ਕਪਟ
 ਹੈ ਕਰ ਸੋਵਿਆ ਹੈ। ਭਾਮਨਾ ਤੇ ਹਰਤ ਦੇ ਕੋ ਇਕ ਰੋਇਦ ਕਾ ਹੀਜਿਸ਼ ਕੋ ਅਰਥ ਹੈ। ਜੋ
 ਧੰਨ ਹੀ ਸਾਰਾ ਹੈ ਅਵਰ ਸਭ ਕਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕੂਪ ਹਾਵਨੀ ਤਾਨ ਪਰਖਾ ਆਈ
 ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਹੀ ਕਰੈ ਹੈ, ਹਿਰਾਨੀ ਅਮਾਨ ਮਾਨ ਕਾ ਕਰ ਕਰ ਫਨ ਕਰ। ਜੋ ਸਭ ਕਾਰਾ ਧੰਨ ਹੈ
 ਜੋ ਅਪਣੇ ਰਤ ਕਰ ਅਨਪ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਰੈ ਤਰਵੀਤ ਪ੍ਰੰਤ ਅਰਥ ਤੇ ਜੋ ਬਹੁਤਾ ਧੰਨ ਹੈ। ਜੋ
 ਪੁਮਾਨ ਵਿਪ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ਕੁਟੀਲੇ ਕੋਕਵੀਦ ਜੋ ਜਾਨ ਕੋ ਤਰਵੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਉਸ
 ਜੋ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਜੋ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਰੋਇਦ ਹੀ ਕੋ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਚਿਤ ਜੋ ਦੁਤੀਆ ਭਾਓ
 ਨਹੀਂ ਰਿਆਵਤਾ। ਜੋ ਧੰਨ ਹੀ ਸਾਰਾ ਹੈ ਅਵਰ ਸਭ ਕਾਰਾ ਹੈ, ਹੈ ਸਾਰੀ। ਐਸੇ ਸੁਭ ਕਰ ਮੇ ਅਮਰ
 ਦੂਤ ਜੋ ਤਲ ਮੇ ਰੋਏ ਪਕਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੇ ਤਾਂ ਇਹ ਰੋਭ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸੀ ਨਾਹੀ। ਪੁਨਾ ਦੇਵ
 ਦੂਤ ਕੋ ਕਰਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਜੀ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਉਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਭਵੇ ਜੋ ਤੇਰੇ
 ਉਧਾਰ ਕਾ ਰੋਈ ਪਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕੈਸੇ ਕਰ ਅਕਲ ਕਰਾਏ ਜਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਸਣ।
 ਪਕਤਾ ਭੀ ਕੋਊ ਨਾਹੀ। ਖੰਡੁ ਏਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਰ ਮ੍ਰੀ ਕੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਦਿਸ਼ੰਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਤਉ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੈ ਅਨ ਕਾ ਨਹੀਂ। ਤਉ ਦਿਤ ਤੇਰੇ ਲਿਆ ਖਾਤ ਹੈ,
 ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪਿਤਾ ਕਾ, ਤੇਰੇ ਸੰਗੀਤ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਮੇ ਰੋਏ ਪਕਾ ਜੋ ਮੇ ਰਹਤਾ
 ਤੇ ਦੁਧਾਸਰ ਬੀਚ ਤਾਂ ਪਰ ਐਸੇ ਜੋਵਾ ਤਾਂ ਮੇ ਨਿਸ਼ਕਟ ਹੈ ਕੋ ਲਾਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ।
 ਜਥ ਮੇ ਨਿਰਾਜ ਰੋਕਤ ਰੋਇਆ ਤਲ ਮੇ ਲਿਆ ਦੇਖਾ ਜੋ ਉਹ ਦੇਵ ਫੂਤ ਤੇ ਅਤਰ ਬਿਆਨ ਹੈ ਰਏ
 ਤੇ ਫੜੀ ਦੇਵਤਾਨ ਕੀ ਸਭਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਭ ਸਭਾ ਮੇ ਕੋ ਕੋਟ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਹਰਹਮਾ ਬਿਸਨ
 ਮਹੇਸ਼ ਆਈ ਹੋਠੇ ਹੈ ਕਰ ਜੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਯੋ। ਤਿਸ ਸਾਂਚ ਦਿਸ ਸਿੰਘਾਨ ਉਪਰ ਕੋਟ
 ਮੂਰਜ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਕੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹੋਠੇ ਹੈ। ਉਪਰ ਕੋਟ ਫੂਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਚਾਨੁ ਚਮਰ ਹੋਸ ਸਮ।
 ਸੋਰਨ ਕੀ ਮਾਨ ਕੰਠ ਹੁਖਨ ਜੋ ਕੰਠ ਮੇ ਸੋਰੇ ਹੈ ਕੈਸੇ। ਜਿਨਾ ਪੁਰਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਕੰਠਤਾ ਪਾਈ ਹੈ
 ਤਿਨ ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਜੋਸੇ ਸਮ ਅਤਿਅੰਤ ਦੀ ਸੁਭ ਗੁਨ ਜੋ ਤੇ ਹੈ ਤਨਾ ਮਾਨਾ ਜੋਭੈ ਹੈ। ਤੇ ਮੰਦ ਮੰਦ
 ਮੁਖਾਵਰੇ ਹੈ ਮਾਨੇ ਸੰਕਰਮਾ ਮੇ ਕਿਰਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਜੋ ਸਵੰਤ ਬੀਚ ਆਧੇ ਕੋ ਰਚਨ।

ਤਸ ਮੈਰੀ ਤਰਫ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰਤ ਭਈ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ। ਸ੍ਰੀ ਜੋਧਯੋਗ ਦੇ
 ਕ੍ਰਮ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਜੁਗ ਸਤਿ ਰਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ
 ਨਾਮ ਪੈ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
 ਆਦਿ ਤੇ ਕਰ ਜਾਵਤ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਗਣ ਹੈ, ਸਮੂਹ ਹੈ, ਇਹੁ ਤੀ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ ਚਾਰੀਧਾਰ
 ਪੈ ਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤਿਹੁ ਜੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰਿ ਠਾਕਰ ਡਿਥਾਵਤ ਜੋ ਮਹਾਂ ਹਿਪੀ ਜਤਨੇ ਕੇ ਸਮੂਹ
 ਪੈ ਇਹੁ ਤੀ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ ਪੈ ਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਵਤ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਵਨ ਰਿਣਤੀ
 ਪੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਵਰਜਤੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਅਰ ਨਾਮੀ ਸਾਵਿਤਰ ਜੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ
 ਨਮਸਕਾਰਾ ਪੈ ਕਰਦੇ ਹੈ, ਮਹਾਨ ਸਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਪੈ। ਮੈ ਜੋ ਵਿਹੂ ਸੋਢੀਆ ਮੈ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਜੁਗ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਜੋ ਵਿਭਵੀ ਵਿਭਾਗੀ ਰਾਤੀਆਂ ਵਿਹੂ ਜੋਧੀ ਰਤਨ ਰੂਪ ਤਿਸ ਮਹਾਂ ਸਿਵ ਸਾਧ
 ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਮੈ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਚਾਰੀਧਾਰ ਹੋ ਸੀਤ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ। "ਸਦਾ
 ਚਿਅਨ ਨਿਰਪਾਨ। ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸੁਖ ਰਾਸ। ਬੀਰਨ ਪਦ ਅਰ ਹਿੰਦ ਸਦ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ਗੁਣ ਰਾਸ"।
 ਯਾ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਦਾਨਦ ਸਤੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਤਿਸੀ ਖਿਨ ਮੈ, ਜੇਸੇ ਤਮ ਅਗੋਂ ਕੀ ਕਿਰਣੇ ਕਰ ਤਿਮਰ ਅਭਾਵ
 ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਜੋ ਰਹਾਂ ਭਇਆ ਤਖਾ ਦੂਰ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਨਿ ਸਤਿਗੁਰ, ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰਿਥੇ ਪ੍ਰਿਥਾਗੋ ਸੁਧਾ ਸਰ
 ਮੰਤ੍ਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਹਾਇਤਾ ਬਝਨਨੀ ਤੀਸ ਪੰਚਮੇ ਦੁਲਾਸਾ ੩੫। ਏਕ ਸੰਤ ਸਾਧ ਸਰੂਪ ਹੋਏ ਬ੍ਰਿਤੀ
 ਪਾਠ ਵਾਰੇ ਹੋਏ। ਜੋ ਅਵਤ ਰੈਨ ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਾ ਮੈ ਸਠਾਨ ਸਹਿਤ ਹੋਈ ਕਰਤੇ ਮੈ ਸਦਾ।
 ਪੁਨਾ ਸਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤੀਨੀ ਜੀ, ਜੀ ਪਾਵਨ ਅਪ੍ਰਾਪੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਉਦਯੋਗੀ, ਸ੍ਰੀ ਜਪ, ਜਪ ਅਦੀ ਪਾਨ
 ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਜੋ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕਾ। ਐਕ ਕੇਰੁ ਸੁਣੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖੇ ਛਾਲੀ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਦਾ ਤੀ ਬਿਰ
 ਸ਼ੀਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮਧਰ ਛਾਲੀ ਸੁਧ ਅਖਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਪਛਨ ਕਰਨਾ, ਜੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਕੇ ਕਠਾਰੇ ਹੋਨ ਕੈ
 ਵਸ ਦੇਵੇ। ਜੇਸੇ ਮਾਨਸਰ ਕੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਏਨ ਫੀਸ ਸੋਧ ਪਾਏ, ਤਖਾ ਫਲ ਦੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
 ਸਾਹਿਬ ਅਭਿਨਾਸੀ ਸਭਾ ਜੋ ਸਾਇ ਅਭਿਨਾਸ ਹੋਵੇ ਸਗੁਨ ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ
 ਨਿਰਟ। ਕੈਸੇ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰ ਛਾਲੀ ਰਜਨ ਅਹਿਅਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਭਯਾ ਤਿਨਕੇ। ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ
 ਗੁਰਾਣੀ ਕਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਕਾ ਸਠਾਨ ਦੇਖ ਕਾ ਏਕ ਰਗਵਾਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਰਾਮ ਜਨੀ,
 ਏਵਾ, ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਤੇਸੇ ਹੀ ਹੋਰ ਰਾਜ, ਸੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ।
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਪਣਾ ਗੁਰਾਵ ਕੈਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਬੁਨਾ ਜੇਸੇ ਮਥੇਪਤ ਆਇਆ ਜਗ੍ਹਤ, ਸਵਪਨ ਭੂਨ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਇਹ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਟਾਖ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਇਸ ਪੈ ਇਸਰਹਜ ਨਹੀਂ ਮਾਨਣਾ, ਹੋ ਸੰਤੋ। ਜੇਸੇ
 ਤਾਂ ਦੁਆਵਿਓ ਜੀ ਏਕ ਨਾਕਾ ਕਤੁ ਮੁਕਟ ਰਾਵਤੀ ਤੀਸੇ ਮੈ ਕੀਰਨੀ। ਜਥਾ ਇੰਨਾ ਨਾਮ ਕੀ
 ਰਾਮ ਜਨੀ ਕਰੀ ਹੈ, ਇੰਨਾਨਾ ਮੈ ਜਿਸ ਜੀ ਕਰਾ ਆਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਵਿਓ ਤੇਤਾ ਕੈਰ
 ਜੋ ਰਾਮ ਜਨੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੀ ਜਪਾਵਤੀ ਭਈ ਪਾਤ।

ਹੀ ਇਹੁ ਤੀ ਜਾਨੈ ਹੋ ਜੀਏ, ਯਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਕੈ ਸੇਵ ਕੈ ਜਿਮ੍ਹਨ ਕੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੁਰਬਾਣੀ ਕੈ
 ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹਈ। "ਇਹੁ ਬਾਣੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸਾ ਹੋਇ"।
 ਜੇ ਇਹੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਜੋ ਅਭਿਆਸ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੀਤਾ ਦੁਆਰਿਓ ਸੋ ਨਿਜ
 ਭਾ, ਜੋ ਪਰਮ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਤ ਕਾ ਜਿਯੀ। ਏਕੁ ਭਾਈਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੋਨੀ
 ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ ਹੈ, ਪਰਮ ਅਭਿਆਸ ਨੀਟਾ ਜਿਨ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਿਤ ਆਵਣਾ
 ਨਾ ਜੋਗੀ ਹੋਏ ਮੁਖ ਮੋਨ। ਅਗਨੀ ਸਮ ਕੇਹੂੰ ਗੁਣਇ ਤੇ ਹੋਣਾ। ਪਰਕਰਮਾ ਮੇ ਹੋਣਾ
 ਅਭਿਆਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਉਤਰ ਯੋਗ ਦੇਨਾ ਮਾਨੋ ਨਿਅਨ ਪੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਬੇਨਾ ਹੈ ਗੁਰ ਤਖਤੀ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ। ਏਕੁ ਕਾਵਨ ਦਾਸ ਜੀ ਨਰਨ ਹੁਣ ਮੰਗੇ ਕੈ ਨਿਵਾਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਤ ਆਵਣਾ ਨਿਰੰਤਰ। ਜੋ ਕੋਈ ਅਭਿਭ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ,
 ਤਸੁ ਰੋਨ ਸਾਰੀ ਇਕ ਟੱਕ ਬੈਠਾ ਰਹਿਣਾ ਤਿਨ ਕੋ ਰੋਨ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਮੰਦੀਵਣੇ। ਜੋ ਕਹਤ ਹੋਏ
 ਸਿਸ ਕੇ ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਨਤੇ ਨੈਨੇ ਮੇ ਠੀਕ ਆਗਜ ਆਵੈ। ਜਾਨੈ ਇਨ ਕੋ ਨਾਮ ਗੁਰ ਨਹੀ। ਜੋ ਤਿਨ
 ਜੋ ਕ੍ਰਮ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਅਸ ਉਘ ਨਹੀ ਆਵੀਦੀ, ਏਖੀਓ ਯੋਗ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਕੀ ਨੀਸਟਾ ਤਿਨਕੀ ਦੇਖੀ।
 ਹਈ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਦੀ ਸਾਰ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਜਾਗਾ ਤੀ ਸ੍ਰੀ
 ਦਸਗ੍ਰੰਥ ਦਰਬਾਰ ਅਗੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰੀਨਾ ਹੋਨਤੀ ਕੇ ਸਚਦ, ਜਿਨ ਮੇ ਅਪਨੇ ਅਵਗੁਨ ਕਥਨ
 ਕਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਸੂਚੀਆਂ ਹੁਰਾਂ ਦੁਬਾਰੇ ਸਾਥ ਆਇਨ ਕਰੀਨਾ ਤੇ ਹੁਦਨ ਕਰਨਾ। "ਕ੍ਰਿਚਨ ਨਾਰੀ ਮੇ
 ਜਿਉ ਲੁਭਤ ਹੈ ਮੋਹ ਮੀਨਾ ਮਾਇਆ"। ਪੁਨਾ ਤਾਲੀ ਅਵਾਹਿਓ ਸਿੰਘ ਨਾਨ ਨਿਰਮਲੇ ਇਕੰਤ ਵਾਜੀ।
 ਏਕੁ ਭਟਕਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵਨ ਅੰਗੀ ਮੇ ਮਾਧ ਚੋਰਤਾ ਜੀ, ਸਧਨੈ ਕਸਾਈ ਵੱਤ।
 ਪੁਨਾ ਨਹੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤਤ ਕਰ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਚੋਰਨ ਕਾ ਦੇਹਦਾ ਤਹ ਕਰ ਖਾਤਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਨੀਸਟਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨਾ ਪੀਚਾਂ ਕਰੀਆਂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਕੇਸ, ਕਣ, ਕਕਾ, ਕ੍ਰਿਪਾਨ,
 ਸ੍ਰੀ, ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾ ਤੀ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਜਸ ਕਰਨਾ ਜਪ, ਜਾਪ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ
 ਅਰਨ ਉਜੜਤੀ ਆਇ। ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਤੀ ਪਕਾਇ ਕਰ ਬਾਂਟਨਾ ਅਤੀਤਾ ਰਹੀ। ਜੋ ਜਸ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਕਾ
 ਆ ਆਇਆ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਨੇ ਸਚਿਤ ਕੇਸੀ ਨਿਅਨ ਤਨ ਕੇ ਰਾਜਾਰ ਜੀ ਮੰਗ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਏਨ
 ਹੋਏ ਜੇਵੇਰੇ ਤੇ ਤਿਸ ਰਾਜਾਰ ਮਾਰਗ ਮੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਨ ਆਵੇ ਆਵੇ ਸਤ ਕੇ ਰਾਧ ਜੋਕਰੇ ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਨਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕਾ ਰਿ ਹੁਰਾਵਈ ਤੇ ਮੁਏ ਕਰਿਨਾ ਜੋ ਅਜ ਆਸਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਕੁਮ ਜਿਉ ਰਵਾਈ ਹੈ। ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਰਾਮ ਰਹਿ। ਤੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਰਖਨੀ।
 ਜੋ ਸਤ ਕੇ ਪੜਾ ਆਏ ਤੇ ਮੁਖ ਪਰ ਅਰਣਾਈ ਆਵੇ ਹੋਈ ਰਹੁਤ। ਜੋ ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਸੁਖੇਨ ਹੀ
 ਬੇਗੋਸ਼ਵਰ ਸਮ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗ ਦੇਣੇ ਹੋਏ, ਸਾਧ ਹੁੰਦਾ ਫਤ। ਅਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਤੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਣੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਰਤੀ ਕੇਸੇ ਹਈ। ਜੇਸੇ ਰਤੀ ਸੁਖੇਰ ਕੀ ਰਤੀ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣੈ। ਤੀ ਹਰੀ ਕੀ ਰਤੀ ਕਉ
 ਜੀ ਕੇ ਜਾਣੇ। ਬਹੁਰੇ ਜੋਕਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਰਤੀ ਕੇਸੇ ਕਰ ਹੁਈ ਵਾ ਨਾ ਹੁਈ। ਮੇਰੇ
 ਜੋ ਸੰਸਾ ਨਹੀ, ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਜਰਨਾ ਮੇ ਜੋ ਮੁਤਰ। ਅਹ ਯੋਸੇ

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ ਕਰ ਦੇਹ ਨਾ ਤਿਆਗਣ ਕੀਆ। ਸਹੁੜੇ ਤਿਸ ਆਪ ਜੋ ਮੁਖੋਂ ਕਹਿ ਚੀਆ ਜੋ
 ਆਸ ਦਾਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਪੁਰੀ ਕੇ ਰਾਮ ਜਾਏ ਹੈ ਨਾਤ ਜਾਂ ਸਿਧੀ। ਇਕ ਸੁਰਖਾ ਪੰਡਿਤ, ਹਰਵੰਤ ਕੀ
 ਖੰਡ ਵਾਲੇ, ਹੁਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇ, ਪੰਡਿਤ ਜਤਾਰ ਵਾਲੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ, ਪੰਡਤ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ।
 ਮਹਾਂ ਧ੍ਰਮਨ ਨਿਹਾਲ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਭੋਸਵੰਤ। ਪੰਡਤੋਂ ਮੇ ਉਦਾਰ ਪੰਡਤ
 ਨੇਸ ਦਾਸ ਜੀ। ਪੰਡਤ ਫਤੇ ਚੰਦ ਜੀ। ਮਿਸ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਚੰਦ, ਪੰਡਤ ਸੰਕਰ ਦਾਸ। ਪੰਡਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਚੰਦਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਭੀ ਜਿਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਗੁਸਾਈ ਕੌ ਦਾਸ ਜੀ ਨਾਮ ਕੇ
 ਗਾਓ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਅਧਾਨ ਵਿਵਾਇ ਕਾ ਬੈਠਦੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ ਰੋਦੜੀ, ਕਿਆ
 ਸਤਾ, ਲਾਇ ਕਰ। ਐਰ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਿਕਟ ਬੈਠ ਕਰ ਹਰੇ ਰਾਮ ਹਰੇ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਸ੍ਰੀ
 ਗੋਬਿੰਦ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਭੀ ਤੇ ਕਰਾਵਣਾ ਭੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਐਰ
 ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਭੀ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝ ਕੇ ਇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਹੀ ਦਿਰੜ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਦੱਤ ਜੀ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।
 ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਦੱਤ ਜੀ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਇਦਰੇ ਉਦਰੇ ਕਹੂ ਵਿਸਾਰਥ ਦਿਰਸਟ ਨਾ ਕਰਣਾ। ਧੀਰ ਪਤ੍ਰਕੇ
 ਅਖਰੇ ਮੇ ਅਰਥ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਤਿਸ ਧੀਰ ਦਿਰਸਟੀ ਅਰ ਗ੍ਰੰਥੀ ਰਹਿਣੀ ਜਿਨ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਰਾ
 ਇਨ ਕੀ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਆਵਤੀ ਭਈ। ਤਬ ਇਹ ਦਿਗਾਟ ਅਖਰੇ ਮੇ ਹੀ ਜ਼ਾਖਤ ਭਏ ਸਰਕਾਰ ਕੀ
 ਤਰਫ ਦਿਰਸਟ ਕਰ ਭੀ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਤਿਸ ਸਮੇਂ। ਪੰਡਤ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਦਿਰੜ ਨਿਸਚਾ ਗੁਰੇ ਕੇ ਬਚਨੇ
 ਮੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਸੁਨ ਕਰ, ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਭੀ ਚਕਰਤ ਹੋ ਰਹਿਆ। ਪੁਨਾ ਮਿਸਰ ਰਿਖੀ
 ਤਪਸਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਸਨਾਨ ਕਰ ਤੀਰਥ ਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਈਸਵਰ ਦਾ। ਪੰਡਤ
 ਨਿਹਾਲ ਦਾਸ ਜੀ ਐਸੇ ਪਰਤੀਤ ਹੋਵੇ ਮਾਨੇ ਵਿਆਸ ਜੀ ਹੈ। ਪੰਡਤ ਕੁਨਜੀ ਦਾਸ ਜੀ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਹਦਰੀ
 ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਏ, ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਅਸਵ ਅਸਥਾਮਾ ਤਪ ਤਰਤੇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਜਿਨੇ ਨੇ। ਤੇ ਕਥਾ ਐਸੀ ਕਰਤੇ ਏ ਵਿਖਿਆਵ ਜੋ ਬੈਠ ਹੋ ਗੁਣ ਕੇ ਜੋ ਮੋਹਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।
 ਤੇ ਆਦ ਗੁਰੂ ਜੇ ਘਰ ਕੇ ਸੇਵਕ। ਅਰਦਾਸ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ਪਿਰਮ ਭਗਉਤੀ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਜੋ ਐਸੀ ਕੋਈ
 ਪੁਜਾਰੀ ਭੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਭਾਈ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਪਾਮ ਨਿਸ਼ਚੈਵੰਤ, ਚਰਤਵੰਤ। ਪੰਡਤ
 ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਅਧਨ ਪਰ ਇਸਤਿਤ ਹੋਵਣਾ। ਭਾਈ
 ਹੋਇਆ ਸਿੰਘ ਧ੍ਰਮਨ। ਦੂਜੇ ਭੀ ਭਾਈ ਦਇਆਸਿੰਘ ਦਿ ਮਰ। ਐਰ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਕੇ ਨਾਮ ਵਰਨੈਨ।
 ਭਾਈ ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਪੁਨਾ ਅਨਾਧੇ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਸੁਖਈ ਪ੍ਰਮ ਤਪਸਵੀ,
 ਵੈਰਾਗੀ, ਤਿਆਗੀ, ਵੈਰਾਗ ਤਿਆਗ ਸਹਤ ਜਿਨ ਕੀ ਅਧਾਨ ਇਤੀਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਨਿਕਟ।
 ਜਾਗਰਤ ਰੈਣ ਕੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਜਿਨ ਕੀ ਘਰੀਭੀ ਹੋਈ ਚਰਤਵੰਤ ਤੇ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਪੰਤ ਪਿਆਰੀ
 ਮੇ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਹੂਪ ਮੇਨੂੰ ਭਾਸਤਾ ਸੀ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੁਜ ਵੋਟੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮਿਠ ਹੋਏ
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਮਖਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਜਾਗਰਤੀਏ। ਭਾਈ ਅੰਗਰ ਸਿੰਘ ਨਿਰੰਗ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਅਸਟ

ਹੈ ਇਸਬਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਿਕਟ। ਭਾਈ ਭੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਰਕਤ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਅਮਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ
 ਕਰਾਵਨੇ ਗੁਰੂ ਨਿਖਨ ਕੇ। ਦੂਜੇ ਭਾਈਭੰਡਾ ਸਿੰਘ ਸਮਾਧੀ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰਿਕ ਵੰਤ ਅਤ ਤਪਸਵੀ ਠਈ ਤਕ।
 ਭਾਈ ਪ੍ਰਸ ਰਾਮ ਜੀ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੁਖੇ ਕਾ ਹਸ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਮ ਪਾਵਰੇ ਭਏ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਨੁਸਰਹਿ ਤੇ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹਰੇ ਹਰੇ ਤ ਅਸਕੇ। ਦੂਜੇ ਦੁਸਾਰੇ ਵਾਨੇ ਭਾਈ ਰਾਮ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਸਤਾਨੇ, ਤੀਜੇ ਭਾਈਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਈਕੀ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ। ਭਾਈ
 ਅੰਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਮਾਨੋ ਸਰੂਪ ਤੇਸੇ ਭਾਈ ਦੌਲ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ। ਚਉਥੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਪੁਜਾਰੀਏ
 ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਕੇ ਗੁਰ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਫੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਰਨੀ ਕਰ ਸੇਵਾ
 ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਗਰ ਸੇਵਾ ਕੈ ਆਵਾ ਤਹ ਪੀਛੇ ਚੋਰ ਨੂਟ ਨੈ ਜਾਵਣਾ
 ਵਰਤਣ ਵਾ ਰੂਪਣ, ਤੋ ਭੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਭਾਡ ਭਏ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਨਾ ਤੇ ਹਾਵਾ ਹਰਚਰਣ ਦਾਸ ਜੀ
 ਉਦਾਸੀਠ ਵੇਰਕਤ। ਤੇਸੇ ਗੁਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਨ ਕੈ ਸੇਵਾ ਟਰਲ ਦਾਸ ਜੀ। ਹਾਵਾ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਗੰਗ ਕੰਠੇ ਕੇ ਵਾਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੇ ਚਰਨਾ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਰੂਪ। ਭਾਈ ਤਗਤ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਹੋਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀਸ ਮੂਰਤੀ। ਐਸਿਆਂ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਭਾਈਰਾਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਪੂਰਾ, ਤਨ ਮਨ, ਧਨ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਸਿਖੇ
 ਕੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਾ ਲੇਤੇ ਭਏ ਛਾਦਨੇ ਭੋਜਨਾਦਿਕੋ ਕਰਿ ਸੇ ਕਿਰਹਸਤ ਮੇ ਨਿਹਬਾਣ ਰੂਪ ਦੀਧਤੀ।
 ਹਾਵਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹੀਦ, ਹਾਵਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ। ਜਿਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਠੇਥੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਰਿਣ ਸਮ ਤਿਆਗੇ। ਹਾਵਾ ਮਰਨੀ ਦਾਸ ਜੀ ਤਹ ਹਾਵਾ ਹੋਇਦ ਦਾਸ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਸੇਵਾ ਮੇ
 ਨਿਖੁਨ ਸੇ ਕੇਸੇ ਰਾਤ ਕਉ ਫਿਰਨੀ ਫੇਰਨੀ, ਪੀਸਨੀ ਤੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇ
 ਦਿਨ ਕੇ ਜੋ ਅੰਨ ਕਾ ਨਿਗਰ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਤ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਗੀਰ ਸਰ ਤੀਰਥ ਕੇ ਕੰਠੇ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਹਾਵਾ
 ਮਰਨੀ ਦਾਸ ਜੀ ਰਿਖੀ ਮੂਰਤੀ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਗੀਠ ਅਰਾਂ ਰਿਖੀ ਹੋਵੈ ਤਦਾ ਸੇ ਜਾਨੈ। ਕਭੀਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਮੇ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ। ਕਭੀਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨਾਲਕ ਵਾਦੇ ਮੇ, ਤਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਇਹੁ
 ਸਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਤ ਜੋ ਕਰੇ ਹੋਸੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜਾਨਣੇ। ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ
 ਤੇ ਬੇਰਾ ਬਰਨਨ ਪੀਛੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸਿੱਧ ਸੇ। ਪਟਿਆਲੇ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਸੇਵਾ
 ਰਿਨ ਕੇ ਬੰਡਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਹੈ। ਏਕ ਦਿਨ ਸੇ ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਕੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ, ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਨਿਦੇਸ ਪਾਇ ਕੇ
 ਸੁਕੀ ਰਸਤ ਦੀਨੀ ਚੂਨ, ਦਾਨ, ਬੀਧਨ, ਮੀਨਾ, ਚਾਨਣ, ਅਰਦਾਸ ਤੀਕਣ। ਜਹ ਘਿਉ ਦੀਆ ਕਵਲ ਪਾਰ
 ਮੇ ਵੇੜਾ ਦੇਖ ਕੇ ਨਾਲਕ ਕਰ ਕੋਪ ਕੇ ਤਿਸ ਮਾਈ ਕੇ ਸੀਸ ਗੀ ਮੇ ਚਾਰ ਦੀਆ ਤੇ ਕਰਤ ਭਾਗ। ਰਮ
 ਲੇਤੇ ਹੀ ਨਹੀ। ਤਹ ਤਿਸ ਕੇ ਬਸਤੁ ਕੀ ਭਾਵ ਸਿਉ ਸਿਉ ਅਰ ਸੀਸ ਭੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰੀਗ ਅਸ ਨਾ ਦਿਆ
 ਮੇ ਤਸੇ ਗੁਣ ਕੀ ਭੀ ਅਧਕਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਮਾਈ ਅਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਸਿਓ ਸੰਤਸਿੰਦਗੀ ਕਾ
 ਹਾਲ ਚੋਇ ਕਰ ਗੁਨਾਇਆ। ਹਮ ਐਸੀਏਦਾ ਕਰੇ ਅਤ ਤੇਰ ਐਸੀ ਨਿਅਦਗੀ ਕੀ। ਤਹ ਰਾਜਾ
 ਜੋ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ ਭੋਨਾਇ ਤੇਵੇ ਰਿਖਿ ਗੀ ਰਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਆਪਨਾ ਬੋਇਆ ਅਰ ਅਪਨਾ

ਗਿਆ ਤਉ ਕਉ ਚੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂ ਤਿਸ ਕੋ ਭਰਾ ਕਰ ਆਣ ਅਰ ਤਿਸ ਕੋ ਚਸੂਣਾ ਦੇਇ ਹੋਰ ਰੋਰਨ।
 ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਹਮ ਸਿੰਘ ਅੰਤ ਸੇਵੀ ਪਰਾ ਮਕਰ ਹੋਏ ਭਏ ਪੂਤ ਤਿਸ ਕੋ ਨਹਿਦਰ ਸਿੰਘ
 ਸਪੁਤ ਸੰਤ ਸੇਵੀ। ਸਰਕਾਰ ਹਜੀਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਨਵਾਜੇ ਦੇ ਉੱਤਮ ਜਸ ਵਾਲੇ, ਸਰਕਾਰ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ,
 ਸਰਦਾਰ ਹਰੀ ਸਿੰਘ, ਸਿਦਾਰ ਨਿਆਮ ਸਿੰਘ, ਸਿਦਾਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਸਿਦਾਰ ਗੁਜਰ ਸਿੰਘ, ਸਾਵਣ ਮਨ
 ਚੰਦਨ ਨੀਤ ਨਹੁਨ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਸਿਖਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਹਥੀਓਏ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਮੇ ਮੁਕਟ ਮਨੀ ਹੁਰ ਭਰਤ ਰੂਪ ਗਾਏ ਮੇ ਜੋ ਆਪਣਾ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸੇ ਗਾਨ
 ਦੇਏ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਭਾਈਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਭਈਲਿਆ ਗੁਰ ਤਕਾ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਫਗੀਲਿਆ ਗੁਰਸਤ
 ਮਾਰਗ ਮੇ ਮੇ ਭਰਤ ਮਾਰਗ ਮੇ ਚਲਤੇ ਭਏ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਤੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਾ ਭਾਈਸੇਵਾਗਤ
 ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਝੰਡਾ ਬੁਝੀਓਏ। ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ
 ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਚੀਜਨੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਸਤਾ ਮੇ ਕਰਨ ਵਾਏ। ਭਾਈ
 ਚੀਰ ਸਿੰਘੀਓਏ ਆਪੇ ਹਾਵ ਖੋਇ ਕਹ ਤੇਸੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈਰਾਗਾ ਸਿੰਘ ਜੋ ਗੁਰ
 ਸੇਵਾ ਮੇ ਕਟ ਧੀਧ ਕਰ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ ਅਹੰਗਤਾ ਖੋਇ ਕਰ। ਜੀਹ ਹੀ ਕਾ + ਚਾਂਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਘੋਰੀਓਏ ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰੇ ਮੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਚਾਂਦਨਾ ਹੂਆ। ਭਾਈ ਚਾਂਦਨਾ ਕਾਟੀ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਹਾਜ਼ਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਭਾਈ ਖੇਮ ਨੁਸਨ ਸਰੂਪ,
 ਭਾਈ ਖੇਮ ਚੰਦ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਭਾਈ ਚਰ ਸਿਸਨ ਜੀ ਰਾਗੀ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਾਗ ਦਰਨ ਮੇ,
 ਗੁਰ ਸਬਦ ਗਾਇਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਜੋਤਿ ਸਹਿਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰਿਥਾਲ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਉਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਦਰਾ ਅਗਾਏਓਏ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਪਿਆਨ ਸਿੰਘ ਉਪਕਾਰੀ ਨੀਤ
 ਨਿਪੁਨ। ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਿਰੀਗਮੀ ਕੇ ਬਜਰੋਹ ਪੀਇ ਦੇਣੇ ਜਾਤੇ ਗੁਰ ਸਤਾ ਮੇ ਨਿਰਮਲ ਬਸਤਰ
 ਚਾਹੀਏ ਅਰ ਚਾਲੇ ਜੋਬਨ ਮੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਤਿਆ ਤਿਆ ਕ ਕਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਕੇ ਸਨਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮ
 ਰਾਮ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੀਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਾ ਮੇ ਭਾਈ ਖਟਦਰਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਸੰਤ
 ਆਤਮਾ ਬਡੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਏ। ਭਾਈ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਹਜਨ
 ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਕੇ ਉਪਸਾਕ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਾ। ਗੁਰ ਭਰਤ ਭਾਈਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਇਥੇਰ ਸਹੀਏ ਦੇਸਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਸੰਤੋ ਕੇ ਹੁਰ ਪਦਾਰਥ ਉਤਾਵਤੇ ਭਏ। ਭਾਈ ਸੋਹ ਸਿੰਘ
 ਦੁਤਾਰੇ ਵਾਲੇ ਇਨ੍ਹੀਂ ਸਬਦ ਗਾਇਨ ਕਰ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਪੁਨਾ ਹੀ ਮਸਤਾਈ ਹਲੀ ਰਹਿਲੀ। ਭਾਈ
 ਲੋਧਾ ਸਿੰਘ ਚਾਵਰੀ ਵਾਲਾ। ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਚਾਵਰੀ ਵਾਲਾ। ਇਹੁ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲ ਕਰੈ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਧਾਨ ਪਨ ਹੀ ਮੇ ਭੋਗਨੰਦ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਣਕਰ
 ਹਜ਼ਰਾਨੰਦ ਕਾ ਹਸ ਲੈਤੇ ਭਏ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਵਲੋ ਕੇ ਚੋਰਣੇ ਹਾਰੇ ਗੁਰ ਮੇ
 ਅਤੀਤ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਵੀਹੋ ਨਾਮ ਮਾਝੀ ਪਿਆਰ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਕਾ ਜਿਸ ਕੇ
 ਅਧਾਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗਾਨ ਜੇ ਤੀਸਰੇ ਪੈਰ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਪੁਨਾ ਜੋਦਗੁ
 ਗੰਗਰਨ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਮੇ ਦੁਨਾ। ਸਰਬ ਗਿਰਿ ਮੇ ਨਿਰਮਾਣ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
 ਸਾਵਣ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਕਤ ਮੇ ਤਹ ਸਾਧ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਨੇਕ

ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਮਾਈ ਭਾਈ ਸੇਭਾ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ। ਭਾਈ ਸਰਦਾ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ। ਭਾਈ
 ਫਰੂ ਭਗਤ ਭਾਈ ਜੈ ਸਿੰਘ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪੰਜਾਬ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸੀਰ ਹਨੂਮਾਨ ਸੀਰਸਮ ਪੁਨਾ
 ਪ੍ਰੀਤਕਾਰੀ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੈ ਅਤਿ ਨਿਘ੍ਰਿਤ ਹਾਈ ਚੋਪਾਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਤਾਹਨ ਸਿੰਘ ਆਟੇਵਾਲੇ। ਅਰ
 ਪੁਮ ਗੁਰ ਭਗਤ ਤਰਨੀ ਜਿਸ ਕੀ ਜੋ ਦੇਨੇ ਚਿਰੀਭੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਜੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਰੇ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ
 ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਆਟੇਵਾਲੇ, ਸੀਸ ਸਹਤ, ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਕ੍ਰਮ ਭਾਈ ਸਵਾਏ ਸਿੰਘ ਫੁਲੀਰੀਏ ਕੀ।
 ਇਤ ਕੇ ਗੁਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਮ ਅਕੁਸ਼ੀ ਸਮਝ ਕਰ ਗੋਰੀ ਗਿਰਾ ਗਣੇਸ਼ ਦੀ ਭੀ ਮੋਣ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ,
 ਪਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਕੀਏ। ਪੁਨਾ ਗੀ ਕਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਾਨਮਦਾਰ। ਜੈਸੇ ਮੀਠਾਦਕੇ
 ਸੇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਪਾਰਾਵਾਸ ਤਉ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਕਈ ਭੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਪਨਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਜਨ ਜਾਨ ਕੇ
 ਤਿਆਗਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗੁਣ ਗਨ ਵਿਚਾਰਤੇ ਜਾਨੀ ਧਿਤੀ
 ਮੇਰੀ ਚਕਰਤ ਹੈ ਕਰ ਗੁਣੇ ਕਰਨ ਕੀ ਅਸਮਤਾ ਜਾਨ ਕੇ ਅਲੀਕਿਆ ਸਜ ਕੀਤਾ ਚਾਹਤੀ ਹੈ,
 ਕ੍ਰਿਆ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਤੀ। ਕੋਏ, ਜੈਸੇ ਅਤਰ ਆਲਾ ਅਚਖ ਨਦੀ ਕੇ ਪਾਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ।
 ਤੈਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਗਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਸਮਝ ਕਰ ਬਾਨੀ ਧਿਤੀ ਮੇਰੀ ਕਾਇਰਤਾ ਕਰਹੀ ਹੈ। ਅਰ ਸਭ
 ਸਾਨੇ ਤੇ ਗੁਣ ਖਾਲੀ ਰਿਦੇ ਅਪਣੇ ਜਾਨ ਕੇ ਪੁਨਾ ਗੀ ਸੰਤ ਗੁਨਨ ਕਰ ਕਾ ਆਸਾਨੇ ਆਇ ਜਾਏ ਹੈ
 ਧਿਤੀ ਮੁਕਤ ਕੀ ਜੁਗਤ ਅਰ ਬੁਝਤ ਕੀ ਜੁਗਤ ਲੀਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਿਮਰਣੇ ਨਿਠਾ
 ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਘਾਰਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਧਿਆਤੇ ਨਿਠਾ ਐਕ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਭਨਾ ਨਹੀਂ ਇਸ
 ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਕਾ। ਅਧ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਕਾਨੀ। ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਰੂਪੀ ਨਵਣ ਪੁਤਲੀ
 ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਨਦੀ ਸਮੇਂ ਜਾਵਤੀ ਹੀ ਸੇ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵਤੀ ਭਈ। ਕ੍ਰਿਆ ਗੁਰੂ ਨਿਠਾ ਅਪਨਾ ਤਨ ਮਨ
 ਹਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਜਖਸਾ। ਜੈ ਇਹੁ ਮੇਰੀ ਵਸਤ ਹੈ ਮੈ ਇਹ ਕੇ ਬਰਤੋ ਗਾ। ਇਹ ਅਰੀਗਤਾ ਰੂਪੀ
 ਕੀੜਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋ ਗਯਾ ਨਿਰੀਗਤਾ ਰੂਪ ਜਦ ਲਾਵਣੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ
 ਰੂਪ ਪਨੀਰੀ ਸੁਭ ਇਛਾ ਰੂਪ ਅਤਮੀ ਕਰ ਜਿਵੀ ਪ੍ਰਿਥਮਾਨ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਏ ਕਾ ਸੀਜ ਰੂਮ ਤੇ
 ਆਗੂਨਤਾ ਜੋ ਅਤਮੀ ਧਿਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਾਨ। ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਨਾਥੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਕੇ ਆਸਾਨੇ ਹੈ ਕਰ
 ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੀ ਅੰਤ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹ ਸਮਝਨਾ। ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਗੀ ਅਧਿਕ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸਰਾ ਜੀਵਾ ਕੇ ਹੁਖਸਰੂਪ ਪਕੂਤੇ ਮੈ ਨਜ਼ਾਵਤੇ ਭਏ। ਤੈਸੇ ਕਰ ਕਰਨ ਕਰ ਜਾਤੇ ਮਤ ਮੇਰੀ ਜੋੜੀ
 ਹੈ ਤੇ ਜਿਰਵਾ ਏਕ ਹੈ ਗੁੰਜਵੀਤ, ਮੈ ਨਿਰਾ ਖਟਰ ਕੀ। ਐਸਾ ਪੁਰਸ਼ ਅਵਤਾਰੋ ਕੇ ਪਾਸ ਗੀ ਕੋਊ ਹੁਆ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਸਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਅਯੋ ਪਰਪਾਕੇ ਲਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਹੈ। ਜੋ ਦਿਨਦਿਨ ਸਵਾਇਆ ਕਰੀਏ ਗੁਰ ਤਾਤੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਿਨ ਮੇ
 ਅਤ ਸੇ ਇਰਾਗਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਆਪਾ ਭਾਵ ਖੋਏ ਕਰ ਕੈਸੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੈ ਟਿਸਿਤ, ਹੋਲਾ।
 ਜੈਸੇ ਮੈ ਵੈਰਾਗੀ ਭੀ ਐਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਲਖਤਾ ਵਾਸੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੀ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਚਰਨ
 ਹੈ। "ਜਿਉ ਕਰ ਮੈਲੇ ਚੀਰੇ ਗੀਰਾ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਪਨੇਟਾ"। ਐਸੇ ਗੀ ਅਲਨ ਅੰਤੋ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ
 ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਮਹਾਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀ। ਪਰ ਪਾਸਖ ਦਿਵ ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਰਾਂ ਗੀ ਲਖ ਲੇਤੇ ਭਏ।
 ਜੈਸੇ ਪੋਰਾ ਕੇ ਸਾਂਚੇ ਪਰ ਅਲਕ ਮੋਰਾ ਕਾ ਰਖਿਕ ਸਨ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸਾਂਚੇ ਸਮ। ਤੈਸੇ ਗੀ ਅਲਕ ਪ੍ਰੇਮ
 ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਆਰਿਓ ਮੈ ਸਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ

ਤਿਨੇ ਸਰਤ ਅਠਿਕ ਨਗਰੋਂ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਪਾਪਾ ਮੇਂ ਗੰਗਾ ਜਲ ਕੀ ਕਰਤੈ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ।
 ਜਹਾਂ ਏਕ ਕਟੋਰਾ ਜਲ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਣਾ ਅਤਿ ਕਠਨ ਸੀ ਮਾਨੁਖਾਂ ਕੋ ਤਹਾਂ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ, ਨਦੀਆਂ ਸਮ ਪ੍ਰਵਾਹਾ ਚਲਾਵਤੇ ਭਏ, ਗੰਗਾ ਜਲ ਕਾ
 ਕੇਵਲ ਜਲ ਹੀ ਮਾਤ੍ਰ ਨ ਸਮਝਣਾ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਅੰਤ ਦਾਨ ਕਾ ਪੁਤਾ ਸਨਾਨ ਸਭ ਤੇ ਅਧਾ ਨਾਮ
 ਕਾ। ਜੋ ਨਵੀਨ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੰਗਤ ਮੇਂ, ਜੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ
 ਜਪਦਾ ਚਜਨਾ ਕਰ ਤਿਹ ਤਾ ਤਿਸ ਕੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਹਨਾ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰਨੀ ਹੋਤੀ
 ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਾਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਨਾਮ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਪਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ
 ਕੀ ਸਿਵਰਿਆ, ਹੋ ਭਾਈ। ਤਬ ਉਹ ਤੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਭੀ ਜਪੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਭੇ ਸੇਵਾ
 ਭੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਇਹੁ ਮੁਹਾਰਣੀ ਸਿਖਾਇ ਨੇੜੀ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਮੇਂ ਬੈਠਨੇ ਦੇਨਾ।
 ਪੁਤਾ ਸੇਵਾ ਕਰਣੇ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਵਲ ਕੋਠੇ ਮਾਰਜਨ ਕਰਣਾ ਹੈ, ਅਨਥਾ ਨਿਕਟ ਛੁਵਣੇ
 ਨਾ ਦੇਨਾ। ਤਥਾ ਮੁਹਾਰਣੀ ਸਤ ਬਾਨ ਜੀ, ਸਤ ਬਰਨ ਜੀ, ਸਤ ਬਰਨ ਜੀ, ਸਤ ਬਰਨ ਜੀ, ਸਤ ਬਰਨ
 ਸਤ। ਵਾ ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ। ਜੋ ਕਰ ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਾ ਬਿਗੜ ਜਾਏ ਤੇ ਕਰ
 ਕੇ ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਆਗੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਨੀ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਿਆ ਜੀ, ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ ਜੀ। ਪੁਤਾ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਜੋਟੀਆ ਵਗਗੀ ਸਿਖਾਵਣੀ ਉਧਾਰਣਾ। ਇਹੁ ਮੁਹਾਰਣੀ ਸਿਖਾਵਣੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾ
 ਕਉ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਨ ਆਖੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕੀਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਾਸਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਦੇਵੇ ਜੀ
 ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਨਾਵਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਿੰਗੀ ਹੈ ਸਸਤੀ ਨਹੀਂ ਅਸਾਨੂੰ, ਹੋ ਭਾਈ। ਪਾਤਰ ਕੇ
 ਮਾਰਜਨ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਜੈਸੀ ਇਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੂ ਟਕਸਾਨ ਮੇਂ ਹੈ ਆਨ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ, ਜਤਨ ਮੇਂ
 ਸੋਖਿਆ ਕਵਲ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਦੁਆਰਿਓਂ। ਪ੍ਰਾਪਕੇ ਗੁਰ ਤਗਤੀ ਰੂਪ ਦੇਵੀ
 ਕੇ ਨਾਨਾ ਤਹਾਂ ਕੇ ਬਾਸਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਤਹਾਂ ਕੇ ਬਿਕ੍ਰਿਪਨ ਜਿਨੇ ਬਨਵਾਏ ਹਜਾਰੋਂ ਦਾਮ ਨਗਾਇ ਕਰ।
 ਸੁੰਦਰ ਜਰਖ ਬਣਾਵਨੇ ਕਲਾ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ ਪਰ ਜੁਗਲ ਵੇਲ ਚਲੇ ਆਵਹਿ ਹਰਟ ਕੀ ਟਿੱਬੇ ਸਮ ਏਕ
 ਮਾਨੁਖ ਕਹੁ ਹੀਸ ਕਰ ਪਾਨੀ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਵਨੇ ਨਦੀ ਸਮ ਜਹਾਂ ਉੱਟ, ਹਸਤੀ ਆਦਕ ਭੀ ਪੜੇ
 ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਕਰੇ ਸੁਖੇਨ ਕਉ ਮਾਨੁਖੋ ਕੀ ਕੇਤਕ ਪਾਤ ਹੈ, ਜਿਓ ਆਯੋ। ਹਜਾਰੋਂ ਨਾਥੇ ਮਾਨੁਖੋ ਕੋ ਜਿਨੇ
 ਸੁਭ ਕਵਲ ਮਾਰਜਨ ਕਰ ਬਖੇਕ ਸਰਤ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਾਵਣਾ। ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਕੇਵਲ
 ਨਰਵਿਓ ਸਾਧ ਪਿਲਾਇ ਕਰ ਬਕ ਕਰ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤਾ, ਮੇਲੇ ਮੇਂ, ਜਨਾ ਕੋ। ਪੁਤਾ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਿਖੋ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕੀ ਅਗਿਆ ਹਾਥਿ ਕਰ ਕਵਲੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ, ਜੋ ਧੀੜਤੀ ਹੈ,
 ਸੋ ਲਾਇ ਕਰ ਕਰ ਮੇਂ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਪੁਰਸੋ ਕੋ ਦਈ ਜਨਾ, ਜਹਾਂ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚੇ। ਸੋ ਪਾਛੇ ਪੁਤਾ ਤਿਨੇ ਨੇ
 ਆਇ ਨੇਵਨੇ ਜੇਤੇ ਮਿਲ ਜਾਇ। ਚਓ ਕੇਉ ਨੈ ਜਾਇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੇਖੇ। ਜੋ ਕਉ ਹਰਜਨੋ ਕੇ ਕਹੀ
 ਜੀ ਏਤ ਸੇ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੀ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਨੇ ਰਹਿਨਾ ਜੋ ਅਸਾ ਦੁਸਾ ਹੀ
 ਸਭ ਆਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਜੀ ਐਸੇ ਮੁਖੇ ਕਰਿਣਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਖੇਤੋ ਜੀ ਲਈਏ ਜੀ
 ਇਹ ਸਿਖਆ ਸਿਖਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਏਜਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ।

ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਜੀ ਬੋਲਨਾ, ਆਈਏ ਜੀ, ਮਹਾ ਰਾਜ ਆਈਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਤਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਏਸੇ
ਜੀ, ਜਨ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਜੀ। ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਤ ਜਬ ਕਰਾਏ ਇਹ ਸਿਧਿ ਤਬ ਹਉ ਕਿਛੁ ਖਟ
ਨੈ ਬਣਾਏ, ਜਬ ਕਿਸੇ ਕੇ ਰੋਹ ਕਰਾਏ ਖੋਈ ਮਹਤ ਤਬ ਅਜਾ ਕੀ ਖਟਨਾ ਹੈ। ਉਲਟਾ ਮੂਲ ਭੀ
ਵਾਵਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਠ ਆਦਰ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜੀ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਠੇਠੇ
ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਏ, ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਈ। ਜਬ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਅਜਾ ਠੂੰ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਨਿਸਚੇ ਏਹੀ
ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਜਿਆ ਹੈ। ਜਬ ਕੋਈ ਨੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਇਹੀ
ਨਿਸਚੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਆਵਨਾ ਇਸ ਯਾਰ ਇਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਯਾਰੂ
ਇਹ ਵਸਤ ਤੂੰ ਉਠਾਇ ਨੈ, ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਨੈ ਗਿਆ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਿਧਿ ਜਿਸ ਕੀ ਇਹ
ਵਸਤ ਸੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਠੇਠੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ। ਦੁਸਾਰਾ ਅਸਾਰਾ ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੈ
ਸੀ, ਨਾ ਕਿਛੁ ਗਿਆ। ਸੇਵਕ ਨੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਧਰਮ ਧਾਰ ਕੇ ਜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਬੋਲਨਾ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰ ਕੇ
ਐਤ੍ਰ ਬਾਹਰ ਵਧੇਲਾ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਮੇ। ਨਰੈਂਗ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੇ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਜੀ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ ਗੋਬਿੰਦਵਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਬਡਾਲੇ
ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਖਡੂਰ ਜੀ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਕੋਠ ਕੋਠ ਅਸਥਾਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਧੁ ਜਹਾ ਕਹਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਕਰਾਵਦੇ ਹੈ।
ਮਹਿਸਰ ਭੁਜਾ ਧਾਰਿ ਕਰ ਗੁਰ ਆਪਾਨੇ ਪਰ। ਪੁਨਾ ਰਹਿ ਜਣੇ ਕੇ ਅਪਨੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਭੀ ਅਪੇਕਸ਼ਾ
ਨਹੀ ਰਹਤੀ, ਦੋ ਦਿਨ, ਵਾ ਤੀਨ ਦਿਨ, ਵ ਸਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭੀ ਬੀਟ ਜਾਏ। ਅਨੰਸਨ ਹੀ ਕਟ ਬਾਧ ਕਰ, ਸੇਵਾ
ਜਨ ਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵਈ। ਜਬ ਕੋਊ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰੇ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਅਤਿ ਰੂਖ ਬਿਆਪੀ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ
ਆਪ ਭੋਜਨ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਕਰਤ ਵਏ ਗੁਰ ਕਿਛੁਪਾ ਤੇ ਹੈ ਭਾਈ, ਅਜਾ ਰੂਖ ਕਾ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰ ਨੀਆ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਰੋਹ ਕਿਸੇ ਬੋਲਣ ਨਹੀ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਅਠੇ
ਪਹਰ। ਇਹੁ ਨਹੀ ਜੋ ਅਬ ਤੇ ਅਰਧਰੈਨ ਹੈ ਜਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕੁਝ ਸੁਖ ਸਾਥ ਨਿੰਦਰਾ ਤੇ ਕਰ ਲਈਏ
ਇਹ ਨਾ। ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਮੇ ਸਿਧੀ ਹੈ, ਆਨ ਕਾਰਜ ਅਪਨਾ ਅਰਥ ਕੋਈ
ਨਹੀ ਸਪਲਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਿਖਮ ਰਾਨ ਹੈ ਗੁਰ ਤਰਤੋ ਕੀ, ਜਾਂ ਤੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਰੋਏ ਬਿਨਾ ਸਿਧਿ ਨਹੀ
ਹੋਈ। ਜਬ ਕੋਈ ਬਿਬੇਕੀ ਸਿੰਘ ਕਰੇ ਬੋਲਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਓ ਜਉ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰੇ, ਆਪ ਵਾਸਤੇ।
ਜੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ ਮੰਨ ਮੰਨਿਆ ਰੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿਨਾ ਇਸ ਕੇ ਅਠਧਾ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਭੋਜਨ
ਕੀ ਹੀ ਬਿਧਿ ਅਤੀ ਕਠਿਨ ਹੈ। ਇਹੁ ਅੰਨ ਲੇਕਰ ਏਕ ਏਕ ਦਾਨਾ ਵਖਰਾ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਯੇਨੇ
ਹੀ ਸਾਰੇ ਮੁੰਗ ਭੀ ਵੇਕੀ ਵੇਕੀ ਕਰਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ। ਜੇ ਜਾਨਤਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੇ
ਐਤ੍ਰ ਨਹੀ ਪੜਤਾ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਜੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
ਆਗਿਆ ਨੈਲੀ ਤਬ ਬਿਬੇਕ ਸਾਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਜਿਵਾਇ ਕਰ ਆਪ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪੁਨਾ
ਫਕਨਾ ਤੇ ਅਵਰ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਕੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਨੈਲੀ ਸਦਾ ਬਿਧਿ ਸੇ ਸੁਖੀ ਰਾਖਣੀ ਨੈਲੇ ਕੀ ਪੁਰਨੀਓ ਵਤ।
ਏਕ ਵਾਰਤਾ। ਏਕ ਭਾਈ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਵੇਰਕਤ ਜਪੀ, ਤਪੀ, ਰੁਣੀ। ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੇ ਇਸਬਤ ਹੋਇ

ਅਪਨੇ ਅਰਥ ਕੀ ਕੁਝ ਅਧਿਐਆ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਏਸੇ ਰੂਪਏ ਕਰ ਏਕ ਸੇਵ ਹੀ
ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਨ ਮਨ ਕਰ। ਏਸੇ ਭਾਈ ਕੁਝ ਸਿੰਘ ਤ ਸੀ ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜਾਥੀ ਕੁਝ ਕੁਝ ਕੋਇਲ ਅਰਥ ਸੇਵਾ ਕਰਨਹਾਰੇ ਅਪਨੇ ਕਲਿਆਣ ਕੀਏ।
ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕਾ ਕੈਸਾ ਉਦਾਵ। ਜਾ ਅਪਨੇ ਸਿੰਘੋ ਮੇ ਵ ਗਰੀਬਾਂ ਸਾਹ ਸਿਖਪ੍ਰਦੇਸੀ
ਕਾ ਸੂਚ ਟੁਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਬ ਨਾਮ ਜਪਏ ਹੀ ਭੀ ਰੀਤ ਸੇ ਇਸਨਾਨ ਆਦੀ ਸਭ ਕਿਰਿਆ
ਕਰਨੀ, ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਸਹਦ ਸਭੀਆਂ ਤੇ ਅਧਿਕ ਦੇਵ ਤ ਹਿਤ। ਪੁਨਾ ਜਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਤੁਰਨਾ ਤੀਰਥਾਂ ਕੀ,
ਸੇਵਾ ਲੀਏ, ਸਭੀ ਜਨੇ ਸਹਤ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜ ਆਪ ਭੀ ਜਪਣਾ ਪੁਨਾ ਐਹਨ ਤੇ ਭੀ ਜਪਾਵਨਾ:
ਜੇ ਜੇ ਕਦਮ ਉਠਾਣਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਣਾ, ਤਤਰਟੀ ਜੋਤੀਆਂ ਕੇ ਸਬਦਾਵਤ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ,
ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਾ ਕਰਤੇ ਨਾ ਸੁਣਤੇ। ਏਸੇ ਜੰਤ ਸਵਜਨੇ ਕੇ
ਕੋਤੇ ਗੁਨ ਵਰਨਨ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਕਾਗਦ ਸਾਹੀ ਤੇ ਲਲਮੇ ਕੇ ਲਿਖਨੇ ਅੰਤ ਨਥੀ ਆਵਤਾ ਤਿਨ ਕੇ
ਦੁਣ ਗੁਣੇ ਕਾ ਇਸੀ ਤੇ ਅਬ ਬਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਤੇ ਭਾਤੋ ਕੀ ਕਥਾ ਇਸੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ
ਜੇ ਜਰੀਬ ਬਹੁਤ ਬਥ ਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਫੂਤ, ਭਵਿਖਤ, ਵਰਤਮਾਨ ਸਹਤ ਸਮੇ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ
ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਖਾਤ੍ਰ ਹੀ ਰੋਵੇ ਬਾਹੀਬਾਤ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ ਧਾਰ ਕੇ। ਜਾਂ ਏ ਮੇ
ਮਨਨ ਬੁਧੀ ਕੀਆਂ ਕੁਨਾਂ ਸਭੀ ਖਿਆ ਕਰੇ, ਖਿਆ ਰੂਪ ਜੇ ਮੰਤ ਸਵਜਨ ਹੈ। ਇਹਿ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪਾ ਸਿੰਘ ਜਰੀਬ ਉਤ੍ਰਾਹਏ ਰੂਪਸਹ ਖੀਏ ਸੰਤ ਗੁਨ ਵਰਨਨ ਖਟ ਤੀਜਮੇ ਰੁਲਾਸਾ। ੩੬।
ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਸੰਪੂਰਨ। ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਭਾਵਤੀ ੧੯ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਗੁਰ ਦੁਆਰਿਓ ਕੀ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਧਰਮ ਸਾਨੋਂ ਕੀ ਯਾਤਰਾ ਅਪਨੇ ਸਾਥੀ ਕੇ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਪਨਾ ਅਪਨੇ
ਆਸਨ ਪਰ ਆਇ ਇਸਬਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਭਾਈ ਹਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਰਾਗੀ ਐਸੇ ਹੀ ਖਟ ਮਾਸ ਰਹ
ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਸਨਾਨ ਪਾਮ ਖੰਡ ਜੇ ਕਰੇ ਯਾਤਰਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
ਸਚ ਖੰਡ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੀ ਕਰੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਦਾਨਦ ਪਰੀ ਪੂਰਨ,
ਅਨੰਤਰਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲ, ਸਰਬ ਦੇਸ ਮੇ ਵਿਆਪਕ ਤੇ ਜਿਸ ਕੀ
ਸਤਾ ਕਉ ਪਾਇ ਕਾ ਜੜ ਪਿੰਡ ਯੇਤਨ ਵੀਤ ਹੋ ਕਾ ਕੇਸਵਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਹੈ ਅਜੇ ਹੈ।
ਅਨਵਦ ਹੈ, ਅਨੋਹ ਹੈ, ਰਿਦਘਨ ਹੈ, ਰਿਦਘੂ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲਕ ਹੈ, ਖਲ ਦਲ ਘਾਨਕ
ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਅਰਨ ਕਮਲ ਮਠਾਇ ਕਾ ਪੁਨਾ ਭਾਏ ਹੋ ਕਰ, ਕਮਲ ਜੋਰ ਕੇ ਬੰਨਤੀ
ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਆਏ। ਸਵੈਯਾ ਪਾਤਸਾਹੀ। ੧੦। ਮੇਰ ਕਰੋ ਕ੍ਰਿਣੇ ਮੇਰਿ
ਜਾਹਿ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਨ ਦੂਰਦ ਤੇ ਸੇ। ਫੂਲ ਜਿਮੇ ਹਮਰੀ ਪ੍ਰਭ ਆਪਨ ਫੂਲਨ ਹਾਰ ਕਹੀ ਕੋਊ ਮੇ
ਸੇ। ਸੇਵ ਕਰੀ ਰੁਮਰੀ ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ ਸਹ ਹੀ ਸਿਰ ਦੇਖੀਅਤ ਦਰਬ ਭਰੋਂ। ਯਾਕਨ ਮੇ
ਸਭ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕੇ ਭਾਰੀ ਭੁਯਾਨ ਭਾਰੀ ਹਰੋਂ। ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਪੂਜਨਾਰੀ
ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ, ਹਿਏ - ਮੇਰ ਕਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੇ, ਭੇਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਸਤਕ

ਟੇਕਤ ਭਏ। ਹੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਵਿਸ਼ਨ ਮੂਰਤੀ ਅਸਠਾਹੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ।

ਹੇ ਅਨੂਪਮ ਤੀਰਥ ਨਿਬਿਧ ਤਾਪ ਵਿਰੀਜਨ ਜਨ ਦੰਤ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਸੇਤ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਲੋਠਾ ਮਾਰੂ ਸੇ ਪਾਵ ਬਰਣ ਹਾਏ ਹੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਗਿਆਨ ਮੂਰਤੀ ਦਫ਼ਤਰੀ ਦਰ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੇ ਅਧਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਨਰ ਅਤ ਨਾਰੀ ਬਾਨਕ ਅਰ ਬਿਧ ਚੁਬਾ ਅਸੁਧੀ ਸੁਧੀ ਸੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਕਉ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਚੁਗਲ ਮੂਰਤੀ ਰੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਸੁਮੇਰ ਭੀ ਅਲਿ ਤੇ ਅਚਲ ਮਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਏ ਜੁਗ ਕੇ ਦੁਜਸ ਸਰੂਪ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਵਾ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਵਿਸ਼ਨ ਨੇਕ ਜਾਣਤੀ ਕਿਆ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੇ ਲੈਲੂਨ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਕੇ ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਭਯਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜੋ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਨਜਰੀ ਆਏ ਤਬ ਸੋ ਬੰਦਨਾ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਜੋ ਅਧੇਸੀ ਜੋ ਇਹੁ ਕੀ ਵਸੰਤ ਹੈ। ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੂਰ ਭਯਾ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋਬਿੰਦ ਸਿੰਧੁ ਸਾਹਿਬ ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਬਣਬੀਰ ਬੋਧ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਖਨ ਬੰਡਣ ਮਹੀ ਮੰਡਨ ਜਗਤੋਸਵਰ ਹੈ, ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੇ ਸਤਿ ਗੁਰੇ ਆਪ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਸੁਆਮੀ, ਸਰਬ ਜੀਵੋ ਕੇ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਨਿਧ ਕਰਨ ਕਵੁ ਗੁਰਤਰੁ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੈ ਮਨਾਇ ਕਰ ਤੇ ਕਰਬ ਸੰਤ ਸੁਹਿਰਦ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪਸਰਮ ਦੇਸ ਕਉ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਚਲਤੇ ਹੀ ਸੰਤ ਸੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦਾਦੁ ਰਾਮ ਕੀ ਗਾਥਾ ਪੂਤਰ ਭਯਾ। ਹਰਿ ਜਨੇ ਬਾਚ। ਹੇ ਸਾਧ ਦਖਣ ਦੇਸ ਮੇ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਕੋਈ ਤਪਸੀ ਤੱਪ ਕਰਤਾ ਸਾ। ਤਿਸ ਤਪਸਵੀ ਕੀ ਕੋਈ ਪੁਤਰ ਬੰਦਨਾ ਵੰਤ ਬ੍ਰਹਮਨ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਵੰਤ ਦੇਵਾ ਭਯਾ ਪੁਰ ਕਾਮ ਅਰਬੀ ਬਕਉ। ਜੋ ਪੁਤਰ ਮੇਸੇ ਇਸ ਨਦੀ ਬੀਰ ਏਕ ਸੰਦੂਕ ਗੁੜਗਾ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸ ਬੀਰ ਬਾਨਕ ਹੋਵੇਗਾ ਬੈਠਾ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਵੰਦਾ ਕਰ ਨਈ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਸੇ ਦੇਸੀਸਵਰ ਤਪਸੀ ਹੀ ਬਾਨਕ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਭਜਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਲੀਏ ਬੀਰ ਨਦੀ ਮੇ ਆਏ। ਤਾਂ ਸੇ ਚਿੰਤਾ ਘਰ ਮੇ ਐਸੇ ਧੁਤ ਪਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਗਾਥਾ ਕਰਵਾਈ। ਤਬ ਸਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੇ ਦਿਜਬਰ ਕਾਲ ਕਾਰ ਧੀਰਾ ਹੋ ਜਏ। ਪੀਵੇ ਜੋ ਦਾਦੁ ਰਾਮ ਕਉ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਅਕਾਲ ਬਾਲੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੂੰ ਹੇ ਦਾਦੁ ਰਾਮ ਤਪਸੀ ਬਣ ਕਛਾ ਹੀ ਜੋ ਗੁਸਤ ਬੀਰ ਮਤ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਤੂੰ ਪੋਵਹਿ। ਪੁਨਾ ਇਨ ਕੀ ਰਿਆ ਤੀ ਮਰ ਗਈ ਬਿਨ ਹਰਿ ਇੱਛਾ ਨੇ ਦੁਰਾਵਕ ਹੀ ਵੂਟਾ, ਜਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਹੀ ਸੀ ਨਹੀ। ਤਬ ਅਤੀਤ ਰੂਪ ਹੋਏ ਰੋਦਕਾ ਪਹਰ ਕੇ ਏਕ ਕਰ ਮੰਡਲ ਤੇ ਛੱਟੀ ਹੱਥ ਮੇ। ਹਰਿ ਸਿਮਾਨ ਮੇ ਮਛਨ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਏਕ ਤਰ ਕੇ ਤਰੇ। ਤਬ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇ ਰਜਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਲ ਅਕਸ਼ਾ ਮੇ ਜਾਦੀ ਕਰੀ ਹਰੀ ਇਨਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ। ਤਬ ਹੀ ਸੇਹਵੇ ਮੁਕਤ ਬਾਧ ਕਰ ਜਲੰਤ ਸਹਿਤ ਅਵਹੁ ਇਛ ਕੀ ਵਾਇਆ ਨੀਰੇ

ਸੋ ਭੀ ਆਇ ਉਤਰੇ। ਤਬ ਰਜਬ ਜੀ ਸੋ ਅਤੀਤ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ।
 ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਦੇ ਭਾਏ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਪਾਵੇ ਮੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ
 ਬਾਂਧਤਾ ਹੈ ਅਜੇ ਤੇ ਸਮਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਵੂਟਣੇ ਕਾ। ਤਬ ਰਜਬ ਜੀ ਭੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਕਾ ਸੰਤ ਦੁਆਜੀ ਸੋ ਭੀ ਤਬ ਅਤੀਤ ਰੂਪ ਜੀਤ ਏ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਪਰਮ ਅਨਭਵ ਕੀ
 ਜਿਨੇ ਕਵਿਤਾ ਕਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਪ੍ਰਮਾਣੇ ਸਹਿਤ ਛਪੇ ਆਈ। ਪੁਨਾ ਸੰਦਰ ਦਾਸ ਭੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਏ ਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਭਏ। ਗਿਆਨ ਸੰਦਰ ਆਈ ਗ੍ਰਿਥ ਜਿਨੇ ਕਰੈ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਦਿਨੀ ਮੈ ਬੇ ਤਬ ਅਕਬਰ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਜੀ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਕੇ
 ਅਨੇਕ ਅਪਣੀਆਂ ਰਾਈਆਂ ਪਾਸ ਲੈਂਦੇ ਜਾਤੇ ਸੇ, ਦੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਬ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਸਤ ਤਿਆਗ
 ਮੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਇਹੀ ਕਿਤ ਸਿਖ ਕਾ ਭੂਲੀ ਪਿੰਡ ਕੀ ਉਸੀ ਕਾ ਅੰਨ ਖਾਵਣਾ ਐਸ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ
 ਕਰਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਪੀਵੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਅੰਨ ਪਾਏ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਣਨਾ ਪੜਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਬਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਤਿਆਗ ਭੀ ਦੇਤ ਭਏ, ਸੋ ਕਿਤ। ਜਿਦਿਆ ਤੇ ਯਾਦ ਸੀ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ
 ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਦਿਖਾਵਣੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਬਾਜਾਹ ਮੇ ਸਾਰੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਪਿੰਜਾਰਾ ਤੇ ਏਕ ਏਕ ਮਾਈ
 ਪਾਸ ਪੂਣੀਆਂ ਬਟਣੇ ਵਾਹੀ ਤੀਨ ਮੇ ਦੁਕਾਨ ਮੇ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਸਮਾਦਿਹ ਹੈ ਕੇ
 ਜਰਣੀ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸੰਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਨ ਕਹਣੇ ਭਏ: ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ ਜੀ, ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਪਿੰਜਾਰੇ ਮੇ ਏਤੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਤੇ
 ਆਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੰਦ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਕਿਆ ਕਯਾ ਕਰਣੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਦਾਦੂ
 ਰਾਮ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਤਬ ਰੋਏ ਅਸਥਾਨ ਪਟ ਜੇਤ ਰਾਮ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕੀ
 ਜਗਾਹ ਪਰ। ਤਰਾਂ ਏਕ ਤਾਨ ਜੀ ਪੁਨਾ ਤਰਾਂ ਹੀ ਏਕ ਰਾਮ ਰੋਤਕਾ ਜੀ ਸਘਨ ਘਟਾਵਤ
 ਜਰਾਂ ਵਾਇਆ ਬਣ ਲਗੀ ਹੈ। ਤਬ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਨੀਤਾਰੈ ਜਾਈ
 ਵੇਰ। ਤਬ ਰਜਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗੁਣ ਕਰ ਖੂਮ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਵਤਾ ਮਨਾਇਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਕਰਾ ਜੋ ਤੁਮ ਫਕੀਰੋਂ ਤੇ ਰਮਾਈ ਕੋਈ ਕਨਕ ਹੈ ਜੋ ਬਾਜਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਮੰਸ ਹੀ ਖਾਣਾ ਚੁਆ।
 ਤਬ ਜੇਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕਰ ਜੇਤ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਆਪ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੈ ਤੇ ਬਾਸ ਭੀ ਖਾਇੰਗੇ
 ਭੋਜਨ ਹਮਾਰਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਾ, ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਾ ਤੁਮਰਾ ਭੋਜਨ। ਤਬ ਜੇਤ ਰਾਮ ਜੀ ਚੁਆਰ
 ਬਾਜਰਾ, ਬਾਜੇ ਆਗੇ ਖਿਲਾਜ ਕਰ ਕਰਾ: ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਜੇ ਆਜ ਮੀਤਾਂ ਕਾ ਇਹੀ ਅੰਨ ਤੁਮ ਭੋਜਨ
 ਕਰੈ ਤਬ ਭੋਜਨ ਕੀਆ, ਤਬ ਗੁਰੂ ਭੀ ਖਾਇਆ ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਭਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰ ਸਾਥ ਦਾਦੂ
 ਦੁਆਰੇ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਤਟ ਖਾਹ ਲਾਈ ਜੋ ਮੜੀ ਮਸਾਣ ਗੋਰ ਆਈ
 ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਵਰਜਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਕੀ ਕਰੈ ਇਹੁ ਕੈਸੇ ਬਣੈ। ਤਨਖਾਹੁ ਕੀ ਮਿਜਾਦ
 ਤਰਾਂ ਸੋ ਰਨੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੈ ਖਾਲਸਾ ਜੀ,
 ਇਹ ਮੰਤ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਬਰਤ ਰੀ ਰਾਨੀ ਮੇ ਸਿੰਘ ਚਲੇ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ। ਭਣਾ
 ਹੁਆ ਜੋ ਤੁਮ ਸਿਆਨੇ ਭਏ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿੰਘੀ ਰਾ ਰਾਨੀ ਮੇ। ਦੂਜੇ ਹੋਰ ਜੁਣੇ ਸ੍ਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ,

ਜੇ ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਭਗਵਤ ਸਠਾਈ ਤਿਨ ਜੇ ਹਮ ਨਹੀ ਬਰਜਿਆ। ਜਾ ਤੇ ਬਡੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਜਿਥੇ ਜਾਇ ਬਰੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੇ ਥਾਨ
ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ। ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੇ ਥਾਨ ਨਾਨਿਆ ਏ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨਾਵਾ"। ਜੇ ਜੀਰ, ਮੀਤ, ਤੰਤ, ਮਾਣੇ ਮੇ
ਗੁਰ ਪੇਤ ਜੇ ਦੁਸਾ ਜਾਵ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ, ਇਤਰ ਇਸ ਕਰਤਵ ਦੀ ਬਰਜਿਆ ਹੈ।
ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਮ। ਜੇ ਚਾਨ ਚਿਯਾਣ, ਚੀਨਾ ਈਹ, ਅਸੂਨ ਸੂਨ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ
ਇਹੁ ਭੇਦ ਲਿਹਾ। ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੀ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਾਦੁ ਰਾਮ ਕਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਸੁਣਕੇ
ਸੇ ਸਾਧ ਪ੍ਰੀਤ ਹੁਆ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਮਾਹਰ ਕਉ ਉਠਿਯ ਕਰਮ ਜੇ ਜੋਇਦ ਕੇ ਗੁਣ ਸੁਣੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕਰ
ਰਜੀਤਿ ਨਗਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਨਹਿਤ। ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਕਾ ਮਕਾਨ ਹੈ।
ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕਉ ਸੇ ਸੰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਵਾ। ਉਦਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀਆ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀ।
ਉਦਰ ਮਧ ਰਹਿ ਕਿਨੇ ਭੋਜਨਦੀਏ ਉਤਵਾਇ ਕਤ। ਸੰਤ ਸੰਤ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨਹੀ
ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਤਿਨਾ ਗੁਣ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੋ ਪਰੇ ਹੈ। ਉਥੇ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀ
ਅਨਭਵ ਹੀ ਕੀ ਗੰਮ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਨ ਸਮ ਜੇ ਪਵਿਤਰ ਅਰ
ਸੀਤਲ ਤੇ ਪਾਪ ਤਾਪ ਹਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੁਸਾਨੀ ਕੀ ਕਥਾ ਤੇ ਸੁਣੇ ਜੇ ਪਰਮ ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀ
ਸੇ ਇਹੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਨੀ ਬਹੁਤ ਸੁਣੇ ਬੇ। ਹੁਣ ਕਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਾਨੀ
ਕਉ ਸਮਾਈ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਗੁਰਾਵਕ ਹੀ ਬਿਰਤੀ ਉਨ ਨੀ ਭਜਨਾ ਕਾਰ ਬਣੀ ਰਹੇ।
ਕੋਈ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਿਰਤਵਾਨ ਵਿਰਤ ਕਾ ਰੂਪ ਪੂਛਤ ਭਯਾ। ਜੇ ਜੀ ਵੇਰਾਯ ਕਾ ਕਿਆ ਰੂਪ ਹੈ।
ਸੇ ਕਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਤੇ ਸੂਰਜ ਸ੍ਰੀ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੈ। ਸੀਏ ਰਿਖਾ ਕੇ ਉਦਾਕ ਤੁਮ ਨਾਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਫਰੇ ਹੈ। ਜੇ
ਤੁਮ ਨੇ ਵਿਰਤ ਕਾ ਰੂਪ ਦੇਖਣਾ ਹੋਇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨੌਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਸਬਦੋ ਕਾ ਪਾਠ ਹੁਣੇ ਵਾ ਕਰ ਤੇ
ਹੋ ਸਾਧ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਇਹੁ ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਰਾਤ। ਤੇ ਸਚਾ ਮਾਨਿਓ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰ"।
ਰਮਾਨੀ ਬਿਤੀ ਕੇ ਭੀ ਜੇ ਕਰ ਅਵਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਇਨ ਕਾ ਹੀ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸੰਸਾਰ
ਸਤੰਤਾ ਅਵਗੁਣਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਘਣ ਕੇ ਅਵਰਣ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਚੰਦਮਾ
ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਅਕਾਸ ਮੇ। ਤਥਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤਬ ਸਾਤਿ ਆਦੀ ਵਿਕ੍ਰਤੀ ਰਹਿਤ ਨਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ
ਜੋਭਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਭੀ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਤਿ ਰੂਪ ਹੁਆ, ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਸਾਧੂ ਕਰਿਆ ਪਾਸ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਕੇ ਜੀ ਮੇ ਗੰਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਰਖੀ ਕੇ
ਸਠਾਨ ਕਉ। ਤਾਂ ਮੁਖ ਮੇ ਅਗੁਰੀ ਪਾਇ ਕਰ ਤੇ ਸੀਸ ਧਰਨ ਕਰ ਕਹਣ ਪਏ ਦੇਖਣਾ ਤੇਨੇ ਗੰਗਾ ਰਾਮ
ਜਾਵਾ ਹੋ ਜਗਿਆਸੂ, ਜੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਲਾਗੇਗਾ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਮੁਖ ਸੇ
ਵਰਨ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਮਹਾਜਨ ਇਕ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹਾਬ ਜੋੜ ਕੇ। ਜੇ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਸਠਾਨ ਜੇ
ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਡਾ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਕਾ ਤੂੰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਬਡਾ ਉਨ ਹੈ ਤੂੰ
ਨਿਸੰਕ ਜਾਇ। ਤਿਸ ਸਾਧ ਪ੍ਰੀਤ ਕਹਤ ਭਏ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਾਗ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਇਹੁ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਜੇ
ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਤੀ ਕਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਨੇ ਅਤਰ ਮੁਖ ਯਹ ਕਿਰਤ। ਜੇ ਤਾਤ ਕਾਨ ਹੀ

ਵਰਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਤੇ ਮਾਰਗ ਗਵਨ ਸੇ ਸਾਤੀ ਗਵਨ ਕਰਿ ਜਾਇਗੀ ਜਾਂ ਤੇ
 ਸੰਕਲਪ ਰੂਪਾ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਈ ਪੁਨਾ ਆਸਾ ਕਿਸਨਾ ਕਰਿ ਦੇਨ ਹੋ ਜਾਇਗੀ। ਦੇਸ ਚਰਚਾ ਵਾਂ
 ਪੇਟ ਚਰਚਾ ਹੋਇਗੀ। ਪੁਰਮ ਚਰਚਾ ਕੂਨ ਜਾਇਗੀ। ਏਥੇ ਮੇ ਠਾਨ ਖੇਦ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈ, ਖਾਣੇ
 ਬਾਣੇ ਤੇ ਤਰਕਸ਼ ਵੱਤ ਜੋ ਜਿਨ ਕਰ ਨੋਸਾ ਕਿਸੇ ਜਾਨਦ ਤੇ ਵੱਤ ਇਨ ਕਾ ਗਿਨਣਾ ਵਿਅਰਥ
 ਹੈ। ਜੇਕੋ ਜਤੀ ਦਵਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜੇਕੋ ਭਰ ਰੂਪਸ ਸੇਵੀਏ ਤਬ ਏਥੇ ਵੇਰ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਇਹ ਸਮਝਨਾ, ਹੇ ਸਾਧ । ਇਕ ਚਿਤ ਹੋ ਕਰ ਏਕ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਹਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਮਾਤ੍ਰ
 ਹੀ ਤੇ ਜੋ ਅਨੰਤ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਸਨਾਤਨ ਭਾਂਡੇ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ
 ਇਸ ਕਾ ਹਿਦਾ ਬਿਰ ਹੋਇ ਕੇ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੀ ਹੂਆ। ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰਬਾਣ
 ਪਰਕਰਣ ਮੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਕਰਵਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ। ਤੱਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਣ।
 ਈਸ਼ਵਰੋ ਵਾਚੁ। ਹਸ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ ਆਤਮ ਦੇਵ ਕਾ ਜੋ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹੀ ਉਸ ਦਾ ਪੂਜਨ ਹੈ।
 ਇਹੀ ਰੂਪ ਦੀਪ ਪੁਸ਼ਮਾਜਨ, ਪੂਜਨੇ ਕੀ ਸਨਾਤਨ ਸਾਮਿਤੀ ਹੈ ਧਿਆਨ ਹੀ ਦੇਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਨ ਤੀਰਥੋ ਕੇ ਸਨਾਤਨ ਕਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਨ ਦਾਨੋ ਕਰ ਨ ਤਪੋ ਕਰੁ। ਨਾ ਜਗੋ ਕਰ ਨ
 ਬਰਤੋ ਕਰ। ਨ ਬਾਹਿਰ ਰੂਪ ਦੀਪ ਪੁਸ਼ਮਾਦਿਕੋ ਕੇ ਪੂਜਨ ਤੇ ਦੇਵ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਬਾਹਰ
 ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਕਰ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਵਰ
 ਕਿਸੀ ਬਿਧਿ ਸੇ ਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਹੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ ਜੋ ਮੂਹੜ ਹੋਵੇ ਅਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਧਿਆਨ ਕਰ ਤੀਨੋ ਪੁਰਸ਼ੋ ਕਰਿ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਪਰਮ ਈਸ਼ਵਰ ਕਾ। ਧੋਧ (੧)। ਸਮ (੨)।
 ਸਾਮਿਯ (੩)। ਤਬ ਤ੍ਰਿਉਦਸਨ ਮੇਖ ਮੇ ਜਗ ਗਊ ਫਲ ਦਾਨ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ
 ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਆਤਮਾ ਕਾ ਏਕਯਤੀ ਪ੍ਰਸਤ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਤਬ ਓਹ ਪੁਰਸ਼
 ਰਾਜ ਸੂ ਜਗ ਕੀਏ ਕੇ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਦੇਖੇਹਰ ਪ੍ਰਸਤ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਤਬ
 ਨਖ ਜਗ ਰਾਜਸੂ ਕੇ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ ਪ੍ਰਸਤ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਸੋ ਆਪ ਫਲ ਕੋਊ ਪਾਵੇ।
 ਹੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ, ਇਹੀ ਪ੍ਰਮ ਯੋਗ ਹੈ। ਅਰ ਇਹੀ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹੀ ਪਰਮ ਪਰੋਜਨ
 ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੂਪ ਪਰਮ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਮ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਰਬ ਦੇਵਤੇ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰ ਅਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ ਕਰ
 ਤੇ ਸਰਬ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪੂਜਾ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਿਵ ਜੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ, ਮੇਰੇ ਵੱਤ
 ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹੀ ਕਰੋ ਮਨ ਮੇ ਜਿਹਾਦ ਕੇ ਏਤੇ ਬਡੇ ਫਲ ਕੇ
 ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਤਮਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਉ ਇਕ ਜਨ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇ ਤਨ ਨੂੰ ਨਵਾਵਣ ਦੇ ਨੀਏ ਤੂੰ ਚਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੇ ਤੇਨੂੰ ਬਡਾ ਪਾਪ ਹੂਆ ਕਿ ਨਾ। ਤਬ ਸੋ ਸਾਧ ਜਰਨੀ ਗਿਰ ਕਰ ਸੰਤ ਕੋ ਕਰਤ ਭਯਾ:
 ਸੰਤ ਹੈ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਆਤਮਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੈ ਕੇ ਸੰਤ ਕਉ ਪਾਵਤ ਰਯਾ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮਹਾਜਨ
 ਕਰਤ ਭਯੇ: ਹੇ ਜਾਈ, ਤੇਨੂੰ ਬਡਾ ਧੁਨ ਗਿਰਾ ਕੇ ਸਨਾਤਨ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੂੜਾ
 ਧੰਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ, ਤਿਸ ਕੇ ਤਜ ਕਰ ਜੋ ਤੀਰਥ ਮੇ ਸਨਾਤਨ ਦਾਨ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜੇਗਾ।

ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਵੇਖੋ ਪੁੰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋ ਭੀ ਪੁੰਨ ਹੋ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਚਰਨੀ ਨਾਗ ਕਰ ਤੀਤੋ
ਕੇਵਲ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੋਨੋ ਕਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ। ਉਤਮ ਵੇਦ ਦੇ ਦਵਾਈ ਸੁਭ ਸਾਧਨ
ਰੂਪ ਦੇਣੇ ਕਰ ਸਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਤੇ ਚੰਨ ਸੰਤ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਕਉ ਜਓ ਕਹੁ ਇਛਾ
ਹੋਇ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਨਗਰ ਨੇ ਜਾਇਏ। ਤਹ ਸੁਤਿਯਾਂ ਕਾ ਮੰਚ ਹੀ ਉਠਾਇ ਕੇ
ਨੇ ਜਾਣਾ ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਮੇ। ਤਹ ਜਾਨ ਕਰਿ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਰਣਾ ਜੋ ਈਰਾਂ ਹਮ ਕੋਏ ਆਏ ਹੈ ਹਾਂ
ਐਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ ਰਹਤੇ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪਸ ਮੇ ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪੁੰਨ ਹੋਏ ਭਏ। ਸਰਬ ਸਾਧੋ ਸਹਤ।
ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਾਲ ਅਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ
ਕੀ ਢਾਲੀ ਬਹੁਤ ਸੁਣਤੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਐਰ ਜਿਉਂ ਤੇ ਭੀ ਪਰਮ ਪਿਅਾਰੀ ਭਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕੀ ਢਾਲੀ। ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਪਾਠ ਕਰਮ ਸਿਉ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਸੁਣੀਏ ਮਨ ਕੰਨ ਨਾਇ ਕਰ। ਤਬ
ਤਿਤ ਹਮਾਰਾ ਪਰਮ ਅਹਿਨਾਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜੈਸੇ ਸੁਧਾ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਹੋਇ ਤਬਾ ਸੋ ਢਾਲੀ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੀ ਜਾਂਤੇ ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ
ਜੋ ਰੰਗੀ ਹੈ ਕੇਵਲ/ਜੀਆਂ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਭਏ ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ।
ਪੁਨਾ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਜਨ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਭਾਵੁ ਕਰ। ਤਬ ਕੋਈ ਵਾਤੀ ਜਨ ਕਹਤ ਭਯਾ ਗੰਗਾ
ਰਾਮ ਕੋ। ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ ਤੁਮ ਏਤਾ ਮਾਨ ਇਨ ਕਾ ਕਾਰੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਤਬ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਜਾਨ ਕਰ ਤੇ ਹਮ ਇਨਕੋ ਕੰਨ ਕੋਰੀ ਭਰ ਕਰ
ਮਿਲਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬੇਖੁਬ ਹੈ ਤਿਨਾ ਜਨੋ ਕਾ ਹਮ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਭੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪ ਤਾਸਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਾਂਤ ਸੰਤੋਖਵਾਨ
ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾ ਸੰਤ ਜੋ ਤੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਨਹੀਂ ਨਾਹਤੇ ਤੇ ਤੂੰ ਕੇਵਲ ਭੇਖੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਸੀ ਮੈਲ, ਜੋ ਪਰਬਤ ਹੈ, ਪਵਿਤਰ ਨਦੀ ਨਿਕਟ, ਇਕੰਤ ਜਾਨਕੇ ਪ੍ਰਿਯੋ ਨਾਥੋ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਨ ਕਰ। ਏਕ ਬਾਨਕ ਰਹਤਾ ਸੀ ਸੁਆਮੀ ਨਿਕਟ ਜੋ ਪਰਬਤ ਮੇ ਦੂਰ ਰਨਾ ਗਿਆ।
ਆਏ ਏਕ ਨਾਥਾ ਹੈ ਬੜਾ ਲੰਬਾ ਤੇ ਧੂਰਾ। ਸੋ ਬਾਨਕ ਸਿਨਾ ਦੇਖੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੂਆ। ਤਬ ਦੂਰੋਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਬਾਨਕ ਕਾ ਰਾਖਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ
ਸੋ ਸਰਪ ਪਾਸ ਹੀ ਤੇ ਸਰਕ ਗਿਆ ਅਪਣੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਲੀਏ। ਜੋ ਅਛੋਰ ਰਿਹਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
ਜੋ ਗਰਨ ਮੇ ਹਕਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤਿਸ ਆਗੇ ਇਹੋ ਕੇਤਕ ਸਾਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ
ਮਾਸ ਭਰ ਤਹਾਂ ਰਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਮੰਘਿਆਨਿਆਂ ਮੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਇਤਿ
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੁ ਉਤਾਰਾਏ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਣ ਸੈਤੀਸਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। 32 ।

ਤਹਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਭਈ ਭਾਈਮੂਨਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ,
 ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਗਾ ਤੀਰਥ ਸੁਮ ਪਵਿਤਰ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਪਕਾਰੀ ਭਜਨਾ ਨੰਦੀ ਤੇ ਜੇਸਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀ ਸੇ, ਭਾਈ ਗੁਰ ਦਿਆਲ ਰਾਮ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਦੇਵ ਦਾਸ
 ਭਾਈ ਵੀਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸੰਤਾਂ ਸੇ। ਏਕ ਕਾਲ ਪ੍ਰਿਥਮ ਲਧਨ ਸਾਹ
 ਜੀ ਸਿਧ ਤਿਨ ਕੇ ਸਥਾਨ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਭਏ ਸੰਤੋ ਸਹਿਤ ਨਿਕਟ ਤਟਨੀ ਜਾਣ ਕਰ ਗੰਗਾ ਸਮ।
 ਸੇ ਲਧਨ ਸਾਹ ਜੀ ਕੇਸੇ ਸਿਧ ਸੇ। ਸੇ ਏਕ ਪਿਪਲ ਕਾ ਤਰੋਵਰ ਕਹੁ ਖੜਾ ਥਾ। ਸੁੰਦਰ
 ਸਥਾਨ ਜਿਸ ਕੀ ਵਾਇਆ। ਜੇ ਸੇਵਕ ਸਾਥ ਜੀ ਸੇ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਇਹੋ ਸੁੰਦਰ ਪਿਪਲ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਅੰਗ ਮੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਛਾਇਆ ਨੀਏ। ਤਬ ਸਿਧਤਾ ਦੇ ਜੋਰ ਕਰ ਤਹਾਂ ਅੰਗ ਮੇ ਹੀ ਹਰ ਦੇਣੇ
 ਭਏ। ਐਸੇ ਸਕਤ ਵੰਤ ਸੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਲੰਗਰ ਮੇ ਅਧ ਸੇਰ ਕੀ ਰੋਟੀ ਪਕਤੀ ਸੀ।
 ਤੰਦੂਰ ਸਾਹ ਪਕਾਵਤੇ ਸੇ। ਨਿਗਾਹੀ ਸਾਹ ਲਧਣ ਸਾਹ ਕੀ ਚੇਲੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਸਾਥੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਏਕਾ ਏਕੀ ਕਹੁ ਕਾਲ ਊਰਾ ਜੀ ਰਹੇ ਸੇ ਨਗੀ
 ਤੇ ਸਦਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਪਾਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਅਪਣੇ ਘਰ ਵਤੇ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਸੰਤ ਪਰਮ ਸਾਨੇ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨਗਰ ਜਨ ਸਰਧਾ ਮੁਕਤ ਬੈਠੇ
 ਹੈ ਸੰਤ ਸਨਮੁਖ। ਤਬ ਸੇ ਮਹਾਸਨ ਰਾਬ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਜੀ ਆਪ ਬਹੁਤ ਰਹੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਵੁਨੇ ਜਾਂ ਤੇ ਕਿਤੇ ਬਰਸੇ ਪੀਛੇ ਆਪ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦਿਆ ਹੈ
 ਹੇ ਪੁੰਨ ਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ
 ਨੇਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੇਸਾ ਹੈ।
 ਮਨ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੇਸੇ ਨਾਵਾਇਣ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇ ਤੇਸੇ ਹੈ। ਸੰਤ ਬੰਡ ਅਰ ਧਾਮ ਹੈ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇਕੇ। ਪੁਨਾ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
 ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਆਪ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬਾ ਵਾਕਯ। "ਜੇ ਨਾਵੇ ਸੇ, ਕੁਲ ਤਰਾਵੇ। ਉਹਾਰ
 ਹੋਆ ਹੈ ਜੀਆਂ ਕਾ"। ਪੁਨਾ। "ਜਿਤ ਨਾਤੇ ਕਹੁਆ ਵਸੇ ਹੈ ਹੈ"। ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਬੰਦ ਜਿਸ ਕਾ ਪਏ
 ਜਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਭਾਏ ਕਨਾਵਤੇ ਵੰਤ। ਤਬਾ ਦੋਹਰਾ। "ਅਘਹਾਰਾ ਭਾਈ ਭਰਿਓ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਨ ਜਨ
 ਰਾਸ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਦਾਨੰਦ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਬਾਸ"। ਸਵੇਦਾ "ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਨਿਜਧਾਮ
 ਸੁਧਾ ਸਰ ਨਾਮ ਪਿਉਖ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਨਾਵਤ ਜੀਵ ਜਿਤੇ ਕਲ ਮੇ ਪਨ ਮੇਠੁ ਭਵ ਦੇਵਨ ਕੇ ਪੁਰਬਾਸੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖ ਅਨੰਤ ਦਿਵਾਕਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਪ੍ਰਸਿਧ ਪੁਰੀਭਵ ਕੇ ਬੈਠੁਨ
 ਰਚੇ ਨਿਜ ਸੰਤਨ ਕੇ ਸੁਖ ਰਾਸੀ"। ਕਸ ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਹੈ ਪੀਤਵਾਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ
 ਨਿਕਟ ਕੋਈ ਨਰੂ ਮਿਲੁ ਭਇਆ ਬਨ ਮੇ ਸੇ ਨੇਤ ਜੇ ਦੇਹ ਪੜਾ ਜਾਨ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ। ਤਬ ਕਹੁ
 ਕਹੁਆ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇ ਸਨਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਸਵ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਅਪਣੇ ਮੇ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਜਨ ਕੇ ਕਿਨਕੇ ਤਿਸ ਮੁਰਦੇ ਉਪਰ ਪਰੇ ਮੁਖ ਆਦਕ ਅਗੇ ਮੇ ਤਬ ਸੇ ਦਿਵ ਦੇਹੀ ਧਾਰ ਕਰ ਦੇਵ ਪੁਰ
 ਨੂੰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਬਿਬਾਨ ਪਰ ਚੜ ਕੇ। ਪੁਨਾ। ਕੋਈ ਇਕ ਕਿਰਪਣ ਬਨਕਸੀ
 ਬਣਜ ਕਰਨ ਵਾਰੇ। ਤਿਸ ਬਨਕਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁਰਸ਼ ਪਨਜ ਕਰ ਯਤਪਣ

ਦੇਣ ਕਾ ਤਕਰਾਰ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕਿਰਪਣ ਸਾਥ। ਤਬ ਜੋ ਕਿਰਪਣ ਬਨਕਸ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਮੈ ਤੈਨੂੰ
 ਰੋਨਣਾ ਹੋਵੇ ਤਬ ਕਹਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਾ ਜੋ ਵਣਜ ਲੈਣ ਵਾਰੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਤੱਟ ਮੇ ਸਦਾ
 ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਤਹਾਂ ਤੈਨੇ ਫੁਡਨ ਕਰ ਮੈ ਕੇ ਮਿਲਨਾ ਜਬ ਚਾਹੀ। ਤਾ ਹੋਵੇ ਕਾਲ
 ਪੰਛੇ ਜੋ ਕਿਰਪਣ ਬਨਕਸੁਧਾ ਤਟ ਪਰ ਆਇ ਦੇਖਤਾ ਹੋ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਵੇ।
 ਤਬ ਸੁਧਾ ਸਰ ਸਨਾਨੀਆਂ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਸਨਾਨ ਕਰ ਛਾਨ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਮਾਨ। ਕੋਊ
 ਹੋ ਹਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਿਰਮਨ ਆਦਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਕੋਊ ਗੀਤਾਂ ਸੰਹਸਰ ਨਾਮ ਰਾਜੀਦਰ ਮੋਖਾਵਕ
 ਈਰ ਚਤਨਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੰਨੇ ਪਰ ਵੈਸ ਕੇ। ਕੋਊ ਗੋਬਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਨਾਰਾਇਣ
 ਬਸਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਕੋਊ ਸੂਰਜ ਕੁੰਤ ਪ੍ਰਿਤਾਂ ਕੇ ਜਨ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਕੋਊ ਪੰਡਤ ਕਥਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੰਨੇ ਪਰ ਕਈ ਸਰੋਤੇ ਸੁੰਤੇ ਹੈ। ਕੋਊ ਬੰਦਨਾ ਭੰਡਵਤ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ। ਕੋਈ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਈ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਸਰਵਣ
 ਜ਼ਰਤੇ ਹੈ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਹੂਹ ਦੇਖਤਾ ਵਿਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਖਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਸਨਾਨ
 ਦਾਨੀਆਂ ਤਿਨ ਕੇ ਧੁਨ ਕਾ ਛੇਵਾਂ ਭਾਗ ਪਾਇ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੋ ਭੀ ਵੈਰੁਨ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁਆ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਰਤੀ ਕੇ ਪਾਵਤ ਭਯਾ। ਤਬਾ ਪਦ ਰਾਸ
 ਕਾਨੜਾ। "ਹਨ ਧੰਨ ਪੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਾਵਨ। ਜਹ ਦੇਖਤ ਦੁਖਹੋਤ ਸਕਨ ਖਯ ਕੁਨ ਕਨੀ
 ਕਨਖਨ ਸਵਨ। ੧ । ਹਰਾਉ। ਇਸਾ ਬਿਦਿਸਾ ਸੁ ਸਗਲ ਪ੍ਰਵਿਸ ਹੈ ਜਿਉ ਨਦ ਜਲਹਰਹਿ
 ਧਾਵਨ। ਕਮਲਾ ਪਤ ਕੀ ਰਾਨੀ ਕਮਲਾ ਲੇ ਕਰ ਸਖੀ ਸੁਹਾਵਨ। ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸੰਪਤ ਤਾਂ ਕੀ
 ਚੋਰੀ ਤਿਹ ਨਿਰਤ ਕਰਤ ਮਨ ਭਾਵਨ। ੨ । ਅਨ ਸਨ ਤੀਰਥ ਦੇਸਨ ਬਿਦਿਆ ਬਸੇ ਤਹਾਂ
 ਹਰ ਦੇਹਾ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੋ ਜਿਸ ਯੇਇ ਬਿਯਾਤਾ ਨੈ ਨਿਧਿ ਤਾਂ ਕੇ ਗਰਿਹਾ। ੩ । ਚਤਰ ਰਾਮ ਕੇ
 ਚੋਰੀ ਬਾਧੇ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭਾਗੀ "ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਤਨ ਅਧਿਸਟਾਤਾ ਜਹ ਤਨ ਧਰ ਵਸੇ
 ਮੁਚਾਜੀ" ੪ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਹਰਿ ਮਾਧ ਕਿਰਸਨ ਮੁਰਾਰੀ। ਨਰ ਨਾਰੀ ਰਿਦ
 ਅਕਤ ਜਾਨੇ ਜਪ ਜਪ ਉਤ੍ਰਹਿ ਪਾਰੀ। ੫ । ਸੀਤਾ ਪਤ ਰਾਘਬੀਰ ਹੁਸਾਈ ਬਿਨਉ ਸੁਨਰੇ
 ਹਰਿ ਸਿਆਮਾ। ਜਨਮ ਦੇਉ ਰਿਦ ਨਾਮ ਦੇਉ ਵਾਸ ਸੁਧਾਸਰ ਧਾਮਾ"। ਦੋਹਰਾ।
 "ਸਟਲ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਸਿਖ ਸਿਖਰਾ। ਸਸਤਾ ਪੁਨ ਦਾਨ। ਜੋ ਸੁਤਾ ਪਤ ਨਗਰ ਤਜ ਕਹਾਂ ਹੋਏ
 ਕਲਿਆਣ"। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹਾਤਮ ਮਰਵਦ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰ ਉਚਾਰਤ ਭਏ।
 ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ। ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਮਨ ਕਰ
 ਪੂਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮਧਾਮ ਕਾ। ਤੇ ਕੋਈ ਤਿਨ ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਜਿਨ ਪੁਰਸੈ ਦਰਸਨ ਸਨਾਨ
 ਨਹੀ ਸੀ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕਾ। ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਬ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂਤੇ ਘਰ ਕੇ
 ਬੰਦਿਆਂ ਜੋ ਨਿਕਾਲ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਸਾਡਾ। ਤਬ ਸੀਤ ਜਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਇਸੀ ਤੇ
 ਬੁਧਮਾਨੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਕਵਿਤ। "ਪੂਰਬ ਕੀ ਕਮਾਈ ਜੋ ਤਾਂ ਪਛਮ ਮੇ ਧੰਨ ਖਾਧੀ
 ਅਯਨੇ ਕੀ ਖੇਪ ਤੇ ਨੇ ਕਦੇ ਨ ਹਨਾਈ ਹੈ। ਦਿਨੀ ਕੇ ਦਲਾਨੇ ਪਰ ਸੋਦਾ ਤੇ ਬਿਗਾੜ ਦੀਨਾ

ਬਨ ਮੇਂ ਇਹ ਸਵ ਕਰਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਤੂੰ ਅਕਸ ਦੇਵਤਾ ਉਤਰ ਕਰ
 ਵਿਚਲੇ ਤਿਸ ਸਵ ਕੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਨਾਗਾ। ਮੇਂ ਦੇਖ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਆ ਤੇ ਸਵ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਿਆ। ਜਬ ਵਹੁ ਅਧਾਇ ਕਰ ਰਨਾ ਨਡ ਕੇ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਪੁਰਖ ਕੀਆ ਬੁਲਾਇ ਕਰ। ਸੇ ਸੁਰ ਵਿਚਲੇ ਰਿਆਗ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਕਥਣ ਕਰਨ ਰਾਗ,
 ਹੇ ਅਭਰਤ ਜੀ। ਜਹਾਂ ਅਬ ਆਪ ਤਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ ਪੂਰਬ
 ਜਨਮ, ਤਪਸੀ ਰੂਪ ਕਰ, ਮੇਂ ਈਹਾਂ ਤਪ ਤਪਿਆ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ ਬਿਨਾ ਹੀਕਾਰ ਸਹਤਾ ਸੇ
 ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਿਪਾਕ ਮੇਂ ਭੋਗਤਾ ਹੋ, ਹੇ ਮੁਨੀ ਵਰ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਤਪਸੀ ਕੇ ਜੇ ਕਿਛੁ
 ਮਿਸਟਾਨ ਭੋਜਨ ਪੁਛੇ ਮਿਲੇ ਸੇ ਮੇਂ ਛਿਪਾ ਲਿਏ, ਆਪ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ। ਫਿਰ ਮੇਂ ਮਛਲਾਂ ਕੇ ਭਾਂ
 ਨਾ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ ਰਨ ਕਾ ਪਪੋਰਨਾ ਕੀਆ। ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ, ਸਰਧਾ, ਸੇਵਾ ਅਦਿਕ ਤੇ ਹੀਨ।
 ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ਕਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਜਤਨ ਨ ਕੀਆ। ਸੇ ਜਬ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ੀਰ ਛੂਟਾ
 ਤਬ ਧਰਮ ਦੂਰ ਨਿਕਟ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਨਿਰਨੇ ਲੀਏ ਖਕਾ ਕੀਆ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ
 ਨੰਦਨ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤਰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਤਪਸੀ, ਤਪ ਤੇ ਤੈਨੇ ਤਪਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਖਾਨ ਪਾਨ
 ਨੀਏ ਭੋਜਨ ਤੇਨੇ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਫਲ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮੇ।
 ਅਰ ਭੋਜਨ ਆਪ ਤੇਰੀ ਸ਼ੀਰ ਰੂਪ ਸਵ ਕਾ ਉਹਾਂ ਕਰ ਸਰ ਬੀਚ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਜਹੀ।
 ਤੇ ਨੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ, ਕੁੰਭਜ ਜੀ, ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਚਨ ਮੇਂ ਨੇ ਰਾਬ ਜੋਰ
 ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਆਗੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ ਨੰਦਨ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਪਾਪ ਰੂਪਾ
 ਬਿਤੀ ਤੇ ਕਬ ਛੂਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਆਦਿਤ ਸੂਨ ਕਰ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੋ ਕਰਿ। ਹੇ ਤਪਸੀ ਜਬ ਤੇਨੂੰ ਅਸਤ੍ਰ ਮੁਨੀ ਜੀ ਮਿਲਨਰੇ ਤਬ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਸਾਪ ਕਾ ਅੰਤ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ ਜੀ ਅਬ ਦੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਂ ਇਸ ਪਾਪ ਤੇ ਛੂਟਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਪਾਪ ਕੇ ਤਰਨਾ ਕੇ ਸਬਾਰ ਬਾਰ ਬਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਭਾਮ ਕਰ ਜਾਨੀ ਹੋਰ ਇਹੁ ਮੰਡਨ ਮੇਰੇ ਸੇ
 ਸੁਰ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਿਦ੍ਰ। ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਦੇਣੇ ਕੇ ਕਾਮਧੇਨੂੰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਕੇ ਅਰਪਣ ਕੀਏ ਹੈ, ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,
 ਦਿਆ ਰੂਪ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ, ਗੁਰਣ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਲੇ ਕਰ ਸਕੇਤ ਪੁਰੀ
 ਮੇਂ ਆਇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਹੈ ਸਾਧ ਦੇਖ ਕਰਮ ਕੀ
 ਰਤੀ ਫਲਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਉ। ਸੇ ਕਠਨ ਤੀ
 ਕਰਮ ਦਸਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਤਾ, ਤਿਸ ਕੇ ਗੋਪਦ ਇਵ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਇਗੇ। ਜਾਤੇ
 "ਫੁਟਨ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਲੇਖ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ"। ਨਾਨਕ ਕਹੀਏ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਹੀ ਲੇਖ
 ਬੇਦ ਪੁਰਾਨੇ ਮੇਂ ਲਿਖ ਧਰਾ ਹੈ। ਪਾਮੋਕ ਸਰਣ ਬ੍ਰਜਾ। ਮਾਮੋਕੀ ਸਰਣ ਬ੍ਰਜਾ। ਇਕ ਮੇਰੀ
 ਸਰਣ ਕਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਹੇ ਸਿਖਾ ਸਭ ਸਾਧਨੇ ਕੀ ਰੀਗਤਾ ਛਾਡ ਕਰਿ। ਐਸੇ ਸੂਰਣ ਕਰ

ਮੇ ਇਸ ਠਗ ਕੀ ਪਹੋਰਨਾ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਵਾਦਨੇ ਭੋਜਨਾਦਿਕੋ ਕਰੁ। ਤਥਾ ਮੇ
 ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਨਾ ਕੇ ਜੇ ਸੇਵਤਾ ਤਬ ਕਿਸੀ ਬਡੇ ਸੁਖ ਕਉ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਤਾ। ਜੇ ਅਭਿਨਾਸੀ
 ਸੁਖ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਦ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਬਡਾ ਭੂਲਾ ਹੋ ਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ।
 ਜੇ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਉ ਅਰਪਣ ਕਰ ਮੇ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜੇ ਹੋ। ਐਸੇ
 ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਜੀ ਹਏ ਹੈ। ਤਿਨੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸਨੇਕ ਉਚ ਜੇ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਪੁਰਸ ਕਉ ਵੈਰਾਗ
 ਹੋਇ। ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਗੇ ਇਨੋ ਏਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਭੀ ਲਿਖਤੇ ਹੈ। "੧੯ ਸਤਿਨਾਮੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
 ਬਹਰਤ ਵੀਨ ਛੰਦ ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਕਾ। ਏਨਤੀ ਨਮੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਰਾਮ। ਤੂੰ ਹੈ ਨਿਰਮਲ
 ਨਿਰਬਾਨੁ ਕਰੇ ਏਨਤੀ ਅਜਾਨ। ਜੀਐ ਗੁੰਗੋਕੀ ਤਾਨ। ਪਾਰੀ ਬੁਧ ਨੀਚ ਖਾਮ। ਕਹਾ ਕਰੇ ਇਹ
 ਵਖਾਨ। ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਸੁਜਾਨ। ਕਰਤ ਸਭ ਹੀ ਚੇ ਕਾਮ। ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਆਨ।
 ਸੂਝੇ ਤੋਹ ਕੇ ਸਮਾਨ। ਤੇਰੇ ਸਾਸ ਸੁਤ ਅਨੇਕ। ਏਹ ਤੇ ਏਕ ਵਿਸੇਖ। ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਮੇ
 ਪੁਛੀਨ। ਕੋਈ ਪਿਆਨ ਮੇ ਹੀ ਨੀਨ। ਕੋਈ ਸਾਸ ਤੇ ਵੈ ਮੋਨ। ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਕਰੇ ਰੋਨ।
 ਕੋਈ ਪੜਤ ਹੈ ਪਾਨ। ਕੋਈ ਤਪਤ ਹੈ ਤਾਪ। ਕੋਈ ਧਾਰਤ ਹੈ ਸਲਿਆਸ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਹੈ ਉਦਾਸ।
 ਕੋਈ ਕਰਤ ਹੈ ਵੰਗਾਰ। ਕੋਈ ਤਪਤ ਪੰਚ ਆਗ। ਕੋਈ ਜਾਗਤ ਹੈ ਇਨ ਰੋਨ। ਕੋਈ ਗਾਵਤ ਹੈ
 ਗੁਨ ਏਨ। ਕੋਈ ਨਿਰਤ ਕਰਤ ਨਾਥ। ਕੋਈ ਦਾਨ ਦੰਤ ਰਾਬ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਜਗ ਹੋਮ। ਕੋਈ
 ਧਾਰ ਰਚੇ ਮੋਨ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਰਾਮ ਭਜਨ। ਕੋਓ ਤਾਂਹਿ ਸੁਫਲ ਜਨਮ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਭਲੇ ਕਰਮ।
 ਕੋਈ ਪੜੇ ਰਾਮ ਸਰਨ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਬੁਧ ਨਾਮ। ਕੋਈ ਧਰੇ ਚਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ। ਦਿਆਲ ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ।
 ਮੇਰੇ ਛਿਮਰਅਹਿ ਅਪਰਾਧ। ਮੇ ਕਰਨੀ ਕੇ ਚੋਰ। ਤਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਓਹ। ਕਰੋ ਕਿਰਪਾ
 ਪ੍ਰਭ। ਐਸੀ। ਕਰੀ ਅਜਾਮਲ ਸਿਉ ਜੈਸੀ। ਰਾਜ ਕਨਕ ਸਿਉ ਤਾਰੀ। ਕਰ ਮਝਾ ਸੋ ਮੁਰਾਰੀ।
 ਕਉ ਕਰਨੀ ਬਲ ਨਾਹੀ। ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਹੀ। ਇਨਾ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਹੀ। ਕਤਿ ਹੋਇ
 ਨਾਹੀ ਮੇਰੀ। ਮੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਰੂਕਾ। ਪੜਾ ਵਿਖੇ ਆ ਕੂਪਾ। ਭਗਤੁਜਾ ਆਪ ਕਾਢੇ। ਪ੍ਰਭ ਦੂਟੇ
 ਕਉ ਗਾਢੇ। ਮੇ ਸਚਨ ਸਚਨ ਟੇਰਉ। ਕੋਈ ਆਨ ਨਰ ਟੇਰਓ। ਅਬ ਕਿਰਪਾ ਭੁਰਮਾਏ।
 ਜਸ ਭ੍ਰਾਸ ਤੇ ਜਚਾਏ। ਸੁਨੋ ਏਨਤੀ ਦਿਆਨ। ਕਰੇ ਰਚ ਕੇ ਨਿਵਾਲ। ਸੁਨੋ ਦੀਨ ਕੀ
 ਪੁਕਾਰ। ਨਾਥ ਨਰਕ ਭੇ ਨਿਵਾਰ। ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਨ ਚਿਤਾਰ। ਦਇਆ ਆਪਨੀ ਤੂੰ ਧਾਰ। ਦੀਏ
 ਪ੍ਰਾਨ ਤਬਾ ਹਿੰਡ। ਤੈਸੀ ਭਗਤ ਦੇ ਗੋਬਿੰਦ। ਜੈਸੇ ਭਲਾ ਦੀਆ ਰੂਪ। ਤੈਸੀ ਭਗਤ ਦੇ ਅਰੂਪ।
 ਜੈਸੀ ਭਲੀ ਦੀਨੀ ਦੇਹ। ਦੇਹੁ ਅਪਣਾ ਸਨੇਹੁ। ਜੇ ਉਤਮ ਦੀਆ ਜਨਮ। ਕਰ ਸੁਫਲ ਦੇਹੁ ਭਜਨ।
 ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਜਾਮ। ਨੀਚ ਪਸ਼ੂ ਕੇ ਸਮਾਨ। ਇਨ ਮੇਰੇ ਮਰਾਗਜ। ਮੇਰੇ ਬਨਤ ਨਹੀ ਕਾਜ।
 ਇਨ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵਾਨ। ਮੇਰੇ ਬਨਤ ਨਹੀ ਕਾਮ। ਮੇ ਹੈ ਕਰਮ ਨਾਥ ਹੀਨ। ਭਯੋ ਵਿਖਿਆ ਮਹਿ
 ਨੀਨ। ਭਯੋ ਜੋਬਨ ਮਹਿ ਆਯਾ। ਮਾਨ ਮੇਰੇ ਚੋਓ ਆ। ਸਤ ਮਾਨ ਚਰਿਓ ਗਾਢ। ਕੋਓ ਆਤਮ
 ਕੇ ਆਤ। ਦੀਓ ਕਾਮਨ ਸਿਉ ਚਿਤ। ਚਿਰਿਓ ਤਾਂਹ ਸਰਬ ਵਿਤਿ। ਨਹੀ ਸੁਝਓ ਪਰਨੇਕ।
 ਰਈ ਐਧ ਭਲੇ ਨੇਕ। ਰਯੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੂਲ। ਕਹਾ ਸਭ ਗਓ ਮੂਨ। ਰਹੀ ਕਛੂ ਨਾ ਸੰਭਾਲ। ਚਲਿਓ

ਟੇਰੀ ਸਭ ਚਲਾ। ਕੀਓ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਸੇਰ। ਲੋਭ ਮੋਹ ਰਾਖਿਓ ਘੇਰ। ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਾ ਝੂਰ
 ਤਾਹਿ ਪਕੜਿਓ ਮਜਬੂਰ। ਜਿਹ ਮਨ ਥਾਵੈ ਦੇਤ ਪੀਠ। ਤਹਾ ਮਗ ਰਾਹਿਓ ਢੀਠ। ਜੇ ਕਰ
 ਤਜੀ ਸਾਧੋ ਫਾਹ। ਤਾ ਸਿਉ ਨਾਹਿਓ ਗਾਵਾਰ। ਸਰ ਕਰਮ ਨ ਰਹਿਓ ਸਹੀਰ। ਜੈਜਨ ਕਰਹ
 ਅੰਜਨ ਨੀਰ। ਪਰਿਓ ਨਰਕ ਮਾਰਿ ਮੈ। ਕਾਵਨ ਹਾਰ ਨਾਹ ਤੇ ਏਰੀ ਸਰਨ ਹੈ ਜਗਦੀਸ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਇਸਵੇ ਬੀਸ। ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੈ ਭਗਵਾਨ। ਜਾਓ ਕਿਰਪਾ ਹੀ ਦਾਨ। ਸਰਣ
 ਤੇਰੀ ਕਰਤਾਰ। ਦਯਾਧਾਰ ਅਬ ਉਬਾਰ। ਪਾਪੀ ਕੁਰਕ ਹੈ ਕਠੋਰ। ਮੇ ਸਮ ਅਧਮ ਨਾਰੀ ਐਰ
 ਹਏ ਸਾਧ ਆਏ ਸੇਰ। ਤਉ ਭੀ ਨਾਮ ਜਪਤ ਨ ਪ੍ਰੇਰ। ਅਸੇ ਦੰਤ ਉਘੜੇ ਦਤਾਰ। ਤੈ ਭੀ
 ਜਪਤ ਨ ਮੁਰਾਰ। ਜਾਏ ਅਕਾਰਬੇ ਸਰ ਸਾਸ। ਤੈ ਹੀ ਉਪਜਓ ਨਰੀ ਤ੍ਰਾਸ। ਤੋਟਾ ਮਾਠਿਆ ਮਨ
 ਨਾਭ। ਨਗ ਕਉ ਕਰੇ ਮੂਹਖ ਸਾਧ। ਮਨ ਕੇ ਉਲਟੇ ਰਹ ਕਾਮ। ਕਿਆ ਗਤਿ ਕਰਉ ਮੇਰੀ
 ਰਾਮ। ਮੁਝ ਤੇ ਗਈ ਤੂੰ ਬਹੋੜ। ਖੇਰ ਦਿਆਨ ਅਪਨਾ ਹੋਰ। ਜਹ ਜਹ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ। ਤਹ
 ਤਹ ਰਹੇ ਹਿਰ ਮੇ ਭਜਨ। ਜਹ ਜਹ ਰਾਖੀਐ ਮੇਰਾ ਜੀਓ। ਤਹ ਤਹ ਬਸੇ ਹਿਰਦੇ ਪੀਓ। ਜਹ
 ਜਹ ਬਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ। ਤਹ ਤਹ ਭਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ। ਜਹ ਜਹ ਦੀਜੀਐ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹ। ਤਹ ਤਹ
 ਦੇਹ ਦਆਨ ਸਨੇਰ। ਜਹ ਜਹ ਰਾਖੀਐ ਤਹ ਤਹ ਰਹੇ। ਸਾਧ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਰਹੇ। ਆਜ, ਏਰਤੀ
 ਜੀਓ ਕਰੇ। ਇਨ ਪ੍ਰਭ ਕੋਨ ਕਿਲ ਇਖ ਰਹੇ। ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਐਸੀਓ ਦਯਾ ਜੇਸਾ ਦਾਤਾ ਤੂੰ।
 ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਹਿ ਤੂੰ ਬਸੇ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ਹੈ। ਹੀ ਕੀਆ ਹੈਰਾਨ ਮੇ ਤੁਮ ਇਨ ਘਟੇ ਨ ਏਰ
 ਏਹੁ ਘਟੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਦਯਾ ਅਪਨਾ ਚੋ ਸਨੇਰ। ਰਾਮ ਰਾਮ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ। ਕਥਾ
 ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਕੀ ਪੂਰੀ ਹੁਈ। ਏਕ ਸੀ ਹਰਮਸਾਲ ਜੋ ਭਾਈ ਰੋਸਨ ਜੀ ਕੀ ਜਹਾ ਭਾਈ ਨੀਲਾ
 ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਰੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਤਹਾ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ
 ਜੀ ਕੇ ਸਥਾਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੇ ਭਏ। ਪਰਸਾਦ ਧਰ ਕਰ ਸੁਆ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਾ
 ਪਾਸ ਤੇ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਭਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬਡੇ ਵੈਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ
 ਸੰਤ ਸੁਨੇ ਹੈ। ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ ਸਾਧੋ ਸਾਧਾ ਲਾਖ ਕੀ ਕੋਨੀ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਇਹ ਸਾਧ ਹਏ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਰਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਬੋਧੇ। ਏਕ ਸਾਧੋ ਇਸ ਸਥਾਨ
 ਪਰ ਬੈਠੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੁਲੀ ਸੀ। ਜਿਉ ਜਉ ਹੁਨੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਵੈਰਾਗ ਕਰ
 ਹੁਲਨ ਕਰੇ। ਤਾ ਸੁਨਤੇ ਸੁਨਤੇ ਜਾਇ ਇਹੁ ਕੁਕ ਸੁਨੀ। ਪਾਸਾ ਹੋਇ ਤਾ ਪੂਜ ਕਰਾਏ।
ਗੁਰੂ ਸਦਾਏ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਕਿਸ ਓਰ ਮਾਰਗ ਪਾਏ। ਗੁਜਰੀ ਜਾਯਾ ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ
 ਪਰਮ ਹੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕਾ ਹੁਲਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਭਗਵਾਨੀ ਬਡੇ ਸੰਤ ਜਾਨ ਕਰ
 ਪੂਜਦੇ ਸੀ ਸਰਧਾ ਕਰ। ਤਬ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਅਸਾਨੂੰ
 ਪੂਜਿਆ ਹੈ ਤੇ ਅਸਾ ਪੂਜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਜੇਸੇ ਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਰਮ ਨਹੀ ਸੀ। ਤਾ ਤੇ
 ਅਸੀ ਦੇਹ ਕੇ ਭੁਭਾਏ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਕੇ ਦੋਖ ਨਿਵਰਤੀ ਆਯ। ਅਸਾ ਹੂੰ ਕਿਸੇ ਵਰਜਨਾਂ ਭੀ
 ਨਹੀ ਹੇ ਸਾਧੋ। ਤਾ ਸਾਧਾਂ ਅਰ ਨਗਰਵਾਸੀਆਂ ਸਿਲਾਹ ਕਰ, ਸਾਹਨੀ ਅਸਵਾਰ ਰਾਤੇ ਰਾਤ ਭੋਜ
 ਕੇ, ਸੁਤਪੁਤ ਜੋ ਭਾਈ ਤੁਮ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਸਦਾ ਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਆਇ ਹੋਏ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ।

ਆਈ ਨਦੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਜੋ ਨਗਰ ਤਿਆਗ ਕੇ। ਤਦ ਭੀ ਭੀ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰ ਭਾਈ ਕੋ
 ਕਰ ਰੋਠ ਕੀ ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੀ ਜੋੜ ਮਾਰ ਕੇ। ਉਹਰੇ ਇਹ ਭੀ ਜੇਇ ਮਿਲੇ ਕੰਠ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ
 ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰ ਮੇ ਅੰਗਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਸੋਗ ਬਖਸੀਏ ਹੇ ਬਖਸ਼ਿਦ। ਤਿਸ
 ਕਾਲ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸੰਗਤ ਆਇ ਇਕੱਠੀ ਭਈ ਸੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਭੰਏ। ਜੋ
 ਕੋਈ ਅਜੀ ਹੁੰ ਮੱਥਾ ਨਾ ਟੇਕੇ ਤੋਂ ਹਮ ਦੇਵ ਰਖੀਏ ਰਾਹੀਂ ਤੋਂ ਨਾ ਰਖੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ
 ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੀ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਮਛ ਸਾਧੋ ਕੇ ਭੀ ਅਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਜੋ ਜੋ ਲੋਗ
 ਨੁਗਈ ਸੋ ਸਭ ਕੇ ਮਨਹ ਕਰ ਦੀਆ। ਜੋ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਕਿਸੀ ਨਾਹੀ
 ਟੇਕਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਮੁੜ ਕਰ ਇਹ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਆਇ ਰਹੇ। ਜੋ ਏਹੀ ਬਡੀ
 ਧਰਮਸਾਨ ਸੀ ਤਿਨ ਕੀ। ਅਰ ਸਡੀ ਜੀਆਂ ਕੇ ਹੁਖ ਵਾਸਤੇ ਬਨਾਈ ਸੀ, ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧੋ ਇਹ ਦਬ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਅਬ ਏਹੀ ਇਹ ਸੰਤ ਸੰਤ
 ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੋਜੇ ਜੇਸੇ ਧਾਰਾਂ ਬਨਾਂ ਕਾ ਰੋਮ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਜਾਨੋ ਭਾਈ
 ਹੀਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਰੋਨੇ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਧ ਧੂਮ ਪੁੰਨ ਭਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਹਰ ਕਰ, ਧਰਮਸਾਨੇ
 ਭਾਈ ਮੁਨਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੀਰਥ ਰੰਗਾ ਨਮ ਉਪਕਾਰੀ
 ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਗਵਤ ਪ੍ਰੀਤਮੇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਥਾਂਹੇ ਹੂਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਜੀ ਝੰਡ ਆਵਤੇ
 ਭਏ। ਤਹਾਂ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਬੈਰਾਜੀ ਸੋ ਪੁਨਾ ਮੋਤੀ ਕੇ ਮਮਾਨ ਹੀ ਜਿਨ ਕਾ ਦਿਦਾ ਉਜਲ ਰਾਮ ਅਰ
 ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਬੈਰਾਜੀ ਸੋ। ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਰ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਦ ਧਾਵਤ ਭਏ। ਪਰਮ
 ਧਰਮ ਜੋ ਭਗਵਤ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਗਿਆਤ ਨਿਹੀ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਅੰਤ ਹੂੰ ਕਿਆ ਜੋ "ਉਨਤ ਧੰਨਤ ਸੇਵਤ
 ਨਾਮ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੇ ਸਦ ਕਾਮ"। ਪੁਨਾ ਸਰਾਮ ਬੰਚਾਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜਰਿਆਸੀ। ਜਨ ਸੁਨ ਕਰ
 ਤੇ ਸਹੂਪ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੋਤੀਰਾਮ ਬੈਰਾਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਏਕਾ ਏਕੀ ਆਪ ਤਹੀ
 ਇਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਚਰਦੇ ਸੀ ਤਬ ਏਹੀ ਆਇ ਕਾ ਕਥਾ ਉਪਨਿਖਦੇ ਕੀ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ
 ਇਤਿਆਦਕ ਆਪ ਆਇ ਸੁਕਤੇ ਸੋ। ਜੋ ਕੋਜੇ ਜਸ ਆਵਨਾ ਸਭ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪੀਛੇ
 ਬੈਠ ਜਾਨਾਂ। ਰੁਪ ਬੈਠ ਨੀਵੇ ਨੈਨ ਤੇ ਰਾਕ ਐਨ ਸੋ ਤਬ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਯਾ ਸੀ। ਅਬ ਤੇ
 ਪ੍ਰਮ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤਿ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਇਦ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਹੈ। ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਾਧੂ ਤਿ ਸੋ ਪੂਛਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਏਹੁ
 ਬੈਰਾਜੀ ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮ ਉਤਮ ਸੁਭਾਵ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਮਮਤਾਵਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈ ਆਪ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।
 ਰੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ, ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ, ਪੁਨਾ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤ। ਐਸੇ ਕੋਊ ਅਵਤਰ
 ਭੀ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਐਸੇ ਮੇ ਅਲੇਪ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਿਆਏ ਬੀਚ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਆਇਆ ਵਾਸੀ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਜੁਗਲ ਦਾ ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਘਨਾਥ ਦਾਸ
 ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ। ੨ । ਸ੍ਰੀ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਤ੍ਰਿਦਾਸੀ ਤ੍ਰਿਪੁਨਾ ਗੁਰ ਨਗਇਨ ਜੀ ਉਦਾਸੀ ਲਖਨਊ ਵਾਸੀ
 । ੪ । ਸ੍ਰੀ ਜੁਗਲਦਾਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਭਾਸ਼ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਗਵਾਵਤੇ ਭਏ ਸਕੇਤ ਮੇ।
 ਜਬ ਸੁਨਿਆ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਤਟ ਜੋਜਨ ਹਰ ਆਗੇ ਲੈਨੇ ਗਏ। ਅਰ ਅਨੰਤ ਮੰਗਲ

ਮੈਂ ਬਾਜੇ ਬਜਵਾਇ ਕਰ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰ ਸਿਖ ਭੈਰੀਆਂ ਅੰਦਰੋਂ ਤੀ ਧੁਨੀ
 ਸਹਰ ਅਪਨੇ ਅਸਮ ਲਿਆਵਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਪੁਛਿਆ ਧੰਨੇ ਬਿਧੀ ਸੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭੋਗ
 ਜੇ ਭੋਜਨ ਹੈ ਸੇ ਕਵਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤੋ। ਤਬ ਸਭ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਪੰਚਾਮ੍ਰਤ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਸਿਖ ਲੋਕ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਰੁਮ ਮੋਨ ਭੋਗ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਭੋਜੇ ਹੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਨੰਤ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਹਾਵਲ ਕਤਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਭੋਟਾ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਸਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਥਾ ਸੁਣਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਰ ਅਰ ਆਰਤੀ ਅਦਕ ਮੰਗਲ ਚਾਰ
 ਕਰਨੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਅਵਧੂਤ ਦਾਸ ਪ੍ਰੇਮ ਆਚਾਰ ਐਸੇ ਹੀ ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਗੁਰੋਵਰ।
 ਕਥਾ ਰਾਖੂਨਾਥ ਦਾਸ ਕੀ। ਪਿਰਾਮ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਛੋਕਰ ਸੇ ਇਹੁ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਕੀ ਪਲਟਨ ਮੇਂ ਤਬ ਏਕ
 ਦਿਨ ਜੋਇ ਜਏ ਪਹਿਚੈ ਸਮੇ; ਜਾਤੇ ਸਾਜੀ ਰਾਖੀ ਰਾਖਾਇਣ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਤੇ ਰਹੇ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ।
 ਤਿਸ ਕੇ ਪਹਚੈ ਸਮੇ ਆਪ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਜਾਇ ਪੈਰਵਾ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਸੋਈ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ।
 ਜਬ ਰਾਖੂਨਾਥ ਦਾਸ ਜੀ ਜਾਏ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਭਏ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਕਿਆ ਭੰਦ ਲਾਵੇਗੀ। ਤਬ ਅਵਰ
 ਸਪਾਈਆਂ ਕੇ ਕਹਤੇ ਭਏ ਬੇਲੜੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈਓ, ਮੇਰੀ ਖਬਰ ਮਤ ਕਰੀਓ ਜੇ ਇਹੁ
 ਸੁਤਾ ਰਹਾ ਹੈ। ਸੇ ਸਾਚ ਕਰ ਕਹਤੇ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤੇ ਅਪਨਾ ਪੈਰਿਵਾ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭੀ ਹੂਆ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਖਾਤ੍ਰ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਬੇਚਲ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਰ
 ਜੁਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਤੀ ਸੀ। ਤਿਸ ਮੇਂ ਮੇਨੇ ਸੁਣਿਆ ਬਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਬਦ। "ਨਿਰ ਭੈ ਹੋਇ ਭਜੇ ਭਗਵਾਨ"। ਤਾਂ ਤੇ ਅਏ ਨਿਰਭੈ ਹੂਆ ਚਾਹੀਏ।
 ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸੂਬ ਅਪਣੀ ਸੰਪਦਾ ਨੁਟਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਲੋਕਤੀ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਭੀ
 ਕਹਿ ਰਹੇ ਜੇ ਸੇ ਰੁਪੇਆ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਰੁਮ ਪਾਵੇ ਤੇ ਲੋਕਤੀ ਭੀ ਨ ਦੇਵੇ ਪਰ ਸੇ ਨਾ ਮਾਨਤ ਭਏ।
 ਸਰਬ ਕਾਣ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਹਰਿ ਕੇ ਹੋਇ ਕਰ ਹਜੀ ਨੇ ਭਜਤੇ ਭਏ। ਚੇਰਾਜ ਵੇਸਧਾਰ ਕਰ,
 ਤੀਰਥਾਂ ਬੀਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਆਇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਧਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਬਡੇ ਉਦਾਸ
 ਇਨ ਕੀ ਉਦਾਸਤਾ ਦੇਖ ਕੇ ਇਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਅਰ ਖੋਇਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ
 ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਿਨ ਅਵਰ ਕਮਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਤਰਾਂ ਇਲਾਬਤ ਭਏ, ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ।
 ਧੰਨ ਪਾਦ ਤਿਆਗ ਕਰੁ ਚਾਹੇ ਵਸਨ ਬਾਹ ਜਾਏ ਅਸਾਨੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਣ ਜਾਨ ਤੇ।
 ਕਥਾ ਮਾਹੋਦਾਸ ਉਦਾਸੀ। ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਸਰਬ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਹਿਦੀਓ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਸਿਖ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਇਸ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਖ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਸਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਆਇ ਮਿਨਿ
 ਗੁਰ ਸਿਖ ਆਇ ਮਿਨਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ"। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ
 ਬਹੁਤ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਅਪਨਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਵਰ ਕੋਈ
 ਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇ ਲਾਏ ਤਾਂ ਤਿਸਕੋ ਕੈਰਿਣਾ ਜੇ ਤੂੰ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਜੇ ਜੁਦਾ ਹੈ ਜਾ। ਤੇਰਾ ਅਸਾਡਾ ਗੁਣ
 ਮੇਲ ਹੋ ਚੁਕਾ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਣੀ ਤਿਆਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਨੇ। ਐਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕਾ
 ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਵੀਂ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਚੈਤਾਨ ਆ ਬੀਰਖਾ ਕਰੀ। ਅਪਣੀ ਧੰਰਤੀ ਪੀਵੇ

ਕੰਗਲ ਬੈਠਾਇ ਦੀਏ ਸੈਕੜੇ। ਮੈਂ ਬੈਰਾਬੀ ਨੇ ਭੈ ਕਰ ਕੰਗਲੋਂ ਕੇ ਦੇਤੇ ਜਾਏ ਜੋ ਹਿੰ ਇਨ ਕੀ ਭੰਡੀ ਹੋਏ
 ਤਬ ਮਾਧੋ ਦਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਸਾਂਤ ਨਾਲ ਕਾਹਿ ਭਰ ਇਹ ਦੁਕ
 ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਜਾਵੇ। "ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਭੈਦੇ ਥਕ ਪਾਇ"। ਤਬ ਕੰਗਲ ਭੀ ਪੈਰਾਂ
 ਪੂਰ ਕਰ ਰਜ ਰਹੇ ਤੇ ਬੈਰਾਬੀ ਭੀ ਰਜ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਭੰਡਾਰਾ ਅਖੁਟ ਹੋਇਆ।
 ਕੁਝ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਿਣ ਉਦਾਸੀ ਕੀ। ਜਨਮ ਇਨਕਾ ਦੁਲਤਾਨ; ਘਰ ਗਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਤਬ ਪਿਤਾ
 ਨਖਨਊ ਇਨਕੇ ਨੇ ਲਿਆ ਜੋ ਕਹੁ ਉਦਰ ਪੂਰਬ ਸੁਖੇਤ ਕਰਹ। ਉਹਾ ਏਕ ਸੰਤ ਉਦਾਸੀ ਕੀ ਚਿਰਸਟ
 ਬਾਲਕ ਪਰ ਪੜੀ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਕੀ ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਾ ਤਿਸ ਸੰਤ ਸੇ ਸੰਤ ਭੇਸ ਨੇ ਲੀਆ। ਬਡੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਭੀ ਸਾਖਾਨ ਇਸਥਾਨ ਪਰ ਏਏ ਰਹਿਣਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਕੋਹਿ ਵਿਸੇਸ ਨਾ ਜਾਏ ਜੋ
 ਏਹੀ ਮਹੰਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੰਤ, ਜਿਸ ਕਾ ਧਾਰਤਾ ਧੰਨ ਇਨਾ ਬਿਕਰਤੀ, ਜਾ ਕੇ ਜੋ ਬਨਾਇ
 ਦੇਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਆਦਰ ਬਹੁਤ ਕਾਨਾ ਤੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਕਾ ਹੀ ਜਾਪ ਜਪਨਾ। ਯਹ
 ਭੀ ਕਈ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਖਨਊ ਕੇ ਨਵਾਬ ਨੇ ਜੁਗਲੋਂ ਕੀ ਚੁਲਗੀ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੀਆ
 ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਾਮੇ ਪੈਸਾ, ਕਈ ਕੋਸ ਤਕ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਹਬ ਹੋਤਾ ਥਾ, ਸੋ ਨਾ ਵਜਿਆ ਕਰੇ। ਤਬ ਸੰਤੋ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਨਵਾਬ ਮੇ ਬਲ ਹੈ ਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਖੀਰ ਨਵਾਬ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਲ ਨਾ ਕੇ ਹਾਰ ਗਿਆ
 ਅਰ ਖੁਆਰ ਹੋ ਕੇ ਸੁਨੀ ਆਇਆ ਅਰ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਾਦਾ ਅਰ ਨਿਗਰ ਨਾਲ ਜਗੀਰ ਭੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੋ ਉਤਾਰਥੇ ਸੰਤ ਦੀਤ ਵਰਨਣੀ ਉਨਤਾਨੀ ਸਮੇਂ ਹੁਲਸਾ ੨੯। ਪੂਰਬ ਮੇ
 ਏਕ ਦੁਆਮੀ ਕੇ ਗੋਦੀ ਪਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਏਕ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਕਰੇ;
 ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕੇ ਜਹਾਂ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ। ਤਬ ਐਕ ਮੀਲਿਆਸੀ ਬਡੇ ਮਹੰਤ ਆਏ ਬੀਰਖਾ
 ਕਰ ਬੁਗਲੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਬਡੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਨਿਸੰਕ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਗਦੀ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ
 ਦੇਤੇ ਭਏ ਮਹੰਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੀ ਭਾਈ ਸਰਬ ਭੇਖੋ ਮੇ ਪਰਮ ਸਮਤਾ ਵੰਤ ਸੰਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਧ
 ਪੁੰਨਿ ਹੁਆ ਹੁਨ ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਰਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੂਰ ਪੂਰ ਨੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ
 ਮੇ ਕੋਏ ਬੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਰਜਾਰੀ ਹੀ ਸੰਤ ਜਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਿਯ ਨਾਲਤੋ ਬੇ ਸੰਤੋ ਮੇ ਸੰਤ
 ਸੇ ਅਤ ਮਹੰਤੋ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰੀਤ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲ ਰਾਮ ਗਲੀ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਦੇਵ। ਸੋ
 ਤਹਾਂ ਕੀ ਮਹੰਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤ ਆਏ, ਰਾਜਨ ਸਾਥ: ਅਰ ਨਾਗਰਵਾਸੀ ਭੀ ਮਹੁਤ ਕਰ ਸੇਵਨਾ
 ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮੇ, ਰਹਿ ਰਹਿ ਗੁਰ ਗੁਰ ਰਚਦਾ ਜਸ ਮੇ ਜਮਾ ਇਤੀਤ ਕਰਨਾ
 ਸਰਬਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ, ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਗੁਨ ਭਰ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਪੜਾ ਬਰਨਨ ਹੋਵੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸੰਤ ਸਭਾ
 ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਰਲੀ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਕੋਈ ਭਏ ਹੀ ਸੰਤ ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਜਨ ਹੁਖਦਾਈ। ਜੋ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਬਾਨ ਅਵਸਥਾ ਸੇ ਹੀ ਸੇਵਿਆ ਹੈ, ਬਡਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤ ਤਿਨ
 ਪ੍ਰਿਏ ਨਜੇ ਹੀ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਉਹ ਪਿਆਰੇ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਬਾਨ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕੇਸ ਗੁਧੇ ਹੋਏ ਹੋਵੇ ਅਰ ਈਹਾਂ
 ਪੈਰੀ ਪੜਦੇ ਸੀ। ਤਬ ਹੀ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮਧਿਆਨਿਓ ਈਹਾਂ ਲਿਖਾਏ ਸੇ, ਭਾਈ
 ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਦੇ ਭਏ ਜੋ ਏਕ ਸਾਧੂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਾਤੁ

ਪਰਿਵਾਰ ਦੇਵੇ ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟ ਕੇਵੇਂ ਨ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਕਹਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਾਂਝੇ ਆਪਣੇ ਆਵੇ।
 ਤਿਸ ਕਾਲ ਇਹ ਨਿਕਟ ਖੜੇ ਸੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਸਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
 ਜੋ ਇਹ ਬਾਨਕ ਨਿਯਾਇਆ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਕੇ ਇਹ ਸੰਤ ਜੇਵਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਭਾਵੇ ਸੇ, ਆਪ ਭੀ ਪ੍ਰਮ
 ਸੰਤ ਹੀ ਹੁਏ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਦੁਨ ਦੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੁਸਾਪਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਕਥਾ
 ਸਰਵਣ ਕਰ, ਆਖਤੀ ਸੋਹਨਾ ਦੁਨ ਪੜ ਕਰ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਸਨ ਕਰਤੇ
 ਭਏ ਅਰਧਿ ਜਾਮਨੀ ਕੇ ਧੀਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ। ਪੁਨਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ
 ਅਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਟਨ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਤੇ ਕਈ ਸੰਤ ਭਾਈ ਮਹਾਈ ਤੋਂ ਆਇ ਨੇਕਰ
 ਪ੍ਰਤ ਕਾਲ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਾਇ ਕਰ। ਪ੍ਰਤ ਕਾਲ ਕੀ ਚੌਕੀ
 (੧)। ਦੂਜੇ ਅਨੰਦਕੀ (੨) ਤੀਜੇ ਰਉਕੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ (੩)। ਚਤੁਰਥ ਸੋਦਰ ਕੀ (੪)।
 ਪੰਜਵੇਂ ਚੌਕੀ ਕਾਨੜੇ ਕਲਿਆਨ ਕੀ (੫)। ਇਹ ਤੇ ਸਿਖੀ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਰੀਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਕਾਨਿਆਵਤ
 ਸਿਖਾਂ ਲੀਏ: ਜੁਗਾਸੀ ਜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਾਨੇ ਹਰੇ ਹੈ ਬਡਿਆਂ ਨੇ ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਇਸ
 ਉਕਤ ਮਾਰਗ ਕਾ ਮਹਾਮੀ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਵਿਦੇ ਰਸਨਾ ਕੇ ਰਸੀਆਂ ਨਾਮ ਕੇ ਤਿਨ ਕੀ
 ਸੁਆਸ ਚੌਕੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਗੇ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਜਨ ਹੈ, "ਜਾ ਕੇ ਹੀਏ
 ਪਰਗਟ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇਆ ਅਨ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਰਸਨ ਰਮੋਗੀ"। ਕਿਆ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਰਸਨਾਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਰਾਤ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲ ਰੰਦ ਜੀ ਅਰ
 ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜੀ ਇਤਿ ਆਦਿ ਹੋਰ ਭੀ ਸੰਤ ਮਿਲ ਕਰ ਸਿਰਦੇ ਸਤਾਰਾ
 ਦੁਤਾਰੇ ਮਿਦੰਗ ਕੋਸੀਆਂ ਸਾਜੇ ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਅਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਸੁਣਨ ਲੀਏ ਆਇ ਇਕੱਤਰ ਹੋਤੇ ਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਜਾਰੀ, ਰਾਮ ਜੀ ਹੋਰ ਭੀ ਵੈਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ ਸੰਤ ਨਗਰ ਵਾਸੀ
 ਸਜਨ ਮਨ ਰੋਧਗੀ ਆਦਿ ਭਾਈ ਕਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਪੂਰਤੀ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਬਾਨਕ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਹੀ
 ਜਿਨ ਕੇ ਸਮਤਾ ਉਦੇ ਭਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਹੀ ਆਇ ਇਕੱਤਰ ਅਲੰਕਾਰ ਲੋਕ ਮਾਈ ਭਾਈ ਹੋਤੇ ਸੇ,
 ਤੇ ਤੀਸਵੇਂ ਪਹਰ ਭਾਈ ਕਨਯਾ ਰਾਮ ਅਰ ਹੋਰ ਰਾਜੀ ਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਕਥਾ ਪੜਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਸੀ।
 ਜੋ ਇਕ ਦਿਨ ਐਹ ਵਾਗੀ ਤਾਂ ਆਏ ਤੇ ਭਾਈ ਕਨਕੀਆਂ ਰਾਮ ਜੀ ਨਾ ਆਏ ਜੋ ਕਿਸੀ ਐਸ ਮੇਂ
 ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਤਾਂਤੇ ਨ ਆਏ। ਜਬ ਰਾਤ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ
 ਕੇ ਬੈਠੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਇਸ
 ਤੁਕ ਕਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥ ਦਸੋ। ਜੋ ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਕੈਸੇ ਕਥਨ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬਡੇ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਚੇਨੇ। ਜੋ ਕਉਨ ਸੀ ਤੁਕ ਹੈ ਜੋ ਸੁਣੇ ਜੀ। "ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨ
 ਤਿਆਗੋ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੰਗਤਿ ਦੁਰਜਨ ਕੀ ਤਾਂ ਤੇ ਅਹਿਨਸ ਭਾਗੋ"। ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਸੁਨਾਉ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਮੁਖੇ ਸੁਨਿਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹਾਂ। ਜਬ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਹ ਉਹ
 ਚਰਨੇ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਜੀ ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ
 ਜੋ ਅਮਕੇ ਸਾਧ ਸਾਥ ਮੇਂ ਗਣਤੀ ਰਖੀ ਹੈ। ਅਮ ਰਖ ਕਰ ਜੋ ਦੋਨੋਂ ਸਾਧ ਆਪਸ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਟਿਕਵਾਟਿ

ਦੀਆ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮੇਲਣ ਹਾਰ ਹੈ ਜਗਤ ਜੀਵ ਤੇਕਨ ਹਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਪੁਨਾ ਪਰਸਨ
 ਹੈ : ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤ ਭਏ ਭਾਈ ਕਨਿਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਯਾਰਾਦਰੀ, ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਕੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਬੀਚ
 ਕੋਨੀ ਮੈ ਰਹਤੇ ਥੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੁ ਜਿੰਨ ਜਾਂ ਕੀ ਲੀਏ। ਸੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ
 ਤੇ ਯਾਈ ਪੜਹਿ। ਤੇ ਕੂਕਰਾਂ ਦੀ ਪੰਛੀਓਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਿਰਗੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾਯਨ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰੇ,
 ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਜਬ ਤਿਨ ਕਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜਗਤਾ ਰਾਮ
 ਆਦਿ ਨੇ ਕਰ ਆਏ ਤਿਨ ਲੇਏ ਕਉ। ਯਾਰਾਂ ਦਰੀ ਬੀਚ ਸਭੀ ਸੰਤ ਆਏ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਨੀ ਪਰਕਰਮਾਂ ਦੇਣ। ਤਬ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਕਰਦੇ
 ਹੋ, ਹੋ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਦੇਣੇ ਹਾਂ ਇਹੁ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ ਆਦਿ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭੀ ਜਗਤ ਭਏ ਜਾਂਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਤਾਂ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ
 ਆਵਤੇ ਅਤ ਵਾਹਕ ਜੋ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੇ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਉ
 ਜਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਨਾਮ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਸਹਿਤ
 ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਨਗਰ ਕੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭੀ ਜਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਮੀਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਭਾਨ ਉਦੈ ਸਾਥ ਹੀ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਧੀਜਨ ਬਨਾਏ ਕਰ ਖਟ ਰਸੋ ਸਹਤ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕੇ
 ਅਗਰ ਭਾਗ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਸਰਬ ਸਾਧਾਂ ਕੋ
 ਅਰਿਥੋ ਕੇ ਭੂਚਵਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ ਮੁਖੁ ਪਾਵਿਹ ਯਦ ਕਿੰਚਤ।
 ਪੁਨਾ ਨੰਗਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਇਕੰਤ ਬਨ ਮੇ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਅਰ ਕਥਾ ਕਰਹਿ। ਫਿਰਿ ਦੇ
 ਘੰਟਾ ਦਿਨ ਰਹਤੇ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਇ ਕਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ, ਸੋਦਰ ਕਾ, ਸੁਨਹਿ। ਪੁਨਾ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਚਾਰ ਘਟ ਕਾ ਰੋਨ ਪੀਤੇ ਅਹੁੜੇ ਰਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਵਣ ਕਰਿਹ। ਪੁਨਾ ਰਾਤ
 ਕੋ ਜਾਗਰ ਜਾਂ ਤੇ ਵੀਰਿਆਂ ਕਾ ਵਰ ਸੋ। ਜੋ ਨਿੰਦਿਆ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਲ ਨਾ ਪਾਏਵੇ,
 ਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਤ ਹੈ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੰਤ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਛਰ ਗਰਬ ਰੂਪ ਹੋਰਾ ਹੈ। ਤਹੁ ਜੀਵ ਵਿਗਣੇ ਜੋਤੀ ਤੇ
 ਸੂਰਜਵਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਤੀ ਤੇ ਸੁਖੇਰ-ਜੋਤਾ ਹੈ। ਪਿੰਗਲੇ ਸਿਰ ਪ੍ਰ ਚੜਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਗੁੰਗੇ
 ਰਤਰ ਬੇਦ ਬੜਤੇ ਹੈ। ਨੂਰ ਪੁਰ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਜੋ ਜੋ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇ ਮੇ ਮੇ ਮਤਗੀਨ ਤੇ ਕਥਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਕੋਈ ਮਾਸ ਭਰ ਰਹ ਕਰ ਭਖੜ ਕੇ ਸੰਤ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਇਤਆਦੀ ਸਭੀ ਚਾਹਤੇ ਹੀ ਰਹੇ ਪਰ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੁਇ। ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਰ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਦੂਹ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਪੁਨਾ ਨੂਹ ਪੁਰ
 ਆਵਤੇ ਭਏ ਸੰਤ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂਹੁ ਰੋਡੇ ਰਾਤ ਹਰ ਕਰ ਭਾਈ ਤੋਲੇ ਰਾਮ
 ਪਾਸ ਪੁਨਾ ਮਿਨਿਆਂ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਤਹਾਂ ਕੋ ਸੰਤ ਤੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਨਗਰ ਕੇ ਆਗੇ
 ਲੇਏ ਆਏ ਸੰਤਾਂ ਕਉ। ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਅਰ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਮਿਖਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਈ
 ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਰਹਿਤ ਵਾਨ ਜੀ ਪਰਮ ਨੇਸਰੇਵੰਤ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਹੁਕਮਤੀਏ ਜੋ ਇਨਾ ਸਭਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਐਸੇ ਹੀ ਸਮਝਨਾ ਜੈਸੇ ਪੀਛੇ ਨੂਰ ਪੁਰ ਕਾ
 ਵਰਨਨ ਕਰ ਆਏ ਹੀ ਤਥਾ ਇਹ ਸਮਝਨਾ। ਵਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਸਮਾਸ ਹੀ ਕੀਆ
 ਗੰਥ ਕੇ ਬੜਨੇ ਕੇ ਭੈ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਗਰੋਟ ਨਗਰੀ ਮੇ ਆਏ।
 ਜੋ ਆਸੇ ਖਾਰਡ ਮੇ ਉਡੀਕਵੀਤ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਜੋ ਗਰੋਟ ਹੀ ਧਰਮਸਾਨਾ ਮੇ ਤੋ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ
 ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਰਹੇ ਸੇ ਆਰ ਜੀਵੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਲਈ ਸੀ। ਜੋ ਦੁਖੀਆਂ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਸੇ। ਤ੍ਰਿਖਾਵੀਤ
 ਕਹਿ ਨੀਤ ਦੇਤੇ ਵੇ। ਪੁਨਾ ਖੁਦਿਆਵੀਤ ਕੋ ਖੀਨ ਕਰ ਪੂਨ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਨਾਨਕ ਭਉ ਭਾਵਨ,
 ਬਕਤ ਕਉ ਜਾਪੀ ਤਾਪ ਕਰ, ਐਸੇ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਸੇ। ਜੋ ਤਰਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕਰ
 ਆਏ ਸੀਤ ਕੇ ਚਰਨਨ ਪਰ ਚੰਦ ਲਿਨਾਰ ਲੁਕਾਵਤੇ ਭਏ। ਸੀਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਜੀਵ ਜੀਵ ਪ੍ਰਤੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਚਰਖ ਭਯਾ। ਜੈਸੇ ਤਪੀ ਤਪ ਕੇ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਰਤ ਕੇ ਫਲ
 ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਚਰਖ ਮਾਨ ਹੂਏ। ਸਿਤਰੀਦੜ ਰਾਮ ਪੁਨਾ ਆਤਮ ਰਾਮ ਤੋ ਆਦਿ ਲੇਕਰ
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਰਤ ਭਾਵਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ
 ਭਾਰਤਾਂ ਕੀ ਐਸ ਬੇ ਸੇ ਆਇ ਕਰ ਸੀਤ ਚਰਨਨ ਪਰ ਸਿਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਨੈ ਰਾਬ ਕਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਤਾਂ ਆਪ
 ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਪੁਛਿਆ। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਮ ਕੋ ਕੈਸੇ ਦੋਆ ਹੈ ਸੇ
 ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਏ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਦੋਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੈ।
 ਜੋ ਪੀਓ ਕਰ ਆਏ ਹੀ ਪ੍ਰਗਧਾਰਧ ਕੇ ਅਨਤੀਸਮੇ ਹਿਯਾਏ ਮੇ। ਸਿੰਘ ਅਵਲੋਕਨ ਨਿਆਇ ਕਰ
 ਦੇਖ ਲੇਨਾ, ਹੇ ਸੀਤ ਜਨੇ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਧਰਮਸਾਨੇ ਆਏ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਸਮਾਂ ਜਾਨ ਕਰ
 ਜੋ ਗੋਦੜ ਨਾਮ ਸੀਤ ਉਦਾਸੀ ਪੀਛੇ ਕਰਿ ਆਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣਤੀ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ
 ਗਿਆਨਵਾਨ ਸੇ ਉਹਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸੇ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ। ਸਾਹੁਪੁਰ
 ਨਿਵਾਸੀ ਸੀਤ ਰਾਮ ਸੇ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨ ਸਾਨ ਅਵਤ ਭਏ। ਭੁਘਤ ਮੁਕਤ ਕਾ ਕਾਰਨ
 ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਸੀਤ ਰਾਮ ਜੀ ਸੀਤ ਰਾਜ
 ਆਈ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਮੁਝੇ ਭੀ ਨਿਮ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਰਾਜ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਮਾਸੀ ਨੇਤ ਐਸੇ ਹੈ ਜੋ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਹੋਪੀ ਲੇਵੇ। ਤੁਮਾਸੀ ਮਨ ਅਰਥ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।
 ਜੋ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕਰ ਸਭ ਮੇਰੀ
 ਸਿਧਤਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਭਏ ਫੁਰਨੇ ਕਉ।
 ਤਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਗਲ ਮੇ ਅੰਗਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਜੋ ਤੁਮਾਸੇ ਦਰਸਨ
 ਚਰਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਅਜੇ ਹਮਾਸੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਭਈ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਐਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ
 ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਐ ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਹਨ ਹੈ। "ਬਡੇ ਭਾਗ ਪਾਇਓ ਸਾਧ ਸੰਗ"।
 ਆਤਮ ਰਾਮ ਬਡੇ ਤੋ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਐਸੇ ਜਬ ਕਰਤ ਭਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਰਹ ਕਰ
 ਫੇਰ ਤਿਆਰ ਭਏ ਫੇਰ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਆਈ ਭਾਈ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਤ ਭਈ ਜੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਦਿਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਏਰ ਐਸੇ ਹੀ ਭਈ ਬਾਦਤਾ ਤਾਂ

ਕਿਤਨੇ ਸਾਧ ਕਾਹਨੀ ਕਰਤ ਭਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੇ ਭੈ ਧਾਰਨ।
 ਜੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਇਨ ਕੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਭਗਵਾਨ
 ਕੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਰਾਜਸਥ ਦੁੱਖ ਦਰਸੀ ਹੈ। ਤਬ ਆਪ ਕਰਤ ਭਏ ਜੁਨੇ ਸਾਧੋ ਜੋ ਏਕ
 ਸਿਧ ਪ੍ਰਵਾਨਤਾ ਕਰੀ ਐਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਏਕ ਸਿੰ ਸਮੂਹ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਪਦ ਸੇ ਸਾਧ ਮਨ ਹਨ ਕਰ
 ਰਹੇ ਗਏ। ਤਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕਾ ਮਨ ਖਿਨ ਕਾ। ਤਬ ਇਨ ਪਦ ਸ੍ਰੀ ਬਿਧਾਤਾ ਕਰਮਡਲ ਦਾਤਾ
 ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੋਪ ਕਰਤ ਭਏ। ਸਾਥ ਸੀਤ ਤੁਤ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਅਤ ਸੀਤਲ ਪਵਨ ਆਧੀ ਚਲੀ,
 ਪੁਨਾ ਸੁਖਾ ਤਿਨ ਪਦ ਸਈ, ਫਿਰ ਗੜਾ ਵੂਨਾ ਤਿਨ ਪਦ; ਸੇ ਅਤ ਸੀਤ ਕਰ ਕੰਪਾਇਮਾਨ
 ਹੁਏ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰ ਪੋਥੀ ਸਭ ਭੀਗ ਗਈ। ਤੇ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰੇ ਤੇ ਕਰੇ ਹਾਏ ਹਾਏ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਨਵਾ
 ਕਾਟ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਪਰੇਮੀਆਂ ਕਾ ਆਖਾ ਆਖਾ ਨਹੀਂ ਮਨਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਹਮ ਬਡੇ ਮੁਰਖ, ਮਨ ਚਨੀ
 ਭਏ ਹੀ ਪੁਨਾ ਮਾਜਰ ਸੇ ਅਮਾਰਗ ਹੁਏ, ਸਨ ਮੇ। ਅਰ ਏਕ ਨਦੀ ਬੀਤ ਆ ਗਈ ਤਾਰੂ ਤਿਸ ਮੇ
 ਰੋਤੇ ਖਾਏ ਤਰ ਐਸੇ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਅਰ ਭੁੱਖੀ ਪ੍ਰਤੋ ਪ੍ਰਤੋ ਪੁਨਾ ਉਸੀ ਨਗਰ ਮੇ ਆਇ ਨਿਕਸੇ
 ਇਹ ਫੰਡ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਲਾਇਆ ਤਿਨ ਕੇ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਕਹਾਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕਾ ਕਹਾ
 ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਤੁਮਨੇ ਤਬ ਮੇ ਐਸੇ ਦੁਮ ਕੇ ਮਨਾਵਤਾ ਹੋ ਇਹ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ।
 ਜਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਦੇਖੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤ ਹਰਖਮਾਨ ਕੀ ਹੁਏ ਤੇ ਹਿੰਤਾਤੁ ਭੀ ਹੁਏ। ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਦੁਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖੀ ਭਏ। ਅਗਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਉਸਨ ਉਵਾਇ ਕਰ ਸੀਤ
 ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਦੂਰ ਕਰਤ ਭਏ, ਸੇ, ਵਿਗਾੜੀ। ਫੇਰ ਪੀਰਾਂਮੂਤ ਕਰ ਕੇ ਗਰਮ ਭੰਚਾਵਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ
 ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਭਏ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ ਫੇਰ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤਰਕੇ ਵਿਦਾ ਹੁਏ, ਫੇਰ ਸੁਖੀ ਭਏ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਹਮ ਭਗਵੰਤ ਸੇ ਭੈ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ ਕਾ ਮਾਲਕ ਆਖਾ ਹੂੰ ਮਾਰੇ ਨਹੀਂ
 ਜੋ ਉਹ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਪ੍ਰਤਕ ਚੇਤਨਾਂ ਕਾ ਤੇ ਧਾਰ ਜਾਤੇ ਭਗਵਤ
 ਭੈ ਕਰ ਹੀ ਅਭੈਪਰ ਪਾਈਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਸੀਤ ਜਨੇ। ਤਾਂ ਭਈ ਸਾਧ ਚਰਨੇ ਪਰ ਸੀਸ ਧਰ ਕਰ
 ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਅਰ ਤੇ ਧਾਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਤੁਸਾ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਨ
 ਪਾਪੀ ਕੀ ਕਿਆ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਅਰ ਪੁਨ ਕੀ ਕਿਆ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਸੇ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਕਾ ਪਛਾਨਨਾਂ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ ਹੈ। ਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨੇਣਾ,
 ਦੁਖੀ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਅਰਥ ਹੁਨ ਹੈ। ਪੁਨ ਅਧਿਸਟਾਨ ਕੁਟਸਤ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ
 ਸਾਧੂ ਤਿਸ ਤੇ ਭੁਲਨਾ ਇਹ ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਹੈ ਸਾਧ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੁਖਾਵਣਾ ਕਿਸੀ ਦੇਖ ਕਰ ਇਹ
 ਅਰਥ ਪਾਪ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਿਸਤਾਰੁ ਮੇ ਕਿਆ ਕਹੋ ਜੋ ਹੁਨ ਕਰ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ
 ਹੁੰਗਾ ਜੋ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕੁਰੰਸਾਹੀਵਾਨ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਸੀ ਨਾਲੀ ਕੇ ਕੂਪ ਪਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਕੁਕਾਨ ਸਾਮਾ ਸਮਤ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਸੀਤ ਕੇ ਕੋਈ ਚੇਰਨ ਨ ਹੋਵੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ
 ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਰਬ ਸਿਕੁਤੀ ਸਹਤ ਪਦ ਰਾ ਇਜਨ ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਅਨਾਥ ਅਨਕ ਹੀ
 ਹੋਰਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਤਿਨਕਾ ਜਰਿਆਸੂ ਸ੍ਰੀ ਹੁਧਾਜਰ ਬਾਜੀ ਆਇ, ਜੋ ਆਇ

ਰਾਜੀ ਸੀਤ ਕੇ ਨਗਰ ਹਯਾ। ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਾ ਕਿੰ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੁਆ। ਤੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਹਲਤ ਹਯਾ ਹੈ ਭਗਵਨ, ਏਹ ਸੁੰਦਰ ਜੋਗ ਗਿਰਸਤ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਦਵਾਈ ਮੈ ਮੰ
 ਰਹ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਸਰੀਰ ਅਰੋਗ ਹੁਆ। ਅਬ ਦਰਸਨ ਕਰ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣੀਓ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਆਪ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਮਿਧੁ ਗਵੀਏ ਉਤਾਰਏ ਭਗਤ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਨਣ ਨਾਮ ਚਾਲੀਸਮੇ
 ਹੁਨਾਮ। (੪੦) ਕਿੰਝੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੇਵਕ ਹਥ ਜੋੜ ਫੇਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ ਸੀਤ ਰਾਜ ਸੇ ਪ੍ਰਭਤ
 ਭਯਾ ਸੀਤ ਕੇ ਨਗਰ। ਸਿਖ ਬਾਨ। ਹੈ ਭਗਵਨ, ਜੇ ਭਾਗਵਤ ਧਰਮ ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਸੀਤ ਪੁਰਸ਼
 ਹੈ ਸੀਤ ਅਤਮਾ ਸੀਤ ਸੀਤੀ ਦਾਤੀ ਸਹਤ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤਤਵਵੇਤਾ ਭੀ ਜਿਨ ਕੀ ਸੰਗਯਾ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਸੇ ਬਿਹਨ ਹੈ। ਹਰਜਨੇ ਵਾਚ। ਹੈ ਪਿਆਰੇ, ਸੀਤ ਨਗਰ ਸੁਸੰਬੇਦ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਬੇ ਨਹੀ
 ਜਾਤੇ ਹੈ ਬੇਦੋਂ ਤੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਹੁਆ ਜਾ ਤੇ। ਜੁਗਾਸੀ ਕੇ ਜਾਣਨੇ
 ਨੀਏ ਬੇੜੇ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੇ। ਜੋ ਰਸਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰਬ ਕੁਝ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੀਤਾਂ
 ਦੁਆਇਓ ਜਾਨੇ ਹੈ ਸੇ ਤਤਵ ਸੁਵਣ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਤੈਥੇ ਪ੍ਰਛਿਆ ਹੈ ਵੈਸੇ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਭੀ ਪ੍ਰਛਿਆ ਸੀ ਅਵਰ ਸੀਤ ਜਨਾ ਸੇ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੇ, ਸੀਤ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਜੈਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਅਵਰ
 ਉਨ ਕੇ ਤਿਹਨ ਹੈ। ਸੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰੇ ਤਬ ਸੇ ਸੀਤ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੈ ਪਿਆਰੇ, ਸੀਤਾਂ ਕਾ
 ਜੋ ਇਕ ਕੋਸ ਹੈ, ਰੋਮ, ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹਮਾਰੇ ਮੈ ਸੀਤਾਈ ਨਹੀ ਤੇ ਦੇਹ ਔਰ ਦੇਹ ਕੇ ਰੋਮ ਕੋਟਾਨ
 ਕੋਟ ਇਤਨੀ ਸੀਤਾਈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਕੇ ਮੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ਤੇ ਰਮ ਸੀਤ ਕੋਨ ਹੈ। ਇਕਾਦਸ ਮੇ
 ਕਹਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਉਏ ਪ੍ਰਤਵੀ ਜਹਾਂ ਸੀਤ ਜਨ ਚਰਨ ਅਮਲ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੋਜ
 ਨਾਇ ਕਰ ਮੈ ਆਪਣੇ ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਹੈ ਉਧਵ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨ ਮੇ ਪੂਰਨ ਸੀਤਾਈ
 ਹੈ ਸੀਤੋ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਕੀ ਇੱਛਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਇੱਛਾ ਕਰੇ ਹੈ ਸੀਤੋ ਕੀ ਤਬਾ ਸੇਵਾ ਆਦਿਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਿਵਜੀ ਸੀਤ ਅਸਥਾਨ ਕੇ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਸਕਤੀ ਸਕਤੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗਉੜੀ ਜੀ ਪ੍ਰਭਤ ਭਈ ਸੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਅਰਬ।
 ਹੈ ਸਿਸਨ ਨਾਥ ਸ੍ਰੀ ਸੰਨਕਸ਼ ਮੇਰੇ ਪੁਨ ਪਤੀ ਇਹੁ ਗੁਲ ਜਾਗ ਪਰ ਜੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ
 ਸਹਤ। ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਮੁਝੇ ਨਹੀ ਭਾਸਤਾ। ਹਮ ਕਿਸ ਕੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਈ ਹੈ।
 ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਵਾਰੁ। ਹੈ ਦੇਵੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸਹਤ। ਤਾਂ
 ਏਹ ਹਜਾਰ ਬਰਾਹ, ਹੈ ਹੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕਾ ਪਿਆਰਾ, ਸੀਤ ਭਜਨ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਪੰਚਮ ਜੋਸਨ ਤਿਸ ਤੇ ਪਾਸ ਅਤਰਤ ਨੂੰ ਜੋ ਮੱਦਰ ਦੇਸ ਹੈ ਜੋ ਜਹਾਂ ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇਰੇ
 ਸਹਤ ਜੋ ਤਹਾਂ ਦਾ ਹਜਾਰ ਨੀਮਤ ਸਜ ਹੀਤੇ ਮੇਰੇ ਇਸਟ ਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸੀਤ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਤਹਾਂ
 ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਲੇ ਚੰਦ ਵਿਭੂਤੀ ਸਹਤ। ਜੈਸੇ ਜਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਅਗਮਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਸੇ ਸਥਾਨ ਸੰਵਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਹੁੰਦਰ ਫਗੋ ਕਰ ਤੇ ਕਾਤੂਰੀ ਇਤਰ ਆਦੀ ਤਹਾਂ
 ਮਹਿਕਦੀ ਹੈ। ਹੁੰਦਰ ਨਿਘਾਸਨ ਰੋਬਾਂ ਚਾਦਨੀਆਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਧਮਾਨ ਸਮਝਤੇ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ
 ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਭਰਤ ਰੂਪ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ

ਕਾਨੂੰਗੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀਥਾ ਆਦਿ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨਕੇ ਪਾਸ ਵੈਠ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਗਿਰਜਾ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ
 ਜੀ ਦੇਹ ਵੇਸ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਸਕਤੀ ਨਵੇਂ ਮਹਾਦੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿਠ ਭਏ। ਭਾਵ ਸੰਤਾਂ ਕੀ
 ਪੂਰ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਏਤਾ ਬੜਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਂ ਜਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਮਾ
 ਸ਼ਾਨ ਮਹੇਸ਼ ਆਦਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਹਜ ਕੇ ਪਾਇਕਰ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਏ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ
 ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਪੇਰਾਸ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਦੇਵ ਆਦਿਕ ਤੇ ਸਤਕਾਦਿਕ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਤਪੀ ਜਪੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈ,
 ਪਵਿਤਰ ਅਰਥ ਜੋ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਹੁਣ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਜਹਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਉਨ ਕੇ ਲਖਣ ਸੁਭਾਵਕ
 ਨਖੇ ਜਾਏਏ। ਜੇ ਕੋਊ ਸੰਪਤ ਸੰਤ ਇਕਤਰ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਤ ਰਿਖੀਆਂ ਵਤ। ਜਬ ਮਾਣਗ ਤੁਰਦੇ
 ਸੇ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਕ ਹੈ ਕਰ ਤੁਰਦੇ ਸੇ ਜਹਾਂ ਤੇ ਹਰਿ ਸਿਕੁਨ ਕਰਤੇ ਦੂਜੇ ਸਾਧ ਹੋਨਾਂਏ ਨਾਹੀ। ਜਬ
 ਚਲਤੇ ਜਲਤੇ ਕਿਸੀ ਨਗਰੀ ਨਿਕਟ ਆਏ ਸੰਤ, ਤਬ ਤਿਸ ਨਗਰ ਏਕ ਮਹਾਜਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ। ਜੋ
 ਆਸੇ ਨੇਏ ਕੇ ਆਇਆ। ਮਾਣਗ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਉਡੀਕਤੇ ਕਉ ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੰਤ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੇ
 ਪ੍ਰਭੂਤ ਭਇਆ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ। ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਸੰਪਤ ਸੰਤ ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੈ ਆਏ, ਸੇ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ
 ਕਰਨ ਨਏ ਜੇ ਪਛੇ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਈ। ਇਕਨਾ ਰਹਿ ਕਰ ਸੇ ਆਸੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ
 ਹੂਏ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਆਏ ਤਿਨ ਜੋ ਭੀ ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਭੂਤ ਕੀਆ। ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਭੀ ਤਬਾ ਹੀ
 ਉਤਰ ਦੇ ਕਰ ਆਸੇ ਕਮਲ ਕੀਆ। ਅਰੁੜ ਤੀਜੇ ਭੀ, ਚੌਥੇ ਭੀ, ਪੰਜਵੇਂ ਭੀ, ਛੇਵੇਂ ਭੀ, ਤਬਾ ਜਾਏ।
 ਜਬ ਸਤਵੇਂ ਸੰਤ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂਤ ਕੀਆ ਜੋ ਸੰਤ ਤਾਂ ਆਸੇ ਚਲੇ ਰਏ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਈ। ਇਸ ਕਥਾ ਕਾ
 ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਜੋ ਅਰੰਗ ਸੰਬੋਧਨ ਆਪ ਕੇ ਕਿਸੀ ਨਾ ਦੋਆ ਐਸ ਐਸ ਕੇ ਸੰਤ ਕਰਤੇ ਭਏ ਆਪ
 ਕੇ ਸੰਤ ਕਿਸੀ ਨਾ ਕਰਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਐਸਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਅਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਥਾ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ। ਨਾ ਮੇਂ ਰਹੀ ਤਿਨ ਮੇਂ। ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛ ਕਰ ਚੀਆ ਹੈ ਕਰਨ ਜੋੜ ਸੁਤ ਸਾਧਨ।
 ਸੁਮੇਰ, ਕੇਨਾਸ, ਸੋਨੇ, ਜਾਂਦੀ ਤਿਨੋਂ ਹੀ ਦਾਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਿੰਧ ਤੇ ਤਤਨ ਖਾਨੇ ਤਿਨ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰਤੀ
 ਹੈ। ਉਦਹ ਸੁਰਗ ਨੇਰ ਕੀ ਕਾਮਨੀਆਂ ਪੁਨਾ ਦਿਵ ਮੰਦਾ ਹਸਤੀ ਘੋੜਾ ਆਦਿ ਤਿਨਾ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਰਿਪਿ ਜੋ ਜਿਨੇ ਇਨਕੀ ਇਛਾ ਤਿਆਈ ਹੈ। ਤਿਆਈ ਨੀ ਹੰਗਤਾ ਸਹਤ ਸੇ ਮਹਾ ਦਾਨੀ ਤੇ ਮਹਾਂ
 ਤਿਆਈ ਹੈ ਤਿਲੋਰੀ ਮੇਂ ਹੇ ਸਾਧ। ਜੋ ਸਾਧ ਹੀ ਕਾਣਾ ਭੀ ਜਪ, ਤਪ, ਸਾਤ, ਪੂਜਾ, ਪਾਠ ਤਿਨ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪੜੇ ਹੋਏ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਇਨੀ ਤੇ ਅਵਤ ਕਥਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਹੁਣ, ਹੈ ਸਾਧ।
 ਹੇ ਸੰਤ ਏਕ ਨਗਰ ਤੇ ਜੋਜਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੂਰ ਭਹਿਦੇ ਹੋਸਰ। ਜੋ ਏਕਾ ਏਕੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਤਪਸਵੀ।
 ਹੋਸਨ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਨਗਰ ਸੀਰ ਤਿਨ ਕਾ ਆਸਾਨ ਸੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਰਹਿਤੇ ਸੇ।
 ਤਿਸ ਨਗਰ ਪਤੀ ਰਾਜਾ ਕਉ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਛਾ ਹੁਈ। ਮੀਤ੍ਰੀ ਕੇ ਨਿਰਪਤ ਕਰਤ ਭਯਾ ਹੈ
 ਸਮੁਤੇ, ਮੁਝੇ ਕਿਸੀ ਚੰਗੇ ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾਵਾਇ, ਪਰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰ ਕੇ। ਸਤਿ ਕਰਨ ਕਰ
 ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੀਤ ਨਿਪੁਨ ਮੀਤਰੀ ਨਗਰੀ ਕੇ ਮਾਣਗਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਤੇ ਨਾਨਾ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਸਨਵਾਸੀ ਸੰਤ ਤਪਸਵੀ ਕਉ ਜਾਇ ਮਿਲਾ ਪਰਮ ਭਾਵ ਸਿਰਕ ਜਨਾਇ ਕਰ, ਭੇਟਾ ਧਈ। ਤਬ ਸੇ
 ਨਾ ਭੇਟੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਮੀਤਰੀ ਕਿਸੀ ਮਮੈ ਕਰਤ ਰਾਜਾ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਤਿਆਗੀ ਵੇਰਾਭੀ ਇਕ ਆਪ
 ਏਏ ਹੈ ਜੋ ਨਗਰ ਚੋਰ ਮਾਣ ਧਾਰੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਮਾਣ ਲੋਭੀ ਹੈ। ਜੋ ਆਸਾਈ ਬੜੀ

ਸੁਖਾਯੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ। ਜੋ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਐਸੇ ਪੁਰੇ ਪ੍ਰਾਇਆ। ਤਾਂ ਹੀ ਪੁਖ ਹੈ ਅਨੁਗੀ ਵਾਜ
 ਨਰ ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਧੁਨ ਧੁਨ ਕਰ ਹਾਰਾ ਵਾਜ ਕਰਦੇ, ਕਰਤ ਕਰਦੇ ਸੰਤ। ਹੋ ਰਮੰਤੀ, ਹੋ ਭਾਗ ਅਯੋਗ ਨਾਥ
 ਕੀਆ ਹੈ। ਸਰਬ ਪੁਨਾ ਨੇ ਨਾਸ ਕਰਨਵਾਰਾ ਸੰਤਾਂ ਨਾ ਆਵਾਦ। ਇਹ ਸੰਤ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਉਨ ਮੈ ਪਾਏ ਵਸਤ ਇਸ ਕੀ ਸਮਾਈ ਕਰ ਲੈਣੇ ਹੈ ਜੀਆਂ ਨੇ ਅਰਥ ਨਾਇਕ,
 ਪਰਮ ਸੁਖਦਾਈ ਨੇ ਹੁਏ, ਕਲਪ ਬਿਵਰਤ। ਤੇ ਮੈ ਤਾਂ ਅਲਪ ਧੁਨੀ ਤੁਫ ਛਪਕੀਵਤ ਹੈ। ਜਿਸ
 ਪੇਖਰ ਮੈ ਭੇਸਾ ਪਵੇਸ ਕਰ ਜਾਇ ਸੋ ਗੰਧਣੀ ਹੋ ਜਾਨੀ ਹੈ, ਤੁਫ ਨੇ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਸਾਨੇ ਮੈ
 ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਸਮਾਈ ਨਹੀ। ਅਰ ਉਹ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹੈ ਦੁਖੀ ਜੀਆਂ ਨੇ ਭਾਉਨ ਕੇਜਨ ਮੋਲਾਇ ਕਰ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਨਾ ਦੀਆ ਪੁਖ ਸੁਫਲ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਤੇ ਮੈ ਉਹਨਾਂ ਹਾਂ। ਪੁਨਾ ਮੰਤੀ
 ਨਗਰਵਾਸੀ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੀ ਤੁਹੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇਤੇ ਹੈ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਭ ਨੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋ ਆਪ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਜੋ ਨਗਰੀ ਤੇ
 ਵਾਹਰ ਸੰਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਭਾਖੀ ਹੈ, ਕਾਫਾ ਨਾਥ ਜਿਸੇ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤੇ
 ਗਿਆ ਭਯਾ, ਬਣ ਮੈ ਮਿਲ ਜਥੀ ਤਿਆਗੀ ਹੀ ਫਿਰਾਂ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਜੋ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸੀਸ
 ਧੁਨ ਕਰ ਹਾਰਾ ਕਾਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਕਰੇ ਹੈ ਮੰਤੀ ਤੇ ਮਤਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਨਰ ਨਰਾਇਣ
 ਰੂਪ ਤਪਸੀਆਂ ਸੰਤਾਂ ਨੀ ਹੈ ਦੁਖਨਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਨੇ ਬਾਇਬਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ। ਪੂਰਨ
 ਸੰਤ ਓਹੀ ਹੈ। ਹਮ ਤੇ ਉਨ ਨੇ ਅਪੇਖਿਆ ਕਰ ਗਿਜਾਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਮਲ ਜੰਗਾ ਜਲ ਹਮ ਹੈ,
 ਪਾਪ ਤਾਪ ਹਾਰੀ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਮੰਤੀ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਆ ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੀ ਕਰਤਾ ਸੀ।
 ਨਿਯਮੇ ਜਾਨਤਾ ਭਯਾ ਜੋ ਏਹ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਦੇਨੇ। ਇਨ ਅੰਤਾਂ ਨੀ ਸੰਗਤ ਜੇਵਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਵਾਯੋਗਰ
 ਰਾਜਾ ਨੇ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰਤੇ ਭਯਾ ਸੁਮਤੀ ਮੰਤੀ, ਅਰ ਪਾਪ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਇਹ ਕੀ ਸੰਤ ਨਖਨ ਹੈ,
 ਹੋ ਆਪ। ਦੂਜੇ ਹੋਰ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਨੀ ਅਵਾਥਾ ਕੀ। ਜੋ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਸੰਤ ਸੋ; ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਉਨ ਜੋ ਪੂਰਾ ਥਾ ਜੋ ਰੋਸੀ ਮੰਗਨ ਆਪ ਪੌਰੁਚੇ ਹੈ ਆਵਾ ਨਹੀ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਮੀਆਂ ਮੀਰ
 ਸਾਂਈ ਸਲਾਮ ਸੰਤ ਸੀ ਜੈਸੇ ਤਿਨਾ ਦੁਣਾ ਨੂੰ ਨੀਯ ਨੇ ਰੋਸੀ ਕੁਰੀਆ ਪਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।
 ਜੋ ਤਿਨ ਪੂਛੀ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਕਰੇ, ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ। ਜੋ ਹਮ ਪੌਰੁਚੇ ਨਾਹੀ ਪਰ ਜੋ ਪੌਰੁਚੇ
 ਹੈ ਤਿਨ ਨਾ ਦੀਦਾਰ ਤੇ ਸੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ,
 ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦਵੀ ਨੇ ਮਾਨਕ ਹੀ ਸੀ। ਜਬ ਦੁਰਜਨ ਨੇ ਗਰੀਹ ਮੇ ਤਰੀ ਚਾਲੂ ਆਦਰੇ ਪਰ
 ਬੈਠਨ ਕਰ ਭਾਟ ਭਯਾ ਥਾ ਤਬ ਤਿਨ ਦੁਖ ਕੀ ਆਂ ਨੇ ਲਾਨੇ ਕਰ ਸਰਹਮੰਤ ਹੀ ਕੀਪਾਇਮਾਨ ਕਾਯਾ।
 ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਭੀ ਰੋਰਖਾਦੀ ਅਰ ਪੈਕੀਮਰ ਕੀ ਪੁਨਾ ਪੀਰ ਗਿਖੀ ਮੁਨੀ ਜੋ ਭਯੇ ਸਭੇ ਵਲੀ ਸੋ ਜੋ ਭਯੇ
 ਆਇ ਕਰ ਕਰਤ, ਕਰੇ। ਜੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਥ ਹੈ ਦੁਸਟ ਦੰਡਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸ ਤੁਹੀ ਇਹ
 ਪਾਪੀ ਕਾ ਨਾਥ ਕਰੇ ਹੈ ਦੇਵ, ਖਲ ਖੰਡਨ, ਮਹੀ ਮੰਡਨ, ਤੁਮ ਏਤਾ ਭਾਟ ਕਾਰੇ ਕਰੀ ਸਾਰ ਕਰੇ ਹੈ,
 ਹੋ ਧਰਨੀ ਸਰ। ਜੋ ਕਰ ਆਪ ਕਾ ਕੋਈ ਪੁਣ ਹੈ ਤਾਂ ਆਂ ਨੂੰ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਵੀ ਰਾਜ ਸਰਤ
 ਮਨੋਛਇਨ ਕਾ ਆਹੀ ਨਾਥ ਕਰੀਏ। ਏਹ ਬਾਭ ਆਪ ਹੁਕਮ ਦੇਵੀਏ, ਹੋ ਕਰਵਨ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭ
 ਹੀ ਵਾਜਤਾ, ਭਾਵ ਸਰਤ ਕਰੀ ਹੋਈ, ਪੁਨਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਨ ਕਰੇ, ਅਭੈਨ। ਸਭ ਗਿਖੀਆ

ਮੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਿਥੋਂ ਜਾਏ ਕੁਝ ਨਿਮਾਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕਰਾ ਜੋ ਆਪ ਕਰ ਕਾ ਭਾਵ ਮੁਝੇ ਪਾਪਤ ਹੁਆ, ਜਾ ਤੇ
ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਨੀ ਐਸੇ ਹੀ ਹੈ ਅਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਈ ਮਰੂ ਤੀ ਕਰਟ ਨਾਰੀ, ਤੁਮ ਪ੍ਰਤਖ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਰ
ਕਰ ਦੇਖੇ। ਜਬ ਦੇਖੇ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਇਵ ਸਿੰਘਾਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ।
ਅਰ ਰਮਰ ਭਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੀਸ ਪਰ। ਪੁਨਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਲ ਪੂਜਾ ਪੁਸਪ ਪਤ੍ਰੇ ਕਰਿ, ਅਰ
ਧੂਪ ਦੀਪ, ਕਰ, ਕਰਤੈ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ; ਅਰ ਸਿੰਘਰਤੀ ਕਰਤੈ ਹੈ, ਅਨਕ ਪਰਕਾਰ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰੇ
ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋ ਕਰਿ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਨਿਧਿ ਸਾਧਕ ਅਪਨੇ ਅਸ ਮੇ ਕੋ ਜਾਤੇ ਕਏ। ਇਹ ਸਾਧ ਕਰ ਜੋ ਇਹ ਤੇ
ਇਨ ਕੀ ਨੀਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਪਦਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਕੇਆ ਸਤ ਰਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਅਸਕਮਾਸ ਮਾਤ੍ਰੇ
ਇਹ ਭਾਗੀ। ਫੇਰ ਏਕ ਗੁਰੇਰ ਪਰਬਤ ਬੇਠਾ ਜੀ ਆ, ਜੋ ਭੀ ਇਹ ਸਮਾ ਜਾਨਕਰ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਟੀਏ, ਜੋ ਆਵਤ ਕਯਾ। ਜੋ ਆਵਤ ਕਾਵੇ ਕਾ ਜੋ ਮੰਨਾ ਹੈ ਅਰ
ਰਿਖਾਨ ਨਿਧਾ ਅਰ ਜੋ ਕੇਹਾ ਕ੍ਰਿਸਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਇ ਸਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ, ਕਯਾ। ਤਸ ਸੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਆਵਰ ਕਰਤੈ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ ਕਏ: ਹੇ ਜਿਸ ਸੀਤ ਜੀ, ਸਿਹ ਕਵਨ ਸਦਿਹ ਹੈ ਜਿਸ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਚਲ ਕਰ ਤੁਮ ਭੂਮੀ ਪਰ ਆਏ ਹੋ। ਹੇ ਸਾਧ ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਾਰੀ ਜੋ ਦੇਹ ਕਾ
ਤੁਮ ਰੂਪ ਰਹਾਂ ਹੀ। ਏਕ ਬਰੰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਾਧ: ਜੋ ਤੁਮਾਂ ਨੂੰ ਸਦਿਹ ਨਿਧਿ ਕਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
ਏਹ ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਓ, ਹੇ ਭਾਈ। ਇਹ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਨੀਲਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਵੁ ਸਾਧ ਹੀ ਨਹੀ
ਤੇ ਸੋਕ ਕਿਸ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਬ੍ਰਾ ਮੇ ਬਰਨ ਜੋ ਜਿਸ ਬੋਧ
ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਅਰ ਕਰਤ ਕਯਾ ਜੋ ਹੇ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾਮੀ ਅਸ ਪੇਰਾ ਸੀਸਾ ਰੈਸੇ ਦੂਰ ਕਯਾ ਹੈ,
ਜਿਸੇ ਮਹਾਂ ਪਵਨ ਮਹੀ ਮਾਨ ਕਾ ਬੁਝਿਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ਸੰਧਾ। ਜੋ ਕਹਾਂ ਕਯਾ
ਪੁਨਾ ਜੀਸੇ ਮਹਾਂ ਰੀਖਤ ਜਨ ਕੋ ਬੇਰ ਕਰ ਤਿਨ ਸਾਧ ਕਾ ਹੈ, ਐਸੇ ਮੇ ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਤੁਮ ਤੇ ਅਰਨ ਮੂਰਤੀ ਹੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਤ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਅਦੁਤ ਰੂਪ ਹੋ ਹੇ ਰਿਖਾਨੀਓ ਕੇ
ਅਰ ਭਗਤੋ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਨੀਸ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਮੇ ਤੁਮ ਨਹੀ, ਤਿਨੇ ਕਾਲ, ਏਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇ
ਦੁਖ, ਸੁਖ, ਸਾਧ, ਮਿਤ ਕੇਸੇ ਦੁਦ ਸਰਮ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਏਕ ਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਹੈ।
ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਕਏ: ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲੇ ਆਏ ਪ੍ਰਾ ਅਰੇ ਭਾਵ ਭਏ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਾ, ਹੇ ਸੀਤ ਜੀ,
ਦਰਸਨ ਕਯਾ। ਜੋ ਪੁਨਾ ਆਇਆ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਆਰਮ ਕੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਸੇ ਹੋਕਰ,
ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ। ਤਾਂ ਜਾਈ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਕੈਰਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਰੋਜੀ ਮੰਜਲ ਕੇ
ਪਹੁਰਿਆ ਵਾਨਿਆਂ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਹੈ। ਇਤ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਧਾ ਸਿੰਧੁ ਰਵੀ ਉਰਾਰੀ ਸੀਤ ਨਖਨ ਵਜਾ
ਨਾਮ ਇਕਤਾਲੀਮੇ ਹੁਆਯਾ। ੮੧। ਜੈਰੇ ਜੁਨੇ ਇਹ ਪਰ ਕਯਾ ਜੋ ਸੇਰ ਬੇਰ ਜਾਵਤਾ ਥਾ ਸਾਧ
ਮੁਕਟ ਕਰਾਵੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਨਾਰੇ ਭਿਨ ਭਿਨ ਹੋ ਕਾ ਤੀਨ ਜੀਤ ਬਨ ਜੋ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਦੇਖ ਕਰ
ਚੇਕਾ ਜੋ ਨੀ ਤਿਨੇ ਹੀ ਬਿਨ ਗਿਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਏਕੀ ਰਿਤਾ ਜੋ ਕਿਨੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਧ ਮੇ ਬੈਠੇ।
ਜੋ ਅਰ ਇਨ ਕਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਧ ਸਮਝੇ ਜੋ ਇਹ ਜਿਸ ਮਨ ਮ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ ਮੇ
ਹੀ। ਤਾਂ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਾਨਕਾਲ ਹੁਆ ਕਾਲ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ। ਤਸ ਤਿਮਰੋਤਮ ਕਾਲ ਗਿਆ,

ਜੋ ਸੰਤ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਅਵਿਦਿਆ ਸਨਤ ਅੰਧਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਥੇ ਅਕਾਲ ਕਾ ਤੈਸੇ ਸੰਹਮੰਤ
 ਕਾ ਅੰਧਕਾਰ ਦੂਰ ਭਯਾ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੰਤ ਕਿਰਿਆ ਜਰਿਰ ਕੀ ਕਰਕੇ ਬਨ ਮੇ ਜਾਇ ਫਲ ਫੂਲ
 ਨ ਆਇਆ ਤੇ ਰਾਗ ਭਾਗ ਨਾਨਕੇ ਚਹੁ ਅਥੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਫਲ ਫੂਲ ਖਾਇ ਕਰ ਕੇ ਜਲ ਪਾਨ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਜਨ ਮੇ ਲੀਨ ਹੁਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਦੁਤੀਏ ਦਿਨ ਦੂਜੇ ਸੰਤਾਂ ਕਰਕਵ ਕਰਿਆ। ਅਰ ਤੀਜੇ
 ਦਿਨ ਤੀਜੇ ਸੰਤਾਂ। ਪੁਨਾ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮੈ ਅਪਨੀ ਬੇਰ ਮਝ ਕਰ ਤੈਸੇ ਕਰਤਾ ਕਯਾ, ਜੈਸੇ
 ਉਹ ਸੰਤ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਏਠੇ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਿਮਰਨ ੨ ਜੈਸੇ ਓਹ ਸੰਠੇ ਸੇ ਸੰਤ ਕੀਨ । ਜਰੂਰ ਮਾਤ੍ਰ
 ਵਿਹਾਰ ਕੇ ਤਸਥਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਭੀ ਅਪਨ ਮੇ ਰਹੀ ਜਨ ਕਰਦੇ। ਜੋ ਜਾਨਦੇ ਜੇ ਸਰਬ ਕਿਰਿਆ
 ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਹਾਵਾ ਏਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕਰ ਨਿਮਰਨ ਮੇ ਭੰਗ ਪਤਕਾ ਹੈ ਇਹ ਕਰਨੇ ਜੇ,
 ਐਸੇ ਨਾਮ ਨੇ ਰਸੀਆ ਸੇ। ਕਬ ਏਕ ਸਮੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਕਰ ਸਾਰਥ ਕਾ ਜੋ ਅੰਬ ਚਕਿਆ
 ਜੋ ਆਸਾਏ ਨੀਚੀ ਤੀਕ ਆਇ ਰਿਆ। ਪੁਨਾ ਕਟ ਤੀਕ ਜਲ ਆਇਆ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਰ ਸੈਨੂ ਭੀ, ਹੋ
 ਭਾਈ। ਜੋ ਕਰ ਜੋ ਸੰਤ ਤਹਾਂ ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਆਨ ਨਿਰਾਨ ਪਰ ਜਾਇ ਤਾਂ ਮੈ ਕੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੈ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਫੇਰ ਕੀਰ ਆਸਾਏ ਵਾਤੀ ਤੀਕ ਆ ਰਿਆ। ਪੁਨਾ ਕੀਨ ਫਰੇਬਰੀ ਤਿਆ ਕੇ ਕੀ
 ਉਥੇ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈ ਪੁਨਾਰ ਕਰੀ ਹੋ ਮਾਲਕ ਪੁਰਦੇਸ਼ਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਭੋਲੇ ਤੇ ਹਮਾਸੀ ਰਖਿਆ
 ਰਹੇ। ਤਾਂ ਜਲ ਅੰਬੁਧ ਕਾ ਤਾਤਾ ਜਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਮਾਲੇ ਈਹਾਂ ਹੈ ਸੀ ਨਾਹੀ। ਐਸੇ ਸੁਸਤ ਸਾਨ
 ਹੁਆ, ਮਹਾਜਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੇ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨੇ ਆਸਾਏ ਰੁਪੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋ ਇਹ ਬੰਦਗੀ ਕੇ
 ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲ ਜਾਚੇ ਹੈ, ਲਿਆ ਕਾਹੇ ਹੈ। ਜੋ ਸੰਤ ਰਾਮ ਕਸੋਟੀ ਤੇ ਪੂਰੇ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਚੇ ਕਏ
 ਮੈ ਭੁਲਾਇਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਭਰੋਸੇ ਗੇਨ ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕਾਦਾ ਭਯਾ । ਤੇ ਇਹ
 ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੇ ਸਮ ਬੁਧੀ ਕਰੇ ਭਰਵਤ ਕਾਏ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨੇ ਤਿਆ ਖਰਾ ਸੁਜਾਨ
 ਮਮਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਨਾ ਕਰ ਐਸੇ ਕਰ ਸੇ
 ਅਗਿਆਤ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਜਣਾ। ਕਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੇਕ ਸਾਨਕ । ਆਸਾਏ ਤਾਂ ਕਹੀ ਜਾਈਐ ਜੋ
 ਭੂਨਾ ਹੋਈ। ਜੋ ਹੋਇ ਭੂਨਾ ਜਾਇ ਕਾਹੀਐ ਅਪਰਤਾ ਕਿਉ ਭੂਨੀ। ਜੁਣੇ ਜੇਏ ਜਾਝ ਕਾਹੀਐ ਫਟ
 ਅਣ ਮੰਗਿਆਂ ਦੇਵੇ। ਕਾਹ ਦੇ ਕਾਹਾ ਜਾਝ ਆਸਾਏ ਕਾ ਕੀ ਜਾਜ ਹੋਈ। ਆਸਾਏ ਕਾ ਕੇ ਜਾਈਐ
 ਜੋ ਭੂਨਾ ਹੋਈ। ਐਸੇ ਰਖਿਆ ਕੀ ਕਹੀਐ ਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਕਾਹਾ ਮੰਗਿਆ ਉਹ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਿਉ ਤੀ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਹੀਐ ਉਹ ਕਾ ਸਾਜਣ ਜਿਹ ਕੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਿਦਰੇ ਵਾਛੇ ਕਹੀ
 ਰਹਤੀ। ਤਿਸ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਸੁਣੇ। ਜੈਸੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਾ ਦੂਰੇ ਦਾਸਕ ਕੀ ਲਿਖੀ ਜੋ ਹੁਆ
 ਜਦੋ ਨੇਉ ਤਿਸ ਤੇ ਪੂਛੇ ਜੋ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੁਮਨੇ ਦੇਖਾ ਜੋ ਕੈਹਾ ਹੈ: ਰਾਂ ਜੀ, ਸੈਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਹੁਣੇ।
 ਜਦਪ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਸਾਦੀ ਭੀ ਹੈ ਚਾਰਵਾਨੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜਾ ਕਾ ਕਿਲ ਕਾਜਕ ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜੋ
 ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀਐ ਜੋ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਸਤਾ ਸਦ ਰਜੂਰੀਆਂ ਕੇ ਹੈ, ਜੋ ਅਨੰਤ ਸੁਖ ਆਪ ਕੀ ਜੋਗਤੋ ਹੈ
 ਪੁਨਾ ਹੋਰਨਾ ਕੇ ਕੁਝ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਜੋ ਦਿਵਾਏ ਜਾਕਤੇ ਹੈ। ਜਿਹ ਕੇ ਚਾਹਤੇ ਹੈ, ਸੁਖ ਆਏ ਕੇ
 ਬਖਸ਼ ਕੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਲਿਖਟ ਵਰਤੀ ਕੀ ਕਰ ਜਾਕਤੇ ਹੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੋ, ਜਿਹ ਕੇ ਦਾਹੇ।

ਨਖਣੇ ਕਰ ਸਾਧ ਸਵਜਨ ਵਰਨਣ ਕਰੇ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸਲੋਕ "ਮੰਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਿਆਨ
ਸੁਬਤ ਪੂਰਨਹ। ਗਿਆਨ ਮਮ ਦੁਖ ਸੁਖ ਜੁਗਤ ਨਿਗਲ ਨਿਰਵੈਰਨਹ। ਦਿਆਨ ਸੁਜਸਤ
ਜੀਅ ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਬਰਜਤਹ। ਭੋਲੇ ਲੋਪਲ ਕੀਰਤ ਅਲਪ ਪਾਇਆ ਕਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ।
ਉਪਦੇਸ਼ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰਹ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਭਾਵਨੀ। ੧੪ ਨਿਰਾ ਨਹਿ ਸਰੋਤਿ ਸੁਵਣ ਅਪ ਧਿਆਨ
ਸਗਲ ਰੇਣਤਹ। ਖਟ ਨਖਣ ਪੂਰਨ ਪੂਰਖਹ ਨਾਲਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸਵਜਨਹ"। ਜੋ ਸਾਧ ਸੁਵਜਨ
ਐਸੇ ਨਖਣੇ ਸਹਤ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਸੀਤਲਾ ਤਾਂਈ ਐਸੇ ਸੁਭਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈ।
ਸਲੋਕ। "ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਚੰਦਰ ਦੇਵਾ ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਬਾਵਾ ਚੰਦਨਹ। ਨਹੀ ਸੀਤਲੰ ਸੀਤ ਰੁਣੇ।
ਨਾਲਕ ਸੀਤਲੰ ਸਾਧ ਸਵਜਨਹ"। ੨। ਪੁਰਾ ਸਲੋਕ। "ਜਿਨਾ ਸਾਧ ਗਿਰਾਸ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਮਨ ਮੰਤ੍ਰ। ਹੀਨ ਤੇ ਸੋਈ ਨਾਲਕਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੀਤ"। ੩। ਹਰਿ ਜੀ ਜੀ ਨਿਪਾਸਿਵਾਏ
ਨਾਮ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ। ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਨਾਮ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਉਪਾਇ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ
ਰੋਕਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇ ਰੁਚੀ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਉਹ ਉਪਾਇ ਹੋ। ਜੋ ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਅਥੇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ
ਅਵਦਾਸ ਕਰਨੀ, ਨਿਜਪਟ ਹੋ ਕਰ; ਅਜ ਤਨ ਮਨ ਆਏ ਸਾਕਨਾ। ਤੇ ਮੁਕ ਨਾਮ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਰ
ਕਰਨੇ। ਫੇਰ ਇਹ ਜੀਵ ਭਗਵਤ ਜੀ ਨਿਰਪਾ ਰਾ ਪਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਤ ਹੈ ਸੀਤ,
ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਰੂਪ ਪਾਰਸ ਆਏ ਕੋਰੇ ਰੂਪ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਣਿਆਸੂ। ਅਜ ਕੋਹਾ ਤੁ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਸੋਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੋ ਕਰ ਰੂਪਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਨਿਰਪਾ ਹੋਇ ਤਉ ਅਖਲ ਜੀਵ ਬਨ ਕੇ ਪਸ਼ੂ ਪੰਥੀ ਜੀ ਮੁਕਤ
ਕੇ ਨਿਧਿ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ। ਇਸੀ ਤੇ ਜੀ ਭਗਵਲ ਰੀਤਾ ਮੇ ਕਰਾ ਹੈ। ਸਰਾਸਵਾਨ ਕਰਤੇ
ਗਿਆਨੀ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਸਰਾਸ ਸੁਕਤ ਹੈ ਪੁਰਸ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸਰੂਪ ਜਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਕਥ ਇਹ ਪਾਤ੍ਰਕਿ
ਆਸਰਸਾ ਸੁਕਤ ਹੁਆ ਤਬ ਭਗਵਤ ਨਿਰਪਾ ਜੋ ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ।
ਤਿਨ ਪਰ ਜਣਿਆਸੂ ਜੀ ਸਰਾਸ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਨਿਜ ਪਤਿਮਲ ਹੋ ਕਰ, ਤਿਨ ਕੀ ਜੇਵਾ, ਜੇਵਕ ਹੋ ਕਰ,
ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਥ, ਤਬ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਇਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵਕ ਲੋਕ ਸਰਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਨਾਮ
ਕੇ ਅਹਿਯਾਸ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਇਸ ਕੀ ਵਿਸੇ ਵਾਨ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਦੋਰ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਵਕ ਹੀ ਨਿਰਕਤ
ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਮਾਲਸਰ ਕੇ ਗੀਵਤ। ਸਰਸਾਤਮ ਨਿਰਾਈ ਦੇਖ ਕਰ ਤੇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਰਸੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਉ
ਨਿਮਰ ਕਰ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਆਰਜ ਰਾਈ ਆਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਆ ਕਰਵਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ,
ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਆਲ ਵਾਸ, ਗੰਗੀਜ ਜੀਅ ਅੰਤ੍ਰੀਹ, ਦੈਵੀ ਕੋਰੇ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਜੋ ਸਿਨ ਕੇ ਨਖਣੇ ਕਾ ਸਬਦ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਵਰਨਣ ਕੀਆ ਹੈ। ਕਾਹ ਤੇ ਕਾਹਦ।
"ਆਸਾ ਮਹਨਾ ੫। ਆਨ ਪਹਿਰ ਨਿਰਟ ਕਰ ਜਾਨੈ। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਮਾਨੈ। ਏਕ
ਨਾਮ ਸੀਤਲ ਆਸਾ। ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਰ ਕੀ ਪਲਕਾਸ। ੬। ਸਤਿ ਕਰੰਤਾ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਕਾਸੀ।
ਉਆਂ ਕੀ ਮਹਮਾ ਆਨ ਨਾ ਜਾਈ। ੭। ਜਗਤਿ। ਵਰਤਨ ਜਾਕੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ। ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕੀਰਤਨ
ਵਿਸਰਾਮ। ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਜਾਕੇ ਏਕ ਸੁਆਨੈ। ਪ੍ਰਭ ਅਪਣੇ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨੈ। ੮। ਰੋਟ ਰੋਟ
ਅਪ ਕਾਟਨਹਾਰਾ। ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਰਾਹ। ਗੁਰ ਸੀਤ ਬਰਨ ਕੇ ਬਨੀ। ਕਵਲਾ
ਬਪੁਰੀ ਸੀਤੀ ਛਲੀ। ੯। ਤਾਂ ਸਾ ਗਿ ਬਾਂਡਰਿ ਸੁਜਦੇਵ। ਅਧੇ ਦਰਸਨ ਨਫਲ ਜਾਨੀ ਜੇਵ।

ਕਰ ਜੋੜ ਨਾਲ ਕਰੇ ਅਵਸਥਾ। ਮੇਰੇ ਜਿਹੇ ਟਹਨ ਹੀਰੋ ਹੁਣ ਰਾਜ। 8।" ਹੇ ਜੀ
 ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਇਹੁ ਲਛਨ ਜਿਹਾਂ ਕੇ ਗੁਣ ਪੂਰੇ ਨੇ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਸਾਥਨ
 ਵਸਤੇ ਕਠਿਆਨ ਨੀਏ। ਮੁਖ ਨਖੋਂ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀ ਹੋਸਿਦ ਆਰੇ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਮਾਂਗਣਾ ਦਾਨ। ਜੋ
 ਹੇ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੀ ਮੁਝੇ ਯਤਿ ਦੇਵਾ ਲਖਾਇਓ ਅਪਨੇ ਦਰਬਾਰੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਸੇ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ਕਰ
 ਯਤਿ ਨਖਨ ਬਿਚਖਨ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੇ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਪੁਰਾ ਕਰ ਕੇ ਭਾਗਾ ਜਤਾਂ ਆਏ। ਹੇ ਕਰਕਣ, ਜਿਹੇ ਚਿਹਨ
 ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭਲੀ ਕੀਰ ਪਛਾਨੇ ਹੈ ਜੁਗੀ ਪਿਦਾ ਕਾਸੀ ਮੂਹ ਹੈ ਮਾਏ। ਅਸੀਤਾਂ ਕੇ
 ਜੋ ਨਭਨ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਨਾਵੇ ਤਾਹ ਹੀ ਤਿਆਗ ਨੀਏ ਜੋ ਜਗਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕਰ ਕਿਆਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਹ
 ਪ੍ਰਮ ਕਠਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਰਜਿਸਨ ਵਾਚ। ਹੇ ਸਾਧ, ਤਿਆਗ ਆਤਿ ਕਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਆਤਿ ਕੇ ਤਿਆਗ
 ਦਿਵਾ ਜਾਂਤ ਰੂਪ ਕਦਾ ਹਿਤ ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਰੇ। ਆਤਿ ਖਲਾਂ ਕਹੀ ਮੈ ਸਮਝਾਇ
 ਲੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਧਤਾ ਕਦਾ ਹਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੁਨਾ ਤਿਹ ਪਰ ਦਿਕਸ਼ਣਾਂਤ ਕੈ ਦੁਰਜੋਗ
 ਤੇ ਕਰਨ ਜਗਨੀ ਦੇਹੁ ਜਾਨਣ ਟਿਤ ਆਦਨ ਜੋ ਹੈ ਸਾਕਾ। ਜੋ ਰਾਜਾ ਅਜਾਤ ਸਤੁ ਸਰਮ ਪੁਰੁ ਕੀ
 ਸਦਪ ਸੰਗਤ ਭੀ ਜੀ ਤਉ ਭੀ ਉਨ ਨਾ ਜੁਭਾਇ ਓਹੀ ਰਹਤਾ ਭਯਾ ਪੁਰਾ ਪ੍ਰਿਥਰਤੀ ਇਨਾਸਰ, ਜਨ
 ਪਖਾਨਵਤ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਕਿਰਪਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਭਲੀ ਸਾਧਤਾ ਦੇਨੇ ਤੁਫੇ ਕੀ ਕਰ
 ਰਹੇ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਜੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਪਾਂਡਵ ਭੀ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਹੈ ਇਨ ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਹ ਨੀਏ ਕੀ ਕਿਛ
 ਗਵ ਜਮੀਨ ਤੁਸੀ ਦੇਹੇ ਜਾਂ ਤੇਰੇ ਜਗਾਇਆ ਭੀ ਹੈ। ਜੋ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਕਾ ਭਯਾ ਇਹ ਸਾਧਤਾ ਜਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਜੋ ਭੁਲਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਯਾ ਦੁਰਜੋਗ। ਹੇਕਿਸਨ ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੇ ਪੰਚ ਪਿੰਡ ਕਿਆ ਏਕ
 ਰੂਪ ਮਾਰੁ ਭੀ ਨ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਭਾਵੇ ਜਗੀ ਰਾਜ ਪਾਂਡਵ ਕਾ ਹੀ ਹੂਆ। ਜੀ ਕਿਰਪਾਨ ਜਗਾਇਤਾ
 ਤੇ। ਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਕੇ ਝੂਠਾ ਕਹਿ ਮਾਰਿਆ। ਪਰ ਏਹੀਆਂ ਤਾਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਤਾਤ ਪ੍ਰਸ ਹੈ ਜੋ
 ਕਿਰਪਾਨ ਕਰਨ ਭੀ ਨ ਮਾਰਿਆ ਦੁਰਜੋਗ ਨੇ। ਤੇ ਰਾਜਾ ਸੁਧਿਸਟਰ ਕੀ ਜਲਾਲੀ ਤੁਫੇ ਸਮਝ ਕਰ ਭੀ
 ਕਰਨਾ ਨਾ ਕੀਆ ਤਿਹ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਊ ਸੁਖਿਆਨ ਕੀ ਜੀ ਮੈ ਉਨ ਕਹੀ ਸੁਮਾਰਗ ਪਾਵੇਗਾ ਸਮਝਾਇ
 ਜੋ ਕੋਊ ਸਮਝੇ ਹੈ ਕਿਆ ਨਹੀ ਸਮਝੇ, ਆਤਿ, ੨੩, ਸਾਰਤ, ਅਣਾਈ। ਪਾਂਡਵ ਜਤ, ਅਹੀ ਬੁਧੀ, ਪ੍ਰ
 ਆਯੋਰ। ਇਹੁ ਸਤ ਉਤਰੀ ਕੇ ਨਾਮੋ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ ਇਹੀ ਜੋ ਸੂਰਦਾਸ ਕੀ ਸਾ ਖਰਨ ਹੈ। ਤਾਹ
 ਸਾਰੰਗ। "ਛਾਡ ਮਨ ਹਰ ਸਿਮੁਖਸ ਕੇ ਯੋਗ। ਜਾ ਕੇ ਖਿਲੇ ਕਾਲ ਹੈ ਸਿਆਏ ਪਤਰ ਕਦਨ ਮੈ
 ਭੰਗ। ਕਰਾਂ ਭਯੋ ਪੈ ਪਾਇ ਪੀਆਇ ਲਿਖਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣ। ਖਰ ਕੇ ਕਰਾਂ ਅਗਰ ਜੋ ਲੇਪਨ ਮਰਗ
 ਅੰਗ। ਗਜ ਕੇ ਕਰਾਂ ਨਵਾਏ ਸਤਤਾ ਬਹੁਲ ਕਰੇ ਵਹੁ ਯੋਗ। ਕਹਿਆ ਕਰਾਂ ਕਪੂਰ ਚੁਕਾਏ ਸੁਆਨ
 ਨਵਾਏ ਰੰਗ। ਪਾਇਨ ਪਤਰ ਨ ਭਾਲਨ ਬੀਰੀ ਰੀਏ ਰੀਏ ਲਿਖੰਗ। ਸੂਰਦਾਸ ਕਹੁਕਾਸੀ ਕਮਰੀਆ
 ਚਢਤ ਨ ਦੂਜੇ ਰੰਗ।" ਇਹੀ ਤੇ ਬਚਨ ਹੈ, ਕਰਾਂ ਹੈ ਗੁਨੀਜਨੇ ਹੈ। ਕਵੇਰ। "ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਪਰ
 ਹੀਲਾ ਜੋ ਮੋਤੀ ਚੁਨੇ, ਬਗੁਨਾ ਨਾ ਹੋਇ ਜੀਹੀ ਮੋਤੀ ਜੋ ਚੁਗਾਇ ਤੇ। ਸਾਧਨ ਕੇ ਸਰਾ ਕਦਾ ਮਾਧ ਹੀ
 ਅਹਾਰ ਕਰੇ ਮੁਰਗੀ ਕੇ ਸਰਾ ਮਾਧ ਖਾਇ ਨ ਖਿਧਾਇ ਤੇ। ਗੁਨੀਅਨ ਕੇ ਸਰਾ ਕਦਾ ਸੂਰ ਹੀ ਲਪੇਟੇ
 ਗਦਾ ਨਾ ਹੋਇ ਬੈਲ ਵੰਗ ਕੇ ਨਵਾਏ ਤੇ। ਤੇਰੇ ਹੀ ਮੁਖ ਕੇ ਕੇਰਾ ਸਮਝਾਇ ਕਹੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਹੋਇ

ਇਜਰੇ ਪੜਾਇ ਤੇ"। ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ। ਰਾਗ ਰਊੜੀ। "ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕੋ
 ਸਿਮ੍ਰਤ ਸੁਨਾਏ। ਕਹਾ ਸਕੀਤ ਪਹਿ ਹਰਿ ਕੁਨ ਗਾਏ। ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ
 ਰਾਮ ਰਹੀਏ। ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਕੁਨ ਨ ਕਹੀਏ। ੧। ਰਹਾਉ। ਕਉਆ ਕਹਾ ਕਪੂਰ ਚਰਾਏ।
 ਕਹਾ ਸਿਸੀਅਰ ਕੋ ਦੂਹ ਪਿਆਏ। ੨। ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਬੁਧ ਬਿਘੋਕ ਰੋਈ। ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਲੋਹਾ
 ਕੀਚਨ ਰੋਈ। ੩। ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਸਾਹ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ। ਜੋ ਧੁਹ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ। ੪।
 ਸਿਮ੍ਰਤ ਨੈ ਨੈ ਨੀਮ ਸਿਰਾਈ। ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤਿਆ ਠੇ ਸਹਜ ਨਾ ਜਾਈ। ੫।"
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੀ ਨੋਹਾ ਕੀਚਨ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਰੋਤਾ ਹੈ। ਨੋਹਾ ਕੀਚਨ ਨਹੀਂ ਰੋਤਾ।
 ਸਬਦ ਕੋ ਖੁਕਟ ਮਈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੀ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਤਾਰਿਆ ਹੈ। ਰਾਗ ਭੈਰਉ
 ਮਹਲਾ ੫। "ਜੇ ਸਉ ਲੋਕ ਲੋਕ ਖਵਾਇਆ। ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤ ਨਾ
 ਆਇਆ। ੧। ਸਤਿ ਜਨੇ ਕੀ ਲੋਹ ਮਤੇ। ਸਾਹ ਸੰਗ ਪਾਵਹੁ ਪਰਮ ਗਤੇ। ੨। ਰਹਾਉ।
 ਪਾਬਰ ਕੋ ਮਾਹੁ ਠੀਰ ਪਵਾਇਆ। ਠਹਿ ਭੀਏ ਅਧਨ ਸੁਕਾਇਆ। ੩। ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਮੂਰਖੇ ਸੁਨਾਇਆ। ਜੇਹੇ ਚਿਹ ਦਿਸ ਪਰਮ ਭੁਨਾਇਆ। ੪। ਬਿਨ ਕਣ ਖੋਲਹਾ ਨ ਜੇਸੇ
 ਪਾਰਨ ਪਾਇਆ। ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ ਕੋ ਨ ਵਰ ਵਗਾਇਆ। ੫। ਤਿਤ ਹੀ ਨਾਗਾ ਜਿਤ ਕੋ
 ਨਾਇਆ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰ ਬਲਤ ਬਣਾਇਆ।" ੬। ਪੂਰ ਨੈ ਬਲਤ ਬਣਾਈ ਕੋ ਕਰਣੇ ਕਾ
 ਭਾਵ ਸਿਧਾ ਇਹਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਦਤੀ ਰਚਨਾ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪਰ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ
 ਬਣਾਵਣੇ ਕੀ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਖੀ। ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਆਦਿ ਤੇ ਉਸ ਤੇ ਵੱਧੇ ਹੈ, ਕਰਤਾਰ ਨੇ, ਆਦਿਤ
 ਅਜਨੀ ਆਦੀ ਸੋ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੀਤ ਨਹੀਂ ਰੋਤੀ। ਜੋ ਵੀਏ ਕਹਿਆ ਚਾਹੇ। ਜੋ ਕਦ ਸਜੀ ਦੁਖਾਰ
 ਆਦੀ ਜੋ ਸੀਤ ਬਣਾਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਅਬ ਕੋਊ ਉਸਨ ਕੀਤਾ ਚਾਹੇ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ।
 ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋ ਅਜ ਅਸੰਤੋ ਕੀ ਹੀ ਆਦ ਹੀ ਤੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਲਤ ਬਣਾਈ ਹੈ।
 ਜੋ ਕਦ ਕੋਊ ਕਹੇ ਕਿ ਮੇ ਅਸੰਤ ਕੋ ਸੰਤ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਹਾਂ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕਾ ਕਥਨ ਕੋਸੀ ਹੈ ਜੇਸੇ ਕੋਊ
 ਪੁਰਸ਼ ਕੋਲੂ ਮੈ ਸਿਕਾ ਰੇਤ ਤਾਂ ਪਾਇ ਕਦ ਤੇਲ ਨਿਯਾਇਆ ਚਾਹੇ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਤਨ ਹੀ
 ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਕੋਊ ਕਹੇ ਪਾਪਾਨ ਕੀ ਮਿਲਾ ਪਾ ਕੁਨਕ ਕੀ ਵਲਵਾੜੀ ਮੈ ਨੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਤੇ
 ਉਪਰ ਜਿਸ ਕੋ ਭਵੀਰਾ ਗੁਜਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਜੋ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਭੂਨਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਤੇ
 ਮੁਖਵਾਕ ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਹ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। "ਮ: ੧। ਰਾਤੀ ਹੋਵਣ ਕਾਲੀਆਂ ਸੁਖੇਦਾ ਸੇਵਨ।
 ਦੇਹ ਕਰਾ ਤਪੇ ਘਣਾ ਕਾਲੀਆਂ ਕਾਲੇ ਵੰਨ"। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕੀ ਖਲੋ ਪਰ ਕਥਨ ਕਰਿਆ ਹੈ
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਮੁਰਖ ਮੁਝਏ ਮੇ ਤਿਨਕ ਦੂਹ ਸਿਧਾ ਕਾਰ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਹੋਰੇ
 ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਰੇ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਮਲਣਾ ਜਿਸ ਤੇ ਇਹ ਤਿਨੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਪੇਰੇ ਤੇ ਘਟਦੇ ਹਨ। ਇਹ
 ਬਾਰਤਾ ਰਿਤ ਚੇਤੇ ਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਪਰ ਕਥਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਅਬ ਮੈ ਆਪਣੇ
 ਗੁਣੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਨ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਪੜਾਉਂਦਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਈਰ ਹੀ ਬੋਲ ਕਰ ਦਿਆ

ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਤੀਕ ਕਥਨ ਕਰੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਤੇ ਭੀ ਵਿਖੰਤ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਵਰਨਨ ਤੇ ਸੰਤ ਹੁਨ ਗਾਧਾ ਗੁਬਨ ਕਰੇ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮੇਂ ਪਰਮ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋ ਆਤਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਰ ਐਕਣ ਸੁਨ ਕਰ ਤਾਨੀ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬੰਦ ਜੋ ਸੰਤ ਸਜਨ ਮੇਂਦ
 ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਯੋਮ ਗੁਮਾ ਸਿਧੂ ਸ੍ਰੀ ਉਸ੍ਰਾਧੇ ਸੰਤ ਚਿਹਨ ਵਰਨਨੀ ਕੈਤਾਲੀਸਮੇਂ।
 ਗੁਲਾਸਾ। ੪੨। ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕ। ਨਦੀ ਪਰ ਦੇਪਹਿਰ ਏਕ ਸਾਹ
 ਸਠਾਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਪਰ ਨੇਕਾਂ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਸੀ, ਸਠਾਨ
 ਕਰਤੇ ਵਕਤ ਭੀ। ਕਿਸੀ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਸੰਸਵਰ ਜੀ ਕਾ
 ਨਾਮ ਨ ਸੁਣਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬੁਝ ਗਏ। ਜੋ ਹੇ ਸਾਹ ਜੀ, ਜੋ
 ਸਠਾਨ ਕਾ ਕੋਈ ਸੀਤਾ ਪਾਠ, ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਨਾਮ, ਕਿ ਰਾਜੀਦਰ ਮੋਖ ਕੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਜਰ
 ਆਵੇਦੀ ਪਾਠ ਵਸਤੇ। ਜੋ ਦੇ ਸਾਹ ਘਟ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਸਵਰ ਪਾਠੀ ਲਗ ਜਾਣ, ਅੰਤ ਦੇ ਭਲੇ ਵਸਤੇ।
 ਜੋ ਸਾਹ ਕਰਤ ਤਿਆਰ ਹੈ ਸੰਤ ਜੀ, ਸਾਨੂੰ ਮਨਨ ਤੇ ਵਿਹਨ ਤੇ ਹੋਖ ਨਹੀਂ ਨਾਦਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਸਾਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਚ ਪੜਨ, ਸੰਤ ਜੀ, ਜੇਹੜੇ ਤੁਸੀਂ ਜੇਹੇ ਨਿਕਮੇ ਹੋਵਣ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਜੋ ਹੇ ਸਾਹ ਤੈਨੂੰ ਨਿਕੀਆਂ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਥੇ
 ਜਾਇ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਕੇ ਫੇਰ ਰਹੀ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾਂਗਾ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕੀਆਂ ਕਰੋਗੇ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸੇ ਸਾਹ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। ਤਾਂ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪੁਤਰ ਕਰਤ ਭਏ ਸਠਾਨ ਕਰ ਆਏ ਹੋ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਕਰ ਜਿਤਾਬੀ ਰਹੀ ਪਰ ਬਲੇ
 ਜੋ ਹੁੰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਉਡੀਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਰੂਪ ਬੋਲੇ: ਹੇ ਗਾਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ
 ਹੋਰ ਕੋਈ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਡਿਗਤਾ ਹੈ ਸਭ ਉਹ ਆਇ ਕੇ ਘਰ ਮਲ ਬੈਠੇ ਜੋ ਘਰ ਵਾਲਾ ਹਾਂ।
 ਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਤ ਭਏ ਉਹ ਕੋਲ ਨੀਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਤਰ ਅਜੀ
 ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਟਿਆਂ ਨਾਲ ਪਾਰਾਜੀ, ਹੇ ਚਿਤਾ ਜੀ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਐਸੀ ਹੀ ਕਰਾ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਕੇ ਮਾਲਕ ਹੋ
 ਹੋਰ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਸਾਹ ਜੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਤੋਂ ਘਰ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਡਲੀਆ ਜਾਣ ਕਰ ਸੋਟਿਆਂ ਨਾਲ ਢਘਾ ਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਚਰਜ
 ਹੋ ਕਰ ਰੋਟੀ ਕੇ ਜਾਵਤ ਭਯਾ ਉਥੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਹ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ
 ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜੋ ਘਰ ਮੁਨੀਮ ਆਦਿਕ ਜੋ ਰੋਟੀ ਮੇਂ ਹੈ। ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਕਰਤ ਭਏ ਉਹੀ ਹਾਰਤਾ
 ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਡਿਗਦਾ ਹੈ, ਮਤੇ ਉਹ ਆ ਕੇ ਕਰੇ ਜੋ
 ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਸਾਹ ਜੀ ਜੋ ਆਪ ਦੇ ਹੁੰਦੇਆਂ
 ਹੋਰ ਹਨਾ ਕਿਸ ਦਾ ਕਦਰ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਦਾ। ਐਸੇ ਠੀਕ ਨੂੰ ਅਜੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂ
 ਦਿਖਾਈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਹ, ਘਰੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਰਹੀ ਆਵਤ ਭਯਾ ਜਸ ਤਾਂ ਰੋਟੀਓਂ ਭੀ ਸੋਟੇ
 ਨਾਲ ਢਘਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਤਦ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕਾ ਤਦੀ ਕਿਠਾਏ ਹੀ ਜਾ ਬੈਠਾ। ਤਾਂ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਭੂਤ ਭਏ: ਕਿਉਂ ਸਾਹ ਜੀ, ਪਾਠ ਤਜਨ ਵਸਤੇ ਕੁਝ ਵੇਹਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਰ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਸਤਿਕ ਟੋਕਤ ਭਯਾ, ਅਰ ਵਰ ਜੋੜ ਕਰ
 ਕੁਲ ਬਖਸ਼ਾਵਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਕਰਤ ਹਏ: ਹੇ ਗੁਰ ਜੀ, ਅਬ ਜੋਸੀ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਤੋਸੇ: ਹੀ ਵਰਤੇਗਾ।
 ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹੁਣਿਆ ਸੀ ਜੋ ਨਾਹਾਇਤ ਜੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੋਰ
 ਪ੍ਰਕਟ ਭਯਾ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਆਪ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰ ਜੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਹਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਝੂਠੇ ਧੰਧਿਆਂ
 ਵੇਰਨ ਪਾਇ ਕੇ ਸਜਾ ਕੰਮ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਰਨ ਹੈ ਜੋ ਕੀਤਾ ਕਰ ਅਤਿਥੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ
 ਕਰਿ। ਜਪੁਜੀ, ਜੀਤਾ, ਸਹੀਸੁਰ ਨਾਮ ਆਦਿਕੋ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਕਰ। ਤੇਰਾ ਭਨਾ ਹੋਏਗਾ। ਹੁਣ
 ਤੂੰ ਨਿਸੰਕ ਹੋਟੀ ਘਰ ਜਾਇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਟਾਵੇਂ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
 ਉਦੇਸ਼ ਫਾਰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਸਠਮ ਸੁਫਲ ਹੋਤ ਭਯਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਸਾਖੀ
 ਕੀਤ ਜਿਹਦਾ ਮੁਨੀਸਵਰ ਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜੀਤਾ ਦੇ ਸਲੋਕ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ
 ਸੁਣਾਇਆ ਪਹਿਲੇ। ਫੇਰ ਇਹਨਾਂ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਦੂਜਾ। ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਪਵੰਤ
 ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਅਸਾਢੇ ਮੁਖ ਜਿਤਗਾਈ ਜਣਾਵਣ ਲਗਾ ਹੈ, ਹੇ ਸਿਖ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾ ਸਾਡੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਨਗ।
 ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਸਟ ਕਾ ਥੋਕਾ ਲਠਵਾਇ ਤਰ ਜਿਹਦਾ ਪਰ ਚੜਾ ਰਖਿਆ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ
 ਜਰੂਰੀ ਜਲ ਕਰਨੀ ਬਨੇ ਤਾਂ ਕਾਸਟ ਕਾ ਥੋਕੇ ਉਤਾਰ ਕਰ ਗਨ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਹਦਾ
 ਸਦਾ ਕਾਸਟ ਕੇ ਥੋਕ ਪੇ ਹੀ ਰਖਦੇ ਅਰ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਲਤੇ। ਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਲਿਖਵਾਇ
 ਕੇ ਲਗਵਾ ਦਿਤੇ, ਇਸਤਹਾਰ ਨਾਵਾ ਦਿਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਹਾਂ ਗੁਰਾਂ ਸਾਮਣੇ। ਆਪਨੀ
 ਵਿਦਿਆ ਰੁਤਗਾਈ ਜਣਾਵਣ ਵਾਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਭਾਗ ਕਰੁਣਵਾਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮੱਥੇ ਠਾਣੇ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਦਾ ਖਿਆਰਾ
 ਪਰਮੇਸਵਰ ਅਰਥ ਮੇਰੇ ਕੁਛਾਏ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਰਾਖਾਵਾਇ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ ਇਸਤਿਹਾਰ
 ਲਗਵਾ ਦਿਤੇ ਅਰ ਸਿੱਖ ਸਾਮਣਰ ਪੋਥੀਆਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਜੋ ਸਾ ਮੇਰੇ ਸਰ ਲੁਟਾਇ ਦੀਆ। ਜਿਸ
 ਸਿੱਖ ਕੀ ਜਿਸ ਕੇ ਲੋਕ ਸੀ ਮੇਰੇ ਲੇ ਗਿਆ ਗਲੀ ਜਲ ਮੇ ਪ੍ਰਵਾਰਿ ਦੀਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਾਮਣੇ ਰੁਤਗਾਈ ਜਣਾਈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਬਹੁਤ ਪਸਾਰਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਭਾਈ ਪਰਦੁਮਨ
 ਜਿਸ ਜਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਮਾਰ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਥਾਉਂ ਰਖ ਜਾਤੇ ਹਏ ਜਾ, ਤੇ ਕਾਸਟ ਜਿਹਵਾ
 ਮੁਨੀਸਵਰ ਜੀ ਮਿਲਤੇ ਹਏ। ਮੁਨੀ ਜੀ ਮੇਨ ਹੀ ਧਰੀ ਰਹੇ। ਤਰ ਭਾਈ ਪ੍ਰਦੁਮਨ ਸਿੱਖ ਜਿਆਨੀ
 ਕਰਾ: ਹੇ ਮੁਨੀ ਜੀ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਆਪ ਗਾਠਾ ਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰ ਕੇ ਆਏ
 ਤਰ ਮੁਨੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਦੋਰਥ ਸਕਲਥ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੀ ਜੀ ਕੇ ਕਾਸਟ ਕੀ ਜਿਹਦਾ ਉਤਾਰ ਕਰ,
 ਅਪਨੀ ਕੁਲ ਕਾ ਸਾਰ ਦਿਤਾਤ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹਏ ਜੋ ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਿਹਦਾ ਹੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਨਾਹਾਇਤੀ ਦਾ
 ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਆਨੀ ਜੀ ਅਬ ਕਾਸਟ ਕੇ ਥੋਕ ਮੇਰੇ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੱਖੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਾ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰੋਹਗੁ ਰੁਤਗਾਈ ਨ ਜਣਾ ਸਕੇ। ਐਸਾ ਪਸਾਰਤਾਪ ਦੇਖ ਕਰ ਕਾਸਟ ਜਿਹਵਾ
 ਮੁਨੀਸਵਰ ਕਾ ਉਨ ਕੇ ਖਿਆ ਮੁਰਤੀ ਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ ਰੇ ਮੇਲ ਲੇਤ ਹਏ ਸਿਖ ਕੇ ਸਮਾਂ ਪਾਇਕਰਾ।
 ਸਾਖੀ ਅੰਕਰੀਕ ਰਾਜਾ ਕੀ। ਏਕ ਅੰਕਰ ਰਾਜਾ ਦਾ ਬਰਮਾਤਮਾ ਈਸਵਰ ਭਰਤ ਸੀਤ

ਸੇਵੀ ਐਂਡ ਨਿਰਾ ਹਾਰ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬੁਤ ਨਿਯਮ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਸਾ। ਏਕ ਦਿਨ ਦੁਰਬਾਸਾ
 ਰਿਖੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸੂਰ ਮੇ ਆਏ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕੀਆ। ਬਹੁਤੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਰਾਜਾ
 ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਜੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਜ ਦੁਆਦੀ ਦੇ ਘੜੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਤਿਉਦਸੀ ਠਾਯ ਪੜਨੀ
 ਹੈ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਾਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਬੁਤ ਕਾ ਫਲ ਬਨਾ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਐਸੇ ਹੁਣ
 ਕਰ ਦੁਰਬਾਸਾ ਜੀ ਕਹਤ ਕਏ ਜੇ ਮੈ ਆਖੀਓਂ ਇਸਠਾਨ ਕਰ ਕੇ ਆਵਤਾ ਹੂੰ। ਐਸੇ ਇਸਠਾਨ ਕਾ
 ਬਰਨਾ ਬਨਾ ਕਰ ਦੁਰਬਾਸਾ ਜੀ ਨਦੀ ਤੀਰ ਪਰ ਚਾ ਬੈਠ ਗਏ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਪੀੜੇ ਰਾਜਾ ਜੀ
 ਚਿੰਤਾ ਕਰਤ ਕਏ ਕਿ ਜਬ ਮੈ ਰਿਖੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਤੇ ਰਿਖੀ ਸੁਰਾਪ ਦੇਵੇਗਾ ਤੈਨੇ
 ਅਤਿਥੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਜੇ ਤਿਉਦਸੀ ਮੈ ਬੁਤ ਉਪਾਰਨ ਕੀਆ ਤਬ ਇਕਾਦਸੀ
 ਕਾ ਫਲ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ। ਐਸੇ ਚਿੰਤਾਕਰ ਕੁਏ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਤਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ
 ਜੇ ਬੁਤ ਉਪਾਰਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਜੇ ਨ ਠਾ ਕੀਆ ਜੇ ਬੁਤ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਬਨਾ ਰਹੇ ਅਰ
 ਰਿਖੀ ਪਸੰਨ ਰਹੇਗਾ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੁਤ ਉਪਾਰਨ ਕੀਆ ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤਬ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ
 ਹੋ ਕੇ ਦੁਰਬਾਸਾ ਨੇ ਲਖ ਲੀਆ ਕਿ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਮੂਰ ਜੁਠਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ। ਤਬ
 ਕਰੋਂ ਕਰ ਬੁਰਤਿ ਹੁਆ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਰਾਜਾ ਕੋ ਤਾੜਨ ਕਰਤ ਭਯਾ, ਵਰਨੇ ਕਰ, ਕਿ ਹੇ
 ਆਰਥੀਕ ਤੂੰ ਬਡਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈ ਬੁਤੀ ਹਾਂ ਅਰ ਤੂੰ ਅਤਿਥੀਓਂ ਕਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨੇ ਵਾਨਾ ਹੈ।
 ਅਤਿਥੀਓਂ ਰਿਖਿਓਂ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਖਾਣੇ ਵਾਨਾ ਹੈ। ਅਸ ਮ ਤੇਰੇ ਵੇਸ ਕੋ ਤਬਾ ਬੁਤੋਂ ਕੇ ਰੁਮੁਦਾਸ
 ਕੇ ਸੁਰਾਪ ਦੇ ਕਰ ਭਾਖ ਕਾਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਅਰ
 ਮੁਖ ਸੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪਾਹੀਐ, ਐਸੇ ਸਬਦ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਤਉ ਭੀ ਦੁਰਬਾਸਾ
 ਜੀ ਆਪਨੇ ਸੁਦਰਸ ਕੇ ਵੇਸ ਹੁਏ ਰਾਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਆਪਨਾ ਹਾਥ ਜੀ ਮਹਾਂ ਸੁਰਾਪ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾ ਨਾਮਾ
 ਅਗਨੀ, ਮਾਨੋ ਸਭ ਸੁਰਾਪ ਕੋ ਤਸਮ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀ ਕੁਲੇ ਅਗਨਿ ਹੈ, ਤਬ ਰਾਜਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਭ
 ਨੇ ਕਪਿਲੇ ਲਗੇ। ਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੇ ਸਹੀ ਲੋਕ ਚਾਓਂ ਦਿਸ ਮੇ ਭਾਯ ਜਾਤੇ ਕਏ। ਏਕ
 ਸ੍ਰੀ ਆਰਥੀਕ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਮੇ ਅਸਚਿਤ ਰਹੇ। ਆਪੇ
 ਭਾਵਨ ਆਪੇ ਪਵਨਾ ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਜਪਤ ਤਨ ਜਨ ਕੀ ਨ ਜਾਇ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਅਡੋਲ ਰਹੇ।
 ਤਬ ਅੰਤਰ ਸਾਮੀ ਸਰੋਦਾਯ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪ ਕੋ ਨਿਰਾਪ੍ਰਾਪ ਜਾਣ ਕਰਿ ਅਰ ਦੁਰਬਾਸਾ ਕੋ
 ਅਕੁਲਤ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਲੱਖ ਕੇ ਸੁਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਕੋ ਆਗਿਾ ਕਰਤ ਕਏ ਕਿ ਹੇ ਸੁਦਰਸਨ ਅਥੀ
 ਦੁਰਬਾਸਾ ਕੋ ਤੈ ਭੀਤ ਕਰ ਜਾਹੁ ਪਰ ਪ੍ਰਾਣੇ ਤੇ ਚਰਿਤ ਨ ਕਰੀ। ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਵਰਨ ਸੁਰਾ
 ਕਰ ਸੁਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਮਹਾਨ ਕਰਾਨ ਕਾਲ ਕਾ ਭੀ ਕਲ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਲੋਭੀ ਤਰਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੇ
 ਦੁਰਬਾਸਾ ਕੀ ਨਿਕਾਸੀ ਹੋਈ ਅਗਨੀ ਕੋ ਲੀਨ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਫੇਰ ਦੁਰਬਾਸਾ ਕੋ ਭਸਮ ਕਰਨੇ
 ਤੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੇ ਆਯੋ ਆਯੋ ਹਰਾਹਮਨ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਸਾਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੀੜੇ ਪੀੜੇ
 ਭਾਵਨ ਕਾ ਚੱਕਰ। ਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੇ ਕੋਈ ਭੀ ਮੈ ਦੇਹੀ ਕੀ ਰਖਆ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮੁਖ ਨਾ
 ਭਯਾ। ਇਦਰ, ਸਿਵ, ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਕ ਸਭ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਅਤ ਨੂੰ ਸੈਠੀਠ ਨੇਕ ਵਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ

ਪਹੁੰਚਦਾ ਜਾਇਆ ਪਰ ਸੰਤ ਕੇ ਹੱਥ ਕਉ ਪ੍ਰਯੋਗਵਰ ਸ੍ਰੀ ਚਿਨ ਜੀ ਤੀ ਰਾਖਣੀ
 ਕਉ ਸੁਖ ਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਜੀ ਸਰਬ ਦੁਰਯਾਸਾ
 ਤੇ ਸਿਖਿਆ ਦਈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅੰਗੀਕਰ ਜੀ ਕੀ ਸਰਣ ਜਹਰੁ ਸੋਈ ਜੋਗੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨਗੇ।
 ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਦੁਰਯਾਸਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਸਰਣ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ। ਅਰ ਰਾਜਾ ਜੀ
 ਕੇ ਬਜਨ ਸੇ ਦੁਰਯਾਸਾ ਕੇ ਫੇਰ ਕਰ ਤਿਸੁ ਕੇ ਗਰਬ । ਦੂਰ ਕਰ ਚਕ੍ਰ ਜੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਪਾਸ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤ ਭਏ, ਕਿ ਹੇ ਤਿਖੀਏ, ਆਪ ਭੋਜਨ
 ਕਰੀਏ ਤੇ ਪਾਛੇ ਆਪ ਕਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵੇਕੋਗਾ। ਐਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦੁਰਯਾਸਾ
 ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਯੋਗਵਰ ਜੀ ਕੀ ਸਪਥ ਦੇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਅਰ ਆਪ
 ਪੀਛੇ ਭੋਜਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਹੁਣ ਬਖਸਾਈ, ਦੁਰਯਾਸਾ ਜੀ ਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਕਹੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਜਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਏਕ ਸਿਧੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੁਹਾਰੀ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਬਣਾਓਣ ਦਾ ਬਰਨ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਹੀਆਂ ਬਨ ਕੇ ਆ
 ਗਏ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕਹੀਆਂ ਨੇ ਕੇ ਪਕੀ ਸਫ਼ੀਲ ਜੇ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ਚਾਹ ਦੇਵੇ। ਸਿਖਾਂ ਬਜਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਕਰਤ ਭਏ ਵੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਸਫ਼ੀਲ ਤਾਂ ਬਣੇ
 ਸਤਨਾ ਨਾਲ ਬਣੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਾਈਏ। ਐਸੇ ਉਤਰ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਖੇ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਅਵਾ ਭਈ, ਜੇ ਰੁਸੀ ਨਹੀਂ ਵਾਹੀਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਆ ਕਰ ਢਾਹੁਨਗੇ
 ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਉਨੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਅੰਗੇਜਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਜਿਆ,
 ਰਾਬਾ ਬਿਕ੍ਰਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਅਰ ਸਫ਼ੀਲ ਢਾਹੁ ਦਿਤੀ ਅੰਗੇਜਾਂ ਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਕਾ ਬਰਨ ਪੂਰਾ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਸਾਖੀ ਗੁਰਦੁਵਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਰਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਇਹੁ ਭਾਗੀ
 ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਜਦਰ ਕਾ ਤੇ ਤਿਨ ਮੀਨ ਕੀ ਵਿੱਥ ੨੨ ਸਿਆਲਕੋਟ ਤਰਫ ਹੈ। ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ
 ਹਜਿ ਮੋਹਿਦ ਸਾਹਿਬ, ਬੀਹ ਬਰਾਦਰ, ਅਰਧ ਰਾਤ ਸੇ ਪਹੁੰਚਤੇ ਭਏ, ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ। ਅਰ
 ਸੇਵਕ ਕੇ ਜਨ ਲਿਆਵਨ ਨਈ ਆਇਆ, ਚਾਤਨ ਕਰਤ ਵਾਗਤੇ। ਇਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਇਕ ਹਨ
 ਵਾਹੁਣ ਵਾਤੇ ਨੇ ਆਖਿਆ। ਹੇ ਘੋੜ ਸਵਾਰ ਏਥੇ ਭਲਾ ਜਨ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ। ਜਨ ਰੁਪਾਂ ਨੂੰ
 ਕੰਦੁ ਭਾਗ ਤੇ ਪਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਐਸੇ ਤਿਨ ਮੀਨ ਤੇ ਹੈ। ਜੀਗੀ ਮੀਗੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤ
 ਭਏ। ਨਹੀਂ ਭਾਈ, ਜਨ ਏਥੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਘਰਛੇ ਕੀ ਅਣੀ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਮਾਰੀ।
 ਤਤਕਾਲ ਜਨ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵੱਧ ਰੁਹਿਆ। ਹਨ ਵਾਹੁਣ ਵਾਤੇ ਨੇ ਇਹ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਕਰ
 ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਇਹ ਤਾਂ ਆਪ ਸਾਖਿਯਾਤ ਪ੍ਰਯੋਗਵਰ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਾ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ
 ਭਇਆ। ਜਿਨੇ ਬਰਛਾ ਮਾਨਿਆ ਸੀ ਉਥੇ ਸਦਾ ਜਨ ਤਰਤਾ ਹੈ। ਹੁਸਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ । ਅਰ
 ਕਣਾ ਸੇਵਰ ਤੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਰਾ। ਇਸ ਸੇਵਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਰਬ ਸਾਹਿਬ ਹੈ।
 ਅਨੇਕ ਬੀਮਾਰ ਸਾਨ ਕਰਨ ਤੇ ਸਰਬਾ ਸਹਿਤ ਰਾਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ
 ਗੁਰਿਓ ਕੇ ਗੁਰੁ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਅਨੇਕ ਰੂਪਾਂ ਜਨ ਫੜਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਨ ਜਗ੍ਹਾ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਟਹਲੀ ਕੀ ਦਾਤਨ ਕਰ ਕੇ ਗੜੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਨਕਟ ਉਹ ਟਾਲੀ ਸਾਹਿਬ ਨਾਮ
 ਤੇ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁਣ ਕੇ ਇਕ ਕੰਠਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਵਤ ਭਇਆ। ਹਾਥ
 ਜੋੜ ਕਰ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਮੇਰੀ ਗਾਥੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੈ ਤੇ ਮੈ ਭਾਵਾ
 ਨਿਰਬਲ ਹਾਂ। ਵਿਆਹ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇਰੇ ਵਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਮੀਰ ਬਿਆਹ ਦੇਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਐਸੀ
 ਬਿਆਹੁਤਾ ਸਹਤ ਅਹਦਾਸ ਹੁਣ ਕਰ ਕਰਤ ਕਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਕਿਤਨਾ ਭਿਰ ਹੈ ਵਿਆਹ ਮੇ।
 ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਜੀ, ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਨਾਵਾਂ ਮੇ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤ ਭਏ ਹੁਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਮਾਈ
 ਗਾਥੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵੱਸ ਹੋ ਕੇ ਕੁਸ਼ਮੀਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਭਾਈ ਭਰੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ
 ਵੇਰ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੂੰ ਉਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਰੋਣਾ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੜੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ ਬੈਠਤੀ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਸੋ ਤੀਸ ਕੋਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਸੋ ਤੀਹ ਕੋਹ
 ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਛ ਦਿਨ ਕੁਸ਼ਮੀਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਭੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ
 ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਖੁਫ਼ਕੇ ਆਪ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜ ਕਰੋਗੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ: ਹੇ ਭਾਈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਦੇਵ ਦੀ ਤੇ ਲਾਨਾਂ ਤੇ ਬਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰੀ ਹੋਏ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਅਭੈਲ ਰੱਖ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ
 ਜਲੂਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਾਪਨ ਰਹੇ। ਇਹ ਬਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਸਤੱਕ ਟੇਕਤ
 ਭਇਆ ਅਰ ਭ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਕੇ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਹਾਧਨਾ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਮਨ
 ਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੀ ਕੀ ਪੂਰਤੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰੀ ਰਖੇ ਅਰ ਬਚਨੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸਵਾਸ ਕਰਤਾ ਭਯਾ।
 ਜਦ ਨਾਵਾਂ ਮੇ ਜਾਰ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸੇ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਖੁਰਲੀ ਮੇ
 ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਾ, ਭਰ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਜਾ ਕਰਤ। ਗਈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਖੁਰਲੀ ਮੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ
 ਹੋ। ਬੈਠਾ ਹੁਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਅਰ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਬਚਨੇ ਪਰ ਮਸਤੱਕ ਟੇਕਤ
 ਭਇਆ। ਅਰ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਗਿਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ। ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਭਾਉ ਭਯਤ ਦੇ ਹੁਏ
 ਸਾਨ ਬਚਰ ਕਏ: ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ, ਖੁਰਲੀ ਕੇ ਪੋਤ ਕਰ ਏਕ ਗਰਵਾ ਜਲ ਕਾ ਲੈ ਆ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਕਰਾ ਜੇ ਹੋ ਘੜੀ ਲਈ ਕੁਸੀ ਸਾਰੇ ਇਸ ਦਾ ਤੀ
 ਪਦੇ ਕਰੇ ਜਾਏ। ਗੁਰਾ ਬਾਹਰ ਮੇ ਬੈਠ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਰੀ ਸਕਤ। ਜਦੋਂ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਦੀ ਬਾ ਬਾਰ ਪੰਜ
 ਘੜੀਆਂ ਬਾਤ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਜੀਵਰਾ ਬੈਠ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਿਤ ਜਾਵਤ ਭਯਾ। ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ
 ਘਰਾਂ ਕੇ ਸਾਹ ਜਰਵਾ ਮੂੰਹ ਤਕ ਭਰਕੇ ਕੁਛ ਉਢਲ ਕੇ ਧਰਤੀ ਪਰ ਕੀ ਡਿਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਮੋਹਰਾਂ।
 ਭਾਉ ਪ੍ਰਸਿਤ ਪਭਇਆ। ਅਰ ਕਰਤੇ ਆਸਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰ ਗਏ ਹਨ।
 ਏਹੀ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਕੁਛਲ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਚ ਤੇ ਅੱਧ ਮੀਲ ਦੀ ਵਾਟ ਤੇ ਹੈ।
 ਪੁਜਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਰਮਸਾਲੀਏ ਜਾਦਾ ਦੇਦੇ ਹਨ। ਏਕ ਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਵੰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੈਨਾ
 ਸਹਤ ਅੰਦਰ ਕਰਾ ਪਰ ਆਸਾ ਉਤਰੇ। ਪੁਛਤ ਭਏ ਕਿ ਕੋਈ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਹੈ, ਈਹਾਂ, ਤਾਂ
 ਕਿਸੀ ਕਿਹਾ ਜੀ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਸਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕਾ ਪੁਰਾਣੀ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਅਰ ਜੈਵਾਦਾਸ
 ਭਾਈ ਸੋਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੜੇ ਮਹਾਤਮਾ ਵੰਡ ਛਕਣ ਵਾਲੇ ਲੰਗਰ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਰਕਾਰ ਨੇ

ਕੇਸੇ ਜੋ ਸਦ ਭਿਆਉਂ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਚੋਖਦਾਰ ਜੰਤਾਂ ਪਾਸੇ ਹੁਰਦਵਾਰੇ
 ਵਿਖੇ ਕਰਤੇ ਭਵੇ ਜੋ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੰਤ ਜੀ ਤੋਂ ਹੋਏ
 ਕਿਹੜੀ ਸਰਕਾਰ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋਇਦ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਰੋਇਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਚੋਖਦਾਰਾਂ ਅਧਿਆ ਮਹਾਰਾਜਾ ਵੰਜੀਤ ਸਿੰਘ
 ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਰਤ ਜਥੇ; ਅਸੀਂ ਝੁਨੀ ਸਰਕਾਰ ਘਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।
 ਚੋਖਦਾਰ ਖੁਸ਼ ਆਏ। ਸਰਕਾਰ ਪੁਛਿਆ ਸੰਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਤਾਂ ਚੋਖਦਾਰ ਕਿਹਾ ਹਜ਼ੂਰ
 ਦੇ ਨਾਮਨੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਮਕਦੇ ਜਿਹੜੀ ਹਲ ਸੰਤਾਂ ਕਰੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਕਰਤ ਭਵੇ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਨ
 ਧੁਖਾਸੀ, ਨਿਸੀਫ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਚੋਖਦਾਰਾਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਹ ਕਰੀਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਝੁਨੀ ਸਰਕਾਰ
 ਘਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਫੇਰ ਕਰਤ ਭਵੀ ਮਾਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਲਾ ਕੇ ਤਿਨ ਵੇਰ-
 ਮੇ ਝੁਨਾ, ਮੇ ਝੁਨਾ, ਮੇ ਝੁਨਾ। ਫੇਰ ਪੁਛਾਇ ਕੇਤਾ ਭੇਜ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਅਸੀਂ ਕਉ ਜਾਤੀ ਭਵੀ।
 ਅੰਟਕ ਨਦੀ, ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਣੀ ਕਾ ਚਾਨ ਨਹੀਂ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ, ਗੁਰੂ ਪਰ ਭੇਜਾ ਰਖ ਕੇ,
 ਘੋਰਾ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਣੀ ਹੋਰ ਭਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰ ਜਬ ਸਤ
 ਸਿੱਖ ਪਾਥ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਹਰ ਆਈ। ਤਬ ਨਦੀ ਪ੍ਰਥਮ ਵਾਹੂੰ ਚੜ੍ਹ ਗਈ।
 ਏਸ ਮਹਾਰ ਕਿਆ ਜਾਈ ਸਮ। ਉਸ ਕੇ ਉਹ ਵਿਚੋਂ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸਮ। ਪੁੱਤਰ ਕੀ ਕਮਠਾ
 ਧਾਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਸਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋਇਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਉਸ ਸੇ ਉਹ ਹੋ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ ਅਰ ਉਹ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਪੁਰਸ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਖੰਡਤ ਫੱਲ ਪਾਵਤੇ ਰਏ। ਜਿੰਥ ਬਛ ਜਾਣੇ ਹੋ ਭੈ ਕਰ
 ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਅਰ ਮੇਰੇ ਮੇ ਐਸੇ ਕਲਪਤਰ ਜਾ ਜੋ ਗੁਰ ਅਨੰਗਣ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਨਿਖੀਤ
 ਮਹਿਮਾ ਵਾਨਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੋ ਧੰਨ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਰ
 ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਯਾਤਾ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਤਨ ਮਨ ਸਰ ਸੁਭਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਨਾਖੀ ਭਾਈ ਬੰਦੂ ਨਾਲ ਕੀ
 ਦਮਣ ਹੋਰਦਾਰਦ ਵਾਣੇ ਕੀ। ਨਵਾਬ ਹੋਦਰਾ ਘਾਟ ਖਿਲ ਵਾਣੇ ਮੇ ਦੀਵਾਨ, ਕੀ ਨਾਲਾ
 ਬੰਦੂ ਨਾਲ ਜੀ। ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਆਤਮਾ ਆ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈ ਪਰਮ
 ਸਿਖ ਜਿਹੀ ਕੇ ਯਾਦਨੇ ਵਾਣੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਬੜਾ ਚਮੰਤ ਕਰਤੇ ਭਵੇ ਮੇ ਜੋਕੜੇ ਅਰ ਦਜਾਰਾ ਦੀ
 ਵਾਣੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਨ ਕਰ ਜੋ ਜਾਹੀਏ ਤਾਂ ਲੇ ਜਾਤੇ ਰਏ ਪਰ ਨੱਥ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
 ਜੋ ਨੱਥ ਵਾਲਾ ਕੀ ਕੋਈ ਆਪੁਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜਗਤ ਕੀ ਪੂਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਨ ਕੀ
 ਮਾਈ ਸ੍ਰੀ ਬੀਬਾ ਸਨਾਨ ਕੇ ਜਾਵਤੀ ਭਵੀ ਅਰ ਸੀਸ ਕਾ ਖੰਡਨ ਕਰਵਾ ਆਈ। ਕਿਸੇ ਨਿਰੰਕ
 ਸਿਖ ਹੋਤ ਦਾ ਝਟਕਾ ਲਾਇਆ ਸੀ ਇਸ ਕੇ ਤਾਂ ਮਾਈ ਬੜਾ ਰੋਸ ਧਾਵਤੀ ਭਵੀ ਜੋ ਮੇ ਐਸੇ ਆਦਮ
 ਕੀ ਮਾਂ ਨਿਰੰਕ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਕਉ ਹੱਥ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਤਰ ਪਾਸ
 ਜਿਕਾਇਤ ਕਰਤੀ ਭਵੀ। ਜੋ ਹੋ ਪੁਤਰ ਕੀਨੇ ਨਿਰੰਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੀ ਯੋਗਦਸੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਪੁਤਰ ਦੇਤੇ ਰਏ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਆਪ ਐਸਾ ਕੀ। ਸੀਸ ਤਾਂਗੀਏ ਐਸੀ ਹੋਈ ਕਾ, ਮੇਰੇ ਆਖੇ

ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਨਰਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਵਾ ਦੇ ਅਰਜ਼ ਜਾ ਕਾ ਨੇ ਸੁਭਾਵਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਈ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਕਈ ਸਾਂਝੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕੇ
 ਅਰ ਨਿਰੀਯ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਾ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਜੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੋਈ ਸਰਾ ਦੇਵੇ। ਪਰਸਾਜਾ ਜੰਜੀਰ ਸਿੰਘ
 ਨੇ ਮੁਸਾਹਿਬ ਕੇਸੇ ਪਾਇਆ ਦੇ ਕੇ। ਜੇ, ਹੇ ਚੰਦ ਨਾਲ ਜੀ, ਆਪ ਗੁਰੂ ਘਰ ਨੇ ਥੜੇ ਸਿਧਦੇਵਲ ਅਰ
 ਆਖੇ ਪਰਮ ਮਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀ ਹਰਗੁਰ ਅਸਰਲ ਨਰਾਹ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਅਜ ਕੁੰਡੀ ਪਾਇਆ ਮੰਗਵਾ ਅਫੇ ਜਿਨੀ ਦੀ ਕੋਰ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਉਸ
 ਕੇਸੇ ਕੁਝ ਸਰਸਾਰ ਦੀ ਕਰਵਾ। ਕਿ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੁੰਦਾ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਕਉ ਜੋਨੇ
 ਰੰਦੀ ਦੀ ਇਹਾਂ ਨਵਾਂਦਾ ਆਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੇ ਜਿਰਕਾ ਅੰਗੀਠੇ ਦੀ ਜਡ ਉਖੇਰੇਗਾ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਡ ਸਿਖਤ ਕਾਵੇਰੀ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਹੇ ਮੈ ਕੁਲ ਨਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਅਰ ਆਪ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਇਚਾਏ।
 ਸਰਸਾਰ ਗੁਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਬਚਨ ਸਰ ਜੱਤ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਰ ਜਡ ਇਹ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸਿਧ
 ਦੀ ਰਾਇਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੁਰਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ। "ਰਾਖ ਗਈਓ ਰਾਵਣ ਰਾਇਓ ਜਾ ਕੇ ਸਹੁ
 ਪਰਵਾਰ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਸੀਸਾਰ"। ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤਖਤ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲੇ ਹੋਸ ਉਤਮ ਕੰਮ ਕਿਰਦਾ ਹੈ, ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਕਈ ਵੇਰ
 ਮਾਇਆ ਕੇਸੇ ਤੇਜ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਤੀ ਨਈ, ਆਪ ਸਰਸਾਰ। ਜਡ ਨਾ ਰਹਿਣੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ
 ਕੀ ਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਾ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੂਰਾ ਕਾ ਲਿਆ ਸੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ
 ਉਤਾਰਸੇ ਤਿਤ ਗਾਖ ਵਰਨਨ ਤੁਤਾਲੀਯੋ ਹੁਲਾਸਾ। (83)। ਅਰ ਪੂਰਸ ਪ੍ਰਾਗਿ। ਏਕ ਸਮੇ
 ਬਾਹਰ ਇਤਿਤ ਜਾਨ ਮਹਿਰਹੁ ਨੀਚੈ ਬੈਠੇ ਸੇ ਦੀ ਕਾਈ ਜੀ, ਕਜਨਾਨੀਏ ਮੈ ਮਰਨ। ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ
 ਕਰ ਬਾਜ਼ ਗਿਫਤ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਜੀ ਅਯੋਖਤਾ ਹੈ, ਗੁਣਗੁਣ ਅਨੁਭਵਤਾ ਹੈ। ਉਤਰਾ ਅਨੁਭਵਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਬੋਲਤਾ ਅਭੋਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇ ਤਿਸ ਪਦ ਮੇ ਇਸਤਿਤ ਜੇ ਸਿਤ। ਤਬ ਏਕ ਕੋਊ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇਰ
 ਭੀ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਿਆ। ਜੀਤ ਜੀ ਜਿਨੀ ਇਛ ਨਹਿੰ ਕਰਾਂ ਜਿਤ ਜੀ ਆਖੇ ਸਰਸ ਅਵਸਥਾ ਮੇ
 ਬੈਠੇ ਤੇ ਤਬ ਸੇ ਜੀਤ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਖਰੇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ। ਪੁਨਾ ਕਾਈ ਦੀ ਜਿਤ
 ਨ ਕਰਿਆ ਜੇ ਆਈਏ ਜੀ, ਬੈਠੀਏ ਹੇ ਅਰਜਨ। ਜਾ ਤੇ ਨੇਤ ਕਮਲ ਮੂੰਹੋ ਵਰ ਦੇ ਅਰ ਸਿਤ
 ਭੀ ਮਰਨ ਸੀ ਭਜਨਾਨੀਏ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਕੋਪ ਕਰ ਕਰਤ ਕਥੇ ਅਰ ਤੂੰ ਕੀਸੇ ਸਾਵਰੇ ਬੈਠਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਆਇ ਕੇ ਆਦਰ ਤੈਨੇ ਕੀ ਕੀਡਾ ਨਹੀ। ਜੇ ਕੁਟੀਚਰਾਂ ਕਾ ਸਰਮ ਹੈ ਜੇ ਆਪਣਾ ਸਰਮ ਕਿਆਰ
 ਕਰ ਅੰਦਿਆਂ ਵਰ ਹੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੁਟੀਚਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜੇ
 ਜੇ ਸਾਧ ਕੀਸੇ ਕਰਤ ਕਥਾ ਹਜਿਲ ਪ੍ਰਤੀ। ਉਤਰ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਅ ਤਰ ਤਰੇ ਇਸਤਿਤ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਪੀਡੇ
 ਆਇ ਪੁਨਾ ਕੀ ਅਧੋਖਿਆ ਤੇ ਜੇ ਕੁਟੀਚਰ ਕਰਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨੀਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਿਅ ਪੁਨਾ
 ਪੀਡੇ ਆਇ ਤਾਂ ਹੀ ਬੈਠਾਇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਅ ਪੁਨਾ ਕਉ ਅਨਾਦਰ ਰੂਪ ਪਾਪ ਕੋਈ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜਿਖ।
 ਜੋਹੀ ਅਬ ਵਰਨਨ ਕਰਨੇ ਰਾਂ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਗੁਣ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਜੀ ਜੇ ਨੇਤ ਕਮਲ ਵੱਤ ਖਿਤ

ਭਾਈ ਨੰਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਰੁਕਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਧਾ, ਭਾਈ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਧੀ, ਹੋਰ ਕੀ ਅਨੰਤ
 ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸੰਗਤ ਆਇਆ ਸਾਰੇ ਏਕੀ ਸਭਾ ਲਾਏ। ਪਰ ਜੇ ਭੁਖਨ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ
 ਆਦਿ ਨੇ ਕਰ ਅਨੰਤ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਮਹਾਸਨ ਹੁਨੀ ਕਲ ਤਤਵੇਤਾ ਇਨਤੁ ਹੋਵਹਿ ਯੱਥੀ ਸਾਕਮਾਲੇ।
 ਪ੍ਰਿਅਮ ਰਾਮ ਹੋਵੇ। ਪਾਛੀ ਨੀਰਤਨ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਰਾਲ ਰੂਪ ਮਹੁਰਤ ਖਾਲੀ ਕੀ ਸਾਕਮਾਲੇ
 ਯੱਥੀ ਫਲਿ ਸਿਉ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ ਹੀ ਸਦਾ ਦੀ, ਜੀ ਦ ਬਲ ਸਾਹਿਬ ਵੱਤ, ਪੁਨਾ ਜੀ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਈ ਮਾਯਾ ਰਹਿ ਕਰ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਭਏ, ਸਕ ਸਾਧਾ ਸਿਰਤ
 ਦੂਰ ਤੱਤ ਪੁਰਾਇ ਕਰ ਰੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੂਏ ਜੀਤਾਂ ਕੇ ਆਨੇ ਅਥਨੇ ਰੁਹ ਪੇ ਆਏ। ਤੇ ਕੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਮਿਰੰਗਾ ਕੋਟ ਮੇ ਲਿਖਾਂ ਕੇ ਰਾਵ ਕੇ ਗੁਰਨ ਕਰ ਕੋਟ ਸਾਕਮਾਲੇ ਰੂਪ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ
 ਆਏ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਰ ਕਰ, ਮਾਓਤਰ ਟੋਕਤ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਪਨੀਘ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਾਤਰ ਟੋਰ ਕਰ ਸਰਬ
 ਸਿਉ ਸਰਬ ਸਰਬ ਜੀਤਾਂ ਕੇ ਘਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪਸਾਰਿਤਾਂ ਕਈ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਿਤ ਅਰਥ ਮੇ ਪਵੇਸੁ ਕਰਿ
 ਕਰ ਸੋਫ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ ਗਰ ਮੇ ਅੰਤਰ ਪਾਇ ਕਰ। ਤੇ ਕੰਠ ਕਦ ਕਦ ਹੋ ਕਰ ਠੈਠੇ ਮੇ ਨੀਰ
 ਰਨਤਾ ਭਯਾ, ਰੋਮ ਸਰੀਰ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਰਏ ਸਕਿਦਾਰਾਂ ਕੇ ਚਿਆਣ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਉਤਰੀ ਕਰਤ
 ਕਏ। ਹਰਿਸਨੇ ਬਾਚੁ। ਹੋ ਗੁਰੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੇ ਕਮਲੇ ਕੇ ਹੋਇ ਬੰਦਨਾ ਮੇਰੀ ਧਾਰੀਯਾਰ।
 ਕੀਏ ਹੀ ਅੰਘੀ ਚਰਨ ਜੋ ਜਰਬਾਧੀਆਂ ਕਉ ਚਿਆਣ ਮਾਤੁ ਤੇ ਹੀ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਸੇ ਪਾਕ ਕਰਨੈ ਕਰੇ
 ਹੋਰਿਯ ਹੈ, ਰੁਖ ਦਾਈ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾਤੀਤ ਹੈ, ਹੋ ਕਰਵਾਨ। ਤਾਂ ਕੇ ਰੁਮਾਜੀ
 ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਂ ਅਥਾਵਤ ਬਿਯੰਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੇ ਵੇਦ ਰੂਪ ਨਭਗ ਜੋ ਪੰਖੀ ਹੈ ਜੋ ਸੀਚ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ
 ਪਾਸ ਗੁਮੀ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਤਉ ਮੈ ਮਲਨ ਮਤੀ ਚਿਆ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਆਪ ਕੀ ਤੁਤੀ। ਕੀਯਾ
 ਹਓ ਮੈ ਜੋ ਕਈ ਗੁਨ ਦੇ ਹਨੇ ਹੋ। ਜਪ ਕਪ ਦਲ ਬੁਨ ਪੂਜਾ ਤੀਰਾ ਵਨਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾਕ ਮੇ ਮੈ
 ਏਕ ਨਾਹੀ ਪਾਈਐ। ਇਕ ਹੈ, ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰੀਰ ਹੋ, ਜੋ ਇਕਦਾਵਲੀ ਸਾਣ ਕਰ ਨਾਮ
 ਪਾਰੀ ਕਉ ਕੇ ਉਗਰ ਕਰਨ ਕੀ ਇਹੀ ਕੰਠੇ ਮੇ ਗੁਰਾ ਕਾ ਬੂਟਾ ਪਰਕ ਨੀਯਾ ਹੈ ਮੈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ
 ਵਿਖੇ ਬਰੇ ਜਾਤੇ ਨੇ॥ ਐਸੇ ਬੋਲਤੀ ਕਰ ਪੁਨਾ ਚਿਆ: ਪਰਾਇਲ ਹੂਏ ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰਣ ਕਰਤੇ। ਜਥਾ
 ਬਾਹਰ ਆਏ ਸਭ ਨਰਨ ਜਨ ਸਾਧੁ ਭਾਵ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨੇ ਕਰ ਆਇ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਏਕ ਆਤੁ
 ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਤ ਸੇਵਕ ਜੋ, ਰੇਖਿੰਦ ਕੀਰ ਗਏਨ ਕਾ ਨ ਵਾਰੇ, ਹੋ ਮਾਤੰਗ ਟੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਕਯਾ।
 ਜੀ ਮੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਇਕ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀ ਮਲੀ ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨ ਮਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇ ਰਿਦਾ ਮੇਰਾ ਤਪਕਾ
 ਰਲਿਦਾ ਹੈ ਤਪਕ ਤਵੇ ਵੱਤ। ਤਾਂ ਕੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਜਨ ਸੀਚੇ, ਮੇਰੀ ਤਪਕ ਮਿਟੇ, ਜਾਂ ਕੇ ਆਪ
 ਜੋਈ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਤਥਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਕਏ: ਹੋ ਭਾਈ, ਆਏ ਰਾਮ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਂ
 ਆਪਣੀ ਮਨ ਮਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਿਨਾ ਕਾ ਛੁਟਕਾਰਾਏ ਰੋਗੀ ਨਖ ਜੋਨ ਭੋਗ ਕਰ ਕੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।
 ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਬਚ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਗਏਨ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ, ਤਾਂ ਕੇ ਕੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰਾਮ
 ਸਾਡੀ ਭੀ ਇਹੀ ਬਿਲਵੀ ਗੁਰਾਂ ਆਏ ਅਰਜੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਮਰਜੀ। ਸਿਤ ਜੀ ਕਰਤ ਕੀ
 ਕਯਾ, ਆਤੁ ਸਾਧ, ਤੂੰ ਜੀ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਮ ਕਾ ਕੋਟ ਸਭਾ ਰੁਪ ਕਾ ਰੂਪ ਹੋਵੇ। ਜਥਾ ਕੀ ਕਰ ਕੀ

ਮੁੱਢੋਂ ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਭਾਵ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਜਿਹੇ ਪੈ ਜਾਤੀ ਆਵਤੀ ਭਾਲੀ। ਵੈਰੇ ਦੁਖਾਂਤ ਆਂਚੀ
 ਜੋ ਦਿਖਾਏ ਹੈ ਤਿਸ ਸਿਰਫ ਦੁਖਾਂਤਾ ਜੋਗੇ ਆਪਣਾ ਜੀ ਤਪਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾ
 ਤੇ ਪੈ ਜਾਤੀ ਰੂਪ ਹੁਆ ਅੰਤ ਤੀ ਹੋਂਦ ਹੋਤੀ ਪਵਤਾ ਕਰਾ, ਜੀ ਕੀਤਾ ਤੇ। ਪੀਏ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਰ
 ਸਾਜਿਓ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਜੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਵਖ ਸਾਥ ਪੇ ਸੁਲ ਹਿਠਿਆ ਜੋ ਜੋ ਦੁਖ ਹੁਆ ਪਾਏ ਕਾਲ
 ਰੂਪ ਸਾਜ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਮਾਜਕ ਕਰੇ। ਜੋ ਅਵਸਰ ਅਸਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਦੇ ਕਰ ਕੀ ਦੂਰ ਕਾ ਦੁਖਾਂਤ।
 ਤਸ ਕੇ ਪਰਮ ਵੇਲੇਹਲ ਹੋ ਕਰ ਨਕਲ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਚੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਨਿਕਾ ਭਾਗ ਲੋਦੀ ਤਰਫ ਦੂਸਰੇ ਕਰੇ।
 ਤਾਂ ਅਸਾ ਭਾਵੇ ਆਵਤੇ ਜੀ ਕਾਈ ਕਾਮ ਹਿੰਦੂ ਜੀ ਮਿਲੇ। ਜੋ ਕੀਏ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਪੇਰੇ ਮਨ ਪੇ ਇਹ
 ਉਪਮਾ ਆਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਦੁਖੀ ਨੇ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਗੁਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਿਮਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੀਏ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ
 ਜੋ ਮੇਰੀ ਹੀ ਜੀ। ਪਿਛਲੇ ਕਾਮ ਪੇ ਸੁਭਾਵੇ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜੋ ਕਰੀ। ਪਾਏ ਉਹ ਪਿਛਲੇ
 ਰੂਪ ਸਾਜ ਕਰ ਮਨ ਤੇ ਛਡਾਵੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਸ ਕਾਈ ਕਾਮ ਹਿੰਦੂ ਜੀ ਨਕਲ ਨਦੀ ਜੀ ਤਰਫ ਜੋ
 ਕਰੇ ਰੂਪ ਕਰੇ ਜਾਸ ਕੇ ਹੋਖ ਕਰ ਰੂਪ ਪਰਕ ਕਰ ਕਰੇ ਕਈ ਦੂ ਕਰਾਂ ਚਰਿਆਂ ਹੈ ਜਾਸ।
 ਜੋ ਕਰਕੇ ਭਾਸਾ ਹਿੰਦੂ। ਜੋ ਹੁਨ ਕਰ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਜੀ ਕੁਟੀਆ ਲਿਖੇ ਕਰਾਂ ਕਰੇ
 ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਜੋ ਜੋ ਕਰਾਂ ਕੀ ਚਲਨ ਰੂਪ ਨਾਵਤੇ ਕਰੇ। ਤਸ ਜੋ ਦੁਖ ਹੋਂਦਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਕਰਾ।
 ਜੀ ਕੁਰ ਚਰਨ ਕਰ ਮਾਤੰਗ ਨਾਇਆ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੀ ਪੀੜਾ ਜਾਤੀ ਕਈ। ਜੋ ਜਾਸ
 ਕੀ। ਜਿਸ ਤੇ ਜਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ ਜੀਤ ਕੀ ਹੈ। "ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਾਮ ਜੀਆਂ ਜੋ ਦਾਤਾ"।
 ਜੋ ਜੀਆਂ ਦਾਨ ਦੀਆਂ ਤਿਸ ਕੇ। ਜੋ ਜਾਸਣ ਤਿਸ ਕਾਮ ਪੇ ਹੀਤਾ ਹੁਆ ਆਰ ਜਾਤਾ ਕਰਾ ਮਾਤੰਗ
 ਟੇਰ ਕਰ ਅਰ ਗੁਣ ਗਵਤਾ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ ਕਾਈ ਕਾਮ ਹਿੰਦੂ ਜੀ ਜੀਤਾਂ ਜੋ ਪੇਰੇ ਕਾ ਕਰੇ ਰੂਪੇ
 ਜਾਸ ਜੀਵੇ ਆਵਤੇ ਕਈ ਮੀਤ ਮੰਗੀ ਜਾਸ। ਕਰਾਂ ਕਾਈ ਦਰਸਾਲੀ ਜੀ ਹੈ, ਜਾਸਨ ਪਰਮ ਰੂਪਕਾਰੀ।
 ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਉਤਰ ਜਹਿਆ ਹੁਆਈ ਮੂਲ ਦੰਦ ਜੀ ਹੈ, ਪਰਮ ਰੂਪ ਜੇਵਲ। ਤਸ ਹੀ ਸੁਭਾਵੇ
 ਕਾਈ ਅੰਗੇਰ ਹਿੰਦੂ ਜੀ ਕਾਈ ਆਵਤੇ ਕਈ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਮਿਲੇ ਜਾਸ। ਕਾਈ ਦਰਸਾਲੀ ਜੀ ਕੇ
 ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਜੀ ਹੀ ਕਾਈ ਲਾਲ ਰੰਦ ਕਾਈ ਜੀ। ਜੇ, ਸਰੂਪ ਮੀਤਾਂ ਕਾ ਪੇਰੇ ਹੁਆ, ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਈ, ਜਾਸ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਅਨਾਰਥ ਹੁਨੀ ਹੋਵਹਿ, ਅਤੇ ਪਹਿਲ। ਏਕ ਰੂਪੇ ਕਾਈ ਮੂਲਾ ਕਾਮ ਜੀ
 ਮਾਤੰਗ ਜਾਵਤੇ ਹੈ ਜੀਤਾਂ ਕਰੇ ਜਾਸੇ ਜਾਸ। ਤਸ ਕੇਵਲ ਪਏ ਕਰ ਰੂਪ ਕਰ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਤ
 ਕਰ ਆਵਤਾ। ਕਰੇ ਕਈ, ਜੀਤ ਰੂਪੇ, ਜੀ ਕਾਹਿਲੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹੁਆ ਕੋਰ ਕਰੇ ਲਿਖਤ
 ਜਹਿਤ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਕਰੇ ਜੋ ਜੋ ਜੀਤ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾ ਜਾਸਨ ਰੂਪ ਕੀ ਕਰਕੇ ਕੀ
 ਹੋਰ ਕਰ ਕਰ ਦਾਤੇ ਹੈ। ਤਸ ਏਕ ਕਾਮ ਹੋਜਨ ਪਾਏ ਕਰ ਅਧਾਰਿ ਕਰ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾਰ ਆਲੇ ਅਕਾਰ
 ਨੇ ਕਰਕੇ ਕਰਾ। ਵਿਅਕਤ ਕਾਈ ਜਾਸ ਬਾਂਤਾ ਕਾਏ ਕਰਾ। ਤਸ ਹੀ ਕਾਈ ਜੀ ਤਿਸ
 ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਨ ਕਰਕੇ ਕਈ। ਜੋ ਕਾਈ, ਇਹ ਕੀਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਜੀ ਜੋ ਕਰੇ ਕਰੇ ਕਾਏ। ਜੋ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਕੋਸਲ ਪਾਵਣੈ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖਿਯਾ ਨ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ਹਿੰਦੂ।
 ਪੁਨਾ ਕੋਸਲ ਪਾਏ ਕਾ ਜੀ ਕੋਇਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋਲ ਅਵਤ ਕਾਈ ਬਾਂਤ ਨੇ ਕਰੀਏ ਚਲ ਕਰ ਕੇ

ਇਹ ਪਉੜੀ ਪੜੀਏ। "ਸਿਰ ਪ੍ਰਾਸਿ ਜੋਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ। ਇਹ ਨਾਨਕ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਪਾਹਿ।
 ਸਿਰ ਪ੍ਰਾਸਿ ਹੁਕੀਤ ਤਨਿ ਨਾਵਹਿ। ਇਹ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਪ ਰਤਿ ਪਾਵਹਿ। ਸਿਰ ਪ੍ਰਾਸਿ
 ਬਾਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰ। ਇਹਿ, ਜਿਅਇ ਕਰਾ ਮਨ ਏਰਿ। ਸਿਰ ਪ੍ਰਾਸਿ ਗ੍ਰਿਹ ਜੀਹ ਸੁਖ
 ਬਾਨਸ। ਆਠ ਪਰਤ ਸਿਪਰਹੁ ਤਿ ਕਾਨਸ। ਸਿਰ ਪ੍ਰਾਸਿ ਰੰਗ ਕਾ ਕੋਗ। ਨਾਨਕ ਸਦਾ
 ਜਿਆਈਐ ਜਿਆਵਨ ਜੋਗ"। ਤਾਹ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਜੀ ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀਏ
 ਤੇ ਭੋਜਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ, ਟਾਂਗੀ ਤੇ ਅਨੇਕ ਜੀਆਂ ਤੇ ਘਾਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਸਿ ਤਨ ਮਨ ਤੇ
 ਆਵਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੂਢ ਮਤਿ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਜੇਪੁਖ ਹੋ ਕਰ ਇਹ
 ਗ੍ਰਾਸ ਮੁਖ ਮੇ ਲੈਤਾ ਹੈ, ਕੰਤ ਕੰਢ, ਤਬ ਇਹ ਕੀ ਅਕਿਤਾਨਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕੀ ਹਿਰਾਨ
 ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਮੂਢ ਗਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਜੋ ਕਾਹਾ ਸ੍ਰੀ ਕਾਵੰਤ ਕਿਸ
 ਜੋ ਕੁਲਾਇ ਕਰ ਇਸ ਤੇ ਵਾਨ ਕਉ ਕੈਸੇ ਕੁਲਵਾਨਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਤੇ ਕਾਹਾ ਜੋ ਅਨੇ ਪਹਿਰ ਜੀ ਕਾਹੀਏ ਨਾ
 ਸਿਮਨਾ। ਪੰਤੂ ਭੋਜਨ ਸਮੇ ਆਇ ਅੰਤ ਮਾ ਪੇ ਅਵੈ, ਅਰਦਾਸ ਹੀ ਕਰਨੀ ਜੋਗ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਵਰ
 ਆਏ। ਤਬ ਸੋ ਸਾਸ ਅਸਤਰ ਟੋਰ ਕਰ ਸੁਭ ਬਰਨ ਕਰਤ ਕਥਾ। ਇਹੁ ਸੁਨ ਕਰ ਸਕੀ
 ਸਾਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਏ। ਰਾਤ ਕਉ ਜਬ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਸਾਸ ਸਰਾਸ ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਰਾਖਸ਼ਿਯ ਜੀ
 ਤਬ ਸਰਬ ਸੀਤੋ ਕੀ ਆਇ ਇਕਤ੍ਰਾ ਹੋਤੀ ਜੀ ਸਾਸ ਸਭਾ ਸਰੂਪ ਸੀਤਾਂ ਤੇ ਪਾਸ। ਜੋ ਕੀਸੀ
 ਸਭਾ ਸਾਸ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜੀ ਮਨੋ ਸਕਿਜਗ ਕੇਤਾ ਤੇ ਜਿਮੀ ਮੁਕੀ ਬੈਠ ਕਰ ਗ੍ਰਾਮ ਬੀਚਾਰ
 ਬੀਚਾਰੇ ਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਸ ਕਰਤ ਕਥਾ, ਰਾਸ ਕੋਰ ਕਰ; ਹੋ ਸੀਤੋ, ਕੁਰ ਕਰਾਹੀ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਦਰਬਾਜੀ ਜੀ ਕੀ ਬੀਚ ਹੀ ਮਭਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੈ, ਹੋਮ ਕਾਸ ਸਮਾ। ਤਾ
 ਸੀਤ ਮੁਹਟ ਮਣੀ ਬਰਨ ਕਰਤ ਕਏ; ਹੋ ਕਾਈ, ਆਪਾ ਕੁਛ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਤੇ ਪ੍ਰਾਮ ਤੇ
 ਇਹੁ ਕਿਛ ਬਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅਥੇ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਧੋਕਾ ਕਥਦਾ ਹੈ। ਇਹੁ
 ਆਪਾ ਕੁਛ ਬੇਇਗਾ ਤਉ ਗੁਰ ਗੁਰਿਨਿ ਹੋਇਓ। ਕਿਸ ਇਸ ਕਾ ਇਤਲਾ ਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਖੀ। ਜੋ ਕੋਉ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਸ ਅਰੁਛ ਹੋਇਆ ਕਰਾ ਕਾਹਾ ਹਾ, ਨਾਨਕ ਬੀਚ, ਨਿਖਾਸ ਮੰਡੀ ਮੋਰ
 ਤਬ ਵੇਰਨ ਹਾਰੇ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਗੁਰਾਸ ਕਾ ਜੋ ਗੁਲਾਮ ਦੇਖਤ ਕਥਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਰਤ
 ਕਥਾ ਜੋ ਗੁਲਾਮ ਤੈਥੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰਤ ਕਥਾ ਜੀ ਬੋਹਾ ਹੈ, ਹੋ ਪੁਰਾਨਾ। ਜੋ ਆਸ
 ਕੇਰਤ ਰੂਪ ਕੇ ਨਿਲਾਸੇ, ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕੀਏ, ਮਾਗਾਹ ਨੇ ਜਾਇ ਮਭਾ ਹੀਰ, ਗੁਰਾ ਮਾਤ ਕਾ ਕੇ ਕਰਾ
 ਕਰਨ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਲਾਮ ਕਰਤ ਕਥਾ ਜੀ ਗੁਲਾਮ। ਜੋ ਨਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਗੁਰਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਗੁਲਾਮ ਅਵਰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਤਬ ਦਿਲ ਅੰਤਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕਰਤ ਕਥਾ ਜੋ ਰੂਪ
 ਰੂਪ ਮਨੋਰੇ। ਜੋ ਕਰਤ ਕਥਾ ਜੀ ਮਾਨਹਿਓ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਰ ਚਿਖਤਗਾਏ ਕੇ
 ਕਰਾ ਚਲਤੇ ਰੂਪ ਕੀ ਮਥਨ ਸਾਸ ਸਕੀਰ ਬਾਂਗ ਦੀਏ। ਜੋ ਬਾਂਗ ਦੇਤੇ ਕਏ ਰੂਪ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੋ ਕਰਤ ਕਥਾ ਹੋ ਗੁਲਾਮ ਅਪਣੇ ਬਸਤਰ ਤੇ ਪੂਰੇ ਲੇਖਾਵੇ ਰੂਪ ਸੀਚ ਜੀ। ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਕੇ ਕਰਾ
 ਕਰਾ ਜੀ। ਤਬ ਰੂਪ ਬੀਚ ਪਾਇ ਕਰ ਕੈਸੇ ਟਿੰਡਾਂ ਰੂਪ ਕਰ ਆਈਆਂ ਹੋਸਨ ਤਾਹੀਂ ਆਇਆ

ਭਿਜ ਕਰ ਬਾਬਰ। ਜਬ ਬੇਲਿਆ ਮਾਰਨ ਸੇ ਤਬ ਸੇ ਰੂਪਤ ਆਯੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਖੜਾ ਰਿਹਾ।
 ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਤ ਭਯਾ ਬਸਤੁ ਹਰੇ ਕਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਤੇ ਸੁਕੇ ਕਰੇ ਸੇ।
 ਇਹ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹਾਂ, ਮੈ ਫੇਰ ਸੁਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਤਬ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰ ਨਵੀਨ ਪੁਸਾਕ ਪੈਣਾਇਕਰ ਬਾਂਧ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇ ਲਟਕਾਇਆ
 ਫੇਰ ਭੀਜ ਕਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਭੇਰ ਤੂੰ ਨਵੀਨ ਪੁਸਾਕ ਲੀਏ ਕਰ
 ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਭੇਰ ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਗੁਲਾਮ ਭੁਲਾ ਹੈ ਭੇਰ ਮੈ ਸੁੱਕੀ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਨੇ ਫੇਰ ਅਜਮਾਇ ਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੁਲ ਗੁਲਾਮ ਕਾ ਭਰ ਦੀਆ ਤੇ ਅਪਨਾ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਰ
 ਲੀਆ। ਜੇ ਸ਼ਾਹ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸੇ ਮੈ ਪੂਛ ਕਰ ਕੀਤੈ। ਸੇ ਗੁਲਾਮ ਆਪਨੀ ਕੰਬਲੀ ਤੇ
 ਤੰਗੜੀ ਪੁਨਾ ਖੁਰਪਾ, ਤਿਣ ਬੇਦਨ ਕਾ, ਸੇ ਏਕ ਸੰਦੂਕ ਮੈ ਹਰ ਕਰ, ਏਕ ਸੰਦਰ ਮੈ, ਤਹਾਂ ਜਾਇ
 ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਕਰੇ, ਇਕੀਤ। ਭੈ ਮਨ ਕੇ ਕਰੇ: ਹੇ ਮਨ, ਤੇਰਾ ਇਹ ਕੁਰਬ ਹੈ, ਇਹ ਸਦੀ
 ਵਡਿਆਈਆਂ ਜੇ ਰਾਜ ਸੰਪਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਦਕਾ ਹੈ। ਮਤ ਤੂੰ ਮਾਣ ਕਰੇ
 ਜੇ ਮੈ ਗੁਣਵੀਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜਤਰੁ ਹਾਂ। ਸੇ ਐਸੇ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇਂ ਚੁਣੇ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਜਨ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਵਖਰਾ ਖਜਾਨਾ ਅਮਕੇ ਖੀ ਰਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੰਦੂਕ
 ਖੋਲਾਇ ਕਰ ਜਬ ਦੇਖਾ ਖੁਰਪਾ ਤੰਗੜੀ ਤਾਂ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਗੁਲਾਮ, ਇਹੁ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਧਰਿਆ ਹੈ।
 ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਇਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਕੁਰਬ ਹੈ ਸੇ ਇਸੇ ਮੈ ਧਰਿਆ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਿਗੜ ਨਾ ਜਾਇ। ਇਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈ ਮਨ ਕੇ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੂੰ ਜੇ
 ਤੇਰਾ ਕੁਰਬਇਹ ਹੈ। ਇਹੁ ਜੇ ਸੁਖ ਹੈ ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਸਦਕਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਿਸ ਨਵਰ ਕੇ ਤਖਤ ਨਾਸੀਨ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਇਹ ਪਰਜਾ ਪਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇ
 ਐਸਾ ਗੁਣਵੀਤ ਹੈ। ਬਜ਼ੁਰਗੀ ਦਰਜੇ ਵਾਲਾ। ਤੇ ਆਪ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਨੇਤਾ ਭਯਾ ਸਾਈ
 ਦੀ ਬੇਦਗੀ ਨੀਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸਾਡੇ ਐਸੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪੁਨਾ
ਸੇਈ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦੀ ਸਾਧ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਕਹਤ ਭਏ: ਜਾਂ ਸੰਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਹੈ, ਸੁਆਮੀ
ਜੀ। ਪੁਨਾ ਅਵਰ ਟਿਕਾਟ ਸੇਵਾ ਤੇ। ਕੋਊ ਜਿਹ ਪਰਮ ਤਪਾਂ ਨਵਰ ਮਤੇ ਬਾਹਰ ਰਹਤੇ ਸੇ
 ਸੰਤ ਆਤਮਾ। ਤਿਨ ਕੇ ਏਕ ਖੀਰਵਾਨ ਉੱਤਮ ਜਾਨਿਆ। ਕਹਿਆਨ ਕੀ ਖਿੰਡਾ ਵਾਲਾ ਆਇ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਤਾ ਭਯਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ। ਜੇ ਪੁਆਮੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਆਪਨੇ ਵਰਨਾ ਕੀ
 ਸਦਨੀ ਗੁਰੂ ਆਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰੇ। ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਧ ਚਰਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਜਾਂ ਤੀਨ ਅਸਾਡੀਆਂ
 ਸੇਵਾ ਹੈ ਸੇ ਸੁਣ ਨੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਣਾ ਨ ਧਰੇ ਅਰ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਨਾ ਸੇ ਕਹਤਾ ਭਯਾ
 ਜੀ ਕਿਧਾ ਕਰ ਕਰੇ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਪੁਨਾ ਗੁਲਾਮ ਏਕ ਕਲਸ ਪੂਰਿਆ ਅਪਨਾ ਨਿਕਟ
 ਪੜਾ ਦੇਖੀਏ ਜਾਤੇ ਸਨਾਨ ਧਾਨ ਕਰਨਾ ਹੁਆ। ਦੂਜੇ ਡਿਛਿਆ ਮਾਂਗ ਕਰ ਈਹਾਂ ਪਕਾਇ ਕੇ
 ਪੁਸਾਇ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਵਨਾ। ਤੇਰੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਨਾ। ਤੇ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਈਹਨ
 ਸ਼ਕਲ ਕਰ ਬਣ ਤੇ ਭਰੀ ਨਿਕਟ ਪੁਈ ਕੇ ਲਿਆਇ ਧਰਨੀ। ਇਹ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ
 ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ਆਨ ਮਾਰਨ ਗਏ ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਠਨ ਕਾਮ ਹੈ

ਅਨੁਨੀ ਸਿਲਾ। ਜੋ ਸੁਣ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ ਖੁਆਲ ਤੇ ਅਸਾਨਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਰਨੀ
 ਹੈ, ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਬਲ ਕੋਊ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਸੋ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਲਗਾ ਸੇਵਨ ਆਪਾ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਕੇ।
 ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਸੱਤ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਅਗਸਤ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਨਿਆਵਤ ਤੁਸੀਂ ਨੀਰ ਕਰ। ਤੁਹਾ ਸੋ
 ਜਲ ਦੂਰਵਾਟ ਸੀ। ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਉਨ੍ਹੇ ਬੈਠਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ, ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਭਿਖਿਆ ਕੋ ਪਕਾਇ ਕਰ ਕੋਰੇ ਆਏ ਨਿਵੇਦਨ ਕੀਯਾ। ਆਖੀ ਸੀਤ ਆਪ ਖਾਇ ਕਰ ਸੰਤੋਖ
 ਕਰਤ ਭਯਾ। ਫੇਰ ਈ ਨ ਬਣੇਰ ਕਰ ਆਨ ਧਰਾ। ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਕਉ ਜਬ ਕਈ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ।
 ਤਬ ਸਿਧ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਕੈਸੇ ਹੀ। ਜਹਾਂ ਜਲ ਭਰਨ ਜਾਤਾ ਜੀ ਬਨਮੇ ਸੋ
 ਤਰ ਕੋ ਨਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਰਗ ਮੇ ਹੀ ਸਿੰਘ ਨੇਸਰੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ, ਤਿਸ ਨਿਕਟ ਅੰ
 ਭਰਕ ਮਾਰਤੇ ਭਏ, ਖਾਣ ਲੀਏ ਤਿਸ ਕੋ। ਸੋ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੀ ਮੈ ਸਨਾਨ ਪਾਨ
 ਨੀਏ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇ ਆਵਾ, ਹੇ ਮ੍ਰਿਗਰਾਜ ਜੀ, ਭੇਰ ਮੈ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ
 ਖਾਵਣਾ ਜੀ। ਹੇ ਬਨ ਰਾਜ ਜੀ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਹੋਇਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਣ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੇ ਤਾਂ
 ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਵਿਘਨ ਪਕੜਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਆਪ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋ ਮੈ
 ਤੁਸਾਰੀ ਸਰਨ/ਹਾਂ। ਐਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕੇ ਬਰਨ ਅਡੋਲ ਜਬ ਸਰਧਾ ਕੇ ਸੁਣੇ ਸਿਧ ਸਿੰਘ ਨੇ, ਤਬ ਸੋ
 ਪ੍ਰਤਪ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਕੰਠ ਨਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਕਹਤੇ ਆਏ। ਗੁਰਵਾਰ: ਵਰੀ ਬ੍ਰਹ, ਕਿਆ ਵਰ ਮਾਂਗ।
 ਪੁਨਾ ਕਹਤੇ ਭਏ ਅਬ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹਮਾਰਾ ਤੁਸਾਰਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਕਹਤਾ ਸੁਨਣਾ
 ਹੈ ਨਿਸੰਗ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਤ ਪ੍ਰਿਅਤਮਾ ਜਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਿਖਵਾਰੁ।
 ਹੇ ਗੁਰੇ ਆਪਕਾ ਮਿਲਣਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇ ਸਹਾ ਰਾਹੁਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਮਾਰੇ ਸੋ ਮੈ ਵਿਛੋੜਾ ਕਦਾਦਿਤ ਨਹੀਂ
 ਹੋਵੇ, ਇਹੁੰ ਵਰੁ ਦੇਹੋ ਜੀ। ਸਿਧੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਉਤਮ ਮਤੀ ਮੇਲ ਦੇਹ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ
 ਸਬਦ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। "ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਮਿਨਾਵੜਾ ਨਾ
ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਇ"। ਐਸੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਾ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਉਹੀ ਦੀ ਜਾਇ
 ਐਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਆਦਿਕ ਗੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਗੇ। ਤੁਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਹੋਵਨਗੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਵਨਗੇ ਸੋ ਸੀਤ ਬੁਖ ਕਉ ਪਾਵਨਗੇ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ
 ਸਿਧ ਅੰਤਰ ਧਿਆਣ ਹੁਏ। ਸੋ ਸੇਵਕ ਉਹੀ ਆਇ ਨਵਾਸ ਕਰਤਾ ਭਯਾ, ਤਿਸ ਕਾ ਅਸ੍ਰਮ
 ਪਰਮ ਸੀਤ ਪਦ ਮੇ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸਾਂ ਜੋ ਐਸੇ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਕੈਸੇ ਹੋਇਆ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਪ੍ਰਤੀ ਤਬ ਸੋ ਕਰਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ
 ਸੋ। ਸੁਨੈ ਸੰਤ ਜੀ। "ਘਾਲ ਸਿਆਨਪ ਉਕਤ ਨ ਮੋ ਜੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾਖਾਈ"। ਤਬ ਮੈ ਜਰਨਾ
 ਪਰ ਪਸਤਕ ਟੇਕਤਾ ਭਯਾ ਜੋ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ, ਧੰਨ ਹੈ, ਧੰਨ ਹੈ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰਦੇ
 ਸਨ। ਯਾ ਜੀਉ ਦੇ ਨਿਬੜ ਰਹੀ ਕਉ ਨਾ ਤਰ ਨਾਂ ਜਾਮ। ਮਨ ਪੁਰਸਦ ਕੋ ਪੂਛ ਦੇਖ ਨੀਕੀ
 ਹੋਇ ਸੋ ਮਾਨ। ਇਹ ਬਾਤ ਭਾਈ ਕੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਭਿਖਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤੋ, ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਾ ਚੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਤਬ ਸਤੀ ਸਾਧ
 ਵਾਰੁ ਵਾਰੁ ਕਰਤ ਭਏ, ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਧੰਨ ਪਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰੀ ਹੈ

ਗੁਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਸੰਤ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਜਾਏ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ
 ਪਰਸਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਹਤ। ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਅੰਬਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ, ਵੇਰਾਗੀ ਉਪਕਾਰੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਰੂਪ,
 ਗ੍ਰਿਥਾ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਮਾਨੋ ਸਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਭਰ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਐਸਾ ਕੀਰਤਨ ਸਮੇ
 ਅੰਨੋਲ ਬੈਠਣਾ ਇਹੋ ਅਚਲ ਮਾਨੋ ਸਮਾਧੀ ਨਾਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਭੀ ਅਨੰਤ ਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ ਸੇਤਾ ਭੀ ਤੇ ਵਕਤਾ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੂਨ ਚੰਦ ਜੀ
 ਤੇ ਆਦਿ ਤੇ ਤਰ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਨਾਈ ਹੋਮਾ ਜੀ ਮਖਆਨੇਓ ਇਤਆਦਿ ਬਡਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਚਾਹਰ ਮੁਖੋ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕੋਓ ਤੇ ਉਹਾਂ ਧੁਨੀ ਗਰ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਆਨ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਹਮ ਦੂਹਾਂ ਸੁਨਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਜੋ ਦੁਸੀ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪਾਵੇਗੇ। ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨ ਕਰ
 ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਹੈ ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ। ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਕੀਰਤਨ ਹੈ ਤੋਤੇ ਹਾ। ਜੇਸੇ ਤਿਸ
 ਕੇ ਰਾਖ ਨਾਮ ਕੀ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਲੋਭੀ ਜਨ ਕੋ ਭੀ ਤਬਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਕੀਰਤਨ
 ਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਇਕੀਤ ਗਿਰੇ ਕੋਟ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਚਲੇ ਜਾਤੇ
 ਹੈ, ਭਜਨ ਨੀਏ। ਤਬ ਏਕ ਗੁਰ ਬਿਨਾਸ ਆਇ ਪਸਤਾਂ ਹੈ, ਸੰਤਾਂ ਨਿਕਟ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਬਿਵਸਥਾ
 ਵਾਹਣਾ ਕੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਜੈਸੀ ਕਾ ਆਵੇ ਤਬਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ। ਜੋ ਕੋਓ
 ਅਨੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਹਿਆ ਹੈ "ਗੁਰ ਸਿੰਘ
 ਕੇ ਮਨ ਭਾਂਵਈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ"। ਕਹੇ ਕਰ ਨੈਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਿਨੀ ਹੀ ਵਾ
 ਸਾਰਿਬਜਾਦਾ ਕੀ ਇਤਆਦਕ ਕਥਾ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਅੰਨੋਲ ਪਦ ਮੇ ਇਸਤਿਬਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਦੂਰੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਇਕੀਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹਾਰ ਜੋੜ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਅਗ੍ਰ ਭਾਗ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਹੇ ਸੁਖਾਮੀ ਜੀ, ਸਰਬਰਾ ਜੀ, ਮੈ ਅਨਪਕ ਜੀਵ
 ਕਉ ਏਕ ਸੰਸਾ ਦੁਖ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ ਕਹੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਵਾਚੁ। ਹੈ ਪੰਛੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕਥਨ ਕਹੀ ਨ ਸੀ ਕਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿਥ ਜੀ ਮੈ। ਜਾਂ
 ਤੇ ਤੁਨ ਏਕਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਰ ਐਛ ਨਾਮ ਰਾਖ ਰਾਖ, ਹਰੇ ਹਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਪਾਧਵ
 ਕ੍ਰਿਸਨ, ਪੁਰਾਗੀ, ਗੋਬਿੰਦ, ਠਾਕੁਰ, ਜਗੀਨਾਥ, ਭਗਵਨ, ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ, ਕਮਲਾ ਪਤਿ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਸਰਬਾਤਮਾ,
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਮਥ ਸੂਦਨ, ਦਮੋਦਰ, ਸੁਖਾਮੀ, ਰਿਖੀ ਡੇਜ, ਸੋਪਾਲ ਕਰਤਾਰ, ਨਿਰੀਜਨ, ਨਿਰੀਕਾਰ,
 ਨਿਰਭਾਵ, ਭਭਤ ਛਲ, ਹੈ ਭੰਜਨ, ਦੁਖ ਭੰਜਨ, ਹੋਰ ਇਤਆਦਕ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇ
 ਉਤਾਰਣ ਧਰੇ ਹੈ, ਬਾਈ ਮੈ। ਅਰ ਇਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਬੀਚ ਨਹੀਂ ਰਖੇ। ਇਸ ਮੇ
 ਕੋਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰ ਕਹੇ, ਆਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਧਰਿਆ ਹੈ ਸਵੈਆ ਮੇ ਤੇ ਉਹ ਭਾਈ
 ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਉਹਰੇ ਹੈ, ਸਦਪ ਗ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰ

ਬਾਣੀ ਹੈ। ਜੋ ਭੀ ਕਿਛੁ ਭੇਦ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨ ਘੋਰੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਜਪ
 ਕੇ ਜਾਪ ਸਮੇਂ ਕਾਜੀਰ, ਫਰੀਦ, ਸਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਤੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਹੋਤਾ। ਕਿਆ ਤਿਸ
 ਸਮੇਂ ਜਪ ਜੀ ਜਾਪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮੰਨੀ ਆਦਿਕੋ ਵੀਰੋ ਕੀ ਜਰੂਰਤ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਪਾਠ ਕੀ। ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਨਿਕਟ ਸਬੰਧ ਤਾਰ ਹੈ ਆਵੇ ਮੇਰੀ ਨਾਜ, ਦੂਰ ਕੇ ਉਪ੍ਰੰਤ ਜਾਣੇ ਜਾਣਗੇ। ਦਿਸਤਾਂਤ ਇਸ ਪਰ
 ਪਤੀ ਬਤਾਇਸਤੀ ਕਾ ਜੈਸੇ ਉਹ ਸਰਬ ਸੇਵਾ ਪਤੀ ਹੀ ਕੀ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਸਦਾਪੁਰਾਣੀ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਔਰਨ ਕੀ ਭੀ, ਪਰ ਮੁਖ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪਣੇ
 ਭਰਤਾ ਕਾ ਹੈ, ਦੁਤੀਆ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਸ਼ਚਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ
 ਧਾਰਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ। ਇਹ ਪੰਜਾ ਮੇਰਾ ਆਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੈਂ
 ਰੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਆਸਤਕ ਹੈ, ਨਾਸਤਕ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਇਸਟ ਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ
 ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ਆਪਣੇ ਕਠਿਯਾਨ ਹੋਤ। ਜਲ ਪਾਵ ਤੰਡਾ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤ ਪ੍ਰਸਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮਾਨਾ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਦ ਹੈ।
 ਤਦਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੋ ਮੈਂ ਵਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਉ। ਜੋ ਕਰੇ ਕਵਚਿਤ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਪੁਰ ਸਰਧਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਤੁਮ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਭੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਸੋ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਭੀ ਹੈ ਆਗਿਆ
 ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ ਇਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਦਰਦ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰਾ ਪੁਰਬਲਾ ਸਭ
 ਨਾਮ ਤੇ ਅਧਿਕ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਨਾਮ, ਹੋਰ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਤਮ ਹੈ, ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ। ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਅਕ੍ਰਿਤਮ
 ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਧਾਰਿਆ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਉਤਮ ਵਕਤਾ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਕੋ
 ਸਨਾਹ ਕਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਉਤਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਨਿਰਨਾ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਮੋਖ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਵਿੰਚੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸਿਖ
 ਪ੍ਰਸਨ ਸੰਤ ਸਾਥ ਵਰਨਣੇ ਚੋਤਾਲੀ ਸਮੇਂ ਗੁਨਾਸਾ। (੪੪) ਹਰਿ ਜਨੋ ਬਾਚੁ। ਜੁਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੁੰਦਰ
 ਸੋ ਮੁਖੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਰੇ ਜੋ ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੀ ਮਨ ਅਨਿਕ ਜੀਵ ਕਉ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਉਤਰ ਰੂਪ ਜਨ ਸਾਧਨ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਸੇਵੇ ਰੂਪ ਮਨ ਕੋ ਧੋਇ ਦੇਤੇ ਹੈ।
 ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਉਤਰ ਮੰਤਵਾਦੀ ਸੰਤ ਜਨ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਤੇਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਨੋ ਤੇ ਗੁਰ ਗੁਨਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ
 ਕਰ ਮਨ ਕੰਨ ਨਾਇ ਕਰ ਦੇ ਸੇਮ। ਬੇਦ ਮੈਂ ਭੀ ਹੈ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਵਰਣ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਰੂਪ
 ਧਾਰਣ ਕਰੇ ਹੈ, ਕਿਆ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਬੀਜ ਮੰਤਰ, ਜਿਸ ਕੋ ਸੁਧਮਾਨ ਜਾਨਤੇ ਹੋਏ
 ਏਦ ਵਕਤਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਗੁਰੀ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਤਤਵ ਸਵਰੂਪ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਲੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗੁਪਤ
 ਰਹਨ ਜਲ ਨਿਧ ਬੀਰ ਜਾਣ ਨੇਤਾ ਹੈ, ਮਰ ਜੀਵਣ। ਪੁਨਾ ਬੀਚ ਗੁਰੀ ਨਾਇ ਕਰ ਰਤਨ ਠੇਰ
 ਅਪਨਾ ਦਿਨ ਦਿਰਘਤਾ ਹੈ ਰਤਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਤੇਸੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਜੋ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਹੈ ਰਾਮ, ਜੋ
 ਵੇਰੇ ਗੁਰਮ ਰੂਪ ਅਬੰਧੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦਾਲਿਦ ਕੇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸਵਰਨ
 ਜਨ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਵੇਦ ਰੂਪ ਸਾਦ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਕੇ ਗੁਪਤ
 ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕਲਜੁਗੀ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਸਤੂ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
 ਭਿੰਨੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਸੁਖੈਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਜਾਣਾ ਰਹਿ। ਇਨੀ ਤੇ ਮੰਤਰ ਗੁਪਤ ਦੇਣੇ ਕੀ ਮਿਸਾਲ
 ਧਾਰੀ ਹੈ ਬਡੇ ਜਨੋ ਨੇ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਓ। ਜੈਸੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਚਨ। "ਮੰਤਰ ਦੀਓ ਗੁਰ ਕਾਨਾ"

ਸੁਖੇਨ ਵਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਕੀ ਵੰਡ ਵਲੋਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਅਪਨੇ ਘਟ ਸੇ ਜਬ
 ਬ੍ਰਹਮ ਨਜਰ ਆਈ, ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਕੋਰ ਕੀ ਮਣੀ ਬੜੇ ਦੁਖ ਸਾਥ ਕਹੂੰ ਦੂਰ ਜਾਇ ਪਾਈ,
 ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਿਉਂ ਕੀਆ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਾਖਰ ਸੁਖੇਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਜਾਣ
 ਕੇ ਤਿਸ ਪਰ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਾ ਆਈ। ਇਸੀ ਤੇ ਖਾਲੀ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਕਰ ਧਰਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨੇ। ਜੋ ਕਿਵੇ ਜੀਵੇ ਫੁੰ ਚੰਗੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਵੇ। ਸੋ ਕੋਨ ਵਰਨ ਹੈ, ਸੋ ਜੁਣੇ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੁਰ ਪੰਤ ਭਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਇਕੁ ਤੋ ਇਸ ਕਾ ਇਹ ਉੱਤਰ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ। ਦੂਜਾ ਉੱਤਰ ਇਹ ਜੁਣੇ, ਸ੍ਰੀ ਵਿਭੰਜਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ। ਜੇ ਹੁਮ ਕਰੇ ਜੋ
 ਪ੍ਰਤੀਖ ਕਰੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਰਿਆ। ਐਸੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਖਿਆਤ ਕਰ ਭੀ
 ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਆਪ ਰਾਗ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮ ਮੂਰਤੀ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ। ਤੇਰਾ ਸੋ ਜੁਣੇ ਸਬਦ।
 "ਆਪਾ ਮਹਨਾ ੫। ਨਿਕਟ ਜੀਆ ਕੇ ਸਦ ਗੀ ਸੰਗੀ ਦੁਕਰਤ ਵਰਤੇ ਰੂਪ ਅਰ ਰੰਗ।
 ਕਰੇ ਨ ਝੂਰੇ ਨ ਮਨ ਰੋਵਨ ਹਾਰਾ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤਿ ਅਗੋਚਰ ਸਦਾ ਸਨਮਤ ਖਿਯਾਉ ਹਮਾਰਾ।
 ੧। ਰਹਾਇ। ਤੇਰੇ ਦਾਸਰੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣ। ਜਿਸ ਕੀ ਮੀਰਾ ਰਾਖੇ ਆਣ। ਜੋ ਨੋਰਾ
 ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ ਅਜਾਤ। ਤਿਸ ਲੋਭੇ ਕੋ ਕਿਸ ਕੀ ਤਾਤ। ਵੇਮਹਤਾਜ ਬੇਪਵਾਹੁ। ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹੁ
 ਗੁਰ ਵਾਹੁ"। ਹੇ ਸਾਧ ਜੀ, ਇਹ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਵਾਹੁ। ਸੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤੀਖ
 ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰੰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ। ਇਹ ਦੂਜਾ ਉੱਤਰ ਹੈ ਅਰ ਤੀਜਾ ਇਹ
 ਉੱਤਰ, ਉਤਰੋਂ ਮੇ ਉੱਤਰ ਕਹੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਸੋਮਣੀ ਰੂਪ ਜਾਣਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ
 ਬਰਨ ਹੈ। "ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ। ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ਕਾਰੇ ਧਾਵਹੁ"। ਜੋ
 ਜਗਿਆਸੀ ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਇਛਾਵਤ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਪਰ ਵਿਕਲਪ ਨਾਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੋ ਗੁਰੋ
 ਪਰਮ ਐਸੇ ਕਰਣਾ ਸਾ ਐਸੇ ਨ ਥਾ ਕਰਣਾ। ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ, ਸਭ ਪ੍ਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੋ
 ਪਰਮ ਪਰਮ ਰੂਪ ਮਾਹਗ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਰਠਣਾ। ਜੇਏ ਰਿਖਾਵਤ ਜੋ ਜਲ ਪਰ ਬੂਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ
 ਹਟਾਇ ਕਰ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਏ ਗਾਤ੍ਰਿਕ ਜਲ ਪਰ ਹੁਆਰਿਓ ਸਵਾਤੀ
 ਬੂੰਦ ਪਾਇ ਕਰ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਇਹੁ ਨਹੂੰ ਕਰਤਾ ਜੋ ਮੇ ਨੇ ਗਾਜ ਅਰ ਉਲ
 ਘੋਖ ਪੁਨਾ ਹੇਤ ਬਿਨਾ ਵਗਾਨਾ ਇਹੁ ਦੇਖ ਕਾਰੇ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਤੇਏ ਹੀ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਭੀ ਚਾਹੀਦਾ
 ਨਿਕਾਇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਗ੍ਰੰਥੇ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਐਸੇ ਕਰਣਾ ਨਾਹੀ ਜੋ ਐਸੇ ਕਰਣ
 ਥਾ। ਐਸੇ ਕਿਉਂ ਕੀਆ ਜੋ ਗੁਰੋ ਕੀਆ ਸੋ ਕਲਯਾਨ ਕਾਰੇ ਹੁ ਕੀਆ। ਐਸੇ ਜੁਵਣ ਕਰ ਸੋ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਤੇ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ, ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆ
 ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਜੋ ਆਪ ਮੰਸੇ ਰੂਪ ਭੁਗੀਤ ਕੇ ਅਭਾਵ ਕਰਤਾ ਭਾਨ ਮੂਰਤੀ ਆਪ ਕਉ
 ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇ ਨਿਰੰਦਰੇ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤੀਖ
 ਕਰ ਕਹਿਾ ਭੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਪਤ ਜੋ ਧਰਿਆ ਹੈ ਨਾਮ, ਧਰਤੀ ਕੇ ਬੀਜ ਵੱਤ ਗੁਪਤ ਕਹੀ

ਫਲਤਾ ਹੈ, ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ। ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਬੀਜ ਕਉ ਪੰਖੀ ਚੁਗ ਜਾਤੈ ਹੈ ਅਥਵਾ ਫਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਤੇ
 ਤੇ ਗੁਪਤ ਬੀਜਵਤ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੇ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਜੀਆ ਮੇ
 ਅਬ ਨਿਸਰੇ ਬਾਤ ਆਈ ਹੈ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜੇਹੇ ਹੀ ਕੋਈ ਮਾਸ ਬਤੀਤ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਅਸਨ ਪਰ ਅਸ ਬਤ ਕਰ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਮੇ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਕਉ
 ਆਪ ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਮਾਵਤੇ ਭਏ। ਪੂਨਾ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੇ ਏਦ ਗੀਤ ਸੀ ਤਿਸ ਕਰ ਸਤ ਸੰਤ
 ਅਥਿਤੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਕਾ ਪੂਜਨ ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਸਭੇ ਆਪੋ ਅਪਨੀ ਵਿਦਾ
 ਹੋ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਗੁਣੇ ਤੇ ਵਿਰਾਟ ਕਰ। ਪੂਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੁਏ। ਜਦਪ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਇਸਥਿਤੀ ਨੀਏ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਦਪ
 ਹਰਿ ਜਨ ਤੁਰਣੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਨਗਰ ਨਰ ਨਾਰੀ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਸਹਤ ਹੋ ਕਰ
 ਪੂਜਨ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤੇ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਆਵਣਾ
 ਜਾਵਣਾ ਜੇ ਕੀਤਾ ਅਬ ਇਨ ਪੰਥੋ ਕੀ ਤਨ ਸਹਤ ਸਫਲਤਾ ਹੁਈ ਹੈ। ਪੂਨਾ ਏਕ ਪਾਵ ਧਰਨੀ
 ਪਰ ਧਰਨਾ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਜੇ ਅਵਾ ਮੇਧ ਕੇ ਕਿਤ ਕੇ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨੇ ਸਵਨ ਫਰਮਾ
 ਹੈ ਪੰਡਤਾ ਦੁਆਰੇ। ਪੂਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਹੀ ਨਗਰ ਮੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਸਾਥੋਂ ਸਹਤ। ਆਏ ਸਤ
 ਨਗਰ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਵੀਰ ਕੋ ਇਛਾਵੀਤ ਜੇ ਜੇਹੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਦ ਪੁਰ ਸਜਲ ਸੀਤਲ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰੋਰ ਚੰਦਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤੀ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੁਣੇ ਜਨ
 ਪ੍ਰੀਤ ਹੁਏ। ਏਕ ਸਮੇ ਬਨ ਮੇ ਕਰੀਓ ਨੀਰੇ ਬੈਠੇ ਜੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ
 ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੈ ਭਗਵਨ, ਯੋਗ ਭ੍ਰਿਸ਼ਕ੍ਰੇਤਿ ਕੇ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ, ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ।
 ਹਰਿ ਜਨ ਵਾਚੁ। ਹੇ ਸਾਧ, ਇਹੀ ਸੰਗ ਖੁਦਇ ਯਾਰ ਨੇ ਖੁਦਇ ਆਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਜੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਜੇ ਅਰਧ ਪ੍ਰਬੁਧ ਹੈ: ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰਤੇ ਕਉ ਜਉ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇਰੇ
 ਸਾਹਿਬਾਨ ਕਾਰੀ ਨਹੀ ਭਈ ਤੇ ਦੇਹ ਤਿਸ ਕਾ ਪਤਨ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ, ਤਬ ਤਾਂ ਕੀ ਕਿਆ ਗਤੀ ਹੋਤੀ
 ਹੈ, ਹੇ ਨਾਨਾਇਣ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ। ਹੇ ਅਰਜਨ, ਜੇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਭੋਗੋ ਕੀ ਵਾਸਨਾ
 ਹੈ ਤਬ ਮਰ ਕਰ ਸੁਰ ਲੋਕੋ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕਾਲ ਪੂਨਾ ਇਨ ਲੋਕ ਮੇ ਜਨਮ ਧਾਰਤਾ ਹੈ।
 ਉਤਮ ਕੁਲ ਪੰਥਾਨੋ ਕੇ ਕੂਹ ਮੇ ਹੋਗੇ ਕੇ ਹੋਰਤਾ ਹੁਆ ਪੂਨਾ ਵੇਰਵੇ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰ। ਤਬ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਕਰ ਭੋਗ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਹਤ ਹੈ ਤਬ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਿਚਿਤਿ ਕੇ ਨਕੋਤ ਮੇ ਜਨਮ ਲੇ ਕਰ ਤਤੋਵ ਕੇ
 ਪਾਇ ਕਰ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਸਾਧ, ਉਤੰਦ ਤਾਪ੍ਰਜਾ ਇਹੀ ਹੈ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ ਸਮਾ
 ਕਰਾ ਹੈ। ਅਬ ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਲਖਾ ਭੀ ਸੁਣ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਜੋਗੀ ਕੀ। ਏਕ ਰਿਖੀ ਜੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਤਿਸ
 ਕੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਯੋਗੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰੀਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨ ਪਾਠ ਜੀਤਾ ਆਦਿ ਪਤ
 ਕਰਵਾਏ। ਤਬ ਜੇ ਰਿਖੀ ਬਨਗਵਨ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਵੇਰਵਾ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਪੁਰ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ: ਜੀ, ਮੁਝੇ ਚਰਨਾ ਸਾਥ ਲਖੋ, ਸੇਵਾ ਲੀਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਸਹਤ ਭਏ।

ਹੇ ਹੁਣਦੇ, ਜੋ ਤੇ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੈ ਨੇ ਤਿਆਜ ਕਿਆ ਕੀਆ। ਜਾ ਤੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ
ਸਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਇਹ ਨੰਦਨ ਕੀ ਪਾਨਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰ, ਅਰ ਸੰਤ ਸੰਗ ਮੇ ਇਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ
ਦੇਣਾ ਹੈ, ਹੇ ਪ੍ਰਿਯਾ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਆਪ ਬਨੋ ਗਵਨ ਕਰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਜੋ ਪਤੀ
ਦੇਵਤਾ ਰਿਖੀ ਕੀ ਤਿਆ ਪਤੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਜਿਏ ਮੇ ਪੁਤਰ ਕੋ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇਤੀ ਭਈ।
ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਰੂਪ ਬਾਨਕੋ ਮੇ ਪਰਮ ਕੂਕਨ ਰੂਪ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰ ਡੰਡਵਤ
ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਡੰਡਵਤ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਸੁਹ ਖੁਧੀ। ਐਸੇ ਬਾਨਕ ਕੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਰੂਪ
ਸਰਤ ਸਤਾ ਸਦ ਰਕਤ ਹੋ ਜਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਨਾਇਕ ਜੀ ਨਿਕਟ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁਤ ਭਏ:
ਹੇ ਬਾਨਕ, ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ ਅਰ ਕਵਨ ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਤੂੰ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਵਨ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੈ ਤੇ ਕਵਨ ਨਾਮ ਹੈ ਹੇ ਸੁਰ ਬੁਧੀ ਕੁਮਾਰ, ਜਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਸਦ ਗੁਣ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਭਾਸਣਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਤਬ ਜੋ ਕਮਲ ਬਦਨ ਤੇ ਸੁਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਤ ਭਇਆ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ,
ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਦੇਵ ਦੰਤ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਨਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ
ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕਰ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਆਪ ਕੀ ਚਰਣ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੈ।
ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬਰਨ ਤਿਸ ਬਾਨਕ ਕਾ ਸਭ ਪ੍ਰਸਨੋ ਕਾ ਉਤਰ ਉਹ ਸੰਤ ਜਾਣ ਲੇਤੇ ਭਏ।
ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸੰਤ ਤੇ ਦੇਵ ਭੱਤ ਦਾ ਆਪਸ ਮੇ ਮੇਲ ਹੈ ਸੀ। ਜੋ ਬਾਨਕ ਨਡਾ ਜੇਵਾ ਕਰਨੇ
ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਕੀ ਕੋ। ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਏਹਰਾ। "ਸ਼ਾਈ ਜਿਉ
ਸਦਾ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਉ ਸੂਰਾ। ਸਾਧੋ ਕਉ ਸਨਮੁਖ ਰਹੇ ਸੋ ਦਾਦੂ ਪੂਰਾ"। ਐਸੇ ਤਿਨ ਕੀ
ਆਵਾਸ ਭਾਈ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਹੈ। "ਇਲਾਵਨ ਮਹਲਾ
੫। ਜਨ ਵੇਵੇ ਇਹੁ ਸੀਸ ਕਰਿ ਕਰ ਪਗ ਪਖ ਲਾਵੇ। ਬਾਰ ਜਾਤਿ ਨਖ ਬੇਗੀਆਂ ਦਰਸ ਪੇਖ
ਜੀਵਾਵਉ। ਕਰਉ ਮਨੋਰਥ ਮਨੇ ਮਾਹਿ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਪਾਵਉ। ਦੇਉ ਮੂਰਤੀ ਨਾਧ ਕੇ
ਬੀਜਨ ਵੇਵਾਵਉ। ੧। ਰਹਾਉ। ਅੰਮ੍ਰਤ ਗੁਣ ਸੰਤ ਬੋਲਤੇ ਹੁਣ ਮਨਹਿ ਪੀਲਾਵਉ। ਉਆ
ਨਕ ਮਹਿ ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਬਿਖੇ ਜਲਨ ਬੁਝਾਵਉ। ੨। ਜਹ ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ
ਤਿਨ ਮਿਲ ਹਰਿ ਗਾਵਉ। ਕਰਉ ਨਮਸਕਾਰ ਭਗਤਿ ਜਨ ਹੂਰ ਮੁਖ ਲਾਵਉ। ੩। ਉਨਤ
ਬੋਲਤ ਜਪਹੁ ਨਾਮ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਵਉ। ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੋਲਤੀ ਹਰਿ ਸਰਨ ਸਮਾਵਉ। ੪।"
ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨਉ ਕੀ ਅਵਾਸ ਕਾ ਵਰਨਨ ਜੈਸੇ ਪੁਨਾ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਸੂਰੀ ਮਹਲਾ
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤ ਪਗਨ ਧਨ ਤਿਸ ਕਾ ਪਨਹਾਰਾ। ਭਾਈ ਮੀਤ ਉੱਤ ਭਾਗੁ ਤੇ ਜੀਆਂ ਹੈ
ਤੇ ਪਿਆਰਾ। ੧। ਰਹਾਉ। ਕੇਸਾ ਕਾ ਕਰ ਬੀਜਨਾ ਸੰਤ ਚਵਰ ਭੁਲਾਵਉ। ਸੀਸ ਨਿਹਾਰਉ
ਚਰਨ ਤਲ ਹੂਰ ਮੁਖ ਲਾਵਉ। ੨। ਮਿਸਟ ਬਰਨ ਬੋਲਤੀ ਕਰਉ ਦੀਨ ਕੀ ਨਿਆਈ। ਤਜਿ
ਅਭਿਮਾਨ ਸਰਣੀ ਪਰਉ ਹਰਿ ਗੁਣਨਿਧ ਪਾਈ। ੩। ਅਵਲੋਕਨ ਪੁਨਹਿ ਪੁਨਹਿ ਕਰ ਜਨ ਕਾ
ਦਰਸਾਰ। ਅੰਮ੍ਰਤ ਬਰਨ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿੰਚਉ ਬੰਦਉ ਸਾਰ ਬਾਬ। ੪। ਚਿਤਵਉ ਮਨ ਆਸਾ ਕਰਉ
ਕੰਨ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਗਉ। ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਰ ਦਾਸ ਰਹਨੀ ਨਾਗਉ। ੪।"

ਜੇ ਤਿਸ ਪਦ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕੀ ਨਿਪੁਨਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਕੈਸੇ ਜਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਫੁਰਨਾ
 ਫੁਰ ਜੇ ਜਲ ਪਾਠ ਕਰਉ। ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਤਾਤ ਕਮਲ ਹੀ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਕਮਲ
 ਆਏ ਦੇਨਾ। ਅਰ ਬਿਧ ਸੰਤੋ ਕੇ ਬਖਸ਼ੁ ਹੋਨੇ ਪੁਨਾ ਦੁਹਾ ਕਉ ਸੋ ਜੋ ਗਤ ਕਉ ਰੋਜ ਅੰਜਨ
 ਪਵਾਵਤਾ ਸੀ। ਏਕ ਰੈਣ ਪ੍ਰਾਖਿਆ ਲੀਏ ਆਗੇ ਸਮਾਧ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਆਵਤਾ ਦੇਖ ਕਰੇ।
 ਜੋ ਕੀ ਖੜਾ ਰਿਹਾ ਤਾਤ ਭਰ ਸੇਵਾ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਨੀਏ। ਤਬ ਨੇਤਰ ਖੋਲ ਕਰ ਕੰਠ ਲਾਇ ਕਰਿ
 ਕਹਾ ਜੋ ਤੇਹੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮਤੀ
 ਪ੍ਰੇਮਜਨ ਆਗੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹਾਂ। ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇ ਈਛਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰੈ। ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ, ਦੋਨੋ ਕਰ
 ਜੋੜ ਕਰ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਆਪ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਜਾਨ
 ਹੋ। ਮੇਰੇ ਜੇਹੇ ਬਾਲਕੋ ਕੀ ਜੋ ਨੀਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈ ਹੁਮਾਰਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ, ਧੰਨ ਹੈ,
 ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੋ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੁਖੈਣ ਤਰਉ ਮੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ:
 ਹੇ ਪਿਆਰੇ, ਧੰਨ ਦਸੀ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ, ਸੁਰਤੀ ਅਰਥ। ਹੇ ਪੁਰਸੋ ਤਿਸ ਇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣੇ।
 ਹੋਰ ਬੇਅਰਥ ਬਾਣੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਪਛਾਣ ਕਰਿ
 ਨਿਸਚੇ ਰਚਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਜੇਹੇ ਅੰਬਡੇ ਬੇਗ ਵਾਲੀ ਨਦੀ
 ਜੋ ਸੰਤ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਨੇ ਦੀ ਕਮਨਾ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾਰ ਇਤੀ ਨੂੰ ਕਰੇ।
 ਐਹ ਬਹੁਤੇ ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਜੋ ਬਚਨ ਹੈ, ਵਿਅਰਥ, ਜੋ ਨ ਸੁਣੈ, ਨ ਕਰੈ। ਜਾ ਤੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ
 ਪਿਆਨੋ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਬਕਤਾ ਹੈ। ਵਿਅਰਾ ਬਾਦ ਧਾਏ ਤੇ ਬਾਣੀ ਬਖਤੀ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਦਿਤ ਕਉ
 ਸੰਤ ਨਹੀ ਆਵਤੀ, ਸੁਰਤੀ ਕਹਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖਮਿਤ੍ਰ ਚਰਮਵੰਤ ਅਕਾਸ਼ ਕੇ ਨਪੋਟ
 ਨਏਗਾ, ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਦੁਖ ਭੀ ਨਬਿਤ ਹੋ ਜਾਣੀ। ਤਾਤ ਪਰਥ ਇਹ
 ਜੇਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਚਰਮਵੰਤ ਅਕਾਸ਼ ਕਾ ਨਪੋਟਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਤੇਹੀ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ
 ਦੁਖ ਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਨਵੇ ਵਿਤ੍ਰੇਕ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤੇ ਦੁਖਾ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ
 ਇਹੁ ਵੇਦਾਂਤੋ ਕਾ ਢੰਡੇਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਨੇ ਜੋਣੇ ਪ੍ਰਸੰਤ ਤੇ ਮਰਣੇ ਪ੍ਰਸੰਤ ਵੇਦਾਂ ਤੋ
 ਜੇਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋ ਕੀ ਨਵਿਰਤੀ ਵਸਤੇ। ਅਰ ਤਤੁਵ ਵੇਤਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤਤੁਵ
 ਕੇ ਜਾਣ ਕਰਿ ਸਾਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਹੁਣੀ ਕਹਤੀ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ
 ਜਗਿਆਸੂ ਧਾਨੇ ਕੀ ਬੁਧ ਵਾਲਾ ਤਿਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਵਾਰੀਵਾਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ
 ਜਾਣ ਕੇ ਤਿਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਰੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਜੇਹੇ ਭੋਜਨ ਅਰਬੀ ਭੋਜਨ ਕਰ
 ਚੁਆਹਤੀਆਂ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ। ਸੋ ਕੀਸਾ ਹੀ ਰੋਸਤਨ। ਉਤਰ ਜਿਸ ਰੋਸਤਨ
 ਸੁਬਰ ਸਪਰਸ਼ ਰੂਪ ਹਸਰੀਧ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਵਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋ ਤਤੁਵਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ਘ੍ਰਾਨ ਦੁਆਰਾ
 ਜਾਨਤਾ ਹੈ, ਇਹੁ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਰੋਸਤਨ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹਣ ਗਿਆਨ ਮਨ ਆਦਿ ਸੰਪੂਰਣ

ਵਿਸ਼ਾਖਰਾਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਜਿਸ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਕੀਆਂ ਇਤੀਆਂ ਜੋ ਹੈ, ਸੰਕਲਪ
 ਆਦਿ, ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਸ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ-ਵਿਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕਹਤੇ ਹੈ।
 ਜੇਈ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਰੂਪ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਜੇਈ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਇਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਰੂਪ
 ਮਹਾਦੇਵ ਰੂਪ ਰੋਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਜੇਈ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਇਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਜੇਈ
 ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਮਨੁਖ, ਰਾਊ, ਘੋੜਾ, ਪਸ਼ੂ, ਪੰਖੀ, ਸੈਲ, ਅਸੈਲ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਆਦਿ
 ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਐਸਾ ਜੋ ਏਹ ਰੂਪ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਹੈ ਸਰਬ ਵਿਖੇ। ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ
 ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸਭਨ ਵਿਖੇ ਰੇਸ਼ਤੰਨ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਭੀ
 ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਸੋਮ ਰਿਗਵੇਦਿ ਕਾਂ ਚੇਤਨੇ ਉਪਨਿਖਦ ਜੋ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸ ਚੇਤਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਮਨਨ ਨਿਦਧਿਆਨਨ ਦੁਆਰਿਓ ਸਾਖਿਆਤ
ਕਾਰੀ ਖਾਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੇ, ਗੁਰਾਂ ਕੀ, ਤਬ ਆਪਨੀ ਮਾਤਾ ਕੇ ਦਰਸਨਾ ਕਰ, ਚਰਨਾ
ਪਰ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਮਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਨੋਯੋਗਨੀ ਨਗਤੀ ਸੀ ਅਰ ਸਕਤ ਸਥਿਤ
 ਸੀ। ਜੋ ਪੁਤਰ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾਨਤੀ ਭਈ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨੇਸਟਾ ਕਰਿ ਤਾਂ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਹੈ
 ਪਰੰਤੂ ਜੇਵ ਕੀ ਧਰਮ ਮੇ ਨਿਪੁਨ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨ ਨੀਏ ਅਰਥ ਰਾਜ
 ਜਮੇ ਕਰਤ ਭਈ ਹੇ ਤਾਤ, ਹੇ ਤਾਤ। ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਉਠ ਕਰ ਦੋਨੋ ਰਾਬ ਜੇਕ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ,
 ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਜੇਵਕ ਪੁਤਰ ਹਾਜਰ ਹੈ, ਨਿਦੇਸ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਕਹਤ ਭਈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ
 ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਾਗੀ ਹੈ, ਹੇ ਤਾਤ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਕਟੋਰਾ ਹਾਥ ਮੇ ਠੇ ਕਰ ਜਬ ਘਟ ਪਰ
 ਚਨਾ ਸੋ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖੇ ਜਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੇ ਧਿਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਧਿਰ ਹੇ
 ਇਸ ਪੁਰ ਕੇ ਜੀਵਨੇ ਕੇ ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਅਥਵਾ ਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰ ਵਿਆਕੂਲ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਕੇ ਨਹੀਂ
 ਦੇਤਾ। ਤਬ ਵਰਫ ਅਸਥਾਨ ਨਿਕਟ ਸੀ। ਵਰਫਾਨੀ ਜਨ ਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰ ਕੇ ਕਟੋਰਾ ਹਾਥ ਮੇ ਜਬ
 ਮਾਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਲਿਆਇਆ ਤਾਂ ਆਗੇ ਮਾਤਾ ਨੇ ਸਮਾਧਿ ਨਾਇ ਲਈ ਨਪਤ ਦਿਵਸ ਕੀ।
 ਉਪਰ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ ਤਬ ਪੁਤਰ ਜਨ ਲਈ ਖੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਅਰ ਕੰਠ ਨਾਇਆ
 ਤੇ ਕਹਾ: ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਫੇਰ ਧੰਨ ਹੈ, ਅਰ ਹੇ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ
 ਕਲਾ, ਭਗਤ ਕਲਾ, ਯੋਗ ਕਲਾ, ਦਾਨ ਕਲਾ, ਧਰਮ ਕਲਾ ਪੁਨਾ ਸੇਵਕੀ ਧਰਮ ਜੋ ਜਬ ਧਰਮੀ ਸਿਮਰੀ
 ਹੈ, ਤੇ ਦਇਆ ਆਦਿ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਲਖਮੀ ਤੋ ਆਦਿ ਤਿਸ ਕਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਸਭੀ
 ਰਿਣ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਦੂਰ ਭਏ ਦੇਵ ਰਿਣ, ਪਿਤ੍ਰ ਰਿਣ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੰਡ ਯਮ ਭੰਡ, ਸਰਬ ਰਿਣ ਤੇ
 ਤੂੰ ਅਰਿਣੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਧੰਨ ਹੈ, ਇਕੋਨ ਕੁਲ ਅਥਵਾ ਇਕੋਤਰ ਸੋ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰ ਭਯਾ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ। ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਾਧ ਐਸੇ ਨਿਸਕਾਮੀ ਯੋਗੀ ਹੈ। ਹੇ
 ਸਾਧ, ਹੁਣ ਭੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੰਗਤ ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕਉ ਜੋ ਨਿਸਕਾਪਟ ਹੈ ਕਰ ਪੂਜਦੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਤੂੰ ਜੋ
 ਜਨ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਧ ਸੁਨਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਕਹਤਾ ਭਯਾ:

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਮੈਂ ਨੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਿਸਕਾਮ ਯੋਗੀ ਕੀ ਲਖਣ ਤੁਮਰੀ ਕਿਹਾ ਕਰ, ਗੋਇੰਦ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਰਹਤ ਜੋ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਗ ਤਪ ਸਾਧਨ ਆਦੀ ਸਦਪ ਵੇਦ
 ਵਿਰਤ ਭੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਸੋ ਸਭੀ ਜਨ ਸਹਾਮ ਧਰਮੀ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨਾ ਸਾਥ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸੇ ਤਾ
 ਕਿਹੁ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ। ਇਤਿ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਸਿੰਧੂ ਉਤਾਰਯੋ ਨਿਸਕਾਮ ਯੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਹਤੀ
 ਬਰਨਨ। ਪੈਤਲੀਸਮੋਹੁਲਾਸਾ। (34) ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕੀ। ਜੀ ਉਭਾਈ
 ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਧਰ, ਜਿਨਾ ਸਖਤ ਨਿਵਾਸੀ, ਰੁਹਾਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ
 ਦਿਕ ਵਿਸਵਾਸ ਰਖਣ ਵਾਨੇ ਮੇਂ ਜਿਨਾ ਦੇ ਬੜੇ ਬੈਰਾਗਵਾਨ, ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਧੀਰਜਵਾਨ
 ਭਜਨਵਾਨ, ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਦਿਆਲੂ ਸੰਤ ਹੈ। ਲਖੁਬੀ ਵਿਖੇ ਹੀ ਵੈਰਾਗ ਆਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ, ਇਨ ਕੋ
 ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆਵੇ ਨੇੜਵੀਂ ਨੂੰ ਜਾ ਦੇਸਾ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਹ ਚਾਲੀ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਇਆ ਆਦਿਕੋ
 ਕੋਈ ਵਸਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰਰੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀ। ਤਬ ਹੁਦਾਹ ਨੈ ਨੈ ਕਰ ਗ੍ਰੀਬ ਦੀਆਂ ਗਰਜਾਂ
ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਪੜੇ। ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਬ ਖਬਰ ਭਈ ਤਬ ਭਾਰਜਾ ਸਹਤ ਪੁੱਤਰ ਕੋ ਘਰੋਂ
 ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਤਬ ਜਿਨੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਿਖੇ ਹਟੀ ਆਨ ਕਢੀ। ਕੁਝ ਕਾਲ ਪੀੜੇ ਨੇਖਾ ਕਰਦੇ ਭਈ
 ਤਾਂ ਰੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਹੀ ਵੰਡ ਕਰ ਅਰਥੈਂ ਕਰ ਭੀ ਪੁਨਾ ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ ਬੋਲੀ ਰਹੀ। ਤਾਂ
 ਵਿਚਾਰਤੇ ਭਈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਨਾਲ, ਅਨੇ ਬੋਲੇ ਜੋ ਅਭਿਆਨੀ ਹਨ ਜੋ ਇੰਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ
 ਅਨੇਕਾਂ ਦਾਤਾਂ ਜੋ ਦੇਨਹਾਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹੀ ਸਿਮ੍ਰੀਏ। ਹੋਰ ਕੂੜੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ
 ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ। ਐਸੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਹੰਠ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀਰ ਦੇ ਬਾਤੁ ਤੀਕ ਸਭ
 ਉਤਾਰਿ ਦਿਤੇ, ਤੇ ਨਹੀਂ ਭਜਨ ਕਰਨ। ਬਹੁਤ ਵਿਚ ਤੱਕ ਇਕਾੰਤ ਇਕਥਾਨ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਧ ਕਰ
 ਸਮਾਧੀ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਰਹਤੇ। ਇਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ ਜੀ ਕਨਗੀਧਰ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਜ ਪਰ ਸਵਾਰ, ਕਹਿ ਮੇਂ ਸੰਤ ਬਾਜ, ਯੋਹਨੀ ਮਨ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤਿ ਆਨ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇਤੇ
ਭਈ। ਤਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਬੋਲ ਪਾਇ ਕਰ ਜੀ ਵਾਹੀ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੇਸ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ
 ਨੂੰ ਕਬਰਾਂ, ਮੜੀਆਂ, ਫੂਤਾਂ, ਪ੍ਰੇਤਾਂ, ਪਥਰਾਂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੂਜਨ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਤੇ ਜਾਦੂ, ਟੂਨੇ, ਭੂਆ,
 ਵਹਿਮਾਂ ਤੇ ਛੁਟੇ ਕੇ ਸੁਰੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪੂਜਨ ਵਿਖੇ ਲਗਾ ਦਿਤੀ। ਐਸੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਮਾਈ ਭਾਈ ਹੁਣ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਹੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀਧਰਾ ਅਤੇ
 ਨਾਨਕੇ ਦੇ ਸੰਤ ਪਿੰਡਾ ਨਗਰਾਂ ਵਿਖੇ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨਾਲ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੰਤ
 ਭਾਈ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਕਾ ਜੋ ਸਾਤ੍ਰਾ ਭੀ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਲ ਮੇਂ ਹੀ ਹੋ ਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
 ਭਾਵ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ। ਅਰ ਸੰਗਤ ਕੋ ਭੀ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹੀ ਨੜ ਨਾਇਆ ਹੈ। ਭਵ ਸਾਗਰ ਸੁਖੈਨ ਤਰਬੇ ਹਿਤ। ਜਬ ਜਬ
 ਜੀ ਅੰਤਰਿ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਸਾਤ੍ਰਾ ਵਸਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਜੀ।
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਸੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸੰਤ ਅਰ ਦੇਵੀਆਂ ਅਰ ਦੇਵਤੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ।
 ਸਭ ਹੀ ਭਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਵਕਤ ਬਕਤੇ ਨਹੀਂ ਜੋ
 ਭਾਵੇਕਨੀ ਹਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਰ ਨਾਮੁਨੀ ਕਾ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੀਰਤਨ ਸਮੇਂ ਜੇ

ਸ੍ਰੀ-ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਹੈ। "ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰ"। ਐਸੇ ਭਾਈ ਭਾਰਾ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਸਿੱਤ ਹਨ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਹੋਤੀ ਮਰਦਾਨ ਵਾਲੇ ਕੀ। ਇਹ ਸਿੱਤ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਾਲੇ
ਨਾਮ ਨਿਮਰਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰ, ਹੋਤੀ ਮਰਦਾਨ ਵਿਖੇ ਭਏ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਰਬ ਹੁਣੇ ਕੇ ਨਿਧ, ਗਿਆਨਵਾਨ ਸਿੱਤ
ਹੁਣੇ ਹੋ। ਜੈਸੇ ਗੁਰ ਵਾਕ ਹੈ। "ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤਿ ਪਗਟਿ ਨਹੀਂ ਛਪੇ"। ਜੋ ਦੋਸੇ ਦਿਸਾਉ
ਮੇ ਇਨ ਤੀ ਮਹਿਮਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਅਰ ਕਰਾਵਨੇ ਅਰ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੇ
ਪ੍ਰੇਰ ਕਰਿ ਜੀਵੇ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨੇ ਮੇ ਹੀ ਇਨ ਨਾ ਸਮਾ ਬਤੀਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਜੰਗਲ ਮੇ ਜਾਇ
ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕੂਹਾਂ ਭੀ ਮੰਗਲ ਹੋ ਜਾਤਾ। ਈਨ ਹੋ ਉਹ ਸਿੱਤ ਜਿਨ ਕੇ ਐਸੇ ਸਿੱਤ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਹੋਵੇ ਹੈ।
ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੱਤ ਪਟਿਆਲੇ ਵਾਲੇ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨਾ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਟਿਆਲਾ ਤਜ ਕਰ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖ ਧਿਆਵੇ
ਭਜਨ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਸੱਭ ਦਾ ਪੂਜ ਕੇ ਭਲਾ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਸਿੱਤ ਆਇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਕੈਸੇ ਜੋ ਨਿਵਾਸ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਇ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਭ੍ਰੋਕੜੇ
ਮਾਈ ਭਾਈ ਇਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਤਿਨ ਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ
ਜਾਏ ਨਜ ਰਏ ਹਨ। ਅਰ ਆਪ ਸਿੱਤ ਤਿਨ ਪਹਿਰੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਰ ਸੋ ਦਰ
ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ ਬਿਠਾ ਕਿਸੇ ਨਾਰੇ ਦੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਬਰ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ
ਦੋਨੇ ਵੇਲੇ। ਭਾਵੇ ਕੈਸਾ ਹੀ ਮੀਰ ਹੋਵੇ, ਅਖਵਾ ਰਨੇਗੀ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਖੇਦ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਨਾਰਾ
ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਦੇਤੈ। ਪੀਛੇ ਸਾਧ ਇਨ ਕੇ ਉੱਚ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਲਤੇ ਕੈਸੀ ਸੇਭਾ ਦੇਤੈ
ਹਨ। ਮਾਨੇ ਸਿੱਤ ਰੂਪੀ ਏਕ ਲਾਟ ਜੋ ਭੇਟੇ ਜਾ ਕਰ ਦੇ ਲਾਟਾਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ
ਹਨ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਸ਼ੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਸੇਵਕ ਕਾ ਨਮੂਨਾ ਲਿਖਾ ਹੈ। "ਗੁਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਸੇਵਕ ਜੋ ਰਹੇ। ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮੇ ਜਰੇ।
ਆਪਸ ਕਉ ਕਰ ਕਹੁ ਨ ਜਨਾਵੇ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿਦੇ ਸਦ ਧਿਆਵੇ। ਮਨ ਬੇਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ
ਕੇ ਪਾਸ। ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹਾਸ। ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਰਕਾਮੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਹੋਰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆਈ। ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਆਪ ਕਰੇਇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਸੇਵਕ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਵੇ।"
ਦੂਜੇ ਮੁਖੀ ਸੇਵਕ ਸਾਬਾ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤੀਜੇ ਭਾਈ ਭੰਗਾ ਸਿੰਘ ਸਾਬਾਹਨ ਮੇਲਿਆਂ ਕਪੜਿਆਂ
ਵਿੱਚ ਮਾਨੇ ਨਾਲ ਹਨ। ਜੈਸੇ ਪਿਛੇ ਭਾਈਸਵਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁਕਟ ਮਈ ਭਬੀਲ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਥਾ ਮੇ
ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹਾ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਧਾਹਨ ਮੇਲੇ ਜੈਸੇ ਹੋਰੇ ਹਨ। ਜੋ ਭਾਈ ਸਵਾਈ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਜੈਸੇ ਥੇ। ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸੁਖ ਨਾ ਦੇਗਾ, ਤਾਂ
ਨਰਕ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਣੀ ਰਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਸਾਢੇ ਨੂੰ ਮਿਠਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨਨ ਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਦੁਖ ਦੁਖ, ਦੁਖ ਸੋਕ, ਨਰਕ, ਸਵਰਗ, ਇਹ ਸਮਾਨ ਜਮਝਦੇ ਨਨ। ਸਿੱਤ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਦੇ ਸੇਵਕ ਗ੍ਰਿਹਤੀ ਭੀ ਅਰ ਤਿਆਗੀ ਭੀ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਪਾਸਾ ਰੂਪੀ ਸਿੱਤ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਨਾਲ ਲੋਹ ਤੇ ਕੰਚਨਵਤ ਹੋਤੈ ਭਏ ਹਨ। ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਸਬੰਧੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੋਵੇ ਅਨੇ

ਪੈਰੋਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਰਹਿਣੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਪਾਸ ਸਿੰਤ ਆਪਣੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ ਦੇਤੇ।
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਤ ਪਰਸ ਇਹ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸਦਾ ਹੀ
 ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਹੀ ਕਰਾਈ ਜਾਣੇ। ਪਾਠੀ ਅਤੇ ਸਚੇਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੁਲਾ ਵਿਚਾਰ ਕੇ
 ਹੀ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੈਲਾ ਚੁਕਣ ਦੀ ਸੂਹਨੀ ਦੀ ਅਤੇ ਤਪਸ਼ੀ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਵਿਖੇ ਲਾਭ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਗਰਮੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਸੰਗ ਮਹਮਦ ਸੀਤਲ ਕਰਨਾ,
 ਬੀਜਨਾ ਕਰਨਾ, ਜਲ ਛਕਾਣਾ ਇਤਿਆਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ
 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਲ ਕੀ ਘੋਲੀਆਂ ਮਿੱਟੀ ਤਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਤਰਫ
 ਨਾਈ ਸ਼ਾਵਣੀ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭਨਾ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ। ਪੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਹਨ।
 ਸਹਿਤੋ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਆਪ ਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥ
 ਪੰਡਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਕੀਏ ਜੋ ਕੇਲਵ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰ ਨਈਂ
 ਸਿੰਨੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਵਾਤ ਦੀ ਜੋ ਗੁਰਣ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਅਧਿਕ ਕਿੰਤਨੀ ਹੀ ਹੋਵੇ ਰੋਕ ਰੁਪਏ ਮੋਹਤਾਂ
 ਆਦਿਕ ਸਭ ਮੋੜ ਲਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਫਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚਿਹਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇ ਦੇਣਾ। ਜੋ ਹੋ
 ਭਾਈਸਾ ਬੋਲਨਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਨਾ ਭਾਵੇ ਦੁਖੀ ਖਾ ਕੇ ਗੁਜਰਨ ਕਰਨੀ ਪਵੇ, ਪਰ
 ਅਧਰਮ ਅਰ ਕੂੜ ਦੀ ਖੁੰਝੀ ਗ੍ਰਿਹਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਨੇਕ ਨਾਜ ਤਜ ਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ, ਵੱਡੇ ਛਕਣਾ,
 ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਵੇ ਨਹੀਂ ਟਲਣਾ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਾ ਕੇ ਭਜਨ
 ਕੀਰਤਨ ਮਧੇ ਗਾਡਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਐਸਾ ਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਊਘ ਜਾ ਜਾਵੇ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਵੇ ਤਉ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਣਾ। ਜੋ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨ ਕਰੇ।
 ਮਾਇਆ ਨ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਰਖੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਮੇ ਨਾਲ ਕਖੜੇ ਦਾ ਨਕ ਤਕ ਨਾ ਲਗਣ ਦੇਵੇ।
 ਅਰ ਮਕਾਨ ਜਮੀਨ ਆਦਿਕ ਨਾ ਖਰੀਦ ਕਰੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਨੈ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਵੇ।
 ਕਪੜੇ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਵੇ ਭਾਵੇ ਸੋਢੇ ਮੈਲੇ ਭੀ ਹੋਣ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਝਿਝਣ ਨਾ ਪਵੇ।
 ਇਹ ਸਾਹਿਬੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰ ਇਹ ਸੇਵਕੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਬੜੇ ਚੌੜੇ
 ਦੇ ਰੋਭੇ ਆਦਿਕ ਅਰ ਵਧੀਆ ਯਾਰ ਪਾ ਨਵੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਤ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰ ਨਿਰਮਾਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕੁਝ ਫਾਈਲਿਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਾਸੀ ਕੀ। ਇਹ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਦੁਹੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
ਸਦਬ ਗੁਣ ਵਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬੜੀ ਸੰਦਰ ਇਹ ਪੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸਰੀ ਸਾਹਿਬ ਤਖਤ ਜੋ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਅੰਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਫੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬੜਾ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਹੀ
ਭੀੜ ਸੰਤ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਸਭ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਸੁਣਨਾ ਅਰ ਸਭਨਾ
ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਣਾ। ਸਿੰਘਾ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਣਾ। ਰੋਗੀ ਦਵਾ ਦਾਤੂ ਨਈ ਬਹੁਤ
ਹੈ ਸਿਤਾ ਪਾਸੋਂ ਤੇ ਰਕਿਸਾ ਮੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ। ਸੈਕੜੇ ਰੁਪਏ ਕੀ ਔਖਦੀਆਂ ਬੜੇ
ਸਤਨਾ ਸਾਥ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਅਰਥ ਰੋਗੀਆਂ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਨੇ ਆਵੇ ਸਿਤਾ
ਨੇ ਤਾਂ ਸੱਦਾ ਵਰਤ ਨਾ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਭਜਨ ਅਰ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ
ਪੇ ਹੀ ਬਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਬਹੁਤ ਬੋਲੀ ਅਰ ਅਹਾਰ ਭੀ ਅਲਪ ਛਕਣਾ।
ਜੇ ਕੋਊ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਵਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸਿਤਾ ਪਾਸ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਭੀ ਸਾਰੀ
ਦਵਾਈ ਰਹਿਮੇ ਰੋਗ ਨੂੰ ਕਟਨ ਵਾਲੀ, ਜਬਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਸੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ
ਕੀ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਦੁਹੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕੀ ਵਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ
ਦੁਰਲਭ ਸੇਵਾ ਅਥਵਾ ਸੁਪਤ ਬਿਨਾ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੰਤ। ਜੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਾ ਹੈ। "ਆਪ ਜਪੇ ਅਵਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ" ਸੰਤ ਬੜੇ ਹੀ
ਦਇਆਵਾਨ ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਗਿਰਪਾ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹਨ। ਜਾਚਕਾ
ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਨੋ ਕਾਮਧੇਨ ਹਨ ਰੋਗੀਆਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਗੰਠਰ ਸਮਰਨ। ਐਸੇ
ਸੰਤ ਦੁਰਲਭ ਹੋਤੇ ਹੈ।

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਅੰਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮਸਤੂਆਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅੰਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ
ਅਤੇ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਮਗਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਹੁਰਮਤਿ ਪਰਚਾਰ ਕਾ ਜਿਨ ਕਾ ਉਦੇਸ਼
ਹੈ ਮਸਤੂਆਨੇ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਇਨ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿਦ ਸੇ ਉਹਾਰੇ ਸੁਬਦ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੇ
ਮਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਅਰ ਰਸ ਦੇ ਕਰ ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਫੁਲਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੀ ਤੇ ਸਿੰਘ ਮੇ ਸੰਤ ਸੰਤ
ਅਰ ਸੰਜਮ ਕਾ ਬੰਨ ਭੀ ਹੋਇਆ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਸਰ ਹੋਇਆ। ਸੰਤ ਐਸੇ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ਜੋ
ਹਜਾਰਾਂ ਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਧਰਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੇ ਅਮਿਤ ਛਕਾਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਕੇ ਬਾਣੀ
ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਨਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਸੇਕਰੇ ਪੁਰਸ ਜੋ ਰਹਿਤ ਮਿਰਯਾਦਾ ਮੇ ਕੱਚੇ ਸੇ
ਇਨ ਮੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਹੁ ਗੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਨੇ ਕਾ ਬੰਨ ਹੋ ਰਯਾ ਹੈ।
ਐਸੇ ਸੰਤ ਪੰਨ ਹਨ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ^{ਸਾਖੀ} ਅੰਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮੁਲਤਾਨ ਵਾਸੀ ਕੀ। ਇਹ ਸੰਤ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ 'ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਇਆ ਵਿਰ ਉਦਾਸੀ' ਐਸੇ ਦਇਆਵਾਨ ਗੁਰੂ ਦੀ ਖਾਤ ਹਨ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ
ਕੋਈ ਅਭਿਆਗਿਤ ਸਾਧ ਧਰਮਾਲੇ ਉਤ੍ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਂਦਾ ^{ਭੀ} ਰਿਅ ਤਦ ਸੰਤ ਆਪ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗ
ਰਹੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਜੋ ਮਤੇ ਕਿਧੇ ਗੀਤ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਐਸੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਜੋ ਆਪ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਮੇਲੇ ਗਏ ਹੋਏ ਸੀ। ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਸਾਧ ਧਰਮਾਲੇ ਗਏ ਨਾਂਗਰੀਆਂ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬੜੇ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਕੀਤੀ। ਰਬ ਉਹ ਸਾਧ ਭਾਈ ਜੀਕੋ ਮੇਲੇ ਮੇ
ਮਿਲ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਦੁਸਾਰੇ ਨਾਂਗਰੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂਈ ਭਾਈ ਜੀ ਉਤਰ ਦਿਆ ਹੈ ਆਪ
ਦੀ ਖਾਤ੍ਰ ਤਾਂ ਰਹ ਬਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੇਹੜਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਸਾਡੇ
ਨਾਂਗਰੀਆਂ ਦਾ ਕਾਉ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਅਜੇਹੇ ਸਾਧੂਆਂ ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਦੀ ਆਪ ਵਰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣ
ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਿਯਮ ਐਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਨਿਰ ਨਿਚਨ ਸੰਤ
ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਜਾਬਾਦੀਏ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹਨ। ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵਰਣਨ ਕਰ
ਨਿਖਣਾ ਅਸਮਝ ਹੈ। ਅਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇਹੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਚਰਨ ਫੂਕੀ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੂਜੇ ਸੀ। ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਜ਼
ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਝਾਡੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਅਰ ਵਧਾਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛ ਪੁਛ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਛਕਾਵੇ ਹਨ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਨਬਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਐਸੇ ਹੀ ਪਰਮ ਭਗਤ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
ਨਬਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ ਜੋ ਇਤਾ ਪ੍ਰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਧ ਹਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਛਿਣ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਤਸਾਹ ਸਹਿਤ। ਅਰਥਾਤ ਪੁਣ ਤੇ, ਵੋਟੀ ਪ੍ਰਕਾਰਮਾ ਤੇ, ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੁਤ ਅਨੁਸਾਰ ਛਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਰ ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਨੂੰ ਢੂੰਢੇ ਭਾਲ ਕੇ ਲੈਂਦੇ।
ਛਿਕਾਵਾਂ ਇਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਅੱਖ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ^{ਭਾਈ} ਰਾਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਤਹੀ ਨਗਰ ਜਿਥੇ
ਤਵੇ ਕੁਝ ਭਾਲ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਮੇਮ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨ ਅਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰੇਸਵਰ ਕੇ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਕਰਦੇ
ਆਵੇਂ ^{ਨਗਰ} ਸ੍ਰੀ ਮੇਮ ਨਗਰ ਕਿਤਾਰਧ ਰੂਪ ਭਏ। ਘੋੜ ਵਾਲੇ ਬਨ ਮੇ ਜਿਸ ਕਰੀਬ ਨੀਏ ਜਾਇ
ਬੈਠਦੇ ਜੋ ਰਸਵਤ ਭਜਨ ਨੀਏ ਸੇ ਸੰਤ ਨਿਰਨਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਕਰ ਇਸ ਕਰੀਬ ਕੀ ਭੀ ਪੂਜਾ

ਹੋਤੀ ਭਈ। ~~ਜੇ~~ ਤੇ ਇਹੁ ਨੇਮ ਹੈ। ~~ਸੰਗ~~ ਸੰਗ ਸਦਾ ਜੇਕਾਰਾ। ਨੀਚ ਸੰਗ ਸਦਾ ਧਿਤਕਾਰਾ।
 ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਕਰ ਕਮਲਨ ਮੇ ਨਸਟਕਾ ਬੀਜਾ ਹੈ, ਕਰੀਰ ਕੀ ਹੈ ~~ਸ੍ਰੀ~~ ਬੀਜ ਕੀ
 ਸੀ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਭਕ ਜਾਤੀ ਕਈ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਸਬੰਧ ਸੇ। ~~ਸਲੋਕ~~ "ਵੰਡੀ
 ਇਹੁ ~~ਕਰਾਦੁਰੀ~~ ਕੁਸੰਗ ਦਾ ਤਿਆਗ। ਦਰਸਹਿ ਹੋਵਹਿ ਸੁਰਖਰੂ ~~ਨਾ~~ ਨਾ ਲਾਗੇ ਦਾਗ ~~ਨਾ~~ ਤੇ
 ਜੇ ~~ਪ੍ਰੀਤ~~ ਯਸਵੰਤ ਹੈ, ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਈਵਣਾ ਵਾਲੇ, ਸੋ ਨੀਚ ~~ਕੁਰਜਨ~~ ਕਾ ਸੰਗ ਤਿਆਗ ਕੇ
 ਪੁਰਸੋਤਮੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਮੀਰ ਕੇ ਕੋਟ ਜਾਤੇ ਭਏ
 ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਹੋਤ
 ਭਇਆ। ਭਾਈ ਮੂਨ ਰੰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਸੁਰ ਸੇਵਕ
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਵੇਰਾਜੀ। ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ। ਭਾਈ
 ਮੂਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੀਤ ਮੂਰਤੀ। ਭਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ; ਕੈਸੇ, ਜੇਸੇ ਸੰਸਾਰੀ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਪਾਲ ਪੋਸ ਕੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ
 ਹੈ; ਤੇਸੇ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੰਤ। ~~ਇਹੁ~~ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਕੇ ਖੁਬਦ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ~~ਪਦਾਰਥ~~ ਸੰਤਾਰਥ। ਕੈਸਾ ਧੰਨ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਨ ਜੇ ਮੂਢ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਹੁ ਸੰਤ ~~ਕਾ~~ ਕਾਮ ਹੈ ਜੇ ~~ਇਹੁ~~ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੋ ਸੰਤ
 ਹੀ ਨੇਤਾ ਹੈ। ਅਵਰ ਕਾ ਕਾਮ ਨਾਹੀ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ~~ਇਹੁ~~ "ਸੰਤਨ ਕੀ ਟਹਿਲ, ਸੰਤ
 ਕਾ ਕਾਮ।"। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਐਸੇ ਤਾਤ ਪਰਯ ਹੈ ਏਕ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਪੀਓ ਵਰਨਨ ਕਰ
 ਆਏ ਹਾਂ। ਸੋ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੰਤ ਹੀ ਕੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਨ ਮੂਢ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ
 ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸੰਤ ਕਾ ਸੇਵੀ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਤਾਤ ਪਰਯ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ। ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੰਤ
 ਕਾ ਕਾਮ। ਜੇ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਕਟ ਹੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਜਲਕਰ, ਵਾ ਧੀਖੇ ਕਰ, ਤਾਪੀ
 ਕਰਨੀ, ਅਸਨ ~~ਇਹੁ~~ ਇਤਆਦਕ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ। ~~ਇਹੁ~~ ਕੇ ਕਰੀ ਹੈ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਅਗਸਤ ਜੀ ਭਾਈ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਕਾਮੀਰ ਜੇਜਿਆ ਸੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪੈਰੇ ਨੂੰ ਸੰਗਲਾ ਦਾਪ ਮੇ
 ਭੇਜਿਆ, ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਕਾਮ ਹੈ। ਨਿਕਟ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਰ ਦੂਰ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰਿਆ ਹੈ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹਾ ਸਿੰਘੁ ਗ੍ਰਿਥੇ ~~ਸੰਤ~~ ਸੰਤ ਸਾਖੀ ਬਰਨਨ ਖਟ ਤਾਲੀਸ ਮੇ ਹੁਲਾਸ:
 ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਰਾਜਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਹੈ ਭਾਈ ~~ਸਿੰਘ~~ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਜੇ ਗਜਨੀ ਵਾਲੇ ~~ਹੈ~~ ਤਿਨ ਕੀ ਕਥਾ ਚਲੀ ਜੇ ਪਰਮ ਯੋਗੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਭਜਨ ਕੀ ਨਿਵ
 ਨੀਠ ਰਹਤੇ ਹੈ ਅਨੇ ਪਹਿਰ ਤਬ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਮਾਇ ਰਏ ਹੈ ਪਰ ਕੈਸੇ
 ਪਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਰ ਤਿਨਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀਰ ਭਸਮ ~~ਦੀਆ~~ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸੇ।
 ਕੇ ਸਭ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਗ੍ਰਿਥਾਕਾਰ ਕਥਨੀ। ਅਬ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਭਾਈ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਇਸ ਦੇਸ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਾਹ ਪਾਸੇ ਧੰਨ ਲੋਕੇ ਵਲਜ ਨੀਓ ਗਜਨੀ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਨੇ ਕੇ

ਟੁੱਬ ਖਰੀਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕਨਕ ਦੇ ਖੇਤ ਪੈਂਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਕੀ ਸੈ ਰੁਪਏ ਕੇ ਖੀਦ
 ਕਰ ਤੁਰ ਕਰ ਗਜ਼ਨੀ ਸੇ ਜਬ ਜੋਜਨ ਪੁੱਛੇ ਤਦੇ ਸੁਆਦੇਸ ਜਾਵਣੇ ਨਈ ਤਬ ਚੋਰੋ ਨੇ ਧੰਨ ਹਿਰਨੀਆ
 ਤਬ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਗਜ਼ਨੀ ਜਾਵਣੇ ਭਏ। ਮਨ ਮੇਂ
 ਵਿਚਾਰਾ ਜੋ ਸਰਬ ਅਪਦਾ ਕੇ ਮੁਖੇ ਸੰਤ ਬਰਾਵਰੇ ਹੋ ਐਰ ਕੇਹੂ ਨਹੀ ਜਗਤ ਭਰ ਮੇਂ ਐਸੇ
 ਨਿਜਰੇ ਕਰ ਸੰਤ ਅਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਇ ਪਏ। ਤਬ ਇਨ ਕਾ ਦਿਲਗੀਰ
 ਦੇਖ ਕੇ ਹਰਿਜਨ ਪੁੱਛਤੇ ਭਏ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਅਪਸੋਸਵੰ ਹੋ। ਤਬ ਸਭ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਜੁਇਹ ਬਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਹਾ ਕੇ ਕੇਰਤਾ ਮੁਖ ਲੈਕੇ ਪਿਲੀਕੀ ਅਰ ਅਪਣਾ ਭੀ ਨਿਰਭਾ ਕੈਸੇ
 ਕਰਾਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਤੁਸਾਡਾ ਕਿਛ ਨਹੀ ਜਿਆ ਹੈ ਜੋ
 ਜਿਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਹੀ ਜਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਕਿਛ ਬਾਕੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੈ ਓਹਨਾ
 ਦੇ ਪੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਭੋਲ ਖੀਜ ਕੇ ਤੁਮ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਨੇ ਜਾਵੇ। ਇਸੀ ਮੇਂ ਹੀ ਸਾਹ ਕੀ ਭੀ
 ਪੁਸ਼ੀਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ ਅਤੇ ਧੰਨ ਕਰ ਉਪਜੀਵਕਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੋ ਬਰਕਤ ਤੁਹਾ ਕੇ
 ਹੋਵੇਗੀ ਹੋਵੇ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਕੀਮਤ ਤੁਸੀਂ ਕਰਣਾ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆਂ ਚਿੰਤੀ ਨਾ ਕਰਣੀ।
 ਜਾਵੇ ਤੁਸਾਡੇ ਦੇਨੇ ਏਕ ਗੁਰੂ ਸਭਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਤਬ ਖੀਦ ਕਰ ਮੇਵਾ ਆਦਿਕ ਇਸ ਦੇਸ ਬੇਚਰੇ
 ਭਏ। ਨਵਾ ਪਿਲਿਆ ਸੰਤ ਬਰਨ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਸਾਹ ਭੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰ ਆਪਣੀ
 ਪਰਮ ਸੁਖੀਏ ਭਏ। ਤਬ ਕੀ ਨਵੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੀ। ਮਾਇਆ
 ਤੇ ਉਦਾਸੀਨ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਸ਼ੀਨ ਹੋ ਕਰ
 ਏਕ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਸੁਖਨੀਏ ਸਾਹ ਕੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਏਕ ਸੁਖਨੀਆ ਸਾਹ ਸੀ। ਜੋ ਕੈਸਾ ਥਾ ਜਿਸ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਚਰਨਾ ਦਾ ਢਿੱਡ ਵਿਨਵਾਸ
 ਹੈ, ਅਰ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਜੀ ਕਰੇ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਸਾਹਾ ਕੇ ਮੁਸਟੀ ਭਰ ਭਰ ਕੇਤੁਪਿਆਂ ਕੀਆਂ
 ਪਾਤ੍ਰ ਬਾਂਚ ਪੇ ਦੇਣੀਆਂ। ਅਗਲਤ ਮੁਸਟੀ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕੀ ਦੇਣੀ। ਚਲਤੀ ਬੇਰ ਗਿਣਨੇ
 ਨਾ ਜੋ ਹੈ। ਤਬ ਕਈ ਜਨ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਆਪਣਾ ਹਿਤ ਜਨਾਵਣ ਲੀਏ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ
 ਆਪ ਦੇਤੇ ਤੇ ਮੁਸਟੀ ਭਰ ਕਰ ਕੇ ਪਰ ਆਪ ਚਿੰਤੀ ਤੋਂ ਹਰ ਲਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁਮ ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਜੋ ਏਤਾ ਧੰਨ ਸੁਖ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ ਸਾਹ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹਮਕੋ ਭੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਗਿਣ ਕਰ ਨਹੀ ਦੀਆ ਤੇ ਹਮ ਕੀ ਗਿਣ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਅਰ ਹਮਾਰਾ ਧੰਨ ਤੇ ਨਹੀ
 ਧੰਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਸੰਤ ਲੋਣ ਵਾਰੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਤਾਂ
 ਆਪਣੀ ਬਸਤ ਲੇਤੇ ਹੈ ਕੇਵਲ ਬਡਿਆਈ ਮੇਂ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਰਿ ਜੋ ਮੇਂ ਗਿਣ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਇਹ
 ਝੂਠੇ ਖਾਸ ਕਰਿ ਨਿਜਿਆ ਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਮਰਣਾ ਪੈਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਨ ਧੰਨ ਸਭ ਵਸ ਗੋਇੰਦੇ ਦਾ
 ਦੇਵਾ ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਨਜਾਇ ਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਗਾਇਨ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਹੁ
 ਤੁੱਕ ਸੁਣੀ ਸੁਣਕੇ ਮੇਂ। ਤੁਹਾ ਬਰਨ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ। "ਐਕਾ ਕੈਸ ਉਡਰ ਜਬ ਹੂਏ ਵਿਣ ਸਾਧੂਏ

ਉਜਲਿਆ। ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਆਏ ਪਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗਣਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ।" ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸੁਣ
 ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਧਰਮ ਸਾਤਾ ਮੈ ਬੈਠਿਆ ਤਬ ਆਪਣੀ ਬਿੰਹ ਵਸਰਾ ਜਾਣ
 ਕਰ ਪੁੱਛੇ ਕੇ ਬੁਨਾਇ ਕਰ ਧੰਨ ਕਾ ਬਾਣਾ ਲਾਖ ਲਾਖ ਰੁਪਏ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇ ਦੀਆਂ ਚਾਹੇ ਕੇ। ਆਪਣਾ
 ਹਿਸਾ ਅਰ ਆਪਣੀ ਭਾਰਜਾ ਕਾ ਭਾਗ ਪੁਨਾ ਸਤਵੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਭਾਗ ਭਿੰਨ ਕਰ ਨਿਆ
 ਸੋ ਤਿਸ ਭਾਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੇ ਧਰਮਸਾਭ ਬਨਵਾਈ ਲਖ ਰੂਪੇ ਕੀ। ਲੰਗਰ ਅਰ ਕੁਥਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸਦਾ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਅਨਿ ਬਸਤੁ ਹੋਰ ਕੀਨਿਆਜਬੀ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ
 ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਸਦਾ ਕਰਤੇ ਕਰਤਾ ਅਨ ਅਰ ਧਰਮਕ ਭੋਜਨ ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਨੇਵੇ। ਐਸੇ ਆਨ
 ਪਹਿਰ ਕਾ ਸਮਾ ਭੀ ਬਾਣ ਦੀਆ। ਅਰ ਆਪ ਇਨ੍ਹੰਤ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ
 ਮੰਕਨਪ ਦੇਖਣਾ। ਜੋ ਮੰਕਨਪ ਕੀ ਦੋੜ ਕਿਸ ਤਹਤ ਹੈ। ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨਾ ਸੰਕਲਪ ਕੀ
 ਪੈਰ ਕੇ ਅਵਾਵ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਉਨ੍ਹਤੇ ਬੈਠਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠਨ ਸਹਿਜ ਸਾਥ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਵਰਣੇ
 ਮੇ ਅਰ ਅਰਥ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਸਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਸੇਵਾਧਰਮਸਾਲ ਕੀ ਅਰ ਇਸਨੀ ਸਹਿਤ
 ਆਪ ਕਰਨੀ ਸੂਰਨੀ ਅਰ ਜਲ ਪੀਖੇ ਆਦਿ ਤਿਨ ਕੀ ਸਤਲਤਾ ਲੀਏ ਐਸੇ ਕੀਨੀ। ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਕਉ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤ ਭਇਆ। ਸੋ ਸਹਿਜ ਸਹਿਜ ਤਿਨ ਕੀ ਲਸ ਜਾਤੀ ਭਈ
 ਜੀਵਨ ਪੁਕਤ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਭਏ ਸ਼੍ਰੀਰ ਬੀ ਪ੍ਰਦਾਥ ਪ੍ਰਯੰਤ। ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਿ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮੇ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਏਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਤ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਮੈ।
 "ਬੰਧਨ ਤੋਰ ਭਏ ਨਿਰਵੇਰ। ਅਨਿ ਦਿਨ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ। ਇਹ ਠੋਕ ਸੁਖੀ ਪੁਲੋਕ
 ਸੁਚੇਲੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਮੇਲੇ।" ਇਹੁ ਤਿਨ ਕੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਤਿ ਭਈ ਏਕ ਸੁਖਨੀ
 ਸਾਹੀ ਕੀ। ਜੋ ਸੁਖਣ ਵਿਹਾਰ ਮੇ ਕਰਣਾ ਸੋ ਸਾਰਾ ਕਰਣਾ ਭੀ ਅਰ ਕਰਣਾ ਭੀ। ਐਸੇ ਵਿਹਾਰ
 ਕਰ ਭੀ ਅੰਤ ਕਰਣ ਗੰਗਾ ਜਲ ਸਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਸੁਭਾਵਕ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ
 ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਬਣਤਾ ਨਹੀ, ਭਾਵੇ ਅੰਤਿ ਹੋਵੇ ਵਾ ਗ੍ਰਿਹੀ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ
 ਭਾਈ ਬਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਕੇ ਕਰਨਾ ਪਰ ਸਿਰ ਪਸੈ ਅਰ ਕਰਤੇ ਪਏ ਹੋ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਮੇ ਏ
 ਕਿਛੁ ਸਾਹਨ ਨਹੀ ਕੇਵਲ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਲਾਜ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਸਭ ਸੰਤ ਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ।
 ਏਕ ਸਾਧੇ ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਮੇ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਬੀ ਕੀਰਤਨ
 ਕਰਤੇ ਹਨ ਜੋੜੀ ਸਰੀਦਿਆਂ ਸਾਬਤੁਤਬ ਸਰਬ ਸਾਹ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸਮਾਧੀ ਨਰ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੂਨ ਚੰਦ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਬਨਵੰਤ
 ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਗਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਹੋਰ ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਕੀ ਗੁਰ ਸਬਦੋ ਮੇ ਲੀਨ ਹੋਤੀ
 ਇਤੀ। ਜਬ ਹੋਰ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰ ਜੋੜ
 ਪੁਛਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ। ਹੋ ਸਮਾਧੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਸਿਰੀਦਾ ਕੈਸੇ ਬਣਿਆ ਹੈ
 ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਸਬਦ ਦਾਨ ਕੈਸੇ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇਤ ਕਰੋ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਿਆ ਸੀ ਤਾਰ ਗੁਨ ਸਿਖੋ ਕੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲਾ। ਤਬ ਸੰਤ

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਕਰ ਸਭ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜਸ ਸੱਤਾ ਤੇ ਨਿਵੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਆਰੇ ਹਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਨਿਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਉ ਸਬਦ ਕੋਣ ਪਏ ਜੇ
ਜਿਥਾ ਜੇ ਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਬ ਜੋਤੀ ਪਾ ਕੇ ਸਬਦ ਛੀਤ ਆਦਿਕ ਜਿਥਾ ਕੇ ਖੁਬੇ
ਹੁਨ ਹੁਨ ਕਰ ਕੁਝ ਸਾਖਾ ਚਿਤਾਵਨ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਉਦਾਰ ਰਿਦੇ ਮੇ ਇਹੁ ਸੁਧ
ਤਾਵਨਾ ਸੀ ਪੁਨਾ ਜੇ ਸਬਦ ਆਸ ਉਚਾਰੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਦਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਉਚਾਰੇ ਹੈ ਸੇ ਇਨ
ਜੀ ਰਾਜ ਪਾਇ ਕਰ ਅਲਾਪ ਰਾਜੇ ਸੁਰ ਸਾਥੇ ਕੀ ਹੋਇ ਤੇ ਭਲਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਤਾਲ ਬੰਧਨ ਹੈ
ਤੀਨ ਰਾਜ ਅਥਵਾ ਪਾਤ ਸਵਾਰੀ ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਭਾ ਸੁਭ ਭਾਕਤਾ ਦਾਦਤਾ ਗੀਤ। ਪੁਨਾ ਹਰੀ
ਸਾਥੇ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਰਾ ਮਾ ਪਾ ਰਾ ਨੀ, ਬਹੁਕੇ ਮਧਮ ਪੰਚਮ ਧਸੀ ਵਟਾਹਨਿ ਖਾਦ।
ਪੁਨਾ ਛੇ ਜੇ ਰਾਜ ਹੈ ਪੰਚ ਪੰਚ ਆਪਨੀਆਂ ਇਸਤੀਆਂ ਰਾਜਨੀਆਂ। ਸਹਿਤ ਆਸਟ ਆਸਟ ਨੰਦਨੇ ਕੇ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਹਿਰ ਭੈਰਉ ਰਾਜ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਰਾਜੀ ਹਨ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ। ਪੰਜ ਤਿਆਂ ਇਨ ਕੀ ਕਥਨੀ।
ਭੈਰਵੀ ੧ ਬਿਨਾਵਨੀ ੨ ਪੁਨਿਆਂ ਕੀ ੩ ਬੰਗਨੀ ੪ ਅਸਲੇਖੀ ੫ ਇਹੁ ਭੈਰਵ ਤਿਆਂ।
ਅਬ ਇਨਕੇ ਆਸਟ ਨੰਦਨ ਸੁਣੇ। ਪੰਚਮ ੧ ਹਰਖ ੨ ਦਿਸਾਖ ੩ ਬੰਗਲਮ ੪ ਮਧ ੫ ਮਾਧਵ ੬
ਨਨਤ ੭ ਬਿਨਾਵਤ ੮ ਇਤ ਭੈਰਉ। ਦੂਜੇ ਮਾਲ ਕੋਸ ਪੰਚਤਿਆਂ ਸਹਿਤ। ਗੋਡਕਰੀ ੧
ਦੇਵੀਧਾਰੀ ੨ ਰੰਧਾਰ ੩ ਜੀਹੁਤੀ ੪ ਧਨਾਸ਼੍ਰੀ ੫ ਇਹੁ ਤਿਆਂ ਮਾਲ ਕੋਸ ਕੀ। ਅਬ ਤਿਆਂ
ਨੰਦਨ ਕਥਨੀ। ਮਾਧੁ ੧ ਮਸਤ ੨ ਮੇਵਾਰਾ ੩ ਪ੍ਰਭ ੪ ਕੋਸਕ ੫ ਉਧਾਰਾ ੬ ਪ੍ਰੇਖਟ ੭
ਭੋਰਨਦ ੮ ਇਤਿ ਮਾਲ ਕੋਸ। ੨। ਤੀਜੇ ਰੰਡੇਲ ਰਾਜ ਕਥਨੀ ਤਿਆਂ ਸਹਿਤ।
ਤਿਲੀਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨ ਧਾਤੀ ੩ ਸੀਧੂਰ ੪ ਆਗੋਰੀ ੫ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ।
ਸੁਰਮਾ ਨੰਦ ੧ ਭਾਸਕਰ ੨ ਚੰਦਰ ਬਿੰਬ ੩ ਪੰਗਲ ੪ ਸਰਸਬਾਨ ੫ ਬਿਨੋਦ ੬
ਧੀਤ ੭ ਕਮੋਦ ੮ ਇਤਿ ਰੰਡੇਲ। ੩। ਚੌਥੇ ਰੰਪਤ ਇਨ ਕੀ ਤਿਆਂ ਕਥਨੀ ੧ ਪਟਮੰਜੀ ੨
ਟੋਡੀ ੩ ਕਮੋਦੀ ੪ ਗੁਜਰੀ ੫ ਅੰਬਨਦਨ। ਕਲੰਕਾ ੧ ਕੁੰਤਲ ੨ ਰਾਖਾ ੩ ਕਮਲ ਕੁਸਮ ੪
ਕੰਮਕ ੫ ਮਾਲੀ ਜੋਤਾ ੬ ਕਾਨਕਾ ੭ ਕਨਕਾਨ ੮। ਇਤਿ ਰੰਪਤ। ੪। ਪੰਜਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ
ਇਤ ਕੀ ਤਿਆਂ। ਪੈਰਾਗੀ ੧ ਕਰਨਾਸੀ ੨ ਗਵਾਹੀ ੩ ਆਗਵਾਹੀ ੪ ਸਿੰਧਵੀ ੫ ਇਤ ਤਿਆਂ
ਅਬ ਨੰਦਨ। ਮਾਧੁ ੧ ਸਾਈਗ ੨ ਸਾਰਗ ੩ ਗੋਡ ੪ ਗੀਤੀ ੫ ਗੀਤ ੬ ਕੰਭ ੭ ਹਮੀਰ ੮
ਇਤਿ ਨੰਦਨ। ੫। ਛੇਵੇਂ ਮੇਘਰਾਜ ਸਹਿਤ ਤਿਆਂ ਕਥਨੀ। ਸੋਰਠ ੧ ਗੋਡ ੨ ਮਲਾਰੀ ੩ ਧੁਨੀ
ਤਿਆਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਯਾ ੪ ਸੂਹੀ ੫ ਅਥਨਦਨ। ਪੈਰਾ ਧਰੀ ੧ ਗਜਧਰ ੨ ਕੇਦਾਰਾ ੩
ਕੁੰਧਾਰ ੪ ਸਵ ਨਾਧਾਇਨ ੫ ਕਨਕਾਰਾ ੬ ਸਿੰਧ ੭ ਨਾਧਰ ੮ ਇਤਿ ਮੇਘਰਾਜ। ੬।
ਉਨੇ ਰਾਜੀਓ ਜਨੇ ਕਾਏ ਹਨ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵ ਜੀ, ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਨ ਚੰਦ ਜੀ, ਰਾਗਾ ਹੂ ਹੂ ਨਾਦ, ਮੀਰਾ
ਭਾਈ ਨਨਕੀ, ਕਰੀਤ ਆਦਿ ਤਸ ਤੇ ਕਰੇ ਹੈ ਅਠਾਰਾ ਤੇ ਦਸ ਪੁਨਾ ਲੀਜਾ। ਜੇਤ ਰਾਜ
ਰਾਜਨੀ ੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ਤੇ ਰਾਜ ਰੋਜਾ ਕਰੇ ਇਨ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੰਨਾ ਰਾ
ਜਸ ਖਿਲਾਇ ਕਰ ਗਾਇਨਕਰਾ ਹੂਆ ਵਾ ਹੁਨਾ ਹੂਆ ਜੈਦਾਸੀ ਤੇ ਪਾਰ ਪਵੇ। ਭਾਵ ਇਹੁ
ਪ੍ਰਮਾਣਾਜ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਸ ਮੇ ਆਇ ਜਾਏ। ਇਹ ਇੰਡਾ ਸੀ ਨਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ।

ਪੁਨਾ ਪੁਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਵਿਚਾਰਨੇ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਦੇਵ ਜੀ
 ਇਹੁ ਇਧ ਕ੍ਰਿਸੇ ਬਣੇ। ਹੈ ਰਖਾਈ ਸੇ ਸੇ ਤੀ ਰੂਠ ਭਏ। ਐਸੇ ਸਚਿਤ ਬੈਠਿਆ ਅਰਧ ਰਿਜਾਖਨੀ
 ਜਬ ਈਤੀ ਤੁਝ ਪਸਰਮ ਤਰਘ ਸੇ ਆਵਾਜ ਸਹਜ ਕੀ ਭਾਇ ਸਹਰ ਆਈ। ਤਾਂ ਸੁਨ
 ਕਰ ਸੇ ਆਵਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਦੁਵ ਦਾਸ ਤੇ ਕਹਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸੇ ਵਾਲ।
 ਹੈ ਭਾਈ, ਇਹੁ ਅਵਾਜ ਭਾਈ ਹੈ, ਤੁਝ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੇ ਗੁਰ ਦਾਸ ਹੈ ਸੇ ਹਬ ਜੋੜ ਕਰ ਏਨਤੀ
 ਕਰਤ ਭਏ: ਭੇ ਨਾਥ, ਆਪ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਜੋ ਟੁੰਡਾ ਫਕੀਰੋ ਹੈ ਤਿਸ ਆਏ ਕੋਰੂ ਤੁਮ
 ਸਾਈਗੀ ਨੇ: ਕਰਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਸਾਈਗੀ ਇਸਤੀ ਬਾਚ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਭਾ ਕਾ ਨਹੀ ਅਧਿਕਾਰ। ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਾਜ ਹੋਇ ਜੇ ਬੋੜੇ ਸੇ ਅਕਾਰ ਵਾਲਾ ਅਰ
 ਪੁਰਾ ਬਾਰੁਕ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਰਿਗਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਏਕ ਰਾਮ ^{carpenter} ਜ਼ਬੀਆ ਸਿੰਘ
 ਨਿਕਟਿ ਬੈਠਾਹਿ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰ ਕਰ ਸਵਰਗ ਗੰਧਰਵ ਦਿਖਾਏ। ਸਾਜ ਬਾਜੀਤਰ
 ਜੋ ਜੋ ਬਜਤੇ ਹੈ ਤਿਨੇ ਸਹਤਾਂ। ਤਹਾ ਜਬ ਦੇਖ ਲੀਆ ਤਉ ਦਬ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਨੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਈ ਸਰਦਾ ਸਾਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਬਨਾਇ ਦੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਉਹ ਬੁਧ ਬਖਸੀਸ ਪਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਬਨਾਇ ਪੇਸ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂਵੀ ਧੁਕਤ
 ਕਰ ਕੇ ਸਿਖੋ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਇਸ ਜੀਤ ਕੇ ਵਲਾਵੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਰਹਾ ਜੀ ਹਮਤੋ ਕਿਹੁ ਜਾਣਤੇ ਹੀ ਨਹੀ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੇ, ਹਮ ਸਭ ਕਿਹੁ
 ਦੀਆ ਵਿਦਿਆ ਹਾਥ ਰਤਨ ਆਇ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਹਾਥ ਮੇ ਸਿਰੀਦਾ ਲੀਆ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿਛਿਆ ਪਾਇ ਟਾਰ, ਸੁਰ ਤਾਰ ਸਾਤ ਪਾਇਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
 ਬਚਨ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਰ ਤਾਰ ਕਾ, ਤੇ ਸਬਦ ਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿਹ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਿਲ ਕਰ।
 ਅਭਿਆਸ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਚਦ ਪੜਹਿ ਜਿਸ ਤਿਉ ਤਿਉ ਗੁਰੁ ਕਰਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ।
 ਲੋਕ ਪੁਨੇਕ ਕੇ ਗੁਖਾਂ ਕੀ ਬਖਸੀਸ ਕਹਾਇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਪੁਨਹ ਕਈ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਕਥਾ ਕਰਨ
 ਸਿਖਾਵਹਿ। ਕਿਸੀ ਕਉ ਗੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਲਿਖਨਾ ਸਿਖਾਵਹਿ। ਜੇੜ ਮੇਲ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਰਬ ਵਿਦਿਆ ਨਿਰਾਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚਿਤ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ
 ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਜੀ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਤਿ ਪ੍ਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਸੰਬੂਹ, ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਤਾਂਵੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗੁਨਾਵਾਦ ਯਾਦਿ ਕਹਾਵਫਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਆਪ ਗੁਰੂ
 ਭਗਵਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਤੁਸਾਡੇ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਵੀਚ ਗੁਰਕਥਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੰਦੀਪੀ ਗੁਣਾ
 ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਰ ਤੁਸਾਡਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ
 ਰਸਨਾ ਸਫਲ ਵਾਸਤੇ ਮੇ ਜੈਸੇ ਨਿਰਗੁਣਾ ਕੇ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਇਸਥਿਤ ਸੇ, ਸੇਵਾ ਲੀਏ, ਤਬ ਏਕ ਸੁਪਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ

ਹੈਸੀ। ਸੋ ਮਨ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇ ਹਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਤਕਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰਿਆ ਕਰੈ। ਜਿਸ
 ਕੇ ਮਾਣਸੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਵਾ ਹੋਰ ਜੋ ਪੂਜਾ ਹੈ ਧੂਪ ਦੀਪ ਪੁਸਪਾਦਿ ਕੇ ਕਰ ਸੋ
 ਇਸ ਤੇ ਮਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਦਸ ਗੁਣੀ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗ ਕਰਿਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਗੀਤਾ ਮੇ:
 ਜੋ ਸ੍ਵਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਮੰਤਰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਤੇ ਦੁਹਤਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਭਜੇਨ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ। ਐਸੇ ਯੋਗ ਕਰ ਜੋ
 ਮੇਨੂੰ ਪੂਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਵਾ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਅਪਰ ਹੈ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪੂਜਾ
 ਪਰੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟਾ ਪਰਵਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਪਕਾਰ ਮਨ ਮੇ ਸਿਘਾਸਣ ਸੋਨੇ ਮਣੀਆਂ ਕਰ
 ਜੜਤ, ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਗੰਗਾ ਜਲ ਕਾ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪਰ
 ਬੈਠਾਵਣਾ ਕੋਲ ਅਵਤ ਧੂਪ ਦੀਪ ਕੁਛਾਨਾ ਸੁੰਦਰ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਪਹਿਰਾਇ ਕਰ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਗਲੇ ਭਾਰ ਕਰ
 ਪੁਨਾ ਅੰਗਦ ਤੇ ਕਾਜ ਕੰਕਨ ਮੁੰਦਰਾਦਿਕ ਕਰ ਸਾਖਾ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰਨੈ ਅਰ ਕੰਠ ਮੇ ਕੰਠ-ਕੁਖਨ
 ਪਹਿਰਾਵਣੇ ਸੁਰੀਧਤ ਨਾਵਣੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੇ। ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ ਮੁਕਟ ਪਹਿਰਾਵਣਾ।
 ਮਾਨਾ ਮੋਤੀਓਂ ਕੀ ਸੋ ਗਰੇ ਭਾਰਨੀ। ਸਿਰ ਪਰ ਅਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ ਜੋ ਛਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ਚਮਰ ਝੁਲਾਵਣਾ।
 ਬੀਜਨ ਸਪੇ ਬੀਜਨ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਪੁਸਪਾਂ ਕੀ ਚੌਕੀ ਪੂਰਨੀ ਚਾਂਦਨੀ ਚੰਦੋਏ ਲਇ ਕਰ।
 ਫੇਰ ਆਗੇ ਨੈਯੇ ਵੇਦ ਦਿਵ ਭਜਨ ਯੋਗ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਲੈ ਕਰਿ ਧਰਨੇ ਜਲ ਮਧਰ ਆਦੀ ਸੁਵਰਣ
 ਪਾਤ੍ਰੇ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਮਨਿ ਕਰ ਸਭ ਵਿਧਿ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਆਰਤ ਹਰਿ ਕੀ ਆਰਤੀ ਕਰਨੀ।
 ਸੰਤ ਭੋਹਰੀ ਪ੍ਰਣਵੇ ਆਦਿ ਲੈ। ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਪੁਨਾ ਚਾਰ ਪ੍ਰਦਖਣਾ
 ਕਰਿ ਅਸ੍ਰਾਗ ਫੰਡੋਤ ਕਰਨੀ ਚਰਨਾ ਪਰ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ। ਫੇਰ ਮੁਖੋ ਬੈਠਤੀ ਕੇ
 ਸਬਦ ਪੜਨੈ। ਤਥਾ ਕਹਿਆ ਹੈ "ਹਮ ਮੈਲੇ ਤੁਮ ਉਜਲ ਕਰੋਤਹਮੁ ਨਿਰਗੁਣ ਤੂੰ ਦਾਤਾ"।
 ਅਥਵਾ। "ਭੇਰੇ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਾਵਾਂ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ। ਬਰਨ
 ਨ ਸਾਕਉ ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਤੂੰ ਠਾਕਰੁ ਤੂਰ ਭਗਵਾਨਾ"। ਫੇਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਵਾਏ ਕਰ ਨਾਜੀ
 ਨਿਵਾਤ ਮੁਖ ਦੇਣੀ। ਹੁ ਭਰ ਕਰ ਫੇਰ ਬੈਠ ਕਹ ਧਿਆਨ ਕਰਾ। ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਵਾ
 ਚਰਨ ਫਿੰਦ ਕਾ ਜੋ ਸਿਤੀ ਬੀਚ ਨੀਨ ਕਰਨੀ। ਵੇ ਸੇਜਾ ਪਰ ਹੋਛਾਇ ਦੇਣਾ ਤੇ ਰਾਖੀ ਕਰਨੈ।
 ਪਿਤਮ ਆਪ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਪਵਿਤਰ ਹੋ ਭੇਝ। ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਪਤੀ ਇਹੁ
 ਆਗਿਆ ਹੈ ਸਤ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਕੀ ਭੀ ਸੱਚ ਗ੍ਰੰਥੇ ਕੀ ਭੀ। ਇਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬਰਨੈ। "ਗੁਰ
 ਮੂਰਤਿ ਸੋ ਨਾਇ ਧਿਆਨਾ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਦਾਤਾਰਾ ਪਾਵਰਿ ਮਾਨ। ਪੁਨਾ। "ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ
 ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਇ। ਜੋ ਇਥੇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਇ"। ਪੁਨਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਵੇਦ ਮੂਰਤੀ ਤੇ। "ਭਨ
 ਮਥਰਾ ਮੂਰਤਿ ਸੋਭਾ ਬਿਰ ਨਾਇ। ਰਿਤ ਸਨਮੁਖ ਹੋਏ। ਕਲੁ ਜੁਗ ਜਹਾਜ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ
 ਸਿਸਟ ਲਗ ਬਿਤਰੈ"। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇ ਬਸਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਨਿਆਨ
 ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਪੁਨਾ ਬਾਹਿਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਐਸੇ ਹੀ ਪੂਜਨ ਕਰੇ
 ਅਥਵਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਨਿਸਰੈ ਜਾਣੁ ਕਰ ਸੱਭ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੈ। ਕੋਊ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਸਤੀ
 ਕਨਯਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕੇ। ਸੋ ਐਸੇ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਭੁਜਨ ਭੁੰਚਵਾਇ ਦੇਵੇ ਮਨ ਕਰ।

ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੋਜਨ ਸਮੇਂ ਭੋਜਨ ਨ ਪਾਵੇ, ਜਬ ਉਹ ਦੇਵੇ ਬਾਹਰ। ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤਿਆਂ ਸੋ ਬੇਨਤੀ
ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੋ ਹੇ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿਵਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੂਰਤੀ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਰਸੋਈ ਆਪ ਜੇਵ
ਲੇਤੇ ਹੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੋ ਜਾਂ ਤੇ ਸ਼ੀਰ ਕੀ ਪੁਸਟੀ ਅਰ ਤੁਸਟੀ ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋ
ਕਿਆ ਕਾਰਣ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ। ਤਬ ਪੁਸਕਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਤਗਵਨ ਬੋਲਤ ਫੇਰੇ ਮਾਨੋ ਫੂਲੋ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰਤ
ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਰ। "ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਤੁਥੀ ਮੈਨੂੰ ਭੋਜਨ ਅਰਵਾਫਤੇ ਹੈ, ਭੁੰਚਾਫਤੇ ਹੈ
ਤਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਨਾ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਦੂਜੇ ਇਸ ਕਰ ਭੀ ਮੈਂ
ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਤਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ ਗ੍ਰਹਸ ਮੁਖ ਪਾਫਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ
ਮੈਂ ਖਾਫਤਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਸੁਜਾਨ। ਤੀਜੇ ਹੋਰ ਕਰ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੋਗ ਲਵਾਫਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਅਰਵਾਫਤਾ ਹੂੰ,
ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖ। ਚੌਥੇ ਇਸ ਕਰ ਭੀ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਤੀਤ ਸਿਖ ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਭਜਨਵੰਤ,
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪਠਣ ਹਾਰੇ, ਤਿਨ ਕੋ ਜੋ ਭੁੰਚਾਫਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਖਾਤਾ ਹੋ। ਪੰਜਵੇਂ ਗੋਬਿੰਦ
ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰ ਬਾਦਬਾਰ ਇਸ ਕਰ ਭੀ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ
ਪੁਸਟੀ ਕਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੁਣ ਇਹ। ਸਰੀਰ ਕੋ ਤਉ ਹਮ ਰੋਕ ਰੋਕ ਰਾਖਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ।
ਪੁਸਟੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਰ ਮਨ
ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਪੁਸਟੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤਨ ਭੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪੁਸਟੀ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਹਮ ਰੋਕ ਨ
ਰਾਖੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹੁਤਮੋਟਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਗੁਰ ਪੁਖਾਰ ਘੋਰ ਕੇ ਬਰਨ ਸੋ ਚਰਨਾਪਥ ਗਿਰ ਪੜਾ
ਅਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਦੇਵ, ਆਪ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਉਪਨਿਖਦਾਂ, ਕਾਠਵਲੀ ਅਰ ਵੈ ਤੇ ਨਾਮ
ਉਪਨਿਖਦਾਂ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣੀ ਨਾਮ ਉਪਨਿਖਦਾਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਵਰਨਣ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਹੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ
ਭਗਤ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਪੁਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਤਬਾ ਹੀ ਸਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਵਣ ਨਹੇ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ
ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜੋਗ ਆਤਮ ਫਲਤੁ ਸੀ ਤਿਸ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਜੀਵਣ
ਪੁਕਤ ਹੋ ਕਰਤੁ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਵਿਰਾਜਤ ਫੇਰੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਯੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰ
ਵਿਧੀਆਂ ਬਛਨੀ ਸੈਤਾਲੀਸਮੇਂ ਹੁਲਾਸਾ। (੪੨)। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਲੇਹਈ,
ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਮੇਂ। ਫੇਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਹੇਰ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸੁਣੇ ਜਾਤੇ ਦੁਸੀ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ।
ਏਕ ਸਮੇਂ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੜਿਆ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਝੰਡੇ ਆਇ ਨਰੇ ਬਟਾਲੇ ਮੇਂ। ਤਹਾਂ ਤਿਸ
ਕਾਲ ਅਰਨ ਸਿਧੋ ਕੇ ਮਕਾਨ ਮੇਲਾ ਸੀ। ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੋਰ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਮਕਾਨ ਵੀ
ਢਾਹ ਦੀਆ ਜਾਂ ਤੇ ਮਲੇਫ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਅਕਬਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਹਜਰਤ ਬਿਨਾ ਵਾਤ ਤੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਗਾਹ
ਮਕਾਨ ਢਾਹ ਦੀਆ ਹੈ। ਤੇ ਵੰਧੀਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਵਾਤ ਤੋਂ ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਣ ਕਰ ਅਦਾਲਤ

ਕਰਤ ਭਇਆ। ਤਬ ਤਿਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੋ ਬੋਲਾ ਕੀ ਸਿਜਾਇ ਦੇ ਕਰ ਕੈਠ ਕਰਿ ਦੀਆ
 ਖੋਜ ਖੋਜ ਪਕੜੀਓਂ ਵਾਏ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਤੇ ਧੰਨ ਦੇ ਕਰ ਜੋਗੀਆਂ ਕਉ ਮਕਾਨ
 ਬਨਵਾਇ ਦੀਆ। ਇਹੁ ਨਿਆਇ ਕੀਆ। ਜਹਾਂ ਅਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਭੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ।
 ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਏਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਬਲੈਸਵੀ ਨਗਰ ਅਥਿ ਭੇਦਾ ਕੀਤਾ। ਨੇਤ
 ਜੇ ਤਹਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਜੀ ਚੰਦ ਕਉ ਮਿਲ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਦੇਹਰੇ ਭਾਵੇ
 ਇਹਰ ਹੀ ਸਿੰਘਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਪਰੇਰੇ ਭਏ ਚਏ ਆਏ। ਉਥੇ ਅਕਬਰ ਭੀ ਉਤਰਿਆ
 ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੋ ਕਾਕ ਤਾਨੀਵੇਂ ਮੇਲ ਭਇਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ ਅਰ ਖਿਤ ਪਤੀ ਕਾ।
ਦੁਖਤ ਮਾਤਕ ਟੇਕਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਆਪ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤ ਭਏ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਪਾਇ ਕਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹਾਂ, ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਤੁਮਾਰੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਮੁਬਾਰਕ ਹੈ ਹੇ
 ਗਜਿਦਰ। ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਤ ਭਇਆ ਮੇਰੇ ਮੁਬਾਰਕ, ਜਬ ਤੁਮਹਾਰਾ ਪਾਕ ਦਿਦਾਰ ਪਾਇਆ
 ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਜੇ ਆਪ ਜਸੂਲ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰ। ਤਬ
 ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰਪਉਣੇ ਦੀਆ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਹਿਤ। ਸੋ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਗ੍ਰਹਣ ਕਿਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਰਤ
 ਭਇਆ। ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕੋ ਖੋਚਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਦੁਰਜਨ ਕਰਿ; ਹੋਰ ਗੁਰਸੀ ਹਿੰਤਾਂ ਕਾ
ਪਾਪਲਾ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਉਂਦੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ ਅਨਿਆਈ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਜਾਤ ਕੇ। ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਨਿਆਈ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ
 ਨਹੀਂ। ਪੁਨਾ ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ। ਅਹ ਗਾਹਾ ਸਭ ਕੇ ਮਾਜਨ ਹੀ ਹੈ ਭਰਵੰਤ, ਜੋ
 ਮਿਤ੍ਰ ਹੂਆ। ਅਜੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੁਖ ਚਿਤਵੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਰ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪਹੁੰਚਤਾ
ਨਹੀਂ ਅਭਾਸੀ ਕੇ ਬਾਨ ਵੰਤ। ਤਹਾ ਅਕਾਸ਼ ਕੇ ਚੰਦ ਵਤ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਾਨਿ
 ਭਇਆ ਬਹੁਤ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੇ ਪੈਰੇਤਾਈ ਪੇਰਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਬਿਰਸਾ ਆਵੇ
 ਨਤਰ ਜਾਣ ਕਰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਤੁਸਾਰੇ ਆਵਣ
ਕਰ ਪੁਜਾ ਕੇ ਏਕਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਏਹਾ ਮਾਮਲਾ ਚਲਨ ਨ ਹੋਵੇ ਜੇਤਾ ਆਵੇ ਹੈ
ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾ ਦਸ ਰੁਪਏ ਸਰੋਤ ਢਾਡੇ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪੁਜਾ ਪਕੁ ਜੁਰ
ਖਾਨ ਕਰਿ। ਐਹ ਖੁਸਨ ਆਸਤ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੋ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਇਹਾ ਹੂਆ ਆਈ।
ਜੋ ਤੇਨ ਖੁਸਨ ਆਦਿਕ ਅਹੁਖੀ ਕੇ ਹੋ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਆਵੇ ਭਏ ਮੰਤਰ
ਪੂਰਤੀ। ਇਹ ਕਥਾ ਮੁਲਾਸਥਿਲ ਤਵਾਰੀਖ ਨਾਮ ਕਿਤਾਬ ਮੇਂ ਹੈ। ਐਹਾ-ਵੇਦਾ ਸਮੇਂ
 ਬਣੀ ਹੈ। ਬਨਾਵਣ ਵਾਲਾ ਬਟਾਲੇ ਮੇਂ ਹੂਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਲ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿਆ ਹੂਆ
 ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨਾ ਅਰਥ ਕੋਊ ਨਾ ਮਾਂਗਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਸਮ। ਉਪਕਾਰ ਰੂਪ ਸਰ
 ਜੀਆਂ ਕੇ ਰੂਪ ਲੀਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਏ ਬਚਨ ਕਰਿ ਜੀਆ। ਗੁਰੂ ਸਿੰਤਾਂ ਕਾ ਕਾਮ ਏਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਦੁਖ ਦੇਣਾ। ਮੁਖ ਸੰਤ ਲਖਣ ਭੀ ਇਹ ਹੀ ਹੈ "ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਮੂਰਾ ਉਲਾਸੀ
 ਪੂਰਨ ਕਲਿ ਜਿਨ ਧਾਰੀ"। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੜੇ ਬੜੇ ਜੀਵਾਂ

ਕੇ ਸੁਖ ਲੀਏ ਏਹੁ ਕਾਰਜ ਕਰੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਲੀਏ ਖਾਰੀ ਜਿੰਧ
 ਪਰ ਏਕ ਸੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ ਚਾਰ ਸੇ ਕੋਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ। ਤਉ ਬੜੇ ਪ੍ਰਜਤਨ ਸਿਉ ਰਾਵਣ ਮਾਰਾ
 ਹੈ ਜਿਨੇ ਨਾਥ ਮਿਠੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪਾਇਕਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਕਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਤ
 ਚਲਾਈ ਹੈ ਅਪਾਕਾਗਤ ਜਨੰਧ ਤਾਰੇਕਰੁ ਨਿਨ ਪਯੋਜਨ। ਏਕੁ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਰਮ ਰਾਮ ਜੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਜੇ ਪਿਰੀਲ ਭੀ ਗਾਇ ਪਉਰੇ। ਦੂਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਿਸ ਕੇ ਅਸ਼੍ਰੁਤ ਹੈ ਕਰ ਚਾਰ
 ਵਾਣ, ਚਾਰ ਅਸ੍ਰਮੀ, ਅਪਾਰ ਸੰਸਾਰ ਜਿੰਧ ਕੇ ਸੁਖੇ ਤਰਜਾਏ ਜੀਵ ਤਿਨੋ ਕਾਨ ਮੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸੇ ਭੀ ਪਿਨਹੁ ਐਧਕ ਪ੍ਰਭੁਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਜੀ ਭਏ
 ਰਗਤ ਪ੍ਰਯਾ ਸੇ ਗੋਪੀ ਸਨੇ ਮੇ ਲੀਨਾ ਬੀਜੀ ਕਾ ਬਜਾਵਣਾ ਤੇ ਕੰਤ ਕਾ ਮਾਰਣਾ ਇਤਿਆਦਿਕ
 ਕੋਤਕ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਅਨਕ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਜੇ ਕਲ ਰੂਪ ਕੀਸ ਸੀ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ ਪਕਰੁ ਪਿਛਾੜੇ। ਅਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਜੇ ਕਰਤੇ ਪਰ ਇਸਤੀ ਆਦਿਕ ਕਾ ਪਰੀਤਿਆਰ
 ਕਰਾਂ ਆਪ ਭੀ ਨਪੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਹੋਰ ਭੀ ਜਨਾ ਤੇ ਤਿਆਜ਼ ਕਰਵਾਇਆ ਜੈਸੇ ਗੁਰਗੇਵ ਜੀ ਤਿਆਜ਼
 ਕੀਆ ਦਿਸਟਾਂਤ। ਹੋਰ ਸੁਣੇ ਪਰਸ ਰਾਮ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਹੁਏ ਯਮ ਦਗਨ ਮੁਨੀ ਕੇ ਪੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਣ;
 ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਜਿਸ ਕੀ ਰੇਣਕਾ। ਜਿਸ ਬਨ ਮੇ ਇਹੁ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਬਨ ਮੇ ਸਰੀਸਰ ਬਾਹੁ ਕੀ
 ਘਰਨੀ ਜੇ ਤਰਣੀ ਮੇ ਰੇਣਕਾ ਕੀ ਭਾਨੀ ਸੀ। ਸੇ ਸਭਿਯ ਜਾਣ ਕਰ ਸਰੀਸ ਬਾਹੁ ਕੀ ਰੋਟੀ ਬਨਾਈ।
 ਕਾਮਧੰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇਨਾ ਸਹਿਤ, ਸਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਿ ਤਿਪਤੀ ਕੀਏ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਰ ਹੋਨੂੰ
 ਜਾਰੀ ਯਮ ਦਗਨ ਸੇ। ਤਿਨਾ ਨਾ ਚੀਨੀ ਪੁਨਾ ਸੁਰ ਲੋਕ ਭੇਜ ਦਈ। ਤਬ ਕਰੋਧ ਕਾਰਜਾ
 ਨੇ ਮੁਨੀ ਕੇ ਮਾਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਰੇਣਕਾ ਤਿਆ ਹਨ ਜਾਏ ਪੀਟਾ ਜੈਏ ਤੇ ਭਾਰ। ਤੇ ਕਹਾਂ:
 ਹੇ ਪਰਸ ਰਾਮ, ਹੇ ਪਰਸ ਰਾਮ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਸਰਾਮ ਜੀ ਪਰਸ ਛਾਧੇ ਪਰ ਯੁਧ ਕਰਝਟ ਤੇ ਆਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਜਨਨੀ ਜਨਿਕ ਨਿਕਟ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜੇ ਸਰੀਸ ਕਰ ਹੈ ਸੇ ਤਾਂਤ ਕਾਲ ਅਸਕਰ
 ਭੁਜਾ ਕਾਟ ਦੀ। ਜੈਸੇ ਝਿਝ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀ ਕਾਟ ਦੇਵੀਏ। ਤਕਾ ਸਮਝਨਾ। ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਕਾਟ
 ਦੀਆ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਜਿਵਾਇਆ। ਤਬ ਪਰਸ ਰਾਮ ਹਾਏ ਜੈਵ ਕੇ ਸੀਸ
 ਨਿਵਾਇ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੁ ਆਇਆ ਕਰੇ, ਜੇ ਮਗੀ ਮੁਨੀ ਜਨਕ ਜੀ। ਤਬ ਯਮ ਦਗਦ ਜੀ
 ਕਹਾਂ: ਹੇ ਪੁੱਤਰ ਪਰਸ ਰਾਮ, ਪਰਸ ਨੇ ਕਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਭੀ ਸੀਸ ਕਾਟ ਦੇ ਅਰ ਭਾਈ ਕੇ
 ਮਾਰ ਦੋ। ਜਿਸ ਤੇ ਮੁਨੀ ਦੇ ਮਨ ਕੇ ਕੋਪ ਥਾ ਆਇਆ। ਭੀ ਕੇ ਦੇ ਪੁਰੁ ਨਿਕਟ ਸੇ।
 ਮੁਨੀ ਇਸਤੀ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੇ ਜੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਾ ਵਧਾਏ। ਸੇ ਨਾਰ ਹੀ ਜੇ ਨਾਰੀ
 ਹਨ ਸੀਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੇ ਮਾਤਾ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇ ਨਾ ਮਾਰਤੇ
 ਭਏ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹਏ ਹੇ ਪਿਤਾ ਅਸੀਂ ਮਾਤਾ ਕੀਏ ਮਾਰੀਏ ਇਹ ਬਡਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੋਪ

ਕਰ ਜਬ ਰਾਮ ਆਏ ਤਬ ਕਹਾ ਜੋ ਇਹੁ ਤਿਨੋ ਹੀ ਮਾਰੀ ਰਾਖ। ਤਬ ਤਿਨਾ ਕੇ ਸੋਗ ਕਾਟ
 ਦੀਏ। ਤਬ ਜਨਕ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਪਰਮ ਰਾਮ ਕੋ ਕਿਛ ਵੇਰ ਮਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਪਰਮ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਇਹ ਤਿਨੋ ਜੁਜੀਵ ਹੋਵਹਿ ਪਰ ਇਹੁ ਪਰਮ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾ ਹੋਵਿ
 ਜੋ ਪਰਮ ਰਾਮ ਆਸਾ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਤਬ ਤਾਂ ਪਤੰਕਾਲ ਜੁਜੀਵਕਰੋ ਮੁਨੀ ਕੇ। ਤਬ ਪਰਮ ਰਾਮ
 ਮਾਤਾ ਕਉ ਕਹਾ ਜੋ ਤੇ ਇਕੀਸ ਏਰ ਪ੍ਰਗਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸਰੀਰ ਪਰ ਮੈਂ ਪਰਮਰਾਮ ਪੁਰੋਹ ਤੇਰਾ ਤਬ
 ਜੋ ਇਕੀਸ ਨਵਤ੍ਰਾਇਣ ਕਰੋ; ਤਾਂ ਜੋ ਤਰਾ ਹੀ ਕਾਤ ਭਏ। ਕਹੁਖੇਤੁ ਮੈ ਖਤੀਆਂ ਕੇ ਲਹੂ ਕੇ ਕੁੰਡ
 ਭਰ ਕਰ ਬੀਚ ਸਠਾਨ ਕੀਆ ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਤਰਪਰ ਕੀਆ। ਐਸੇ ਐਸੇ ਗੁਣ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕੀਆ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਗੁਣ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇਖੀਏ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਮੋਖ ਆਦਕ । ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਨ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਲੀਨਾ ਦੇਖੋ। ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ ਸੰਖਾ ਸਰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਿਨ ਮਾਦਾ ਤੇ ਬੇਦ ਉਧਾਰੇ
 ਪੁਨਾ ਕਛਪ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਧਰਨੀ ਧਰ ਕੇ ਭੀ ਧਾਰਨ ਰਾਹੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਵੈਰਾਹ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਭਏ
 ਰੂਪ ਉਧਾਰ ਕਰ। ਫੇਰ ਨਰਹਰਿ ਕਵਾਨ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ। ਹੇ ਨਰੋਬਨਿਵਾਜ ਜੀ,
 ਸੁਵ-ਵਰ ਦਾਨ ਜੀ। ਅਰਨਜ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ। ਤੇ ਬੋਧ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਕਨੀਕੀ ਜੀ। ਸਠਕਾਦਿਕ ਚਾਰੋ
 ਭਾਈ। ੧੧ ਅਵਤਾਰ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਇਹੁ ਕੁਰੋ ਕੇ ਗੁਣੋ ਸਾਧ ਕਿਸੀ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਭੀ ਸਾਦਰਸਤਾ
 ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਹਨ ਸਾਧ ਮੰਗਿਤ ਜੀ। ਫੇਰ ਅਕਬਰ
 ਮੂਆ ਤੇ ਜਗੰਗੀਰ ਹੂਆ ਮੈ ਗੁਰੂਅਰਜਨ ਜੀ ਆਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕੇ ਕਿਆ ਦੀਖ
 ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਆਪ ਕਿਉ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਤਰ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਜੀਦਰ ਸ੍ਰੀ ਰੁਮ
 ਪਾਤ ਸਾਹਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਭਾਈਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ
 ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰੋਸ਼ਿਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਰਕ ਕਰ ਪਨ ਬੰਡਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਸੋ ਘਿਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ
 ਆਕਾਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰੇ ਹੈ ਕਿਧੋ ਆਪ ਕਰੇ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਿਆ
 ਦੀਨੀ ਸੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਪਕੜ ਕਰ ਮੰਤ ਗਉ ਗੁੰਬ ਕੇ ਦੋਪੀਆਂ ਕਉ ਤੁਸੀਂ ਮਾਰਣਾ। ਜੋ ਬਹੁਤ ਜੁਧ ਕੀਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰੋਸ਼ਿਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਪੰਦਰਾਂ ਹਜਾਰ ਤੁਰਕ ਲਾਹੌਰ ਸੇ ਸੁਧਾਰ ਤਫ਼ ਆਇਆ
 ਗੁਰੂ ਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਧ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸਠਾਨ ਕਾ ਕੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਬੈਠੇ ਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕੇ ਜਪ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈ। ਤਬ ਸਿਖਾਂ ਕਹਾ ਜੀ ਸੋਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦਾ ਦਲ ਆਇਆ
 ਹੈ ਕੋਈ ਸਤਨ ਕਰੋ, ਕਹਨ ਕਾਰਨ। ਬਿਨਾ ਆਰਿਆ ਤੇ ਅਸੀ ਬੈਲੇਹਾਂ ਬਚਨ ਸੋ ਬਖਸਣਾ ਜੀ,
 ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ਦ ਹੋ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੋ ਮਹਾਂ ਬਾਹੁ ਹੈ ਸੋ ਰੁਸਨੀ ਫਹਿਤੇ ਭਏ
 ਉਤਰ ਨਾ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਸਤ੍ਰੂ ਨਿਕਟ ਨਗਰ ਕੇ ਆਇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਅਰ ਜੀ, ਜਾਂ ਤੇ
 ਜਗੁਰਤ ਅਤ ਬਨੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਭੀ ਦੁਸਟ ਦਮਨ ਅਰਜਾਇ ਰਹੈ ਉਤਰ ਨ ਦਿਆ ਪਰਤ। ਤਿਨੋ
 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਬੁਰੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਉ ਘੇਰੇ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਜਪਕੇ ਜਪ ਕਉ ਜਪ ਕਰ, ਸਬਦੋ ਸਹਿਤ, ਪੁਨਾ ਧਿਆਨ ਧਰਤੇ ਫੇਰ ਨੇੜਰ ਬੈਠਤੇ ਭਏ

ਕਪਲੇ ਖਿੜ ਕਰ ਬੈਠੇ ਪਦ ਹੈ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਥਾ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ
 ਜੇ ਕਰ ਸਾਖਾ ਕਰ ਇਕਤੁ ਕਰੀਏ ਤੈਸੇ ਭੀੜ ਦੁਆਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਣੇ ਦੁਸਟੇ ਸਜਣ ਧਾਰੀ
 ਕੀ ਲੇਖੀ। ਤੇ ਸਪਨ ਭੀ ਗੁਰ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਸੇ ਕੈਸੇ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਜੇ ਕਾਮ ਮਦ ਫੀਜਨ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਭਰਦਿ ਤੇ ਭੀਜਨ ਹੈ। ਆਨਨ ਮੇਂ ਮਾਭੀ ਭੀਜਤੀ ਹੈ ਕਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮ ਲੋਭ ਹੈ। ਅਤ ਉਦਰ
 ਸਹੀਯ ਤੀ ਛਾਇ ਹੈ, ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨਵਾਰੀ। ਸੇ ਸਭ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕਰ ਜਥੇਵਤ ਹੈ ਰਹੇ।
 ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਠਾਢੇ ਹੋ ਕਰ ਇਹੁ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਥਾ ਸਬਦ।
"ਜਾ ਕਹੁ ਪੁਸ਼ਕਲ ਅਤਿ ਬਨੇ ਦੇਈ ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ। ਨਾਹੁ ਹੋਇ ਦੁਖਮਨਾ ਸਾਕ ਭੀ ਭਜ ਖਨੇ।
ਸਭੈ ਹਜੇ ਅਸਾ ਚੁਕੈ ਸਭ ਅਸਾਉ। ਚਿਤ ਆਵੈ ਉਸ ਪਾਹ ਪਾਹੁ ਨਹੀ ਨ ਤਾਤੀ ਵਾਉ।"
 ਐਸੇ ਉਤਾਰ ਕਰਿ ਅਸਟਿ ਪਦੀ ਪੁਨਾ ਦੁਹਾਰਾ ਖੰਡਾ ਖਿਚ ਲੀਆ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਿ।
 ਦੋਤਤਰ ਫੇਰਿਆ ਜਬ ਹੀ, ਤਬ ਹੀ, ਸਤ੍ਰ ਜੈਨਾ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਕਰ ਧਰਾ ਧਰੰ ਗਿਰ ਪੜੀ ਭਾਜਰ ਮੂਨੀਆਂ
 ਵੱਤ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੇ ਭਈ ਏਕ ਬੇਰ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਧਨਖਬਾਨ
 ਪਕੜ ਕਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਬੇਰ ਜੀਤ ਜੀਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਬੀਰ ਨੇ। ਅੰਦਰ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ
 ਤੇ ਆਹਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀਤ ਦੇਖੀ ਸਤ੍ਰਾ ਕੇ: ਜੇ ਕਹਿਵੇ ਕੇ; ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਂ ਬੀਰ
 ਰਨੀਰ ਭਏ ਹੈ, ਖਲ ਖੰਡਨ ਮਹੀ ਅੰਡਨ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਦਬਦ ਤਰਫ ਦੂਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਿੰਕਾਰ ਗਏ ਹੈ। ਅਰੂੜ ਹੋ ਕਰਿ। ਜਬ ਆਤਪ ਨਹੀ ਤਬ ਤਹੁ ਤਰ ਬੈਠ ਕੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ
ਬੰਦ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਭਾਈ ਕਹੂ ਜਲ ਲਿਆਇ ਜਾ ਤੇ ਤਿਖਾ ਲਾਗੀ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਬ
ਕੇ ਕਰ ਬਿਧੀ ਬੰਦ ਜੀ ਕਰਤਿ ਭਏ: ਹੇ ਅਭਗਵਨ, ਜੇ ਮੇਂ ਤੇ ਲਾਏ ਜਾਵਤਾ ਜੇ ਇਸ ਨਨ ਮੇਂ ਕਰਾ
ਦੇ, ਭਿਆ ਪਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਰਬਭ ਹੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਕਹੇ ਜੇ ਕਰਾ ਕੋਰੂ ਜਲ
ਮੇਂ ਫਲ ਹੋਇ ਵਾ ਨਦੀ ਨੀਰ ਕੂਪ ਆਈ। ਗੁਰੇਵਾਰ। "ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਬੰਦ ਇਥੇ ਹੈ ਜੋਜਨ
ਨਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨੀਰ ਲਿਆਇ ਜਾ ਤੇ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਨਿਦੇਸ ਨੇ ਕਰਿ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਤਿਸੀ
ਪਾਵਨ ਮੇਂ ਪਾਉ ਧਰਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਾਮ ਦੀਰ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰ ਕਾਰਜ ਜੇ ਪਵਨ ਪੁਤ੍ਰ
ਪਵਨ ਭੰਟ ਹੋਵੇ ਤਥਾ ਤੀਬਰ ਲਲਤੇ ਭਏ ਬਿਧੀ ਅੰਤ ਸੀ। ਤਬ ਬੜੇ ਦਰਿਆਓ ਤੇ ਅਰਧ ਜੋਜਨ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਸ ਤਰਫ ਅਨਪ ਨਦੀ ਰਲਤੀ ਜੀ ਕੋਟ ਪ੍ਰਮੀਤ ਤਿਸ ਬੀਰ ਸੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਖਾ ਜਾਣ ਕਰ
ਜੋਗੀਆਂ ਲੀਏ ਤਰਾਂ ਹੀ ਜਲ ਪਾਤ੍ਰ ਸੇ ਜਲ ਪੂਰ ਕਰੇ ਜੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਸੋਤਮ ਆਰੀ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ
ਕੀਟਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ, ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਅੰਜਨ ਪੂਰ ਕਰ
ਕਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਜਲ ਬੜੇ ਦਰਿਆਓ ਕਾ ਤੇ ਨਹੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤਾਤ ਪਰਥ ਐਕ
ਹੇ ਰਾਬੀ ਕੇ ਦਾਤੋਵਤ। ਤਬ ਕੋਰ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਬੰਦ ਜੀ ਨੇ। ਹੇ ਪਰਮ ਗੁਜਾਨ, ਮਹਾਨ
ਰੁਖ ਕੇ ਤਿਖਾਵੀਤ ਜਾਣ ਕਰ ਹੇ ਗੁਜਰਤ ਅਰਧ ਜੋਜਨ ਉਰੇ ਨਦੀ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਜੇ ਅਨਪ ਨਦੀ
ਚਲਤੀ ਜੀ। ਤਰਾਂ ਹੀ ਪੂਰ ਕਰਿ ਸੇਵਕ ਲਿਆਇਆ ਹੈ, ਆਖੇ ਜੇ ਗੁਰਮ ਮਾਲਕਤਾ ਹੋਵੇ ਜੇ
ਭਵਦਾ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਅਨੰਤ ਕੋਤਕੀ ਹੈ ਜੀ ਸੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਕਰ ਲਿਆਉ

ਇਹ ਜਲ ਫੈਲ ਕਰ। ਤਬ ਤੇਸਾ/ਕੀਆ ਹੋਣਾ ਨਾਨਾ ਲੰਮ ਕਰ ਜਬ ਬਰੇ

ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਕਿਠਾਰੇ ਖੜਾ ਹੁਆ ਜਾਇ ਕਰ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਉਰਵਾਰ ਰਬੂਤਾਰੇ ਹੈ
ਦਰਿਆਉ ਮੈ ਜਗਜ ਖੜੇ ਝਿਲਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਆਗਿ ਰਹਿਮ ਹੈ ਡੰਡਕੋਲੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਰਿਦੇ ਜੇ,
ਭਾਸਾ ਨਾਹ ਨਾਟ ਕੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਭਾਰੀ ਭੋੜ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ਉਰਵਾਰ ਜੇਸੇ ਮੇਠੇ ਕਾ ਅਵਾਜ
ਹੋਇ ਤਬਾ ਤਬ ਭਾਈਬਿਧੀ ਏਕੀ ਨਜਹੀ ਭਾਈ ਅਦਲੀ ਪੈ ਗਿਆ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤਾਂ
ਭਾਈ ਬਿਧੀਭਾਤਕ ਭੇਇਆ ਤੇ ਕਰਾ ਨੀਤ ਕੀ ਆਪ ਕੋ ਤੇ ਬਰਜ ਭੰਗ ਹੁਆ ਹੈ ਦੇਹ ਤਿਆਰੇ
ਏਥੇ ਉਵਾਰ ਆਪ ਕੋਸੇ ਬੈਠੇ ਹੈ, ਕਾਂਤਾ ਮੁਹਿਤ। ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰੇ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਤਬ
ਭਾਈ ਅਦਲੀਏ ਕਰਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਿਧੀਆ ਏਹੁ ਡੰਡਿਕਲ ਕਾ ਦਰਿਆਉ ਹੈ। ਇਹੁ ਉਰਵਾਰ ਜਮਗਟ
ਹੈ ਤੇ ਪਾਰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨਿਆਇ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਆਨ ਸਾਖੀਆਂ ਸਹਿਤ ਸਭਾ ਨਾਇਕਰ। ਆਸ
ਹੈ ਪਾਰ ਜਮ ਗਣ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ ਜੋ ਧਰਮਰਾਜ ਮਨਹਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਰਵਾਰ ਹੀ ਬੈਠੇ
ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ। ਇਹੁ ਤਿਆ ਪੁਨਾ ਇਕ ਘਰ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਸੀ। ਜੇ ਦੇਹ ਤਿਆਰ ਸਮੇਂ
ਮੈ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਨੀਪ ਪਵਾਇ ਕੇ ਇਸ ਦੁਆਲੇ ਡੀਡ ਦੇ ਕਰ ਐਸੇ ਕਰ ਦੀਆ ਜੇ ਇਸ ਮੇ ਆ
ਦੇਹ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਮੈ ਜਾਵੇ, ਅਮਰਾ ਖਦ। ਐਸੇ ਕਰਿ ਕਰ ਬੀਰ ਮੈ ਦੇਹ ਤਿਆਰਣ
ਕੀਆ ਸਾਮ ਲੰਬਵਤ ਦੁਖੇਨ ਹੀ। ਪਾਂਛੇ ਮੇਰੀ ਬਿਰਤੀ ਭੀ ਤਨ ਤਿਆਰਣ ਕੀਆ। ਘਰ ਕੀ
ਭੂਗੀ ਬੀਰ ਗੁਭਾਵਕ ਆਈ ਇਸ ਭੀਡ ਕੇ ਸੋ ਭੀ ਤਨ ਤਜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟ ਆਈ ਤੇ ਜੁਗਲ ਸਿਖ
ਜਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਆਰਜਾ ਕਿਛੁ ਰਹਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪਰਮ ਭੂਲ ਭਲੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ
ਹੁਕਮ ਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੋਪ ਕਰਤੇ ਭਏ ਮੈ ਪਨ ਮੁਖਤੇ। ਜਾਂਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਨੀਵਾ ਹੈ
ਕਿਉਂ ਜੇ ਇਥੇ ਰੀਕਾਰੀ ਦੀ ਆਹਾ ਰਹੀ। ਹੋਰ ਸਖੀ ਆਪ ਪਤਿਤ ਉਪਾਰਣ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਰੀਕਾਰੀ ਨ
ਰਖਸੀਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਬਖਸਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਜੋ ਰੁਸੀ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਜੇਵਕ
ਹੈ। ਰਜੂਰੀ ਮੇਵਕ ਜੋ ਜਾਰੇ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਗਜ ਆਦਿਕ ਭੀ ਸਭੀ ਪੂਜਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ
ਮੇਰਾ ਕਿਵੇਂ ਫੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੈ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਧੀ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਮੁਖ
ਪੀਯਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਰੋਮ ਖੜੇ ਹੋ ਆਏ। ਹੁਦਨ ਕਰਕਾ ਹੁਆ ਭਾਈ ਅਦਲੀ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਜਲ ਪਾਤ
ਪੂਰ ਕਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਇ ਮੋਨਨਿ-ਆਇਆ। ਭੇਸੇ ਜੇਠੇ ਫੂਲੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਇਕਖ
ਆਪਣਾ ਸੀਰ ਨੀਵੀਂ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਬਾ ਅਰ ਪਾਣੀ ਪਾਤ ਧਰ ਜੁੱਚੇ ਆਸੇ। ਤਬ ਜਲ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਰੁਸੀ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਨ ਕਰਤ ਜਾਏ ਵਰ ਮਾਂਗ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅਨ ਬਾਂਝ ਹੈ, ਦੇ ਚੰਦ। ਕੀਨ ਰਦ ਚੰਦ ਹੁਆ
ਚੰਨ ਮੁਖੋ ਨਿਕਸੇ ਨਹੀਂ। ਪੁਨਾ ਧੀਰਜ ਕਰ ਕਰਿਤੇ ਭਏ: ਹੈ ਮੁਆਮੀ, ਜੇ ਮੈ ਮਾਧਹੁ ਮਰ ਆਪ ਨਾ
ਦੇਰੇ ਤੇ ਮੈ ਜਗੀਆ ਕਾ ਕਿਆ ਜੋਰ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਗਵਾਨ ਸਰਬ ਕਲਾ ਨਿਧ ਭਗਵ ਪ੍ਰਿਥ ਕਰਤੇ
ਭਏ ਗੁਰੂ ਕਾ ਆਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਨਿਕਿ ਕਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤ ਮਲੋਰਥ। ਤਬ ਚੰਦ ਜੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ ਰਹ ਜੇੜ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੀ ਸਰੇ ਪ੍ਰਾਤਿਸਾਰ ਭਾਈ ਅਦਲੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇਸ ਕੋ
ਬਖਸ਼ੇ ਹੈ ਨਾਥ। ਤਬ ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਜੇ ਇਰਤਾਂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਭ ਸੁਨਾਇ ਦੀਆ ਸਭ ਇਥ

ਜਾਨਣ ਵਾਦ ਕਉ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਾ ਕਿ ਮਹਾ ਤਿਸ ਕਹਿਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨੇਤਕਾ
 ਤੇਲਾਪਨਾ ਬੁਧਮਾ, ਸਿਸਨ, ਮਹੇਸ, ਸੂਰਜ, ਸੰਦਰਮਾ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਰਿਪੀ ਮੁਨੀ ਕੋਊ ਨੀ
 ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਇਹੁ ਜੀਵ ਕਉਨ ਬਿਜਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਭਿਆਨ ਕਰੈ। ਪਰ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ
 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤਿਸੀ ਨੇ ਨਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾਲੀਆਂ ਤੇ ਮਹੀਆਂ ਬੂਧੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਗੁਰੂ
 ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਲ ਜਬ ਤੈਨੇ ਮਹੀਆਂ ਕਿਸੀ ਕੀਆਂ ਤੁਰਾਈਆਂ। ਤਬ ਫੇਰਹੀ ਤੇ
 ਡਰ ਕਰ, ਇਨ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇ ਲਖੀ ਸੀ ਤੈਨੇ। ਤਬ ਜੇਹਾਦੁ ਪੇਖਰ ਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕਰ
 ਰਨੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਜਾਣ ਕਰ ਅਬ ਬਖਸਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸਾਰ ਤੁਫਤ ਕਲਮ ਕਾਗਜ਼ ਨੇ ਕਰ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਧਰਮ ਪ੍ਰਤਿ, ਨਿਖ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਧਰਮ ਨਾਨ ਨੰਦਨ, ਇਸ ਭਾਈ ਅਦਨੀਏ ਕਾ ਨੇਖਾ, ਸਹਿਤ ਸਬੰਧ ਦੇ,
 ਹਮ ਭਰ ਪਾਇਆ ਹੁਸਾਂ। ਹੁਕਮ ਦੇਖਇਆ ਸਾਬ ਸਿਤਾਬ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਨਾ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਇਸੀਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ, ਕਰ ਆਦਿਤ ਸੂਨ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਜਾਇ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ
 ਕੋਊ ਆਕੇ ਰੋਕਤ ਨਾ ਭਇਆ। ਅਪਰ ਤਰਤ ਗਤਿ ਹੋ ਕਰ ਜਾਏ ਭਏ ਧਰਮ ਨਿਕਟਿ। ਤਬ ਹੁਕਮ
 ਨਾਵਾਂ ਰਾਜੇ ਧਰਮ ਸਿਰ ਪਰ ਰਖਿਆ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਕੇ ਆਦਰ ਸੁਕਤ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ। ਤਬ
 ਤੂੰ ਕਉ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਭਾਈ ਅਦਨੀਏ ਕਉ ਜੋ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨਨੇ ਕੇ ਉਰਵਾਰ
 ਕਰਦੇਹੇ ਤੁਫਤ ਹੀ। ਤਬ ਤੁਰਤ ਹੀ ਜਹਾਜ ਪਰ ਤਫ਼ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ
 ਰਵੀ ਨੰਦਨ ਕਰ ਜੇਰ ਕੇ ਕਹਿਆ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ, ਪੇਰੀ ਤਰ੍ਹੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨਾ ਤੇ ਕਰਨਾ ਹਥ
 ਜੋੜ ਕੇ ਜੋ ਹੇ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਮੈ ਹੁਮਾਰਾ ਰਾਜ ਹਾਂ ਆਪਕਾ ਬੈਠਾਇਆ ਬੈਠਾ ਹੋ। ਤਬ
 ਭਾਈ ਬਿਧੀਆ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕਰ ਫੇਰ ਭਾਈ ਅਦਨੀਏ ਨੂੰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਕਰਤ ਰਇਆ
 ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ, ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਦੇ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਹੋਇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰੋਸਿ
 ਗਾਇ ਕੇ ਜਬ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਜਸ ਹੈ। ਗੁਰਜ ਚੰਦ ਤੀਕ ਤਬ ਭਾਈ ਬਿਧੀਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਤਨ ਆਨ
 ਮਾਤੋਂ ਟੇਕਿਆ, ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਕੀ ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹਰਖ ਰਾਜ ਕੀ ਤਰ੍ਹੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ, ਹੇ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇਖਇਆ ਸਾਥ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਰ
 ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀਆ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਫੇਰੇ ਆਏ ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਵਕਕਾ ਉਸਾਰ ਕਰਨੇ ਭਏ ਜੋ ਇਸ ਮੇ ਮਵਰ ਪ੍ਰਯੋਜਨ
 ਕੋਈ ਨਾ ਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਬਰਾਦਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ, ਤੂੰ ਸੰਤੋ।
 ਆਏ ਪ੍ਰਯੋਕ ਭੀ ਜੀਆ ਜਾਏ ਹੈ ਜਬ ਇਨ ਕੀ ਨਿਆਨੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਹੁ ਉਤਮ ਨੇਕਾਂ
 ਅਵਤਾ ਮੁਕਤ ਪਰ ਕਉ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ, ਜੋ ਮਹਾਂ ਬਾਹੂ ਹੈ
 ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਚੰਦ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਉੱਚੀ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠਦੇ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਸਰਬ ਸੰਜਤ ਸਹਿਤ ਭਾਈ
 ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦਰਸਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਚੰਦ ਭਗੋਰਵਰ। ਜੋ ਇਕੀਤ ਸਮਾ ਪਾਏ ਕੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ
 ਆਪ ਜੋ ਵਿਕ੍ਰਮਾ ਜੀਤ ਨਾ ਨਾਮ ਲੀਆ ਅਬ ਜੋ ਕੀ ਕੋਊ ਵਿਕ੍ਰਮਾ ਜੀਤ ਹੈ ਅਬਵਾ ਨਹੀ। ਤਬ

ਜੀ ਹੁਣ ਵੇਵ ਜੀ ਬਾਣ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਬਾਤ ਖਾਲ ਨਾਗੀ। ਕਿਯਾ ਹੁਣਨ ਮੇ ਹੁਣਖ
 ਸਾਹ ਨਾਘ, ਆਹ ਰੇ, ਸਾਹ ਨਾਘ ਕੀ ਇਹ ਤੇ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਬਿਕ੍ਰਮਜੀਤ ਕਾ ਮਵਤਾਹ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਹੀਰ ਜੀ ਕਰ ਜੋਕ ਕਰ ਗੁਣਦੇਵ ਜੀ ਆਏ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੇ, ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਉਨ ਤੀ
 ਪਸੰਦਿਯਾ ਹਰ ਆਵੀ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਾਘ ਮਿਲੀ ਚੀਨਾ ਇਥੀਏ ਤੇ ਤੇ
 ਕਿਯਾ ਜੇਹੁਲੁਖਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਦੇਹ ਨਾ ਨਹੀਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਵਿਚਾ ਹੋ ਕਰ
 ਹੁਕਮ ਮੇ ਪਾਸ ਕਰਿ ਤੀਯ ਹਰ ਤੇ ਮੁਨਤਲ ਮੇ ਜਾਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ ਕਰਿ ਤੇ ਹੁਕਮ
 ਨਾਘ ਰਾਹ ਦੀਆ। ਤਬ ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਜੋ ਸੁਰੇਸ਼ਟ ਲਪਣੇ ਵਾਨਾ ਜੋ ਆਦਿਰ ਪੁਰਖਕ ਬੈਠਾਇ
 ਕਰ ਨਿਕਟਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਰਾ ਸਾਹੁ ਕੀ ਖੋਮ ਕੁਠਾ ਪੁਛੀ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਘ ਪੜ ਕਰ ਜੋਸ ਪਰ ਰਾਧਾ।
 ਤਿਸ ਮੇ ਇਹੀ ਖਿਖਾ ਸਾ: ਹੇ ਹੁਕਮ, ਤੁਸਾਂ ਸਜਬ ਸੰਪਦਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਇਕੀਤ ਵਾਨ
 ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਪੁਨਾ ਭਾਈਬਿਥੀਏ ਕੋ ਹੁੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਤੁੰਰਵਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੇ ਹਰਤ ਸਤਿਆ ਨਾ ਚੇਲੀਮੇਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ
 ਹੋਇਆਏ ਜੋ ਸਰਬ ਸੰਪਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਇਕੀਤ ਵਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ
 ਤੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਜਕਲਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤੇਨੂੰ ਜਾਗੀਦਾ ਹੈ ਜੀ ਤੂੰ ਪੁਨਾਇਏ
 ਆਪਣੇ ਨਿਰਬਾਹ ਵਾਨੇ ਜੋ ਪਤਿ ਦੇਵਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਲੀ ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਈ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਆਪ ਨਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਜੀਨੇ ਹਨ, ਕਿਹ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕੇ ਨਾਗੀ। ਜੇਕਾ ਤੁਸਾਡਾ ਹਵਾਨ
 ਤੇਸਾ ਮੇਰਾ ਹਵਾਨ। ਜੇਕੇ ਆਪ ਗੁਰ ਬਾਨ ਮੰਨ ਕਰ ਸਾਨਕ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਗ ਕਾਨਾ ਰਾਹਤੇ ਹੋ
 ਤੇਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਸੇਤਾ ਵੈਤ। ਐਸੇ ਸਵਾਧਵੀ ਕੇ ਬਾਨ ਜਵਣ ਕਰ ਸਰਬ
 ਸੰਪਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸਹਿਰ ਲੁਟਾਇ ਦੇਤੇ ਭਾਏ ਅਨਾਧੇ ਕੋ ਦੇਨੇ ਦੇਖਤੀ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਾਤਾ ਇਕੀਤ
 ਹੋ ਕਰ ਸਰਬ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਨਾਨਕੀ ਸਿਧੀ ਹੀਰ ਕੋ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੀ ਹੋਰ ਹੁਕਮ
 ਭਏ ਜੋ ਅਜੀ ਕਹੀਏ ਅਪਣੀ ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਿਧੀ ਜੀ ਗਿਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਤੇ
 ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਹੀਨ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਹੀਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਨੇ ਇਕੀਤ ਕੁਟੀਆ ਬਾਧ ਕਰਿ
 ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋ ਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਤਰਾਂ ਕੀ ਨਿਵਾਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਹੀਰ ਜੋ ਵਿਚਾ ਹੋ ਕਰ
 ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਜੀ ਪਾਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਾਨੀ ਅਇ ਮਸਤਕ ਦੇਕਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਖਿਆ ਵਿਕ੍ਰਮਜੀਤ। ਭਾਈ ਹੀਰ ਜੀ ਕਹਿ ਜੋਰ ਕਰਤ ਭਏ: ਭਏ ਪਾਤਿਸਾਹ,
 ਕੋਈਯਾ ਤੁਰੇ ਜਾਣਹਿ, ਹਮ ਜੀਤ ਕਿਆ ਜਾਣਹਿ। ਤੇ ਤਾਂ ਸਚੀ ਸਚ ਹੀ ਵਿਕ੍ਰਮਜੀਤ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਹੇ ਭਾਧ ਤੇ ਹੀਨ ਹੋ ਹੋ ਗੁਰੇ ਤੇਅਪਣੇ, ਸਿਖ ਜੀ ਹੀਰ ਹੈ, ਐਸਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ।
 ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਾਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਸਾਹ ਸੰਤਿ, ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਜਾਗੀਦਾ ਹੈ ਜਗਾਇਆ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਹੁਕਮ ਤੇ ਸਿਖਾਨ ਕਰ ਕਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਤੇ ਹੇ ਹੀਨ ਕਾ ਪਰਮਦਾਇ ਸਾਧ ਕੋਈ ਕਾਮ
 ਕੀਨਾ ਕਰਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਕੂਰ ਹੋ ਕਰ ਨੀਹੀ ਨਾਹ ਤੇ ਸਾਹਰ ਭਏ ਜੇ।
 ਤਾਂ ਏਕ ਰਾਧਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸਿਰ ਪੜੀ ਤੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਕਲਾ ਜਾਦਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ
 ਜਾਨੀ ਮਿਲ ਸਰਬੋਕ ਪਦਾਰਥ ਦੇ। ਨਿਰਬਾਹ ਦੂਜੇ ਹੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਕੁਮ ਨੇ ਕਰ ਨੀਨੀ ਸੀ।

ਤਖ਼ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਰਾਬਕ ਕੀ ਤੰਨੀ ਕੇ ਹਾਸ ਨ ਛੁਹਾਇਆ ਅਧਨਾ ਦੂਜੀ ਤਰਫ਼ੇ ਕਰ ਪਕੜਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ। ਜਬ ਉਹ ਖੁਆ ਤੇ ਹਰਮਾਨੀ ਕੇ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹਾਂ।
 ਤਖ਼ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਜਰ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕੇ। ਤਖ਼ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਜੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੈਸੇ
 ਸਿਖ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਡਾਲ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਹੀ ਮੈਠੂ ਸਿਖ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਬਰਨ ਉਚਾਰ
 ਕਰ ਜੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਚਾਬੁਕ ਪਕੜਾਇ ਦੇ। ਤਖ਼ ਜੇ ਚਾਬਕ ਆਪ ਕੇ ਦੋਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇ
 ਦਿਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਜਿਹਾ ਕੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹਾਂ, ਖੁਦ ਬਰਨ ਸੇ। ਤਖ਼ ਜੀ ਹਰਿ ਰੋਇਦ ਜੀ
 ਹੀਮ ਲੰਘੇ ਤੇ ਕਿਹਾ ਸਾਰੁ ਸਹੀ ਏ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਾ ਲੇਖਾ ਮਾਫ਼। ਤਖ਼ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ
 ਜੀ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਲੇਖੇ ਕਾ ਕਥਾਜ ਬੰਸ ਸੇ ਭਾਛੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭੈਰੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥ
 ਭੀ ਲਿਖਤ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਖੁਏ ਇਹ ਗੁਰੂ ਰਾਬਕਾ ਜੱਗ ਸੰਤ ਪੁੰਨ ਮਨ ਹਏ ਭਾਈ
ਕਲੰਤ ਸਿੰਘ ਜਹਿਤ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਤਰ ਭਾਈ ਦੋਸਤ ਸਿੰਘ। ਤਿਨਾ ਹੈ ਪੁਤਰ ਭਾਈ
ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕਤ ਸੇ। ਜੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਜਤਿਅਸੀ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਤੇਈ ਸਮਾ
ਧੀਤ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਗੋ ਸੰਤ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕਹਿ ਸੰਤ ਜੇ ਆਪਨੇ ਪਾਲਨੇ ਸਭਾਨੇ ਪਰ ਜਾਵਤੇ ਭਏ
ਜੀ ਹੁਏ। ਤੇ ਸੰਤਾ ਜੇ ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਚੁਕਿਆ ਮੈ ਨੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਬਾਤਨੀ
ਖਿੰਡ ਮੇ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੇਜਨ ਆਵਤੇ ਸੇ। ਏਕ ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਬਲਕੁ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੀ
ਜੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਨਿਕਟ ਸੰਤਾ ਕੇ ਬੈਠਤ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਹਿਤ ਭਏਨਿਕਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਫੜਣਾ ਹਈ। ਜੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਫੜਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੋਕਰ ਮੇ ਕੇ ਜੀ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਦੇਤੇ ਹਏ ਜੇ ਮਾਇ ਕਾ, ਤਾਂ ਜੀ ਮੈ ਦੇਈ ਦੇਤਕਾ
ਕਹੀ ਹੈ, ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਯ। "ਲਾਜ ਛੇੜ ਹਰਿ ਹੇ ਗੁਣ ਕਾਵੇ।" ਇਹੁ ਇਵਜਰਾ ਤਿਸ ਕੀ ਜਈ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ ਕੈਲੇ ਕਾਲ ਵਿਚੁਕਿਆ ਮੇ ਟਿਕਤੇ ਹਏ। ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਰਕ ਜਨੇ ਨਹਿਤ
ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਜਤਿਅਸੀ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਮਨ ਕੇ ਧਾਰਨ ਰਾਹੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ
ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਕੀ ਅਰ ਰਾਜ ਦਰਨ ਕੀ ਪੁਰਾਨ ਭਾਈ ਏਕਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਦਿ। ਤੇ
ਨਰਕ ਜਨ ਮਹਾਜਨ ਹੋਰ ਸਾਜੇ ਖੋਖਵਾਸੀ ਆ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੇ ਸਿਖ ਸਾਧ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ।
ਜੇ ਕਿਉ ਕਹਿਹ। ਜੈਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੀ ਭਗੋਦ ਜੀ ਨੈ। "ਭਗੋਦਾ ਜੇ ਤੂੰ ਪੇਰਾ ਹੋਇ ਤਹਿ
ਜਡ ਜਡ ਤੇਰਾ ਹੋਇ।" ਇਕ ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ ਰਾਹਾਂ ਹਰਮਾਨੀ ਹੋਸਨ, ਸਿੰਘ ਸਾਧੂ, ਜੇ ਪਰਮ
ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਪਰਮ ਸਾਧੋ ਕੀ। ਜੇ ਉਗ੍ਰਾਵ ਪਾਧ ਮਾਧਜਨ ਕਰਨੇ, ਜਡ ਸਾਧੇ ਕੇ ਪਛੇ ਆਪ ਭੇਜਨ
ਕਰਨ। ਪੁਨਾ ਏਕੀ ਜੀ ਤਿਓ ਕਾ ਨੈ ਕਹਿ ਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਧਾਰ ਮਾਹਿਰ ਨਰਕ ਕੇ ਬੀਰਨਾ
ਜੇ ਵੇਟੀ ਕਾ ਭਾਗਾ ਜਾਇ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਇਹ ਜਾਤ ਭੀ ਕਮ ਕਰਦਾ
ਰਾਹੇ ਤੇ ਇਹ ਰਾਜ ਏਕੇ ਸੇਵਾ ਜੇ ਸਾਧੇ ਮੇ ਕਾਹਾ ਹੈ ਕੈਲਨ ਵਿਸੇ ਜੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਰਾਗ
ਜਿਖੀਓ ਕਾ। ਆਨੀ ਨਾ ਭਾਗ ਆਹੁਤੀ ਦੇਈ ਜਡ ਦੇ ਕਰ, ਤੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ, ਅਭੀਓ
ਦੁਆਰਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਾਧ। ਵੇਰ ਕਹਿਏ ਨਾ। ਤੇਹੀ ਜੀ ਸੁਆਨ ਕਾ ਭੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਿਸਰ ਕੇ ਆਦ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਮਨੁਖਾਂ ਕੇ ਬੁਝ ਰਜਹਿ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਚੌਰ ਜਾਵਹਿ,
 ਤਿਹ ਵਿਗਾਧ ਕਰ, ਜੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਜਪੁ ਕਰ ਤੇ ਦਾਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਕਰ
 ਅਜਾਂ ਸੋ ਅਧਿਕ ਹੋ ਜਾਵੇਈ। ਜੇ ਆਮ ਤੇ ਸੀਸ ਤਰਫ ਧਰ ਕਰ ਅਜਾਏ ਤੇ ਚੂਰੇ ਚੌਰ ਚਰੇ
 ਜਾਵਹਿਯੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਤਬ
 ਹੁਆਨ ਕੀ ਮੂਰਤ ਬਣਾ ਕਰ ਜਾਨ ਪਾਈ। ਤਬ ਪੁਨਾ ਦੇਵਤਾ ਆਏ ਮਨੁਖ ਕੀ ਮੂਰਤਾਂ
 ਵਿਭਿੰਨ ਤਬ ਹੁਆਨ ਤਿਨ ਕੇ ਫੁਲਿਆ ਤੇ ਭਰ ਕਰ ਲੇਖਾ ਲਾਗ ਗਏ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਿਹਾ
 ਹੈ ਹੁਆਨ ਅਪਨੀ ਪੁਜੀਵਕਾ ਹੂੰ ਮਾਂਗ ਨੇ। ਤਬ ਸੁਆਨ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੀ ਇਸ ਮਨੁਖ ਨਿਮਤ
 ਹੀ ਭਾਮ ਪੇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਮੇਰੀ ਵੇਜੀ ਕਰ ਦੇਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਹਾ
 ਖੁਧਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਅਵਸ ਹੀ ਭੁਜਨ ਸੇ ਭਾਰਾ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ
 ਨਖਾ ਲਿਖਾ ਜੀ ਧੰਨ ਹੈ ਜੇ ਭਜਨ ਕਾ ਰਾਹ ਸਤ ਸਾਧੋ ਕੇ ਦੇ ਆਵਤੇ ਹੋ। ਇਹਿ ਜੀ
 ਹੋਮ ਹੁਆ ਸਿੰਹੂ ਗਿਰੇ ਉਤਾਰਧੇ ਗੁਰ ਰਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਬਰਨਨੀ ਅਭਟਾਨੀਸੇ ਹੁਆਸਾ, (੪੮)।
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਹਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਚੇਲਤੀ-ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਧਰਮ
 ਮਹਾਤਮ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਸਾਧ। "ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਸੁਣ ਹੈ ਮਨਾ ਕਰਕੀਰਤਨ
 ਹੋਏ ਉਧਾਰ"। ਪੁਨਾ "। ਤਿਨ ਕੇ ਮੰਗ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜਿਨ ਦੇਸ ਹਸ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਾਈ"।
 ਪੁਨਾ "ਗਾਵਿਲੇ ਤੂੰ ਗਾਵਨ ਰਾਰੇ"। ਜੇ ਕਰ ਕਰੀਏ ਕਿਸ ਕੇ। "ਜੀਅ ਇੰਝ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਧਾਰੇ"। ਜੇ ਜੀ ਭਗਵੰਤ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਣ ਆਲੋਕ ਕਾ ਧਾਰਿਨ ਹੂਤ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਗਾਇਨ ਤਰ, ਹੇ
 ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਸੰਤਜਨ
 ਕਹਿਤ ਭਏ ਇਹੇ ਕੀਰਤਨ ਹੈ ਜੇ ਚਾਹੀ ਰਖਾਈ ਸਾਜੀ ਮਹਿਤ ਚਾਹ ਪਾਇਕਰ ਹੁਰ ਸਬਦ ਕਾ
 ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ। ਏਕ ਸੂਰਦਾਸ ਭਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇ ਭੋਜਨ ਕਾ ਨਿਯਾਹੁ
 ਕਰੇ ਭੇ ਭਾਤੁ ਕੇ ਇਕੀਤ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ, ਇਸ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਇਕ ਹੋਤਾ ਜੇ ਹਰੀ ਜੀ ਜੇ
 ਹੁਣੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਸੀ ਸੂਰਮੇ ਕੇ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜੇ ਬਭੀ
 ਇਹੁਤੀ ਸਕਿਤ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਆਇਆ ਜੇ ਅਰੇ ਮੇ ਭੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤਾ
 ਹੈ ਭਿਖਿਆ ਕਰ ਬਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੇ ਕਿਆ ਵੱਲ ਪਾਇਆ ਦੁਰਾਰਾ ਕਹੂ ਫੈਕ ਕਾ, ਸਿਰ ਮੂੰਹਿ
 ਜੇ ਕਰ ਸੋਇ ਇਹਾ ਕੋਧ ਰੂਪ ਮੰਦਰ ਮੇ ਕੇਕਈ ਵਤ। ਤਬ ਸੇ ਸੋਤਾ ਸਖਾ ਜਾਵ ਕੇ ਲੱਗਾ ਰਾਖੀ
 ਰਹਨ ਤਿਸ ਸੂਰਦਾਸ ਕੇ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਜੀ, ਮੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ ਜੇ ਇਕ ਹੋਤਾ ਤੂੰ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ
 ਮੇਰੇ ਭੀ ਰਾਖੀ ਕਾ ਸਖਸਾਨ ਨੇਹ ਦੇਣ ਕਾ ਕਈ ਨਹੀਂ ਭਇਆ। ਤਬ ਸੋਤਾ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਨੇਹ
 ਵਾਧੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਵਾਧੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਮੁੰਦਰ ਕੀ ਇੰਝਾ ਹੈ ਤਬ ਏਕ
 ਹੋਤਾ ਨਾ ਹੁਣੇਵਾ। ਪ੍ਰਾਬਧ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਵੇ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਮਨ ਮੇ ਇੰਝਾ ਨਾ ਹੋਇ ਤੇ ਭਰਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਹੁਰ ਕਰ ਬੀਕਾ ਸਹਤ ਹੁਆ ਤਬ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈ ਕਰ ਨਗਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ। ਪੁਨਾ, ਸੂਰਦਾਸ
 ਕਰਤ ਰਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਕਰੋ ਜੇ ਆਪ ਕੋਰੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਹਰਤ ਪ੍ਰਸ ਤਜਾਤਿ ਕਰਤੇ

ਭਏ। ਮੈਂ ਜੋ ਰਾ' ਸੁਧਾਰੂਪ ਸਾਦਾਸਿਟ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੀਤੁਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਧਾਰੂਪ
 ਸਾਥੀ ਗਿਰ, ਪੁਰਾ ਤਾਂ ਜੀ ਨਾਥਾਇਣ ਅਪਣਾ ਦਰਸ, ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਅੰਤ ਵਿਛੁਤੀ ਦਿਖਾਇ।
 ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਛੁਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਆਰੇ ਖਟੋਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਰਾ ਭੋਜੋ ਕਰੁ ਤੋਰ ਭੋਜ ਜੀਵ
 ਰਸਾਤਲ ਨਰਕ ਖੋ ਜਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭੋਜਾਜੀ ਨਖ ਕੀ ਜੋਨ ਮੇ। ਹੇ ਸੁਧਾਰੂਪ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈ
 ਅਪਣੇ ਭਰਤਾਂ ਕਉ ਵਿਛੁਤੀ ਨਹੀ ਦੇਤਾ। ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਮੇ ਵਿਛੁਤੀ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਾਤੀ ਹੈ ਸੰਖਰ ਰੂਪ ਜਾ
 ਤਿਆਕੇ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਰਤਰੀ ਜੀ ਨੇ ਤੇ ਰੋਪੇ
 ਸੰਦ ਆਦਿਕੋ ਨੇ ਰਾਜ ਤਿਆਜੇ ਹੋਨ। ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰਿ ਤਬ ਜੋ ਸੁਧਾਰੂਪ ਸੁਣ ਕਰ ਦੇਖ ਕਰ
 ਕਰਿਣ ਜਾ ਜੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਕ ਜੋਤਾ ਉਥੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਂ ਜੋ। ਤਬ ਭਰਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ ਤੇ ਕੀਤਨ
 ਸਾਵਨ ਕਰ ਪੁਰਾ ਅੰਤਰ ਪਿਆਨ ਹੂਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਆਈ ਜੀ ਕਰਤ ਜਿਸ ਸਾਥ ਕੋ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ
 ਜੋ ਭਾਵਾ ਮੇ ਭਰਕ ਨ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕਿੱਟ ਤੇ ਨਿਕਟ ਹੈ। "ਨਾਨਕ ਘਰ ਹੀ
 ਯੋਨਿਆਂ ਹੀ ਸਾਹੁ ਮਿਲੇ ਜੇ ਨੀਅਤ ਰਲ ਕਰੇਇ"। ਇਥੇ ਨੀਅਤ ਰਾਜ ਕੋਨ ਕਹੀ ਯੋਜੋ ਕਪਟ
 ਹਾ ਤਿਆਜ ਹੇ ਜੋ ਕਪਟ ਤਿਆ ਹੈ ਜੋ ਭੋਜੋ ਕੀ ਭਿਤ ਜਿਸ ਤਿਆਜੀ ਹੈ ਤਿਨੇ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਵਾ
 ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ। ਪੁਰਾ ਜੋ ਏਖਰੀ ਭਾਈ ਕਰਿ ਭਰਨ ਵੀਏ ਜੋ ਸੁਧ ਕੀਤੁਲ ਕਰਿਆ ਹੈ।
 ਜੋ ਸਭ ਮਝਲ ਹੈ ਭਾਵੇ ਸਤਾਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਜਿਨਾਮ ਕਰਮ ਕਰੇ। ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ
 ਹੁਕਤਿ ਜੁਕਤਿ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਭੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਇਓ ਭਜਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਜਾਹ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਿਣ ਭਇਆ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਧੀਨ ਹੋ ਮੇਰਾ ਜੀਆ ਅਭ ਦੁਰ ਭਇਆ ਹੈ,
 ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਕੋਈ ਮਾਗ ਤਰਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਭਏ। ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀਧ ਗ੍ਰਿਥਰਿ
 ਤਿਆਜ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਵੇਗਾਰ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਜਾਧੂ ਹੋ ਜਾਤੇ
 ਭਏ। ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਹੁਲਤ। ਭੋਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ।
ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਭਿਰੁਕਿਰਿ ਤੇ ਭੋਰੇ ਜਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਭੀਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭਾਤੀ
 ਰਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੁਰਾ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜਕਿਆਨੂੰ ਹੋਰ
 ਸਰਸਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਕਰਕੇ ਜਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਸ਼ੇਤੀ ਤਰਫ ਆਏ ਭਾਵਜ
 ਕਰਮ ਦਾਜ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਚਰੁਤਾ ਕਰੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ / ਰਸਨਾ ਜੋ। ਤੇ ਕਰਾ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕੀ ਪੁਰਾ ਗੁਆਇਲ ਦੁਲਸੀ ਮਿਲ ਕਰ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਯਹੁ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ
 ਸਾਧ ਸਿੰਘ ਜੀਵਰੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹਿਓ ਭਏ ਇਹ ਨਰਕ ਤਾਂ ਮੰਡੀਐਨੁਠ ਬਨ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵਾ ਜੀ।
 ਕੋਟਲ ਜਾ ਭਤਾ ਸੁਣ ਵਾਢਨ ਰਾਹੇ ਰਾਮ। "ਸੁਣਤਾ ਜੋ ਕੋਟ ਆਖਦੈ"। ਇਹੁ ਤੋ ਸਾਧ ਨਰਕ
 ਸਾਹਿਇਨ ਕੀ ਕਰਾ ਸੁਣਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਬੈਠਨ ਭਇਆ। ਜੋ। ਭੋਰ ਇਕ ਭੰਡਕ ਕੀ ਬੈਠਤੀ ਰਾਜੀ
 ਭਾਵਾ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਵੱਖੀ ਕੀ ਪੇੜ ਕਰਿ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਪ ਕੀ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ
 ਕਰਤ ਭਏ ਮਿਤੀਆਂ ਨਾ ਮਾਰੇ, ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਜੋ ਆਤਮਾ ਤਿਆਗਤਾ ਭਇਆ ਜਾਣ, ਤਬ ਹ

ਤਿਹ ਕਰਨ ਮੇਂ ਰੁਖੀ ਕਰਿਆ। । ਧਾਨਾ ਟਹਲ ਦਸ ਪੜਦਾਏ ਗੁਰੂ ਕਰਮ ਦਾ ਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਨ ਕਰ ਦੇ ਚਲੀਏ ਕਟਦੇ ਜਟੇ ਪਾ ਤਸ ਮਝੁ ਤੇ ਏਕ ਟਿਕ ਜਨ ਕੀ ਸਾਹ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ। ਆ ਕਰਵਾਸੀ ਮਾਈ ਭਾਈ ਤੇ ਧਾਵਾ ਕਰਮ ਦਾ ਜੀ ਕਾ ਧਾਵ ਗੁਰਨ ਕਾ
 ਪੁਨਾ ਸਾਹੁਪੁਰ ਜਾਤੇ ਹਏ, ਸਿਤ ਜੀ। ਆਪੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਲਿਆਵਤੇ ਹਏ ਤੇ
 ਭਾਵ ਕਾ, ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਸਿਤ ਜਨਾ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਦ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇ ਕਰਮ ਸਾਨੇ ਨਿਵਾ
 ਕਾਤੇ ਹਏ। ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਮ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਆਇ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਭੇਟਾ ਜਰ ਕਰ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕਹਿ। ਹੋਰ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਚਮਾਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀਤਾਂ ਕੇ
 ਉਚਾਵਨ। ਕਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਜੀ ਪੁਨੀ ਹੋਤੀ ਰਹੈ ਜਿਹ ਤੇ ਸ੍ਰੀਤਾਂ ਕਹੁ ਹਰਿ ਜਸ ਹੀ ਪਿਆਰਾ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਢੇ ਇਕਤਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀਐ ਸੇ। ਤਰਾਂ ਏਕ ਇਕਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸਹਿਤ
 ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਨਦੀ ਤਟ ਜਾਹ ਕਰ ਆਪ ਨਦੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹੀ ਏਹ ਤਿਆਗ ਅਰਜ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀਤਾਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਤਰਾਂ ਸੋਨਿਆਂ ਸਹਿਜ ਦੁਭਾਇ ਤਿਸ ਤਰਫ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਦਿਖਾਈ
 ਕਰਤ ਭਈ: ਹੋ ਸ੍ਰੀਤ ਜੀ, ਇਸ ਯਾਨਕ ਤੇ ਸ੍ਰੀਲੀ ਪਕੜ ਕਾ ਨਾਹ ਤਰਫ ਕਾ ਦੇਖਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਤ
 ਕਰਤ ਭਏ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਹੋ ਦੇਵੀ। ਤਾਂ ਸੇ ਕਰਤ ਭਈ ਦੁਖਤ ਹਿਆ। ਜੀ ਮਾ
 ਜਹੁਤਾ ਤੇ ਭਰਤਾ ਮੇਂ ਕੇ ਮਹਾਂ ਕਾਟ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀਚ ਨਦੀ ਕੇ ਸੇ ਏਹ ਤਿਆਗ ਕਰਤੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਤ ਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਇਹ ਸੇਰ ਸਾਡੇ ਨਿਕਟ ਸੈਨ ਕਾ ਇਹ ਵਾਹਤਾ ਹੁਣ। ਜੇ ਹੋ
 ਘਟ ਕਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਜਈਆਂ ਦੇਹ। ਪਰਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਹਜੀ। ਨਦੀ ਮੇਂ ਜੋ ਏਹ ਤਿਆਗਨੀ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਤਿਆਗੀ। ਜਿਸ ਤੇ ਘਰੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਿਕਲ ਆਈ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਇਹ ਕਾ ਹੁਣਾਵਰੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ
 ਹਿ ਨਿਕਟ ਆਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੀ ਭਈ ਤੇ ਸੈਨ ਗਈ ਹਾਂ ਜੋੜ ਕਾ। ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਵੀਤੀ ਏਕ
 ਜੋ ਪ੍ਰਸਨ ਪਾਇਆ ਕੀ ਫੂਫ ਭਾਲ ਕੀਏ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਜੋ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਤਦ ਜੋ ਕੀ ਏਹ
 ਤਿਆਗਣ ਨਾ ਚਿਖਾ ਧਨਾਇ ਕਾ, ਜੋ ਸਕ ਮਹਾਂ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੁਆ ਨਿਕਲ
 ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਖੜਾ ਰਹਿਆ ਤੇ ਕਰਤ ਰਹਿਆ ਹੋ ਪੁਰਾ ਤੂੰ ਚਿਖਾ ਤੇ ਹਿਉ ਰਹਿਆ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਜੋ ਪੁਰਜ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਅਪਨਾ ਤਾਤ ਪਾਯਾ। ਤਾਂ ਸਿਦਕ ਰਹਿਆ। ਜੋ ਤੇਰੇ ਜੈਰੇ ਹੀ
 ਮੁਰਖ ਹੁਕਰ ਤੁਕਰ ਤੇ ਸਿਦਕਰ ਸਨਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਮੁਰਖ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹੁ ਨਹੀਂ
 ਦੇਖਿਆ। ਤਾਂ ਸੇ ਪੁਰਜ ਕਰਤ ਭਇਆ ਨਿਉ। ਜੋ ਸਿਆਲ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੋ ਹਿਉ
 ਨਰ ਨਰਾਇਨੀ ਦੇਹ ਸਭ ਜੈਨੀਆਂ ਕਾ ਤੂੰ ਰਾਜਾ। ਅਤ ਇਹੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਵੇਲਾ ਜੋ ਹਰਿ
 ਸਿਮਰਨ ਰਹਿ। ਤੇ ਸ੍ਰੀਤਾਂ ਕਹੁ ਮੇਵ ਕਰ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹੂਪ ਹਿਉ ਹੋ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ। ਤੂੰ ਧਾਵੀ ਤਰਫ
 ਦੇਖ ਜੋ ਸ੍ਰੀਤ ਕਲ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀਤ ਕਾ ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਰਾਮੀ ਤੇ ਦਿਨਾ ਮੇਂ ਹੋ ਗਾਈ
 ਪੁਨ ਗੀ ਵੂਫ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਪਤ ਰਹਿ। ਤੇ ਕੁਖ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਵਿਆਟਾ ਆਵਨੇ
 ਨਾਹ ਨਿਕਟ ਜਾਤੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੁਕਰ ਤੇ ਕੁਕਰੋ ਵਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਹੁਣਾਵ ਹੈ ਅੰਨੇ ਜਕ ਹਿਉ ਮਨੁਕ

ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਨ ਪਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਵਨ ਕਵਨ ਦੁਖ ਸੁਨਾਵੇ ਤੇ ਕੋ। ਤੇਰੇ ਨਿਆਈ
 ਮੈਂ ਭੀ ਵਿਆਰਥ ਜਨਮ ਬੋਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਰਕ ਭੋਗ ਕਰ ਗਿਦੜ ਬਣਿਆ ਹਾਂ ਹੁਣ।
 ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਗਿਦੜ ਕੀ ਚਰਨੀ ਗਿਜਿਆ ਰਿਖਾ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰਿ। ਤਕ ਉਹ ਸਤਿ
 ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਉ ਤਜ ਕੇ ਉਹ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੂਆ। ਜਾ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨਾ ਸਭੀ ਦੇਹ
 ਨਿਜਡਨੀ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵੀ। ਤਥਾ ਬਦਨ। "ਜਤ ਬਿਨ ਜੋਈ ਅਡਲ ਅਡਲ ਭੋਗੀ ਬਿਨਾ ਮਾਇਆ।
 ਸਸ ਇਨ ਚਰਨੀ ਅਡਲ। ਤਰਵਰ ਇਨ ਜਾਇਆ। ਨਰ ਬਿਨ ਨਾਰੀ ਆਡਲ ਅਡਲ ਸੁਭ ਗੁਨ
 ਬਿਨ ਮੁੰਦਰ। ਜਨ ਬਿਨ ਮਛਲੀ ਅਡਲੇ ਅਡਲੇ ਦੀਪਕ ਬਿਨ ਮੰਦਰ। ਨਾਰਾਇਨ ਕੇ
 ਭਜਨ ਬਿਨ ਵਾਜਾ ਪਾਜਾ ਸਰ ਅਡਲ। ਤਤਵੇਰਾ ਤੇਨੋਕ ਮੇ ਨਾਮ ਜਪੈ ਜੋਈ ਸਫਲ ਨਰੁ"।
 ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਕਰਤ ਭਏ ਤੂੰਨੂੰ ਮੰਤਰ ਦੇਤੇ ਹਾਂ ਇਹਆ ਚਰਖੀ। ਸੁਜ ਸੋਹਰਾ ਭਰਤਾਂ ਕੁਝ ਪਏ
 ਕਹਿਨ ਤੂੰ ਮੂਰੀ ਮੀਟੀ ਰਖ ਜੀਭ ਦੰਦਾ ਹੇਠ ਰਖਕੇ। ਇਸ ਮੰਤਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਸਾਕਾਣ
 ਹੋ ਜਾਨਸੇ। ਉਸ ਕੇ ਸੱਸ ਸੋਹਰੇ ਨੇ ਸਬ ਦੇਖਿਆ ਸੁਭਾਵ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਜੈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੁਪ ਹੀ
 ਗਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਦ ਚਿਨਾ ਦਾ ਜਿਦਾ ਭੀ ਦਬੀ ਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਮਾਨ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ
 ਨਰ ਪਏ। ਜੇ ਦਰਦ ਮੰਦ ਸੀ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹਾਂ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤਾਂ ਵਿਚਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਜਸਰਾ ਜੀ ਨਮ, ਜੇ ਭਾਈ ਰਖਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪਦਮ ਦਇਆਵੰਤ ਜੀਤ ਰਾਜ
 ਹੋਏ ਹਨ। ਪੁਨਾ ਜਨ ਕੇ ਦੇਅਰੇ ਪਸੂਆ ਕੇ ਜਨ ਪੀਣ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖ ਆਉਂਦੇ ਅਹ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ
 ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਦੇਦੇ ਸਨ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣੈ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਜਬ ਤਹ ਹੋਇ ਕਰ ਰਚਨੇ ਪਰ
 ਰਿਤ ਪਕੇ। ਜੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਮਾਥ ਘਰ ਮੇਂ ਰਹਿਓ ਵੀ ਪੁਰ ਸਚਿਤ। ਪੁਨਾ।
 ਦੁਰਜਨ ਭੀ ਸਜਨ ਹੁਏ। ਸੰਤ ਪੱਥਰ ਰੂਪ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਇ ਨੇਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ
 ਏਕ ਵਿਸਟੀਤ ਹੈ; ਮਾਰੂਥਲ ਪੇ ਮਾਰਵਾੜ ਜੇ ਦੇਸ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਸੰਤ ਜੋਰਾਰੇ ਮੇ ਬਾਵਨੀ ਲਵਾਵੇ
 ਭਏ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ, ਧਨ ਸੁਹਾਵਕ ਆਇਆ ਜਾਣਕੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਅਤੀ
 ਕਿਰਪਾਲ ਹੋ ਜੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਅਤਰ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਜੇਤਾ ਧੰਨ ਬਾ ਸੋ ਤੇਤਾ ਤਉ
 ਮਰਚ ਹੂਆ। ਏਕ ਹਜਾਰ ਕੀ ਤਿਜ ਕਮੇ ਠੋੜ ਰਹੀ। ਤਬ ਸੰਤ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ ਮਨ ਮੇ। ਜੇ
 ਮਾਂਗਣਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਨਾਰੀ ਹਰਿ ਇਛਾ ਤੇ ਜੇ ਆਪ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਸੋਈ ਹੀ ਧੰਨ ਲਾਗੇਗਾ। ਤਬ
 ਕ੍ਰਮ ਨਰਦੇ ਮੇ ਨਰੇ ਵਿਚਾਰਨੇ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨਿਵਾਸ ਨੀਏ ਏਕ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇ ਸੰਤ ਆਇ ਹੇਠਤੇ
 ਭਏ। ਏਕ ਮਹਾਜਨ ਤਹਾਂ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਪੀਛੇ ਉਠਦ ਸਮੇਂ ਕਰਤ ਹੁਆ—
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਜੀਦਾ ਨਾ ਖੋਲਣਵਾਨਾ ਮਾਇਆ ਸੰਤ। ਸਬ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਸੁਣ ਕਰ। ਕੈਸਾ ਜੀਦਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਧਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ
 ਹੈ ਪਰ ਜਬ ਮੈਂ ਦਾਨ ਦੇਣ ਲੀਏ ਹਬ ਪਾਛਾ ਹੋ ਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਬਿਛੂ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਵੀਸਣੇ
 ਕਉ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਰਿਤ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਕਉ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਇਹ

ਹੋਕਤੀ ਹੈ, ਇੰਤ ਜੀ। ਤਬ ਮਹਾਜਨ ਭੋਜਨ ਠਿਆਇਆ ਸੀਤਾਂ ਲੀਏ। ਤਬ ਸੀਤਾਂ ਭੋਜਨ ਗੁਰੂ, ਕਰ ਥੋੜਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਸ ਮਹਾਜਨ ਕੋ ਦੀਆ। ਤਬ ਉਸ ਖਾਇਆ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕੋ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹਾ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਏਨ ਕੋ ਖਜਾਨੇ ਦਿਖਾਏ, ਜੇਤਾ . . . ਤੇਤਾ ਲਵੇ ਆਪ। ਤਬ ਸੀਤਾਂ ਨੇ ਏਕ ਸਾਰੀਸ ਦਮ ਨੇ ਕਰ ਨਾਵਨਾਂ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਕਰ ਦੀਨੀ। ਅਪਨੇ ਤਨ ਅਰਥ ਏਕ ਦਾਕ ਭੀ ਨ ਲਾਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀ ਨਾ ਸਾਇ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਨਹੀ ਕਿਨਾ ਸੀਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਏਨੇ ਨੇ ਤਬ ਏਕ ਸਾਧੂ ਰਾਖ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਜੋ ਇਹੁ ਬਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਬਰਨ ਖਾਇਆ ਮੇ ਜੋ ਜਹੇ ਉਦਾਸ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾਂ ਨਾ ਦਾਸ। ਜੋ ਚੇ ਭਗਵਨ, ਜਿਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਰਾਜ ਤਿਆਸੇ ਹੋ ਤੇ ਭਕੀਰੀ ਚੋ ਬਾਰਨ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਉਦਾਸ ਜਾਣੀਐ। ਅਥਵਾ ਕੋਹਿ ਅਵਤਾਰਿ ਹਨ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਰਬਕ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਸਾਧ ਬਰਨ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਇਸ ਮੇ ਨੇਮ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਿਆਰ ਅਰ ਗੁਣ ਕਾ। ਜਿਨਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਤਿਆਗੀਆਂ ਹਨ ਜੋਈ ਭਿਤਿਆਰੀ ਹਨ ਤੇ ਜੋ ਜਗ ਦੀ ਤਜਾ ਧੀ ਵਿਵਸਥਾ ਮੇ ਹੋ ਤੇ ਸਿਰੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਤੇ ਉਪਰਸੇ ਬਨਾ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਨਹੀ ਯਾ ਤਉ ਭੀ ਮੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਰਿਦਿਓ ਕਿਛ ਅਭਿਮਾਨ ਤਾਂ ਕਿਛ ਤਿਆਗਯਾ ਨਹੀ। ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਫਾਲਸਾ ਫੂਰ ਗਈ . . . ਭਰਬਰੀ ਕੋ ਨਾਲਵਤ, ਤਉ ਭੀ ਤਿਆਗ ਕੀ ਵਿਸਮਤਾ ਕਰੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਇਨ ਨਾ ਭਾਣੇ ਕਾਢਿ ਨੈ ਇਕਨਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ"। ਇਹ ਤਿਆਗੀ ਕਾ ਤੇ ਨਾ ਤਿਆਗੀ ਕਾ ਵਰਨਣ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੀਐ ਭੀ ਨਹੀ ਕਹਾ ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਅਭਾਧਾ ਰਾਮ ਲਿਆਵੇਗੀ, ਬਨ ਧਾਸੀਆਂ ਵਾ ਗੁਰੀ ਲੋਕਾਂ ਕੀ। ਜਹੇ ਉਹਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ, ਆਪਨੇ ਭਾਣੇ ਦਾ ਉਹ ਮਾਨਕ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪਰ ਤਿਨ ਕੀ ਅਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈਵੇਗੀ ਇਸ ਕੀ ਰਾਮ ਲਿਆਵੇਗੀ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਕੋਨ ਹੈ ਜਿਨ ਸਰਬ ਥਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਹੁਰ ਜੋਇੰਦ ਕੀ ਸਾਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਸਰਮ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਹੈ ਜਿਨ ਤੋ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੀ ਮਾਇਆ ਪਰ ਦ੍ਰਸਟਾਤੇ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਧਮ ਇਬਰਾਹੀਮ ਫਕੀਰ ਕੇ ਸਿਰ ਕੇ ਵਾਲ ਖਰਾ ਸਵਾਰਤਾ ਥਾ ਏਕ ਲਾਈ ਤੇ ਏਕ ਸਾਚੂਕਾਰ ਫਕੀਰ ਕੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਪਾਰ ਜੋ ਰੁਪਟੇ ਕੀ ਬੇਨੀ ਰਖ ਕੇ ਆਯੋ ਕਉ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਮਸਤਕ ਏਕ ਕਾ। ਤਬ ਜੋ ਬੈਲੀ ਨਾਪਤ ਕੇ ਦੇ ਦੇਈ ਤਿਨੋ ਸਾਰਤ ਕਰ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੀਖਕ ਆਇ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਛੁ ਦਇਆ ਕਰੋ ਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰੋ ਮੇ ਨੇੜ ਵੰਦ ਹਾਂ। ਤਬ ਨਾਈ ਮਾਤਤ ਕਰ ਕਹਤਾ ਭਇਆ ਗਦਾਈ ਕੇ ਜੋ ਇਹੁ ਉਠਾਇ ਤੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਨ ਭਇਆ ਇਹੁ ਤੇ ਮੋਹਰਾਂ ਹਨ, ਹੇ ਰਾਜਨ। ਜੋ ਨਾਈ ਕਹਤਿ ਭਯਾ ਤੇ ਬਖੀਲ ਮੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਾਈ ਦੇ ਨਾਇਕ ਇਹੁ ਮੋਹਰਾਂ ਰੰਗੀਆਂ ਹਨ ਤੇਰੇ ਖਿਆਲ ਮੇ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਅਧਮ ਫਕੀਰ ਵਿਸਮਾਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੇ ਅੰਤ ਹੈ

ਕਰ ਕਰਾ ਹੋਣਾ ਭਗਵੰਤ ਆਗੇ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜੋ ਅਮਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਤੂੰ
 ਹੁਣ ਖੜ੍ਹਾ, ਦਰਸਨ ਕਰ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਾਂਤ ਆਵੇਗੀ। ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਤਿਸ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੋ। ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਆਪਨ ਹਥੀ ਜਵਾਂ ਦੀ ਖੋਲੀ ਬੀਜ ਕੇ ਜਵਾਂ ਕੀ ਰੋਟੀ ਖਾਏ, ਬੇਗਮ
 ਸਹਿਤ, ਰਾਜ ਅੰਸ ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ। ਜਬ ਤੂੰ ਕਾ ਸੀਤ ਮੁਖ ਪਾਇਆ ਤਬ ਹੀ ਸਾਂਤ ਆਇ ਗਈ
 ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੋ ਪੂਰਨ ਗੁਣ ਮਿਲੇ ਜੀ, ਕਾਮਨ, ਤਬ ਹੀ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਗ੍ਰਸਤ ਬੀਰ ਹੀ ਤਿਨ
 ਕਉ ਭਈ। ਜਬ ਇਬਰਾਹੀਮ ਤਿਨ ਕੋ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੀ ਸਾਂਤ ਭਈ ਤਿਸਕੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਾਧ, ਨਾਈ ਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਤਿਆਗ ਕੀ ਅਵਸਥਾ, ਪੁਨਾ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਰਾਜ ਬੀਚ ਹੀ ਪਰਮ ਤਿਆਗੀ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਜਿਸ ਪਰ ਈਸਵਰ ਕੀ ਅਨੁਜਾਹ ਹੈ ਜੋਈ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ । ਏਕ
 ਹਾਤਮ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਪੂਰਨ ਗੁਣ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸਹਜ ਸਵਸਥਾ ਭਈ ਹੈ
 ਰਾਜ ਮੇਂ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਗੰਮ ਤਿਸ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ, ਮਾਰਨ ਕਉ। ਤਾਂ ਵਜੀਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਾ
 ਹਾਤਮ ਕੋ ਜੇ ਆਪ ਭੀ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰ ਕਰੋ ਜੋ ਕਰਿ ਰਾਜਨ ਜਾਂ ਤੇ ਦੁਸਮਨ ਭਾਰਾ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਾਤਮ ਰੂਪ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਜਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਸਹਿਜ ਉਦਾਸੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਰਾਤ
 ਕਉ ਇਨ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੇ ਹਿਰਸ ਕਰ ਕੁਛ ਪ੍ਰਗਤਾ ਹੋਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ
 ਤਿਆਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਏਨਤ ਵੇਦ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਗਦਾਈ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਿਆ ਕਰਤਵ ਹੈ
 ਕਰਨ ਜੋਗ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਸੁਖੀ ਰੂਪ । ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਸਮਝਨੇ ਜੁਧ ਕਰੋਂ ਤਾਂ ਹਜਾਰਾਂ ਇਥੈ ਮਰਣੀ
 ਹਜਾਰਾਂ ਉਥੈ ਮਰਣੀ। ਤੇ ਹਜਾਰਾਂ ਇਤਨੀਆਂ ਸ਼ਕੀਆਂ ਹੈ ਕਰ ਦੁਦਨ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਪਰ
 ਇਹ ਭੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਜੇ ਕਿਸ ਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨੜਾਈ ਤਰ ਨਗਰ ਨੁਟੀਵੇਈ। ਅਨਕ
 ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਕਲੇਸ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਇਕ ਮੈਂ ਸਮਤਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਸਭ ਸੁਖ ਬਨੇ ਭਏ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਨੀ ਸੁਖੀ ਹੋਏਗਾ। ਇਕ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕੀ ਤਿਆਗ ਬਾਤ ਹੈ। ਏਕ ਕੇ ਦੂਰ ਭਇਆਂ ਜੋ
 ਬਹੁਤੀਆਂ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨੀਤ ਸੀਤ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੈਂ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੁਖ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰੋਂ
 ਜੋ ਹੋਗੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਿਥਮ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਇਰ ਹੀ ਕਿਹੂੰ ਨਾ ਕਰੇ। ਜਾਂਤੋ ਓੜਕ ਕਾ ਦਰਜਾ
 ਤਬਾਹ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਉਤਪਤ ਕਰੀਏ ਹੈ ਦੇਹ ਨੀਤ, ਜੋ
 ਤਨ ਤਾਂ ਮਿਟੀ ਕਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਸਾਥ ਤਿਆਗ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈ । ਤਬ ਰਾਤ ਕੋ ਚੋਰੀ
 ਹਾਤਮ ਬਨ ਪਰਬਤੋਂ ਮੇਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਕੋ ਵੇਲੀ ਸਾਥ ਸੰਸਾਰ ਝੰਝਾ ਹੂਆ ਹੈ।
 ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀ ਕਉ ਕਰ ਕੇ ਸੁਖੀ ਭਇਆ। ਉਪਰ ਗੋਦੜਾ ਓਢਨੀਕੀ ਤੇ
 ਪਾਸ ਜਲ ਕੀ ਟਿੱਡ ਧਰ ਨੀਲੀ ਤੇ ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਮਗਣ ਭਇਆ ਤੇ ਦੁਸਮਨ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੇ ਕਰਿ ਹਾਤਮ ਕੋ
 ਨਾ ਪਾਵਤ ਰਏ। ਤਬ ਓਢੋਰ ਡਿਗਾਇਆ ਜੋ ਕੋਈ ਹਾਤਮ ਕੀ ਯਾਦ ਲਿਆ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਪਾਰ
 ਸਰੀਸ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇਵਾਂ। ਜਿਸ ਬਨ ਮੇਂ ਹਾਤਮ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤਾ ਜਾ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਕੀਰ ਦਿਖਤੀ ਹਿਧ ਕਾਨੀ
 ਹੋਨਤੇ ਥੇ ਹੋਨੇ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਭਫਤਾ ਕੋ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਾਤਮ ਅਸਾਡੇ ਹੱਥ ਆਵੇ

ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਹਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋ ਦੇਕਰ ਤਿਸ ਸੋ ਪੰਚ ਸਾਹਸ ਮੋਹਰਾਂ ਲਏਏ ਤਾਂ ਸੁਖ
 ਭੋਗਏ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ। ਤਾਂ ਕਰਤਾ ਕਰਤ ਭਇਆ, ਜੋ ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੋ, ਲਾਖ ਵੰਗੀ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਹੈਰ,
 ਕਿਆ ਲਾਨਤ। ਜੋ ਹਾਤਮ ਅਸਾਫਾ ਮਾਪਿਐ, ਗੁਰ ਪ੍ਰਸੇਸਰ ਤਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਹੁਰਾ ਚਿਤਵਨੀ ਹੈ, ਹੋ ਦੂਰੇ
 ਸੋ ਅਸਾਫਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਤਿਸ ਕੀ ਹਮ ਰਸਤ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੰਦਰਾ ਦੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਹਾਤਮ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾ
 ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਰਾਜ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਘੋਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ਼ੀਰ
 ਗੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰਥ ਠਾਵੇ। ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਾਮੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ
 ਇਸ ਨੇ ਰਿਜਨਾ ਤੇ ਹੈ ਗੀ, ਕਹੂੰ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾ ਕਾਸਾ ਪਾਠਾ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀਂ।
 ਇਸ ਕਰਾ ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਾਸ ਸਵਿਰੈ ਤੇ ਅਤ ਭਲਾ ਹੈ, ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨਾ। ਤਾਂ ਪੁਨ ਕਹਿ ਆਪਣੀ ਹੁਜਾ
 ਤਿਨ ਕੇ ਹਾਮ ਪਕੜਾਈ ਤੇ ਕਰਾ ਜੋ ਹਾਤਮ ਮੈ ਗੀ ਹਾਂ ਤੇ ਦੁਸੀ ਮੇਰੀ ਹਾਂ ਪਕੜਾਇ ਕਰ
 ਆਪਣਾ ਰਾਜਸ ਸਿਮ ਕਰ ਲਵੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਕੋਲੋ। ਜੋ ਸੀਸ ਪਰ ਜਾਵੇ ਤੇ ਹਾਤਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ
 ਕੀ ਭੁਜ, ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੀ ਹਮਾਸੀ ਕਿਆ ਮਜਲ, ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਨਫਰ। ਇਤਨ ਨੂੰ ਕੋਈ
 ਅਵਰ ਨੀਚ ਫੂਫਤੇ ਫਿਰਤੇ ਸੀ ਜੀਨ ਕੇ ਠਾਲਰ ਕਰ। ਜੋ ਦੇਖਕਾ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਤਿਸ ਹੁਲਾਸਨ
 ਕੇ ਪਾਸ ਨੈ ਜਾਤੇ ਕਏ। ਤਾਂ ਸੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਰਤ ਭਇਆ ਕਿਸ ਨੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ਹਾਤਮ ਕੋ।
 ਜੋ ਲਾਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੀ ਮੈ ਪਕੜਾ ਹੈ, ਅਰਿ ਕੋਈ ਕਹੈ ਮੈ ਪਕੜਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਾਤਮ
 ਤੇ ਪੂਛ ਕਰਿ, ਇਹ ਉਪਰੀ ਕੋ ਜੀਨ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕੀਆ। ਜੋ ਲਾਨਤੀ ਸੋ ਕਰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋਪ
 ਕਰ ਮਾਰ ਕਰਵਾਵਤੇ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਹਾਤਮ ਤੇ ਪੁਚਿਆ ਜੋ ਦੁਸੀ ਸਹ ਕਿਛੁ ਸਮਾਜਾ ਵਾਨੈ ਹੈ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਸ ਖੇਤ, ਜੋ ਰੁਪ ਹੈ, ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਰੀਆ। ਤਾਂ ਹਾਤਮ ਜੀ ਅਤਿ ਕੋਧ ਦਿਖਾਵਤੇ ਕਏ
 ਤੇ ਕਰਤੇ ਕਏ ਜੋ ਹਜਾਰੋ ਕਰ ਮਰਨਾ ਇਸਰ ਉਹਰ ਸੋ ਪੁਨਾ ਸਹੀਸ ਹੀ ਇਸਤੀਆ ਕਾ ਰੋਵਨਾ ਤੇ
 ਵਿਤਰਾਫ ਕਰਨੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਵੇ ਪਾਪੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣੇ ਤਿਨੇ ਅਜਮ ਕਰਨਾ ਤੇ ਨਗਾ ਕੀ ਲੁਟੀਵਨਾ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਹਾਮ ਕਿਆ ਆਵਤਾ। ਜੋ ਕਰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਜੈ ਹੋਤੀ, ਹੋ ਹਾਤਮ। ਜੋ ਕਰ
 ਮੇਰੀ ਜੀ ਜੈ ਹੋਤੀ ਤਾਂ ਹਿਰਾਮ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹਾਵੇ ਤਿਨਾ ਜਹਾਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਿਨੈ,
 ਹੋ ਰਾਜਿਦਾਰ। ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਹਦਾਇਤ ਹੈ ਸੁਖਨ ਭਾਗੀਦ ਜੀ ਕੀ। ਕੋਈ ਦੋਨਤਵੰਦ ਫਕੀਰ
 ਦੀ ਜਿਆਦਤ ਨੂੰ ਜਿਆ। ਤਾਂ ਸਾਈ ਲੋਕ ਕਰਤ ਕਏ ਤਿਸ ਦੁਨੀਆ ਦਾਦ ਮੈ ਜੈ ਹੋ
 ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਕੋ ਮਹਜਦ ਮੋ ਪਰਵਿਰਦਗਾਹ ਕੀ ਕੰਦਰੀ ਤੇ ਕਹੀ ਹੈ ਤੇਨੇ। ਮੈ ਕਰਤ ਭਇਆ
 ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਜੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੀਆ। ਅੰਸੇ ਕਰ ਕਰ ਮੈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਨਗਰ ਕੋ।
 ਤੇਰ ਕਈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੀ ਸਜੁਕਾਨ ਨੇ ਜਹੀ ਕੇ ਸਾਹ ਸੋ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪੂਛਣਾ, ਤਿਸ ਕੋ। ਤਾਂ
 ਤਿਸ ਤੋਰ ਦੇਣਾ ਜੋ ਕਰੀਆ। ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਕੀਮਾ ਜੀ ਵੇਚਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ। ਸੁਣ ਕਰ
 ਸਾਈ ਲੋਕ ਰੁਪ ਕਰ ਰਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹੀ ਆਇਆ ਤੇ ਸੀਹੀ ਸਾਈ ਲੋਕ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੀ ਕਰਾਇਆ

ਜੀ ਕਿਆ ਕਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇਤ ਬੜੇ ਬਜੁਰਗ
ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਕੰਮ, ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ, ਸਦਾ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ
ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਨਣਾ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿਰਾਜ ਕਰ ਜੋ ਦਸਮਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ ਹੈ, ਕਿਆ ਟੰਡੀਆਂ ਹੈ।
ਤਿਨ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕਬਰ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜੀ ਪੂਰੇਗੀ। ਚੋਰ ਕਿਸੀ ਕਰ ਰਜਤੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਤਮ ਕਹਤਾਮ
ਹੈ ਫਕੀਰ, ਹੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਇਸ ਕਰ ਮੈਂ ਬਲੀ ਬੰਦਗੀ ਲੀਏ ਰਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਹਾਤਮ ਚੁਰਾ ਕੀ ਕਦਮੀ ਗਿਰਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਅਪਨਾ ਤਿਹੁ ਰਾਜ
ਨੇ। ਤੇ ਹਾਤਮ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ। ਐਸੇ ਬੋਲੇ ਕਰ ਆਪ ਬਨ ਮੈਂ ਫਵਨ
ਕਹਤੇ ਭਏ ਸੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਾਤਮ ਕੇ ਪੁੱਤਰ ਕੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਿ ਅਪਨੀ ਵਲਾਇਤ ਮੈਂ ਗਿਆ ਹਿਰਾਜ
ਦੂਰ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਸੰਤ ਬਚਨ। ਜੁਗਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੁਟੰਬੀ ਮਾਇਆ ਢੂਢ ਰਹੇ ਪਰ ਮਾਇਆ
ਹਾਥ ਨਾ ਆਈ। ਤਬ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕਰ ਸਨਿਆਸ ਹਾਥ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਇਹ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਜੋ ਮਾਇਆ
ਜਾਂ ਅਬ ਸਪਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਹਾਥ ਕਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬਾਸ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਅੰਸੁਟ ਦਿਵਸ ਪੀਛੇ
ਰੂਪ ਬਾਰ ਨਹੀਂ ਚੰਦਨ ਆਇ ਰਮਕੀ, ਨਿਕਟ ਸੰਤਾਂ ਕੇ। ਨਿਕਟਿ ਬੈਠ ਕੇ ਰਹਿਤ ਭਈ ਜੋ ਮੇਰੁ
ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਆਗਿਆ ਕਰੇ, ਹੈ ਸੰਤੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨਾਹੀ।
ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਤ ਭਈ ਮੈਂ ਮਾਇਆ। ਤਬ ਕਿਹੂੰ ਨ ਆਈ ਜਬ ਹਮ ਲੋੜਦੇ ਜੋ
ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ ਜਾ ਤੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੀ ਲੀ ਨਾਹੀ। ਲਵਮੀ ਵਾਹੁ। ਹੈ ਸੰਤੋ
ਆਇ ਦੇਵੀ ਕੀ ਜੋ ਨੇਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਕਹਨੇ ਕੀ ਕੋਊ ਸਮਰਥਾ ਨਾਹੀ, ਤੁਮ ਹਮ ਸਰ ਨੇਤ ਕੇ
ਅਧੀਨ ਹੈ ਬੁਝਕ ਲੋਹੇ ਵੱਤ ਅਰ ਸੂਰ ਪਾਰ ਕੀ ਪੁਤਲੀ ਵਤ। ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇਛਾਵੀਤ ਹੈ,
ਤਿਨ ਤੇ ਮੈਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੋ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਬੀਠਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੀ ਮੈਂ ਸੋਫਕ ਹੈ ਕਰ
ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ ਹੈ, ਮਾਨਕ ਦੀ ਮਤਜੀ ਹੀ ਕਿਛੁ ਐਸੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਕੀ ਕਿਛੁ ਅਧੀਨ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਕਰ
ਅਬ ਮੈਂ ਕੇ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਮੰਗਲ ਕਰ ਦੇਵਾਂ, ਹੈ ਸਾਧੋ। ਜੋ ਸਨਿਆਸੀ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ
ਜੋ ਹੁਣ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਛੁ ਲੋੜ ਨਾਹੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਹਮਾਰੇ ਨੈਨੇ ਦੇ ਅਜੀ ਤੇ ਹੋ ਮਾਇਆ ਜਾਂ ਤੇ
ਤੂੰ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਪ ਕਈ। ਏ: । "ਤਬ ਲਗ ਰੇਰਾ ਜਾਤ ਕੋ ਜਬ ਲਗ ਚਾਹੇ
ਚਿਤ। ਤਬਸ ਮਿਟੀ ਹੁਨਾਮ ਤਹ ਡਇਓ ਅਚਾਰੀ ਚਿਤ"। ਜੋ ਇਛਾਵੀਤ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਰੈਸਾ
ਹੈ ਜਬਾ ਹੁਆਨ ਕੀ ਚਿਤ। ਏ: । "ਘਰ ਘਰ ਫੋਲਤ ਦੀਨ ਹੋਇ ਜਨੁ ਜਨ ਜਾਚਿਤ ਜਾਇ।
ਦੀਨੇ ਲੋਭ ਤਸਮਾ ਜਖਨ ਘਾ ਪੁਨ ਬਡੇ ਲਖਾਇ । ਜਿਨ ਪਰ ਜੋਬਿਦ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਇਆ ਵਿਚੈਉਦਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਈਸਵਰ ਕੀ ਸਰਣ ਕੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਹੀਕਾਰ ਮਸਤਾ
ਆਦਿਕ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਮੂਲ ਸੰਤਸੰਗ ਹੈ, ਸਤਸੰਗ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਹੋਕਨਾ ਕਠਨ ਹੈ।
ਤਿਸ ਪਰ ਵਨਵਾਜੀ ਸੰਤ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਮਤਿ ਜਾਨੇ ਮਨ ਹਟੇ ਬਿਖੈ ਰਸ ਭੇਰ ਹੋ ਮਇਆ।
ਮਤਿ ਜਾਨੇ ਮਨਹਟੇ ਸਭਲ ਤੀਤਬ ਡਿਰ ਆਇਆ। ਮਤਿ ਜਾਨੇ ਮਨ ਹਟੇ ਕੀਏ ਪੁਨ ਬਹੁ ਦਾਨਾ।

ਮਤਿ ਜੋ ਮਨ ਹਟੇ ਪੁਰੇ ਭਗੁ ਦੇਵ ਪੁਰਾਣ। ਜਪ ਜਪ ਕਰਮ ਨਾ ਸਾਧ ਲੈ ਜਹਾ ਜੋਗ ਬੁਧ
ਨਾਨੇ। ਬਨਵਾਦੀ ਸੰਤ ਸੰਗ ਇਨਾ ਮਨ ਇਸ਼ਥਿਤ ਮਤ ਮਾਨੇ"। ਜੁ ਸੁਲਕਰ ਸਾਧੂ ਹਰੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੀ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪੈਰਾ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ। ਜੈ ਤੀਬਰ ਵਲਨ ਦੇ ਬਨਨੇ ਕਰਿ
ਹੁਕਮ ਕਿਨ ਦੂਰ ਬਨਾ ਜਾਇ ਤਥਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪੈਰਾ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਿਦਿਓ ਅਰ ਬਾਹਿਰ
ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਖਾਏ ਹੈ, ਬਖੈਰ ਸਹਿਤ ਤਿਨ ਪਾ ਈਸਵਰ ਕੀ ਬਖੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ, ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਰਸੋਤਮ।
ਹੇ ਸਰਵਨ, ਇਕ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਾਮਾ ਹੈ ਕੋਐ ਕਰਤ ਹੈ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੇ।
ਤਬ ਸੰਤ ਬਰਨ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਖ ਕਰ ਗ੍ਰਿਥਾ ਭਾਓ ਨੇ ਚਿਵਸਾਕਸਠ ਕਰੀ
ਹੋ ਕਰਮੇ ਗੀ ਜੋ ਹਾਥ ਦੀਏ ਬਿਨਾ ਹਾਥ ਨ ਆਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਬਰਨ। "ਅਣ ਦਿਤਾ ਕਛੁ
ਹਾਥ ਨਾ ਆਵੇ"। ਅਰ ਸੰਤ ਬਰਨ। ਜੋ ਐਹ ਕੋ ਭਲ ਚਾਏਗਾ ਸੋ ਆਪ ਭੀ ਭਲ ਪਾਵੇਗਾ।
ਗੇਹੁ ਜੋ ਗੇਹੁ ਜੋ ਜੋ ਜੋ, ਗਾਵਣੁ ਜੋ ਗਾਵਣ ਪਾਵੇਗਾ। ਨ ਦੇਵੇਗਾ ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ
ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਨਹੀਂ ਕਰਜੁਗ ਹੈ, ਇਸ ਹਾਥ ਦੇ ਉਸਰਾਥ ਤੇ। ਕਿਆਖੁਸ ਸੈਦਾ ਨਕਦ
ਹੈ। ਦਿਨ ਕੋ ਦੇ ਅਰ, ਰਾਤ ਕੋ ਨੈ, ਇਹ ਬਾਥਤਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨੂੰ ਪਰਤਖ ਕਰ ਭਾਸਤੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਹੁਤ ਕਰਤਵ ਰੂਪੀ ਖੇਤ੍ਰ ਜਾਮਾਵਤੀ ਹੈ, ਕਾਇਆ ਭੂਮੀ ਸੋ। ਜੈਏ ਇਹ ਦੇਖਨਾ ਹੈ, ਭਾਈ
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਰਮ ਉਥਾ ਤੇ ਪਰਮ ਉਪਕਾਰੀ ਪੁਰਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੋਹਿੰਦ ਨਾਮ ਕੇ ਕਥਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ
ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਮੇ ਆਨ ਪਹਿਰ ਇਤਾਵਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਜੋ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੈ ਜੋ ਤਨ
ਮਨ ਧੰਨ ਸਭ ਕੋਹਿੰਦ ਤਰਫ ਚਾਵਤੇ ਹੈ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਮੇ ਅਤੇ ਪਹਿਰ ਇਤਾਵਤੇ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਉਤਮ ਜੋ ਮੁਕਤ ਭਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਚੈਰਾਸੀ ਕੇ ਖੇਦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ, ਉਨ ਸੋ ਦੂਰ ਹੋ
ਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਪਰਮਪਰਮ ਜੋ ਭਗਵਤ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਸ ਕੇ ਮਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਤ ਕਥਨ ਕਰਤੇ
ਹੈ। ਸੋਈ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਸਤਨ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਸਤਨ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਨਰਾਧਮ ਅਪਨੇ ਤਨ
ਮਨ ਕੀ ਪੁਰਟੀਤੁਸਟੀ ਮੇ ਲਾਗੇ ਹੈ ਅਭਾਏ। ਜੋ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਮੂੜ ਨਾਰਾਧੀ ਹੈ। ਬਨਬਾਸੀ
ਤਪਸੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੀਏ ਜੀ ਭਗਵਨ, ਦੁਸ਼ਟਨੋ ਕੋ ਦਲੋ ਕੋ ਦਲ ਕਰ, ਸਿੰਘਾਨ
ਪਰ ਦੇਠੇ ਹੈ, ਤਬ ਸੁਵਣ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੁਈਜ ਰਿਖੀ ਕੋਛੇ ਤਪ ਕਾ ਧੂਤ ਠਾਢਿ ਜੀ ਜੋ ਪੁਰਾ ਭਯਾ ਹੈ।
ਤਬ ਭਗਵਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤਿਸ ਅਸ਼ਮ ਆਏ, ਬਾਥੀ ਦੇਠੇ ਕੋ। ਤਬ ਮੁਨੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ
ਬਰਾ ਆਦਰ ਕੀਆ ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਬੂਖਨ ਦੀਏ ਪੁਨਾ, ਨਬਨ ਕਰ। ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜਿੰਦ ਮਹੀ
ਮੰਡਨ ਇਹ ਜੋ ਦਿਵ ਮੰਡਨ ਹੈ ਕੂਪਨ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾਮਦੇਵ ਕਉ ਹੁਰ ਤਹੁ ਦਿਰਮਣਿ ਸਮ ਜਾਨਣੇ। ਤਾਂ
ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਇਨ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਲੀਏ। ਤਬ ਪੁਰਨ ਕਾਮ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਜੀ ਹੈ,
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਮਹਾਮੁਨੀ ਜੀ, ਇਹ ਕੂਖਨ ਆਪ ਕੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈ ਜਾਤੇ ਨਾਸੀ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਅਜਾਤ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਤ ਭਏ ਕੁਈਜ ਮੁਨੀ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਾਮਦੀਓਓ ਕੀ ਮੁਕਤ ਮਈ ਸ੍ਰੀ
ਰਾਮ ਜਬ ਮੇਂ ਤਪ ਕਰਣ ਲੀਏ ਸੁਤੰਤਰ ਇਕੋ ਪਵਿਤਰ ਜਨਾ ਮੇ ਅਸਥਾਨ ਚੁੰਡਤਾ ਫਿਰੇ। ਤਬ
ਏਕ ਸੁਨ ਕੁਟੀ ਦੇਖੀ ਸਰੋਵਰ ਪਰ ਨਿਰਜਨ ਬਨਮੇ ਤਰਾਂ ਲੱਗਾ ਤਪ ਕਰਨੇ। ਤਰਾਂ ਇਕ ਮੇ ਲਿਆ
ਹੋਏ ਸੋਤਕ ਜੋ ਏਕ ਸਵਾਲ ਪੀਰ ਤਰਤਾ ਚੁੰਡੇਵਤ। ਮੇ ਦੇਖ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਨਿਰਜਨ

ਠਨ ਮੇਂ ਇਹ ਸਵ ਕਰਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਤੂੰ ਅਕਾਸ ਦੇਵਤਾ ਉਤਰ ਕਰ
 ਦਿਨੇਂ ਤਿਸ ਸਵ ਕੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਨਾਗਾ। ਮੇਂ ਦੇਖ ਕੇ ਅਸਰਰਜ ਮਾਨ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਆ ਤੇ ਸਵ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਿਆ। ਜਬ ਵਹੁ ਅਧਾਇ ਕਰ ਰਨਾ ਨਡ ਕੇ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਪੁਰਨਾ ਕੀਆ ਬੁਲਾਇ ਕਰ। ਸੇ ਸੁਰ ਵਿਰਾਠ ਰਿਆਗ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਕਥਣ ਕਰਨ ਨਾਗਾ,
 ਹੇ ਅਗਸਤ ਜੀ। ਜਹਾਂ ਅਬ ਆਪ ਤਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ ਪੂਰਬ
 ਜਗਾ, ਤਪਸੀ ਰੂਪ ਕਰ, ਮੇਂ ਬੀਹਾਂ ਤਪ ਤਪਿਆ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ ਬਿਨਾ ਹੰਕਾਰ ਸਹਤਾ ਸੇ
 ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਿਪਾਕ ਮੇਂ ਭੋਗਤਾ ਹੋ, ਹੇ ਮੁਨੀ ਵਰ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਤਪਸੀ ਕੇ ਜੇ ਕਿਛੁ
 ਮਿਸਟਾਨ ਭੋਜਨ ਪੁਲੇ ਮਿਲੈ ਸੇ ਮੇਂ ਛਿਪਾ ਲਿਏ, ਆਪ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ। ਫਿਰ ਮੇਂ ਮਛਲੀ ਕੇ ਗੀ
 ਨਾ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ ਤਨ ਕਾ ਪਧੋਰਨਾ ਕੀਆ। ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ, ਸਰਬਾ, ਸੇਵਾ ਅਦਿਕ ਤੇ ਹੀਨ।
 ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ਕਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਜਤਨ ਨ ਕੀਆ। ਸੇ ਜਬ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ੀਰ ਛੂਟਾ
 ਤਬ ਧਰਮ ਦੂਰ ਨਿਕਟ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਨਿਰਨੈ ਲੀਏ ਖਰਾ ਕੀਆ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ
 ਨੰਦਨ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਤਪਸੀ, ਤਪ ਤੇ ਤੈਨੇ ਤਪਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਖਾਨ ਪਾਨ
 ਨੀਏ ਭੋਜਨ ਤੰਨੇ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਫਲ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮੇ।
 ਅਰ ਭੋਜਨ ਆਪ ਤੇਰੀ ਸ਼ੀਰ ਰੂਪ ਸਵ ਕਾ ਉਹਾਂ ਕਰ ਸਰ ਬੀਚ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਜਹੀ।
 ਤੇ ਨੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ, ਕੁੰਭਜ ਜੀ, ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਚਨ ਮੇਂ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋਰ
 ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਥਾਜਾ ਧਰਮ ਆਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ ਨੰਦਨ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਪਾਪ ਰੂਪਾ
 ਬਿਤੀ ਤੇ ਕਬ ਛੂਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ। ਤਬ ਆਦਿਤ ਸੂਨ ਕਰ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੋ ਕਰਿ। ਹੇ ਤਪਸੀ ਜਬ ਤੈਨੂੰ ਅਗਸਤ ਮੁਨੀ ਜੀ ਮਿਲਨਗੇ ਤਬ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਸ਼ਾਪ ਕਾ ਅੰਤ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ ਜੀ ਅਬ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਂ ਇਸ ਪਾਪ ਤੇ ਛੂਟਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਆਪ ਕੇ ਰਚਨਾ ਕੇ ਸਬਾਰੇ ਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਭਾਸ ਕਰ ਜਾਗੀ ਬੇਰ ਇਹੁ ਮੰਡਨ ਸੋਕੇ ਸੇ
 ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਿੰਦ੍ਰ। ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਦੇਣੇ ਕੇ ਕਾਮਧੇਨੂੰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਕੇ ਅਰਪਣ ਕੀਏ ਹੈ, ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,
 ਦੋਹਾ ਰੂਪਾ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ, ਗੁਰਣ ਕਰ ਨੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ ਸਕੇਤ ਪੁਰੀ
 ਮੇਂ ਆਇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੋ ਹੇ ਸਾਧ ਦੇਖ ਕਰਮ ਕੀ
 ਰਤੀ ਕਠਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਉ। ਸੇ ਕਠਨ ਭੀ
 ਕਰਮ ਦਸਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਰਾ, ਤਿਸ ਕੇ ਗੋਪਦ ਇਵ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਇਗੇ। ਜਾਏ
 "ਛੂਟਨ ਹਰਿ ਤੀ ਸਰਣ ਲੇਖ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ"। ਨਾਨਕ ਕਹੀਏ ਗੋਇੰਦ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਹੀ ਲੇਖ
 ਰੇਰ ਪੁਰਾਨੇ ਮੇਂ ਲਿਖ ਧਰਾ ਹੈ। ਮਾਮੇਕ ਸਰਣ ਬ੍ਰਜਾ। ਮਾਮੇਕੀ ਸਰਣ ਬ੍ਰਜਾ। ਇਕ ਮੇਰੀ
 ਸਰਣ ਕਉ ਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਹੇ ਸਿਖਾ ਸਭ ਸਾਧਨੇ ਕੀ ਰੰਗਤਾ ਛਾਡ ਕਰਿ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ

ਸੇ ਸਾਹੂ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਸਰਣਾਗਿਤ ਹੁਆ। ਹੋਰ ਇਕ ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਨਾਮ, ਓਨ੍ਹਾ ਜਿਨਾ ਕੀ ਸੰਗਠਾ,
ਤੇ ਦੋਨ ਦੁਖੀ ਕੀ ਦਵਾਈ ਕਰਨ ਕਹਿ ਪਰਮ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦ ਕੀ ਸੀਤ ਪੁਪਦੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੀ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਭਈ। ਸਹੁਤ ਸਿਖ ਅਵਸਥਾ ਭਈ ਤੇ ਭੀ ਕਈ ਚਜਾਵ ਵੇਰੀ ਮਾਲਾ ਭੇਰ ਕਾ
ਤੇ ਅੰਨ ਜਲ ਠੰਦੇ ਸੇ, ਐਸਾ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉ ਕਰਤੇ ਭਈ। ਕੋਈ ਪੰਨ ਕੀ ਇਵਾਵੀਤ ਪੁਰਸ ਸੰਤ ਕੀ
ਸਰਣ ਕੇਰ ਭਇਆ, ਤਸ ਤੰਗ ਕਰਨ ਕਰਤ ਭਈ: ਦੁਸੀ ਇਕ ਗੋਇੰਦ ਕਾ ਭੋਸਾ ਦਿੱਤ ਜਾ ਰੇ ਜੇ
ਦੁਹਾਏ ਸਰਸ ਸਾਰਜੇ ਕੀ ਸਿਧਾ ਰੇਵੇਗੀ। ਤਸ ਤਿਸ ਕੇ ਤੰਗੇ ਕੀ ਸਿਧਾ ਹੁਈ ਐਸੇ ਸੁਭਨ ਚਾਣੀ
ਨੇ, ਹਰਿ ਜਨਾ, ਤਸਾ ਰਾਈ ਟਹਿਨ ਦਾਸ ਸੰਤ ਜੀ। ਭਾਈ ਟਹਿਨ ਦਾਸ ਜੀ ਦਖਣ ਕੀ ਸਰਤੀ
ਤਰਫ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਤਹਾ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਖਨੈ ਸੀ, ਕਲੇਰ ਸੀ, ਸੁਹਾਵ ਕਾ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ
ਇਕ ਸਿਖ ਪਰ ਕੋਪਵੀਤ ਹੈ ਕਾ ਇਕ ਤੇਰੇ ਮੇ ਦੇ ਕਾ, ਉਪਰ ਮੇ ਕੀਪ ਦੋਆ, ਜੇ ਨਿਕਸ ਨ

ਜੇ ਜਾਵੇ ਤਸ ਰਾਲੀਸ ਦਿਨ ਪਾਏ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਰਦਾ ਕਹਿ ਦਾਸ ਕਰ ਦੇਰੇ।
ਜਸ ਭੇਰਾ ਪੁਟ ਕੇ ਦੇਖਨ ਤਸ ਉਹ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ।
ਤਸ ਸਰਦਾਰ ਸਰਤ ਸੰਤੀ ਜਨ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕਹਿ ਤਿਸਕੀ ਕਦਮੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤੇ ਕੁਏ ਜੇ ਦੂ
ਕੀਸੇ ਜੀਵਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਸ ਸੇ ਉਜਾਗਤ ਭਯਾ ਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਆਇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੇ
ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਹੁਖ ਪਿਆਸ ਦੂਰ ਕਰ ਦੋਨੀ ਹੈ। ਤਸ ਤੇ ਮੇ ਦੁਖੀ ਚਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁਆ
ਸੀ ਸੁਖਮਨੀ ਪਾਹਿਰਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਤਹਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵੇਖ ਮੁਣ ਕੇ ਸੀ ਸੁਖਮਨੀ
ਜੀ ਪਰ ਨਿਕਸਾ ਕਰਤੇ ਤਈ ਕੰਠ ਕਹਿ। ਜਹਾ ਜਾਇ ਤਹਾ ਕੰਠ ਹੁਖਨ ਵਤ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਾ
ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਰਹੇ। ਉਠੇ ਕਾ ਲਾਦਨਾ ਕਰਦੇ ਮਨ ਵਨਾ, ਮੁਨ ਵਾਨਿਕੀ ਸੀ। ਤਸ ਜਾਤ ਕੇ ਚਰੇ
ਗਲਤੇ ਕਹੁ ਬਰਾਨੀ ਮੇ ਸੁਭ ਤਸ ਮੁਠ ਇਨ ਕਾ ਮਿਤ ਭਯਾ ਤੇ ਸਾ। ਇਨ ਕਾ ਚਰਾ ਸਿਆ। ਇਕੋਨੇ
ਓਠੇ ਬਰਾਨੀ ਮੇ ਸੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਦਾ ਕਾਠ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ। ਤਹਾ ਸੇ ਪਾਚ ਕੋਸ ਪਰ ਟੇਕ ਕਾਮ
ਯਾ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਘ ਸਾ। ਤਿਸ ਸੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰੈਨ ਕੇ ਸਵਪਨ ਯੋਆ ਤੇ ਤਹਾ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਚੂਠ ਮਾ ਸਿਆ ਹੈ ਦੁਸੀ ਆਪਨੀ ਰਾਏ ਮੁਠ ਕਾ ਵਾਤੀ ਮੇ ਲਿਆਵੇ।
ਸੰਝ ਕੇ ਤਸ ਐਸੇ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਟਹਿਨ ਦਾਸ ਜੀ ਸਤ ਜੀ ਤਿਆਸ ਕੇ ਵਿਕਸਤ ਹੁਏ।
ਤਸ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਤ ਕਰੈ ਸਿਮਰਨ ਕਹਿ, ਅਰ ਆਹਾਤ ਹੀ ਅਲਪ ਕਰੈ, ਆਨ ਕਾਰ ਸਿਤੀ
ਹੋ ਗਈ। ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਜਮਾ ਰੂਪ, ਅਰੇ ਕੁਰਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ। ਏਕਰਬਾਈ ਰਸ ਸੰਤ ਟਹਿਨ
ਦਾਸ ਕੇ ਸੁਾ ਸਾਦ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨਾਇਆ ਕਰੈ ਰਾਗ ਰਤਨ ਮੇ। ਤਸ ਏਕ ਸਰਦਾਰ
ਮੁਣ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਰਬਾਈ ਸਿਉ ਜੇ ਮੇਰੂ ਆਲਾ ਰੂਪਤਿ ਮੁਨਾਇ। ਰਬੀਧ ਪਾਸ ਕੇ ਰਾਵਣਾ
ਹਈ। ਤਸ ਸੇ ਸਰਦਾਰ ਮੁਠ ਕਹਿ ਆਵੇ ਨਾਮ। ਜਸ ਸੰਤ ਕੀ ਸਰਣ ਰਾਖਿਆ ਮੇ ਪੁਪਦੇ ਪਾਏ
ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਸ ਹੁਈ ਕਯਾ। ਸਾਹਪੁਰੇ ਪੇ ਏਕ ਮਾਈ ਯਾਤੀ ਜਾਇ ਸੰਝਾ ਜਿਸ ਕੀ
ਤੇ ਨਾਮ ਰਾਗੁਰੀ ਮਾਧੀ ਪਾਸ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤਾਏ ਕਾ ਪ੍ਰਾਨ ਭਈ। ਜੇ ਭਾਈ ਟਹਿਨ ਦਾਸ ਕੇ
ਪੁਪਦੇ ਕਹਿ ਪਾਇ ਕਹਿ ਪਰਮ ਭਾਤ ਭਈ, ਮੀਰਾ ਰਾਈ ਵਤ। ਰਬੀਧ ਦੋ ਪਾਠਨ ਕਰਨੇ
ਰਾਵੀਤ ਰਜਨ ਮੇ ਰਹਿਣਾ ਕੇ ਸੁਾਧੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਪੀਰਤਨ ਰਾਏ। ਅਰ ਕਾ ਰਹਿ ਕੇ

ਧਰਮ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਨਿਰੰਤਰ ਆਇ ਸੁਵਣ ਕਰਨਾ। ਚਾਹੇ ਅਤ ਪੋਹ ਵਾ
 ਸੀਤ ਕਾਨ ਮੇ ਸੀਤ ਹੋਵੇ ਅਧੋਰੀ ਬਰਖਾ ਹੋਇ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਜੋਬਦਾਰ ਸਾਥ ਲੈਕਰ, ਸੰਤਸੰਗ ਮੇ
 ਆਵਣਾ ਪਰ ਆਵਣਾ। ਸੋ ਮਾਈ ਭੀ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪਰਮੰਨ ਹੋਏ। ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰਿਥੇ ਉਤਾਰਦੇ ਸੀਤ ਗੁਨ ਗਾਨ ਬਨਨੀ ਉਨਰਸਮੇ ਹੁਨਾਸ : (੪੯)
 ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਸੇ ਕੇਤੀ ਬੇਰ ਅਵਗਿਆ ਹੁਈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਤ ਕੇ ਮਨ ਮੇ
 ਕੋਪ ਆਇਆ। ਅਤ ਆਚਰਖਣ ਜੇ ਕੋਈ ਅਨਲ ਪ੍ਰਗਟ ਚੰਦਨ ਤੇ ਹੋਈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪਲਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਯਾ, ਸੀਤ ਬਰਨ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਬਖਸਾਵਤਾ
 ਹੀ ਭਯਾ, ਤਉ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਕਈ ਕਈ ਸੋ ਹੋ ਜਾਇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਬਰਨ ਰਖਬੀਰ ਕਾ
 ਬਾਣ ਹੋ ਅਮੋਘ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਤ੍ਰ ਹੈ ਅਮੋਘ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਸੀਤ ਜੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਤੋ ਪਰਮ ਨਾਭ ਹੈ
 ਜੇ ਰਾਮ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਾਲ ਕਰੇ ਤੇ ਅਵਗਿਆ ਭੀ ਨ ਕਰੈ। ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਿਫਾ ਹੈ। ਕੋਊ
 ਅਵਤਾਰ ਭਾਵੇ ਭਾ ਸੋ ਭੀ ਸੀਤ ਨਿਕਟ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧੂਨਣ ਬੈਠਣ ਮੂਰਖੋ ਵਤ ਕਰੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸੀਤ ਕੋਪ ਕਰ
 ਕਰਾ ਹੋਏ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀਤ ਕਰਨਾ ਬੰਠੇਗਾ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਨਾਹਦ ਮੁਨੀ ਵਤ ਦੇਖੀ ਨੇਤੀ।
 "ਭਰਤ ਮੁਖੇ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਸੋ ਬਰਨ ਹੋਵੇ"। ਏਕ ਸਕਾਮੀ ਨਰ ਬਿਨੈ ਕਰਤ ਭਯਾ ਆਪਨੇ ਨਿਰਧਾਰੁ
 ਕੀਏ। ਤਬ ਸੀਤ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ। "ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬਿਥੀ ਸਭ ਜਾਣ।
 ਦੇਵਨ ਕਹੁ ਏਕੋ ਭਗਵਾਨ। ਜਿਸ ਕੇ ਚੀਏ ਰਹੇ ਅਘਾਇ। ਬਹੁਰ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਭੇ ਆਏ"।
 "ਮਾਧੋਰਾਮ ਤੇ ਸਭ ਬੋਕ। ਮਾਨੁਖ ਕਹੁ ਜਾਤ ਸ੍ਰਮ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਮੋਖ"। ਤਾਂ ਤੇ
 ਭਯਾ ਟੇਕ ਟੇਕਾ ਕਮਲਾ ਕੀਤ ਗੀ ਰਾਖੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ਖੜਤਾਵੇਗੇ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਤੇ ਏਕ ਟੇਕ ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ਸੋ ਚਿਰ ਪੰਛੈ
 ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਤੀ ਕੀ ਸਾਥ ਸੁਨਾਵਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਤਿਸ ਬਰਨ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਮੇ ਛਿਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ
 ਤਉ ਚਿਤ ਸੀਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ। ਜੋ ਕਰਿ ਕੋਊ ਅਭਨਾਖਾਯਾਹ ਕਰ ਕਿਸੇ ਮਾਨੁਖ ਤਰਫ ਜਾਤੀ
 ਹੋ ਤਬ ਦੋਹਾਂ ਠੋਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖਾਂ ਤੋ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਚਿਤ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਬਿਸੰਭਰ ਮੇ ਜੋੜਤਾ ਹਾਂ
 ਸੀਤ ਤਉ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹਾਂ। ਸੰਧਿਆ ਕੇ ਸਾਧੇ ਰਹਿਗਾਸ ਕਾ ਸੋ ਹੋਸ ਪਇਆ ਜਾਨ ਕਰ ਏਕ ਸਾਧ ਸੀਤ
 ਨਾ ਪ੍ਰਮਸਤੰਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ ਏਕ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਸਾਧ, ਫੇਰ ਰਚਨਾਂ ਤੇ
 ਨਿਨਾਰ ਨਾ ਨਾਵਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕਾ ਭਾਈ ਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰਿਗੁਰੂ ਜਾਂ ਕੀ ਫਕਤ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਦੂਰ ਸੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਲਈ। ਤੇ ਮੱਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ
 ਕੇ ਟੇਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮਾਂਦਾ ਹੋਕਰ ਮਰਣੇ ਨਗਾ। ਤਬ ਸੋ ਸਕਾਮੀ ਨਰ ਭਰਾ। ਚਿਰ
 ਪਾਇ ਕੇ ਹੁਦਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ, ਸੀਤ ਆਯੇ। ਜੋ ਪਾਵਨ ਪਾਇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਪਾਏ
 ਕੇ ਅੰਨੰਦ ਅਰ ਪਿਵਿਤਰ ਕਰੇ ਮੇਨੂੰ, ਗੋਬਿੰਦ। ਸੀਤ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਪੀਛੈ
 ਜਾਏ ਕੇ ਬਾਨਰ ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮੇਰੇ ਭਏ ਸੀਤ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੂਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ
 ਬਰਾ ਪੰਛੇ ਕਾਤੇ ਹੈ। ਵਰਨਵਾਰਤਾ ਪੁੱਛੇ ਹੈ, ਸੀਤਾਂ ਸੋ। ਤਾਂ ਰਹਿ ਜਨ ਜੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ

ਉੱਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਕਰਾ। ਹੋਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਜੀ ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲ ਹੀ
ਹੁਏ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਅਰ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਕੁਝ ਖਰ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈਲੁਕੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੀ ਜਿਨ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਧਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਭੁਸਭੀ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ
ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਕੇ ਪਿਛੇ ਚੀਨੀ ਜੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਗੁਰਮੁਖ, ਕਰਾ ਜੀ ਮਤਿ ਭਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਕੀ,
ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤਿ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਸੀ ਔਰ ਸਬ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੀ ਸਭੀ ਸੰਤ
ਪ੍ਰਤਸਹਿਤ ਸੁਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਪਾਠ ਸੀ ਗੁਰੂ ਬਾਈਆਂ ਕੇ ਪੁਨਾ ਚਿਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ
ਹੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਕਾ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਾਤਕ ਮਾਸ ਮੇਂ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਮੇਂ
ਜੁਵਰ ਹੋਇਆ, ਹਰਿ ਇਹਾ ਸੇ। ਹੁਮੀ ਆਸਨ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਸੁਆਸ
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਕੈਸੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ
ਜਿਸਕਾ ਮਹਾਤਮ ਵਰਨਣ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਪੁਰਾਤਨ ਕਹਿਤ।
"ਜੈਸੇ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਪਰਸ ਕੀਓ ਜੁਗ ਰਾਵ ਚੜ੍ਹੇ ਕਵਲਾ ਸਰਿਓ। ਜੈਸੇ ਕੋਟ ਜਨਮ ਤਪ ਉਰਧ
ਮੁਖੀ ਖੇਤਰ ਮੇਂ ਤਨ ਦਹਿ ਚੀਓ। ਜੈਸੇ ਲਾਖ ਬੰਗ ਨੁਰਫੇਤਰ ਮੇਂ ਅਸਵ ਮੋਧ ਜਾ ਅਭਿਗਰਿਓ।
ਫੂਲ ਅਮਿਤ ਨਾਮ ਬਿਸੇਖ ਇਤੇ ਮੁਖੇ ਜਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਹਿਓ"। ਏਕ ਸਮੇਂ ਰੋਨ ਮੇਂ
ਸੰਤ ਜੀ ਗਲਸਟਕਾ ਪਕੜ ਕਰਿ ਠਾਵੇ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਆਪ ਕਰਾ ਜਾਤੇ ਹੈ।
ਤਬ ਨਗਰਾ ਕੇ ਨਾਮ ਲੈ ਕਰਿ ਕਰਾ ਜੀ ਭੋਰੇ ਆਦਿ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਣ ਹੈ, ਆਪ । ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ
ਬਹਿਤ ਭਏ ਇਸ ਨਗਰ ਨਹੀਂ ਅਵਰ ਨਗਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਚਰਨ
ਨਗਰ ਜੋਇਦ ਗੁਰੂ ਕਾ, ਬੇਗਮ ਪੁਰਾ ਭੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਰਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਆਤਮ ਦੇਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।
ਤਬ ਤੀਨ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਮੇਂ ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧੰਮ ਇਛਾ ਫੂਰੀ ਜੋ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਸੇ ਕੋਈ ਬਿਨਸੁਣ ਕਰੇ। ਜੋ ਆਦ ਸੇ ਪੁਰਜਾ ਕੇ ਕਰਤਵ ਹੈ,
ਕਲਿਆਨ ਨੀਏ। ਜੈਸੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਛਾ ਲਖ ਕਰਿ ਇਹੁ ਬਾਨ ਬੋਲ ਉਠੇ। "ਦ੍ਰਿਸਟਮਾਨ
ਹੈ ਸਗਲ ਮਖੇਨਾ। ਇਕ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ਜੋਇਦ ਸੰਤ ਹੋਨਾ" । ਪੁਨਾ ਧਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਖਾਂ ਜੀ ਕਾ
ਰਹਤੇ ਭਏ। "ਪ੍ਰੀਤ ਪਤੰਬਰ ਤਿਤਵਣ ਧਨੀ। ਜਗਿਨਿ ਨਾਥ ਰੋਪਾਲ ਮੁਖ ਭਏ"। ਇਹੀ ਸਾਰਾ
ਦਿਨ ਉਚਰਦੇ ਰਹੀਓ "ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਫਿਆ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਜੀ।
"ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧ ਬੀਚਾਰਾ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਜਭਾਜਨ ਨਹੀਂ ਫੁਟਕਾਰਾ"। ਜੋ ਦਿਨ ਭੀ ਇਹੁ
ਤੁਕ ਪੜਦੇ ਚਹੇ। ਜਬ ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਾ ਦਿਨ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਤੀਸਰਾ, ਤਬ ਭੀ ਮਨ ਕਰ
ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਨੇ ਸੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੋ ਹੋ ਭਗਵਨ ਅਗੇ ਭੀ ਭਿਵ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਬਿਛਾ
ਜਾਣ ਕਰਿ ਸੰਤ ਜੀ ਬੋਲ ਉਠੇ ਬਿਨਾਵਲ ਕੇ ਫੰਦ ਕੀ ਪਉੜੀ ਅੰਤ ਕੀ ਵੇਦ ਅਤਿ ਹੂਮਾ।

"ਸੁਰਤ ਫਿਰਤ ਮਿਲੈ ਜਲ ਕਾ ਜਲ ਹੁਆ ਰਾਮ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮਿਲੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬੀਆ ਰਾਮ।
ਬ੍ਰਹਮ ਦਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖੀਐ ਏਕ ਏਕ ਵਖਾਣੀਐ। ਅਤਮ ਪਸਾਰਾ ਕਰਣ ਚਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਇਨਾ ਨਹ
ਜਾਣੀਐ। ਆਪ ਕਰਤਾ ਆਪ ਭੁਗਤਾ ਆਪ ਕਾਰਣ ਕੀਆ। ਇਨਕੁ ਨਾਨਕ ਜੇਏ ਜਾਨਹਿ
ਜਿਨ ਹਰਿ ਚਸ ਪੀਆ"। ੧। ਐਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟਾ ਸੁਣ ਕਰਿ ਸਭ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸਨ ਹੁਏ
ਪੁਨਾ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਅਖੰਡ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਸਭ ਸਾਧ
ਸੰਗਤ ਏਕਤਾ ਹੈ। ਪਾਨ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਪੁਨੈ ਦਾਨ ਅੰਦਿਕੈ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ
ਦਇਆ ਤੇ। ਜਬਦੋ ਘੜੀਆਂ ਤੇ ਅਰਧ ਹੋਨ ਬਿਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਕਾ ਤਿਆਗਣ
ਕਰਤੇ ਭਏ, ਤਤਕ ਪੈ। ਜੈਸੇ ਨਾਨਕ ਹੁੰਦੇ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗਜਿੰਦ ਫੂਲ ਮਾਨਾ
ਕੰਠ ਸੇ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤਥਾ ਸੀਤਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਰਾਮ ਤਿਆਗਣ ਕੀਆ। ਤਬ ਅਨੇਕ ਪੁਰੀਆਂ ਕੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਅਰ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਸੀਤ ਪਰਸ ਪਰ ਇਕਤਰ ਹੁਏ ਸੇ, ਅਤੀ ਮਹਾਰਾਮ ਜਾਣ
ਕਰਿ। ਤਬ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ, ਪੁਨਾ ਮਖ ਭਰੋਰੀ ਬਸੰਤਾਇਕੈ ਕੈ ਸਹਿਤ ਨੀ ਕੰਠੇ ਬਾਣੇ
ਭਏ। ਬੀਰਗੀਰੀ ਕੈ ਬਰੇਤੇ ਪਰ, ਜੈਆਹ ਭੀ ਗੀਤਾ ਤੇ ਪਾਰ ਭੀ ਗੀਤਾ, ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਕਾ
ਸਨਸ ਕਹਣਾ ਇਕੇ ਤਹਾ ਬੈਟ ਤੇ ਦੇਹ ਨੀ ਹਿਤਾ ਹੋਯਾ ਕ੍ਰਿਸਾ ਹੂੰ ਦੇ ਕਰਿ ਹਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਤਬ ਸਨਾਨ ਕਰ ਆਰਤੀਸਹਿਨਾ ਪਨ ਕਰਿ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਵਹਤਾਏ ਕਰਿ ਸੀਤਾ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤੋ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਸਭੀ ਸੰਤ ਆਏ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਹੁਮੀ ਨਦੀ ਅਪਨੈ ਬੀਚ ਮਿਨਾਵਤੀ
ਹਈ ਜੈ ਸੰਤ ਜਗਾਹ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪਾਵ ਨਾ ਆਵੇ। ਹਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜਾਂ ਕਾ
ਪਾਨ ਹਰਿ ਪੁਰਾਣ ਕੈ ਕਥਨ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬੀ
ਆਦਿ ਨੈ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਸੰਤ ਸਭ ਆਨ ਕੀ ਭਈ ਹਰਿ ਚਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨੈ ਵਰਨੰਨ ਪਰਾਸਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। 40।
ਜਬ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਰਾਗੀ ਸਮਾਏ। ਤਬ ਪੀਛੈ ਏਕ ਸਾਧ ਕਉ ਸੰਦੇਹ
ਫੁਰਿਆ ਜੈ ਇਹ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਕਵਨ ਸੇ। ਨੇਈ ਇਹੁ ਗਿਧ ਰੂਪ ਦੇਵਤਾ ਹਿਖੀ ਵਾ ਮੁਨੀ
ਵਾ ਸੀਲ ਪੁਨੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਗੋਲਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚਾਹਇਆ। ਜੈ ਪੁਰਖ ਮਾਨੁਖ ਭਾਵਨਾ
ਹੋਰੇ ਤੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੈ ਸਰਬ ਪੁਨ ਕਾਵਨੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੁਖਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਜਾਤਾ
ਹੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਏਕੋ ਜਾਨ। ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੂੰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
ਪੁਰਸਾ ਤਾ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਆਗੈ ਇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਸਰਬ ਧਰ ਅਤਮ ਅਤਰਯਾਮੀ ਜੈ ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਮੇਰਾ ਮੇਟੈ। ਤਬ ਸਵਪਨ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
ਜਾਇਕਰ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸੇ ਸੇ ਪੂਛਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਨਿਕੰਟ ਸਿੰਘਾਸਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਸੇਵਕੀ ਧਰਮ ਧਾਰੇ। ਜਬ
ਪਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਗਤ ਹੈ ਗਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ। ਸੀਸਾ ਤਿਸ ਕਾ ਦੂਰ
ਭਯਾ। ਤੇ ਨਿਸਚੇਕੀਆ ਜੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਸਭੀ ਸੰਤ

ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਇਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਵਾਸਤੇ
ਆਵੇ ਹੈ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੀ ਨਾਹੀ, ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੀ
ਦੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਨਿਅਵਤਾਰ ਹੈ ਅਰ ਮੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਉਤਰੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਉਪਵ। "ਉਤ ਪੋਤ
ਮਿਲਿਕੇ ਭਗਤਨ ਸਿਓ ਜਨ ਸਿਓ ਪਰਦੇਸੀ" ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦ ਨਾ ਭਾਈ।
ਸੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੂਚੇ ਵੱਡੇ ਕੀ। ਐਸੇ ਤਤਵੇਤਾ, ਸਚਬ ਸਕਤੀ ਸਪੁੰਨ, ਸੰਤੋ ਕੇ
ਗੁਨ ਗਾਨ ਬਰਨਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਸਮਰਥ ਕਿਸਮੇ ਹੈ, ਅਵਤਾਰ ਕਿਸੀ ਮੇ ਨਹੀ। ਜਾ ਤੇ ਇਨਕੀ
ਇਅੰਤ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਅਰ ਲਿਖਣ ਮੇ ਯਾਹਰ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਿੰਬ
ਕੀ ਸਤਲਤਾ ਭਿਰਿ ਰਿੰਬ ਕੀ ਸਾਧਤੀ ਮੇ ਪ੍ਰਿਥਾ। ਇਨ ਕੀ ਕੁਝ ਸਿਧਾਂਤ ਲਿਖਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੰਤ,
ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਸਮ, ਪ੍ਰਿਥਮਪਰੀ ਨਿਅਤਾ ਰਲੇ ਅਰ ਵੰਗਾਲਾਨ ਹੇ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜਨਕ ਜੀ ਸਿਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਨੇ ਟੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਕਉ ਗੁਰੂ ਪਾਹਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਪਦਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੋਈ ਕਰਤਬ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਪੁੰਨ
ਕੀ ਲੋਸ ਹੈ ਤਉ ਭੀਸਾਰਿਥਾਂ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਪਾਇਲੇ ਮਿਤ ਛੱਕ ਕੇ ਰਹਿਤ ਮਿਧਾਦਾਸਭ ਬਿਧਿ
ਦੇ ਸੰਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਯਾਹਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਕੂਚੇ ਅਸਵਾਨ ਜਿਸ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਰਖਤੇ ਸੀ। ਉਹ
ਪਹਾੜ ਕੀ ਕੰਧਰ ਮੇ ਚਾਵਲਧਿਝੀ ਮੇ ਪਾਤ ਕੋਸ ਪਰ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਬਿਘਆੜ ਆਦਿਕ ਭੀ ਸਭ ਹਰਿ
ਜਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇ ਵਰਤਤੇ ਏ। ਸੰਤ ਬੋਝਾ ਆਟਾ ਮੰਦ ਨੈ ਆਵੇ ਅਰ ਏਰਨੇ ਰੋਹੇ
ਜੀ ਆਰ ਮੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਏ ਕਰ ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਅੰਨ ਕਾ ਗਾ ਚੂੜ ਲੇਤੇ ਅਰ ਬਾਕੀ ਕਾ ਕਪੜੇ ਕੇ ਘੋਟੇ ਢਾਂਢ
ਰਖਤੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਯੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਤਾ ਤਾਂ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਸਿੰਘ ਫਰੀਦ ਜੀ ਵੰਗਣ ਜੋ ਅਸੀਂ ਯੋਜਨ
ਪਾਇਆ ਭੀ ਹੈ ਅਰ ਪਲੇ ਭੀ ਯਾਹ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਪਦਾਰਥੋਂ ਚੋ ਝੂਠੇ ਜਾਣ ਕਰ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਸੇ
ਕਰਦੇ। ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਕਬੀ ਪਹਿਰਤੇ ਨਹੀਂ ਤੋ ਨੀਰੀ ਹੀ ਰਹਤੇ, ਕੇਵਲ ਕੱਛ ਅਰ ਸੀਸ ਕੇ ਸਾਢੇ ਕੇ
ਰਖਤੇ ਸੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬੈਸ ਮੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਯਾਹ ਕੇ ਸੂਕੇ ਹੋਏ ਬਾਜ ਮੇ ਜਾਇ
ਉਤਰੇ। ਇਨ ਕੇ ਪਾਸਿ ਗਾਨੇ ਸੇ ਯਾਹ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਸਾਹ ਕੇ ਜਮ ਮਯਾ ਹੋਈ ਤਉ
ਇਨ ਕੇ ਹਥਨੋ ਪਰ ਆਇ ਗਇਆ। ਸਚ ਸਰਬਭਾਂਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਪਰ
ਸੰਤ ਜਲਣੇ ਕਉ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹ ਕਹਣ ਲਗਾ; ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ
ਈਹਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰਖੇ। ਦਸ ਆਦਮੀਓਂ ਕਾ ਅੰਨ ਰੋਜ ਕਾ ਮੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਉ ਭੀ ਨਾ ਮਾਨੇ।
ਪੁਨਾ ਭੀ ਆਦਮੀਓਂ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੁਆ ਅਰ ਚੇਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਧੰਨ ਲੇਵੇ ਅਰ ਹਜਾਰ ਆਦਮੀਓਂ ਕਾ
ਰੋਜ ਕਾ ਅੰਨ ਲੇਵੇ। ਤਬ ਭੀ ਸੰਤ ਨਾ ਠਹਰਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹ ਨੇ ਜਾਣਨੀਆ
ਜੋ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਤਬ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਥਨੇ ਲਾਗਾ। ਨੇਤ੍ਰੋ ਕੇ ਜਲ ਸੇ ਆਨਿਨ
ਸਨਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਸ ਚੋਇ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਰਲੇ ਆਏ
ਅਰ ਪਦਾਰਥ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ। ਸਮਰਥ ਐਸੇ ਥੇ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰ ਸੰਤ ਭਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਤੇ ਮਿਲਕੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਜਾਹਤੇ ਹੀ ਰਹੈ ਸਰੂਪ ਕੇ
ਪਿਆਨ ਮੇ ਹੋ ਕਰ ਨਿਰਾਚਾਰ ਇਕੱਤਾ ਰਹਿਲੇ ਬੀਨੇ ਰਹੇ। ਨਿਰੀ ਸਾਧ ਬੀਨੇ ਨਾਹੀ।

ਫੇ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਨੇ ਪਰ ਤੰਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣੇ ਭਏ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਬੁਰੀ
 ਮੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ। ਇਨ ਕੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਸੇ ਰਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ।
 ਜਬ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਤਬ ਅੰਤਲੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ
 ਨਮਿਤ ਏਕ ਦਿਨ ਜਬ ਨਕੜੇ ਨੈਣ ਕਉ ਚਲਨੇ ਲਾਏ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਬ ਸੰਤ ਰਹਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਆਜ ਨਕੜੀਆਂ ਲੇ ਕਰ ਫੇਰੀ ਆਉਨਾ। ਫੇਰ ਕੀ ਤਹੂੰ ਦੇਰ ਨਾ ਲਗਾਉਨੀ। ਜਬ
 ਜੰਗਲ ਮੇ ਗਏ ਭਾਈ ਜੀ ਤਬ ਸਭ ਪਹਾੜ ਸੋਨੇ ਕਾ ਦਿਖਾਈ ਦੀਆ। ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਪੈਣੇ
 ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਵਰਪੂਰ ਹੈ। ਅਪਛਰਾਂ ਖੂਬ ਆਰ ਪੁਸਪ ਇਥਾਣ ਦੇਖੇ। ਅਪਸਰਾਂ ਕਹੇ ਹੈ
 ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਭੁਲਾਇਮਾਨ ਨਾ ਹੁਏ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੇ ਖੋਲਤੀ ਕਰੀ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ, ਜੋ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਮਾਇਆ ਸਮੇਟ
 ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਨਜ਼ਾਰੇ। ਤਬ ਸਿਰ ਰੁਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਉ ਓਹੀ ਪਹਾੜ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਥਾ
 ਤਬ ਨਕੜੀਆਂ ਲੇ ਕਰਿ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹਏ ਤੇ ਲਿਲੇ। ਤਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਆਜ ਤੇ ਆਗੇ ਸੇ ਭੀ ਦੇਰ
 ਹੈ ਰਈ ਹੈ। ਜਬ ਸਾਮਨੇ ਆਏ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਤਬ ਬਹੁਤ ਝਿਕਤੇ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਹੇ ਤੇ ਇਤਨੀ ਦੇਰ ਕਹਾਂ ਨਗਾਈ ਤੂੰ ਤੇ ਆਜ ਫੇਰ ਸੇ ਫੇਰੀ ਆਉਨ ਕੇ ਭੀ ਕਹਾਂ ਥਾ। ਮਾਠੇ
 ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਰੀਕਾਰ ਕੀ ਲੇਸ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਿ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਬੜੀ ਅਧੀਨਗੀ ਸੇ
 ਉੱਤਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ ਸਭ ਛਿਛ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਦਾਸ ਖਿਨ ਖਿਨ ਭੁਲਨਹਾਰ ਹੈ।
 ਆਪ ਕਾ ਬਿਰਦ ਸਮਾਣ ਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਂਝਤ ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਰਾਮ ਨਗਰ ਮੇ
 ਏਕ ਬੰਹਾਸੀ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਯੋਗੀ ਰਾਜ ਕਹਿਤੇ ਥੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਏਕ ਸਮੇ
 ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ ਅਸਤ੍ਰਿਜਾਗਰ ਭੰਡੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਰਦਾਨੰਦ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਾਮ ਆਕੇ ਮਿਲੇ। ਕਿਛੁ ਕਾਲ
 ਇਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਚਾ ਪਰਸ ਪਵ ਕਰੈ। ਮਾਠੇ
 ਮਰਾ ਲੋਕੀ ਜੋਗੀ ਤਤ ਮਿਧਿਯਾ ਸਾਰ ਆਸਾ ਪ੍ਰਾਪੀ ਦੁਸ ਪਾਣੀ ਕੇ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਵੇ ਅਦ ਗੁਰ
 ਬਾਣੀ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਿਨਘਾਸੀ ਮੁਨੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ: ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੜਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀਆ ਹੈ, ਕਿਹੋ। ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਰਾਜ ਉੱਤਰ ਦੇਤੇ ਭਏ
 ਹੇ ਮੁਨੀਸਵਰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਤਯੰਤ ਪ੍ਰੀਤਾ ਹੈ, ਪੱਖ ਪਾਤ੍ਰ ਸੇ ਰਹਿਦ
 ਈਸਵਰ ਕੀ ਉਤਤਤੀ, ਅਰ ਸਭ ਵੇਦੋ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਮੇ। ਏਕ ਦਿਨ ਸਨਆਸੀ ਮੁਨੀ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੇ ਪੰਚ ਯੋਗ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਛਤੇ ਭਏ ਤਬ ਯੋਗੀ ਰਾਜ ਕੇ ਜਿਤਨਾ ਯਾਦ ਥਾ
 ਗੁਣਾਇਆ ਪੁਠਾ ਕਰਤ ਭਏ ਹੈ ਮੁਨੀਸਵਰ ਜੀ ਜੋ ਪੂਰਨ ਯੋਗ ਵਿਧ ਜਾਨਨੇ ਕੀ ਆਪ ਕੇ ਨੇੜ ਹੈ ਤੁ ਕਹੀ
 ਨਗਰ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਉਨ ਸੇ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ਜਾਇ ਕੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਦਾਨੇ ਸੇ ਰਹੇ ਹੁਏ ਖਾਏ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ, ਅਰ ਮੇ ਮੁਨੀ ਭਰ ਦਾਨੇ ਕੇ ਸਮ ਹੈ। ਜੋ

ਪਠਾਨ ਸਰਦਾਰ ਸਰਕਾਰ ਸੇ ਭੀ ਆਕੀ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਜੋ ਤੀ ਸੀਤੋ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੇ ਮੋੜਦੇ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਦਾਰ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਸੀਤੋ ਨਿਕੱਟ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ,
 ਏਕ ਬਾਰ ਪਠਾਨ ਸਾਡੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਓਨਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੀ ਦੁਖ ਨਹੀਂ
 ਦੇਵਾਂਗੇ ਕੇਵਲ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੇ ਕੇ ਰੁਖਸਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਕੀ
 ਜੋਟੀ ਦੇਵਤੇਭਏ ਅਪਨੀ, ਸੀਤ। ਸੀਤੀ ਕੀ ਆਨ ਸਭ ਪਠਾਣ ਮਾਨਤੈ ਥੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਸਰਦਾਰ
 ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਏ। ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਪਠਾਣ ਕੇ
 ਤੋਰੇ ਪੀ ਕੈਦ ਕਰ ਦੀਆ ਅਰ ਮਿਸਾ ਆਟਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾ ਲੂਣ ਪਾਇਕੇ ਪਕਾਇ ਕਰ ਖਾਣੇ ਕਉ ਦੇਵੇ।
 ਜੀ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਦਾਰ ਹੋ ਕਹਿਤ ਭਿਯਾ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਪਠਾਣੋ ਕੇ ਚੰਗਾ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੀਆ,
 ਜੋ ਸੰਗਲੋਂ ਸੇ ਬਾਹ ਕਰ ਭਾਗੀ ਕਸ਼ਟ ਦੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਨਾ ਭਨਾ ਚਾਹੁਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ
 ਦੇਇ। ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਉਤਰ ਦੇਤਾ ਭਯਾ ਸੀਤਾਂ ਨੂੰ ਸਰਮਾਨਾ ਦੇ ਫੁਲਕਿਆ ਦੀ ਹੀ ਚਾਰੁ
 ਹੈ ਹਿ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਨਣ। ਅਰ ਓਹ ਪਠਾਣ ਹੋਰੇ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਕਰ ਬਿਆਕੁਨਤਾ ਕੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸੀਤ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕਸ਼ਟ ਸੇ ਛੁੜਾਵੇ।
 ਤਬ ਸੀਤ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਤ ਛਿਨ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗਲ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਭ ਕੇ ਭੋਰੇ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹ ਕੀ ਤਰਫ ਭੇਜ ਦੀਆ। ਪਰਦੇਦਾਰ
 ਖੜੇ ਹੀ ਰਹੇ ਉਨ ਕੇ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਤ ਭਯਾ। ਪੀਛੇ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀਤੋ ਕੇ
 ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਅਬ ਕੀ ਬੇਰ ਮੇ ਸਿਰੋਪਾਇ ਹੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਇਕ ਵੇਰ ਮੇਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ।
 ਪੁਨਾ ਸੀਤ ਮੱਥੇ ਨ ਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕੈਪ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਕੁਛ ਕਾਲ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਰਕਾਰ
 ਨੇ ਹਾਵਲਪਿੰਡੀ ਮੇ ਬੁਲਾਇ ਕਹਿ ਐਸੀ ਤਾੜਨਾ ਕਰੀ ਜੋ ਮਿਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ, ਸੀਤੋ ਕੀ
 ਅਭਿਗਨਾ ਕਾ ਭਲ ਪਾਵਤਾ ਭਿਆ। ਸਾਖੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਮਿਆਨ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਸਾਹਿਬ
 ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ। ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਿਆਨ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਉੱਤਰ ਦੀਆ
 ਆਪ ਕੇ ਰਚਨ ਕੰਵਲੋਂ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਾ ਨਿਰਾਜ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਵੱਡ ਕੇ
 ਜੋ ਠੀਕ ਉੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਾ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ
 ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਿਯੋਨ ਸੀਤੋਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤਲਵਾਰ ਸੀਤੋਖ ਰੂਪੀ ਮਿਆਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਰਾਖ
 ਨਹੀਂ, ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਸਰਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਤੀਜਿਆ ਕਹੇ। ਭਾਈ ਸੀਤ ਜੀ
 ਕਹਾ ਜੀ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਮਨਿਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਾ ਦੁਖ ਯਾਤ੍ਰੇ। ਜੋ ਪੀਛੇ ਪਵਤਾਵਤ
 ਕੁਛੇ। ਗਿੱਬਾ ਰਾਹ ਕਥਨੀ। ਆਬ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪਾ ਸਿੰਘੁ ਗਿੱਬ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਤੇ
 ਹੁਏ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਉ। ਸਾਚ ਤਖਤ ਜੁਨਤਾਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ
 ਹੈ, ਤਿਸਕਉ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪਰਮ ਰਾਖ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਉਦਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ
 ਹੋਇ। ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨ ਮੂਰਤੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਅਬ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ।

ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਮਾਜੀ

ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੋ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਕਉ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਟਨ ਰਾਇ ਸਭ ਕੋ
ਝੰਡਵਤ ਖੇਦਨਾ ਹੋਇ। ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਹੁ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਭਈ ਹੈ।
ਪੁਨਿਓ ਕੇ ਬੰਦਵਤ ਇਹੁ ਹੂਆ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਲੀਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਗੁਣ ਵਾਰ
ਤਥਾ ਭਗਤੋ ਕੇ ਸੱਤ ਗ੍ਰਿਥ ਜੋ ਜੋ ਭਾਉ ਕਵੀਓ ਮਗਨ ਬੁਧੀਜੀਓ ਕਰ ਬਨੈ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਬੜੇ ਨਦ
ਨਦੀਆਂ ਸਰੋਵਰੋ ਵਰ ਹੈ। ਤੇ ਇਹ ਅਲਪ ਰੂਪ ਜੋਗਾ ਤਥਾਤਿ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਨਾਮਾ ਗ੍ਰਿਥ ਪਰ
ਜੋ ਜਲ ਕੀ ਇਛਾ ਵੀਤ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤ੍ਰਿਖਾਵਤ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੋਗੀ ਲੋਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪਾਤ੍ਰਨ
ਭਰ ਲੇਵਨੀਓ ਸੁਧਾਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਗਾਨਾ ਰੂਪੀ ਚੋਰਖੀ ਪਰ ਧਾਰ ਕੇ। ਉਹ ਆਪ
ਭੀ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਦੀ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਹੋਵਨਾ ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਾਵਹਿਓ। ਕਿਆ ਸਮਝੋ ਸਮਝਾਵੋਗੇ ਗੁਰਮੁਖ
ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਂਥੀ ਭਵੇਚੇ ਜੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਏ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਰਵਾਸੀ ਸੁਧ ਸਾਤਿ ਕੇ ਦੇਸ ਕੇ ਬਾਸੀ
ਹੈ ਸਬੀ। ਤਾਂ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਤਤ ਬੋਤਾ ਸਮ ਦਰਸੀ ਪਰ ਤਾਤਪਤਾ ਉਨ ਕਾ ਹੈ ਕਹੀ ਹੈ। ਏਕ
ਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਹਾਰੇ ਹੈ। ਜੇਏ ਕੋਟ ਅਟ ਜਲ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਮੈ ਏਕ
ਚੰਦ ਭਾਸੇ ਹੈ ਤੇਏ ਸਭੀ ਦੇਹ ਅਟ ਮੈ ਏਕ ਚੰਤਨ ਹੀ ਚੰਦ ਦੇਖੇ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਤ। ਆਸ ਤੇ ਉੱਤਮ
ਕਰਦੇ ਭਾਸਦੇ ਤੇ ਹੈ, ਏ ਪਰ ਰਜਤਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ, ਏ ਖੂਨੇ ਬੀਨ ਵੀਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਖ ਰੋਗ ਰੂਪ
ਅਗਨੀ ਕਰ ਦਾਮਲ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਜੋਈ, ਨਿਰਕਰਮੀ ਹੈ। ਜੋ ਐਏ ਜੋ ਨਿਰਵਾਸੀ ਏਹੈ, ਸੋ ਤਿਨ
ਕੀ ਜਾਗਤ ਅਵਾਥਾ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਭੇਗ ਰੂਪ ਮਲਤਾ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਜਿਨੋ
ਪੁਰ ਤੋ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਤਸ ਕੇ ਰਸੀਰਖੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਤਿਨੋ ਨੇ ਸੁਮੇਰ
ਪੁਨਾ ਕੈਲਾਸ ਜਿਤਨਾ ਸੋਨਾ ਤੇ ਚਾਂਦੀ ਪੁਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਸੋ ਇਤਨਾ ਦੁਧ ਦਾਨ
ਕੀਆ ਹੈ, ਬੋਧਿਦ ਅਰਥ। ਤੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਅਪਸਰਾ ਸਿੰਗਾਰੋ ਸਹਿਤ ਇਹੁ ਇਸਤੀਆਂ ਤਿਨੋ
ਦਾਨ ਕਹੀ ਹੈ। ਰਤਨਾ ਕੀ ਜੋ ਖਾਣੀ ਹੈ ਦਿਵਗਜ ਵੀਤ ਪਨੰਘ ਸੇਜਾ, ਰਾਜ ਭਾਗ, ਤਿਨਾ ਹੀ
ਪੁਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਅਰ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ਮਧਰ ਭੋਜਨ ਖਟ ਹਰਸਿ ਤਿਨਾ ਹੀ ਪੁਨੇ ਕਰੇ ਹੈ,
ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਉੱਤਮ ਆਧਿਕਾਰੀ ਕਉ। ਜਿਨੋ ਇਨ ਕੀ ਇਛਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤੇ ਏਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮੇ।
ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਜੋਗ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਬ੍ਰਿਤਾ ਦੀ ਭੀ ਤਿਨ ਕਹੀ ਕਰੇ ਹੈ, ਜਿਨਾ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਸ੍ਰੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੁਏ ਹੈ ਜੁਗਮ ਨੇਕਾਂ ਮੈ, ਭੀਨ ਤਨ ਕੇ ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਸੇਵਕਾਦਿ। ਤਿਨ ਕੇ ਜਰਾ ਪਰਿ ਪੁਜਪਾਜਨ ਦੇਵਤਾ ਭਾਵਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਜੋ
ਪੁਨੇ ਕਰ। ਧੰਨ ਸੋ ਗਾਵ, ਧੰਨ ਸੋ ਝਾਂਵ, ਧੰਨ ਪੁਨੀਤ ਕਾਊਬ ਸਭ ਲੇਇ। ਤੇਈ ਜਾਤ ਮੈ
ਅਜਾਤਸਤ੍ਰ ਹੈ, ਕਿਆ ਤਿਨ ਕਾ ਵੇਰੀ ਕੋਈ ਜਨਮਿਆ ਨਾਹੀ, ਪਛੁ ਮੰਡਲ ਮੈ। ਵਿਨਨ ਜੀ
ਕਾ ਚੱਕਰ, ਸਦਾ ਸਿਵ ਜੀ ਕਾ ਤ੍ਰਿਸੁਨ, ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਤਨਵਾਰ, ਪੁਨਮਾਨ ਕੀ ਗਦਾ, ਕੋਈ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ
ਤਿਨ ਕੇ ਬੰਧ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਸੋਈ ਭੀਝੀ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਕੀਰਤੀ ਤਿਨੋ ਹੀ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ, ਕਿਤਾਵਥ
ਲੇਇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ, ਤੇਏ ਹੀ ਜਾਤ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਕਾਰਨੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚੰਦ
ਰੂਪ ਹੁਏ। ਤਥਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ, ਅਮਰੋ ਕੇ ਤੀ ਸੁਆਮੀ, ਤਿਨ ਕਰ ਪੁਜਨ ਜੋਗ।
ਪੁਨਾ ਅਖੰਡ ਤੇ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ, ਸੁਧੀਜੋਤੀ ਰਤਨ ਵਿਗੂਯ ਪੂਰਨੀ। ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਮਣ

ਰੂਪ ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨਾਂਦ ਬਿੰਦੋ ਪਰ ਮੋਰੀਏਦਨਾ ਹਾਈਯਾਦ ਹੋਇ। ਅਨੂਪਮ ਗੁਨਾ ਕਾ ਨਿਧੂ
 ਖੀਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਪੰਜਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਏ। ਖਸਟਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਹਰਿ ਨੋਇੰਦ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਪੇਨ ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਅਵ ਦਲ ਘਨਕ। ਸਪਤਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ
 ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮੂਰਤੀ। ਅਸਟਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਜਕਾਂ ਨੂੰ ਰੇਤਨ ਕਰਨੇ ਵਾਨੇ। ਨਵਮ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਤੇਗ ਕੇ ਬਹਾਦਰ ਅਨੰਤ ਬੰਗ, ਪੁਨਾ
 ਬਾਹਜ ਬੰਗ, ਸਤ੍ਰੁਖਾਂ ਕੈਸਮੂਹ ਕੇ ਜਿਨੇ ਨੇ ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਕਰਿ ਦੂਤਾਂ ਕੇ ਬੰਡ ਬੰਡ ਕਰ ਛਡਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਬੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਸਦਾ ਜੇ ਰੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਦਾਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਨ, ਮਹਾਂ
 ਯਾਜਸ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨੋਇੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਸੋ ਦਸੇ ਇਹ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਕਰ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਮੋਰੀ ਏਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਇਨ ਕੇ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਰਿ। ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਇਹੁ
 ਦਾਨ-ਦੇਹੇ, ਹੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਹੈ, ਦਿਆਲੂ, ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸੀਨ ਦਾਨ, ਸੰਤੋਖਦਾਨ, ਸਿੱਖੇ
 ਨਿਦਕ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਨਾਨ, ਤੇਰੇ ਰਚਨ ਕਮਲਾਂ ਕੇ ਖੀਨ-ਨੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਤੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਨਿਰ ਅਹੀ, ਨਿਰ ਮਮ, ਨਿਰ ਮੋਹ, ਕਰੀਏ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤੇ ਨਿਤੋ ਮੋਰੀ ਚੀਨਤਾ
 ਦਿਨੇ ਨਾ ਦੇਖਣਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਠੋਰ ਮੋਹ ਮਾਨ ਹੀ, ਕ੍ਰਿਤਮ ਤਮ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ, ਪੁਨਾ ਪੀਰ ਦੇਖਾਂ ਕੇ
 ਦੇਖ ਸਿਉ ਸੋ ਕੋਨ ਕੋਨ ਮੈ ਕਹੇ ਜੇ ਦਸ ਯੋਸ ਅਤ੍ਰਿਨ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਮੈ ਲਜਾਇਮਾਨ ਕੋਰਾ ਹੈ। ਦਸੇ
 ਤੇ ਜੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਜੇਤਾ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਨੀਰ ਭਰਿਆ ਤੇਤੇ ਅਉਰਣ
 ਹਮਾਰੇ। ਦਇਆ ਕਰਤਿ ਕਿਛੁ ਮੋਹਰ ਕ੍ਰਿਪਾਵੇ ਰੂਬਦੇ ਪਾਥਰ ਤਾਰੇ"। ਸਮੁੰਦਰ ਥਡੇ ਤੇ ਸਾਗਰ
 ਸਾਗਰ ਤੇ ਪੁਰੇ ਕਾ। ਪੁਨਾ। "ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਭਰੇ ਹਮ ਅਪ੍ਰਾਜੀ। ਕਿਆ ਮੁਹ ਲੈ ਬੋਲਹੁ ਹਮ ਗੁਨਨ
 ਸੇਵਾ ਜਾਧੀ"। ਰੂਬਦੇ ਪਾਥਰ ਪੇਲੇ ਲੈ ਤੁਮ ਆਪੇ ਸਹਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈ ਹੈ। ਜੇ ਏਤੀ ਬੰਡੀ
 ਗਰੀਬੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਤੁਮ ਨੇ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ।
 ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੇ ਗਰੀਬੀ ਭੀ ਬਡੇ ਗੁਨ ਵੀਰੋ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਿ ਮੋਹਤ ਹੈ
 ਗਿਆਨ ਤਿਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ।
 "ਅਪਨੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਨਰਕ ਹੂੰ ਨ ਪਾਵੇ ਠੋਰ ਤੁਮਰੇ ਬਿਰਦ ਕੇ ਆਸਰੇ ਸੰਭਾਰ ਹੋ"। ਐਸੇ
 ਸਮਝ ਕਰ ਕਿਛੁ ਕਹਿਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਯਾਂ ਤੇ ਭੀਨੀ ਭੀ ਅਤਦੀਨਤਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮੈ ਨਿਖੇ।
 ਨਿਧਾਂਤ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਨ ਲਿਖਨੇ ਅਰੋ ਕਥਨ ਤੇ ਅਕਥਨੀਯ ਲਿਖੇ ਕੋਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੇ ਜੇ ਤੁਮਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣ ਮੁਏ ਹਾਥੇ, ਅਗੁਨ ਜਾਣ ਕੇ, ਜੇ ਤਿਨ
 ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਸਰਧਾ ਕਰਿ। ਜਾਤੇ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ।
 ਹੋਰ ਸਰਬ ਸਿਤਾਂ ਕਉ ਮੋਰੀ ਏਦਨਾ ਹੋਇ ਯਾਈਯਾਰ ਭਾਈ ਘਨਸਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ
 ਜੀ ਭਾਈ ਅਭਣ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ। ਹੋਰ ਸਰਬ ਸਿਤ ਜੇ ਗੁਰ ਕਾਲ ਮੇ ਭਏ ਹੈ, ਅਬ ਵਰਤਮਾਨ ਜੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਭਵਿਖਤ ਮੇ ਜੇ ਹੈ

ਹੈ ਜਿਸ ਵਲ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕੇ ਇਸੇ ^{ਸਾਖੀ} ਅਭਵਦਨਾ ਹੋਇ, ਭਵਤ ਚੰਦੇ ਪੁਰ ਸੇ, ਗਲ ਸਰਦਾ
 ਅੰਜਰਾ ਪਾਏ ਕੇ, ਜੁਗਨ ਹਾਥ ਜੇੜ ਕਰ। ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਕਰ ਕਮਲ ਧਾਰੇ, ਸੀਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹਾਥ ਲਿਖੇ
 ਪਰ ਜਾਨ ਸੇ ਕੁਲੇਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋ। ਤੇ ਸੁਲੇਖ, ਜੋ ਬੰਡੇ ਭਾਗ ਹੈ ਸੇ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਦੁਖੀ ਬੜਤੀ ਹੈ, ਇਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ।
 ਅਬ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾ ਨਾਮ ਪੁਰਬਾਰਿਧਕਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ। ਉਤਰਾਰਿਧ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ
 ਸਿੰਧੂ। ਇਹੁ ਮੂਲ ਰੂਪ ਸਰ ਤਰੁਆਂ ਕੀ ਸਾਖਾ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਭਵਿਤ ਪ੍ਰੇਮ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਚੀਚਰੀਤ ਗੀਤਾ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰਮਿਖ ਸੰਗਦਿ। ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਦਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਰੰਥ ਉਤਾਰਥ
 ਮੈ ਸੁਧਾਸਰ ਬੰਡ ਭੀ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਨਾ ਭਗਤਿ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਨਾਂ ਦੂਜਾ। ਪੁਨਾ ਬਿਨੈ।
 ਹੇ ਸਿੱਧੇ, ਗੁਣਵੰਤ, ਯਸਵੰਤ, ਬੁਧਿਵੰਤ, ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀਹੇ, ਮੈ ਮੂਖ ਕੀ ਚੀਨਤਾ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰਿ ਘੋਰੀਤ ਨ
 ਹੋਣਾ। ਜੈਸੇ ਜਾਗੁਣਾ ਤਥਾ ਧਨਾਇ ਨੇਣਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਰੀ ਬਾਂਤੇ ਸਿਤ ਸਸਨ ਹੀ ਸੁਧਾਰਣਹਾਰੇ
 ਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਗੁਣੇ ਕਾ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ। ਆਪ ਖਿਆਲਰੂਪ ਹੋ, ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕ੍ਰੇਡੇਤਰੇ
 ਵਰਨ ਗੁਨ ਗੁਨ ਕਰ ਬੜੇਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਭੀ ਆਪ ਕਾ ਇਆਣਾ ਬਾਲਕ ਹੋ,
 ਅਜੀਰ ਵਾਤ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਜੋ ਇਹੀ ਖੁਸੀ ਮੈ ਪਰ ਹੋਇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ ਤੇ ਕੰਪਣ ਕਾ
 ਤਿਆਸ ਹੋਵੇ ਰਿਦਿਤ। ਅਹ ਗੁਰਾਂ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਯਸ ਕਰਤਿਆਂ ਰਿਦਾ ਭੁਲਾਇਮਾਨ ਨਾ ਹੋਵੈ।
 ਵਿਸੇ ਦਾਸਤਾ ਰੂਪ ਪਵਨ ਤਰਫੇ ਆਪ ਪਰਬਤ ਰੂਪ ਓਰਨਾ ਹੋਵਉ, ਹੇ ਕਰੁਣਾ ਰੂਪ, ਖੀਰ ਕੇ ਸਾਗਰ।
 ਗਰੰਥਕਾਰ ਕੀ ਬੇਨਤੀ। ਹੇ ਮੀ ਗੁਰੂ ਹਾਥ ਰਮਣ ਰੂਪ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ,
 ਇਹੁ ਨਿਸਰਾ ਹੋਵੈ ਜੈਸੇ ਤੇਰਿਆਂ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਹੈ। "ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਉਤਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ ਜੋ
 ਕਾਕੁਰ ਅਵਰ ਨਾਹੇਵਾ। ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਕਟੇ ਜਮਫਾਸਾ। ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ ਗਰਵੇ ਹਰਿ ਦਾਸਾ।"
 ਪੁਨਾ ਇਹ ਬਰਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਾ ਜੁਲ ਗ੍ਰੰਥ ਆਪ ਕੇ ਰਚਨਾ ਪਰ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਕਰਿ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰਧਾਰ ਕੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸਕੇ ਜੋ ਸੋਤਾ ਵਕਤਾ ਹੈ, ਲੇਖਕ ਵਾ ਅਨਯੋਦਕ, ਜੋ
 ਸੁਣਕਰਿ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ, ਸਰਧਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੋ ਹੈ ਸਤ ਕੇ ਤੇਰੇ ਰਚਨ ਕਮਲੇ ਕੀ
 ਅਵਰਣ ਭੜਤੀ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਇਹੁ ਦਇਆ ਦਾਨ ਕਰਦੇਹੋ। ਹੇ ਦਿਆਨ। ਇਹੁ
 ਸਿਤ ਸਾਮ ਸੁਣਤੇ ਪੜਤੇ ਲਿਖਤਿਆਂ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਆਵੇ, ਹੇ ਗੁਰੋ।
 ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਾਗ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਹੋ, ਅਕਾਮਝ ਤੇ। ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਕੇ
 ਸੁਭਨ ਹੋਇਗਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਿਧ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਕੇ, ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਕਿਆ ਹਰਿ ਭਗੰਤੀ ਰੂਪ ਮਾਤਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪੁਤ੍ਰ ਜਣੈਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਟਾ
 ਤਿਨ ਕੇ ਦਿੜਾ ਹੋਵੇ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਪਵੇਗਾ ਵਾ
 ਸੁਣੇਗਾ, ਸਰਸਾ ਕਰਿ, ਰਿਧਿ ਸਿਧ ਸੁਤ ਇੰਤ ਨਿਪਦਾ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਸਿਧੀ
 ਚਰਤ ਫਲੇਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਪੁਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਤੇ ਪੁਰਸੋਤਮਾ ਕੇ
 ਜੇ ਹਰੀ ਪੁਰਸੋਤਮ ਕੇ ਜਸੀਆ ਹੋ। ਰੋਗੀ ਅਰੋਗੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੀਥ ਕੇ ਜੇ ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਸਰਧਾ
 ਸੁਕਤ ਸੁਨਣ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅੰਤ ਸੁਖੇਣ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੋ ਗਤ ਕੇ ਪਾਵੇਗੇ।
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਕੇ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਸਤਿਗੁਰੂ,
 ਹਰੇ ਰਾਮ, ਹਰੇ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰਾਮ, ਹਰੇ ਹਰੇ। ਹਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਹਰੇ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਹਰੇ ਹਰੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਯਾ ਸਿੰਧੂ ਸ਼੍ਰੀਥੇ
 ਉਤਾਰਥੇ ਇਨੇ ਫਲ ਗੁਰ ਅਗੁ ਭਾਸਾ ਵਰਨਨੀ ਇਕਵੰਜਹੁ ਹੁਨਾਸ। ੫੧ ।
 ਜੇਨ ਮਾਸ ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਬਿਤ ਹਾੜ ਵਚੀ ਏਕਮ ਸੰਮਤ 19੯੭ ਸ਼੍ਰੀਥ ਸਮਾਪਤ, ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਭ ਮਸਤੂ ਸੁਭੀ ਮਸਤੂ ਸੁਭੀ ਮਸਤੂ। ਸੰਪੂਰਨੀ। ਸੰਪੂਰਨੀ। ਸੰਪੂਰਨੀ।
 ਸੁਭ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਹਰੀਓ ਅੰਤਮਤਸ ਬ੍ਰਹਮ।
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਇ ਨਮਾ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਾਪਲੇ ਭਿਯੋ ਨਮ: ਪਰਮ ਧਾਮ
 ਜੀ ਕੀ ਜੇ ਹੋਵੇ ਸੱਚ ਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

੨੪੭੭

1919

Clare S. S. S.

ਸਾਖੀ ਤਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ

੧੯ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਜਿਸਦੇਸ ਵਿਖੇ ਅੰਟੇ
 ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਤਿਸ ਦੇਸ ਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਕਾ ਦੀਵਾਨ ਖਤੀ ਸੀ।
 ਤਿਸ ਨੇ ਦਸ ਹਰਟਾਂ ਜੀ ਮਾਫੀ ਕਾ ਪਟਾ ਭੇਟਾ ਕਰ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ।
 ਇਸ ਪਟੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਦੀ ਮੁਹਰ ਭੀ ਲਗਵਾ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ ਆਪ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਵਾਣ ਕਰੋ
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਧ ਬਹੁਤ ਆਪ ਪਾਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਸੁਖੇਨ
 ਹੀ ਹੋ ਜਾਇਗੀ। ਤਬ ਸੰਤ ਮੁਕਟ ਮਈ ਜੀ ਕਹਾ: ਹੇ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਜੀ, ਬੁਧੀਵਾਨ ਪੁਰਖ
 ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਪਾਏ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਉਹ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਨੂੰ
 ਵਿਚਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਰਖ ਸੋਕ ਉਤਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਦਾ। ਅਬ
 ਇਹਨਾਂ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਇਹੁ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ ਦਸ ਖੂਹ ਮਾਫ ਕਰ ਲਿਆਏ
 ਹੋ ਪਰ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਬੋਝਾ ਤੇ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪਟਾ
 ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਲਿਆਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਤੁਸਾਡਾ ਭਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੈਖੇ ਨਾਏ।
 ਦੀਵਾਨੋਵਾਚੁ। ਆਪ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਇਸ ਪੱਟੇ ਦੇ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸੋਝੀਆਂ ਕਰਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ
 ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵੇ। ਸੰਤ ਜੀ ਵਾਚੁ: ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜਬ। ਆਪੀ ਹਰਟਹੁ ਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ
 ਤਬ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਸਭ ਕੇ ਪਤਾ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਤਾਂ ਲਗ ਹੀ ਜਾਏਗਾ, ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇ ਕਈ
 ਮੁਨਾਂ, ਕਈ ਸਈਅਦ, ਕਈ ਕੁਰੇਸ਼ੀ, ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਰੋਧਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣੀ
 ਜੋ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦਸ ਚਲਦੇ ਹਲਟ ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।
 ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਕਰ ਰੰਗਾ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹੁ ਭੈ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮਤਾ ਰੋਧਰੀ ਮਾਫੀ ਦਾ ਪੱਟਾ ਮੋੜ ਨਾ ਲਵੇ। ਦੂਜਾ ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ
 ਨੂੰ ਅੰਪਨਾ ਏਰੀ ਸਮਝਾਂਗੇ। ਜੋ ਪੱਟਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਵੇਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤਏਨਾ ਹਾਂ। ੧।
 ਦੂਜਾ ਦੁਖ ਹੁਣੇ। ਅਬ ਜੋ ਆਈ ਸੂਰਤ ਨਾਲ ਸਾਧ ਭਉ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੇ
 ਨਾਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਬ ਹਰਟ ਲੈ ਲੀਤੇ ਤਬ ਜੋ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਮਨਸਾ ਹਲ
 ਭਾਵੁ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਮਤ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਹੋਵੇ ਅਬ ਸਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਓਨ
 ਪਾਸ ਜਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਾਡੀ ਉਤਤ ਜਾਇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਰਹੀ ਤੇ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਭਲੀ। ਤਾਂ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ
 ਦਸਾ ਭਲੀ ਹੈ। ੨। ਤੀਜਾ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਨੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਦਇਆ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਭੋਜਨ, ਕੋਈ ਦੁਹ, ਕੋਈ ਦਰ
 ਕੰਨੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਨੇ ਬਾਣੀਏਂ ਭੋਜਨ ਬੈਠੇ ਛਕਨੇ ਹਾਂ। ਹਰਟ ਲੈ ਲੀਤੇ ਤਾਂ ਪੂਜਨੇ
 ਵਾਲੇ ਸਭ ਪੂਜਾਵਲੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਣੀ। ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਤੁਸਾਡੇ ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਗੰਨੇ ਨਹੀਂ ਚੂਪੇ,
 ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਸਾਗ ਨਹੀਂ ਖਾਦਾ, ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਛਲੀਆਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ
 ਨਹੀਂ ਛਕਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਭਲੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ। ੩। ਚੌਥਾ

ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਕਟੁਬ ਕੋਲੋਂ ਆਂ ਬਾਵਰੇ ਤੇ ਨਿਕਮੇ ਬਣ ਕੇ ਛੱਡੇ ਹਾਂ। ਜਬ ਹਰਟ
 ਤੇ ਲੀਤਾ ਤਬ ਕਟੁਬੀ ਦੁਆਲੇ ਆ ਹੋਣ ਹੈ ਜੋ ਅਰੇ ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਨਿਕਮਿਆ ਜਾਣ ਕੇ ਵਡਿਆ ਸੀ
 ਅਬ ਤੇ ਹਰਟ ਚਲਾਏ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਖਾਵਣ ਨੂੰ ਟੁਕੜਾ ਦੇਰਿ। ਜਬ ਵੀਠ ਹੈ ਕੇ ਦਰ ਤੇ ਆਨ ਨੂੰ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਨ ਦੂਰ ਕਰ ਸੇਕੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਲਹਿਣੈ ਵਲੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ
 ਅਸੀਂ ਕਟੁਬ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਦੁਖ ਤੋਂ ਬਚੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ੪ । ਪੰਜਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਉਦਿਅਨ
 ਵਿਖੇ ਤਿਸੇਂਕਰਾਂ ਕਾ ਭੈ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਸੀਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਈ ਰਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਚੋਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਾਡਾ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਹਰਟ ਨੀਤੇ ਤਬ ਮਾਇਆ
 ਦਾ ਕਾਰਖਾਨਾ ਵਧ ਜਾਏਗਾ। ਤੇ ਚੋਰ ਸਾਡੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਰ ਨ ਹੋਣੀ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਧ ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ
 ਰਖਦੇ ਪਰ ਫੇਰ ਤਾਂ ਅਵਾ ਹੀ ਰਖਨੇ ਪੈਣੀ ਤੇ ਜੁਧ ਜੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਈ ਮਨੁਖ ਭੀ ਤਾਂ ਮਰਨੀ
 ਅਪਣਾ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਦੁਖ ਤੇ ਜੋ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਮੋਇਆ ਤਾਂ ਭੀ ਦੋਖ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸਾਧ ਲਕ
 ਨੂੰ ਬੁੱਝਿਰ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਅਪਣਾ ਵੇਰ ਕਢਨਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਨਾ ਲੈਣੇ ਹੀ ਭਲੇ ਦਾ
 ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਭੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ੫ । ਛੇਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਿਹੁਰੀ ਬੈਰਾਗੀ ਸੀ
 ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਿਰਧਨ ਹੋ ਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਲਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਉਹ ਝਗੜਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ
 ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਹੁਣਇਕੋ ਜੇ ਏਹਨਾ ਦੇ ਤਾਂ ਹਰਟ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੂਬ ਝਗੜਾ ਕਰਨਗੇ।
 ਭਲੇ ਭੋਜਨ ਅਮੋਲ ਅਰ ਹਫੀਮਾ ਅਰ ਬਸਤ੍ਰ ਮੰਗਨਗੇ। ਇਕ ਜਮਾਤ ਤੇ ਜਾਈ ਦੂਜੀ ਆ ਬੈਠੇਗੀ।
 ਇਸੀ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਉਧ ਵਿਹਾਇ ਜਾਏਗੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬੈਰਾਗੀਆਂ
 ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਭੀ ਛੁਟੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ੬ । ਸੱਤਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਜਬ ਬੇ
 ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕਿਸਾਨ ਭੀ ਕਾਣ ਕਢਾਵਹਿਗੇ। ਕੋਈ ਧੀਜ ਮੰਗੇਗਾ, ਕੋਈ ਬਣ
 ਕਰੇਗਾ ਅੰਨ ਹੋਇਆ ਬੋੜਾ ਹੈ ਤੇ ਮੰਗਦੇ ਬਹੁਤਾ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਆਂ ਬੇਤੇ ਜਦ
 ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸਾਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧ ਛਡਣਗੇ ਤਦ ਉਨਾਂ ਦੇ ਖਸਮ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਤਿਰਖਾਦੇ
 ਜੇ ਛੁਡਵਾ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਕਿਸਾਨ ਰਾਜੀ ਨ ਹੋਹਿਲੀ, ਜੇ ਨ ਛੁਡਾਏ ਤਾਂ ਨਗਰਵਾਸੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਭਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਭਨਾ ਵੇਰਾ ਦੀਰਖਾ ਤੋਂ ਬਚੇ
 ੭ । ਅਨਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਗੱਤੀ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ। ਜਬ ਸਾਡੇ
 ਸਰੀਰ ਛਪੁ ਜਾਣਗੇ ਅਰ ਹੋਰ ਸਰਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਹੋਰ ਮਸ਼ਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਤਦ ਉਹ ਹਰਟ
 ਅਨਾਜ ਆਪ ਲੈ ਲਿਆ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਧ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਆਸੀਂ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਤਦ ਉਹ ਪੱਟਾ
 ਲੈ ਕੇ ਰੋਧਰੀ ਪਾਸ ਜਾਣੀ ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਜੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਦਸਾਂ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਮਾਡੀ ਦਾ
 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਰੋਧਰੀ ਕੋ ਦਸਾਂ ਖੂਹਾਂ ਕਿਥਨਿਆਂ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਦਿੱਤੀ ਰਖਣ
 ਭਾਸੇਗੀ। ਤਬ ਉਹ ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਬਨਾਵੇਗਾ। ਦੇਖੋਜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਟੋਪੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਤੇ
 ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਖਤ ਹੈ ਤੇ ਕਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਦੇ ਸੰਤ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਰਟ
 ਮਾਡੀ ਦੇਵੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਦੇ ਸੰਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜੇ ਉੱਪਰ ਕਿਉ ਆਏ ਹੋ।

ਐਸੀਆਂ ਥਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਚਉਧਰੀ ਅੰਦਰ ਨ ਵੜਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇ ਜਦ ਹਰਟ ਨੀਤੇ ਤਾਂ ਐਸੀ
 -ਧਿਰਕਾਰੀ ਹੋਈ ਕਿ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ
 ਬੂਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ੮ । ਨੇਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸਾਧੂ ਜੋ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ
 ਗੁਰਮਤ ਧਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦ ਹਰਟ ਨੈ ਨੀਤੇ ਤਾਂ ਏਨੀ ਦੀ ਅੰਗੁਲਾਂ ਭੀ
 ਏਨਾਂ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਧਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੋ ਹਰਟ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਦੁਖ
 ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ੯ । ਇਹੁ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੇ ਭਜਨ ਵਾਸਤੇ ਸੋ ਭਜਨ
 ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਰਹਿ ਜਾਏਗਾ। ਹੋਰ ਹੀ ਝਗੜੇ ਸਾਡੇ ਗਲ ਆ ਪੈਣਗੇ। ਤੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੀਰਾਰ ਅਨੁਸਾਰ
 ਹਰਿ ਜਸ ਦੇ ਧਿਉਰਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੇ ਕਿਰਤ ਭੀ ਕੇਵਲ ਇਤਨੀ ਹੀ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜੋ
 ਮਹੁਤਾਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਰ ਜਦ ਹਰਟਾਂ ਦਾ ਧਾਨ ਖਾਦਾ ਤਾਂ ਆਲਸੀ ਹੋ ਜਾਵਹਿਰੀ। ਅਰ
 ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਖੁਸ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦੁਵਾਰੇ ਉਦਰਨ ਮਿਤ ਢੂਢਦੇ ਡਿਰਾਂਗੇ। ਧਾਨ ਕੁਧਾਨ ਕਾ ਬੀਜ
 ਭੀ ਕੁਛ ਨਾ ਰਹੇਗਾ। ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੁਖ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਹਨ ਤੇ ਸੁਖ ਲੇਸਮਾਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਪੱਟਾਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਦੀਵਾਨ ਵਾਰ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਏਨ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਹਨ ਜਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਆਪ ਨੇ ਦੀਖਿਆ ਲੀਨੀ
 ਹੈ। ਸਾਡੇ ਬੂਰੇ ਤੇ ਇਕ ਇਕ ਹਰਟ ਵਾਸਤੇ ਫਕੀਰ ਪੂਏ ਪਾਈ ਏਨੇ ਹਨ। ਹਮ ਭੀ ਨੂੰ ਇਕ ਹਰਟ
 ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ । ਆਪ ਨੂੰ ਘਰ ਆਕੇ ਦਸ ਹਰਟ ਅਰਪਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਮਾਇਆ
 ਨੂੰ ਆਪ ਜੇਸੇ ਹੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ, ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਦੁਖ ਆਪ ਨੇ ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਲੈਣ ਤੇ
 ਸੁਣਾਏ ਹਨ ਸੋ ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜੰਜਾਲ ਵਿਚੋਂ ਜੰਜਾਲ ਹੀ ਉਤਪੰਨ
 ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜੰਜਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਧੀ ਤਾਂ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਫੇਰ ਦੀਵਾਨ
 ਨੇ ਮਾਇਆ ਭੇਟਾ ਰੱਖੀ। ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਨਾ ਲੈਣ। ਪਰ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ
 ਦਿੱਤੀ। ਸੋ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਾਈ ਹੋਰਤੇ ਪਾਇ ਛੱਡੀ। ੧ ।
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

